

ஸ்ரீ:
ஆழ்வாரம்பெருமானார் ஜீயர் திருவடிகளே சர்ணம்.

2004

மயர்வறமதிநலமருளப்பெற்ற ஆழ்வார்களுள் தலைவரான

நம்மாழ்வார் அருளிச்செய்த

1494/2

திருவாய்மொழி

திவ்யப்ரபந்த திவ்யார்த்த திபிகையுரையாகிரியரான

ஸ்ரீ காஞ்சீ பிரதிவாதிபயங்கரம் அண்ணங்கராசாரியர் எழுதிய

பதவுரையோடும் விசேஷவுரையோடும் கூடினது.

சென்னைத் தொண்டமண்டலம் வித்யாகிலயத்தில் நடைபெற்றவரும்

பகவத்கதா பிரஸங் ஸபையின் நீண்டகால ரூபகசின்னமாக

இது வெளியிடப்பட்டது.

காஞ்சீபுரம் ஸ்ரீ ஸுதர்சன அச்சுக்கூடத்தில்,

அச்சிடுவிக் கப்பட்டது.

1944.

ஸ்ரீ வைஷ்ணவ ஸம்பிரதாய புத்தக விளம்பரம்

சின்ன காஞ்சிபுரம் ஸன்னிதி வீதி, செ. 39, க்ரந்தமாலா ஆபீஸில் கிடைக்கும்

ஸ்தகங்களின் ஜாபிதா

பண்ணங்கராசாரியரின் வெளியீடுகள்

ரு. அ.	ரு. அ.
1. பகவத்ராமாநுஜ க்ரந்தமாலா. (தெலுங்கு விடி) உடையவர் அருளிச்செய்த ஸ்ரீ பாஷ்யம் முதலிய ஸகல க்ரந்தங்களும் ஒரே ஸம்புடமாகவுள்ளது. 6 0	21. ஸ்ரீசைலேசாஷ்டக வியாக்கியான விஜயம் 0 8
2. ஸ்ரீமத் வேதாந்த தேசிக க்ரந்தமாலா (தேவநாகர விடி) ஸ்ரீ தேசிகன் அருளிச்செய்த ஸம்ஸ்கிருத க்ரந்தங்கள் யாவும் எட்டு வால்யமாக அச்சிட்டிருப்பவை. 25 0	22. ஸ்ரீ வசனபூஷணம் ஆசார்ய ஹ்ருதயம் முமுகூப்படி தத்வத்ரயம் இவை கருத் தரையுடன் அம்புதமான பதிப்பு 3 8
(இவை தனித் தனி வால்யமாகவும் கிடைக்கும்.)	23. வேத லக்ஷண விசாரத் தொகுதி 1 8
3. ஸ்ரீ தேசிக க்ரந்தமாலா. ஸம்பிரதாய விபாகம். [தெலுங்கு விடி] ஸ்ரீ தேசிகன் அருளிச்செய்த முப்பத்திரண்டு ரஹஸ்ய க்ரந்தங்களும், தேசிகப் பிரபந்தமென்கிற தமிழ்ப் பிரபந்தங்களும் எல்லாம் ஒன்று சேர்ந்த ஸம்புடம். 5 0	24. திருவாய்மொழி விரிவுரை 18 8
4. ஸ்ரீமத் வரவர முனிந்தர் க்ரந்தமாலா (தெலுங்கு விடி) மணவாளமாமுனிகள் அருளிச்செய்த ஸ்ரீ வசன பூஷண தத்வத்ரய - முமுகூப்படி - ஆசார்ய ஹ்ருதய விபாக்யானங்கள் என்னும் ஒன்று சேர்ந்த ஸம்புடம். 6 0	25. தீர்ணயநாதி உரை 0 6
5. பகவத் விஷயம். தெலுங்கு விடி ஈடு - முப்பத்தாறுபிரப்படி 10 8	26. மணவாள மாமுனிகள் வைபவம் 0 4
6. முதலாயிரம் - திவ்யார்த்த தீரிகை 12 0	27. ஷ்ரீ வைஷ்ணவ ஸௌபாக்யம் உரையுடன் 0 12
7. பெரிய திருமொழி ஷ்ரீ 13 0	28. தர்க்க சாஸ்த்ரஸாரம் (நாகரி) 0 8
8. திருக்குறு, திருநெடுந்தாண்டகம் ஷ்ரீ 2 8	29. ஸ்ரீரங்க ராஜஸ்தவம் (தமிழுரை) 2 8
9. இயற்பா ஆயிரம் விரிவுரை ஷ்ரீ 12 0	30. தென்னாசார்ய ஸம்பிரதாயம் 1 0
10. முகுந்தமலை உரை 0 6	31. கூடத்தாழ்வான் வைபவம் 0 4
11. ஆளவந்தார் ஸ்தோத்ர ரத்னம் உரை 0 12	32. அண்ணவைபவ சஞ்சிகைகள் 0 12
12. வரதராஜ ஸ்தவ வியாக்கியானம் [தமிழ்] 1 0	33. ஸதாசார்ய ஸுத்திரகூடா 0 6
13. ஸுதர்சன சதக வியாக்கியானம் ,, 1 0	34. ஸத்ஸம்பிரதாய பரிசுத்தி 0 6
14. கோதா ஸ்துதி வியாக்கியானம் 0 10	35. க்ருஷ்ணாவதார கதா ரஹஸ்யம் 0 8
15. விவாத விஷய பரிசீலனைப் புத்தகங்கள் 1 0	36. உபந்யாஸ ர்ந்தமல்லா (க்ரந்த விடி) 0 6
16. காஞ்சி அத்திகிரி வைபவம் (வசனம்) 0 4	37. பாலபோத ரஸாயனம் 0 3
17. ஸமுத்ர சரணுகதி விசேஷார்த்தங்கள் 1 0	38. ரக்ஷாவினோசக பாவப்ரகாசிகா (நாகரி) 0 6
18. ஷ்ரீ ஸம்ஸ்கிருதம் (தேவநாகர விடி) 0 8	39. காஞ்சி ஸுஸ்திகிரி வைபவம் ,, 9 4
19. பூருவாசார்யர்கள் அருளிச்செய்த ஸகல ஸ்தோத்ர பாடங்கள் (நாகர விடி) 1 8	40. ப்ரஹ்ம வ்யாப்தி பரிஷ்க்ரியா ,, 0 6
20. திருமந்திரார்த்தம்—தாற்பரியச் சுருக்கம் 0 12	41. ஸமஸ்யமாநோக்தி ஸௌஷ்டவ ஹிம்சம் உரையுடன் 1 0
	42. விசேஷார்த்த ரத்னாகரி : முதல் மலர்: 0 8
	43. ஸ்த்யாநுஸந்தான விரிவுரை 2 8
	44. ஸ்வாப தேசார்த்த ஸாகரம் 0 8
	45. லக்ஷ்மி தத்வவிநிர்ணயம் 0 4
	46. ரத்ன பரீக்ஷா 0 4
	47. நேசிகஸூக்தி வித்தாநுஜம் 0 8
	48. வதரியாத்திரை விளக்கு 0 6
	49. செந்தமிழாராய்ச்சி 0 8
	50. முதலாயிரம் உரை 5 0

மற்றுமுள்ள நூல்களுக்கு நேரில் விசாரிக்க

ஸ்ரீ:
பேருளாளன் பெருந்தேவிய்தாயார் திருவடிகளே சரணம்

8047
1494
உ

ஸ்ரீமத்பரமஹம்ஸேத்யாதிஸ்ரீலக்ஷ்மீஹயக்ரீவதிவ்யபாதுகாஸேவகஸ்ரீமத்
அபிநவ ரங்கநாதபர்ஹமதந்தர பரகாலமஹாதேசிகனுடைய நிய
மனத்தை சிரஸாவஹித்து ஸ்ரீகாஞ்சி. பிரதிவாதிபயங்கரம்
அண்ணங்கரார் யதாஸனாஸ் ஸ்ரீமந்நிகமாந்தமஹாதேசிக
ஸம்பரதாயஸ்தர்களுக்கும் உபயுக்தமாகும்படி எழுதப்
பட்ட நாலாயிரதிவ்யப்ரபந்தவுரையில்,

நான்காவது ஆயிரமான திருவாய்மொழி

—:0:—

தவியன்கள்

ஸ்ரீபர்ஹமதந்தர ஸ்வதந்தரஸ்வாமி ப்ணித்தது.

ராமாநுஜதயாபத்ரம் ஜ்ஞாநவைராக்யபூஷணம்
ஸ்ரீமத்வேங்கட நாதார்யம் வந்தே வேதாந்ததேசிகம்

பதவுரை.

ராமாநுஜதயா பாத்ரம்	{ கிடாம்பியப்புள்ளாருடைய திருவருளுக்குப் பாத்ர பூதநும் ஞானமென்ன விரக்தியென்ன இவற்றை அலங்காரமாக வுடையவரும்.	{ ஸ்ரீமத்வேங்கட நாதார்யம் வேதாந்ததேசி கம் வந்தே	{ ஸ்ரீமத்வேங்கடநாதார்ய ரென்கிற திருநாமம் பூண்டவருமான வேதாந்ததேசிகனை வணங்குகிறேன்.
-----------------------	--	---	--

கூரத்தாழ்வான் அருளிச்செய்தது.

லக்ஷ்மீநாதஸமாரம்பம் நாதயாமுநமத்யமாம்
அஸ்தாசார்ய பர்யந்தாம் வந்தே குருபரம்பராம்.

லக்ஷ்மீநாத ஸமாரம்பாம்	{ எம்பெருமானைத் தொடக்கத் திலே உடைத்தாய் ஸ்ரீமந் நாதமுனிகளையும், ஆன வந்தாரையும் இடையிலே உடைத்தாய்	{ அஸ்தாசார்ய பர்யந்தாம் குருபரம்பராம் வந்தே	{ எமக்கு ஆசார்யரான எம் பெருமானரை முடிவிலே உடைத்தான ஆசார்ய பரம்பரையை வணங்குகின்றேன்.
--------------------------	---	---	--

இதுவும் ஆழ்வான் அருளிச்செய்தது.

யோநீத்யம்ச்யுதபதாம்புஜயுகம்நுகம்
வ்யாமோஹஸ்த ததிதராணித்ருனய மேநே

திருவாய்மொழி

**அஸ்மத் குரோர் பகவதோஸ்ய தயைகனித்தோ:
ராமாநுஜஸ்ய சரணௌ சரணம் ப்ரபத்யே.**

யாவரொரு எம்பெருமானார்	அஸ்மத் குரோர்:	எமக்கு ஆசார்யராய்
எந்நாளும்	பகவத:	ஸமஸ்த கல்யாணகுண
எம்பெருமானது திருவடித்	தயா ஏக ஸ்ரீதோ:	பூர்ணராய்
தாமரை யிணைகளாகிற	அஸ்ய ராமா	திருவருட்கடலான
ஸுவர்ணத்திலுள்ள	நுஜஸ்ய	இந்த எம்பெருமா
மிருந்த விருப்பத்தினாலே	சரணௌ	நுருடைய
அத்திருவடிகளுக்குப் புறம்	சரணம்	திருவடிகளை
பாயுள்ள விஷயங்களை	ப்ரபத்யே	உபாயமாக
தும்பாக நினைத்துத் தள்ளி		பற்றுகிறேன்.
விட்டாரோ		

ஆளவந்தார் அருளிச்செய்தது

**மாதாபிதா யுவதயஸ் தநயா விபூதி:
ஸர்வம் யதேவ நியமேந மதந்யயாநாம்,
ஆத்யஸ்ய ந: குலபதேர் வகுளாபிராமம்
ஸ்ரீமத் ததங்க்ரி யுகளம் ப்ரணமாமி மூர்த்தந!**

மத் அந்வயாநாம் என்னைச் சேர்ந்தவர்களுக்கு	ந: ஆத்யஸ்ய	நமக்குக் குலகூடஸ்தரா
நியமேந எப்பொழுதும்	குலபதே:	கிய ஆழ்வாருடைய
மாதாபிதா	வகுள அபிராமம்	மகிழ்மலர்களினால் அழ
யுவதய: தநயா:	ஸ்ரீமத்	காயும்
விபூதி: ஸர்வம்	தத் அங்க்ரியுகளம்	நீத்யோஜவலமாயு மிருக்கிற
யத் ஏவ	மூர்த்தந	அந்தத் திருவடியினையை
	ப்ரணமாமி	தலையால்
		வணங்குகின்றேன்.

ஸ்ரீப்ராசரபட்டர் அருளிச்செய்தது.

**பூதம் ஸரச்ச மஹதாஹ்வய பட்டநாத
ஸ்ரீபக்திஸார் குலசேகர யோகிவாஹாந்,
பக்தாங்க்ரினோ பரகால யதீந்த்ரமிச்சார்த்
ஸ்ரீமத்பராங்குசுமுநிம் ப்ரணதோஸ்மி நித்யம்.**

பூதம்	பூதத்தாழ்வாரையும்	பக்தாங்க்ரினோணு	தொண்டரடிப்பொடியா
ஸரச்ச	பொய்கை யாழ்வாரையும்	பரகாலயதீந்த்ர	ழ்வார் திருமங்கையாழ்
		மிச்சார்த்	வார் எம்பெருமானார்
மஹத் ஆஹ்வய	பேயாழ்வார் பெரியாழ்	ஸ்ரீமத்பராவ்	இவர்களையும்
பட்டநாத	வார் திருமழிசையாழ்	குசுமுநிம்	நம்மாழ்வாரையும்
ஸ்ரீ பக்திஸார	வார் குலசேகராழ்வார்	நித்யம்	நாள்தோறும்
குலசேகர	திருப்பாணாழ்வார் இவர்	ப்ரணத: அஸ்மி	ஸேவிக்கிறேன்.
யோகிவாஹாந்	களையும்		

ஆழ்வார்கள் பதினமரையும் ஆசாரியர்களில் முக்கியரான. எம்பெருமானாரையும் சேர்த்து அதுஸந்திக்கும் ச்லோகமாயிது. இதில், பொய்கையார் பூதத்தார் பேயார் என்கிற முறைமைப்படியே திருநாமங்களைப் பதியாமல் பூதத்தாழ்வாரை முன்னே பதிந்தும் நம்மாழ்வாரை முடிவிற பதிந்தும்ருப்பது அவயவபூதங்களை அடைவே முன்னம் பணித்து அவயவியான நம்மாழ்வாரைப் பின்னே பணித்தபடி. *பூதம் கிரோஹரத மஹாஹ்வய மகபிபுக்மம்* இத்தாபிச்சிலோகம் இங்கே அதுஸந்தேயம்.....*

ஸ்ரீ:
ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்
திருவாய்மொழித் தனியன்கள்

(ஸ்ரீமந்தாதமுனிகள் அருளிச்செய்தது)

பக்தநாமூதம் விச்வஜ்ஞமோதகம் ஸர்வார்த்ததம் ஸ்ரீசடகோபவாங்கமயம்
ஸஹஸ்ரகோபநிஷத்ஸமாகமம் நாமாயஹம் த்ராலிடவேதஸாகரம்.

பக்த அம்ருதம்	{ தொண்டர்க்கு அமுதமா மிருப்பதும்	ஸ்ரீசடகோபவாங்கமயம்	{ நம்மாழ்வாருடைய ஸ்ரீஸூக்தி மயமுமான
விச்வ ஜ்ஞமோதகம்	{ ஸகல ஜ்ஞனங்களையும் ஆனந்திக்கச் செய்வதும்	த்ராலிட வேதஸாகரம்	{ தமிழ் வேதக் கடலை
ஸர்வ அர்த்ததம்	{ ஸம்ஸ்த புருஷார்த்தங்களையும் அளிக்கவல்லதும்	அஹம்	அடிபேன்
ஸஹஸ்ர சாகா உபநிஷத் ஸமா கமம்	{ ஆபிரகணக்கான சாசனங்களையுடைய உபநிஷத்துக்களின் திரட்சியா மிருப்பதும்	நமாம்	ஸேவிக்கிறேன்.

***—திருவாய்மொழி ஒரு கடலாக ஸுபணம் செய்யப்படுகிறது. கடலுக்குள்ள தன்மையடங்கலும் திருவாய்மொழிக்கும் உண்டென்று விசேஷணங்களினால் கிறுதிகப்படுகின்றது. உபநிஷத்ஸம் - ஆகமம் என்றும் பிரியும்.

நச்வரமுனிகள் அருளிச்செய்த தனியன்

திருவழிகாடென்றுத் தென்குருகரென்றும் மருவினிய வண்பொருளென்றும்—அருமறைகள் அந்தாதிசேய்தா னடியிணையே யெப்பொழுதும் சிந்தியாய் நெஞ்சே தெளிந்து.

நெஞ்சே மனமே!	அரு மறைகள்	அருமையான வேதங்களை
திருவழுதி நாடு	அந்தாதிசேய்தான்	அந்தாதித் தொடையான திருவாய்மொழி முகத்தாலே பாடின ஆழ்வாருடைய
என்றும்		
தென் குருகர்	அடி இணையே	உபய பாதங்களையே
என்றும்	எப்பொழுதும்	இடைவிடாமல்
மருவ இனிய	தெளிந்த	தெளிவுடனே
வண்பொருளல்	சிந்தியாய்	சிந்தை செய்யக்கடவை.
என்றும்		

***—ஆழ்வாருடைய திருவடிகளை அதுஸந்திக்கும்போது அவரது திருவவதார ஸ்தலமான திருநகரியையும் அது இருக்கும் நாடாகிய வழுதிவளநாட்டையும், அந்நாட்டுக்கு அலங்காரமாய் ஆழ்வார்க்கும் புராண நிரூபகமான தாமிரபரணீ திவ்ய நதியையும் அது ஸந்தித்துப் பின்பு 'ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்' என்னவெனுமென்கிறது. இதனால் உத் தேசிய வஸ்துவின் ஸம்பந்தஸம்பந்தம் பெற்ற வஸ்துக்களும் உத்தேச்யம் என்கிற சாஸ்த்ரார்த்தம் வெளியிடப்பட்டதாகும்.

சொட்டைநம்பிகள் அருளிச்செய்த தனியன்

மனத்தாலும் வாயாலும். வண்குருகர்பேணும் இனத்தாரையல்லாதிறஞ்சேன்—தனத்தாலும் ஏதுங்குறைவிலேன் எந்தைசடகோபன் பாதங்கள் யாமுடைய பற்று.

மனத்தாலும்	நெஞ்சிலும்	ஏதும் குறைவு இலேன்	எவ்விதமான குறையுமுடையே
வாயாலும்	வாக்கிலும்		எல்லேன்;
வண் குருகூர்	திருநகரியை ஆதரிக்கின்ற		(ஏதனுலென்னில்)
பேணும்		எந்தை சடகோபன்	அன்மத் ஸ்வாமியான நம்மாழ்வாரடைய
இனத்தாரை அல்	கோஷ்டியில் சேர்ந்தவர்களைத்		
லாது	தவிர (மற்றையோர்களை)	பாதங்கள்	திருவடிகள்
இறைஞ்சேன்	வணங்கமாட்டேன்;	யாமுடைய	நம்முடைய
தனத்தாலும்	செல்வத்தினாலும்	பற்று	ஆதரமாயிராநின்றது.

* * *—ஆழ்வார்திருநகரியையே போற்றிக்கொண்டிருக்கும் ஸ்ரீவைஷ்ணவ கோஷ்டியில் அந்நவயித்த மஹான்களைத் தவிர மற்று எவரையும் வணங்கமாட்டேனென்றது, எப்போதும் அப்படிப்பட்ட ஸ்ரீவைஷ்ணவ சிகாமணிகளையே வணங்குவேனென்றபடி.

முன்னடியில் இறைஞ்சேன் என்று ஒருமையாகச் சொல்லிப் பின்னடியில் யாமுடைய என்று பன்மையாகச் சொன்னது, இயல்புபற்றிய தனித்தன்மைப் பன்மை; ஸ்வஸம்பந்திகளையுக் கூட்டிக் கொண்டு பேசுகிறாரென்னவுமாம்.

அனந்தாழ்வான் அருளிச்செய்த தனியன்

ஏய்ந்தபெருங்கீர்த்தி யிராமானுசமுனிதன் வாய்த்தமலர்ப்பாதம் வணங்குகின்றேன்—ஆய்ந்தபெருஞ்சீரார்சடகோபன் செந்தமிழ்வேதந்தரிக்கும் பேராதவள்ளம்பேற.

ஆய்ந்த	குற்றங் கலசாத	உள்ளம்	நெஞ்சை
பெரு சீர்	சிறந்த திருக்குணங்களினால்	பெற	பெறும் பொருட்டு
ஆர்	பரிபூர்ணரான்	ஏய்ந்த பெரு	தகுதியான பெரும் புகழை
சடகோபன்	நம்மாழ்வார் அருளிச்செய்த	கீர்த்தி இராமா	புடைய எம்பெருமானாருது
செந்தமிழ்வேதம்	செவ்விய தமிழ் வேதத்தை	துச முனி தன்	
தரிக்கும்	தாங்கிக் கொள்ளவல்லதாய்	வாய்ந்த பாதம்	பொருத்தமான திருவடித் தாம்
பேராத	{ வேறொன்றில் செல்லமாட்டாத தான்	மலர்	ரைகளை
		வணங்குகின்றேன்	தொழுகின்றேன்.

* * *—மேல் தனியனில் “தமிழ்மறைகளாயிரமும் ஈன்ற முதல் தாய் சடகோபன் மொய்ம்பால் வளர்த்த இதத்தாய் இராமாநுசன்” என்னப்படுதலால் திருவாய்மொழியை வளர்த்த தவரான எம்பெருமானாருடைய திருவருளினறித் திருவாய்மொழியை மனப்பாடமாகத் தரிக்கவல்ல சக்தி வாய்க்கமாட்டாதாதலால், செந்தமிழ் வேதந்தரிக்கும் பேராதவள்ளம் பெறுதற்காக இராமாநுசனது மலர்ப்பாதம் வணங்குகின்றேனென்கிறது இதில்.

“எங்கள் கடியே யிராமாநுசமுனியே, சங்கை கெடுத்தாண்ட தவராசா, பொங்கு புகழ்மங்கையர் கோனீந்த மறையாயிரமனைத்தும், தங்குமனம் நீயெனக்குத்தா” என்ற பெரிய திருமொழித் தனியனையும் இங்கு ஸ்மரிப்பது.

பட்டர் அருளிச்செய்த தனியன்

வான்திகழுஞ்சோலை மதிளநங்கர்வண்புகழ்மேல்
முதற்றாய்சடகோபன் மொய்ம்பால்வளர்த்த

ஆன்றதமிழ்மறைகளாயிரமும்—ஈன்ற
இத்ததாயிராமானுசன்.

வான் திகழும்	{ ஆகாசத்தளவும் ஒங்கி விளங்கு சோலை } கின்ற சோலைகளையும்	அரங்கர்	{ திருவரங்கத்தில் பள்ளி கொண்ட எம்பெருமானுடைய
மதிள்	{ ஸப்த ப்ராகாரங்களையும் உடைத்தான்	வண் புகழ் மேல்	திருக்கல்யாண குண விஷய அன்ற மாக அமைந்த

தமிழ் மறைகள் } தமிழ் வேதமான 'ஆயிரம் பாசு' ஆயிரமும் } ரக்கினையும்	மொய்ம்பால் வளர்த்த இதம் தாய் இராமாதுசன்	மிடுக்குடனே அதனை வளர்த்த ஹிதமான மாதா எம்பெருமானாவார்.
---	--	--

* * *—கீழ்த் தனியனிலே “செந்தமிழ் வேதத் தரிக்கும் பேராத வுள்ளம்பெற—இரா மாநுசமுனிதன் வாய்த்த மலர்ப்பாதம் வணங்குகின்றேன்” என்று பேசும்படி எம்பெரு மானார்க்கும் திருவாய்மொழிக்குமுள்ள தொடர்பை வெளியிடுவது இப்பாசரம். உலகத்தில் பிரஜைகளுக்குப் பெற்றதாய் என்றும் வளர்த்ததாய் என்றும் இரண்டு தாய்மார் ஏற்படுவது போல் திருவாய்மொழியாகிற பிரஜைக்கும் இரண்டு தாய்மாருண்டு; அவர்களாகிறார் நம்மாழ்வாரும் எம்பெருமானாரும். ஆழ்வார் பெற்றருளினர்; எம்பெருமானார் போஷித்தருளினர். கண்ணபிரானுக்குத் தேவகிப் பிராட்டியும் யசோதைப் பிராட்டியும் போலே.

இதவும் பட்டரூளிச் செய்த தனியன்

மிக்கலிறைநிலையும் மெய்யாழிநிலையும் தக்கநெறியுந் தடையாகித்—தொக்கியலும்
ஊழலினையும்வாழலினையு மோதுங்குருகையர்கோன் யாழினிசைவேத்தியல்.

குருகையர்கோன் { திருநகரிமலுள்ளார்க்குத் தலை வரான ஆழ்வார் (அருளிச் செய்த)	தக்க நெறியும் { ஸ்வரூபாநுபமான உபாயத் தின் ஸ்வரூபத்தையும்
யாழின் இசை { விணுகானம்போன்ற திருவாய் வேத்திய இயல் { மொழிப் புகாரங்கள்	தடைஆகி தொக்கு { (பகவத்ப்ராப்திக்குப்) பிரதிபந் இயலும் ஊழ் { தகமாசிச் சேர்ந்து கிடக்கிற வினையும் { முன்னை வினைகளாகிற விரோதி ஸ்வரூபத்தையும்
மிக்க இறை நிலை { னர்வோர்க்குண்டான எம் யும் { பெருமானுடைய ஸ்வரூபத் தையும்	வாழ்கினையும் { வாழ்வாகிற பரம புருஷார்த்த ஸ்வரூபத்தையும்
மெய்யாம் உயிர் { நித்யானு ஜீவாத்மாவின் ஸ்வ நிலையும் { ரூபத்தையும்	ஒதும் கூறுவன.

எம்பெருமானே ஸர்வஸ்மாத்த்பரன், ஜீவாத்மா அவ்வெம்பெருமான் பக்கலில் சேஷத்வத்தையே தனக்கு நிரூபகமாகவுடையவனுயிருப்பன், சரணாகதியே எம்பெருமானைப் பெறுதற்கு வழி, பொய்கின்ற ஞானமும் பொல்லாவொழுக்கு மழுக்குடம்புமாகிற விவையே பிரதிபந்தகம், ஒழிக்காலமெல்லாமுடனாய் மன்னி வழுவிலா வடிமைசெய்வதே பரமபுருஷார்த்தம் என்கிற இவ்வைந்து அர்த்தங்களும் இத்திருவாய்மொழியில் பன்னிப்பன்னியருளிச்செய்யப்படுகின்றன. ஆதலால் அர்த்தபஞ்சகமே திருவாய்மொழிக்குப் ப்ரமேயமென்க.

தனியன் உரை முற்றிற்று

திருவாய்மொழியின் அவதாரிகை.

நம்மாழ்வார் நான்கு வேதங்களின் ஸாரமாக நான்கு திவ்யியப் பிரபந்தங்களையருளிச் செய்தார். திருநிருத்தம், திருவாகிரியம், பெரிய திருவந்தாதியென்ற கீழ்ப்பிரபந்தங்கள் மூன்றும் இயற்பாவிற் சேர்ந்தவை. இதுவே சரமப்பிரபந்தமாகும். ஸாமவேதத்தின் ஸாரமென்று ஆசாரியர்களால் அருமை பெருமை பொலிய ஆதரிக்கப்பட்டது இதுவே. எம்பெருமான் இவரைக்கொண்டு உலகத்தை திருத்திப்பணிகொள்ளத் திருவுள்ளம் பற்றியதனால், இவர் அபேக்ஷித்தபோதே இவர்க்கு ஸம்ஸார நிவருத்தியைப் பண்ணிக்கொடாமல் ஸம்சலேஷவிச்லேஷங்களாலே ஞானபத்திகளை வளரச்செய்து தொண்டர்க்கமுதுண்ணச் சொல்லுமலைகள் சொல்லுவித்து, பரமபத்தி தசையை எடுப்புஞ் சாய்ப்புமாக வினைத்து இப் பிரபந்தத்தின் முடிவில் அந்தமில் பேரின்பமளித்தருள்கிறான்.

பூநீ:

நம்மாழ்வார் திருவாய்மலர் ந்தருளிய

திருவாய்மொழி

முதற்பத்து—முதல்திருவாய்மொழி—உயர்வற

பராத்பரனுடைய உயர்த்திகளையெல்லாமுரைப்பது.

2675 உயர்வறவுயர்நலம் உடையவன்யவனவன் * மயர்வறமதிநலம் அருளினன்யவனவன்
அயர்வறுமமரர்கள் அதிபதியவனவன்* துயரநுசுடரடி தோழதேழென்மனனே. (க்)

என் மனனே	எனது மனமே !	அருளினன்	{ (அடியேனுக்கு) கிருபை பண்ணினவன்
உயர்வு அற	{ (தன்னைப் பார்க்கிலும்) உயர்ந்த இல்லாதபடி	யவனவன்	யாவனெருவனே,
உயர்	உயர்ந்த	அயர்வு அறும்	மறப்பு இல்லாத
நலம்	{ (ஆனந்தம் முதலிய) கல்யாண குணங்களை	அமரர்கள்	நித்யமனுகூர்களுக்கு
		அதிபதி. யவன்	ஸ்வாமி யாவனெருவனே
		அவன்	அந்த எம்பெருமானுடைய
உடையவன்	(சுயமாக) உடைத் தானவன்	துயர் அறு சுடர்	துக்கக்களைப் போக்குகிற
யவனவன்	யாவனெருவனே,	அடி	சோதிமயமான திருவடிகளை
மயர்வு அற	அல்லுளான் நசிக்கும்படி		வணங்கி
மதி நலம்	ஞானத்தையும் பக்கியையும்	தொழுது	
		எழு	நீ கடைத்தேற்கக்கடவை.

* * *—இதில், மஹோபகாரங்களைத் தமக்குச் செய்தருளின எம்பெருமானுடைய திருவடிகளைத் தொழுது மேன்மை பெறும்படியாக ஆழ்வார் தமது திருவுள்ளத்திற்கு உபதேசிக்கிறார். புறமத்தவருடைய கொள்கைப்படி எம்பெருமான் நிற்குணனல்லன், ஸம்ஸ்த கல்பாணகுணம்மகன் என்கிற வேதாந்த ஸித்தாந்தத்தை முதலடியிலே வெளியிட்டிருக்கிறார். இதனால் எம்பெருமான் தனது திருக்கல்பாண குணங்களைக் காட்டி இவ்வாழ்வாரை ஈடுபடுத்திக்கொண்டமை விளங்கும்.

(க)

2676 மனனகமலமற் றமலர்மிசையெழுதரும்* மன்னுணர்வளவிலன் பொறியுணர்வையவிலன்*
இன்னுணர்முழுகலம் எதிர்நிகழ் கழிவினும்* இன்னிலனென்னுயிர் மிதகரையிலனே. (உ)

மனைகம்	மனத்திலே யிருக்கிற	பொறி உணர்வு	{ (மெய் வாய் கண் மூக்குச் செவி பென்னும்) வெளி யிற் திரியக்களின் ஞானத்தினால் அளவீடப்படாதவனுமாய் இன்ன இப்படிப்பட்டவனும்
மலம் அற	{ (காமம் கோபம் முதலிய) தீக் குணக்கள் கழியக் கழிய (அகனூல்)	இன்ன	இப்படிப்பட்டவனும்
மலர்	மலர்ந்ததாகி	முழு உணர் நலம்	{ பரிபூர்ண ஞானந்த ஸ்வரூபம்
மிசை எழுந்தரும்	{ மேலே மேலே விருத்தி யடைகிற	எதிர் நிகழ் கழிவினும்	{ எதிர்காலம் நிகழ்காலம் இறந்த காலம் என்ற மூன்று காலங் களிலும்
மனன் உணர்வு	{ மானஸ ஜ்ஞான மென்கிற யோக வுணர்ச்சியால்	இன்ன இலன்	ஒப்பு இல்லாதவனும்
அளவிலன்	அளவீடப்படாதவனும்	மிகுநரை இலன்	{ மேற்பட்டவரில்லாதவனுமாய் நிரூபவன்
		என்' நன்' உயிர்	எனக்கூ நல்ல ஆத்மா.

* * *—முதற்பாசரத்தில் ப்ரஸ்தாவிக்கப்பட்ட திருக்குணங்களுக்கு ஆசிரயமான தீவ்யரத்ம ஸ்வரூபமானது சித்து அசித்து என்கிற இரண்டு தத்துவங்களிற்காட்டிலும் வில் கூணமென்பதை இப்பாட்டில் அருளிச்செய்கிறார். முதல் ஒன்றையடிகளால் ஜீவரத்ம

ஸ்வரூபத்திற்காட்டிலும் பரமாத்ம ஸ்வரூபம் விலகலுண்டெனப்படுகிறது. பொறியுணர்வவையிலன் என்பதனால் ஜடப்பொருள்களிற்காட்டில் வைவலகலுண்டாய் சொல்லப்படுகிறது. இன்ன - இப்படிப்பட்டவனென்று முன்னடிகளிற் சொன்ன சித்சித் வைவலகலுண்டத்தையே அது பாவிக்கிறபடி. உணர்முழுநிலம் - உணர்வுக் கலமுமே முழுதுமாக வுள்ளவன்; கட்டடங்க ள்ஞாநாநத்த ஸ்வரூபி யென்றபடி. எதிர் நிகழ் கழிவினும் இன்னிலன் - மூன்று காலங்களிலும் தனக்கு ஒப்பில்லாதவன். (உ)

2677 இலனதுஉடையனிது எனநீனவரியவன்* நிலனிடையிசும்பிடை உருவினனருவினன்* புலனெபுலனலன் ஒழிவிலன்பரந்த* அந்நலனுடையொருவனை நனுகினன்நாமே. (ங)

அது இலன் (என)	{ அந்தப் பொருள் (தனக்கு) இல் லாதவனென்றும்	அருவினன்	{ ருதியல்லாத சே த ன ர் க ளை புடையவனுக்கிடும்
இது உடையன் என	{ இந்தப் பொருளை புடையவன் என்றும்	புலனெடு	{ (இப்படிப்) புலன்களுக்கு விஷ யமாகிற பொருள்களோம் (கலந்து கின்றுமும்)
நினைவு அரியவன்	{ நினைப்பதற்கு அருமைப்பட்ட வனுக்கிடும்	புலன் அலன்	{ (தான்) புலன்களுக்கு விஷய மாகாதவனுக்கிடும்
நிலன் இடை	{ பூமி முதலான (கிழ்) உலகங் களிலும்	ஒழிவு இலன்	{ எப்பொழுதும் எங்கும் வியா பரந்த் தித்திருக்கிற
விசம்பு இடை	{ ஆகாசம் முதலான (மேல்) உல கங்களிலும் உள்ள	அ நலன் உடை	{ முன் சொன்ன க ல் யா ணை குணக்களைபுடைய ஒப்பற்ற எம்பெருமானை
உருவினன்	{ ருதியான அசேதநப் பொருள் களை புடையவனுக்கிடும்	நாம் நனுகினம்	{ நாம் கிட்டப்பெற்றோம்.

* * *—எம்பெருமானுக்குண்டான லீலாவிக்ஞிச் செல்வத்தை இப்பாட்டி வருளிச் செய்கிறார். 'இவனுக்கு அது இல்லை' என்றும் நினைக்கமுடியாது, 'இவனுக்கு அதுவுண்டு' என்றும் நினைக்க முடியாது; நிலனிடையிசும்பிடை யுருவினனருவினன் என்றே பேச வேணும்; கீழலகல்களிலும் மேலுலகல்களிலும் சேதநப் பொருள்களும் ஜடப்பொருள்களும் எத்தனையுண்டோ அவற்றையெல்லா முடையவன் என்னவேனுமென்கை. புலனெடு புலனலன் - புலப்படுகின்ற கலை பதார்த்தங்களோடும் அந்தராத்மாவாய்க் கலந்து கின்றுனையாகிலும் அவற்றின் தோஷங்கள் தன்னிடத்தில் தட்டப்பெறுதவன். ஒழிவிலன் பரந்த - ஒரு வஸ்துவும் ஒரு காலமு மொழியாமல் ஸர்வத்ர ஸர்வதா வியாபித்தவன். (ங)

2678 நாமவரிவனுவன் அவளிவருவளேவன்* தாமவரிவருவர் அதுவிதுவதுவேது* வீமவையிவையுலவ அவைவலத்தீங்கவை* ஆமவையாயவை ஆய்நின்றவவேரே. (ச)

நாம்	{ நாம் முதலான தன்மைப் பொருள்களும்	எது	{ எது என்னும், ஒன்றன்பால் வினப்பொருளும்
அவன் இவன் உவன்	{ அவன் இவன் உவன் என்கிற ஆண்பால் சுட்டுப் பொருள் களும்	வீம் அவை	{ நசிக்குந் தன்மைபுள்ள பொருள்களும்
அவர் இவன் உவன்	{ அவன் இவன் உவன் என்னும் பெண்பால் சுட்டுப்பொருள் களும்	இவை உவை அவை	{ இவை உவை அவை என்னும் பலவின்பால்சுட்டுப் பொருள் களும்
எவன்	{ எவன் என்கிற பெண்பால் வினப்பொருள்களும்	நல்ல அவை	{ நல்ல வஸ்துக்களும்
தாம்	{ தாம் என்னும் பன்மைப் பொதுப்பொருள்களும்	தீங்கு அவை	{ கெட்ட வஸ்துக்களும்
அவர் இவர் உவர்	{ அவர் இவர் உவர் என்னும் பலர்பால் சுட்டுப்பொருள் களும்	ஆம் அவை	{ எதிர்காலப் பொருள்களும்
அது இது உது	{ அது இது உது என்னும் ஒன் றன்பால் சுட்டுப் பொருள் களும்	ஆய் அவை	{ இறந்தகாலப் பொருள்களும்
		ஆய் நின்ற	{ ஆகின்ற எல்லாப் பொருள் களும்
		அவரே	{ அந்த ஸர்வேசுவரனேயாம்.

***—இப்பாட்டுமுதல் மேற்பாட்டுக்களெல்லாம் கீழ்ப்பாட்டிற் சொன்ன லீலா விபூதிச் செல்வத்தைப் பன்னியுரைப்பன. எம்பெருமானார் கதயத்தில் *ஸ்வாதீந் த்ரிவித சேதநா சேதந ஸ்வரூபஸ்திதி ப்ரவ்ருத்தி பேதம்* என்றருளிச்செய்வது இப்பாட்டுமுதல் முறையே யுள்ள மூன்று பாசுரங்களிலும் சொல்லுகிற பொருளையே ஸங்கிரஹித்தபடியாம். ஸகல சேதநாசேதநங்களினுடையவும் ஸ்வரூபம் எம்பெருமானுடைய அதிமாயிருக்குமென்பது இப்பாட்டிற் சொல்லுகிறது. அப்படியே அவற்றின் ஸ்திதியும் [ரக்ஷணமும்] அவனதீன மென்பது மேற்பாட்டிற் சொல்லுகிறது. அவற்றின் ப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்திகளும் அவனதீனங்க ளென்பது அதற்கு மேற்பாட்டிற் சொல்லுகிறது. (ச)

2679 அவரவர்தமது அறிவறிவகைவகை + அவரவரிறையவர் எனவடியடைவார்கள் + அவரவரிறையவர் குறைவிலரிறையவர் + அவரவரவிதிவழி அடையநின்றனரே. (ரு)

அவர் அவர்	அந்தந்த அதிகாரிகள்	குறையு இவர்	{ அவரவர்கள் விரும்பின பலன் களைக்கொடுப்பதில் குறையற் றனவே; (எதனாலே என்னில்) ஸர்வ ஸ்வாமியான ஸ்ரீமந்தா ராயானன்
தம் தமது	தங்கள் தங்களுடைய	இறையவர்	{ அந்தந்த அதிகாரிகள்
அறிவு அறி வகை	{ ஞானந்தாலே அறியப்படுகிற வகை	அவரவர்	{ தங்கள் தங்கள் அக்ருஷ்டாது ஸாரமாய்
அவரவர்	அந்தந்த தெய்வங்களை	விதி வழி	{ பலன் பெறும்படியாக (அந்தந்த தேவதைகளுக்கு) அந்தர்யாமியாக எழுந்தருளி யுள்ளான்.
இறையவர் என	ஸ்வாமிகளென்றெண்ணி	அடைய	
அடி அடைவார்கள்	ஆசிரயிப்பார்கள்;	நின்றனர்	
அவரவர்	இறை { அந்தந்த அ தி க ரி க ளா ல் யவர் } தொழப்படுகிற தெய்வங்கள்,		

***—உலகத்தில் நடக்கிற ரக்ஷணத்தொழில்யாவும் எம்பெருமானுடையதே; அக்ரி இந்திரன் சிவன் பிரமன் முதலிய இதர தெய்வங்களைக் குறித்து அவரவர்கள் வழிபாடுகள் செய்து தாம் தாம் கோலின பலன்களைப் பெறுவதாகக் கண்டாலும் அதுவும் எம்பெருமான் தானே அத் தெய்வங்களுக்கு உள்ளிடாக இருந்து நடத்துகிற ரக்ஷணமேயன்றி அத்தெய்வங் களே சுத்தத்ரிமாகச் செய்துவிற்கிற ரக்ஷணமன்று என்றதாயிற்று. (ரு)

2680 நின்றனரிருந்தனர் கிடந்தனர்திரிந்தனர் + நின்றிலரிருந்திலர் கிடந்திலர்திரிந்திலர் + என்றுமொரியல்வினர் எனநீனைவரியவர்* என்றுமொரியல்வோடு நின்றவெந்திடரே. (சு)

நின்றனர்	நிற்பவர்கள்	{ ஆக இப்படிப்பட்டவர்களினுடைய நிலலாமை இராமை கிடவாமை திரி யாமையாகிற நிவ்ருத்திகளெல்லா மும் அப்பெருமானுடைய அதிசமே)	
இருந்தனர்	இருப்பவர்கள்		
கிடந்தனர்	கிடப்பவர்கள்		
திரிந்தனர்	{ திரிபவர்கள் (ஆக இப்படிப் பட்டவர்களினுடைய நிற்பல் இருத்தல் கிடத்தல் திரிதலா கிற ப்ரவ்ருத்திகளெல்லாம் அப்பெருமானுடைய அ தி ரமே.)	என்றும்	எப்போதும்
		ஒரு இயல்வினர்	ஒரேவிதமான இயற்கையை
		எனநீனைவு	யுடையவரென்று நீனைக்க முடியாதவரும் (அவரே)
நின்றிலர்	நிலலாதவர்கள்	என்றும்	எப்போதும்
		ஒர் இயல்வொடு	ஒரேவிதமான இயற்கையோடு
		நின்ற	கூடியிருக்கின்றவராய்
கிடந்திலர்	கிடவாதவர்கள்	எம் திடர்	{ திடமான பிரமாணத்தினால் வித் தரான கம்முடையவர்.
திரிந்திலர்	திரியாதவர்கள்		

***—லீலாவிபூதியின் ஸ்வரூபமும் ரக்ஷணமும் எம்பெருமானுடைய அதிசமென் பது கீழிரண்டு பாசுரங்களில் அருளிச்செய்யப்பட்டது; அதனுடைய ப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்தி களும் அவனதீனமே யென்கிறது இப்பாட்டில். இதில் முதலடியில் ப்ரவ்ருத்திகளைச் சொல்லு கிறது. இரண்டாமடியில் நிவ்ருத்திகளைச் சொல்லுகிறது. நின்றனர் இத்தயாதிக்கு - நிற்பல் இருத்தல் கிடத்தல் திரிதல் என்கிற தொழில்களே இங்குப் பொருளாக அமையும். நின்றிலர் இத்தயாதிக்கும் - நிலலாமை இராமை கிடவாமை திரியாமை என்பவைகளே பொருளாகப் பொருந் கம்.

திடர் - திடமான வேதப்ரமாணத்தினால் வித்திப்பவர் என்றபடி. எம்பெருமான் அப்படி வித்திப்பது வைதிகோத்தமராகிய தமக்குப் பரமலாபம் என்பது தோன்ற எம்திடர் என்கிறார். எமக்காகவே ப்ரபலப்ரமாண வித்தாரானார் என்றபடி. (அ)

2681 திடவிசம்பேரிவளி நீர்நிலமிவையிசை + படர்போருள்முழுவதும் அவையவைதோறும் + உடன்மிசையுரெனக் கந்தேங்கும்பரத்துள் + சுடர்மிகுசுருதியுள் இவையுண்டகரணே. (அ)

திடம்	உறுதியான	உடல் மிசை	சரீரத்தில் ஆத்மா வியாபிப்பது
விசம்பு	ஆகாசமென்ன	உயிர் என	போல்
எரிவளி நீர்நிலம்	அக்கியென்ன வாயுவென்ன	கரத்து	மறைந்து
இவை மிசை	ஐஸ்மென்ன பூமியென்ன	எங்கும் பரந்து	உள்ளிலும் வெளியிலும் வியாபித்து
படர் போருள்	ஆகிய இவற்றை ஆதாரமாகக் கொண்டு	சுடர் மிகு சுருதி	தேசபொலிந்த வேளத்தில் உள் யுள் உள்
முழுவதும் ஆய்	படர்ந்த பதார்த்தங்கள் யாவும் தானும்படி அவற்றிற்கு உபா தாமாய் (அவற்றை உண்டாக்கி)	இவை உண்ட	(ஸம்ஹார காலத்தில் இவற்றை யெல்லாம் தன் பக்கலிலே யாக்கிக் கொள்ளும் தேவ னாவான்.
அவை அவை	அந்தந்த பதார்த்தங்களெல்லா வற்றிலும்	கரன்	

* * *—கீழ்ப்பாசரங்களிலும் மேலிற் பலகிடங்களிலும் 'எல்லாப் பொருள்கட்டும் எம்பெருமானே நியாமகன்' என்று சொல்லவேண்டுமிடங்களில் அப்படிச் சொல்லாமல் 'எல்லாம் எம்பெருமானே' என்று [ஸமானாதிகரணமாகச்] சொல்லுவதால் அத்தவதாபிப்ர யம்போல் தோன்றக்கூடுமன்றோ; உண்மையில் அப்படியில்லை; ஸகல சேதாசேதங்களும் சரீரமாய் எம்பெருமான் ஸகலாதர்யமித்தவே சரீரியாய் நிறநலால் இப்படிப்பட்ட சரீர சரீரிபாவ ஸம்பந்தத்தைப் பற்றவே ஐக்கியம் சொல்லப்பட்டதென்று நிரூபிக்கிறது இப்பாச ரம். விசிஷ்டாத்வைதக்கோட்பாட்டை இப்பாட்டு ஸாரமாக எடுத்துரைக்கின்றது. (ஏ)

2682 சுரரறிவருநிலை விண்முதல்முழுவதும் * வரன்முதலாயவை முழுதுண்டபரபரன் *
புரமொருமுன்றோற்று அமரர்க்குமறிவியந்து * அரனயனென உலகழித்தமைத்துளனே.

சுரர் அறிவு அரு நிலை	(பிரமன் முதலிய) தேவர்களுக் கும் அறிவொண்ணாத நிலை மையை யுடைத்தான	அரன் என	ருத்ரமூர்த்தியின் உருவத்தைத் தரித்தவனாகி
விண் முதல் முழுவதும் வரன் முதல் ஆய்	மூலப் பக்குதி முதலாக உள்ள ஸகல வஸ்துக்களுக்கும் சிறந்த காரணபூதனாய் (அவற்றை யெல்லாம் படைத்தவ னாயும்)	ஒரு மூன்று புரம்	இணையில்லாத திரிபுரங்களைத் தவிர்த்தும்
அவை முழுது உண்ட	அவற்றையெல்லாம் (பிரளய காலத்தில்) திருவயிற்றிலே ரக்ஷிப்பவனுமுள்ள	உலகு அழித்து	உலகங்களை அழித்தல்செய்தும்
பரபரன்	பரம பருஷன்	அபன் என	நான்முகக் கடவுள் என்னும் படியாக நின்றது
		அமரர்க்கு அறிவு இயந்து	தேவர்களுக்கு ஞானத்தைக் கொடுத்தும்
		உலகு அமைத்து	உலகங்களைப் படைத்தல் செய்தும்
		உள்ள	அவர்களுக்குள் ஆத்மாவா யிருக்கும்வனே.

* * *—பிரமன் சிவன் முதலான தேவர்களும் சிவசிவ அறிய பெரிய காரியங்களை நடத்திப்போருவதாக ப்ரமாணங்களில் விளங்குகின்றதே; சிவபிரான் த்ரிபுரஸம்ஹாரமாகிற மிகப்பெரிய காரியத்தை நடத்தினனென்றும் ஸகல லோகத்தின் ஸம்ஹாரத் தொழிலுக்கும் அதிகாரியா யிருக்கிறனென்றும், பிரமனும் தேவர்களுக் கெல்லாம் ஞானமளித்தன் னென்றும் லோகஸ்ரஷ்டியை நடத்திப் போருகிறனென்றும் பிரமாணங்களால் விளங்கும்போது எல்லாப் பெருமைகளையும் விஷ்ணுவின்மேலேயே ஏற்றிச் சொல்லுவதென்? என்று சிலர் சங்கிக்க, அவர்களுக்குத் தெளிவு பிறப்பிக்கும் பாசரம் இது. *விஷ்ணு ராத்மா பகவதோ

பவஸ்யமிததேஜஸு: , தஸ்மாத் தநுர்ஜ்யாஸம்ஸ்பர்சம் ஸ விஷேஷே மஹேக்வர: * என்று மஹாபாரதத்தில் கர்ணபர்வத்தில் சொல்லிற்று. இங்ஙனே பல ப்ரமாணங்களை நோக்கு மிடத்து சிவன் பிரமன் முதலானோர் செய்யுமவையும் ஸ்ரீமத் நாராயணதிஷ்டான பலத்தின லேயே என்பது ஸ்பஷ்டமாகு மென்றதாயிற்று. (அ)

2683 உளனெனிலுளன் அவனுருவமிவ்ருவுகள் * உளனலனெனில் அவனருவமிவ்ருவுகள்* உளனெனவிலனென இவைகுணமுடைமையில்* உளனிநுகைமையோடு ஒழிவிலன்பரந்தே

உளன் எனில்	{ ஈச்வரனுடென்று (வைதி கர்கள் சொல்லுகிறப்போ லே) சொன்னதும்	இவ்வுருவுகள் இவ்வருவுகள்	{ உருவ முடையனவாயும் உருவ மில்லாதனவாயு மிருக்கின்ற உலகப் பொருள்கள் யாவும்
உளன் அலன் எனில்	{ ஈச்வரனில்லை யென்று (நாஸ்திகர்களின்படியே) சொன்னதும்	அவன் உருவம் அவன் அருவம்	{ அப்பெருமானுக்கு ஸ்தூல சரீரங்களும் ஸுக்ஷ்ம சரீரங்களும்;
உளன்	{ ஈச்வரனுண்டு என்பதாகவே தேறும் ;	இருநுகைமை யோடு	{ இரண்டு தன்மையோடும் (அநாவது ரூபியும் அருபியுமான
உளன் என இலன் என இவை குணம் உடைமையின்	{ உளனென்றும் இலை யென்றுஞ்சொல்வப்படுகிற அஸ்தி திவ நான்திதவங்களைப் ப்ரகாரமாக வுடையனாகுந் தன்மையினாலே	ஒழிவுஇலன் பரந்த உளன்	{ ஸ்தூல ஸுக்ஷ்ம ப்ரபஞ்சக் களை வடிவாகக்கொண்டு எல்லாக்காலங்களிலும் எல்லா இடங்களிலுமுள்ளவனாகவே வித்திப்பன்.

* * * —இப்பாட்டில் ஸர்வ சூர்யவாதி நிரஸிக்கப்படுகிறது. ப்ரஹ்மஸ்தீரம் இரண்டாவது அத்யாயம் இரண்டாவது பாத்தத்தில் *ஸவக்ஷாநாவவதேஹ:*. என்கிற ஸுதீரத்தின் பூரீபாஷ்யத்தில் பாஷ்யகாரர் சூர்யவாதத்தைக் கண்டித்திருப்பது பெரும்பாலும் இப் பாசுரத்தின் 'நடையை உட்கொண்டேயாம்.' 'எல்லாநுள்ளது' என்று பிரதிஜ்ஞை பண்ணினால் என்ன தேறுமோ அதுவேதான் 'எல்லாமிதல்லது' என்கிற ப்ரதிஜ்ஞையாலும் தேறும். உலகத்தில், உண்மையென்றும் இல்லாமையென்றும் இரண்டு வகையான சப்தங்களும் ப்ரதீதிகளும் இருக்கின்றனவே? அவற்றின் விஷயம் என்னவென்று ஆராய்ந்தால், உள்ளதான வஸ்துவுக்கே சிலைமையேறுபாடுகள் கேருவதே மேற்குறித்த ப்ரதீதிகளுக்கு விஷயமாகும். 'இங்கே துணியிருக்கின்றது' என்றால் பஞ்சு, லுடைய அல்லது தூவியை நில்லைமையேறுபாடு தோன்றும். முன்பு பஞ்சாகவோ தூவாகவோ இருந்த பொருள் இப்போது துணியாகிய வேறொரு நிலைமையைப் பெற்றுள்ளது என்றபடியாகும். 'துணி' அழிந்த போயிற்று' என்றால் துணி பெற்றுமபடியான காரிய நிலைமையை விட்டுக் காரணவஸ்தையாக மாறிவிட்டது என்றபடியாகும். இந்த விதமாகவே எந்த ப்ரதீதியாலும் அடியோடு சூர்யத்வமென்பது வித்திக்கவேமாட்டாது.

'முயற்கொம்பு இல்லை, மலடிமகன் இல்லை, ஆகாசத்தாமரை இல்லை' என்றால் மேற்குறித்த வஸ்துக்களின் அத்யந்த சூர்யத்வம் விளங்குகின்றதே; இவ்விடங்களில் அவஸ்தாந்த ராபத்தி யென்பது சொல்லமுடியாதன்றோ என்றில்; இங்கும் அடியோடு சூர்யத்வமென்பது ஒருநாளும் ஏற்படாது. முயற் கொம்பு இல்லையென்றால் முயல் இல்லையென்றும் கொம்பு இல்லையென்றும் ஏற்படுமோ? ஆகாசத்தாமரை யில்லையென்றால் ஆகாசமேயில்லை, தாமரையே யில்லையென்பதாக ஏற்படுமோ? மேற்குறித்த பொருள்களெல்லாம் உண்டென்பது மறைக்க முடியாது; ஆனால், 'முயலுக்கும் கொம்புக்கும் ஸம்பந்தமில்லை, மலடிக்கும் மகனுக்கும் ஸம்பந்தமில்லை, ஆகாசத்திற்கும் தாமரைக்கும் ஸம்பந்தமில்லை' என்று அந்தந்த வஸ்துக்களுக்குப் பரஸ்பர ஸம்பந்தமில்லை யென்பதாக ஸம்பந்தாபாவம் மாத்திரம் ஏற்படுமென்றி அந்த வஸ்துக்களே அடியோடு இல்லையென்பதாக ஒருபோதும் ஏற்படாது. ஆகவே ஸர்வசூர்யவாதம் ஒருவழியாலும் வித்திக்க வகைபில்லை. (ஈ)

2684 பரந்தண்பரவையுள் கீர்தோறும்பரந்துளன் * பரந்தவண்டம்தேன நிலவிசும்பொழிவற *
கரந்தசிவிடந்தோறும் இடந்திகழ்பொருடோறும்* கரந்தேங்கும்பரந்துளன் இவையுண்டகரனே.

பரந்த	எங்கும் வியாபித்த	இடம்	அவ்வவ்விடங்களிலே
தண் பரவையுள்	குளிர்ந்த கடலினுள்	திகழ்	விளங்காநின்ற
கீர் தொறும்	ஐலபரமானுடையதும்	பொருள் தொறும்	ஆத்மவஸ்துக்கள்நோறும்
பரந்த அண்டம்	விஸ்தாரமான இவ்வண்டத்தி	கரந்து	(வ்யாப்ய வஸ்துக்களும் அநி யாதபடி) மறைந்து
இது என பரந்த உளன்	விரகுக்குமா போலே நெருக் குண்ணமல் இருப்பவனுப (இப்படி)	எங்கும் பரந்து உளன்.	எல்லா விடங்களிலும் வியாபித் திராந்ந்ருன் (யாவொ னில்)
நிலம்	பூமியிலும்	இவை உண்ட கரன்	இவ் வஸ்துக்களை ஸம்மார தசையிலும் தனக்குள்ளே யடக்கி தான் ஸ்திரமா யிருக்க மெம்பெருமான்.
விசம்பு	மேலுலகங்களிலும்		
ஒழிவு அற	ஒன்றொழியாமே		
கரந்த சில்	அதி ஸூக்ஷ்மமாய் அற்பமான		
தோறும்	இடங்கள்நோறும்		

* * *—பரந்துவந்தைப் பேசுவதான இப்பதிகத்தில் ஸ்ரீமத் நாராயணனுக்கே பரத்வ முள்ளதாக ஸ்தாபித்தல் ஆழ்வாருடைய திருவுள்ளத்திலுள்ளது. அந்த நாராயணத் திருநாமத்தை மேற்பதிகங்களிலே ஸ்பஷ்டமாகப் பேசியருளுகிற ஆழ்வார் இந்தப் பதிகத்திலே ஒருவாறு மறைத்தே காட்டினர். கீழ் ஏழாம்பாட்டில் “சுடர்மிரு சுருதியுள் இவையுண்டகரனே” என்றது முக்கியமாக நாராயணத் திருநாமத்தைத் திருவுள்ளம்பற்றியேயாமென்பது ஸம்பிரதாயம். சுருதி யென்றால் வேதம்; மிருசுருதி யென்றால் வேதாந்தமாகிய உபநிஷத்தும்; சுடர்மிருசுருதி யென்றால் நாராயணனுவாகும். ஆகவே நாராயணனுவாக வந்ததனை எம்பெருமானுக்கே இப் பதிகத்தில் பரத்துவம் பேசப்பட்டதென்பது குறிக்கொள்ளத்தக்கது. ஸர்வ வ்யாபகத்வமே நாராயணநாமத்தின் தோர்த்தபொருளாதலால் அதனை இப்பாட்டிலருளிச்செய்தார். (க0)

2685 கரவிசும்பொளிவளி கீர்நிலமிவைமிசை * வரனவில்திறல்வலி அளிபொறையாய்கின்ற *
பரனடிமேல் குருகூர்ச்சடகோபன்சோல்* கிரணிணைப்பிரத்து இவைபத்தும்வீடே. (கக)

கரம்	கிடமான	பொறை	எதையும் பொறுத்துக் கொண்
விசம்பு	ஆகாசமென்ன		டிருப்பதாகிற கூமை யென்ன
எரி	அக்னியென்ன	ஆய்கின்ற	ஆகிய இத் தருமங்களெல்லாம் தன் வசமா யிருக்கப்பெற்ற
வளி	வாயுவென்ன	பரன்	ஸ்வேச்வரனுடைய
கீர்	ஐலமென்ன	அடி மேல்	திருவடி விஷயமாக
நிலம்	பூமியென்ன (ஆகிய)	குருகூர் சட கோபன் சொல்	திருநகரிலில் திருவவதரித்த நம் மாழ்வார் அருளிச்செய்த
இவை மிசை	இவற்றினமீதுள்ள இவற்றிற்கு ஸ்வபாவங்களாயுள்ள	நீரல் நிறை	சப்த பூர்த்தியும் அந்தப் பூர்த்தி யுங் கொண்ட
வரன்	சிறந்த	ஆயிரத்து	ஆயிரம் பாசரங்களிலே
நவில	சப்தமென்ன	இவை பத்தும்	இப்பத்துப் பாசரமும்
திறல்	(கொளுத்தும்) சக்தி யென்ன	வீடு	மோக்ஷப்ரபாகம்.
வலி	(எதையும் தூக்கவல்ல) பல மென்ன		
அளி	குளிர்ச்சியென்ன		

* * *—இது திருநாமப்பாட்டு எனப்படும். இப்பதிகங்கற்பார்க்குப் பலன் சொல் லித்தலைக்கட்டுகிறது இது. இவை பத்தும்வீடே யென்றது இப்பத்துப் பாசரமும் வீடாகிய மோக்ஷஸாராஜ்யத்தைத் தரவல்லது என்றபடி.

இவைபத்தும் வீடே = இப்பத்துப் பாசரங்களும் எம்பெருமானுடைய திருவடிகளின் மேலே விடப்பட்டன—ஸமர்ப்பிக்கப்பட்டன என்றும் பொருளுரைப்ப. (கக)

இரண்டாந் திருவாய்மொழி—வீடுமின்முற்றவும்

எம்பெருமானுடைய நன்மையையும்; ஸம்ஸாரிகள் பற்றிக்கிடக்கிற விஷயந்தரங் களின் அற்பத்தன்மை அபித்யத்தன்மை முதலியவற்றையும் அருளிச் செய்யாவின்கொண்டு நீங்கள் விஷயந்தரங்களில்நசையற்று பகவத்பக்திபண்ணுகோளென்று உபதேசிக்கிறார்.

2686 வீடுமின்முற்றவும் * வீடுசேய்து * உம்முயிர்

வீடுடையானிடை * வீடுசெய்ம்மினே.

(க)

முற்றவும்	} (பஹு விரோதியான ஸாத்ய ஸாதனங்கள்) எல்லாவற்றையும்	உம் உயிர்	} உங்களுடைய ஆத்ம வந்துவை
வீடுமின்	விட்டுவிடுங்கள் ;	என்று உடையான் இடை	} மோக நர்வாஸகனுன் ஸ்வாமி யிடத்திலே
வீடுசேய்து	அப்படி விட்டு,	என்று செய்ம்மின்	} ஸமர்ப்பியுங்கள்.

* * * —எம்பெருமானைத் தவிர்த்த மற்றெல்லா விஷயங்களையும்விட்டு எம்பெருமானது திருவடிகளிலே ஆத்மாவை ஸமர்ப்பியுங்கோளென்கை.

(க)

2687 மின்னின்னிலையில * மன்னுயிராக்கைகள் *

என்னுமிடத்து * இறையுன்னுமினீரே.

(உ)

உயிர் மன்னு	ஆத்மா பொருந்தி வர்த்திக்கிற	என்னும் இடத்து	என்றுசொல்லுமளவில் (இதை)
ஆக்கைகள்	சரீரங்கள்	நீரே	நீங்களே
மின்னின்	மின்னலைக்காட்டிலும்	இறை	சிறிது
நிலை இல	நிலையுடையவல்ல;	உன்னுமின்	} ஆராய்ச்சி பண்ணிப் பாரும் கள்.

* * * —நெடுநாள் வாஸஸைபண்ணித் தொடர்ந்துவருகிற விஷயங்களை விடமுடியுமோ! எனன, அவற்றின் குற்றங் குறைகளைக் காணவே நன்கு விடலாமென்கிறார் இப்பாட்டில். மின்னின் = மின்னல்போல ; மின்னலைக்காட்டிலும்.

என்னுமிடத்து இறையுன்னுமினீரே = இந்த விஷயத்தை நீங்களே ஆராய்ந்து பார்க்கலாமே; இதற்காக ஒரு ஆசார்யோபதேசம் வேணுமோ? தோஷம் ப்ரத்யக்ஷமாதலால் உங்களுக்கே தெரியுமே என்றவாறு.

பன்னீராயிர வரையின்படிக்குப் பின்னடிகளின் கருத்தாவது —மின்னின்னிலையில மன்னுயிராக்கைகள் என்று சொல்லும்படியாதலால் நீங்கள், இறை—ஸ்வாமியை, உன்னுமின் —மநம் பண்ணுகோள் என்பதாம்.

(உ)

2688 நீர்நுமதேன்றிவை * வேர்முதல்மாய்த்து * இறை

சேய்மினுயிர்க்கு * அதனோநிறையிலே.

(ங)

நீர் நுமது என்ற	} அஹங்கார மமகாரங்களாகிற இவை	} சேர்மின் உயிர்க்கு	} அடையுங்கள் ; ஆத்மாவுக்கு
வேர் முதல் மாய்	} (ருசி வாஸஸைகளாகிற) பக்கத்து	} அதன் நேர்	} அதனோடு ஒத்த
இறை	} ஸ்வாமியை	} நிறை இல்	} பூர்த்தி இல்லை.

* * * —விடவேண்டிய வஸ்துக்கள் பலபல கிடப்பதால் அவற்றையெல்லாம் தனித் தனியே எடுத்துரைத்தல் பெரும்பாடாகுமாதலால் விடவேண்டியவற்றைச் சுருக்க அருளிச்

செய்கிறாதிதல். நாம் நமது என்னவேண்டியிருக்க, நீர் நமது என்றது அதுவாதீதியாலுங் கூட அஹங்கார மமகார ஸ்பர்சம் தமக்குக்கூடாதென்ற கருத்தினாலென்க. நான் எனது என்று தம்வாக்காலே சொல்லமாட்டாரே, நாக்குவேம் என்று. (க)

2689 இல்லதுமுள்ளதும் * அல்லதவனுந் *
எல்லையிலங்கலம் * புல்துபற்றற்றே. (ச)

அவன் உரு	} அந்த எம்பெருமானுடைய ஸ்வ ரூபமானது,	உள்ளதும் அல்	} னத்து என்னப்படுபவனுள் ஜீவாத்மாவின் படியை யுடையதுமன்று; எல்லையில்லாத
இல்லதும் அல்லது		அந்நிலம்	
	} விகாராஸ்பத மாகையாலே அஸத்து என்னப்படுமதான அசேதநத்தின் படியையுடையது மன்று;	பற்று அற்று	

*** விடவேண்டிய விஷயத்தின் தோஷமிருதியை இரண்டாம்பாட்டிலுள்ளிச்செய்தார். பற்றவேண்டிய பகவத் விஷயத்தின் நன்மையிருதியை இப்பாட்டி லுள்ளிச்செய்கிறார். அவனுரு உள்ளதுமல்லது இல்லதுமல்லது = இல்லது என்று அழியுந்தன்மையுடையது என்ற படி. உள்ளது என்றது அழியாத பொருள் என்றபடி. அசித்தையும் சித்தையும் சொன்னபடி. பகவானுடைய ஸ்வரூபம் சித்தையும் அசித்தையுங்காட்டில் விசக்ஷணம் என்றதாழிற்று.

புல்து என்னும் வவலொருமைவினைமுற்றுக்குச் சேர, விளி வருவித்துக்கொள்க. நாட்டை நோக்கிச் சொல்வதாகக் கூறுப. (ச)

2690 அற்றதுபற்றெனில் * உற்றதுவீடுயிர் *
சேற்றதுமன்னுறில் * அற்றிறைபற்றே. (ரு)

பற்று அற்றது எனில் உயிர்	} விஷயாந்தர ஸங்கம் அற்றொழிந்தது என்னுமளவிலேயே ஆக்துமா	மன்ன உறில்	} நிலைநிற்கும்படி பகவத் விஷயத்தைக் கிட்டப்பார்க்கில்
வீடு உற்றது		} மோகூத்ததைப் பெற்றானவன்; [கைவல்யமோகூ முண்டாகும்];	
அது செற்று	அந்தக் கைவல்ய மோகூத்ததை வெறுத்து	இறை பற்று	அந்த எம்பெருமானை பற்றுக்.

*** எம்பெருமானைப் பற்றுதற்கு இடையூறுகக் கைவல்ய மோகூத்தில் நசையுண்டாகக் கூடியதாதலால் அந்த இடையூறுதன்னை விலக்கிக்கொள்ளுமாறு உபதேசித்தருளுகிறாற்பாட்டில், ஆக்தமாறுபவத்தில் ருசியொழிந்து பரமாத்மாறுபவத்திலாசை கொள்க வென்கிறார். (ரு)

2691 பற்றிலனீசனும் * முற்றவும்கின்றனன் *
பற்றிலையாய் * அவன்முற்றிலடங்கே. (சு)

சுனும்	எம்பெருமானும்		(ஒலோகமே)
பற்றிலன்	} ஆசிரிதர்களோடு பொருந்தியிருப்பதையே இயல்வாகவுடையவனாய்	பற்றிலை ஆய்	} எம்பெருமானோடு பொருந்தியிருப்பதையே இயல்வாக உடைத்தாய்
முற்றவும்		} தாசகம் போஷகம் போக்யம் என்னும்படியான ஸகலவஸ்துவாகவும்	
கின்றனன்	இராகின்றான்;	அடங்கு	அர்வயிப்பது.

*** “ஆழ்வீர் புறம்புள்ளவற்றைவிட்டுப் பரமபுருஷனைப் பற்றும்படி உபதேசிக்
கிறீர்; அவன்தான் ஸர்வேசுவரனன்றோ? நமக்கு அவன் முகந்தருவானோ” என்று ஸம்ஸாரிகள்
சங்கிப்பதாகக்கொண்டு, எம்பெருமானை அப்படி நினைக்கலாமோ? ஈசுவரத்வம் வந்தேறி
யென்னும்படி ஸௌசீல்யமே வடிவாயிருப்பவனன்றோ என்று ஸமாதாநம் பண்ணுகிறார்.

முற்றவும் நின்றான் - ஸகலவித பந்துவுமாகவும், தாரக போஷக போக்ய வஸ்துக்
களெல்லாமாகவும், அறிவு ஒருக்கம் ஜாதி முதலியவற்றால் ஏற்றத்தாழ்வு பெரிதுமுடைய எவ்
வருபினர்க்கும் ஒருங்கே ஆச்ரயணியாகவும் நின்றான் என்க.

இப்பாசுரத்திற்கு பட்டர் அருளிச்செய்யும்படி யொன்றுண்டு; அதாவது ஈசனும் -
ஷாட்ருண்ய பரிபூர்ணனும் ஸ்ரீவைகுண்ட நிலயான எம்பெருமானும், பற்றிலன் - அங்குள்ள
நித்யமுகத்தார்களிடத்தும் பற்று இல்லாதவனும், முற்றவும் நின்றான் - இன்று ஆச்ரயிக்கிற ஸம்
ஸாரிகளிடத்திலேயே பரிபூர்ணமான காதல் கொண்டாராகின்றான். பற்றிலையாய் - ஹேய
விஷயங்களிலே நீ வைத்திருக்கிற பற்றை விட்டவனாகி, அவன் முற்றிலடங்கு - அவனையே எல்
லாமாகப் பற்றுவாயாக என்று.

இப்பாட்டிலும் அடங்கு என்ற எவ்வொருமை வினைமுற்றுக்குச் சேர விளி வருவித்துக்
கொள்க. உலகத்தை விளித்துச் சொல்லுகிறபடி. (சு)

2692 அடங்கெழில்சம்பத்து * அடங்கக்கண்டு * ஈசன்
அடங்கெழிலாகிதேன்று * அடங்குகவுள்ளே. (எ)

அடங்க எழில்	முற்றிலும் அழகியதான	ஈசனாகி	எம்பெருமானுடையதான
சம்பத்து அடங்க	{ எம்பெருமானுடைய } விபூதி	எழில் என்று	ஸம்பத்து என்று துணிந்து
கண்டு	யை எல்லாம்	உள்ளே	அந்த பகவத்கீழ்த்திருள்ளோயே
அடங்க	பார்த்து	அடங்குக	சொருகிப்போவது. (எ)
	அதெல்லாம்		

2693 உள்ளமுரையேயல் * உள்ளவியுழன்றையும் *
உள்ளிக்கேடுத்து * இறையுள்ளிலோடுங்கே. (அ)

உள்ளம்	நெஞ்சு என்றும்	உள்ளி	ஆராய்ந்துபார்த்து
உரை	வாக்கு என்றும்	கெடுத்து	{ அவற்றிற்குள்ள விஷயந்தரப்
செயல்	உடல் என்றும்		பற்றைத் தவிர்த்து
உள்ள	ஏற்கனவே யுள்ள	இறை உள்ளில்	எம்பெருமான் பக்கவிலே
இம் மூன்றையும்	{ இந்த மூன்று உறுப்புக்களை	ஒடுங்கு	அந்விடப்பது.
	யும்		

*** என்ன உபகரணங்களைக்கொண்டு எம்பெருமானுக்கு அடிமைசெய்வது?
என்ன, புதிதாக ஸம்பாதிக்கவேண்டாமல் ஏற்கனவே அமைந்திருந்துள்ள மன மொழி மெய்
கள் மூன்றையும் ‘இவை எம்பெருமானுக்கு அடிமைசெய்வதற்கு உறுப்பாகவே கண்டவை
என்று அனுஸந்தித்து, புறம்புண்டான விஷயங்களில் நின்றும் மீட்டு எம்பெருமான் பக்கவிலே
ஊன்றவைப்பதென்கிறாரிப்பாட்டில்.

ஒடுங்கு என்பதைத் தன்வினையாகவும், திரிவினையில்வந்த தன்வினையாகவுங்கொள்வர்.
நீங்கள் ஒடுங்கவேணுமென்றும், உங்கள் உறுப்புக்களை ஒடுங்கச் செய்யவேணுமென்றும்
முறையே பொருள் காண்க. ஒடுங்குதல்—அந்வயித்தல். (அ)

2694 ஒடுங்கவவன்கண் * ஒடுங்கலுமெல்லாம் *

வீடுமின்னுமாக்கை * வீடும்பொழுதெண்ணே.

(க)

அவன்கண்	} அந்த எம்பெருமான் பக்க விலே அந்நயிக்கவே	வீறும்	விட்டு நீங்கும்;
ஒடுங்க		மீண்டும்	அந்நகுப்பிறகு
எல்லாம்	} (ஆத்மாவை) ஒடுங்கப்பண்ணு வதான அநீதையை முதலா னவையெல்லாம்	ஆக்கை விடும்	} சீராம் தொலையுமீ நனை
லும்		பொழுது	

*** எம்பெருமானோடு நமக்குள்ள உறவின் உணர்ச்சி யுண்டாகவே கூசாமல் அணுகலாமென்றார் எழாம் பாட்டில். அவன் தன்விஷயத்தில் உபயோகப்படுத்துதற் காகவே தந்தருளின உறுப்புக்களை அவன் விஷயத்திலேயே உபயோகப்படுத்து மத்தனையே வேண்டுவது என்றார் எட்டாம் பாட்டில். இவற்றைக் கேட்ட உலகர்கள் ‘ஆழ்வீர்! நாங்கள் ஸ்வாதந்திரியம் பாராட்டி அதனால் பகவத்குஷியத்தில் ஊற்றமற்றிருக்கின்றோ மல்லோம்; எம்பெருமானுடைய போக்யதையை அநியாமலீக்கிறோ மல்லோம்; அப்ராப்தங் களான விஷயாத்ரங்களை விட்டுப் ப்ராப்தனான அவனையே பஜிக்கவேணுமென்னும் கிரும்பம் மிகவுடையோமாயினும் பஜிக்கவொட்டாத கிரோதிகள் கணக்க உண்டாயிருப்பதனானோடு நாங்கள் பஜியாம் லீருக்கிறோம்’ என்ன நீங்கள் அவனைக் கிட்டவே அந்த கிரோதிகளெல் லாம் உடனே விட்டு நீங்குமென்கிறாற்பாட்டில்.

(க)

2695 எண்பெருக்கங்கலத்து * ஒண்பொருளீறில் *

வண்புகழ்நாரணன் * தின்கழல்சேரே.

(க)

எண் பெருக்கு	} எண்ணிக்கை பெருக்கிக்கொண் டே யிருக்கும்படி அள விறந்த	ஈறு இல	முடிவிலாத
அ நலத்த		அப்படிப்பட்ட ஞானம் முதலிய குணங்களுடைய	வண்புகழ்
ஒண் பொருள்	} சிறந்த பொருளாகிய ஜீவாத்ம வர்க்கத்தையும்	நாரணன்	நாராயணனுடைய
		தின்கழல்	} (அடியாரை ஒருநாளும்) கை விடகில்லாத திருவடிகளை
		சேர்	ஆசிரயிப்பது.

***ஐதே ஆழ்வார் உபதேசித்தபடிக்களை யெல்லாங்கேட்ட ஸம்ஸாரிகள் “ஆழ்வீர்! அப்படியே செய்வோம்; எம்பெருமானைப் பஜிப்போம்; பஜித்திற்கு ஆலம்பனமாக ஒரு மந்த்ரம் வேணுமே, அது என்ன மந்த்ரம்?” என்ன, அந்த மந்த்ரம் இன்னதென்று தெரிவித் தருளுகிறாற்பாட்டில். நாராயணத் திருநாமத்தின் பொருளை அனுஸந்தானஞ் செய்து கொண்டே அத்திருநாமத்தை வெளியிட்டருளினாரார் காண்மின்.

இப்பாசரம் திருமந்த்ரார்த்தம் என்னுமிடம் ஆழ்வானுடைய இதிஹாஸத்தினால் நன்கு விளங்கும்; அது வருமாறு:— அழகியமணவானனுடைய அதுதரஹத்தினால் ஆழ்வானுக்கு இரண்டு திருக்குமாரர்கள் திருவவதரிக்க, ஆழ்வான் அக்குமாரர்கட்கு நாமகரணம் முதலியன் செய்வித்தற்கு உடையவர் கடவரென்று எண்ணித் தாம் ஒன்றுஞ்செய்யாதிருக்க, நம்பெரு மான் திருவருளால் ஆழ்வானுக்கு உபயுகுமாரர்கள் உதித்ததாகப் பெருமகிழ்ச்சி கொண் டிருந்த ஸ்ரீ பாஷ்யகாரர் அக்குழந்தைகள் பிறந்த பதிலோரோ நாளிலே சிஷ்யவர்க்கத்துடன் ஆழ்வான் திருமாளிகைக்கெழுந்தருளித் தமது பிரதான சிஷ்யர்களில் ஒருவரான எம்பாரை நோக்கிக் ‘குழந்தைகளை எடுத்துக்கொண்டு வாரும்’ என்ன, அவர் அங்ஙனமே பிரபன்ன குலக்கொழுந்தான் அக்குழந்தைகளை யெடுத்துவரும்போது திருஷ்டிதோஷாதிகள் தங்காத படி ரகசியமாக தவயமென்னும் மந்த்ராத்நத்தை அதுஸந்தித்து வாழ்த்திக்கொண்டே வந்து

குழந்தைகளை எம்பெருமானார்க்குக் காட்டினர். அவர் மிக்க களிப்புடனே ஆனந்தக் கண்ணீர் துளிக்கத் தம் திருக்கண்களால் குளிரக் கடாஷிக்கும்போது அத் தெய்விக சிசுக்களின் தேஜோவிசேஷத்தைக் கண்டு வியப்புக் கொண்டு 'எம்பாரே! இக்குழந்தைகளிடம் த்வயம் பரிமளிக்கின்றதே, இங்ஙனம் ஆகுமாறு என் செய்தீர்?' என்று வினவ, எம்பார், 'குழந்தைகட்குக் காப்பாக த்வயாதுஷந்தானஞ் செய்துகொண்டு வந்தேன்' என்று சொல்ல, உடையவர் அப்படி எம்பார் காப்பிட்டதற்கு உகந்து அவரைப்பார்த்து 'இக்குழந்தைகள் உய்யும் வகையை நாடிச் செய்தற்கு முற்பட்டாராதலால் இவர்கட்கு நீரே ஆசார்யராகக் கடவீர்' என்று வியமித்தவிட்டார். இக்குமாரரிருவர்க்கும் கூர்த்தாழ்வான் திருவாய்மொழிப் பொருள்சொல்லி வருட்போது* எண்பெருக்கூர்நலத்து இத்தயாதியான இந்தப் பாசரம் வந்தவளவிலே இது திருமந்திரார்த்தத்தை விவரிக்கிறதாதலாலும் மந்தாரார்த்தம் ஆசார்யரிடத்திலேயே கேட்டறியவேண்டியதாதலாலும் அதனை அவர்கட்குச் சொல்லாது நிறுத்தி 'இதனை உங்கள் ஆசார்யர் பக்கவிலே கேட்டுக்கொள்ளுங்கள்' என்றுசொல்ல, அதனை விரைவில் அறிந்துகொள்ளவேனுமென்றும் அவாவினால் உடனே அவர்கள் எழுந்து தங்கள் ஆசார்யரான எம்பார் எழுந்தருளியிருக்குமிடத்தைக் குறித்துப் போகப்புகுவளவில், ஆழ்வான் யாக்கைகிலையாமையைத் திருவள்ளத்திற்கொண்டு அவர்களை யழைத்து, 'இன்னபோது இன்னாரிருப்பார் இன்னார் போவாரென்று தெரியாது, ஆதலால் இருந்து கேளுங்கள்' என்று திருமந்திரத்தைச் சொல்லி இப்பாட்டின் பொருளையும் விவரித்து, 'இப்பாசரத்தைத் திருமந்திரத்தின் அர்த்தமாக கினைத்திருங்கள்' என்று பணித்தருளினார்—என்பதாம்.

சுதிலவான ஆத்மாக்களையும் சுதிலவான கல்யாண குணங்களையு முடையனாகையாயிற்று நாராயணனாகையாவது. அப்படிப்பட்ட நாராயணனுடைய, திண்கழல்சேர் = அடியவர்களை ஒருநாளும் கைவிடமாட்டாத திருவடிகளைச் சேருங்கள் என்றவாறு. இப்பாட்டிலும் கிளி வருவித்துக்கொள்வது. (க0)

*696 சேர்த்துத் தேன்குரு கூர்ச்சடகோபன்சொல் *

சீர்த்தொடையாயிரத்து * ஓர்த்தவிப்பத்தே.

(கச)

சேர்த்தம்	செறிந்த நடாக்கலையுடைய	சீர் தொடை	} கஷ்டமுப்புக்க எல்லாம் நன்ற கு அமையப்பெற்ற
தென்குருகூர்	திருநகரில் அவதரித்த	ஆசிரித்து	
		இ பத்து	இப்பத்துப் பாசரம்
		ஓர்த்த	ஆராய்ந்து சொல்லப்பட்டது.

சடகோபன் சொல் நம்மாழ்வார் அருளிச்செய்த

++++—இத்திருவாய்மொழி வாய்வந்தபடி சொல்லிற்றன்று, சேதநருடைய ஹிதத் துக்கீடாக ஆராய்ந்து சொல்லப்பட்டதென்று நிகமனஞ் செய்கிற பாசரம் இது.

சேர்த்துத் தேன்குருகூர்ச்சடகோபன்சொல் = இங்கு சுடுமுப்பத்தாறுபடியில் சேர்த்தம் என்கிற வித்தைச் சேர்த்தமாக்கி" என்றருளிச் செய்யப்பட்டுள்ளது. இவக்கணப் படிக்குச் சேர்த்தமென்று இயல்பாகவே யிருக்கவேண்டுமல்லவது சேர்த்தமென்று தகரவொற்று மிகவேண்டிய அவசியமில்லை; ஆனாலும், மற்ற மூன்றடிகளிலும் இதே ஸ்த்ரானத்தில் வல்லொற்றுமிக்கிருப்பதனால் அதற்கிணங்க முதலடியிலும் மிக்கது: சொற்செறிவு அங்ஙன மிருந்தாலும் பொருட்சேர்த்திக்குஏற்பத் தகரவொற்றுஇன்றியே கொள்க என்பபடி.

பாட்டின் முதலிலுள்ள சேர் என்பதை வினைமுற்றுகவுங் கொள்ளலாம்; இப்பத்தே சேர்—இப்பத்துப் பாட்டையும் சேருங்கள், (அதாவது) அனுஸந்தானஞ் செய்யுங்கள் என்ற படி. முதற்பாட்டில் வீடுமின் என்ற பன்மைக்குச் சேர இங்கும் பன்மையாகவே பொருள் கொள்ள வரியது. (கச)

முதற்பத்து முந்ருத்திருவாய்மொழி—பத்துடையடியவர்

முதற்பத்துவாய்மொழியில் எம்பெருமானுடைய பரத்துவத்தைப் பேசினார்; அவ்வளவு பரான அப்பெருமானைப் பழியுங்கோளென்று இரண்டாம் திருவாய்மொழியில் உபதேசமாக அருளிச்செய்தார். அங்ஙனம் உபதேசித்த ஆழ்வாரை நோக்கி ஸம்ஸாரிகள் “ஸ்வாமின்! இரகை முடவனைநோக்கி ‘ஆணையேறு’ ‘ஆணையேறு’ என்றால் அவனால் ஏற்போமோ? அப்படியே, ஸர்வேசுவரனாய் “நாகணியிசை நம்பரர் செல்வர் பெரியர்” என்றும்படி மிகப் பெரியனுக்குகின்ற அவனை சீசாரன ஸம்ஸாரிகளாலே பற்றப்போமோ?” என்ன, அவ்வாணை தானே அவ்விருகை முடவனுக்கும் ஏறலாம்படி படிந்து கொடுக்கும்கால் ஏறத் தட்டில்லையன்றோ; அப்படியே ஸம்ஸாரிகளுக்குப் பஜிக்கலாம்படி அவன் தன்னைத் தாமுவிட்டு எளிய இமாகில் பஜிக்கத் தட்டில்லையே யென்று அவனது ஸௌப்ய குணத்தைப் பேசுகிறதில்.

எம்பெருமானுடைய பரத்துவத்தை எவ்வளவும் பேசலாம்; எளிமையைப் பேசுவது அரிது; ‘அப்படிப்பட்ட பெரியவன் இப்படித் தாழ் கின்றானே?’ என்று உள்ளெலாழுருகிக் குரல்தழுத்தொழிந்து உடம்பெலாங் கண்ணீர் சோரப் பேசவேண்டிய விஷயமாகையாலே தெளிந்திருந்து பேசப் போகாது. ஆழ்வாரை ஆறுமாதம் மோவிக்கப்பண்ணிற்று இது. (க)

2697 பத்துடையடியவர்க்கெளியவன் பிறர்களுக்கரிய
வித்தகன்* மலர்மகள்விரும்பும் நமரும்பெறலடிகள்*
மத்துறுகடைவெண்ணெய்களவினில் உரவிடையாப்புண்ட*
எத்திறமுாலினோடு இணைந்திருந்தேங்கியவெளிவே. (க)

பத்து உடை	பக்தியையுடைய	மத்து உறு	} (யசோதைப்பிராட்டி) மத்தையுறுத்திக் கடை கின்ற வெண்ணெயினு டைய களவில்
அடியவர்க்கு	அடியார்களுக்கு	கடை வெண்	
எளியவன்	ஸால்பனையும்	னெய்களவி	வில்
பிறர்களுக்கு	மற்றையோர்களுக்கு	உரம் இடை	மார்வினிடையிலே
அரிய	துர்லபனுயிருக்கிற	ஆப்புண்டு	கட்டுண்டு
வித்தகன்	ஆச்சரியபூதனும்,	உரவினோடு	} உரலோடு பொருந்தி பிரகந்து
மலர் மகள்	} பெரியபிராட்டியார் விரு விரும்பும் } ம்புத்த டோனவனும்	இணைந்திருந்து	
பெறல் அரு		எங்கிய	எங்கியிருந்த
நம் அடிகள்	பெறுதற்கு அரியனுமான	எளியு	எளிமைக்குணம்
	நமது ஸ்வாமி	எத்திறம்	எப்படிப்பட்டது!

* * *—எம்பெருமானுடைய ஸௌப்யம் நன்கு விளங்கினது அவதாரங்களிலா தலால் அப்படிப்பட்ட அவதாரங்களுள்ளும் நீர்மைக்கு எல்லையான கருவுணுவதாரத்திலே யிழிந்து, அதிலேயும் பரத்துத்தோடு ஸமமாகச் சொல்லக்கூடிய நிலைகளிற் செல்வாதே, வெண் ணெய்களவுகண்டு கட்டுண்டு வருந்தி யேங்கி கின்ற நிலையிலே யகப்பட்டு இப்படியும் ஒரு எளிமைக்குணமுண்டோ வென்று ஈடுபடுகிறார்.

2698 எளிவருமியல்வினன் நிலைவரம்பிலபலபிறப்பாய் *
ஒளிவருமுருகலம் முதலிலகேடிலவீடாம் *
தேளிதருநிலமையது ஒழிவிலன்முழுவதும்றையோன் *
எளிவருமருளிதோடு அகத்தனன்புறத்தனனமைத்தே. (உ)

நிலை வரம்பு	} ஒரு நிலையும் ஒரு நியதியும்	முதல் இல	} முதலுமில்லாமல் முடிவுமில்
இல பல		கேடு இல	
பிறப்பு ஆய்	} இல்லாத பலவகைப்பட்ட	முழு நலம்	} கருவிலிருக்கின்ற கல்யாண

ஒளி வரும்	ஒளிமல்கும் படியான	இறையோன்	ஸ்வாமியானவன்
எளிவரும்	சொஸப்பயத்தையே	அளிவரும் அருளி	அளிந்த கிருபை
இயல்வினன்	இயல்வாக வுடையனும்	தேறி அமைது	யோடே கூடி
வீடு ஆம் தெளி	மோகூமுகிற தென்வைத்	அகத்தனன்	(அடியவர்க்கு) அந்தரங்கனும்
தரு நிலைமை	தருதலாகிற அந்த நிலைமையை	புறத்தனன்	(முற்றையோர்க்கு) அணுகத்த
அது முழுவதும்	முழுவதும்		காதலனுபிரிப்பன்.
ஒழிவு இலன்	எப்போதும் உடையவனுன்		

பலபிறப்பாயொளிவரு முழுநலம் = பிறக்கப் பிறக்க நாம் புகரழிந்து வாரா நின்றோம்; அங்ஙனல்லாமல் எம்பெருமான் பிறக்கப் பிறக்கக் கல்யாணகுணங்கள் மிகவும் புகர்பெற்று விளங்குமாயிற்று. “ஹ உஸ்ருயாத ஹவதி ஜாயஜாந:” என்று வேதமும் ஒதிற்று. [ஹ: (ஹவாந) ஜாயஜாநஹந ஸ்ருயாதெவ ஹவதி] என்றபடி. கருமமடியாக பிறத்தாலன்றோ பிறக்கப் பிறக்கப் புகர் அழிவது; அதுகூறாமடியாக வருகிற அவதாரமாதலால் ஒளஜ்ஜுவல்யம் மிக் கிருக்குமென்க. தெளிவு என்னுஞ்சொல் தெளி என்று குறைந்து கிடக்கின்றது. பரமபதத்தைத் “தெளிவிசம்பு” என்றே வழங்குவர். தெளிவே வடிவெடுத்திருக்குமிடமாதல் அறிக. “அவன் இங்கே வந்து அவதரிக்கிலும் சோக மோஹங்களைப் பண்ணும் இவ்விடம்; இவன் அங்கே செல்லிலும் தெளிவைப்பண்ணும் அவ்விடம்” என்ற ஈட்டு ஸ்ரீஸூக்தி உணர்த்தக்கது. இந்த ஸீலாவிபூதி கலக்கத்திற்கே ஏற்பட்டதுபோல அந்த நித்யவிபூதி தெளிவுக்கே ஏற்பட்டதென்ற வாறு. அருளுக்கு அளிவருதலாவது நிர்ஹேதுகத்வமாம். பாண்டவர்போல்வார்க்குக் கையாளாயிருக்கையும் துரியோதனதுயர்க்கு ஆளிட்டுவிடுகையும் ஈற்றடிக்கு விஷயம். (உ)

2699 அமைவுடையறநெறி முழுவதுமுயர்வறவுயர்ந்து *
அமைவுடைமுதல்கேடல் ஒடிவடையறநிலமதுவாம் *
அமைவுடையறமும் யாவையும்யாவரும் தானும் *
அமைவுடைநாரணன்மாயையை அறிபவரயாரே. (ந.)

அமை உடை	நல்ல பலபரிபாகத்தை	அற	மிகவும்
அறம் நெறி	யுடைத்தான	நிலம் அது ஆம்	கைவந்திருக்கப்பெறுவதாகிற
முழுவதும்	தருமமார்க்கம் எல்லா	அமைவு உடை	சதிரையுடையாரான
உயர்வு அற	வற்றுலும்	அமரரும்	பிரமன் முதலிய தேவர்களும்
உயர்ந்து	இதற்குமேல் உயர்த்தியிலில்லை	யாவையும்	எல்லா அசேதனங்களும்
	யென்னும்படியாக மிகவு	யாவரும்	எல்லாச்சேதனர்களும்
	முயர்ந்தவர்களாகி;	தான் ஆம்	தானேயாம்படியான
அமைவு உடை	(ஆச்சரியப்படுத்தத்தகுந்த)	அமைவு உடை	பொருத்தம் பொருத்திய
	அமைதியையுடைய	நாரணன்	நாராயணனுடைய
முதல் கெடல்	ஸ்ருஷ்டியென்ன	மாயையை	அவதார ரஹஸ்யத்தை
இடை முடிவு	ஸம்ஹாரமென்ன	யாரே அறிபவர்	ஆர்தாம் அறியவல்லார?
	அவாந்தர ஸம்ஹாரமென்ன		[ஆருமில்ல.]
	(ஆகிய இவை)		

முதலடியில் அமைவுடை யென்று தொடங்கி மூன்றாமடியில் அமைவுடை என்னுமளவும் அமரர்க்கு (கிசேஷணம்) அடைமொழி. அமரரும் யாவையும் யாவரும் தானுமைவுடை நாரணன் = கீழ்ச்சொன்ன கடவுளர்களென்ன, ஸகல அசேதனப்பொருள்களென்ன, மற்றுள்ள ஸகல சேதனப்பொருள்களென்ன—ஆகிய எல்லாம் தான் என்கிற சொல்லுக்குள்ளே அடங்கும்படியான அமைதியையுடையனும், இதுபற்றியே நாராயணனென்னுந் திருநாமம் படைத் தவனுன் எம்பெருமானுடைய என்றபடி. யாரே அறிபவர்? = நித்யஸூரிகள் பரத்வாநுபவத்திலே போதுபோக்குகையாலே இதனை அறியார்கள்; ஸம்ஸாரிகள் உண்டியே உடையே உகந்தோடுமவர்களாகையாலே அறியார்கள்; மயர்வற மதிநலமருளப்பெற்ற ஆழ்வார்களோ மோஹித்துக்கிடப்பர்கள்; ஆகையாலே ஒருவருமறியார்கள். (உ)

2700 யாருமோர்நிலைமையனென அறிவரியவேம்பெருமான் *
யாருமோர்நிலைமையனென அறிவேளியவேம்பெருமான் *
பேருமோராயிரம் பிறபலவுடையவேம்பெருமான் *
பெருமோருருவமும் உளதில்லையிலதில்லைபிணக்கே * (சு)

பேரும்	{ (விக்கிரஹத்தைப் பற்றின திருநாமங்களும்	யாரும்	{ (அன்பர்களாகில்) அறிவில் லாதவர்களானுக்கும்
பிற	{ (அந்தத் திருநாமங்களுக் கேற்ற) விக்கிரஹங்களும்	ஓர் நிலைமையன்	{ ஒருபடிப்பட்டவனென்று என அறிவு எளிய அறிவுக்கூடிய பெருமானுள் பகவாது க்து
பல் ஆயிரம் உடைய	{ அனேகமாயிரம் உடைய இயக்கொண்டு தோற்றி	ஓர் பேரும்	{ ஒரு பேரும்
எம் பெருமான்	{ எமக்கு நாதுணவனும்,	ஓர் உருவமும்	{ ஒரு ரூபமும்
யாரும்	{ எப்படிப்பட்ட ஞானிகளுக்கும்	உளது இல்லை	{ உண்டாயிருப்பதில்லை பென்று (திராகிடலர்க்கும்.)
ஓர் நிலைமையன் என அறிவு அரிய எம்பெருமான்	{ 'ஒருபடியை யுடையவன்' என்று அறுதியிட சொன்னது பெருமானுள்	இலது இல்லை	{ இல்லையாய் இருப்பதில்லை பென்று (அதுகூலர்க்கும்.)
		பிணக்கே	{ நித்திய விவாதமாயே யிருக்கும்.

* * *—எம்.பெருமானுடைய நிவ்வாதாங்கன் ஒருவர்க்கும் அறியப்போகாதோ வென்ன, அடியவர்க்கு எளிதில் அறியக்கூடியவையாய் மற்றையோர்க்குச் சிறிதும் அறியப் போகாதனவா யிருக்குமென்கொள்க. பேரும் ஒருருவமும் உளதில்லை இலதில்லை பிணக்கே—இதற்குப் பலபடியாகப் பொருள் கொள்ளலாம். பேரும் ஒருருவமும் உளது, இலதில்லை, பிணக்கு இல்லை' என்று மூன்று வரக்கூடியதாகக்கொண்டு—அப்படிப்பட்ட எம்.பெருமானுக்கு விலக்கணமான நாமங்களும் ரூபங்களும் உண்டு; இல்லையென்பது கிடையாது; ஆகையால் சரஸ்வதி விசுவாஸசாலிகளுக்கு விவாதமில்லை—என்பதாக ஒரு யோஜனை. அன்றியே, பேரும் ஒருருவமும் உளதில்லை—(எம்.பெருமான் பக்கலில் அன்பு இல்லாதார்க்கு) ஒரு திருநாமமும் ஒரு விக்கிரஹமும் உண்டாயிருப்பதில்லை (என்று தோற்றியிருக்கும்); இலதில்லை—(எம்.பெருமான் பக்கலில் அன்புடையார்க்கு) அந்த நாம ரூபங்கள் உண்டாகியே தோற்றும். பிணக்கே—அன்புடையார்க்கும் அன்பில்லாதார்க்கும் இப்படி விவாதமாயேயிருக்கும் என்னுமாம். மற்றும் பலவகைகளுள் காண்க. (சு)

2701 பிணக்கறவறுவகைச்சமயமும் நெறியுள்ளியுரைத்த *
கணக்கறவலத்தனன் அந்தமிலாதியம்பகவன் *
வணக்குடைத்தவநெறி வழிநின்றபுறநெறிகளாகட்டு *
உணக்குமின்பசையற அவனுடையுணர்வுகொண்ணென்றதே. * (ரு)

அறு வகை சம யமும் பிணக்கு அற	{ ஆறுவகைப்பட்ட மதங் களும் (வைதிகமார்க்கத்தோடு) பிணக்கம் ஒழியும்படி	வணக்கு உடை தவம் நெறி வழி கின்று புறம் நெறி களை கடற் அவனுடைய உணர்வு கொண்டு உணர்ந்து	வணக்கத்தையுடைய பக்தி (அல்லது) பரபத்தி ஆகிற மார்க்கத்தில் கின்று வேறு மார்க்கங்களாகிற கணையப் பறிந்து, அவனளித்த கீ தை யைக் கொண்டு
நெறி உள்ளி உரைத்த கணக்கு அறு நலத்தனன் அந்தம் இல் ஆதி அம் பகவன்	{ வேதமார்க்கத்தை ஆராய்ந்து அருளிச்செய்த எண்ணிறந்த கல்யாண குணங்களையுடையவனும் முடிவிலாத முதல்வனும் அழகாகிய ஞானம் முதலிய ஆறு குணங்களையுடையவனு மான எம்பெருமானது,	பசை அற உணக்குமின்	உணர்ச்சிபெற்று வாஸரூபமான பற்றும் அறும்படி உலர்ந்தி லிங்கங்கள்.

* * *—'ஆசுரயிக்கத்தக்கவனான எம்பெருமான் எளியனென்பது அறிந்தோம்; அவன் னவனை ஆசுரயிக்கும் வழி என்ன?' என்று ஸம்ஸாரிகள் கேட்பதாகக்கொண்டு, அவன்

கிதையிலே அருளிச்செய்துவைத்த பக்திமார்க்கத்தாலே அவனை ஆசிரியியுங்கோள் என்கிறார். ஸாங்கமான ஸகலவேதங்களுக்கும் தானே பொருள் என்பதை ஸ்ரீகீதையிலே அருளிச் செய்கையாலே அறுசமயக் கொள்கைகள் அவத்யமென்று கழியுண்டனவாயிற்று. கிதை அவதரியாவிடில் அறுசமயங்களுக்கும் வைதிக சமயத்திற்கும் பரஸ்பரம் ஏற்பட்ட பிணக்கு அருதேயிருக்கும்; வைதிக மார்க்கத்தை நிலைநிறுத்தி கிதை அவதரித்துவிட்டபடியாலே அந்தப் பிணக்கு அற்றதென்க. (ரு)

2702 உணர்ந்துணர்ந்திழிந்தகன்று உயர்ந்துருவியந்தவிநிலைமை *

உணர்ந்துணர்ந்துணர்விலும் இறைநிலையுணர்வரிதுயிர்காள் ! *

உணர்ந்துணர்ந்துரைத்துரைத்து அரியயனரென்னுமிவரை *

உணர்ந்துணர்ந்துரைத்துரைத்து இறைஞ்சுமின்மனப்பட்டதோன்றே * (சு)

உணர்ந்து	உணர்வையே இயற்கை	அரி அயன்	விஷ்ணு பிரமன் ருத்ரன்
உணர்ந்து	யாக வுடையனாக	அரன் என்னும்	என்று சொல்லப்படுகிற
இழிந்து	(அந்தவுணர்வு அகண்டமாகையாலே)	இவரை	இவர்களை
உயர்ந்து	பந்துத்திக்கிலும் வியாபித்து	உணர்ந்து	(ஒவ்வொருவருடையவும்
உரு வியந்த	ஐடப்பொருளில் நின்று	உணர்ந்து	குணம் முதலியவற்றைக்கொண்ட
இ நிலைமை	வேறுபட்டிருக்கிற	உணர்ந்து	பலகாலும் ஆராய்ந்து
உணர்ந்து	இந்த ஆத்மாவின் ஸ்வரூபத்தை	உரைத்து	(அதற்கு இணக்கப்) பரமானங்
உணர்ந்து	கேள்வியாலே அறிந்து	உரைத்து	களை வ்யவஹரித்துப் பார்த்து
உணர்ந்து	மனத்தினாலே அறிந்து	மனப்பட்டது	உங்கள் மனதில் ஈசுவராகத்
உணர்விலும்	யோகத்தாலே பரத்யக்ஷமாக	ஒன்று	தோன்றின ஒரு பொருளை
இறை நிலை	அறிந்தாலும்	உணர்ந்து	பலகாலும் அதுணர்ந்திந்து
உணர்வு	ஸர்வேச்வரனுடைய நிலை	உணர்ந்து	(அப்பொருளின் மந்திரம்
அரிது	மையை அறிவதானது	உரைத்து	திருநாமம் முதலியவற்றைப்
உயிர்காள்	அருமையாயிருக்கின்றது;	உரைத்து	பலகாலும் சொல்லி
	(ஆபீனும்);		
	சேதநர்களே!	இறைஞ்சுமின்	உபாஸியுங்கோள்.

ஜீவாத்மஸ்வரூபத்தை ஒருபடி ஸாக்ஷாத்கரிக்கப்பெற்றுமும் பரமாத்மஸ்வரூபம் அறுதியிடவரியது என்கிறார் முன்னடிகளால். “இறைநிலை உணர்வரிது” என்று சொல்லிவிட்டலாகுமோ? அப்பஹ்ருர்களான எங்களால் அறியமுடியாததென்பது உண்மையே; அறிந்தவர்களில் தலைவரான தேவரீர் நிஷ்கர்ஷித்து அருளிச்செய்தால் நாங்கள் அறிந்துக்கொள்ளத் தடையில்கையே என்ன; மத்யஸ்த த்ருஷ்டியாலே ஆராய்ந்து பார்க்கும்படி அருளிச்செய்கிறார் அரியயனரென்னுமிவரை உணர்ந்துணர்ந்துரைத்துரைத்து இப்பாதி. நாராயணனென்றும், நான் முகனென்றும் ருத்ரனென்றுமுள்ள மூன்று மூர்த்திகளின் ஸ்வரூபத்தையும் ஸ்வபாவத்தையும் ஆராய்ந்து பாருங்கோள்; அந்த ஸ்வரூபஸ்வபாவங்களைத் தெரிவிக்கின்ற பிரமானங்களையும் ஒருவர்க்கொருவர் சொல்லிப்பாருங்கோள்; ஒருவன் படைப்பவனாய் இருவர் படைக்கப்படுமவர்களாய், ஒருவன் ஸாத்விகனாய் இருவர் ராஜஸ்தாமஸர்களாய்ப் புலப்படுவார்கள். அங்ஙனம் புலப்படுமவர்களில் நிஷ்பக்ஷபாதமாய் எத்தத்தெய்வம் உங்கள் நெஞ்சில் சிறந்ததாகத் தோன்றுகின்றதோ அதனை நீங்களே நிஷ்கர்ஷித்துப் பற்றுதல் நன்று என்றாராயிற்று. (சு)

2703 ஒன்றெனப்பலவேன அறிவரும்வடிவினுளநின்ற *

நன்றெழில்நாரணன் நான்முகனரென்னுமிவரை *

ஒன்றனும்தன்னத்துவைத்து உளளிநுமிருபசையறுத்து *

நன்றெனநலஞ்சேய்வது அவனிடைநம்முடைநாளே. *

(எ)

ஒன்று என	ஒன்றென்றும்	உள்ளி	(அவர்களது ஸ்வரூபம்
பல என	பலவென்றும் [அதாவது — ஒருவன் பிரதானனென்றும் பலர் பிரதானனென்றும்]	அம்ம இரு பசை அறுத்து	பாவங்களே. ப்ரமாணங் கொண்டு ஆராய்ந்து உக்களுக்குண்டான இருவர்திரு த்திலாகும் ஈசுவர புத்தியை யொழித்து
அறிவு அருவடிவி னுள் கின்ற	அறிதற்கு அரிதான உருவுக்குள் ளே நிலைத்திருக்கிற	அவன்னை	அந்த நன்றெழில் நாரணன் பக்கலிலே
நன்று எழில் நார ணன் நான்முகன் அரன் என்னும் இவரை	விஸக்கணமான கல்யாண குண ங்களாலே பிரகாசிக்கிற பூதீமந் நாராயணன் திரமன் ருத்ரன்	நம்முடைய நான் நன்று என நலம்.	நம்முடைய வாழ்நாளில் நன்றாக பக்திபன்னுதற்கு உரியது.
ஒன்ற தும் மனத்து வைந்து	என்கிற இத்தெய்வங்களை மத்யஸ்த ந்ருஷ்டியாக உங்களது நெஞ்சில் வைத்து		

ஒன்றெனப் பலவேன அறிவரும் வடிவினுள்ளின்றன = அரி அயன் அரன் என்கிற மூன்று மூர்த்திகள் பிரதானர்களாய், மூவர்க்கும் மூன்று சரீரங்களிலும் ஒரு ஆத்மாவே உள்ளானோ? அன்றியே, மூன்றிலும் மூன்றுசேதநர் தனித்தனி புகுந்து நிற்கின்றனரோ? என்று ஸந்தேஹம் வரின் நிர்ணயம் பெறமுடியாதபடி யிருக்கின்ற வடிவையுடையாரான நாராயணன் நான்முகன் அரன் என்கிற மும்மூர்த்திகளையும் நிஷ்பக்ஷபாதமாக நெஞ்சிலேகொண்டு ஆராய்ந்து பார்க்க வேணும்; அங்ஙனம் பார்த்தவாறே அவற்றுள் ஒரு மூர்த்தி முக்கியமாகவும் மற்ற இரு மூர்த்திகள் அமுக்கியமாகவும் புலப்படும்; அப்போது, அவ்வொரு மூர்த்தியின் பக்கலிலே நம்முடைய வாழ்நாளில் கிணரவாக அந்நயப் ப்ரயோஜனமான பக்தியைச் செலுத்தப்பார்ப்பது என்றராயிற்று. (எ)

2704 நாளுநின்றநமபழமை அங்கோவேனையுடனே

மாளும்* ஓர்குறைவில்லை மனனகமலமறக்கழவி*

நாளுநந்திருவுடையடிகள்தம் நலங்கழல்வணங்கி*

மாளுமோரிடத்திலும் வணக்கோமோள்வதுவலமே. *

(அ)

மனனகம்	மனத்திலுண்டான	நாளும் கின்று அதம் நம பழமை அம் கொடு வினை உடனே மாளும்	எப்போதும் விடாது நின்று வருந்துகின்ற நாமறிந்தே நமக் கென்று தேடின பழமையாகிய மிகவுச் கொடிய பாபங்கள் ஆச் ரயித்தவுடனே தொலைபும்;
மலம் அற	(மும்மூர்த்திகளும் சமமா வர் என்னும் விபரதிபத்தி யாகிற) அமுக்கு ஒழிப்புப்படி	ஒர் குறையு இல்லை	ஒரு குறையு முண்டாது காது;
கழவி	விவேகத்தாலே பரிசுத்தப்படுத்தி	மாளும் ஓர் இடத்திலும்	(இப்படி ஆச்சரியக்குமிடத்தில்) சரீரத்தை விடுகிற காலத் தி தும்
நாளும் நம் திரு உடை அடிகள்தம் நலம் கழல்	நாள் தோறும் நமக்கென்றே உரிய திருமகள் கொழுநனை ஸ்வாமிசினுடைய அழகிய திருவடிகளை	வணக்கொடு மாள்வது வலம்	வணக்கத்தோடு முடிவது நன்று.
வணங்கி	ஆச்சரியக்க,		

“மனனகமலமறக்கழவி நாளும் நம் திருவுடையடிகள்தம் நலங்கழல் வணங்கி, நாளுநின்றநமபழமை யங்கொடுவையுடனேமாளும், ஓர்குறைவில்லை; மாளுமோரிடத்திலும் வணக்கொடு மாள்வது வலமே” என்று அந்வயிப்பது. பரதத்துவம் நாராயணனோ, பிரமனோ, ருத்ரனோ என்று நெஞ்சிற் கவலை கொள்வதுதான் இங்கு மனனகமலமாகும்; அப்படிப்பட்ட மலம் அறும்படி மனத்தைக் கழுவுதலாவது பூதீமந்நாராயணனே பரதத்துவ மென்று திடமாகக் கொள்ளுதலாம். அங்ஙனங்கொண்டு பூதீமந்நாராயணனுடைய திருவடிகளை வணங்கப்பெரின், நாடோறும் இடைவிடாதே நின்று நலியுமையாய் நாமே ஸம்பாதித் துக்கொண்டவையாய் அநாதிகாலமாக ஏற்பட்டுள்ளவையாய் மிகக்கொடியவையான பாவங் களெல்லாம் உடனே நசித்தொழியும். கீழ்ப்பண்ணின பாவங்கள் தொலைபுமென்பது மாத்

திராமன்று; பிரக்ருதிவாணை முதலியவற்றால் மேல்கிளையும் பாவங்களும் ஸம்பந்திக்கமாட்டா என்பது “ஓர் குறைவில்லை” என்பதன் கருத்து. மாளுமோரிடத்திலும் வணக்கோடு மாள்வது வலமே—இராவணன் “விபராவஜெயமவெதுவம் ந நமேயம் து கஸ்யசித்” என்றான்; ‘நான் உடல் பிளந்து செத்துப்போகும்படி நேர்த்தாலும் சரீரம் இருதுண்டாகப்பிளவுற்றுக் குறுக்கே விழுமத்தனையொழிய அப்போதும் ஒருவனை வணங்கிடுப்போல் விழுமாட்டேன்’ என்றான். அப்படிப்பட்ட விருத்தலங்கல்ப மின்றியே, சுகிர்போதாவது தலை கவிழ்ந்து சாவப்பெற்றால் நன்று என்கிராமாழ்வார். (அ)

2705 வலத்தனன்திரிபுரமேரித்தவன் இடம்பெறத்துந்தித் தலத்து * எழுதிசைமுகன்படைத்தநல்லுலகமும்தானும் * புலப்படப்பினனும்தன்னுலகத்தில் அகத்தனன்தானே * சொலப்புதிலைவின்னும் வயிற்றுளஇவையவன் துயக்கே. (ஈ)

எழு நிசைமுகன் படைத்த	பதினாஞ் லோகங்களையும் நிர்வஹித்தந்ருபி எழுச்சியை யுடைய நான்முகக்கடவுள் ந்ருஷ்டி. செய்து	அவன் புலப்பட தானே தன் உலகத்தில் அகத்தனன் சொல புதில்	அவன் கண்ணுக்கு இலக்காக தானே தன்னதான லோகத்தில் அவநிந்து உள் ளே யிருப்பன்; இப்படி சொல்லப்பார்த்தோ மாகில்
நல்லுலகமும் தானும்	நல்ல லோகங்களும் தானுமாக	இவை பின்னும் வயிறு உள	இந்த குணங்கள் பின்னையும் தொலையாமல் உள் ளே யிருக்கும்;
துந்தித் தலத்து இடம் பெற திரிபுரம் எரித்த வன் வலத்தனன் பின்னும்	திரு நாடியில் இடம் பெற்றிருக்க, முப்புரங்களை எரித்தவனாகிய ருத்ரன் வலதுபக்கத்திலிருப் பான்; மேலும்	இவை அவன் துயக்கு	இவைகளே அவன் மயங்கப் பண்ணும்படி..

* * *—கீழ்ப்பாசுரங்களில் பிரமன் முதலானுடைய அவதாரத்தன்மையையும் எம் பெருமானுடைய பரதவத்தையும் குறிப்பிட்டருளினார். இப்பாட்டில், அந்தப் பிரமனும் சிவனும் எம்பெருமானிப்பற்றியே தாங்கள் ஸ்வரூபம் பெற்றிருக்கிறபடியையும், அந்த ஸாமான்ய தெய்வங்களும் காலிடமாட்டாத இந்நிலவுலகத்திலே எம்பெருமான் ஆச்சிர்தாகட் காகவந்து திருவவதரிக்கிறபடியையும் அருளிச்செய்கிறார். இவை பின்னும் வயிற்றுள என் பதற்கு—அவன் இப்படி அவதரித்துப்பண்ணும் ரக்ஷணங்களில் ஏதோ சில பாகம் சொல்லில் சொல்லக்கூடுமேயன்றி எல்லாஞ்சொல்லித் தலைக்கட்டப்போகாது; சொல்லப்புதில் உள்ளே யுள்ளே யாமித்தனை, வெளிவந்து முடிவுபெறமாட்டா; என்கிற பொருள்தவிர மற்றொரு பொருளும் கூறுவர்;— இந்த ஜகத்துக்கு ஓர் ஆபத்து வந்தால் வயிற்றினுள்ளே வைத்து நோக்கும்படியைச் சொல்லிற்றாக. (ஈ)

2706 துயக்கறுமதியில்கன்னாநத்துள் அமரரைத்துயக்கும் * மயக்குடைமாயைகள் வானிலும்பெரியனவல்லன் * புயற்கருநிறத்தனன் பெருநிலங்கடந்தல்லடிப்போது * அயர்ப்பிலனலற்றுவன் தழுவவன்வணங்குவனமாந்தே. * (டி)

துயக்கு அறு மதி யில் நல் ஞானத் துள் அமரரை துயக்கம்	கலக்கமற்ற நெஞ்சில் றேந்த நல்ல ஞானத்தையுடைய ரான தேவர்களையும்; கலக்கப் பண்ணுகிற	பெரு நிலங்கடந்த நல் அடி போது	பெரிய ஸ்தம்பப்பாப்பை’ எனினாக அளந்த விலகூணமான திரு வடித்தாமரைகளை
மயக்கு உடை மாயைகள்	மயக்குஇறவல்லமையையுடைய அவதார ஆச்சரியங்கள்	அமர்ந்து	வேறு பிரயோஜனங்களில் பற்றற்று அமர்ந்து
வானிலும் பெரி யன வல்லன்	எல்லையற்ற ஆகாசத்திற்காட்டி லும் பெரியனவாகச் செய்ய வல்லவனாய்,	அயர்ப்பு இலன்	மறப்பல்லாதவனாய்
புயல் கரு நிறத் த னன்	நீலமேகம்போலே கருநிறத்தை யுடையனான எம்பெருமானுடைய	அலற்றுவன் தழுவவன் வணங்குவன்	முறைமாரி அவன் குணங்களை வாயாலே சொல்லுவேன்; ஆலிங்கனம்பண்ணுவேன்; தலையாலே வணங்குவேன்.

* * *—எம்பெருமான் தன்னிடத்து அமர்ந்த காத்தல் அமையப்பெறுதவர்கள் திறத்தில் பண்ணும் மாயமயக்குக்களை முன்னடிகளில் அருளிச்செய்து, அதுதான் எப்படியேயானாலும், அவன் காட்டின வழியே காணவிரும்புகின்ற நாம், மனமொழிமெய்களாலே நம் விடாய்க்கெட உலகளந்த திருவடிகளை அநுபவிப்போமென்று தாம்கொண்ட பாரிப்பைப் பின்னடிகளில் வெளியிடுகிறார். ஈற்றடியிலுள்ள வினைமுற்றுக்களுக்குப் பிரார்த்தனைப்பொருள் கொள்ளாமல் இயல்வுப்பொருள் கொண்டு, 'அவற்றுவதையும் தழுவுவதையும் வணங்குவதையுமே ஸ்வபாவமாகவுடையேன்' என்பதாகவும் உரைப்பார். (இது ஆரூர்ப்படி நிர்வாஹம்.) (4)

2707 அமரர்கள்தொழுதேழ அலைகடல்கடைந்தவன்தன்னை *
அமர்பொழில்வளங்குருகூர்ச் சடகோபன்குற்றேவல்கள் *
அமர்சுவையாயிர்த்து அவற்றினுளிரைவபத்தும்வல்லார் *
அமரரோயேர்வில்சென்று அறுவர்தம்பிறுவியஞ்சிறையே. * (கக)

அமரர்கள்	தேவர்கள்	அமர் சுவை ஆயிரம்	சுவையமைந்த ஆயிரம் பாட
தொழுது எழு	லேவித்து விருத்தியையடைய	ரத்துஅவற்றினுள்	லுக்குள்
அலைகடல் கடைந்தவன் தன்னை	அலையெறிகின்ற திருப்பாற் கடலைக் கடைந்தவனான ஸர் வேச்வரனைக் குறித்து.	இவை பத்தும் வல்லார்	இந்தப்பத்துப் பாசுரமும் கற்கவல்லவர்கள்
அமர்பொழில்	பொருந்தின சோலைவளமுள்ள வளம் குருகூர்	அமரரோடு	நித்யஸூரிகளோடு
சடகோபன் குற்றேவல்கள்	திருக்குருகூரில் அவதரித்த ஆழ்வாருடைய (வாக்கினிலாகிய) கைக்கரியமான	உயர்வில்சென்று தம் பிறவி அம் சிறை அறுவர்	பரமபதத்தில் சேர்ந்து தம் பிறப்பும் புகிற உறுதியான பந்தத்தில் நின்றும் நீங்கப்பெறுவார்கள்.

எம்பெருமான் ப்ரயோஜனார்த்த பரர்களுக்கு அமுதளித்தான்; ஆழ்வார் அநயப்ரயோஜனர்களுக்கு அமுதமளித்தாரென்கிறது. (கக)

முதற்பத்து நான்காந் திருவாய்மொழி—அஞ்சிறையமடநாராய்.

ஆழ்வார் நாயகிஸமாதியை யடைந்து பரங்குசநாயகியென்றுப் பேர்பெற்று எம்பெருமானாகிற தலைவனைக்குறித்துத் தூது விடுகிற பதிகம் இது. பகடிகளைத் தூது விடுவதானது—ஞானமனுட்டானியை நன்றாகவேயுடையாரான ஆசார்யர்களை நோக்கி எம்பெருமானைப் பெறுவீக்குமாறு வேண்டுகின்ற படியாம்.

2708 அஞ்சிறையமடநாராய் அளியத்தாய் * நீயும்நின்
அஞ்சிறையசேவலுமாய் ஆவாவென்றெனக்கருளி *
வெஞ்சிறைப்புள்ளுயர்த்தார்க்கு என்விதோதாய்ச்சேன்றக்கால் *
வன்சிறையிலவன்வைக்கில் வைப்புண்டாலென்செய்யுமோ. * (க)

அம் சிறைய	அழகிய சிறுகளையுடைய	வெம் சிறை புள் உயர்த்தார்க்கு	விரோதி பயங்கரமான சிறுகளை யுடைய பெரிய திருவடிகளைக் கொடியாகவெடுத்த பெருமானுக்கு
மடம் நாராய்	இளமைநக்கிய [அல்லது விதேயமான] நாரைப் பறவையே!	என்விதோது ஆய் சென்றக்கால் அவன்	என்னால் விடப்பட்ட தூதாய் போனால்; அந்த பெருமான்
அளியத்தாய்	தயைபண்ணு மியல்வுடையாய்;	வன் சிறையில் வைக்கில்	கடினமான சிறையிலே வைத்திட்டால்
நீயும் நின் அம் சிறையசேவலும்	நீயும், உன்னுடைய அழகிய சிறுகளை யுடைய ஆணுமாய் [இருவரும் கூடி]	வைப்புண்டால்	அதை நீ அநுபவித்திருப்பாயானால்
ஆ ஆ என்று எனக்கு அருளி	ஐயோவென்று என் விஷயத்தில் கருணை கூர்ந்து	என் செய்யும்	என்ன கெடுதலுண்டாகும்

பரங்குசநாயகி, தன் ஸமிபத்திலிருப்பதொரு நாரையைப் பார்த்து 'நாராய்! நீ என் நிலைமையைக் கருனக்கொடியொன்றுடையானுக்கு அறிவித்து என்னையும் அவனையுஞ் சேர்க்க வேணும்' என்று இரக்கின்றான். எம்பெருமானைப் பிரார்த்திக்கும்போது புருஷகாரபூதையான பிராட்டியை முன்னிட்டே பிரார்த்திக்கும் தம் இயற்கையினாலே இங்கும் பேடையை முன்னிட்டுச் சேவலைப்பற்றுக்கின்றன என்ப. அளியத்தாய் = அவன் உபேகஷித்துவிட்டுப்போயிருக்கும் ஸமயத்தில் என்வருத்தங்களை முறையிட்டுக்கொள்ளலாம்படி வந்து முகங்காட்டின என் கருணையேகருணை என்று கொண்டாடுகின்றமை தோற்றும். பம்பா ஸரஸ்வின் கரையிலே அதுமன் வந்து காட்சித்தபோது இராமபிரானுக்கு உண்டான மகிழ்ச்சி இங்கு ஒப்பு நோக்கத்தக்கும், எனது குறையை அவர்க்கு அறிவித்தவாறே அரைகுறையத் தலைகுறைய ஓடிவருவர் என்று கருத்துப்பட்ட வெஞ்சிறைப்புள்ளியுர்த்தார்க்கு என்கிறார். கூடியிருந்தகாலத்தில் திடீரென்று பிரித்துக்கொண்டுபோன கருடன் என்றிருந்து அவன்மீது மாச்சரியம் தோற்ற வெஞ்சிறைப்புள் என்றது. வன்சிறையில் அவன் வைக்கில் வைப்புண்டால் என் செய்யுமோ? = இங்கே சிறைவைப்பதாகச் சொல்வது - எம்பெருமான் முகங்கொடாமல் உதாரணியிருக்கையை யென்க. இங்கு நின்றுத் தூது செல்கின்ற பறவைகளைப் பிடித்து அவன் சிறை வைப்பதென்பது ஸம்பாவிதமன்றே; முகங்கொடாமல் அந்நயபரனியிருக்குத்தன்மையே சிறை வைப்பதாகச் சொல்லப்பட்டது. (க)

2709 என்செய்யதாமரைக்கண் பேருமானார்க்கென்தூதாய் *

என்செய்யமுரைத்தக்கால் இனக்குயில்காள்நீரவரே *

முன்செய்தமுழுவினையால் திருவடிக்கீழ்க்குற்றேவல் *

முன்செய்யமுயலாதேன் அகல்வதுவோவிதியினமே *

(உ)

இனக்குயில்காள்	கூட்டமான குயில்களே!,	நீர் அவரே	{ நெடுநாளாகப் பழகிப்போந்த
என் செய்ய தா	{ என்னை, யிடுபடுத்திக்கொண்ட	முன் செய்த முழு	{ நீங்களல்லீர்களோ
மரை கண் பெரு	{ செந்தாமரை மலர்போன்ற	வீனையால்	{ முற்றிழைப்பண்ணினை பெரும்
மானார்க்கு	{ திருக்கண்களையுடைய எம்	திரு அடி கீழ் குற்	{ பாவத்தினால்
	{ பெருமானுக்கு	றேவல் செய்ய	{ திருவடிகளிலே கைங்கரியம்
என் தூது ஆய்	நான்விட்ட தூதாகி	முன் முயலாதேன்	{ பண்ணுதற்கு
உரைத்தக்கால்	சென்று ஸமாசார மறிவித்தால்	இன்னம் அகல்வது	{ முன்னம் முயற்சி செய்யாத
என் செய்யும்	{ (அந்தச் செயல் உங்களுக்கு)	வோ விதி	{ நான்
	{ என்ன தீமையை விளைவிக்கும்?		{ இன்னமும் விலகியிருப்பதே
			{ யோ முறைமை?

இன்னம் என்பது இனம் என்று தொக்கிக்கிடப்பதாகக்கொண்டு “இன்னம் அகல்வதுவோ விதி?” = என்னையிலே ஒன்றுமின்றியே அவன் கையையே எதிர்பார்த்திருக்குமிந்த நிலைமையிலும் இழப்பதுண்டோ? என்பதாக பொருள் காண்க. “விதியினனே” என்றும் ஒரு பாடமுண்டாம்: அப்போது, விதியினன்—பாபத்தையுடையானை நான் அகல்வதுவோ? என்றுரைப்பது. (உ)

2710 விதியினல்பேடைமணக்கும் மென்னடையவன்னங்காள் *

மதியினல் குறன்மாணய் உலகிரந்தகன்வர்க்கு *

மதியிலேன்வல்வினையே மாளாதோவேன்று * ஒருத்தி

மதியல்லாமுள்கலங்கி மயங்குமாலென்னீரே. *

(ஈ)

விதியினல்பேடை	{ பாக்யவசத்தினால் பேடையோடு	மதியினல்	{ புத்தியினால்
மணக்கும் மெல்	{ கூடிக்க களித்திருக்கின்ற	குறன் மாண் ஆய்	{ வாழப் பரம்மசாரியாய்
நடைய அன்னங்	{ மெல்லிய நடையையுடைய	உலகு இரந்த கன்	{ உலகங்களை யா சித்த கபட
காள்	{ அன்னப்பறவைகளே!	வர்க்கு	{ முடைய பெருமானுக்கு,

மதியிலேன் வல்	புத்தியில்லாத என்னுடைய	மதி எல்லாம் உன்	புத்திமுழுதும் அடி மன்னடி
வனையேயோ மா	பெரிய பாவந்தானே முடி	கலங்கி	யோடே கலங்கப்பெற்று
ளாது என்று	யாதிருப்பது என்று சொல்லி,	மயங்கும்	அறிவழிந்து டிடக்கின்றான்;
ஒருத்தி	ஒரு பெண்ணுணவன்	ஆல் என்னீர்	அந்தோ! என்று சொல்லுங்கோள்.

* * *—“நான் பண்ணின பாயமேயோ அனுபவித்தாலும் மாளாதது? என்று சொல்லுங்கோள்” என்று சில அன்னங்களைக் குறித்துச் சொல்லுகிறான். விதியினால் பெடைமணக்கும் மென்னடைய வன்னங்காள்—அன்னத்தை விளக்கும்போதே தனது நிர்வேதமெல்லாம் விளங்க விளக்கின்றான்; விதியென்று பாக்கியமாய், உங்களுடைய பாக்கியமே பாக்கியம்! என்னைப் போலே பிரிந்து வருந்தாதே கூடிக் களித்திருக்கின்றீர்களே! என்பதாம். அன்றேயே, என்னுடைய பாக்கியத்தாலன்றோ நீங்கள் பிரிவுறாதே கூடியிருக்கிறது என்கிறுளாகவுமாம். அவையும் இவனைப்போலே பிரிவாற்றுகை கொண்டிருந்தால் தனக்குக் காரியஞ் செய்யும்படி வேண்டிக்கொள்ளப் பரவத்தியே பிராதன்றோ. கள்வர்க்கு = இங்குக் கள்வமாவது முதலில் சிறிய வடிவைக்காட்டிப் பிறகு பெரியவடிவான வஞ்சகம் என்று திருமால்பாராட்டான் கூறுவாராம்; எம்பெருமானார் நிர்வஹிப்பதாவது — ஒன்றை நினைத்து ஒன்றைச் செய்து மாயமே இங்குக் கள்வம் என்றும். மஹாபலியைவஞ்சித்ததும் அந்தச் செயலாலே என்னை வசப்படுத்திக்கொள்வதற்காக வென்றபடி. தலைவர் பிரிந்துபோம்போது அங்கனம் போகவொண்ணாதபடி வளைத்துத் தடுத்து நிறுத்திக்கொள்ளாமற் போனேனே! மதிசெடியானேனே! என்னும் பரிதாபத்தை மதியிலேன் என்ற சொல்லால் விளக்குகின்றான். (க.)

2711 என்னீர்மைகண்டிரங்கி இதுதகாதென்றது *

என்னீர்மையில்வண்ணர்க்கு என்சொல்லியான்சொல்லுகேனே *

நன்னீர்மையினியவர்க்கண் தங்காதென்றொருவாய்ச்சொல் *

நன்னீர்மகன்றில்காள் கல்குதீரோகல்கீரோ. *

என் நீர்மை	{ என்னுடையவத்தை (கேரில்) கண்டு	அவர்கள்	{ (பிராங்குசநாயகியாகிய அவ
இரங்கி	{ பார்க்கிறதும் (பிரிவுகாலத்தில்) மனமிரங்கி	நல் நீர்மை	{ விடத்தில் நல்லுயர்
இது தகாது	{ இப்படி நாம் பிரிந்திருப்பது தங்காது	தங்காது	{ தங்கியிருக்கமாட்டாது
என்றது	{ தகுதியன்று என்றிராத	என்று ஒரு வாய்	{ என்றொரு வாய்ச்சொல்லே
என் லீல முகில்	{ லீலமேகத்தின் லீலம்போன்ற நிறமுடையனான எம்பெரு	சொல்	{
வண்ணர்க்கு	{ மாணுக்கு	நல் லீலம் மகன்	{ நல்ல லீலநிறமான மகன்றிற்
என் சொல்லி	{ என்ன வார்த்தையைச் சொல்லி	நில்காள்	{ பறவைகளே!
யான் சொல்லு	{ நான் சொல்லப்போகிறேன்! *	நல்குதீரோ	{ (எம்பெருமானிடத்துச் சென்று)
கேனே	{	நல் கீரோ	{ சொல்லுவிடுகளோ மாட்டீர்
இனி	{ இனிமேல்		{ களோ!

* * *—பிரிவில் தரிக்கமாட்டாத என்னுடைய ஸ்வபாவத்தை நன்றாகக் கண்டு வைத்தும் ‘ஐயோ! இப்படிப்பட்டவனையோ விட்டுப்பிரிவது! ஒருகாலும் பிரியத்தகாது’ என்றிராத என்னீர்மையில்வண்ணர்க்கு என்ன ஸமாசாரம் சொல்லுவேனென்கிறான் முன்னடிகளில். முற்காலத்தில் ஒரு தமிழன் பட்டரிடத்தில் வந்து இப்பாட்டின் முதலடியில் ஒரு ஆசைபடம் செய்தானாம்; அதாவது—இது பிரிந்திருக்கும் நிலைமையில் சொல்லுகிற பாசாமேயன்றிக் கூடியிருக்கும் நிலைமையின் சொல்லுகிற பாசாமன்றே; பிரிந்திருக்குங்காலத்தில் தலைவியின் தன்மைகளைத் தலைமனைப் பிறர்சொல்லக் காதால் கேட்கலாகுமே தவிரக் கண்ணால் நேரில் காணமுடியாதன்றோ; ஆகவே, “என்னீர்மை கேட்டி ரங்கி யிது தகாதென்றது” என்று பாசாமிருக்க வேண்டியது உசிதமாயிருக்க, “என்னீர்மை கண்டிரங்கி” என்று எப்படிச் சொல்லலாம்?

என்று பூர்வபக்தம் செய்தானும். பட்டர் அதைக்கேட்டு, 'பண்டிதரே! நன்கு கேட்டீர்; *புல்லிக்கிடந்தேன் புடைபெயர்ந்தேனவ்வளவில், அள்ளிக்கொள்வற்றே பசப்பு.* என்ற திருக்குறளும், *ஊருண்கேணியுண்டுறைத் தொக்க பாசியற்றே பசலை, காதலர் தொடுவுழித் தொடுவுழி நீங்கி விடுவுழி விடுவுழிப் பரத்தலானே* என்ற குறுந்தொகைச் செய்யுளும் உமக்குத் தெரியாதுபோலும்' என்று சொல்லி அவற்றைப் பரக்க உபநயஸித்து ஸமாதானப்பட்டுத் தியருளினராம். ஆசைப்பம் செய்த தமிழனுக்கு இப்போது என்ன ஸமாதானமாயிற்றென்றால், இப்பாட்டு பிரிவுகாலத்திற் சொல்லுவதானாலும் கூடியிருந்த காலத்தில் சிகழ்ந்த ஸம்பவத்தையே நினைப்பூட்டுவதாதலால் கேட்டிரங்கி என்னவேண்டியதில்லை; கண்டிரங்கி என்றே சொல்லத்தகும் என்றாயிற்று. தலைவனுக்குச் சொல்லியனுப்புகிற செய்தி யாதெனில்; நன்னீர்மை இனி அவர்கண்டங்காது—நன்னீர்ப்பையாவது நல்லுயிர்; இது இன்றளவும் ஒரு வாறு தந்தியிருந்தாலும், இனி ஒரு நொடிப்பொழுதும் தங்காதென்று சொல்லவேணும் மென்குறள்.

2712 ஸல்கித்தானகாத்தனிக்கும் பொழிலேழும்லினையேற்கே *

ஸல்கத்தானகாதோ நாரணனைக்கண்டக்கால் *

மல்குநீர்ப்புனற்படப்பை இரைதேர்வண்கிறகுருகே *

மல்குநீர்க்கண்ணேற்கு ஸர்வாசகங்கோண்டருளாயே *

(ரு)

மல்கு நீர் புனல்	{ கிறைந்த குளிர்த்தியாகிய ஸ்வபாவத்தைபுடைய நீர்வாய்ந்த பூநோட்டங்களிலே	{ வினையேற்கே யோ ஸல்கத்தான் ஆகாது }	{ பாசியான எனக்குமாத்திரமே யோ தான் கிறுபை பண்ணலாகாது; }
படப்பை			
இரை தேர் வண் சிறு குருகே	{ இரை தேடுகின்ற அழகிய சிறிய குருகே! }	{ நாரணனை கண்டக்கால் }	{ (அந்த) நாராயணனை கண்ட பொழுதில், }
தான் ஸல்கி காத்து பொழில் ஏழும் அளிக்கும்	{ தானே அறுக்காவிடுங்க அநீஷ்டங்களையெல்லாம் போக்தி ஏழ் லகங்களையும் ரக்ஷித்துக்கொண்டிருக்கின்றனம்பெருமான; (அப்படிப்பட்ட அவன்) }	{ மல்கும் நீர் கண்ணேற்கு }	{ நீர் கிறைந்த கண்களைபுடைய [அழகண்ணியான] எனக்கு ஓர் வாசகம் (அப் பெருமானிடத்தில் நின்று) கொண்டு ஒரு வார்த்தையைக்கொண்டு அருளாய் கிறுபைப்பண்ணவேணும். }

* * *—நான் எக்கேடாவது கெட்டுப்போகிறேன்; நாராயணனென்றும் ஸகலலோக ஸம்ரக்ஷகனென்றும் விருதுசமக்கின்ற அவர்க்கு ஒரு கெடுதல் இல்லாமலிருக்கவேண்டுமே; என் னொருத்தியை ரக்ஷியாமையினாலே, அவர் படைத்த பெயரெல்லாம் மழுங்கிப்போகாமன்றே; அங்ஙனம் போகாமே நெரக்கிக்கொள்ளும்படி சொல்வெனும்மென்று ஒரு குருகைநோக்கி இரக்கின்றார். ஒருவருடைய அபேகையையும் எதிர்பாராமல் உலகங்களுக்கெல்லாம், அபிஷ்டங்களை அளிக்கின்றாரே; அப்படிப்பட்டவர் பாகியான எனக்குத்தானே உதவலாகாது. அவர் நாராயணனன்றே. நாரபத்தின் அர்த்தத்தில் நான் சேர்த்தவனல்லேனோ? என்னைவிட் டால் அவர்க்கு நாராயணத்தவம் எங்ஙனே நிரப்புப்? என்ற கருத்து உள்ளுறையும். மல்குநீர்க் கண்ணேற்கு = எப்போதும் நீர் வெள்ளமிட்டுக்கொண்டே யிருக்கின்ற கண்களைபுடையளான எனக்கு என்றபடி. ஆழ்வார்க்குக் கண்ணீரே நிரபகம்போலும்; கூடியிருக்குங்காலத்திலோ ஆனந்தக்கண்ணீர்; பிரிந்திருக்குங்காலத்திலோ சோகக்கண்ணீர்.

2713 அருளாதநீருளி அவராவிவ்வாறுமுன் *

அருளாழிப்புள்கடவீர் அவர்வீதியொருநாளென்று *

அருளாழியம்மாளைக் கண்டக்காலிதுசொல்லி

யருள். * ஆழிவரிவண்டே யாமுமென்பிழைத்தோமே.*

(சு)

ஆழி வரிவண்டே	வட்டமான ரேகைகளையுடைய வண்டே	அருள் ஆழிபுள்	கருணைக்கடலான பெரிய திரு அவர் விதி ஒரு வடிவைய அவரிருக்கிற விதி
அருள் ஆழி அம்	அருட்கடலான எம்பெருமானை	நான் கடன்	நில் ஒருநாளாகிலும் நடந்து
மாணை கண்டக்	காணும்பொழுது, (அவரை கோக்கி)	என்று	விராக் என்று
அருளாத நீர்	“(இவ்வளவில்) கிருபை பண்	இது சொல்லி	இந்த வார்த்தையைச் சொல்லிக்
அருளி	ணை நீர் கிருபைபண்ணி	அருள்	கிருபைபண்ணவேணும்;
அவர் ஆவி	அவருடைய [ஆழ்வாருடைய]		
துவரா முன்	உயிர் நீர்மை கெடுவதற்கு முன்னே	யாமும் என்	நாமும் என்ன குற்றம் செய்
		பிழைத்தோம்	தோம்?

* * *—“அருளாத நீரருளி அவராவி துவராமுன் அருளாழிப் புட்கடவீர் அவர் விதியொரு நான்” என்றுமளவும் எம்பெருமானிடத்தில் வண்டு சொல்லவேண்டிய வார்த்தை. பரமதயாளர வென்று பேர்பெற்றிருக்கின்ற எம்பெருமானை “அருளாத நீர்” என்பது என்ன ஆற்றாமையின் கனத்தினாலோ, அறியோம். “சுஷய-வஷவ-ஹலகேஷஜா டிஹி வணதவூத-ஹே = அபயம் ஸர்வ பூதேப்பயோ ததாமி ஏதத்வரதம் மம” என்று உலகுக்கெல்லாம் அருள்செய்ய திசைப் பண்ணிக்கொண்டிருக்கிறவர் தன் விஷயத்தில் மாத்திரம் அருளாமைக்கு திசைப்பண்ணிக் கொண்டிருப்பதாகப் பராங்குச நாயகியின் கருத்துப்போலும். இங்கே நம்மின்னியீடு;— “மயர்வறு மதிநலம் அருளினன் என்று நெஞ்சுருகிக்கிடக்குமிவர் அருளாத நீர் என்கிறது என்ன தசாவிசேஷமென்றற்கிறலோம்; ‘அருளாத நீர்’ என்று ஒரு திருநாமம் சாற்றுகிறார்” என்ப நாம். யாமும் என்பிழைத்தோமே = எம்பெருமான் இப்படி உபேசுக்கும்படி என்னபாவம் பண்ணினோம்! அவரைப்பிரிந்து ஆறியிருக்கமாட்டாதே துவள்கின்றவிதனைப் பிழையாக நினைத்தாரோ? என்னைப்போலே ஒருத்தியான ஸீதாபிராட்டியைப் பிரிந்தகாலத்து உண்ணாது உறங்காது வாரணத்தின்வாயில் தூதுமொழிந்து இப்படியெல்லாம் துவண்டவர்தாமாயிருக்க, அந்தத் துவட்சியையெல்லாம் இப்போது நான் அடைத்துகிடப்பது பிழையாயிற்றுப் போலும். (சு)

2714 என்பிழைகோப்பதுபோலப் பனிவாடையீர்கின்ற *

என்பிழையேநினைந்தருளி அருளாததிருமாலார்க்கு *

என்பிழைத்தாள்திருவடியின் தகவினுக்கென்றேருவாய்சோல் *

என்பிழைக்குமிளங்கிளியே யான்வளர்த்தநியலையே *

(எ)

என்பு இழை	எலும்பிலே தூ விழையை	திருவடியின்	“வாமியான தேவரீருடைய
கோப்பதுபோல	துழைத்தாற்போல	தகவினுக்கு	கிருபைக்கு (பாக்காகும்படி)
பனிவாடை	குளிர்ச்சிபொருத்திய வாடைக்	என் பிழைத்தாள்	(பராங்குசநாயகி) என்ன பிழை
சர்கின்ற	காற்று வருத்துகின்றது;	என்று	செய்து விட்டாள்” என்று
என்பிழையே	(இப்படி வருத்தப்படுகின்ற)	ஒரு வாய்	ஒரு வார்த்தை
நினைந்தருளி அரு	என்னுடைய குற்றங்களையே	சொல்	சொல்லவேணும்;
ளாத	எண்ணிக் கிருபைபண்ணும	என்பு இழை	எலும்பைச் செதுக்குகிற கிளிப்
	லிருக்கிற	கும் இள கிளியே	பிள்ளாய்!
திரு மாலார்க்கு	லக்ஷ்மீநாதனுக்கு [லக்ஷ்மீநாத	யான் வளர்த்த நீ	நான் வளர்த்த நீ அல்லையோ?
	னிடம் சென்று]	அலையே	[வேறுபட்டாயோ]

* * *—பிழைகளை அளவின்றிச் செய்துவைத்து ‘அருளாழிப்புட்கடவீர்வீதி யொருநான்’ என்றால் இது எப்படி ஸாத்யமாகும்? என்று எம்பெருமானுக்குக் கருத்தாகக் கூடுமென்று நினைத்த பராங்குசநாயகி, ‘எங்கள் குற்றத்தைமாதிரியேமேயோ பார்ப்பது, குற்றங்களைப் பொறுத்தருள்பவர் என்று அவர்தாம் கிறுது பெற்றிருக்கின்றரே, அதனைச்சிந்து பார்க்க வேண்டாவோவென்று சொல்’ என்று தன் கிளியை இரக்கின்றான். என்பு இழைகோப்பது போலப் பனிவாடை சர்கின்ற = எலும்பிலே துளித்து நூலிக்கோத்தால் எவ்வளவு ஹிம்ஸையா

யிருக்குமோ, அவ்வளவு ஹிம்னையைச் செய்கின்றது இந்தக் குளிர்காற்று என்றபடி. எலும்பின் ஸ்தானத்திலே தனது சரீரமும் நூலின் ஸ்தானத்திலே காற்றும் ஆகும். இதனால் இப்போது தனது சரீரம் எலும்பும் நரம்புமேயாய்ப்படி மிகவும் மெலிந்துபோயிற்றென்பதும் ஷூசிப்பிக்கப்பட்டதாகும். 'சுர்கின்றது' என்னும் வினைமுற்று கூறுகெட்டு 'சுர்கின்ற' என்றிருக்கின்றது. இனி, வினைமுற்றாகக் கொள்ளாமல் மேலடியின் முதலிலுள்ள என் என்பதற்கு அடைமொழியாகக்கொண்டு 'பனிவாடையினாலே ஹிம்னிக்கப்படுகின்ற என்னுடைய; என்னுடையதுமொன்று. என்பிழையே நினைந்தருளி' எனது பிழைகளை மாத்திரம் நினைந்தாரேயல்லது, பிழைபொறுக்கவல்ல தமது கூடமாகுணத்தை நினைந்தாரில்லையே, அதனை மற்றாப்போலே எனது பிழைகளையும் மற்றாலாகாதோ? 'நினைந்தருளி' என்றது உபசார வழக்கு; வெறுத்தவர்க்கச்செய்தேயும் கௌரவச்சொல் தவிரலாகாதே. அருளாத திருமாலார்க்கு—பிழையுடையார் பக்கலிலே அருள் செய்யாவிடின் 'இவர் எவ்வளம் திருமாலாக இருக்கமுடியும்? 'திருவடியின் தகவினுக்கு என்பிழைத்தான்'—இந்தச் சொல்தொடக்கு மற்றொருவகையாகவுக் கருத்து அமையும். தேவரீருடைய கருணைக்கு இடையூறுக என்ன பிழை செய்தான்? நான் ஏதாவது எவ்வாறு நதிபண்ணியிருந்தேனாகில் 'தன் தலையாலே தன்னைக் காத்துக்கொள்வப்பார்த்தான், அப்படியே பார்த்துக்கொள்ளட்டும், நமக்கென்ன?' என்று தேவரீர் உதாரணராய் இருக்கலாம்; அப்படி நான் ஒன்றுஞ் செய்யவில்லையே! தேவரீருடைய கருணை தாராளமாகப் பெருகலாய்ப்படி. நானிருக்கிறேனே யொழிய, அக்கருணை தடைபடும்படி ஒரு அதிபாவ்ருத்தியுஞ் செய்திலேனே' என்கிறுளென்க. (எ)

15 நீயலையே சிறப்புவாய் நெமலார்க்கென்னுதாய் *
 நோயெனது நுவுலென்ன நுவுலாதேயிருந்தொழிந்தாய் *
 சாயலோமேனிமாமை தளர்ந்தேன்நான் * இனிபுனது
 வாயலதிலின்னடிசில் வைப்பாரைநாடையே. * (அ)

சிறு பூவாய்	சிறிய பூவையே!	இருந்தொழிந்தாய் வானா இருந்திட்டாய்;
நீ அலையே	{ நீ அல்லவோ! (இப் போது வேறுபட்டயோ?)	
நெடு மாலார்க்கு	'புருஷோத்தமனுக்கு	{ யான் ஒளியோடு கூடியன அழகாகிய நிறத்தை இழந்தேன்;
என்னது ஆய்	என்னது தாக்கிச்சென்று	
எனது நோய்	எனது பிரிவாற்றாமையை	{ இப்படியான பின்பு உன்னுடைய வாயலக்குள்ளே மதுமான இரையை ஊட்ட வல்லவர்களைத் தேடிக்கொள்
துவல் என்ன	{ சொல்' என்று வேண்டிச் செய்கேயும்	
துவலாதே	(போய்ச்) சொல்லாதே	{ நாடாய்

* * *—தன்னுடைய நிலைமையைப் பூவையென்னும் ஒரு பாகிக்குக்காட்டி 'ஏற்கனவே உன்னை நான் வேண்டிக்கொண்டிருந்தும் எனக்காகத் துது செல்லாதே உபேகித்திருந்தாய்; நானோ இப்போது முடியப்புகா கின்றேன்; இனிமேல் உனக்கு இரையிடுவாரை நீயே தேடிக்கொள்ளாய் என்று சரம ஸமயத்தில் வார்த்தைபோலே சொல்லுகின்றான். சிறு பூவாய்! நீ அலையே=பூவாய் என்பது பூவை பென்பதன் விளி; பூவை-நாகணவாய்ப்புள் எனப்படும். நீயலையே — நீ இதுவரையில் இருந்தமாதிரியில்லையே என்றபடி. நான் எது சொன்னாலும் விரைந்துசெய்து முடிப்பதே இயல்வாக இருந்த நீ இப்போது சொன்ன சொல் கேளாமையினால் வேறுபட்டாய்போதும் என நினைக்கவேண்டும்படி யிருக்கின்றாய் என்றவாறு. எப்போதும் உத்ஸாஹமாகவே யிருக்குமியல்வுடைய நீ இப்போது என் நிலைமையைக்கண்டு வருந்திக்கிடக்கின்றாயாதலால் வேறுபட்டாய் போதும் என்னவாமாம். பெரிய திருமலை நம்பி யென்னுமாகிரியர் 'வேண்ணெய்க்காடும்பிள்ளை' என்கிற பூக்கிருஷ்ண விக்ரஹத்தை ஆராதித்து வந்தார்; அவர் திருவாராதநம் ஸமர்ப்பிக்க அசக்தராய் அந்நிமதசையானவாறே பெருமான்

ஸந்திநிழன்பே தண்டன் ஸமர்ப்பித்துத் திருத்தொையை கீக்கச்செய்து “சாயலொடு மணி
மாமை தளர்ந்தேன் நான் இனியுனது வாயல்கின்னாடிசில் வைப்பாரை நாடாயே” என்று
கைகூப்பி யிண்ணப்பஞ்செய்தாராம். அடியேனே ஆசாரியன் திருவடியடையாசின்னேன்;
இனித் திருவாராதனம் கண்டருளப்பண்ணுவாரைத் தேடிக்கொள்ளாய் என்றபடி. (அ)

2716 நாடாதமலர்நாடி நாடோறுமாறணந்தன் *

வாடாதமலரடிக்கீழ் வைக்கவேவகுக்கின்று *

வீடாடிவீற்றிருத்தல் வினையற்றதென்செய்வதோ *

உண்டாபேனிவாடாய் உரைத்தீராயெனதுடலே. *

(சு)

சாதி ஆதி பனி	அங்குமிக்கும் நலையாடுகிற	வீடு ஆடி வீர்	(இப்படி) பிரிவினே மூழ்கிடுருப்
வாடாய்	குளிக்காற்றே!	நிருத்தல்	பதாதி
நாடாத மலர் நாடி	தேடவொண்ணாத புஷ்பங்களைந்	வினை அற்றது	தெளர்ப்பாக்கியம்
	தேடி	என் செய்வதோ	எதற்காக கேர்ந்ததோ!
நான் தோறும்	தினந்தோறும்	(வாடாய்)	காற்றே!
நாறணன் தன்	மூரீமங்கராயண்ணுடைய	உரைத்து	(அப்பெருமானுக்குத்) தாது
வாடாத மலர்	வாடாத தாமரைமலர் போன்ற		சொல்லி
அடி கீழ்	திருவடிகளில்		(அனுகூலமான மறுமொழி
வைக்கவே	ஸமர்ப்பிப்பதற்காகவே		பெறுவீகன்)
வகுக்கின்று	(அவயவங்களை) ஏற்படுத்தி	எனது உடல்	என் சரீரத்தை
	யிருக்க,	நாராய்	இருபிளவாக்கிவிடு.

* * *—கீழ்ப்பாட்டில் “சாயலொடு மணிமாமை தளர்ந்தேன்கான்” என்றோரே. அப்படி
மேனிமெலிந்திருக்கிற ஸமயத்திலே ஒரு வாடைக்காற்று வந்து உடம்பிலேபட்டது; அதனு
டைய அபூர்வமான கொடுமையைக்கண்டு ‘அரசர்கள் ராஜத்தோறஞ் செய்தவர்களை ஹிம்
ஸிக்க வேற்காரரை அனுப்புமாபோலே நம்மைக் கொலைசெய்ய ஸர்வேச்சுவரன் இவ்வாடையை
அனுப்பியிருக்கவேணும்’ என நினைத்து அந்த வாடையை நோக்கிச்சொல்லுகின்றான்—
‘வாடையே! நான் சொல்லுகிற வொருவார்த்தையை நீ அங்கே சென்று அறிவித்துவிட்டு,
பின்னை அவசியம் வந்து என்னை முடித்திடாய்’ என்கிறான். இவ்வுலகத்திலுள்ள சிறந்த புஷ்
பங்களையல்லாம் தேடிச் சமர்ப்பித்து எம்பெருமானிணையடிக்கீழ் அடிமை செய்வதற்காகவே
இவ்வாதம்வஸ்து அமைந்தது’ அப்படிப்பட்டதான இவ்வாதம்வஸ்து இவ்வகனே எம்பெரு
மானிடனுப் பிரிந்து தூதருஷ்டத்தில் தலைநின்றிருப்பது ஏனோ! ஏதுக்காக இவ்வாதம்வஸ்து
இப்படி அகர்த்தப்பட்டுக்கிடக்கவேணும்? என்கிற இவ்விஷயத்தை ஓ வாடைக்காற்றே! எம்
பெருமானிடத்து விண்ணப்பஞ்செய்து, அதற்குப்பிறகு நீ இவ்வுடலை எப்படி வேணுமான
லும் அறுத்துத் தொலைத்திடு என்கிறான். காற்று என்றது காற்றுப்போலே உலகுக்கு ஜீவந
ஹேதுவான ஆசாரியனைச் சொன்னபடி. ... (சு)

2717 உடலாழிப்பிறப்புவிடே உயிர்முதலாழிப்பிறப்புமாய் *

கடலாழிநீர்தோற்றி அதனுள்ளேகண்வளரும் *

அடலாழியம்மாளைக் கண்டக்காலிதுசொல்லி *

விடலாழிமடநெஞ்சே வினையோமொன்றாமளவே. *

(க)

ஆழி மடநெஞ்சே	ஆழ்ந்த மடநெஞ்சே!	உயிர்	(இவற்றை அடைதற்கு உரிய)
உடல்	சரீரஸம்பந்தம்பெற்று		ஆத்மாவும்
ஆழி	சக்ராகாசமாக	முதல் ஆம்	ஆகிய இவை முதலான எகல
பிறப்பு	மாறிமாறிப்பிறக்கிற ஸம்ஸாரி	முற்றும் ஆம்	பதார்த்தங்களும் தானிட்டவழிக்
	நிலமும்		காம்படி ஸ்வநிர்வாஹகரைய
விடு	மோகமுடும்	ஆழி நீர்	ஆழ்ந்த நீரைபுடைய

கடல்	எழுந்திரத்திலே	கண்டக்கால்	கண்டால்
தோற்றி	ஆவிர்ப்பவந்து	இது	இந்த நிலைமையை
அதன் உள்ளே	அக்கடலிலுள்ளே	சொல்லி	அவனுக்குச்சொல்லி
கண்வளரும்	சயனித்தருள்கின்ற	வினையோம்	பாபிகளான நாம்
அடல் ஆழி ஆம்	திஷ்ணமான சக்கரப்படையை	ஒன்று ஆம் அளவு	அவனோடு ஒன்றுபடும்வரையில்
மானை	யுடைய பெருமானை	விடல்	விடாதே.

* * *—கீழ்ப்பாட்டில் “நாரணன் தன் வாடாத மலாடிக்கீழ் வைக்கவே வகுக்கின்ற” என்று கைக்கரிய ப்ரஸ்தாவம் வந்ததனால், தாய் முலையை நினைத்த கன்றுபோலே திருவுள்ளமானது பதறி உடலைவிட்டுப் புறப்படத் தொடங்கிற்று; அதனைநோக்கி ‘நெஞ்சே! நம் காரியம் ஒரு விதமாக நிஷ்கர்ஷமாகுமளவும் நீ என்னை விடாதே யிருக்கவேணு’ மென்று வேண்டிக் கொள்ளுகோள். அன்றியே, தூதுவிடுகிற பிரகரணமாதலால் நெஞ்சைத் தூதுவிடுகிறான் என்ற பாரு முள். அப்போது, விடல் என்றது—அவனை விடவேண்டா என்றபடி. முதலடிக்குப் பல்வகையாகக் கருத்துக்கூறுவர்; “உயிர் உடலாழிப் பிறப்பு வீடு முதலான முற்றமாய்” என்று அந்வயித்து, உயிரினுடைய உடலாழிப்பிறப்பு வீடு முதலான முற்றம் ஆவதற்காக என்று கொள்க. உடலாழிப் பிறப்பாவது—உடலிலே வட்டவடிவமான பிறப்பு, பிறப்பு வட்டவடிவ மாயிருப்பதாவதென்? என்னில்; வட்டவடிவமாக ஒன்று கீறினால் அதில் முதலும் முடிவும் கண்டுபிடிக்க வொண்ணாதே யிருக்குமன்றோ; அதுபோலே பிறவிக்கு முதலும் முடிவுமில் லாமை கூறினவாறு. அப்படிப்பட்ட பிறவிக்கு வீடு உண்டாவதற்காக—ஸம்ஸாரம் தொலைவ தற்காக என்றபடி. வீடு முதலான முற்றமாய்—மோகஷம் முதலான எல்லாப் புருஷார்த்தங் களையும் பெறுதற்காக என்க. ஸ்ருஷ்டிக்கு முக்கியமான ப்ரியோஜனம் மோகஷமாதலால் அதனைச் சுட்டினப்படி. ஆழிப்பிறப்பு என்றவிடத்தில் ஆழியென்று கடலைச் சொல்லிற்றாய், கடல்போலே எல்லைகாண முடியாத பிறப்பு என்னவுமாம். (கா)

2718 அளவியன்றவேழலகத்தவர் பெருமான் கண்ணனை *

வளவயல்குழுவண்குருகூர்ச் சடகோபன்வாய்ந்துரைத்த *

அளவியன்றவந்தாதி ஆயிர்த்துள்ளிப்பத்தின் *

வளவுரையால்பெறலாகும் வாணோங்குபெருவளமே. *

(கங்)

அளவு இயன்ற	எல்லையைக்கடந்த ஏழலகங்களி	அளவு இயன்ற	கட்டளைப்பட்ட [எகலைகூண]
ஏழ் உலகத்தவர்	லுமுள்ள சேதனர்களுக்கும்	அந்தாதி ஆயிரத்	ஸம்பந்தமான] அந்தாதித்தொ
பெருமான் கண்	தலைவனான எம்பெருமானைக்	துள்	டையான ஆயிரத்துக்குள்ளே
னை	குறித்த.	இ பத்தின் வளம்	இந்தப் பதிகத்தினுடைய வள
வளம் வயல் குழி	வளப்பமுள்ள கழனி கள்	உரையால்	மாகிய சொல்லளவிறவே
வன்குருகூர்ச் சட	குழிந் அழகிய திருநகரிக்	வான் ஒங்குபெரு	பரமபதத்தில் சிறந்த செல்வ
கோபன்வாய்ந்து	குத் தலைவராகிய ஆழ்வார்	வளம் பெறல்	மாகிய கைக்கரிய ஸம்பத்து
உரைத்த	அன்புபூண்டு அருள்செய்த	ஆரும்	அடையலாகும்.

* * *—கீழ்ப்பத்துப் பாசரங்களிலும் ஆழ்வார் தாமான தன்மையை யிழந்து வாசரம கோசரமாகக் கடறி நின்றபடியைக்கண்ட. பாம்புருஷன் ‘இவ்வளவான நிலைமையிலும் நாம் மறைந்து கிடந்தோமாகில் இனி ஆழ்வாரை இந்நிலைவுலகத்தவர் இழக்கவேநேரும்’ என்று திருவுள்ளம்பற்றிப் பதறி பெழுந்தருளி னேனைவளநாதிக், மகிழ்ச்சியோடே தலைக்கட்டப்படுகின்றதென்பது சொல்வதில் விளங்கும். ஆழ்வார் தம்மொருவர்க்கு வந்த முகங்காட்டின வளவையே கொண்டு ‘ஏழலகத்தவர் பெருமான்’ என்றார். எம்பெருமான் இப்போது முகங் காட்டா தொழியில் ‘எம்பெருமான் லோகநாதனல்லன்’ என்று சொல்லி முடிக்கவேண்டிய தாகும்போதும். ஸம்ஸாரத்திலே சுருங்கியிருத்தலாகிற நிலைகழிந்து பரமபதத்திலேபோய் ஸ்வஸ்வரூபத்தைப்பெற்று விரிதலாகிற பேறு இப்பதிகத்திற்கு உரைக்கப்பட்டதாயிற்று. (கங்)

முதற்பத்து ஐந்தாந் திருவாய்மொழி—வளவேழமுகு.

ஆழ்வார் ஸைச்சியாது ஸந்தானம்பண்ணி அகலப்பார்க்க, எம்பெருமான் தன்னுடைய சீலகுணத்தினால் கலந்தபடி கூறுகிறது இத்திருவாய்மொழி.

2719 வளவேழமுகின்முதலாய வாணேறிறையையருவினேயேன் *
களவேழவெண்ணெய்தொடேவுண்ட கள்வாவென்பன்பின்னையும் *
தளவேழமுறுவல்பின்னைக்காய் வல்லாளுயர்தலைவனும் *
இளவேழேழுந்தழுவிய எந்தாயென்பன்நினைந்துரைந்தே. *

(க)

வளம் ஏழ் உலகி ன் முதல் ஆய வா ணே இறையை	வளப்பம்பொருத்திய எழுலகந் திற்கும் முதலாகிய நித்யஸூரி நாதனான எம்பெருமானே,	பின்னையும் அதற்குமேலும்
அரு வினையேன்	போக்கவொன்றைப் பாபத்தை யுடையேனாகிய நான்	நளவு ஏழ் முறு வல் பின்னைக்கு ஆய்
நினைந்து ரைந்து	மனத்தினால் தியானித்து உடம்பும் கட்டுக்குலைந்து	முல்லை யாறுப்புபோலத் தோன் றுகிற புன்னையை யுடைய நப்பின்னை பிராட்டிக்காக வல் ஆறுபார் தலை வன் ஆய்
களவு ஏழ் வெண் னெய் தொடு வுண்ட கள் வா என்பன்	களவுத்தொழில் விளங்கும்படி வெண்ணெயை ஒளித்துண்ட கன்வனே! என்று சொல்லி யழைக்கின்றேன்;	இள ஏறு ஏழு தழுவிய எந்தாய் என்பன்
		இளமை தங்கிய எருதுகளேழை யும் அணைத்து முடித்த என் ஸ்வாமியே! என்றும் செல்லுவேன்.

* * *—அயர்வறுமமரர்களென்றிருக்கும் நித்யஸூரிகளாலே அருபலிக்கத்தக்கவனான எம் பெருமானே அந்தோ! நான் மனமொழிமெய்களினால் தூஷித்துவிட்டேனே யென்கிறார். இவர்தாம் தூஷித்தமை என்னென்னில்; சில சேஷ்டிதங்களைச் சொல்லி இவற்றைச்செய்த எம்பெருமானே! என்று அழைப்பதெல்லாம் வாயினால் தூஷித்தபடியாம்; அவனையும் அவனது சேஷ்டிதங்களையும் சிந்தித்ததானது நெஞ்சினால் தூஷித்தபடியாம். இங்ஙனம் நெஞ்சினால் நினைத்ததனாலும் வாய்க்கிட்டுச் சொன்னதனாலும் உடல் சிதில்மாகப் பெற்றமை சரீரத்தினால் தூஷித்தபடியாம். எம்பெருமானையே சிந்தியுங்கோனென்றும், அவனையே வாயார வாழ்த்துங் கோனென்றும், அவனையே சரீரத்தாலும் அணைக்கப்பாருங்கோனென்றும் கீழும் மேலும் பன்முறையும் பிறர்க்கு உபதேசிக்கின்ற இவ்வாழ்வார் இப்போது இங்ஙனம் அருளிச்செய் வது ஸர்வாத்மநா தம்முடைய ஸைச்சியத்தை வெளியிட்டுக்கொள்ளுகிற ஒரு முறையாகும். தொடேவுண்ட கள்வா! = களவினால் உண்ட கள்வனே! என்றபடி. “மாயை தோடே பட்டிமை வஞ்சனையாகும்” என்றது காண்க. [பிங்கலத்தை - பண்டிற் செயலிற் பகுதிவகை, 135.] (க)

2720 நினைந்துரைந்துள்கரைந்துருகி இமையோர்ப்பாடும் முனிவரும் *
புனைந்தகண்ணிநீர்சாந்தம் புனையே.டேந்திவணங்கினால் *
நினைந்தவெல்லாப்பொருள்கட்கும் வித்தாய்முதலில்சிந்தையாமே *
மனஞ்செய்ஞானத்துன்பெருமை மாசு னுதோ? மாயோனே! *

(உ)

மாயோனே!	ஆச்சரியமான எம்பெருமானே!	எந்தி வணங்கி னால்	கையிலேந்திக்கொண்டு வந்து தொழுதால்.
இமையோர் முனி வரும் பலரும்	(பிரமன் முதலிய) தேவர்களும் (ஸைகன் முதலிய) ரிஷிகளு மான பலபேர்களும்	நினைந்த எல்லாம் பொருள்கட்கும் வித்து ஆய்	நினைக்கப்பட்ட ஸகல பதார்த் தங்களுக்கும் மூலமாகி
நினைந்து உள் கரைந்து உருகி	(உனது குணங்களைச்) சிந்தித்து (அதனாலே) சரீரமும் கட்டுக் குலைந்து மனம் கரைந்து நெகிழ்ந்து	முதலில் சிந்தையாமே மனம் செய் கு னத்து உன் பெரு மை	ஸ்வரூபவிசாரம் பிறவாதபடி மனத்தினால் செய்யப்பட்ட ஸங் கல்பரூபமான ஞானத்தை யுடைய உன்னுடைய பெரு மையானது
புனைந்த கண்ணி நீர் சாந்தம் புகையோடு	தொடுக்கப்பட்ட மாலையையும் திரும்புச்சுந்திர்த்தத்தையும் சாத்தப்படியையும் தூபத்தையும்	மாசு உனதோ அழுக்கையாதோ?	

* * *—கீழ்ப்பாட்டைக் காட்டிலும் இப்பாட்டு பரம கிலகணமானது. கீழ்த் திருவாய் மொழிகளில் தாம் சொன்ன சொற்களுக்கு அநுதாபம் காட்டினார் கீழ்ப்பாசரத்தினல்; கீழ்ப் பாசரத்திற் கூறியதற்கும் அநுதாபம் காட்டுகிறார் இப்பாட்டில். எம்பெருமானைக் கெடுத்து விட்டேனென்று சொல்வதற்கும் நான் அதிகாரி யல்லேனே; என் அதிகாரத்திற்குட்பட்டாத வார்த்தையை நான் சொல்லிவிட்டேனே யென்று தடுமாறுகிறார். அதாவது என்ன? என்ன; 'பகவத்கிலையத்தில் அதிகரிப்பதற்கு நான் அர்ஹனல்லேன்' என்பதுதானே கீழ்ப்பாட்டில் தெரிவிக்கப்பட்டது. இங்ஙனஞ் சொல்லவேண்டுமானால், "புலவதலெவ்வறிவுதிஷையு" என்கிற நியாயத்தினாலே பகவத்கிலையத்தில் அதிகரிக்கப் ப்ரஸக்தி தமக்குண்டென்பது ஒருவாறு விளங்கி விடுகின்றது. அப்படி ஆசேஷபத்யஸக்தமாகிற அதிகாரமும் தமக்கு அஸ்ஸூயம் போலும். நான் வாய் மூடிக்கொண்டிருக்கவேண்டுமென்றி வாய்திறந்து 'அநர்ஹன்' என்று சொல்லுவதோடு 'அர்ஹன்' என்று சொல்லுவதோடு ஒரு வாசியில்லை யென்று திருவுள்ளம் பற்றுக்கொள். வேதத்தை அதிகரிக்கத்தக்காதயோசியிலே பிறந்தவொருவன் "எனக்கு வேதப் தெரியாது" என்று உள்ளதையே சொல்வதுங்கூட அவத்யமாப்; ஏன்? வேதம் தெரிந்து கொள்வதற்குத் தனக்குப் ப்ரஸக்தியுண்டுபோலவும் ஆனால் அதைத் தான் தெரிந்துகொள்ள முயலவில்லைபோலவும் அந்த வார்த்தையினால் தெனிக்கக்கூடு மாதலால். (2-)

2721 மாயோனிகளாய்நடைகற்ற வானோர்பலரும்முனிவரும் *

நீயோனிகளைப்படைபென்று நிறைநான் முகனைப்படைத்தவன் *

சேயோனெல்லாவறிவுக்கும் திசைகளெல்லாந்திருவடியால்

தாயோன் * எல்லாவெவ்வுயிர்க்குந்தாயோன் தானேருருவனே: *

(க.)

மா	யோனிகள்	{	பெருமையுள்ள பிறப்பையுடை	எல்லா அறிவுக்	{	எல்லா ஞானத்துக்கும் எட்டாத
	ஆய்	{	யவர்களாய்க் கொண்டு	கும் சேயோன்	{	வன்
நடை	கற்ற	{	எருஷ்டி முதலான வியாபாரங்	திசைகள் எல்லாம்	{	கைல லோகங்களையும்
		{	களை அறிந்திருக்கிற	திரு அடியால்	{	திருவடியினால் அளந்தவன்
வானோர்	முனிவ	{	தேவர்களும் ரிஷிகளும் மற்றும்	தாயோன்	{	
ரும் பலரும்	யோ	{	பலருமாகிய காரண பூத்க	எல்லா எவ்வுயிர்	{	எவ்வகைப்பட்ட கைலமான
	னிகளை	{	ளான பிரானிகளை	க்கும் தாயோன்	{	பிரானிகளுக்கும் தாய்போன்
நீ	படை என்று		நீ படைக்கக்கடவாயென்று	தான்		இப்படிப்பட்ட எம்பெருமான்
நிறை	நான் முக	{	(ஞான சக்திகள்) நிறைந்த சதூர்	ஓர் உருவனே	{	(செளசீல்யமாகிற) ஒருபடியை
நீ	படைத்தவன்	{	முகனை எருஷ்டித்தவன்		{	யுடையவனுக்குக்கின்றனே!

* * *—கீழ் இரண்டு பாட்டாலும் எல்லைகடந்த கைச்சியத்தை அதுவந்தித்து அகலப்பார்த்த ஆழ்வாரைநோக்கி எம்பெருமான் 'ஆழ்வீர்! நீர் இங்ஙனம் நம்முடைய மேன்மையைப் பார்த்து நெகிழி நினைத்தல் தகுமோ? நம்முடைய மேன்மையை மாத்திரமேயோ நீர் பார்ப்பது? நாம் எல்லாரோடும் கலந்தும் தாழ்வினதும் பொருத்தம்படியான சேலுணத்தையும் பார்க்க வேண்டாவோ?' என்று தனது சேலுணத்தைக் காட்டும் முகமாக உலகளந்தவரலாற்றை நினைப்பூட்ட, அதனை அதுவந்தித்து அகலவும் மாட்டாமல் அணுகவும் மாட்டாமல் நடுவே கின்று பேசிப் போதுபோக்குகிறபடியாய்ச் செல்லுகின்றது இப்பாசரம். முந்துற மேன்மைக்குணத்தை விரிவாக அருளிச்செய்து பின்னர் சேலுணத்தைப் பேசி, 'இப்படியும் ஒரு மஹாதுபாவனிருப்பதே!' என்று சுடுபடுகிறாராயிற்று. (க.)

2722 தானேருருவேதனிலித்தாய்த் தன்னிலிழுவர்முதலாய் *

வானோர்பலரும்முனிவரும் மற்றும்மற்றுமற்றுமாய் *

தானோர்பெருநீர்தன்னுள்ளேதோற்றி அதனுள்கண்வளரும் *

வானோர்பெருமான்மாமாயன் வைகுந்தனம்பெருமானே. *

(ச.)

தான்	பிரம ருத்ராதிகனொருவருமின்	மற்றும்	மற்ற மிகும் பருவை பூதலிய
ஓர் உருவே	நி ஒருவனையாகி நின்ற தான்	பூற்றும் ஆய்	வும் ஸ்தாவரமுமான
நனி	கிமித்தகாரனம் வேறு அல்லா	தான்	இப்படி ஸங்கல்பந்தேதி கூடி
விந்து ஆய்	மையால் தனிபனுன	தன்னுள்ளோ	யிருக்கிற பூன்
தன்வில்	உபாதான காரணமாய்க்கொண்டு	ஓர் பெரு நீர்	நனக்குள்ளே
மூவர் முதலாய	இப்படி பூவணக்க காரணமான	தேரற்றி	ஒப்பற்ற மறைத்தான அன்னவத்
வானோர்	தன்னண்கல்பபஞ்ஞானத்திலே	அந்நுன் கண்	தை தேவன் றுவித்து
மூவிரும்	பிரமன் சிவன் இந்திரனுதிய	வளரும்	அதிலே கித்திரை அப்பிற
மூவிரும்	மூவர் முதலான தேவர்களும்	வைகுந்தன்	பரமபதநாதன்
பலரும்	ரிஷிகளும்	வானோர் பெருமான்	நித்யனறிகளுக்கும் தலைவன்
மற்றும்	பல சேநனர்களும்	மாமாயன்	மிகவும் ஆச்சரியமுண்ட சேஷடி
	மற்ற மாலிடசாதிபும்	எம் பெருமான்	நங்கலை யுடையவன்;
			எனக்கு ஸ்வாமி.

* * *—ஆழ்வார் நைச்சியாநுஸந்தானம் பண்ணி அகல நினைத்தது கீழ்ப்பாட்டில் சிறிது தனியத்தொடங்கிற்று; அதைக் கண்ட சிலர் ‘ஆழ்வார் இவரி நீர் என் செய்வதாக நினைக்கிறீர்; அநுகப் பார்க்கிறீரோ? அகலப் பார்க்கிறீரோ?’ என்று கேட்க, நான் அகல நினைத்தாலும் ஸ்வாமிபயான அவன் கிடுவதாக இல்லையே; அவன் ஒன்றாலொன்று குறையில்லாதவனுயிருந்து வைத்தும் ஸ்ருஷ்டி முதலான கருவிகளைப்பண்ணி என்னை ஒரு பொருளாகக் கொண்டபின் நான் அகல்வேனென்றாலும் தன் ஸௌசீல்ய குணத்தினால் என்னை கிடமாட்டாதவனுமீரா நின்றானே யென்கிறார்.

(ச)

2723 மானேய்நோக்கிடவாளை மாப்பில்கொண்டாய்மாதவா *

கூனேசிதையவுண்டைவில் நிறத்தில்தேறித்தாய்! கோலிந்தா! *

வானுர்சோதிமணிவண்ண! மதுகுதா! நீயருளாய் * உன்

தேனேமலருந்திருப்பாதம் சேறுமாறுவினையேனே. *

(இ)

மான் ஏய் நோக்கி	மாளை நிகர்த்த பார்வையை	தேறித்தாய்	நிமிர்த்தவனே!
மடவாளை	யுடையவளாகிய பெரிய	கோலிந்தா	கோலிந்தனே!
மாட்டில் கொண்	சோட்டியை	வான் ஆர் சோதி	வானுலகம் இடமடையும்படி
டாய்	திருமாட்டிலே உடையவனுய்	மணிவண்ண	யான ஒளிபையுடைய
	(அது காரணமாக)	மதுகுதா	நீலமணிபோன்ற நிறமுடைய
மாதவா	மாதவனென்ற திருநாமம் பெற்		வனே!
	றவனுய்,		மது வென்னுமசரணைக் கொன்
	(கூனியின்) கூன் ஒன்றே நிமி		றவனே!
கூனே சிதைய	ரும்படி [மற்ற ஒரு அவயவத்	நீ உன் தேனே	நீ உன்னுடைய தேனோடுகூடி
	திர்க்கும் வாட்டமுண்டாகாத	மன்றும் திருபாதம்	மளிகின்ற திருவடித்தாமரை
	படி]	வினையேன் சே	களை பாடிபாடி நான் கிட
உண்டை வில்	சுண்ணெல்லில் நிமிர்க்கிற நீதியி	ரும் ஆறு அரு	டும்படியாக கிருபைபண்ண
நிறத்தில்	லே [சிறிதும் சிரமமின்றி]	ளாய்	வேணும்.

* * *—இப்பாட்டுக்கு இரண்டுவகையாக அவதாரிகை கூறுவர்; முதலிற் பண்ணின நைச்சி யாநுஸந்தானம் தலைமடிந்து எம்பெருமான் விஷயத்திலே சிறிது ஆபிமுக்கியத்தைக் கீழ்ப் பாசுரத்திற்காட்டின ஆழ்வார் என்னை வலி அடிமைகொள்ள வேணுமென்று இப்பாட்டில் பிராத்திக்கின்றாரென்பது ஒரு அவதாரிகை. ஆழ்வார்க்கு இப்போதுமென்ன ஆபிமுக்கியம் நிலைத்திருக்கவேணுமென்றும், இவரைத் துடிக்கவிட்டே சேர்த்துக் கொள்ளவேணுமென்றுங் கருதிய எம்பெருமான் முகங்காட்டாதே மறையகிற்க, அதுதாளாமல் ‘அருளாய்’ என்று பிரார்த்திக்கிறாரென்பது மற்றோரவதாரிகை. “கூனே சிதைய” என்பதற்கு ஸ்ரீராமகருஷ்ண வ்ருத்தாந்தங்க ளிரண்டையும் வியாக்கியானங்களில் முன்னோர்கள் குறிப்பிட்டுள்ளார்கள்.

கண்ணிராணுடைய சரித்திரபரமாகக் கொள்ளும்போது “உண்டைவில் நிறத்தில்” என்பதை ஒரு சொல்வடிவமாகக் கொண்டு, சுண்டுவில்லை நிரிப்பதுபோலே இலேசாகக் கூனி கூன் நிரித்தபடியைச் சொல்லிறாறுகிறது. [நிறத்தில் என்று - அல்கிதமாக என்றபடி.] “சுண்டு வில்லைத் தெறித்தாப்போலே அநாயாஸை நிரித்தாய்” என்பது இருபத்திலாவியரத்தில் பெரியவாச்சான்மீன்னை ஸ்ரீஸூக்தி. இனி, ஸ்ரீராமபிராணுடைய சரித்திரபரமாகக் கொள்ளும் பாஷத்தில், கூணே சிதைய—(மந்தரையின்) கூன் முள்ளும் பின்னும் தன்னுண்ணும்படியாக [நேரடி அடையும்படியாக], உண்டைவில்—சுண்டுவில்லைக்கொண்டு, நிறத்தில்—மருமத்திலே, தெறித்தாய்—எய்தாய் என்று பொருள் காண்க. வினையேன் உன் திருட்பாதம்சேருமாறு அருளாய் = கலத்திலிட்ட சோற்றை விலக்குவாளைப்போலே முதலில் நீ வந்து கிட்டும்போது அகன்றொழியும்படியான பாபத்தைப் பண்ணின நான் திருவடிசேர்ந்து வாழுமாறு அருள் புரியவேணும் என்கை. ....

2724 வினையேன்வினைதீர்மருந்தாய் விண்ணோர்தலைவாகேசவா! *

மனைசேராயர்தலமுதலே மாமாயனேமாதவா! *

சினையேய்தழையமராமரங்க ளேழுமேய்தாய்சிரீதரா *

இனையாயினையபெயரினாய் என்றனைவனடியேனே. *

(சு)

வினையேன் வினை	பாடியான என்னுடைய பாபத் தீர் மருந்து	சினை எய்த தழைய	கினை களோடு சேர்ந்து தழைகள் மராமங்கள்
ஆனாய்	தை ஒழிப்பதற்குரிய ஒள்கூட மாதிரிப்பவனே!	ஏழும்	பொருந்திய ஆச்சாமரங்க ளோழையும்
விண்ணோர் தலைவா	நிப்பனாமிரிந்தனோ!		(ஸ்ரீராமாவதாரத்தில்)
கேசவா	கேசவனே!	எய்தாய்	(அர் அம்சினால்) துளைபடுத்தின வனே!
மனை சேர் ஆயர்	குடிசைகளில் பொருந்திய இடையருடைய குலத்திற்கு முதல்வனாவனே!	சிரீதரா	ஸ்ரீதரனே!
குலம் முதலே		இனையாய்	இப்படிப்பட்ட எவருபத்தை யுடையவனே!
மாமாயினே	மிகுந்த ஆச்சரிய குணசேஷடி தங்களை யுடையவனே!	இனைய பெயரி	இப்படிப்பட்ட திருநாமங்களை யுடையவனே!
மாதவா	மாதவனே!	என்று	என்று சொல்லி அடியேன் கைவன் நான் அழியா நின்றேன்.

* * *—இப் பாசாரமும் கீழ்ப்பாசாததோடு ஒக்கும். கீழ்ப்பாட்டிலுள்ள ‘நீயருளாய், உன் தேனேமலருந் திருட்பாதஞ் சேருமாறு வினையேனே’ என்பதை இப்பாட்டோடும் கூட்டி யுரைத்தருளினர் திருக்குருகைப்பிரான்பின்னான். ஆகலால் கீழ்ப்பாட்டின் அவதாரிகையே இதற்குமாகும். னைச்சியாநுஸந்தானப்பண்ணி அகன்றது தகிர்த்து அணுகி அபேகித்த போதே எம்பெருமான் முகங்காட்டாமையாலே அவனுடைய ருணசேஷடிதங்கள் நினைவுக்குவந்து நலிய, திருவுள்ளமுடைந்து பேசுகிறார் என்னவாமாம். என்னிடத்துள்ள நீசத் தன்மையை நோக்கி அகன்றுபோக நினைத்த என் வினையை வெளசெய்யுகுண பரகாசந்ததாலே போக்கி என்னை அபிகுருகன்கித் கொண்டுவனே! என்ற கருத்துப்பட வினையேன் வினைதீர் மருந்தாய் என்கிறார். னைச்சியம் பாவித்து ஆகலாதே நித்யாநுபவன் பண்ணிக்கொண்டிருக்கிற நித்ய முக்தர்களின் திரைநீருந்து என்னை சிலகுணத்தாலே அகப்படுத்திக்கொள்ள இங்கு வந்தவனோ! என்கிறார் விண்ணோர்தலைவா! என்பதனால்.

(சு)

2725 அடியேன்சிறியஞானத்தன் அறிதலார்க்குமரியானே *

கடிசேர்தன்னைத்துழாய்க் கண்ணிபுனைத்தான்தன்னைக் கண்ணனை *

சேடியாராக்கையடியாரைச் சேர்த்துத்தீர்க்கும் திருமலை *

அடியேன்காண்பானலன்றுவன் இடனில்மிக்கோராய்வுண்டே? *

(எ)

சிறிய ஞானத்தன்	அந் ஞானத்தைபுடையவ	அடியாவா செடி	அடியார்களுக்கு ஸ்ரீராமாகிற
அடியேன்	ஞசிய நான்	ஆர் அக்கைசேர்	பெரும் காடு நிறுந்த சரி
ஆர்க்கும் அறிதல்	எப்படிப்பட்ட ஞானிகளுக்கும்	தல் தீர்க்கும் திரு	மைப் பந்தனைத் தவிர்ந்துத்
அறிபாரே	அறிபக்கூடாதவனுப்	மால்	தருகின்றவனுமான லக்ஷ்மீ
கடிசேர் தன்ன அம்	பரிமளம் பொருத்திய குவிர்த்த		நாதனை
தழாய் கண்ணிபு	அழகிய திருத்தழாய் மால்	அடியேன் கான்	நான் காணும் பொருட்டுக் கூவு
நைந்தான் தன்னே	யைத் தரித்தவனும்	பான் அன்றுவன்	கின்றேன் !
கண்ணனை	க்குண்ணனென்ற திருநாம	இகனில் பிச்சு	இகனிலும் மேற்பட்டு ஒரு அவி
	முடையவனும்	ழி அபய அண்டே	வேகமுண்டே !

* * *—கீழ்ப்பாட்டில் 'வைவன்' என்ற ஆழ்வாரை கோக்கின எம்பெருமான் 'இனி நாம் இவர்க்கு முகங்காட்டாதிருந்தால் இவர் முடிபுறமிடக்கூடும்' என்றெண்ணி இவர்க்கு முகங் காட்டுவதாகத் திருவுள்ளம்பற்ற, அடுத்திந்த ஆழ்வார் பின்னையும் அவனது பெருமையையும் தமது சிறுமையையும் சிந்தித்துப் பின்வாங்குதலைத் தெரிவிக்கும் இந்தப் பாசும். நானோ மிகவும் அற்பமான ஞானம் படைத்தவன்; எம்பெருமானோ எப்படிப்பட்ட ஸர்வஜ்ஞாக்ருடைய அறிவுக்கும் எட்டாதவன்; அன்னவனைக் காலவேணுமென்று நீசரிற் கடைகெட்ட நாயேன் அலற்றுகின்றேனே; இதைக்காட்டிலும் மூடத்தனம் வேறுண்டோ? என்கிறார். இப்பாட்டில் ஆழ்வார் எம்பெருமானுக்கு அடிமையெய்தத் தாம் தகுதியற்றவர் என்பதை வெளியிட்டுக்கொண்டே தொடக்கத்தில் அடியேன் என்றது மனங்கரித்துச் சொன்னதன்று; தமக்கு அடிமையுள்ளதாக வொரு அநாதிவாஸனை யிருக்கையாலே அது சொல்லுமிக்கிற வார்த்தை. அஹம் என்று சொல்லுகிற வந்தானத்திலே அடியேனென்கிறாரத்தனை. (எ)

2726 உண்டாயுலகேழ்முன்னமே உமிழ்ந்துமாயையால்புக்கு *

உண்டாய்வேண்ணெய்சிறுமனிசர் உவ்லையாக்கைநிலையெய்தி *

மண்டான்சோர்த்துண்டேலும் மனிசர்க்காகுதம்பீர் * சிறிதும்

அண்டாவண்ணம்மண்கரைய நெய்யூண்மருந்தோ! மாயோனே! *

(அ)

மாயோனே	ஆச்சரிய குண சேஷிதகங்களை	வெண்ணெய்	வெண்ணெயை அமுது செய்
	புடையவனே !	உண்டாய்	தாய்
உலகு எழ் முன்	எழலகங்கனையும் முற்காலத்தி	மண் தான் சோர்ந்	(திருவயிற்றிலே) மண்கட்டிகள்
னமே உண்டாய்	லே திருவயிற்றிலே வைத்தாய்;	தது உண்டேனும்	மிச்சப்பட்டிருந்தாலும்
உமிழ்ந்து	அவற்றை வெளிப்படுத்தி	மனிசர்க்கு ஆகுந்	மனிதர்க்கு உண்டாகக்கூடிய
சிறு மனிசர் உவ	அற்ப மனிதருடைய அருவருப்	பீர் சிறிதும் அண்	தான் வெண்ணைமாந்தம் அற்ப
லையாக்கை நிலை	பான உடம்பினது நிலைமை	டாவண்ணம்	மும் சேராதிருக்கும்படி
எய்தி	யை அடைந்து	மண்கரைய	அந்த மண்கட்டிகள் கரையவதற்கு
மாயையால் புக்கு	மாயையினால் இவ் வுலகில்	நெய் ஊண் மருந்	நெய் அமுது செய்தது மருந்
	வந்து சேர்ந்து	தோ	தோ! (அல்ல.)

* * *—கீழ்ப்பாட்டில் எல்லைகடந்த கைச்சியாளுவந்தானம் பண்ணிப் பின்வாங்கின ஆழ்வாரை எம்பெருமான் நல்லதோருபாயத்தினால் தன்னோடு பொருத்தவிட்டுக் கொள்ளவேணுமென்று பார்த்து 'வாரீர் ஆழ்வரீ! நான் ஒரு காலத்திலே உலகங்களை உண்டு உமிழ்ந்ததும் மற்றொரு காலத்திலே வெண்ணெயுண்டதும் எதற்காக வென்று உமக்குத் தெரியுமா? சொல்லுகிறேன், கேளும். பிரளயங் கொள்ளாதபடி உலகங்களை வயிற்றில்லடக்கி கோக்குனேன்; பிரளயம் நீக்கினவாறே அவ்வுலகங்களை வெளிப்படுத்தினேன். உள்ளடக்கியிருந்த வுலகங்களில், வெளிப்படாமல் உள்ளேயே மிச்சமாய் கின்றுவிட்டது எதெனும் நிரந்தரது மிருக்கக்கூடும்; அந்த மண்ணும் கரைந்து வெளிவந்துவிட்டுமென்றே திருவாய்ப்பாடியில் வெண்ணெயும் நெய்யுமுண்டென் காணும். என்று சொல்ல, அதற்கு ஆழ்வார் உலகமுண்டு மிழ்ந்தது எப்போதோ போயிற்று; வெண்ணெயுண்டது மற்றெப்போதோ ஆயிற்று. அதற்கு

மிதற்கும் என்ன ஸம்பந்தம்? ஆச்சிநர்களின் ஸம்பந்தம்பெற்ற வஸ்துவே உனக்குத் தாரக மாதலால் வெண்ணையுண்டாயத்தனை; இதுதான் காரணம்; வேறு காரணம் பரிஹாஸ்யம் என்று சொல்ல, உடனே எம்பெருமான் 'ஆழ்வீர்! ஆச்சிநர்களின் வஸ்துவே நமக்குத் தாரக மென்பதை நீர் நன்கு அறிந்திருக்கிறீரன்றோ? உம்முடைய உடலும் எனக்கு அந்த வெண்ணைய்போன்றதே காணும்; இதுவே எனக்குத் தாரகக்காணும்; ஆனபின்பு நீர் உம்மைக் கொண்டு அகல்விராகில், திருவாய்ப்பாடியில் வெண்ணையுன்ன விலக்கினார் புக்க லோகம் புகுவிரத்தனை; இனி நம்மை அணுகப்பாரும்.' என்று மடிபிடிக்க, மேலே ஒன்றும் வாய்திறக்க வழியில்லாத ஆழ்வார் எம்பெருமானது கருத்தைத் தாம் அறிந்தமை தோற்றவும் மேலே காட்டின ஸம்வாதம் வெளிப்படவும் பாங்காக இப்பாசுர மருளிச்செய்கிற அழகு பாரீர். இவ்வளவு ஆழ்ந்த கருத்தை அழகாகக் கண்டுபிடித்து வியாக்கியானங்கள் அமைத்தருளின பூருவாசாரியர்களின் மதிக்கு மண் விண்ணெல்லாங்கூடியும் விலைபொருமோ? 'மருந்தோ' என்ற ஓகாரம் - அன்று என்ற பொருளைத்தரும். மாயோனே! என்றது - ஆச்சிநரின் ஸம் பந்தம்பெற்ற பொருளாலன்றி வேறென்றால் தரிப்புருதபடியான வ்யாமோஹத்தாலே வெண்ணையும் நெய்யு முண்டாய் என்ற குறிப்பு, அப்படிப்பட்ட வ்யாமோஹத்தினால் தான் உம்மையும் விரும்புகின்றேனென்று எம்பெருமானுரைத்தது உள்ளுறை. (அ)

2727 மாயோம்தீயவவலலைப் பெருமாவஞ்சப்பேய்வீய *

தூயகுழுவியாய்விடப்பாலுழதா அமுதுசேய்திட்ட

மாயன் * வானோத்தனித்தலைவன் மலரான்மைந்தன் எவ்வயிர்க்கும்

தாயோன் * தம்மானேன்னம்மான அம்மாழார்த்தியைச்சார்ந்தே. * (சு)

தீய	கொடிய கிரிவை யுடையவளாய்	வானோர் தனிதலை	நீத்ய ஸூரிகளுக்கு அத்தீய
அவலை	{ பஹுஜயத்தக்கலை யுடைய வளாய்	வன்	நரத்தனும்
பெரு மா வஞ்சம்	மிகப் பெரிய வஞ்சகையான	மலரான் மைந்தன்	திருமகள் கொழுநனும்
பேய்	பூதனையானவன்	எவ் உயிர்க்கும்	{ எல்லாவுயிர்களுக்கும் தாய் தாயோன்
வீய	முடியும்படி	தம்மான்	{ தனக்குந்தானே ஸ்வாமியும்
தூய குழவி ஆய்	பசுக்குழந்தையாகி	என் அம்மான்	{ எனக்கு ஸ்வாமியும்
விடம் பால் அமு	{ (அந்தப் பூதனையின்) விஷம்	அ மா ஸூர்த்தியை	{ அப்படிப்பட்ட மேலான தீய
து ஆ	{ கலந்தபால் அமிருதமாம்படி	மங்கள விக்ரஹத்தை யுடை	{ யனுமான பெருமானே
அமுது செய்திட்ட	அமுது செய்த	சார்ந்து	கிட்டி
மாயன்	ஆச்சரியஸ்வபாவனும்	மாயோம்	{ இருவரும் மாயாது வாழக்கட வோம்.

* * *—கீழ்ப்பாட்டில் எம்பெருமான் வெண்ணையின் ப்ரஸ்தாவமெடுத்து ஆழ்வார் வாயை மூடுவித்தானே; அந்நிருமேய் ஆழ்வார்—'எம்பெருமானே! திருவாய்ப்பாடியில் வெண்ணைய் உனக்குப் பரமபோக்யமென்பது மெய்யே; ஒப்பற்ற டீர்வுடைய யசோதைப்பிராட்டி முதலானுடைய வெண்ணையாகையாலே அஃது உனக்கு அமுதமாயிருக்கும்; பாயியான எண்ணுடைய ஸம்பந்தம் உனக்கு விஷமாயிருக்குமே' என்றா; அது கேட்ட எம்பெருமான் 'ஆழ்வீர்! அப்படி விஷமானாலும் நமக்குக் குறையில்லை காணும்; பூதனையின் கதை உமக்குத் தெரியாமையிலையே; அவனுடைய விஷமும் நமக்கு அமுதமாயிற்றன்றோ; அதுபோலவே உம்மால் விஷமென்று கிணக்கப்படுவதும் எனக்கு அமுதமேயாகத் தடையிலலை' என்று சொல்லிக்கொண்டு ஆழ்வரது திருமேனியை மேல்விரிந்து கைக்கொள்ள, இனி அகல்வே னல்லேனென்று பொருந்துகிறாநீதில். பாட்டின் தலையிலுள்ள மாயோம் என்பது வினைமுற்று; "அம்மாஸூர்த்தியை சார்ந்துமாயோம்" என்று அந்வயம். பிரிகை யென்றும் மாய்கை யென் றும் பரியாயம். இனிமேல் ஒருகாலும் பிரிந்து தொலையக்கடவோமல்லோம் என்கிறார். (சு)

2728 சார்த்தவிருவல்லினைகளும்சரித்து மாயப்பற்றறுத்து *
தீர்த்துதன்பால்மனம்வைக்கத்திருத்தி விதேருத்துவான் *
ஆர்த்தஞானச்சுடராகி அகலமகீழ்மேலளவிறந்து *
நேர்த்தவருவாயருவாகும் இவற்றினுயிராம்கேமோலே. *

(கா)

சார்த்த இரு வல்	சேர்த்திருக்கிற (புண்யபாப ரூப ன்களான) இருவகைப்பட்ட வல்லினைகளையும் தொலைத்து மாயம் பற்று அறுத்து அங்கத்தையும் தனித்து தன்பால் தீர்த்து மனம் வைக்க திருத்தி	(அவன் யாவனென்னில்); ஆர்த்த ஞானம் பரிபூரிணமான (வ்யயப் பரகாச) சுடர் ஆகி ஞான வொளிபையுடையான அகலம் கீழ் மேல் சுற்றும் கீழும் மேலும் எல்லே அளவு இரந்து யற்று எங்கும் விபாரித்தவனுப்
மாயம் பற்று		
அறுத்து		
தன்பால் தீர்த்து		
மனம் வைக்க		
திருத்தி	கும்படி என்னைத் திருத்தி (எனக்குத் தருவதான) கோகூ ஸ்தானத்திலும் சில திருத்தங் களைச்செய்து ஒழுங்குபடுத்தி வதாக ஆய்மீட்டுத்தனிட்டான்;	கேர்த்த உரு ஆய் மிகவும் துட்பமான அசுத்தும் சித்துமாகிற இந்தப் பொருள் அரு ஆகும் இவர் களுக்கு அந்நியாயியாகித் திற வ்யாமோஹமே வடிவான எம்பெருமான்.

* * *—கீழ்ப்பாட்டைத் திருச்செவி சார்த்தின எம்பெருமான் “அம் மாமூர்த்தியைச் சார்த்து மாயோம்;” என்ற வறுதியையறிந்து திருவுள்ளம் பூரித்து, எப்போதும் விட்டுப் பிரியகில்லாத திருநாட்டிலே இவ்வாழ்வாரைக் கொண்டுபோய் நித்யாநுபவம் பண்ணக்கருதி, ஒரு புதுமை யுருஞ்செய்யவேண்டாதபடியான பாமபதத்தையும் தமக்காக அவன் கோடிக்கப்படுக்கதைக் கண்டு ஈதென்ன வ்யாமோஹமோ! என்று ஈடுபடுகிறாநிலை. *

(கா)

2729 மாலேமாயப்பெருமானே மாமாயனேயென்றேன்று *
மாலேயேறிமாலருளால் மன்னுதுருகர்ச்சடகோபன் *
பாலேய்தமிழரிசைகாரர் பத்தர்பரவுமாயிரத்தின்
பாலேபட்ட * இவைபத்தும்வல்லார்க்கு இல்லையிவதே. *

(கங)

மாலே பெரியோனே !	பால் எய்தமிழர் } பாலுக்குச் சமானமான இவரி மையுள்ள தமிழில் வல்லவர் களென்ன இசைகாரர் } இசையறிந்து பாடவல்லவர்க ளென்ன பத்தர் } பத்திமாண்களென்ன ஆகிய இவர்களெல்லாரும் பாவும் } கொண்டாடுந் படிபணைந்த ஆபிரத்தின் பால் ஆயிரம் பாட்டினுள் பட்ட தேன்றின் இவை பத்தும் இந்நதப்பத்துப்பாட்டையும் வல்லார்க்கு ஓதவல்லவர்களுக்கு யாதொரு துக்கமும் உண்டாக பரிவது இல்லை } மாட்டாது.
மாயம் பெருமா னே	
மா மாயனே	
என்று என்று	
மாலே ஏறி	
மால் அருளால்	மாலேயேறிமாலருளால்
மன்னு	மன்னுதுருகர்ச்சடகோபன்
குருகூர் சடகோ பன்	குருகூர் சடகோ பன்

* * *—இத் திருவாய்மொழியைக் கற்பார்க்கு ஒருவகைத் துன்பமும் நேரிடாதென்று பயனுரைத்துத் தலைக்கட்டுகிறார். எம்பெருமான் ஸேவைஸாதிக்கவர, “நான் அயோக்யன்” என்று அகன்று தாம் பட்ட வருத்தங்கள் இத் திருவாய்மொழி கற்பார்க்கு உண்டாகமாட்டா வென்றவாறு. ஆயிரத்தின்பாலேபட்ட இவைபத்தும் = திருவாய்மொழி யாயிரமும் மிகச் சிறந்ததாகவே யிருக்கச்செய்தேயும் இந்தத் திருவாய்மொழியையும் மற்றவற்றையும் பார்க்குமிடத்து, மற்றவை சுடல்போலவும் இது முத்துப்போலவு மிருக்கும் என்ற கருத்து இதில் தொலரிக்கும். ‘கடலில் முத்துப்பட்டது’ என்னுமா போலேயன்றோ இங்குப் பிரயோக மிருப்பது.

(கங)

முதற்பத்து ஆரூத் திருவாய்மொழி—பரிவதிலீசனை.

நாம் இட்டது கொண்டு த்ருப்தி பெறுமவனுள் எம்பெருமான் ஆராதனைக்கு எளியன் என்பதை யருளிச்செய்கிறார் இத்திருவாய்மொழியில்.

2730 பரிவதிலீசனைப்பாடி * விரிவதுமேவலுறுவீர் *

பரிவகையின்றிநன்னீர்தூய * புரிவதுவும்புகைபூவே. *

(க)

பரிவது இல்	{ துன்பமற்ற ஸர்வேச்வரனைத் நசுவா பாடி }	{ துதி செய்து	{ டிரி வகை இன்றி	{ மீரயோஜனத்தைக் கொண்டு வின்கிப்போதலின்றியே நல்ல நீர்த் தந்தை மைர்ப்பீத்து (அதன்மேரு) மைர்ப்பீப்பதும் ஏதேனுமொரு தூபமும் ஏதேனு மொரு புஷ்பமும்மோரும்.
நசுவா பாடி				
விரிவது மேவல்	{ ஸ்வரூபங்களைத்தைப் பெறவே ஊமென்கிற உறுதியுடைய நூலுளீர் }	{	{ புரிவதுவும்	{
நூலுளீர்				

* * *—எம்பெருமானை ஆராதித்து முபகரணங்களின் ஸௌகர்யம் இப் பாசரத்தில் அருளிச் செய்யப்படுகிறது. இப் பாசரத்தை பட்டர் உபந்யஸிக்கும்போது “புரிவதுவும் புகை பூவே” என்ற சப்தஸ்வரஸ்யத்தைத் திருவுள்ளம்பற்றி ‘இவ்விடத்தில் அகில் புகையென்றாவது கரு முகைப்பூ என்றாவது கிறப்பித்துச் சொல்லாமையாலே ஏதேனும் ஒரு புகையும் ஏதேனும் ஒரு பூவும் எம்பெருமானுக்கு அமையும்; † செதுகையிட்டுப் புகைக்கலாம், கண்டகாலிப்பூவுஞ் சூட்டலாம்’ என்று உபந்யஸித்தாராம். அதை நஞ்சீயர் கேட்டு “ந கண்டகாலிகாபூஷ்பம் தேவாய விநிவேதயேத்” [கண்டகாலிப்பூவை எம்பெருமானுக்குச் சரத்தலாகாது] என்று சாஸ்த்ரம் மறுத்திருக்க, இப்படி அருளிச்செய்யலாமோ? என்று கேட்டார்; அதற்கு பட்டர் அருளிச்செய்த ரவோகதி:—“சாஸ்த்ரம் மறுத்தது மெய்தான்; கண்டகாலிப்பூ எம்பெருமானுக்கு ஆகாதென்று மறுத்தபடியன்று; அடியார்கள் அப்பூவைப் பறித்தால் கையில் முள் பாயுமே என்று பத்தர்கள் பக்கலில் தயையினால் சாஸ்த்ரம் நிஷேஷித்ததேயன்றி எம்பெருமானுக்கு ஆகாத பூ எதுவுமில்லை” என்றும். “புரிவதுமாவது பூவே” என்று பாடாந்தர மிரூப்பதாகப் பன்னீராயிரப்படி யுரைகாரர் கூறியுள்ளார்.

(க)

2731 மதுவார்தண்ணத்தூழாயான் * முதுவேதமுதல்வனுக்கு *

எதுவேதேன்பணி யென்னததுவே ஆட்செய்யுமீடே.

(உ)

அம் மதுவார்	{ அழகிய தேன் ஒழுக்குன்ற குளிர்ந்த திருத்தூழாய் மாலில் யை அணிந்துள்ளவனும் }	{ எது பணி	{ (தருதியாகச் செய்யக்கூடிய) கைக்கரியம் எது?
தான் தூழாயான்			
முதுவேதம்	{ பழமையான வேதங்களால் மு முபுத்த கடவுளாகச் சொல் ஸ்பட்டவனுமான பெருமா னுக்கு }	{ என் பணி எது	{ (அதிலும்) நான் செய்யக்கூடிய கைக்கரியம் எது?
முதல்வனுக்கு			
		{ என்னததுவே	{ என்று சிந்தியாமலிருப்பதே ஆள் செய்யும் நந அடிமைசெய்தற்கொப்பாரும்.

* * *—எம்பெருமானுக்கு இடுவதற்கு இவன்பொருள்தானென்கிற நியதியில்லை யென்றார் கீழ்ப்பாட்டில்; பொருள்கியதியில்லாததுபோலவே அதிகாரி நியதியுமில்லையென்பது இப் பாசரம். எது பணி? என் பணி எது? என்னததுவே ஆட்செய்யுமீடே—நித்ய ஸூரிகளன்றோ அவனுக்குத் தருதியாக அடிமை செய்யவல்லவர்கள்; அற்புனை நான் செய்யக்கூடிய பணி விடை உண்டோ என்று நெகிழாததுவே ஆட்செய்கைக்கு அதிகாரமாவது என்றபடி. இத்தால், அடிமைசெய்வது ஸர்வாதிகாரமென்றதாயிற்று. என்னதது + அதுவே, என்னததுவே; தொகுத்தல் லிகாரம்.

(உ)

† தச்சன் செதுக்குகிற சராய் முதலியவற்றையிட்டு என்றபடி.

2732 ஈடுமேடுபுமிலீசன் * மாடுவிடாதேன்மனனே *

பாடுமென்னாவவன்பாடல் * ஆடுமெனங்கமணங்கே. *

(ந)

என் மனன்	எனது மனமானது	என் நா அவன்	எனது நாவானது அங்கு வரவே
ஈடும் எடுப்பு	குற்றம் பார்த்துநள்ளிவிடுதலும்	பாடல் பாடும்	சீவரன் விஷயமாய் துதி
இல் ஈசன் மாடு	குணம்பார்த்துக் கைக்கொள்		களைப் பாடுகின்றது;
விடாது	ஞாநலுமில்லாத னாவேச்வர	என் அங்கம்	எனது உடம்பு நைவாவேசங்
	னுடைய ஸம்பந்தை விடுகிற	அவங்கு ஆறும்	கொண்டதுபோல் ஆடுகின்றது.
	தில்லை;		

* * *—எம்பெருமான் விஷயத்தில் அடிமைசெய்கைக்கு அதிகாரி கியதிரியிலேயென்று காட்டப்பட்டது கீழ்ப்பாட்டில்; அஃது எதனுலென்ன; அடிமைசெய்கையில் விருப்பமுடையவர்களை ஜாதி குணம் தொழில் முதலியவற்றால் நினைநென்று கைவிடும் ஸ்வபாவம் எம்பெருமானுக்கில்லாமையாலே என்கிறது இப்பாட்டில். (ந)

2733 அணங்கெனவாமேனங்கம் * வணங்கிவழிபடுமீசன் *

பிணங்கியமர்பிதற்றும் * குணங்கேழுகொள்கையினே. *

(ச)

அணங்கு என ஆ	தைவாவேசங்கொண்டார் போ	அமரர்	பிணங்கி	நித்யமூர்த்திகள் பரஸ்பரவிவா
டும் என் அங்கம்	ல் ஆடுகின்ற எனது சரீரம்	பிதற்றும்		தம் செய்து பிதற்றுமப்படியா
வணங்கி வழி	சேவித்து ஆராதிக்கும்படி கின்ற		புள்ள	
படும் ஈசன்	எம்பெருமான்	குணம் கேழு	பல திருக்குணங்கள் பொருந்திய	
	(எப்படிப்பட்டவனென்றால்)	கொள்கையினுன்	கோட்பாட்டை யுடையவன்.	

* * *—பிணங்கி உமரர் பிதற்றுங் குணங்கேழு கொள்கையினுன் ஈசனை, அணங்கென ஆடும் என் அங்கம், வணங்கி வழிபடும் என்று அந்வயிப்பதுமாம். தம்முடைய மனமொழி மெய்களுக்கு எம்பெருமான் பக்கவிலுண்டான னற்றம் சிறிதுபோது உண்டாய்விடுகையன்றியே நித்யமூர்த்திகளுக்குப்போலே நிரந்தரயாத்ரையானபடி சொல்லுகிறது இப்பாட்டு. ஆறாயிப்படியில் பிள்ளானருளிச்செயலை நோக்குமிடத்து “கொள் கலனானே” என்பதாகப் பாடம் புலப்படும். கலம் எனினும் கலன் எனினும் ஒக்கும்; மகானகரப்போலி. பாத்திரம் என்றபடி. (ச)

2734 கொள்கைகொளாமை யிலாதான் * எள்கலிராகமிலாதான் *

விள்கைவிள்ளாமைவிரும்பி * உள்கலந்தார்க்கோரமுதே. *

(ரு)

கொள்கை	குணம்பார்த்துக் கொள்ளுதலும்	விள்கை	வேறு டியோனணங்களைக்
கொளாமை	{ குணமில்லாமை பார்த்துத்		{ கொண்டு விளகிப் போவதை
இலாதான்	{ தள்ளுதலும்		{ யும்
எள்கல்	{ இல்லாதவனும்	விள்ளாமை	{ (தன்னையே விரும்பி)விடாதிருப்
	{ கைவிடுகைக்கு அடியான மன		{ பலதையும்
	{ கெடுபிச்சியும்	விரும்பி	{ எதிர்பார்த்து
இராகம்	{ கைக்கொள்ளுதற்கு அடியான	உள்கல்	{ (விண்டுபோகாமல்) தன்னில்
	{ ஆசையும்	தார்க்கு	{ கலந்தவர்கட்கு
இலாதான்	{ இல்லாதவனும்,	ஓர் அமுது	{ ஒப்பற்ற அமுதமாயிருப்பன்.

* * *—தன்னிலவந்து பணிகின்ற அதிகாரிகளைத் தான் பரிசுதித்துப்பார்ப்பன்; இவர்கள் ஏதேனும் சூதுதர்பலன்களைப் பெற்றுக்கொண்டு நெகிழ்த்து போய்விடுகிறவர்களா? அல்லது அவற்றில் நசையற்ற நம்மையே பரமபரியோஜனமாகப் பற்றுக்கிறவர்களா? என்று பார்ப்பன்; அகன்று போகிறவர்களாயிருந்தால், சூதுதர்பலன்களைத்தந்து அவர்களை அகற்றிவிடுவன்; அங்குமல்லாதவர்களுக்குத்தானே முற்றாட்டாக இருப்பன் என்கிறது பின்னாடிகளில். (ரு)

2735 அமுதமமரர்க்கீத * நிமிர்சடராழி நெமால் *

அமுதிலுமாற்றினியன் * நிமிர்திரைநீள்கடலானே. *

(சு)

அமரர்க்கு அமுதம் ஈந்த	{ தேவர்க்கு அமிர்த்ததைக் கொடுத்தவனாய்	நிமிர்சடராழி	{ வளங்கின்ற ஒளியையுடைய திருச்சக்கயந்தையுடைய	நெமால்	{ எல்லைகடந்த பெருமையை யுடையனுமாய்க்கொண்டு
நிமிர்திரை	{ அலையெறிவின்ற விசாலமான நீள் கடலான்	அமுதிலும் ஆற்ற	{ (அக்கடலிலுண்டான) அமிர்த்த இனியன்	திரைநீள்	{ திருப்பாற்கடலில் கண்வளர்ந்தருளின
			அமுதிலும் ஆற்ற	{ (அக்கடலிலுண்டான) அமிர்த்த இனியன்	{ தைவிட மிகவும் போகியன்.

* * *—சீழ்ப்பாடடில் * விள்கைவிள்ளாமை விரும்பி * என்று சொன்ன சொற்போக்கிலே பிரயோஜனாத்ரபரர்கள் ப்ரஸ்தாவிக்கப் பட்டமையால், ஐயோ! உள்கலந்தார்க்கு ஓரமுதாயிருக்கு மெம்பெருமானே விட்டுப் பிரயோஜனாத்ரபர்களாய் ஆபாஸமான அமுதத்தைப் பெற்றுக்கொண்டு விலகிப்போவாரும். சிலரே! என்று தேவர்களை நிந்திப்பதிலே கோக்காகச் செல்லுகிறது இப்பாட்டு.

(சு)

2736 நீள்கடல்சூழில்லைக்கோன் * தோள்கள்தலை துணிசெய்தான் *

தாள்கள்தலையில்லணங்கி * நாள்கடலைகழிமினே. *

(ஏ)

நீள் கடல் சூழ் இலங்கை கோன்	{ நீண்ட கடலிலைல் சூழப்பட்ட லங்காபுரீக்குத் தலைவனாயிருந்த இராவணனுடைய	துணிசெய்தான்	{ அறுத்தொழித்த ஸ்ரீராமபிரானுடைய
தோள்கள் தலை	{ இருபது தோள்களையும் பத்துத் தலைகளையும்	தாள்கள் தலையில்	{ திருவடிகளைத் தலையாலே வணங்கி நாள் வணங்கி காலமாகிய கடலைத்
		கடலை கழிமின்	{ தாண்டிங்கள்.

* * *—இங்ஙனம் பரமபோக்யனுள் எம்பெருமானுடைய குணங்களை அநுபவித்துக் கொண்டு போதுபோக்குவதே ப்ராப்த மென்கிறாத்தில். ஈற்றடியில், “நாட்கடலை” என்ற ஸ்தானத்தில் “நாட்கடலை” என்றும் பாட முண்டாதலால், நாழி என்று பாபமாய், பாபமாகிற கடலைக் கழிப்புகோள் என்றபடி யாகவுமாம்.

(ஏ)

2737 கழிமின்தோண்டீர்கள்! கழித்து * தோழுமினவனைத்தொழுதால் *

வழிநின்றவல்வினைமாள்வித்து * அழிவின்றி யாக்கத்தருமே. *

(அ)

தோண்டீர்கள்	தோண்டீர்களே!	தொழுதால்	தொழுதமாத்திரத்தினால் (அவன்)
கழிமின்	{ விஷயாந்தர ஸங்கத்தைக் கழித்து அறிங்கள்;	வழி நின்ற வல்வினை மாள்வித்து	{ ஜன்ம பரம்பரையாய்த் தொடர்ந்துநின்ற வலிய பாவங்களை ஒழித்து
கழித்து	அதனைக் கழித்துவிட்டு	அழிவு இன்றி	{ சாச்வதமான முக்திமைப்பத்தைக் ஆக்கம் தரும் நந்தருள்வன்.
அவனைத் தொழுமின்	அப்பெருமானைத் தொழுங்கள்;		

* * *—ஸ்ரீராமபிரானுடைய வீரசரித்ததை யதுஸந்தித்து இதர விஷயப்பற்றுக்களைத் தவிரவே, அவன்ருளே இடையூறுகளைப் போக்கி நித்ப கைங்கரியத்தைத் தந்தருள்வனென்கிறார். ஆக்கம்—ஈப்பத்து.

(அ)

2738 தருமவரும்பயனாய் * திருமகளார்தனிக்கேள்வன் *

பெருமையுடையபிரானார் * இருமைவினைகடிவாரே. *

(சு)

அ அரு பயன் ஆய்	{ அப்படிப்பட்ட அருமைப்பயனை புருஷார்த்தத்தை	பெருமை உடைய பிரானார்	{ (லக்ஷ்மீ ஸம்பந்தத்தாலே)மேன்மையை யுடைய (அந்த) ஸர்வேசுவரன்
திருமகளார் தனி கேள்வன்	{ பெரிய சீராட்டியார்க்கு ஒப்பற்ற நாயகனாய்க் கொண்டு [சீராட்டியோடுகூடி நின்று]	இருமை வினை	{ இருவகைப்பட்ட (புண்ய பாப ரூபமான) கருமத்தை.
தரும்	தந்தருள்வன்;	கடிவார்	போக்குவான்.

* * *—எம்பெருமான் தன்னைப்பற்றின மாத்திரத்திலே இப்படி இடையூறுகளைமெல்லா போக்கிப் பரம புருஷார்த்தத்தையும் தந்தருளக்கூடுமோவென்ன; பிராட்டி அருகேயிருக்கு போது எதுதான் செய்யக்குறை? என்கிறார். முதலடியை, தரும் அவ்வரும்பயனாய் என்றும் தரும் அரும்பயனாய் என்றும் இருவகையாகப் பிரித்துப் பொருள் கூறுவர். ஆசார்யர்த் தயத்தில் (4-1) * பரபரனாய்நின்ற * என்ற சூர்ணிகையில் “தொழுதால் அரும்பயனாய் தரும்” என்றருளிச்செய்திருப்பதும் இங்கு நினைக்கத்தக்கது. அ + அரும்பயனாய், அவ்வரும்பயனாய் என்று சந்தியாகவேண்டு மிடத்து “அவரும்பயனாய்” என்று ஆனது தொகுத்தல்விசை மென்க. பெற்றமுடியாததாக சாஸ்திரங்களிலே ப்ரஸித்தமாகவுள்ள புருஷார்த்தங்களைத் தந்தருள்வன் என்றபடி.

2739 கடிவார்தீயவினைகள் * நொடியாருமளவைக்கண் *

கொடியாவடுபுள்ளுயர்த்த * வடிவார்மாதவளுரே. (க)

அடு புள் கொடி	{ பகைவரை அழிக்கின்ற கருடப்	மாதவனார்	லக்ஷ்மீபதியானவர்
ஆ உயர்த்த	{ பறவையை நவ ஜமாக	தீய வினைகள்	கொடிய பாவங்களை
	எடுத்தவரும்	நொடி ஆரும்	{ ஒரு நொடிப் பொழுதிற்
வடிவு ஆர்	{ விஷக்ஷணமான நிவ்யம்மங்கள்	அளவை கண்	{ குள்ளே
	{ விக்கரஹத்தைபுடையவருமான	கடிவார்	போக்கியருள்வார்.

* * *—எம்பெருமான் பிராட்டியோடுகூடி அடியார்க்குக் காரியஞ்செய்தருள்வது தாமதமாக நடைபெறுமோ என்ன; இல்லை; ஒரு நொடிப்பொழுதிலே நடைபெறு மென்கிறது. (க)

2740 மாதவன்பால் சடகோபன் * தீதவமின்றியுரைத்த *

ஏதமிலாயிரத்திப்பத்து * ஓதவல்லார்பிறவாரே. (க)

சடகோபன்	{ ஆழ்வார்	ஏதம் இல் ஆழி	{ வருவற்ற இத்திருவாய் மொழி
மாதவன் பால்	{ லக்ஷ்மீநாதனை எம்பெரு	ரத்து	{ யாமிரத்தில்
	{ மான் பக்கலில் (பக்தியுத்தராய்)	இ பத்து	{ இப் பத்துப்பாசரங்களையும்
தீது அவம் இன்றி உரைத்த	{ தனது மேன்மையைப்பார்த்து உதாஸீநனுயிருத்தல், அடியாருடைய குற்றங்களைப் பார்த்துக் கைவிட்டுமொழிதல் ஆகிற இருவகைக்குற்றமும் எம்பெருமானுக்குஇல்லையென்பதையெடுத்துரைத்த	ஓத வல்லார்	{ (குருமுகமாக அதிகரிக்க வல்லவர்கள்
		பிறவார்	{ மீண்டும் மறந்து வருத்தமாட்டார்கள்.

முதற்பத்து வழாந் திருவாய்மொழி—பிறவித்துயரற.

எம்பெருமானுடைய ஆசர்யணத்தின் இனிமையை யருளிச்செய்கிறார்.

2741 பிறவித்துயர ஞானத்துள்ளின்று * துறவிக்கடர்விளக்கம் தலைப்பேய்வார் *

அறவனை ஆழிப்படையத்தனை * மறவியையின்றி மனத்துவைப்பாரே. (க)

மறவி துயர் அற	{ ஐகநமரணங்களினால் வருந்துன்பம் மாத்திரம் நீக்குகைக்காக	அறவனை	பரமதர்மிஷ்டனாயும்
ஞானத்துள்	{ ஆத்மாவலோகமாகிற கைவல்யோபாஸைத்தில் ஊன்றி	ஆழி படை	{ திருவாழியாழ்வானை ஆயுதமாகவுடையதும்
கின்று	{ கைல் உபாதிசனையும் விட்டவனுள் ஸ்வயம் ப்ரகாசனுள் ஆத்மாவினுடைய ஸாக்ஷாத் காரத்தைப் பெறவிரும்புகின்ற கைவல்யார்த்திகள்,	அந்தனை	{ பரம பரிசுத்தனாயிருக்கின்ற எம்பெருமானை
துறவி கடர் விளக்கம் தலைப்பேய்வார்		மறவியை	{ (தாம் விரும்பிய பலனில்) மறப்பில்லாமல்
		இன்றி	{ மனத்துவைப்பார்
		ஏ	{ உபாஸிக்கின்றார்களே!

* * *—எம்பெருமானுடைய போக்யதையை ஆழ்வார் தாம் தமது திருவள்ளத்தினால் முந்துற அநுபவித்து அதனை வாய் விட்டுப் பாசரமிட்டுப் பேசுவதற்குமுன்னே, இங்கனம் பரம போக்யமானவனை ஆசரமிடுத்து வைத்து அந்தோ! அற்ப பலனாகிய கைவல்யத்தை அபேக்ஷிப்பதே! என்று கேவலர்களை நிந்தித்து, ‘அவர்களுடைய புன்மையைப் பாராதே அவர்கள் அபேக்ஷித்ததைக் கொடுப்பதே!’ என்று எம்பெருமானது நீர்மையைக்கண்டு வியந்து கூறுவது.

2742 வைப்பாம்மருந்தாம் அடியரை * வல்லினைத் துப்பாம்புலனைந்தும் துஞ்சக்கொடானவன்*
எப்பால்வவர்க்கும் நலத்தாலுயர்ந்துயர்ந்து * அப்பாலவன் எங்களாயர்கொழுந்தே. (உ)

அடியரை	தன்னடியாரை	மருந்து ஆம்	{ (விரோதி கிரஹை முகத்தால்)
வல் வினை	வலிய கருமங்களினுடைய	அவன்	{ மருந்துமாவன்;
துப்பு ஆம்	{ மிடுக்கின் வழியிலே ஸஞ்சரிக் கிற	எப்பால் யவர்க்கும்	{ அந்த எம்பெருமான்
புலன் ஐந்தும்	{ பஞ்சேந்திரியங்களிலும் அகப் பட்டு	நலத்தால் உயர்ந் து உயர்ந்து	{ எவ்விடத்துமுள்ள யவர்க்கும்
துஞ்சக்கொடான்	{ நசித்தப்போம்படி வீட்டுக் கொ பாதவன்	அப்பாலவன்	{ ஆனந்தகுணத்தினால் மிகவும்
வைப்பு ஆம்	{ (அவர்களுக்குப் புருஷார்த்தமா ன) நிதியுமாய்	எங்கன் ஆ யர் கொழுந்து	{ வாக்குக்கும் மனத்துக்கும் எட் டாந்படி அப்புறப்பட்டவனுய் எங்கனக்கே உரியவனான ஆயர் தனைவன்.

* * *—கீழ்ப்பாட்டில் ‘ஐயோ! கைவல்யார்த்திகள் எம்பெருமானைப் பணிந்து கூடாதுமான பலனைப் பெற்றுப்போவதே!’ என்று அவர்களை நிந்தித்தார்; அவன்நன்னையே ஆசைப்பட்டிருக்கும்வர்கள் நிறத்தில் அவன் இருக்கும்படியை அருளிச்செய்கிறாரிப்பாட்டில். “வைப்பாம் மருந்தாம்” என்ற இரண்டாலும் எம்பெருமானுடைய உபேயத்தவமும் உபாயத்தவமும் சொல்லப்பட்டதாகும். “வானோர்க்கும் மண்ணோர்க்கும் வைப்பு” என்றும் “வைத்தமாரிதியாம் மதுஞ்சன்” என்றும் சொல்லுகிறபடியே கொள்ளக்கொள்ளக்கூறையாத மஹாநிதிபோலே * கொள்ளாமாளாவிற்ப வெள்ளமாய் எப்போதும் அதுபவிக்க வரியையுருக்குந்தன்மை ‘வைப்பாம்’ என்பதனால் சொல்லப்படுகிறது. அப்படி அதுபவிக்க சக்தியற்றவர்களுக்கு சக்தியைக் கொடுத்தருந்தன்மை “மருந்தாம்” என்பதனால் சொல்லப்படுகிறது; இதுதான் உபாயத்தவம். (உ)

2743 ஆயர்கொழுந்தாய் அவரால்புடையுண்ணும் * மாயப்பிரானை என்மாணிக்கக்கோதியை *
துயவமுதைப் பருகிப்பருகி * என் மாயப்பிறவி மயர்வறுத்தேனே. (ஈ)

ஆயர் கொழுந்து	{ இடையர் தலைவனை கோபால் ஆய்	துய அமுதை	{ பரிசுத்தமான அம்ருதம் போன் றவனுமான பெருமானே
அவரால் புடை	{ அவ்விடையர்களாலே (வெண் ணைய களவு முதலியவற்றிற் காக) அடியுன்கிற	பருகி பருகி	{ இடையருமல் அதுபவித்து
மாயம் பிரானை	{ மாயச்செயல் வல்லவனும்	என் மாயம் பிறவி	{ என்னுடைய பிரகிருதியின் காரி யமாய் வருகின்ற பிறவியினு
என் மாணிக்கம்	{ எனக்கு விதேபனும் மாணிக் கம்போல் ஒளிபெற்ற வடி வைப்புடையவனும்	மயர்வு அறுத் தேன்	{ ஷுண்டான அஜ்ஞானத்தைப் போக்கிக்கொண்டேன்.

* * *—முதற்பாட்டில் ப்ரியோஜநார்த்தபரர்களான கேவலர்களை நிந்தித்தார்; இரண்டாம் பாட்டில், அந்நயப்பரியோஜநாதிகாரிகள் விஷயத்தில் எம்பெருமான் இருக்கும்படியை யருளிச் செய்தார்; ‘ஆக இவ்விண்ணு வகுப்பிலே நீர் எந்த வகுப்பைச் சேர்ந்தவர்?’ என்று ஆழ்வாரைச் சிலர் கேட்க; ‘நான் அந்நயப்பரியோஜநையை அவனைப்பற்றினேன்’ என்று நேரே சொல்லமாட்டாமல் ‘அவனை அதுபவித்துக்கொண்டே யிருக்கச்செய்தே விரோதிகள் தன்னையே கழிந்தபோகப் பெற்றவன் நான்’ என்கிறார்களில். பன்சகசுஷங்குடிபுதிள்ளா ரெல்லா

ராலும் மத்தாலே புடைக்கப்பெற்று அழுதேன்கிற்கும் மாயத்தைப் பேசுகிறார் “புடைபுண்ணும் மாயப்பிராணை என் மாணிக்கச்சோதியை” என்று. அடியார்கள் மத்தாலும் கயிற்றாலும் கட்டியடிக்கவடிக்க, களங்கமறக்கடையுண்ட மாணிக்கம்போலே திருமேனி புக்ர்பெற்று வருமா. தூயவழுதைப் பருகிப்பருகி—தேவர்களுன்னும் அமுதமானது பல நியமங்களை அபேசுத்திருக்குமாதலால் அப்படிப்பட்டதல்லாத பகவத்கிஷ்யமாகிற அமுதமே தூய தாகுமென்க. இதனை ஆரப்பருகி என் மாயப் பிறவி மயர்வறுத்தேனென்றாராயிற்று. (ங)

2744 மயர்வறவேன்மனத்தே மன்னினுன்தன்னை * உயர்வினையேதரும் ஒன்சுடர்க்கற்றையை* அயர்விலமரர்கள் ஆதிக்கொழந்தை* என் இசைவினை என்சொல்லியான் விடுவேனே. (ச)

மயர்வு அற	அஹ்நாவம் தொலையுப்படி	ஆதி கொழந்தை முதல் நலையுது
என் மனத்தே ம	எனது நெஞ்சிலே நித்யவானுஞ்	
ன்னினுன்தன்னை	செய்யவனும்	
உயர்வினையே	(எனக்கு) ஞானபக்தி வளர்ந்த	
தரும்	மாயையே தந்தருள் தின்றவனும்	என் இசைவினை
ஒன் சுடர் கம்	அழகிய தேஜோராகியாய்	(தன்னைக் கிட்றொறு) எனக்கு இசைவை வினைவித்தவனான எம்பெருமானே
றையை		
அயர்வு இல் அம்	மறப்பீரல்லாத நித்யனாடிகளூ	யான் என் சொல் அடியேன் என்ன குறையைச் சொல்லி விடக்கடவேனோ? [விடமாட்டேன்.]
ர்கள்	க்கு	

***—அஹ்நாவாசிய வானுநையோடே போகச்செய்ததுமன்றியே ! இனி ஒரு நாளும் அது குடிபுகுவொண்ணது என்று என்னுடைய ஹ்ருதயத்திலே புகுந்து ஸ்திரமாக இருப்பவனும், அப்படி யிருந்துகொண்டு “நாவலிட்டுழிதருகின்றோம் நமன்றமர்த்தலைகள்மீதே” என்று சொல்லி யமபடர்கள் தலையிலும் அடியிட்டுத் துறைக்கும்படியான உயர்த்தியையுந் தந்தருள் பவனும், இப்படியென்னை வசப்படுத்திக்கொள்வதற்குப் பாங்கான வடிவழகுடையவனும், அப்படிப்பட்ட வடிவழகைய நுபவிக்கும் அயர்வறுமமரர்களை ஒரு நாடாகவுடையவனும், என்னை இசைவித்துத் தன் தாளினைக் கீழ்ப் புகுவித்துக்கொண்டவனுமான ஸர்வேச்வரனை என்ன ஹேதுவைக்கொண்டு விறுவேன் ? (ச)

2745 விடுவேனேவேன்விளக்கை என்னுவியை *

நடுவேவந்து உய்யக்கொள்கின்றநாதனை *

தோடுவேசெய்து இளவாய்ச்சியர்கண்ணினுள் *

விடவேசெய்து விழிக்கும்பிராணையே.

(ரு)

என் விளக்கை	{ எனக்கு எல்லாப் பொருள்களையும் விளக்கிக் காட்டுகிற விளக்குப்போன்றவனும்	இள ஆய்ச்சியர் { இளமைநங்கிய இடப்பெண்கண்ணினுள் { என் கண்களிலே
என் ஆவியை	என் உயிராயிருப்பவனும்	விடவே செய்து விடத்தனமேசெய்து
நடுவே வந்து	திடென்று ஒருநாளிலே	விழிக்கும் பிராணை { கண்கலப்புச் செய்கிற பிரபுவாகிய எம்பெருமானே
உய்யக் கொள்	{ உஜ்ஜீவீபிக்கின்ற ஸ்வாமியும்	விடுவேனே { விடவல்லனோ? [விடமாட்டேன்]
கின்ற நாதனை	தொடுவே செய்து கபடச்செயல்களையே செய்து	

***—திருவாய்ப்பாடியிடைப்பெண்கள் கண்ணிராணைவிட்டுப் பரமபதத்தை விரும்பினால் நானும் எம்பெருமானைவிட்டுப் புறம்புபோவே நென்கிறார். விடவு=விடனுடைய தன்மை: விடனென்பது வடசொல்; பெண்டிர் பால் தூர்த்தத்தனஞ்செய்பவன் விடன்; அவனது செயல், அல்லது தன்மை—விடவு. (ரு)

2746 பிரான் பெருநிலங்கிண்டவன் * பின்னும் விராய்மலர்த்துழாய் வேய்த்தமுடியன் *

மராமரமெய்தமாயவன் * என்னுள் இராணெனில் பின்னையானோட்டுவேனே.

(சு)

பிரான் உபகாரகனும்

பெருநிலம் கிண் { வராஹாவதாரத்தில் பெரிய
டவன் பூமியைப் பிளந்தெடுத்தவனும்

பின்னும் பின்னப்பட்ட[தொடுக்கப்பட்ட]

கிராய் துழாய் { பரிமளம் பொருந்திய திருத்து
மலர் வேய்ந்த நூய் மாலையாலே சூழப்பட்ட
முடியன் திருமுடியையுடையவனும்

மராமரம் எய்த { எழுமராமரங்களை (ஊக்கீவனு
டைய நம்புதலுக்காக ஓர்
அம்மேலுல் எய்தவனுமான

மாயவன் ஆச்சரியபூதன்

என் உள் இரான் { எனது நெஞ்சினுள்ளே எழும்

எனில் தருளியிராளுமின்

பின்னை யான் { பின்பு நான் தரித்திருப்பே
ஒட்டுவேனோ னோ!

2747 யானொட்டியென்னுள் இருத்துவமென்றிலன் *

* தானொட்டிவந்து என்னுள்ளெஞ்சைவஞ்சித்து *

ஊனொட்டிநின்ற என்னுயிரில்கலந்து * இயல்

வானொட்டுமோ இனியென்னெடுக்கவே.

(எ)

யான் ஒட்டி என் { நான் இசைந்து என்னுள்ளே
னுள் இருத்து { எம்பெருமானே! இருத்துவ
வம்என்றிலன் தாக நினைத்திலேன்;

தான் ஒட்டி வந்து தானேபித்திஐனகு பண்ணிவந்து

என் தனி நெஞ் { என்னுடைய ஸ்வதந்திரமான
சை மனத்தை

வஞ்சித்து நானறியாந்படி வசிகரித்து

ஊன் ஒட்டி நின் { சரீரத்திலே பொருந்திப் புருந்து

யு { நின்று

என் உயிரில் கலந்து { எனது ஆத்மாவில் கூடி

இயல்வான் இப்படி நடக்கிற னைவேச்வரன்

இனி என்னை நெ { இனி என்னைவிட்டு நீங்க னம்

கிழக்க ஒட்டுமோ { மதிப்பனோ?

* * *—எம்பெருமான் தம்மை ஒருநாளும் விடமாட்டானென்பதை வற்புறுத்தி

யருளிச் செய்கிறாதினில். அவன் தானாகவே வந்து கைக்கொண்டவனுயிருந்துவைத்து எங்

ஙனே விட்டு நீங்கவல்லானென்கிறார். [யானொட்டியென்னுள் இருத்துவமென்றிலன்] எம்

பெருமானே என்னெஞ்சினுள்ளே யிருத்திக்கொண்டது நானாகவோ? அவன்தானே வந்து

‘ஆழ்வீர்! உம்முடைய நெஞ்சிலே உறையக்கடவேன்’ என்றாலும் வேண்டா வேண்டாவென்று

விளக்குவதன்றோ என் பணியாயிருந்தது; ‘இப்படி நீர் விளக்குவதனால் நான் இங்கு இருந்தே

நீர்க்கடவேன்’ என்று சபதம் பண்ணிக்கொண்டு அவனாகவே வந்து இருக்கின்ற இருப்

பன்றோவிது. [என்தனிநெஞ்சை வஞ்சித்து இத்தாதி.] ஸர்வசக்தனை தன்னாலும் திருத்த

வொண்ணாபடி ஸ்வாதந்திரியத்தில் தலைநின்று அவிதேயமாய்க்கிடந்த எனது நெஞ்சைத்

தன்னுடைய சீலாதி குணங்களாலும் வடிவழகாலும் தனக்கு விதேயமாய்ப்படிபண்ணி, அபி

மதயித்யத்தில் அழுக்கு உகப்பாணர்ப்போலே என்னுடைய தோயமான வடலைப்பற்றி நின்ற

என் பக்கலிலே விளக்காமம் பெற்றவாறே என்னுடையவோடும் வந்துகலந்து இதுவே போது

போக்காகவிறந்து இப்படி நீர்தோதுகமாக என்னை விஷயிகரித்தவன், நான் தன்பக்கலில்

நின்றும் நெகிழ்ந்துபோவேனென்றால் அவன் இசையப் பரஸக்தியுண்டோ? எனக்கு ஞானம்

பிறக்கைக்கு கருவிபண்ணி, பிறந்த ஞானம் பலிக்குமளவானகாலத்திலே நான் அகன்று

போவேனென்றால் அவனோ அகலவொட்டுவது?

(எ)

2748 என்னைநெகிழ்க்கிலும் என்னுடையநெஞ்சுந்

தன்னை * அகல்விக்கத்தானுங்கில்லானினி *

பின்னைநெடும்கிணைத்தோள் மகிழ்ப்போடே *

முன்னையமார் முழுமுதலானே.

(அ)

பின்னை நெடுகிணை { பரிபுடைய அருடைய
தோள் மகிழ் { பெரிய சுற்றுடைத்தான
பிடு உடை { தோள்களோடே அணையப்
பெற்றதனுண்டான ஆனத்
தப்பெருமையை உடையவ
னும்

முன்னையமார் { பூருவர்களான மீத்யஸூரிகளு

முழுமுதலான் { க்கு லகலமும் தானையாயிரு

பெருமான் { க்கப் பெற்றவனுமான எம்

என்னை நெகிழ்க் { (ஒருகால்) என்னைப்பிரிய விட்

கிலும் { டாலும்

என்னுடை நல் { என்னுடைய நல்ல நெஞ்சை } நாளும் இனி கில் { ஸர்வசக்தியுட்குண தானும் இ
நெஞ்சம் தன் { (தன்னிடத் திவின்றும்) பிரி } லான் { இமேல் ஸமர்த்தனாகமட்டான்.

***—அகடிதகடநாஸமர்த்தனா எம்பெருமான் நன்னாலும் இனியொருநாளும் வேறு படுத்தவொன்னாதபடி எனது நெஞ்ச அங்கே ஆழங்காற்பட்டுவிட்டதென்கிறார். இதற்கு முன்புள்ள காலமெல்லாம் நான் அவனைவிட்டு நெகிழ்ந்தவனையாகிலும் இனி அங்ஙனம் ஒரு நாளும் நெகிழமாட்டேன்; எம்பெருமான் தனது ஸ்வாதந்திரியத்தினாலே ஒருகால் என்னை நெகிழவிட்டாலும் விடக்கூடும்; தன் பக்கலிலேயே ஊன்றிக்கிடக்கின்ற எனது நெஞ்சை ஒருவகையாலும் அப்புறப்படுத்த அவன் நன்னாலுமாகாது. அவனோ ஸர்வசக்தன்; நினைத்த படி எதையும்செய்து நிறைவேற்றவல்லவன்; அவனுக்கு ஆகாததும் ஒன்றுண்டோ என்னில்; [தானும் கில்லான்.] அப்படிப்பட்ட அபாரசக்திவாய்ந்த பகவானும் இவ்விஷயத்தில் அஸமர்த்தனையாவன்.

(அ)

2749 அமரர்முழுமுதல் ஆகியவாதியை * அமரர்க்கமுதீந்த ஆயர்கோழுந்தை *

அமரவழம்பத் துழாவிபென்னுவி * அமரத்தழவிற்று இனியகலுமோ. (சு)

அமரர் முழு மு தல் ஆகிய ஆதி யை	{ கீழ்பாஸாசிரிகளுடைய ஸ்வ ரூபம் ஸித்திப் ப்ரவருத்தி ஆதிய எல்லாவற்றிற்கும் வேறுதவாய்க்கொண்டு பிரதா னானவனும்,	ஆயர் கொழுந்தை என் ஆதி அமர அழும்ப துழாவி	{ இடையர்களுக்குத் தலைவனு மான எம்பெருமானை எனது ஆத்மாவானது மிகவும் நெருக்கமாகக்கலசி
அமரர்க்கு அமுது நந்த	{ (இந்திராதி) தேவர்களுக்கு (அவ ர்கள் விரும்பிய) அம்ருதத்தை (கடல்கடைந்து எடுத்துக்) கொடு த்தவனும்,	அமர தழவிற்று இனி அகலுமோ	{ இனிமேல் ஒருவராலும் பிரிக்க வொன்னாதபடி உகந்து கலந்தது; இனிமேல் பிரிய வழி யுண்டோ?.

***—“என்னுடை நன்னெஞ்சந்தன்னை யகல்விக்கத் தானுக்கில்லான்” என்று சொல்லவேண்டிய ப்ரஸத்திதானுமில்லையே; ‘எனது நெஞ்சம் அவனுஞ்சேர்ந்து ஒரு திரியியம்’ என்னலாம்படி ஒற்றுமைபெற்றுள்ள விதனைப் பிரிக்கும்வகைதான் உண்டோவென்கிறார். (சு)

2750 அகலிலகலும் அணுகிலணுகும் * புகலுமரியன் பொருவல்லனெம்மான் *

நிகரிலவன்புகழ் பாடியினப்பிலம் * பகலுமிரவும் படிந்துகுடைர்தே (கா)

அகலில்	{ (தன்பக்கலில் அற்பபலன்களை ப் பெற்றுக்கொண்டு சிலர்) பிரிந்துபோனால் (அவர்கள் விஷயத்தில்)	பொருவு அல்லன்	{ (அறுகூலர்க்குத்) தடையற்ற வனும்
அகலும்	{ வருத்தத்தோடே பிரித்திருப்ப வனும்,	எம்மான்	எனக்கு ஸ்வாமியானவனும்
அணுகில்	{ (சிலர் அந்நயப்பரையோஜனராய்) விடமாட்டாதேயிருந்தால்	நிகரிலவன்	{ (ஆக இப்படிகளாலே) ஒப்பில் லாதவனுமான ஸர்வேச்வர னுடைய
அணுகும்	{ (அவர்களோடு) ஒரு நீராகக் கலக்கும்வனும்,	புகழ்	திருப்புகழ்களை
புகலும் அரியன்	{ (சேரிகூலர்க்கு) அணுகவு மொன்னாதவனும்	பகலும் இரவும்	எப்போதும்
		படிந்து குடைந்து	உட்புகுந்து எங்குங் கலந்து
		பாடி இளைப்பிலம்	பாடி ஓடிதல் உண்டாகிறிலோம்.

***—என்றோடுகலந்த எம்பெருமானுடைய திருக்குணங்களை எத்தனைகாலமானு பவித்தாலும் த்ருப்பி திரிப்பதில்லையென்கிறார். [அகலில் அகலும்.] எம்பெருமான் எவ்விதத்தி லாவது நம்மைத் தன் வலையில் அகப்படுத்திக்கொள்ளும்வழியையே பார்ப்பன்; அவனுடைய உபாயங்களையெல்லாம் பழுதாக்கி நாம் அவனது வலைக்கு அகப்படாமல் அகன்றுபோவ தையே விரதமாகக் கொண்டிருப்போமாகில், ஐயோ! நம்முடைய க்ருஷி பரிக்ஷித்தையே!

என்று கண்ணீர்விட்டழுதுகொண்டே கைவாங்கிற்பன் என்றபடி. [அணுகில் அணுகும்] நாம் அவன்பால் நாலடி கிட்டச்சென்றால் நம்முடைய அபிவிருத்திக்கும் மேலாகவே அபிவிருத்தி வேசங்கொண்டு அவன் நம்மைச் சூழ்ந்துகொள்வன் என்க. கிபிஷணபுவான் போல்வார் திறத்திலே இக்குணம் காணத்தக்கது. [புகலும் அரியன்] நல்ல எண்ணமில்லாதார்க்கு எட்டாதவன் என்றபடி. [பொருவல்லன்] ஆசரிதர் தன்னைக்கிட்டுமிடத்தில் தடையுடையனல்லன் என்றபடி. டோரு என்பதற்கு 'தடை' என்னும் பொருள் நேரே கிடைக்காதாயினும் 'வகித லக்ஷணை' என்னும் முறைமையால் கிடைக்குமென்று திருவுள்ளம். [எம்மான்] ஆக இப்படிப்பட்ட தன்மைகளைக்காட்டி என்னை யீடுபடுத்திக்கொண்டவன் என்றவாறு. (கௌ)

2751 குடைந்துவண்ணும் துழாய் முடியானை * அடைந்ததென்றருகூர்ச் சடகோபன் * மிடைந்தசொல்தோடை ஆயிரத்திப்பத்து * உடைந்துநோய்களை ஒலேக்குமே. (கௌ)

வண்ண குடைந்து	வண்ணை உட்புகுந்து மதுவுன்	மிடைந்த	நெருங்கின
உண்ணும்	ண்பெற்ற	சொல் தொடை	சொல்லமையாகிய
துழாய் முடியானை	திருத்ததுழாய் மாலையைத் திரு	ஆயிரத்து	ஆயிரத்தினுள்ளே
	முடியிலணிந்த பெருமானை	இப்பத்து	இந்தத் திருவாய்மொழி
அடைந்த	பணிந்த	கோய்களை	பாபத்திப் பரிபந்தகங்களை
தென் குருகூர்	திருநகரிலிலவதரித்த ஆழ்வாரு	உடைந்து	ஒடி உருக்குலைந்து ஒழிப்படி செய்
சடகோபன்	டைய	விக்கும்	திடும்.

முதற்பத்து எட்டாந் திருவாய்மொழி—ஒடும்புள்ளேறி.

இத்திருவாய்மொழியில் அவனது ஆர்ஜன குணத்தை அநுபவித்துப்பேசுகிறார். ஆர்ஜனமாவது—ருஜுவாயிருக்குந்தன்மை. மனத்திலுள்ளது ஒன்றும், வாயாற்சொல்லுவது வேறொன்றும், காரியத்தில் நடத்துவது திரிதொன்மாயிருக்கை மன்றியே மன மொழி மெய்கள் மூன்றும் ஒருபடிப்பட்டிருத்தல் ஆர்ஜனமென்பதும். இதற்குத் தமிழில் செம்மை என்று பெயர். இக்குணம் இத்திருவாய்மொழியில் அநுபவிக்கப்படுகிறது.

2752 ஒடும்புள்ளேறி *

குணத்தெழாய் *

நீடுநின்றவை *

ஆடும்மாளே.

(க)

நீடு நின்ற அவை	{	நித்யவஸூரிகளாயிருக்கின்ற	புள் ஏறி	பெரிய திருவடிமேற்கொண்டு
		பெரிய திருவடி முதலானாரோடு	ஒடும்	(வினைத்து) ஒடிவன்;
ஆடும்		ஆடிப்பரிமாறுகிற	தன் துழாய்	குளிரிந்த திருத்துழாய்மாலையை
அம்மான்		ஸ்வாமி,	குடும்	சாத்திக்கொள்வன்.

* * *—நித்ய விபூதியிலுள்ளாரோடு செவ்வைக்குணமுடையனாய் பரிமாறும்வகை இப்பாட்டிற் சொல்லப்படுகிறது. பாம்பதத்திலே செவ்வைக்கேடு சிறிதும்ல்லாமையாலே அவர்களோடு எம்பெருமான் செவ்வியனாய் பரிமாறுகிறான் என்றால் இதற்கு ஒரு பொருளில்லையே; ஸம்ஸாரிகளான நமக்கன்றோ செவ்வைக்கேடு உள்ளது; நம்மோடு பரிமாறுந்திறத்தில் செவ்வியனாய்ப்பரிமாறுகிறானென்றால் இது பொருந்தும்; செவ்வையே உள்ளதானகிடத்தில் செவ்வியனாய்ப்பரிமாறுகிறானென்கைக்குப் பரஸத்தியில்லையே! என்று சிலர் சங்கிக்கக் கூடும்; கேண்மின்; பாம்பதத்திலுள்ளார்க்குச் செவ்வைக்கேடு இல்லையென்பது உண்மையே; அங்குள்ளாரெல்லார்க்கும் விஷயம் பகவதவிஷயமொன்றே யாகிலும் ஒவ்வொருவர் ஒவ்வொரு விதமான பணிகிடையைப் பரிசுரவிகின்றமையால் அந்த வருத்திபேதத்தாலே ருசிபேத முண்டாகுமே; அவரவர்களது நுகுக்கிடாகவே பரிமாறுகிறானென்கிறது. பெரிய திருவடிக்குத்

(2)

செம் மா கண் { சிவந்துபெரிய திருக்கண்களை
 னன் { புடையவனுமான பூக்கீருங்
 னன் {
 சின்னும் { சின்னையும்
 எடமானும் { எல்லா அலாதார னெனந்தரியமு
 ஆனான் { னுடையபுகழினேன்.

* **—கீழ்ப்பாட்டிற்குரியபடி ஸ்ரீ வைகுண்டத்திலுள்ளாரோடு செவ்வியனாய்ப் பரிமாறுகை மாத்திரமேயல்லாமல் அங்குகின்றும் இங்கிலத்திலே வந்து அவதரித்து கிரோதிகளைத் தோலைத்து ஸம்ஸாரிகளுடன் பரிமாறும்படியும் எம்பெருமானுக்குள்ளதென்று இப்பாட்டிற் சொல்லுகிறது. “அம்மானாய் வெம்மாவாய்க்கீண்ட செம்மா கண்ணன் பின்னும் எம்மாண்பு மானு” என்று அர்வயிப்பது. பின்னும் எம்மாண்புமானு—இப்படி க்ருஷ்ணாவதாரஞ்செய்தருளினது மாத்திரமன்றியே இன்னமும் எத்தனையோ அவதாரங்கள் செய்து தனது ரூஜைத் தவத்தை வெளியிட்டுக்கொண்டானென்பது பரமதார்பரியம். (உ)

(五)

வேங்கடம் { திருவேங்கடமென்கிற பெயரை
யுடைய

விண்ணோர் வெற் { நித்ய ஸௌரிகட்கிடமான திரு
பன் மலையை யுடையவன்.

* **—இரட்டைப்பின்னப்பெற்ற தாயானவர் இருகுழந்தைகட்கும் முகைகொடுக்கப்பாங்காக நடுவே கிடக்குமாபோலே நித்யனூரிகளுக்கும் ஸம்ஸாரிகளுக்குமொக்க முகந்தரதற்காகத் திருவேங்கடமலைமீலே நின்றறளும் நீர்மையை அருளிச்செய்கிறார். “கண்ணவான்” என்பதைப் பெயர்ச்சொல்லாகவுக்கொள்ளலாம், வான்ஐகுதிபெற்ற வினையெச்சமாகவே கொள்ளலாம். பெயர்ச்சொல்லாகக்கொண்டால் “கண்ணுயிருப்பவன்” என்றபடி. வினையெச்சமாகக்கொண்டால் “கண்ணுயிருப்பதற்காக” என்றபடி. “அச்சு—உஷாநாட—உ உஷாநாடி” என்கிற வேதவாக்கியத்தை மொழிபெயர்ப்பனபோலுள்ளன முதலிரண்டடிகள். (ந.)

(P)

ஒன்று வெற்றை	{	(கோவர்த்தன மென்னும்) ஒரு	{	அம்மான்	{	எம்பெருமானுடைய
எடுத்து		மலையைக்(குடையாகத்) தூக்கி		சீர்		திருக்குணத்தை
ஒற்கம் இன்றியே		இளைப்பில்லாமல் நின்றருளி		வைகல் கற்பன்		நாள் தோறும் பேசுக்
கிற்கும்		ன				

* * *—அவனுடைய ருஜுத்வகுணத்தை இடைவிடாது பேசியுறுபவிக்கப்பெற்றமை தமக்கு நேர்த்தபடியை யருளிச்செய்கிறார். இந்திரன் மேகங்களை எவி மழைபெய்வித்துத் திருவாய்ப்பாடினுள்ள சராசரங்களனைத்துக்கும் பெருத்த தீங்கை உண்டுபண்ணப் புருத்த தற்குக் கண்ணபிரான் சீற்றமுற்று அவ்விந்திரன் தலையை அறுத்தெறிய வல்லமைபெற்றிருந்த போதிலும், அப்பிரான் அவன் திறத்து இறையேனுஞ் சீற்றங்கொள்ளாமல் 'நம்மிடத்தில் ஆதரூபமுடைய இந்திரனுக்கு இக்குற்றம் திடீரென்று நேர்த்துவிட்டதத்தனை; பெரும்பசியாற் பிறந்த கோபத்தினால் இப்போது இவன் தீங்கிழைக்க ஒருப்பட்டானாயினும் சிறிது போது கழிந்தவாறே தானே ஓய்வன்; இவனது உணவைக் கொள்ளுகொண்ட நாம் உயிரையுங் கொள்ளுகொள்ளக்கடவோமல்லோம்' எனப் பேரருள் பாராட்டி அடியாரை மலையெடுத்துக்காத்த ருஜுத்வகுணம் இங்கு "அம்மான் சீர்" என்றதனால் காட்டப்பட்டதாகும். (சு)

2756 வைகலும் வெண்ணைய் * கைகலந்துண்டான் *

பொய்கலவாது * என் மெய்கலந்தானே.

(ரு)

வைகலும்	எப்போதும்	பொய்கலவாது	மெய்யாகவே
வெண்ணைய்	வெண்ணையை		
கை கலந்து	கை உள்ளளவும் நீட்டி	என் மெய்	எனது மேனியிலே
உண்டான்	{ (வாரியெடுத்த) அமுதுசெய்த வன்	கலந்தான்	ஒன்று படக்கூறுண்.

* * *—நான் எம்பெருமானது திருங்குணத்தை விரும்புவதுபோல அவனும் என்னுடைய சரீரத்தையே விரும்பாவின்றானென்கிறார், இப்பாட்டில் பின்னடிகளே முக்கியமானவை; அதிற்சொல்லும் விஷயத்திற்கு த்ருஷ்டாந்தம் காட்டுவன முன்னடிகள். திருவாய்ப்பாடியில் வெண்ணைய் அவனுக்கு எவ்வளவு போக்யமாயிருந்ததோ அவ்வளவு போக்யமாயிருந்தது என்னுடைய சரீரமவனுக்கு என்றவாறு. பொய்கலவாது = அவாபத்தமஸ்த்தகாமனும் அகிலஹேயப்ரத்யாகீக கல்யாணைகதாநனுமான ஸர்வேச்வரன் உம்முடைய அழுக்குடம்பிலே கலந்தானென்றால் இது நம்பத்தகுந்ததோவென்று சிலர் ஸந்தேஹிக்கக்கூடுமென்று கருதி ஸ்தம்பிட்டுச் சொல்லுகிறார்போலும். (ரு)

2757 கலந்தென்னுவி * நலங்கொள்நாதன் *

புலன்கொள்மாணய் * நிலங்கொண்டானே.

(க)

கலந்து	ஒரு நீராகக் கலந்து	புலன்	கொண்	{ (கண்முதலிய) இந்திரியங்களைக்
என் ஆவி நலம்	{ எனது ஆத்மாவனுடைய அடிமைத்தனமாகி நன்மையை தனக்காக்கிக்கொண்ட ஸ்வாமியானவன்	மாண்	ஆய்	{ கவர்ந்து கொள்கின்ற [மனோஹரமான] வாமக பரம்மசாரி வேஷத்தைபுடையவனாய்
கொள் நாதன்		நிலம்	கொண்	{ (மூவுடி) நிலத்தை பிணையேற்றுக்கொண்டான்.

* * *—மஹாபலியைத் தன் வசப்படுத்தி, அவன் தன்னதாக அபிமானித்திருந்த பொருளைத் தன்னதாக்கிக்கொண்டது போலவே என்னோடே ஒரு நீராகக் கலந்து என்னுடைய மானைக் கொண்டான்—நான் எனக்குரியேயுரிசுக்கிற விரும்பைத் தவிர்த்தான். (க)

2758 கொண்டானேழ்விடை * உண்டானேழ்வையம் *

தண்டாமஞ்சேய்து * என் னெண்டானுனே.

(எ)

ஏழ் விடை	கொ	{ ஏழு ஏறதகனையும் (நப்பெண்ணைக்காக) வலியுடக்கினவனும்,	தன் தாமம்	செய்	{ குளிர்த்த பரயபத்திற் கொப்பாக என்னைத் திருவுள்ளம் பற்றி
ஏழ் வையம்	உண்	{ ஏழுலகங்களையும் (பிரளயங்கொள்ளாதபடி) திருவயிற்றிலே வைத்தவனுமான எம் பெருமான்.	என் எண்	தான்	{ நான் என்னின எண்ணத்திற்குப் பிரதியாகத் தான் சில எண்ணங்கள் கொண்டான்.

* * * — நப்பின்னைப் பிராட்டியோடு ஸம்சேஷிப்பதற்காக அதற்கிடையூறுயிருந்த ஏழெழுதுகளை வலியடக்கினுப்போலே என்னோடு கலவிசெய்ய விரும்பி என்னுடைய பாபம் முதலிய பிரதிபத்தகங்களைப் போக்கி யருளினுனென்பது முதலடியின் கருத்து. பிரளயங்கொள்ளப்பெற்ற தூண்டலத்தைத் தனது திருவயிற்றிலே வைத்து ரக்ஷியாயிடல் தனக்குத் தரிக்கவொன்னுமேயிருந்துபோல என்னைத் தன்னுள்ளே ஒருநீராக் கிக் கொள்ளாவிடில் தனக்குத்தரிப்பில்லை யென்னலாம்படி யிருந்தானென்பது இரண்டாமடியின் கருத்து. பரமபதத்திற் பண்ணும் விரும்பத்தை என்பக்கலிலே பண்ணினுனென்பது மூன்றாமடியின் கருத்து. என் எண் தான் ஆனான்—அவன் விஷயத்திலே நான் எண்ணின எண்ணத்தை அவன் என் விஷயத்தில் எண்ணினான் என்றபடி. அதாவது—‘பரமபதத்திற்குச் செல்லவேணும், விரஜையாற்றிலே முழுகவேணும்’ அங்கே ஸாமகானம்பண்ணி அவனை யநுபவிக்கவேணும், என்றிப்படியெல்லாம் நான் பாரித்துக்கொண்டிருக்க ‘திருக்குருகூர்க்குச் செல்லவேணும், தாமரபர்ணியிலே நீராடவேணும், கண்ணினுண் சிறுத்தாம்படி படி ஆழ்வாரை அநுபவிக்கவேணும்’ என்று அவனாரை பாரித்துக்கொண்டு இங்கே ஓடிவந்தான் என்றவாறு. ‘நான் எண்ணினபடியே எனக்குக் கைபுகுந்துவிட்டான்’ என்கிற பொருளும் நற்றடிக்குக் கொள்ளத்தரும்; ஆனாலும் மேலே விவரித்தபொருளே சரியது. (எ)

2759 ஆனானாயன் * மீனோடேனும் *

தானானென்னில் * தானாய சங்கே.

(அ)

ஆன் ஆயன்	{	பசு மேய்க்கும் இடையனான்	என்னில்	என்னுமிடத்து
ஆனான்			தான் ஆய	நானெடுத்த அவதாரங்கள்
மீனோடு ஏனமும்	{	மதன்யாவதாரமும் வராஹாவதாரமும் முதலான அவதாரங்களைத்தானே செய்தான்,	சங்கே	{ சங்கமென்னுங் கணக்கையுடையனவே. (அபாரமென்றபடி.)
தான் ஆனான்				

* * * —என்னை யகப்படுத்திக்கொள்வதற்காகவே எம்பெருமான் பல திருவவதாரங்கள் செய்தான்; அவ்வனஞ் செய்த அவதாரங்களுக்கு ஓர் எல்லையில்லை யென்கிறார். [“என்னில் தானாய சங்கே”] என்னில்—என்னிடத்தில், தான் ஆய—தனக்குண்டான. சங்கு—ஸங்கத்திலே, (அதாவது) ஆசையிலே; ஆனாயனான், மீனோடு ஏனமும் தானானான் என்று முறைப்பர். ‘ஸம்’ என்னும் வடசொல்லும் சங்கு எனத்திரியும்; ஸம்வஃ என்னும் வடசொல்லும் சங்கு எனத்திரியும். பதவுரையிற் படி பொருள்கொண்டால், சங்கு என்பது லக்ஷம் கோடி போலே ஒரு மிகப்பெரிய எண்ணுக்குப் பெயர். (அ)

2760 சங்குச்சுக்கரம் * அங்கையில்கொண்டான் *

எங்குந்தானாய * நங்கள்ளாதனே.

(சு)

எங்கும் தான்	{	எவ்விடத்தும் (அவதாரமுகத் தாலே) தானே வியாபித்த எம்பெருமான்	அங்கையிலே	அழகிய திருக்கைகளில்
ஆய நங்குள்			சங்கு	சுக்கரம்
நாதன்			கொண்டான்	

* * * —இப்படி எனக்காக கைலயோனிகளிலும் வந்து பிறந்தருளிறுவன் தனது திருக்கைகளில் அழகிய திருவாழியும் திருச்சங்கும் வந்தி அவ்வழிகோடுகூட வந்து பிறப்பவனென்கிறார். சிலரை வசப்படுத்திக்கொள்ள நினைத்தவர்கள் கையிலே மருந்தைவைத்துக் கொண்டு திரியுமாபோலே அவதாரங்கள்தோறும் திவ்யாயுதங்களோடே வந்து அவதரிப்பனும். எல்லா அவதாரங்களிலும் திவ்யாயுதங்கள் உண்டாவென்னில்; எங்கு முண்டு; உகவாதார் கண்ணுக்குத் தோற்றது, உகந்தார் கண்ணுக்குத் தோற்றும். “எங்குத் தானாய” என்பதற்கு இரண்டுவகையாகப் பொருள் கூறுவர் (1) தேவயோகி மனுஷ்யயோகி முதலிய

என்றிற் ற யோனிகனி லும் வந்து திருவவதரிக்கின்ற. (2) ஒருவனைப் பிடிக்கவேண்டி ஊரை வளைவாரைப்போலே தம்மை விஷபிகரிப்பதற்காக எங்கும் வியாபித்து ஸர்வாந்தர்யாபி யாயிருப்பவன். (க)

2761 நாதன்ஞாலங்கொள் * பாதனென்னம்மான் *

ஓதம்போல்கிள் * வேதநீரணே.

(க)

நாதன்	ஊகலலோகநாதனும்	என் அம்மான்	எம்பெருமான்
ஞாலம்	{ உலகத்தையெல்லா மளந்து	ஓதம்போல்கிள் {	கடல்போல முழங்குகின்ற வேதங்களால் அறியத்தக்க நீர்மையையுடையான்.
கொள் பாதன்	{ கொண்ட திருவடிக்கிளையுடையனுமான		

***—இப்படி எனக்காக எண்ணிறந்த திருவவதாரங்களைப் பண்ணியருளின இவ னுடைய ஆச்சரித வாதஸ்யத்தைப் பேசுவேண்டில், நானே பேசுவது? கடலோதங் கிளர்ந் தாப்போலே கிளர்ந்துள்ள வேதங்களே யன்றோ பேசுவென்றுமென்கிறார். எல்லார்க்கும் சேஷியாய், வளிஷ்டசண்டாள விபாகமின்றியே எல்லாந் தலைகளிலும் திருவடிகளைப் பரப்பின வனான ஸர்வேச்வரன், கடல்போலே கிளர்ந்து ஸ்தோத்திரம் பண்ணுகின்ற வேதங்களாலே பேசப்பட்ட நீர்மையையுடையவன் என்றதாயிற்று. நீர்மையையுடையவன்—நீரன். (க)

2762 நீர்புரவண்ணன் * கீர்சடகோபன் *

நோதலாயிர்த்து * ஓர்தலிவையே.

(க)

நீர் புர வண்ணன்	{ நீரையொத்த நிறத்தை யுடைய வனான ஸர்வேச்வரனுடைய	நோதல் இவைய	{ நோந்து அருளிச்செய்த இப் பத்துப் பாடலும்
கீர்	{ குஜாத்தவமென்னுங்குணத்தைக் குறித்து	ஆமிரத்து	ஆமிரத்தினுள்
சடகோபன்	நம்மாழ்வார்	ஓர்தல்	ஆராய்ந்து அறியத்தக்கன.

***—இத்தத் திருவாய்மொழி மற்ற திருவாய்மொழிகளிலும் ஆராய்ந்து சொல்லப் பட்டதென்கிறார். 'நீர்புரவண்ணன்சீர்' என்றதனால் இத்திருவாய்மொழிக்கு ப்ரமேயம் குஜாத்தவகுணம் என்பது பெறப்படும். நீரின் ஸ்வபாவம்போன்ற ஸ்வபாவத்தையுடைய எம்பெருமானுடைய குணம் எனவே ஆர்ஜவகுணம் என்பது எங்கனே தெரியலாகும் என் னில்; நீர்வெள்ளத்தை நாம் எப்படியிழுத்தாலும் அப்படியெல்லாம் அது ஓடிவரும்; அது போலே எம்பெருமான் யார்க்கும் உடன்பட்டுவருவான் என்க. இத்திருவாய்மொழியை ஒததற்குப் பலன் யாதொன்றுங் கூறப்படாமையினால் இதனை ஒததல் தானே ஸ்வயம் ப்ர யோஜனம் என்பது விளங்கும். (க)

முதற்பத்து ஒன்பதாந் திருவாய்மொழி—இவையுமவையும.

எம்பெருமான் அடியார்களுக்குத் தன்னை அருபுகிப்பிக்குமிடத்தில் ஏககாலத்திலேயே பூர்ணாபவங் கொடுத்துவிறிகை யன்றியே பொறுக்கப் பொறுக்கச் சிறிது சிறிதாகக் கொடுப்பன். ஓரடியிலேயே பூர்ணாபவத்தைத் தந்தருளினால் அது தாங்கமுடியாதே போகும். சிறு குழத்தைக்கு முதல் தன்னிலேயே சோறும் சாறும் கற்பியுரிவாரில்லையே; பால், கஞ்சி, சோறு என்று வரிசைக்கிரமமாக ஊட்டுகையன்றோ வுள்ளது; அதுபோலவே எம்பெருமானும் பொறுக்கப் பொறுக்கப் பரிமாறும்வகை யொன்றுண்டு; அஃது இத்திரு வாய்மொழியில் விளங்கும். ஆழ்வாருடைய திருமுடியிலே வந்து வீற்றிருக்கவேணுமென நினைத்த எம்பெருமான் முதலடியிலே அது செய்தால், நிதிகண்ட ஜன்மதரிதர்போலே ஸர்

தோஷாதிசயம் தாங்கமாட்டாமே தளர்ந்திருவர்; ஆதலால், சுற்றுப்பக்கத்திலே நின்று, அருகே நின்று, கூட நின்று, ஒக்கலையிலே வந்திருந்து, ஹிருதயப் பரதேசத்திலே வந்திருந்து, தோள்ளே வந்திருந்து, நாஸிலே வந்து புருந்து, கண்ணுள்ளே நின்று, நெற்றியிலே நின்று பிறகு உச்சியிலே நின்றான்; ஆக விங்ஙனே பொறுக்கப் பொறுக்கச் செய்த செயலையுபயித்து நிற்படுகரு ராழ்வார் இத்திருவாய்மொழியில்.

(*)

2763 இவையுமவையுமவையும இவருமவருமவரும் *

எவையுமயவரும் தன்னுள்ளே ஆகியுமாக்கியங்காக்கும் *

அவையுள்தனிமுதலெம்மான் கண்ணபிரானென்னமுதம் *

சுவையந்திருவினனானான் என்னுடைச்சுமுலுளானே.

(க)

இவையும	ஸரீபத்திலுள்ள பொருள்களும்	அவையுள்	{ அந்த சேதநாசேதநங்களுக்கு
அவையும	தூரத்திலுள்ள பொருள்களும்	{ அந்தர்யாமியானவனும்	
உவையும	நடுத்தரமாகவுள்ள பொருள்களும்	தனி முதல்	ஒப்பற்ற காரணபூதனும்
இவரும்	ஸரீபத்திலுள்ள சேதனர்களும்	எம்மான்	அஸ்மத் ஸ்வாமியும்
அவரும்	தூரத்திலுள்ள சேதனர்களும்	கண்ணபிரான்	{ கலாணாக அபகரித்து ளெல்ல
உவரும்	நடுத்தரமாகவுள்ள சேதனர்களும்		{ ப்யத்தைக் காட்டினவனும்
யவையும	ஹைல் அசேதனங்களும்	என் அமுதம்	{ எனக்கு அம்ருதம்போல் பரம
யவரும்	ஹைல் சேதனர்களும்		{ போக்யனும்
	(பிரளயகாலத்தில்)	சுவையன்	ரவிகளும்
தன்னுள்ளே	தனக்குள்ளே	திருவின்	{ பெரியபிராட்டியார்க்கு மணவா,
ஆகியும்	ஆகும்படி வைத்தும்	மனான்	{ ளனுமானபெருமான்
ஆக்கியும்	(பிறகு) படைத்தும்	என்னுடை சூழல்	என்னுடைய சுற்றுப்பக்கத்தில்
காக்கும்	ரக்ஷித்தும் போருகிறவனும்	உளான்	தங்கியிராநின்றான்.

* * *—சேதநாசேதந வர்க்கங்களெல்லாம் ஸம்ஹார ஸமயத்திலே தன்னுள்ளே யாம்படியாயும் ஸ்ருஷ்டி ஸமயத்திலே உண்டாக்கியும், ஸ்ருஷ்டிக்கப்பட்ட வலறுக்கு நேரும் ஆபத்துக்களைப் போக்கி அபிமுதங்களைக்கொடுத்து ரக்ஷிக்கும்வனாய் அவற்றினுள்ளே அந்த ராத்மாவாய் வேறொரு ஸஹாயத்தையு மபேக்ஷியாத காரணமுமாய் 'ஸ்வாமியுமாய்', கண்ண பிரானான எளிமையைக் காட்டி எனக்குப் பரம போக்யபூதனாய் ரவிகளுள் எம்பெருமான் பிராட்டியோடுகூட என்னுடைய சூழலிலே ஆனான்.

(க)

2764 சூழல்பலபலவல்லான் தோல்லையங்காலத்துலகை *

கேழலோன்றுகியிடந்த கேசவனென்னுடையம்மான் *

வேழமருப்பையொசித்தான் விண்ணவர்க்கெண்ணலரியான் *

ஆழநெடுங்கடல்சேர்ந்தான் அவனென்னருகல்லானே.

(உ)

பலபல சூழல்	{ மிகப்பல அவதாரங்கள் செய்ய	ஒசித்தான்	{ ஒடித்து அவ்யானையை முடித்த
வல்லான்	வல்லவனும்		வனும்
தோல்லையம்	{ முன்பொரு காலத்திலே	விண்ணவர்க்கு எ	{ தேவர்களுக்கு நினைத்தற்கும்
காலத்து		ண்ணல் அரியான்	{ அருமையானவனும்
உலகை கேழல்	{ பூமியை ஒப்பற்ற வராஹமு	ஆழம் நெடு கடல்	{ ஆழமாகிய நீண்ட ஸமுத்திரத்
ஒன்று ஆகி	யாகி குத்தியெடுத்து வந்த	சேர்ந்தான்	{ திலே திருக்கன்வளர்க்குள்
இடந்த	வனும்		{ பவனுமான
கேசவன்	{ கேசவனென்னும் திருநாம	என்னுடை அம்	{ அவ்வெம்பெருமான்
	முடையவனும்	மான் அவன்	
வேழம் மருப்பை	{ (குவலையாடு மென்னும்)	என் அருக	{ என்னருகிலுள்ளான்
	யானையிலுடைய கொம்புகளை	லிலான்	

* * *—சூழல் என்னுஞ் சொல் கீழ்ப்பாட்டில் சுற்றுப் பிரதேசம் என்ற பொருளில் வந்தது; இப்பாட்டில் அதுவே சொல் அவதாரமென்ற பொருளில் வந்தது; சூழ்த்துக்கொள்வதற்காகச் செய்த காரியம் [அதாவது] ஸம்ஸாரிகளை அகப்படுத்திக் கொள்வதற்காகச் செய்தது என்ற காரணத்தினால் இச்சொல் அவதாரத்தைக் குறிக்குமென்க. (உ)

2765 அருகலிலாயபெருஞ்சீர் அமரர்களாதிமுதல்வன் *
கருகியநீலகண்மேனிவண்ணன் செந்தாமரைக்கண்ணன் *
பொருசிறைப்புள்ளுவந்தேறும் பூமகளார்தனிக்கேள்வன் *
ஒருகதியின்கவைத்திட்டு ஒழிவிலனென்னோடேனே. (ங)

அருகல் இல் ஆய பெரு சீர்	{ ஒருநாளும் குறைபடுதலை உடையதல்லாத சிறந்த திருக்குணங்களை யுடையவனும்	பொரு புள் உவந்து ஏறும்	{ செறிந்த சிறகையுடைய பெரிய திருவடிபய விரும்பி வாழ்மானமாகக் கொள்பவனும்
அமரர்கள் ஆதி முதல்வன்	{ நிப்யஸாரிகளுக்குத் தலைவனும்	பூமகளார் தனி கேள்வன்	{ பெரிய பிராட்டியார்க்கு ஒப்பற்ற நாதனுமான எம்பெருமான்
கருகிய நீலம் நல் மேனி வண்ணன்	{ கறுந்ந நீலமணிபோல் விலகாது நனமான திருமேனி நிறத்தை யுடையவனும்	என்னோடுநடனே	{ என்னோடுகூடியின்றும்
செம் தாமரை கண்ணன்	{ செந்தாமரை மலர்போன்ற திருக்கண்களை யுடையவனும்	ஒரு கதியின் கவை தந்திட்டு ஒழிவிலன்	{ ஒருவழியாலுள்ள இனிமையை நீங்காது தவிரகிருஷ்ணிலை. [ஹகலவித் அநுபவங்களை யும் தருகின்றனென்றபடி.]

* * *—பெரிய திருவடி திருவனந்தாழ்வார் பிராட்டியார் முதலானோர் ஒருருகுவகைகளாலே தன்னோடு ஸம்சுலேஷஸம் பெறுமாபோலல்லாமல், எல்லாவகைகளாலுமுள்ள ஸம்சுலேஷஸங்களைப்பூர் நான் பெறுமபடி எனக்குத் தந்து என்னை ஒருகாலும் விடாதபடி யானான் எம்பெருமானென்கிறார். அருகல்—குறைதல், அது இல்லாத எனவே, நித்யமான என்றபடி. அருகலிலாய பெருஞ்சீர் என்பதனால் சொல்லப்பட்ட அகிலஹேயபரத்யாகே கல்யாணைகதாநமான ஸ்வரூப வைவக்ஷணியமென்ன, அமரர்களாதிமுதல்வன் என்பதனால் சொல்லப்பட்ட நித்யஸாரி நிர்வாஹகத்வமென்ன, கருகியநீலகண்மேனிவண்ணன் என்பதனால் சொல்லப்பட்ட விலகாது நித்யமான விக்ரஹபுக்தத்வமென்ன, செந்தாமரைக்கண்ணன் என்பதனால் சொல்லப்பட்ட புண்டரீகாகாஷத்வமென்ன, பொருசிறைப்புள்ளுவந்தேறும் என்பதனால் சொல்லப்பட்ட கருடவாஹகத்வமென்ன, பூமகளார்தனிக்கேள்வன் என்பதனால் சொல்லப்பட்ட சரிய:பதித்வமென்ன ஆகிய இந்த அறுசுவையுந் தாராரின்றினென்று உட்கருத் துணர்க. (ங)

2766 உடனமர்காதல்மகளிர் திருமகள்மண்கமளாயர்
மடமகள் * என்றிவாழ்வராளும் உலகமும்முன்றே *
உடனவையொக்கவிழுங்கி ஆலிலைச்சேந்தவனெம்மான் *
கடல்மலிமாயப்பெருமான் கண்ணனென்னோக்கலையானே. (ச)

உடன் அமர் காதல் மகளிர்	{ கூடவே அமர்ந்திருக்கைக்கு விரும்பமுள்ள பிராட்டியார் (யாவரென்னில்)	அவைய உடன் ஒக் கவிழுங்கி	{ (ஆக இவ்வனம் வாய்த்தவனும்) அவ்வுலகங்களை விடாமலே ஏக காலத்திலே உண்டு
திரு மகள் மண் மகள் ஆயர் மடமகள் என்ற இவர் மூவர்	{ பூரி மஹாலக்ஷ்மி பூமிப்பிராட்டி இடைக்குலத்துப் பெண்ணாகிய நப்பின்னையோடே. என்று சொல்லப்பட்ட இம்மூவராவர்;	ஆல் இலை சேர்ந்தவன் எம்மான்	{ ஆலிலையில் கண்வளர்த்தவனும் எனக்கு ஸ்வாமியும்
அனும் உலகமும் புன்றே	{ தன்னுள்ளப்படுகின்ற உலகங்களும் முன்றையாடுருத்	கடல் மலி மாயம் பெருமான்	{ கடலிற்காட்டியும் மிகப்பெரிய மாயச்செய்திகளால் பெருமைபெற்றவனுமான
		கண்ணன்	{ கண்ணபிரான்
		என் ஒக்கலை யான்	{ என் இடப்பிரிவே வந்தமரிந்தான்.

* * *—எம்பெருமான் யசோதைப் பிராட்டியின் இடுப்பிலிருக்குமாபோலே என் னிடுப்பிலே வந்திருத்தல் தனக்குப் பெருப் பேறு என நினைத்தாரின்முனைக்கூர். உலகமும் மூன்றே என்றதில் அழியா வலகமாகிய பரமபதத்தை யுள் சேர்த்துப் பொருள் கொள்ளும் பசுஷத்தில், மேலே “உடனவையொக்கவிழுங்கி” என்பதில் அர்த்தவபாவத் தாலே பரமபதம் மாத்திரம் கழியுண்ணக்கடவது. பரமபதத்தைச் சேராமலே பாதாநவல கம் நிலவுலகம் சுவர்க்கவுலகம் என முவுலகங்களென்னவுமாம். கடல் மலி=திருப்பாற்கட லில் சயனித்தருள்கிற என்றுமாம். (ச)

2767 ஒக்கலைவைத்துமுலைப்பாலுண்ணென்று தந்திடவாங்கி *
செக்கஞ்செகவன்றவன்பால் உயிர்செகவுண்டபெருமான் *

நக்கபிரானோடு அயனுமித்திரனும்முதலாக *

ஒக்கவும்தோற்றியவீசன் மாயனென்னெஞ்சினுள்ளானே. (சு)

ஒக்கலை வைத்து முலைப்பால் உண் என்று தந்திட வாங்கி	{ “முலைப்பாலுண்பாய்” என்று சொல்லி முலைகொடுக்க (அம் முலையாக) கையாற்றிவிட்டு	நக்கபிரானோடு அ யனும் இந்திர னும் முதலாக ஒக்கவும் தோற் றிய ஈசன்	{ திகம்பரசாமியான ருத்திரனும் பிரமனும் இந்திரனும் முத லாகவுள்ள எல்லாபையும் படைத்த ஈசனா வ னும்
செக்கம் செக அன்று	{ (அந்தப் பூதனையின்) நினைவு அவனோடே முடியும்படியாக அந்நாளில்	மாயன்	{ ஆச்சரியகுணசேஷடிநங்களைபு டையவனுமான எம்பெருமான்
அவன்பால் உயி செக உண்ட பெருமான்	{ அவளது பாலையும் பிரானையா யும் அழிய அமுதுசேய்த ஸ்வாமியானவனும்;	என் நெஞ்சின் உளான்	{ எனது இதயத்திலுள்ளா னானே.

* * *—செக்கஞ் செக என்பதற்குப் பலபடியாகப் பொருள்கூறுவர்; செக்கம் என்று மாணத்திற்குப் பேராய், கண்ணனுக்காக அவன் எண்ணின மரணம் அவளுக்கேயாம்படி என்னுதல்: செக்கஞ் செகம்=மிகவுஞ் சிவப்பாக என்றபடியாய், “கறுப்புஞ்சிவப்பும் ப வெரு னிப்பெயரே” என்ற தமிழ்களின் வித்தார்த்தத்தின்படி சிற்றத்தைச்சொல்லிற்றாய், மிகவுங் கோபங்கொண்டு என்றபடியுமாம். திருப்பவன் மிகச் சிவக்கும்படி [அதரத்தின் பழுப்பு நன்கு தெரியும்படி] சிறித்துக்கொண்டே என்றபடியுமாம். அவன்பால்=பால் என்பதை ஏழனுருபாகவுங் கொள்ளலாம். அவனிடத்தள்ள என்றபடி. இப்பாட்டில் நெஞ்சு என்று மார்வைச் சொன்னபடி. (ரு)

2768 மாயனென்னெஞ்சினுள்ளான் மற்றும்யவர்க்குமஃதே *
காயமும்சீவனும்தானே காலுமெரியுமவனே *
சேயனணியன்யவர்க்கும் சிந்தைக்கும்கோசரமல்லன் *
தூயன்துயக்கன்மயக்கன் என்னுடைத்தோளிணையானே. (சு)

மாயன் என் நெஞ் சில் உள்ளான்	{ ஆச்சரியகுண எம்பெருமான் எனது நெஞ்சில் இருக்கின்றான்;	யவர்க்கும் சிந் தைக்கும் கோச ரம் அல்லன்	{ எப்படிப்பட்ட ஞானிகளுக்கும் மனத்திற்கும் எட்டாதவ னாய்
மற்றும் யவர்க் கும் அஃதே	{ வேறு யாருக்கேனும் அப்படி யிருப்பதுண்டோ? (இல்லை);	தூயன்	{ பரிசுத்தனாய்
காயமும் சீவனும் தானே	{ உடம்பும்உயிரும் தானேயாய்,	துயக்கன் மயக் கன்	{ (அதுகர்வஹபாத்திரமாகாதவர்க ளுக்கு) ஸந்தேஹரூபமாயும் விபரித ரூபமாயுமிருக்கும் ஞானங்களைப் பிறப்பிப்பவ னான எம்பெருமான்
காலும் எரியும் அவனே	{ காற்றும் நெருப்பும் அவன் தானேயாய்,	என்னுடைதோள்	{ எனது இரண்டு தோள்களிலு முளானான்.
சேயன் அணியன்	{ (சிலர்க்கு) தூரஸந்தனாய், (சிலர்க்கு) ஸமீபஸந்தனாய்		

† வெகுளி=கோபம்.

* * *—அநுகூலர்க்கு எளியனாய், பிரதிகூலர்க்கு அரியவனான எம்பெருமான் எனது மார்பிலிருந்து தோளினைக்கு ஏறிவிட்டானென்கிறார். கீழ்ப்பாட்டின் சொன்னதையே மறுபடியும் “மாயனென்னெஞ்சினுள்ளான்” என்று அநுபாஷணஞ் செய்தது ஈடுபாட்டின் மிகுதியைக் காட்டும். இது என்ன பெறுப்பேறு! என்று தலைசீய்த்துச் சொல்லுகிறபடி: [மற்றும் யவர்க்குமகிதே] என்னைத்தவிர வேறு யார்க்காவது இப்படிப்பட்ட பேறு கிடைத்ததுண்டோ? எனக்கே இப்பேறு அஸாதாரணம் என்றவாறு. துயக்கன் மயக்கன்—குற்றஞ் செய்தவர்களுள்ளார் பலர் ஸந்தேஹமேபட்டுக்கொண்டும் விபீதமாகவே யுணர்ந்து கொண்டும் இருக்கின்றார்களன்றோ; இங்ஙனம் சிலரை வாழ்வித்துச் சிலரை ஸம்சய விபரய ஞானங்களாலே மாயப்பவன் எம்பெருமான் என்றபடி. இங்ஙனஞ்செய்வதும் அவரவர்களது கருமாதீனமாதலால் எம்பெருமானுக்குக் குறையொன்றுமில்லை யென்கிறார் துயன் என்று.(சு)

2769 தோளினைமேலும்என்மார்பின்மேலும் சுடர்முடிமேலும் *

தோளினைமேலும்புனைந்த தண்ணத்தழாயுடையம்மான் *

கோளினையென்றும்மிலாதான் கிளரும்கடரோளிமுர்த்தி *

நாளினைந்தோன்றும்கலான் என்னுடை நாவினுளானே. (ஏ)

தோள் இளை	{ இரண்டு திருத்தோள்களின்	கேள் இளை ஒன்	{ பொருத்தமான உபமானமொன்
மேலும்	{ லும்	றும் இலாதான்	{ று மில்லாதவனாய்
நல் மார்பின் மே	{ விலகாமையான திருமார்பிலும்	கிளரும் சுடர்	{ மேன்மேலும் கிளர்கின்ற சிறந்
லும்		ஒளி மூர்த்தி	{ த வொளியே வடிவெடுத்தவ
சுடர் முடிமேலும்	{ ஒளிபொருந்திய திருமுடியிலும்	னான எம்பெருமான்	
தோள் இளை	{ இரண்டு திருவடிகளிலும்	நாள் அனைந்து	{ நாடாறும் கிட்டிச் சிற்தும்
மேலும்		ஒன்றும் அகலான்	{ விலகாதவனுக்குக் கொண்டு
புனைந்த தண் அம்	{ அணிப்பபட்ட குளிர்ந்தழகிய	என்னுடை நா	{ என்னுடைய நாவிலுள்ளவனாக
துழாய் உடை	{ திருத்துழாயையுடைய ஸ்வா	வின் உளான்	{ ஆனான்.
அம்மான்	{ மியாய்		

* * *—உலகில் நாயகியோடு கலவி செய்யவரும் நாயகன் அவன் உகக்குமாறு தன்னை அலங்கரித்துக்கொண்டு வரும்போலே எம்பெருமானும் என்னோடு கலக்க விரும்பித் திருத்தழாய் மாலையாலே மிகவும் அழகு பெறுவித்துக்கொண்டுவந்து எனது நாவிலே கலந்தா நென்கிறாரிப்பாட்டில். முதற் பிரபந்தமாகிய திருவிருத்தத்தில் ஆழ்வார் பலகாலும் தண்ணந் துழாய் தண்ணந்துழா யென்றே வாய்வெருவினராதலால் இவராசைநீர்த் தண்ணந்துழாய் மாலையாலோடே அழகியனாக வந்து சேர்ந்தானாயிற்று. (ஏ)

2770 நாவிலுள்ளின்றுமலரும் ஞானக்கலகளுக்கெல்லாம் *

ஆவியுமாகையும்தானே அழிப்போடளிப்பவன்தானே *

பூவியல்நால்தடந்தோளின் பொருபடையாழிசங்கேத்தும் *

காவின்மேனிக்கமலக்கண்ணன் என்கண்ணினுளானே. (அ)

நாவிலுள் நின்று	{ நாவிலிடத்தில் நின்றும் பரவு	(அத்திருத்தோள்களில்)
மலரும்	{ கின்ற	
ஞானம் கலை	{ ஜ்ஞானஸாதனமான எல்லாக்	பொரு படை
களுக்கு எல்லாம்	{ கலைகளினுடையவும்	ஆழிசங்கு
		{ போர் செய்கின்ற ஆயுதங்களா
ஆவியுள் ஆக்கை	{ உயிரான அர்த்தமும் உடம்பா	ஏந்தும்
யும் தானே	{ ன சப்தமும் தாலிட்ட வழக்	
	{ காம் படியிருப்பவனும்	காவி நல் மேலி
		{ கருநெய்தல்போன்று அழகிய
அழிப்போடு	{ (அவற்றினுடைய) உற்பத்தி	
அளிப்பவன்	{ விநாசங்களும் தாவிட்டவழக்	கமலம் கண்ணன்
தானே	{ காம் படியிருப்பவனும்	{ செந்தாமரைபோன்ற திருக்கண்
		{ களையுடையவனுமாகிய எம்
		{ பெருமான்
ஈ இயல் நால் தட	{ பூமாறாத நான்கு பெரிய திருத்	என் கண்ணின்
தோளின்	{ தோள்களையுடையவனும்	{ (இவ்வழகோடே) எனது கண்
		{ ணுக்குள்ளேயானான்.

* * *—கலைகளெல்லாவற்றாலும் காணவேண்டியவனான எம்பெருமான் ப்ரமாணங்களாலே காணக்கடவதான தன் வடிவை என் கட்டிலுக்கு இலக்காக்கினென்கிருர். சாஸ்திரங்கள் யாவும் ஞானத்திற்கு ஸாதகமாக அவதரித்தவை யாதலால் ஞானக்கலைகள் எனப்பட்டது. அப்படிப்பட்ட சாஸ்திரங்களெல்லாம் நாவின் நுனியில் மலர்வனவாதலால் “நாவினுள் நின்று மலரும் ஞானக்கலைகள்” எனப்பட்டது. ஆவியும் ஆக்கையுந்தானே—ஆவியாவது உயிர்; ஆக்கையாவது உடல். உலகில் ப்ரத்யக்ஷமாகக் காணக்கூடியது உடல்; அதனுள்ளே உறைந்திருப்பது உயிர்; அதுபோலே இங்கு, சப்தம் ஆக்கையாகவும் அர்த்தம் ஆவியாகவும் கொள்ளுதற்குரியது. ‘இன்ன சப்தத்திற்கு இன்னது அர்த்தம்’ என்று எங்கேதம் செய்துவைத்தவன் எம்பெருமானே யாதலால் சப்தார்த்த ஸம்பந்தம் தாண்டி வழுக்காயிருக்கப்பெற்றவனென்றவாறு.

(அ)

2771 கமலகண்ணனென்கண்ணினுள்ளான் காண்பனவன்கண்களாலே *

அமலங்களாகவிழிக்கும் ஐம்புலனுமவன்முர்த்தி *

கமலத்தயன்மப்பிதனைக் கண்ணுதலானோடும்தோற்றி *

அமலத்தேய்வத்தோலுகமாக்கி என்னெற்றியுளானே.

(சு)

கமலம் கண்ணன் புண்டரீகாக்ஷன்	அவன் மூர்த்தி	{ அப்பெருமானுக்கே விதேயங்க ளாயின;
என் கண்ணினுள் எனது கண்களுக்கு இலக்கா ளான்;		(அவன் யாவனென்னில்:)
காண்பன் { (நானும் அவனைக்) காணு நிற்	கமலத்து நம்பி	{ தாமரையாலும் ஐஞாநாதி பரி
மேன்;	அயன் தன்னை	{ பூர்ணையுமிருக்கிற சிரமனையும்
(இதுவரையில் அவனைக் காணப்	கண் நுதலானோ	{ நெற்றிக்கண்ணனாகிய சிவபிரா
பெருத நான் இப்போது எங்	டும்	{ னையும்
ஙனே காணப்பெற்றேனென்	தோற்றி	{ தோற்றுவித்து
னிச்);		(அவர்கள் முதலாக)
அவன் அப்பெருமான்.	அமலம் தெய்வத்	{ ஸாத்விகர்களான தேவர்களோடு
கண்களாலே { (தனது) திருக்கண்களாலே	தோடு	{ கூடின
அஃஞ்ஞானம் முதலிய மலங்கள்	உலகம் ஆக்கி	{ உலகங்களைபுழை படைக்குமவன்;
தொலையும்படி கடாசூழித்தரு		(ஆக இப்படிப்பட்ட எம்பெருமான்)
வினான்; (அதனாலே காணப்	என் நெற்றி	{ எனது நெற்றியிலே யானான்.
பெற்றேனென்க);	உளான்	
ஐம்புலனும் { மற்றுமுள்ள எல்லா இந்திரியங்		
களும்		

* * *—பிரமன் முதலாகப் பிபிலீகா பர்யந்தமாக ஸகல ஜகத்தையும் படைத்தருளின கமலக்கண்ணன் என் கண்ணினுள்ளே புகுந்தருளினான்; நானும் அவனை என் கண்களாற் காணப்பெற்றேன்; அவனும் தன்னுடைய குளிர்த்தழகிய திருக்கண்களாலே என்னுடைய ஸகல தாபங்களும் திரும்படி என்னைக் குளிர நோக்கியருளா நின்றான்; இப்படியே மற்று முள்ள செவி முதலைய கரணங்களாலும் அவனையே அதுபவிக்கப்பெற்றேன்: கண்ணுள்ளே அவன் வந்திருந்த இருப்பு எனக்கு ஸாத்மித்தவாதே பிள்ளை என் நெற்றியின் நின்றருளினான் என்றாயிற்று. அமலங்களாக விழிக்கும்—இதுவரையில் அவனைக் காண முடியாதபடி தோஷங்கள் நிரம்பிக்கிடந்தன; அவை அவனது கடாசூழிச்சூணமடியாக மாய்ந்தனவா தலால் இன்று காணப்பெற்றேன் என்று கருத்து.

(சு)

2772 நெற்றியுள்ளிநெற்றையாளும் நிறைமலர்ப்பாதங்களுக்குடி *

கற்றைத்துழாய்முடிக்கோலக் கண்ணபிரானைத்தொழுவார் *

ஒற்றைப்பிறையணிந்தானும் நாள்முகனுமிந்திரனும் *

மற்றையமாருமெல்லாம் வந்தேனதுச்சியுளானே.

(சு)

ஒற்றையிறை அணிந்தாலும் நான்முகனும் இந்திரனும் மற்றை அமரரும் வந்து நெற்றியுள் நின் து என்னை ஆ ளும் கிரை மலர் பாதங்கள் சூடி	{ சந்திரசேகரனாகிய சிவபெருமா ளும் பிரமதேவனும் தேவேந்திரனும் மற்றுமுள்ள எல்லாத் தேவர் களும் கிட்டி, நெற்றியில் படிந்திருந்து என்னை யான்கின்ற மலரொழுங்க மைந்த திருவடிகளை (நீங்கள் தலையிலே) சூடிக்கொண்டு	கற்றை துழாய் முடி கோலம் கண்ணபிரானை தொழுவார் வணங்குகிறீர்கள்; (அத்தகைய பெருமைவாய்ந்த எம்பெருமான்) எனது உச்சி உளான் { என் தலையின்மேலேயானான்.
---	--	--

* * *—பிரமன் சிவனின்தான் முதலான மஹான்களுங்கூடத் தன்னைப் பெறுதற்கு
ஸமயம் எதிர்பார்த்திருப்பாராய்த் தடுமாறும்படி யிருக்கிறவன் தான் என்னைப் பெறுகைக்கு
அவஸரம் பார்த்துவந்து என் தலையீது ஏற்கிட்டானென்கிறார். நெற்றியுள்ளின்று என்னை
யாளும் என்பது கிரைமலர்ப்பாதங்களுக்கு விசேஷணம். என்னுடைய நெற்றியிலே [ஊர்த்
துவ புண்டிருப்பதாக] இருந்து கொண்டு என்னை ஸ்ரீவைஷ்ணவதிலககை ஆக்கிய திருவடி
மலர்களேத் தாங்கள் சூடிக்கொண்டு ஒற்றைப்பிறையணிந்தானும் நான்முகனுமிந்திரனும்
மற்றையமரருமெல்லாம் கண்ணபிரானைத் தொழுவார் என்கிறார். இதனால் ஆழ்வார் ஹரி
பாதாகாரமான ஊர்த்துவபுண்டமே சாத்திக்கொண்டிருந்தவர் என்பதும், அதுதானும் எக
பாதாகாரமன்று, பாதத்வயாகாரம் என்பதும் எப்படிமாரும். (க)

2773 உச்சியுள்ளேநிற்கும் தேவதேவருக்குக் கண்ணபிராந்த *

இச்சையுள்ளசெல்லவுணர்த்தி வண்குருகூர்ச்சடகோபன் *

இச்சோன்னவாயிர்த்துள் இவையுமோர்புத்தேம்பிராந்த *

நிச்சலும்விண்ணப்பஞ்செய்ய நீன்கழல்சென்னிபேருமே.

(கக)

உச்சி உள்ளே நிற்கும் தேவதேவரு கண்ணபிராந்து இச்சை உள் செல்ல உணர்த்தி வண் குருகூர்ச்சடகோபன் சொன்ன—;	{ (கீழ்ப்பாட்டிற் கூறியபடி) என் தலையீதுருப்பவனும் தேவாதி தேவனும் கண்ணானைத் திருவவ்நீர்த்தவ னுமான் பெருமானுக்கு (தன் பக்கலிலே அவன் பன் னின்) ஆந்நீர்த்தைந்தாம் அறிந்தபடியைத் திருவுள்ளத் திலே பட அறிவித்து	இ ஆபீர்த்தன் இந்தியப்பந்தத்தினுள் இவையும் ஓர் { இந்த அந்நியமான பத்துப்பா பத்து சுரக்களையும் எம் பிராந்துவிண் { எம்பெருமானுக்கு (ஒருகால்) ண்பம் செய்ய விண்ணப்பஞ் செய்யுமளில் நீன் கழல் நிச்ச { (உலகமளக்க) நீண்ட (அவ லும் சென்னி: { னது (திருவடிகளானவை பொருள் { எப்போதும் தலையிலே வந்து சேரும்.
---	---	--

* * *—கீழே தம்முடைய ஒவ்வொரு அவயவத்திலும் முறையேவந்து சேர்ந்து
முடிவாக முடிமீதுவந்துசேர்ந்த பெருமானுக்கு இனி எங்கும் போக்கிடமில்லைபென்பது
தோன்ற “உச்சியுள்ளே நிற்கும்” என்கிறார். * அமரர் சென்னிப்பூவான எம்பெருமான் என்
சொன்னிருக்கு அப்பால் போக்கிடமில்லையென்று துணிந்து இங்கே படுகாடுகிடக்கின்றனென்
கை. இத்திருவாய்மொழியில் ஒவ்வொரு பாசுரத்தாலும் எம்பெருமான் தமது ஒவ்வொரு
அவயவத்திலே வந்து சேர்ந்தனனாகப் பேசியவிது, எம்பெருமானுக்குத் தம்மிடத்தில் அவ்
வளவு ஆவல் இருக்கின்றமையை யுறித்து கூறியபடி என்பதையுணர்த்துகின்றார் இச்சையுட்
செல்லவுணர்த்தி என்பதனால். ஆழ்வார்க்குக்கிடத்தே பேறே அவரடியார்க்கும் பேறாகு
மென்றதாயிற்று. (கக)

முதற்பத்து பத்தாந் திருவாய்மொழி—பொருமாளீன்படை.

எம்பெருமானுடைய அதுகூற்றும் கிர்ஹேதுகம் என்பது இத்திருவாய்மொழியில் அது பவித்தருளிச்செய்யப்படுகிறது. ஸ்ரீமந் நிகமாந்தமஹாதேசிகனும் தாத்தாயரந்நாவளியில் *சூழாவீதும்வாசுவாதிதூதி ச்லோகத்தில் ஸ்வாஜொஜாஹாவாக் = அவ்யாஜோதாரபாவாத் என்றருளிச்செய்தது காண்க.

2774 பொருமாளீன்படை ஆழிசங்கத்தொடு * திருமாளீங்கழல் ஏழலகுந்தொழ *

<p>ஒருமானிக்குறளாகி நிமிர்ந்த * அக் கருமானிக்கம் என்கண்ணுளதாமே. (க)</p> <p>பொரு மா னீன் { போர்செய்யாவல்ல பெருமைதன் படை { கிய சிறந்த ஆபுநமாகிய</p> <p>ஆழி சங்கத்தொடு . சங்கு சக்கரங்களோடுகூட</p> <p>திரு மா னீன் { (தனது) மிகச்சிறந்த திருவடி கழல் { களை</p> <p>ஏழ் உலரும் { கைலலோகமும் தொழும் படி தொழ { யாக</p>	<p>ஒரு மானி குறன் { ஒப்பற்ற பிரமசாரிவாமனனாய் ஆகி நிமிர்ந்த { வளர்ந்தருளின</p> <p>அ கரு மானிக்கம் நீலமணிபோன்ற அப்பெருமான்</p> <p>என் கண் உளது { எனது கண்ணுக்கு இலக்கா ஆகும் { யினன்.</p>
---	---

* * * —இத் திருவாய்மொழியிற் சொல்லுகிற அர்த்தத்திற்கு இப்பாசரம் ஸங்க்ரஹ மென்னலாம். மஹாபலியானவன் 'எம்பெருமான் நம்மிடத்திற்கு அழகிய திருக்கோலங் கொண்டு எழுந்தருளப்போகிறான்' என்று கனவிலும் கருதாதிருக்கையில், அவன் பக்கலில் தானே யாசகனாய்ச் சென்று நின்றாப்போலே எனக்கு நினைவின்றியே யிருக்கத் தானே வந்து தன் வடிவழகை என் கண்ணுக்கு இலக்காக்கினான்! என்று அவனது கிர்ஹேதுக விஷயகாரத் தைச் சிந்தித்து உருகிப் பேசுகின்றார். (க)

2775 கண்ணுள்ளேநிற்கும் காதன்மையால்தொழில் *

எண்ணிலும்வரும் என்னிணிவேண்டுவேம்? *

மண்ணுமீளும் எரியுநல்வாயுவும் *

விண்ணுமாய்விரியும் எம்பிரானேயே. (உ)

<p>மண்ணும் நீரும் { பூமிமுதலிய பஞ்ச பூதங்களை எரியும் நல் வாயும் சரீரமாகவுடையனாய்க் புவும் விண்ணு கொண்டு</p> <p>விரியும் { ஜகத்தாகப் பரம்புகின்ற எம்பிரானே எம்பெருமானே</p> <p>காதன்மையால் { பக்தியோடு தொழுவால் தொழில்</p>	<p>கண்ணுள்ளே { (அவன்) நான் காணும்படியாக நிற்கும் { இருப்பன்;</p> <p>எண்ணிலும் { ஒன்று இரண்டு என்று எண் வரும் { னினிலும் வந்து நிற்பன்;</p> <p>என் இனி வேண் { இனிமேல் என்ன குறை! டுவம்</p>
--	---

* * * —எம்பெருமான் அடியார்களுக்குக் காட்சி தருந் தன்மை எப்படிப்பட்டதென்றால், பரமபக்தியுத்தர்க்கு முகங்காட்டுவதுபோலவே எண்ணிக்கையிலும் தன்னைக் குறிப்பிட்டு மவர்களுக்கும் முகங்காட்டுந்தன்மையுள்ளதென்று இப்பாட்டில் கூறப்படுகின்றது. [எண்ணிலும் வரும்] ஒன்று இரண்டு மூன்று என்று எண்ணிக்கொண்டேபோனால் 'இருபத்தாறு' என்னுமளவில் தன்னைக்குறித்ததாகக்கொண்டு வந்து நிற்பன்; 1. "பொங்கைப்புலஹம் பொறையெந்துங் கருமேந்திரியமைப்பூதம், இங்கில்வழியேய் பிரகிருதிமானுங்காரமனங்களே" என்கிறபடியே இருபத்தினுக்கு தத்துவங்களுக்குமேல் இருபத்தைந்தாவது தத்துவம் ஜீவாத்மா, இருபத்தாறாவது தத்துவம் பரமாத்மா என்பது சாஸ்திரஸ்திரத்தாரந்தமாதலால், ஒருவன் இதனையறியாமல் ஏதோ காரியப்பாடாக ஒன்று முதலாக எண்ணிக்கொண்டுபோந்து இரு

பத்தாளவிலே வந்தால் அந்த எண் தன்னைக்குறித்ததாக எம்பெருமான் வந்து நிற்பன் என்கிறவிது—எதேனும்பொரு விபாஜத்தையிட்டு எம்பெருமான் நம்மைக் கைக்கொள்வதில் மிக்க லுற்றமுடையவன் என்பதைக்காட்டும். இதற்கு மற்றும் பலபொருள்களுமுண்டு. (உ)

2776 எம்பிரானே எந்தைத்தந்தைக்கும் தம்பிரானே * தண்டாமரைக்கண்ணனை *
கொம்பராவ னுண்ணேரிடைமார்வனை * எம்பிரானேத்தொழாய் மடநெஞ்சமே! (ஈ)

மட நெஞ்சமே	விதேயமான மனமே!	அராவ	ஸர்ப்பத்தினும்
எம் பிரானே	எமக்கு உபகாரகனும்	துண்	துட்பமான
எந்தை தந்தை	{ (நம்மனில் நிலலாமல்) நம் குல	நேர்	நேர்த்திபொருத்திய
தந்தைக்கும்	{ த்திற்கெல்லாம் நாநனுயிருப்		
தம் பிரானே	{ பவனும்	இடை	{ இடையை யுடையவளான
			{ பிராட்டியை
தண் நாமரை	{ குளிரக்கடாஷிக்கின்ற நாம	மார்பனை	மார்பிலே உடையவனுமான
கண்ணனை	{ ரைபோன்ற திருக்கண்களை	எம்பிரானே	எம்பெருமானே
	{ யுடையவனும்	தொழாய்	வணங்குவாயாக*
கொம்பு	{ வஞ்சிக்கொடியினும்		

* * *—எம்பெருமானுக்கு அடியார் திறத்தில் அளவிறந்த நீர்மைக்குக் காரணம் பிராட்டி எம்பந்தமேயென்று அதனை யறுஸந்தித்து அந்தத் திருமலைத் தொழாய் நெஞ்சே யென்று திருவுள்ளத்திற்கு உரைக்கிறார். எம்பெருமானுடைய விஷய்காரம் தம்மொருத்த ரோடே பர்யவலித்துவிடாமல் 1. “கேசவந்தமர் கீழ்மேலெமரேழெழுபிற்ப்பும் மாசநிரிது பெற்று நம்முடை வாழ்வு வாய்க்கின்றவா” என்னுமாபோலே எம்பந்தி எம்பந்திகளளவும் ஏறிப்பாயுந் தன்மையை அறுஸந்தித்த ஆழ்வார் “எம்பிரானே எந்தை தந்தை தந்தைக்கும் தம் பிரானே” என்று அழகாகப்பேச, அப்பாசுரத்தின் போக்யதையைக் கண்ட எம்பெருமான் ‘இப்படி ஏத்துகிறவன் ஆர்?’ என்று குளிரக் கடாஷிக்கவே “தண்டாமரைக் கண்ணனை” என்று அக்கடாஷுத்திற்கு ஒரு பாசுரமிட்டார். கொம்பும் அராவும் என்று உம்மைத் தொகையாகக் கொள்ளுதலின்றியே கொம்பை அராவுகின்ற னுண்ணேரிடை என்றுரைத்தலு மொன்று. வஞ்சிக்கொம்பை வென்ற என்பது தாற்பரியம். (ஈ)

2777 நெஞ்சமே ! நல்லீநல்லீ உன்னைப்பெற்றால்
என்செய்யோம் ? * இனியென்னகுறைவினம் ? *
மைந்தனை மலராள்மணவாளனை *
துஞ்சும்போதும்விடாது தொடர்கண்டாய். (சு)

நெஞ்சமே	மனமே!	மைந்தனை	நித்யபௌவன முடையவனும்
நல்லீ நல்லீ	நீமிகவும் நன்மையையுடையை!	மலராள் மணவா ளனை	{ திருமகள் நாநனுமான எம்பெரு மானே
உன்னை பெற்றால்	உன்னை உதவியாகப் பெற்றால்		
என் செய்யோம்	{ எதைத்தான் செய்து முடிக்க	துஞ்சும் போதும்	நான் அகன்று மறந்தபோதும்
	{ மட்டோம்;	விடாது தொடர்	நீ விடாமல் தொடர்ந்து நில;
	{ (எதையுஞ்செய்து முடிக்கலாம்)		{ (கண்டாய்—முன்னிலையாக)
இனி என்ன	{ இனி என்ன குறையை யுடை		
குறைவினம்	{ யோம்?		

* * *—“எம்பிரானேத் தொழாய் மடநெஞ்சமே!” என்று கீழே தாஞ்சொன்னவாறே மேல்விழுந்து தொழுத நெஞ்சைக் கொண்டாடி, என்றைக்காவது நான் கைச்சியாறுஸந்தா னம் பண்ணிப் பிரியப் பார்த்த விடத்திலும் நீ எம்பிரானே விடாமலே தொடரவேணுமென்று அந்த நெஞ்சையிரக்கிறார். (சு)

1778 கண்டாயேநெஞ்சே! கருமங்கள்வாய்க்கின்ற * ஓர்

எண்டாணுமின்றியே வந்தியலுமாறு *

உண்டான உலகேழுமொர்முலடி

கொண்டானை * கண்டுகொண்டனைநியமே.

(ரு)

நெஞ்சே	மனமே!	உலகு ஏழும்	{ ஏழு லோகங்களையும் (மரளயத் திம்) விழுங்கினவனும்
கருமங்கள் வாய்க்கின்று	{ காரியங்கள் பலிக்குமிடத்தில்	உண்டானை	{
ஓர் எண் தாளும்	{ (நம்முடைய) நினைவு ஒன்றுமே	ஓர் மூ அடி	{ (மற்றொருகால் அல்லலுந்க்களை)
இன்றியே	{ மில்லாமல்	கொண்டானை	{ மூன்றடிகளாலே அனந்த்
வந்து இயலும்	{ பலித்துவருகிறபடியை		{ கொண்டவனுமான பெரு
ஆறு			{ மாளை
கண்டாயே	பார்த்தாயோ?	நீயும் கண்டு	{ நீயும் காணப்பெற்றாயன்றோ?
	(எங்கனே பெனின்)	கொண்டனை	{

* * * —இத்திருவாய்மொழியை நிர்தேறுதக விஷயீகாரபரமாக நிர்வஹித்ததற்கு இப் பாகுமே நிதானமா யிருக்கும். கீழ் இரண்டாம் பாட்டில் “எண்ணிலும் வரும்” என்று ப்ரஸ்துதமான எண் தானுமில்லாமல் அவனே மேல்கிழுந்து விஷயீகரித்தபடியை நெஞ்சுக்கு முதலிக்கிறார்.

2779 நீயும்நானும் இந்நேர்நிற்கில் * மேல்மற்றோர்

நோயுஞ்சார்கொடான் நெஞ்சமேசொன்னேன் *

தாயுந்தந்தையுமாய் இவ்வுலகினில் *

வாயுமீசன் மணிவண்ணனெந்தையே.

(கூ)

நெஞ்சமே	மனமே!	வாயும்	அவதரித்துள்ளவனும்
நீயும் நானும்	நீயும்நானுமாக	மணி வண்ணன்	நீலமணிவண்ணனும்
இ நேர் நிற்கில்	இந்த நிலையிலே நின்றால்	எந்தை	எமக்கு ஸ்வாமிபுகிய
மேல்	இனிமேல்,	ஈசன்	ஸர்வேசுவரன்
இ உலகினில்	இவ்வுலகத்தில்	மற்று ஓர்நோயும்	{ வேறொரு துன்பமும். அணுக
தாயும் தந்தையும்	{ மாதாவும் ததாவுமாக	சார் கொடான்	{ கொட்டான்;
ஆய்		சொன்னேன்	{ இது உண்மையாகச் சொன்னேன்

* * * —“விடாது தொடர்கண்டாய்” என்ற ஆழ்வாரை நோக்கி நெஞ்சானது, நான் விடாது தொடர்கிறேன். அவன் விட்டால் செய்வதென்? என்ன; ரைச்சியாநுள்ளதானம் பண்ணி நாம் அகலாதொழியில் நம்மை பொருநானும் அவன் விடானென்கிறார்.

2780 எந்தையேயென்றும் எம்பெருமானென்றும் *

சிந்தையுள்வைப்பன் சொல்லுவன்பாலியேன் *

எந்தையெம்பெருமானென்று வானவர்

சிந்தையுள்வைத்து * சொல்லும்செல்வனையே.

(எ)

வானவர்	நித்யஸூரிகள்	பாடியேன்	பாடியாகிய நான்
எந்தை எம்பெரு	{ ‘எந்தையே! எம்பெருமானே!’	எந்தையே என்றும்	எந்தையே! என்றும்
மான் என்று	{ என்று	எம்பெருமான்	{ எம்பெருமானே என்றும்
சிந்தையுள்வைத்து—மனத்தினால் சிந்தித்து		என்றும்	{
சொல்லும்	{ வாயினால் தோத்திரஞ் செய்யப்	சிந்தையுள் வைப்	{ மனத்தில் வைப்பேன்;
	{ பெற்ற	பன்	{
செல்வனை	புரீமாகுகிய எம்பெருமானை	சொல்லுவன்	வாயினாலுஞ் சொல்லுவேன்.

* * *—“நாழீனம் கீதகயேசுந அச்சிலம் கீர்த்தயேத்” என்று வேதபுருஷன் சொன்னான்; அச்சிலமான விஷயத்தை வாயினாற் சொல்லக்கூடாது என்றபடி. நைச்சியாநுஸந்தானம் பண்ணி அவனை விட்டுப் பிரிதல் என்கிற அச்சிலத்தை இவர் தாமே ப்ரஸ்தாவித்த மையால் அப்படியே வந்து புருந்தது; அயேக்யன் என்று அகலுகிருரிப்பாட்டில். அவனுடைய மேன்மையையும் தம்முடைய தாழ்வையும் பார்த்து * அயர்வறுமமரர்கள் தங்கள் சிந்தையுள்ளே வைக்கவும் தங்கள் வாயாலே துதிக்கவும் வாய்ந்த பெருமானே என் சிந்தையிலும் என் வாக்கிலும் கொண்டு கெடுத்தேனித்தனை; என்ன பாவியோ நான்! என்று தம்மைத் தாமே வெறுத்துக்கொள்ளுகிறார். (எ)

“81 செல்வநாரணனென்ற சொல்கேட்டலும் *

மல்கும்கண்பனி நாவேன்மாயமே *

அல்லுநன்பகலும் இடைவிடின்றி *

நல்கியென்னைவிடான் நம்பிநம்பியே. (அ)

செல்வன் நாரணன்	{ ஸ்ரீமந்நாராயணன் என்ற கிறிஸ்துவன் என்ற சொல்ல்கேட்டலும்	நம்பி	{ எல்லாவற்றிலும் நிறைந்த அப்பெருமான்
கண்பனி மல்கும்	{ கண்களானவை நீர் ததும்புகின்றன,	நல் அல்லும் பகலும் இடைவிடி இன்றி	{ நல்ல இரவும் பகலும் இடைவிடாமல்
நாடுவான்	{ (எங்குநாய் எம்பெருமான்! என்று அவனைத்) தேடாநின்றேன்;	நல்கி	{ கிருபை பண்ணி
மாயமே	{ இது ஆச்சரியமே;	நம்பி	{ என்மேல் விரும்பப் கொண்டு
		என்னை விடான்	{ என்னை விடாதிருக்கிறான்.

* * *—விஷ்ணுநர்கள் தாமே ஈடுபடுதற்குரித்தான பகவத் விஷயத்தில் தாம் ஈடுபடுவது தகாதென்று உறுதிக்கொண்ட ஆழ்வார், பகவத் விஷயம் நடையாடாததோரிடத்திலே கிடக்கவேனுமென்று போய் ஒரு குட்டிச்சுவரிலே முட்டாக்கிட்டுக் கொண்டு கிடந்தாராய்; அங்கே பெருஞ்சுமை யெடுத்துப்போகிற ஒரு வழிப்போக்கன் சுமை கனத்ததனால் அதனைக் கீழே தள்ளுவான் ‘ஸ்ரீமந்நாராயண!’ என்று சொல்லிக்கொண்டே தள்ளினானாக, அச் சொல் செவிப்பட்ட மாதிரித்திலே தம்முடைய கரணங்கள் மீண்டும் பகவத்விஷயத்தில் ப்ரவணமானபடியைக் கண்டு வியக்கிறார். (அ)

2782 நம்பியைத் தென்குறுங்குடிநின்ற * அச் செம்பொனேதிகழும் திருமூர்த்தியை *

உம்பர்வானவர் ஆதியஞ்சோதியை * எம்பிரானே யென்சொல்லிமறப்போடு? (ஈ)

நம்பியை	கல்பாணகுண பரிபூர்ணமும்	உம்பர் வானவர்	{ மேலான நித்ய ஸூரிகளுக்குக்
தென்குறுங்குடி	{ திருக்குறுங்குடியிலே நிற்பவனின்ற	ஆதி	{ காரணமீதனும்
அ செம்பொனே	{ அழகிய செம்பொன் போலவே	அம் சோதியை	{ அழகிய ஒளியுருவனுமாகிய
திகழும் திருமூர்த்தியை	{ ரேகாசிக்கின்ற திருமேனியை யுடையவனும்	எம் மிரானே	{ எம்பெருமானே
		என் சொல்லி	{ என்னவென்று மறப்பேன்.
		மறப்பன்	

* * *—அவன் விடாதிருந்தாலிருக்கட்டும்; நீர் அவனை மறந்து ஸம்ஸாரிகளைப் போலே * உண்டியே உடையே உகந்தோடித் திரியமாட்டீரோ வென்ன, நான் எதையிட்டு அவனை மறப்பது? மறக்கும்வகை தெரியவில்லையென்கிறார். செம்பொனேதிகழும் திருமூர்த்தி=எம்பெருமானுடைய வடிவு சாளமேக நிபச்சயம் மென்று வருணிக்கப்படாநிற்க, ‘செம்பொனே திகழும் திருமூர்த்தி’ என்று இங்குச் சொன்னது தேஜஸ்ஸின் மிகுதியைப் பற்றவென்க. (ஈ)

† நான்காம் பாட்டில் “துஞ்சும்போதும்” என்றதனால்.

2783 மறப்பும்ஞானமும் நானோன்றுணர்ந்திலன் *
மறக்குமென்று செந்தாமரைக்கண்ணோடு *
மறப்பறவேன்னுள்ளே மன்னினுன் தன்னை *
மறப்போலுவினி யானென்மணியையே.

(கா)

மறப்பும் ஞானமும் ஒன்று நான் உணர்ந்திலன்	{ மறத்தலும் அறிதலுமாகிய ஒன்றையும் நான் அறியேன்; (இப்படியிருக்க)	மறப்பு அற என் உள்ளே மன்னினுன் தன்னை	மறப்புக்கு அவகாசமில்லாதபடி எனது நெஞ்சினுள்ளே நிலைபெற்றிருந்தவனுள்
மறக்கும் என்று செந்தாமரை கண்ணோடு	{ இவன் ஈழமை மறத்துவிடுவன் என்று நீனைத்து செந்தாமரை மலர்போன்ற திருக்கண்களோடு	என் மணியை இனி யான் மறப்போ	{ எனது நிலரத்தமாகிய எம்பெருமானே இனி நான் மறப்பேனோ! (ஒரு நாளும் மறவேன்.)

* * *—வருந்தியாகிலும் அவன் பக்கலில் நின்றும் நெஞ்சை மீட்டு அவனை மறந்திருந்தாலோவென்ன, தன்னை நான் மீறவாமைக்காகத் தன்னுடைய அழகிய திருக்கண்களோடே கூட என்னுள்ளே புழுந்து எனக்கு மிகவுடமளியலுயர்க்கொண்டு ‘இனிப் பேரேன்’ என்றிருந்தருளினால்தலால் அவனை நான் மறக்கவிரகில்லையே யென்கிறார். நற்றிடிக்கு நடு காண்மின்—: “பெருவியைனுரைத்தன் கைபுகுந்தால் அத்தைமுடிந்து அநுபவியாதே உதறுவர்களோ?” என்று.

(கா)

2784 மணியைவானவர்கண்ணினத் தன்னதோ
ரணியை * தென்குருகூர்ச்சடகோபன் * சொல்
பணிசெய்யிர்த்துள் இவைபத்துடன் *
தணிவிலர்கற்பரேல் கல்விவாயுடே.

(கக)

மணியை வானவர்கண்ணின தன்னது ஓர் அணியை தென் குருகூர் சடகோபன்—;	{ நிலமணி போன்றவனும் நித்ய ஸுமிநாதனும் தனக்குத்தானே ஓராபரணமாகியிருப்பவனுமான பெருமானைக் குறித்து	சொல் பணிசெய்-வாசிகைகங்கரியஞ்செய்த ஆயிரத்துள் இவை பத்து உடன் தணிவு இலர் கற்பர் ஏல் கல்வி வாயும்	ஆயிரத்தினுள் இப்பத்துப் பாட்டையும் கருத்துடன் த்ருப்பி பெருதவர்களாய் கற்பாராயின் [அவர்களுக்கு] ஞானம் கிரம்பும்.
---	--	--	---

* * *—இத்திருவாய்மொழியைக் கருத்துடன் கற்பவர்கட்கு ஞானபலம் கைகூடும் என்கை. . கல்வி வாயும் என்பதற்கு இரண்டுவகையாகப் பொருளுரைப்பர்; ஞான முண்டாகுமென்பது ஒரு பொருள்; ஞானம் ஸபலமாகுமென்பது மற்றொரு பொருள். “ஒன் தாமரையாள் கேள்வனொருவனையே நோக்குமுணர்வு” என்கிறபடியே ஞானமானது பகவத் விஷயத்தைப்பற்றினதாகவே யிருக்குமாதலால் அது ஸபலமாகையாவது கைங்கர்ய பரியந்தமாகை.

(கக)

திருவாய்மொழி முதற்பத்து உரை முற்றிற்று.

இரண்டாம்பத்து — முதல்திருவாய்மொழி, வாயுந்திரையுளனும்.

—o—o—o—

ஸம்ஸாரிகள் உலகத்திலுள்ளாரெல்லாரையும் தங்கனைப்போலவே உண்டியே உடையே உகந்தோடுபவர்களாக நினைத்தல்போல ஆழ்வாரும் உலகிலுள்ள ஸகல பதார்த்தங்களும் தம் மைப்போலவே எம்பெருமானைப் பிரிந்த வருத்தத்தினால் நோவுபடுகின்றனவாகக் கொண்டு, நாரை அன்றில் கடல் காற்று சந்திரன் முதலிய பதார்த்தங்களை நோக்கி அவற்றுக்குண்டான சில தன்மைகளை இயற்கையாகக் கருதாது பகவத் விசுவேஷ வ்யஸநத்தினுண்டான வையாகக் கொண்டு அவற்றுக்குமாகத் தாம் அனுசோகிக்கிறார் இத்திருவாய்மொழியில்.

2785

வாயுந்திரையுளனும் கானல்மடநாராய் * ஆயுமமருலகும் துஞ்சிலும் நீதுஞ்சாயால் *

நோயும்பயலைமையும்மீதா ரவெம்மேபோல் * நீயும்திருமாலால் நெஞ்சுந்கோட்பட்டாயே. (க)

வாயும் திரை உக னும் கானல் ம டம் நாராய்	{மேன்மேலுங் கெட்டுகின்ற அலை கள் தாவுமிடமான கடற்க ரையிலுள்ள சோலையிலுள் ள இளமைதங்கியநாரையே, {நமது) நாயும் தேவலோகமும் உறங்கினாலும் நீ உறங்குகிற யில்லை; ஆல் ஆதலால்	கோபும் பயலை மையும் மீதா	{மனவருத்தமும் (அதன்காரிய மான) பசிலிறமும் மேலிட டுவர எம்மே போல் எங்களைப்போல நீயும் திருமாலால் நீயும் திருமகள் கொழுநனை கெஞ்சும் கோன் எம்பெருமானாலே நெஞ்சுபறி பட்டாயே த்துக்கொள்ளப்பட்டாயோ?
--	--	----------------------------	--

* * *—பிரிந்தவர்கள் இரங்குவது நெய்தல் நிலத்திலாதலால் ஆழ்வார் இப்போது கடற்கரைச் சோலையிலிருப்பதாகக் கொள்க. ஆங்கு உணவுக்காக ஊக்கங்கொண்டிருக்கின்ற ஒரு நாரை கண்ணுக்குப்புலப்பட, அதனுடம்பில் இயற்கையாகவுள்ள வெண்மையைக் கண்டு அதுவும் தம்மைப்போலவே பிரிவாற்றாமையினால் விவரணப்பட்டிருக்கின்றதாகக் கொண்டு, நாராய் ஐயோ! நீயும் நானகப்பட்ட விஷயத்திலே அகப்பட்டு இப்படியானாயோ? என்பதாகச் சொல்லுகிறது இப்பாசரம். (க)

2786

கோட்பட்டசிந்தையையாய்க் கூர்வாயவன்றிலே * சேட்பட்டயாமங்கள் சேராதிரங்குதியால் *

ஆட்பட்டவெம்மேபோல் நீயுமரவணையான் * தாட்பட்டதண்ணோய்த்தாமம் காழற்றாயே. (உ)

கோள் பட்ட சிந் தையை ஆய் கூர் வாய் அன் றிலே சேண் பட்ட யாமங்கள் சேராது இரங் குதி ஆல்	{அபஹரிக்கப்பட்ட நெஞ்சை யுடையயாகி (அதனால்) நழதழத்த குரலை யுடைய அன்றில் பறவையே!, நெடிதான சாமங்கள் தோ றும் படுக்கையிற் சேராமல் வருந்து கின்றது; ஆதலால்	ஆள்பட்ட எம்மே போல் நீயும் அரவு அணையான் தான் பட்ட தண் துழாய் தாமம் காழற்றாயே	{அடிமைப்பட்ட எங்களைப் போலவே {பிரிவாற்றாமை தோற்றவிறுக் கிற) நீயும் சேஷசாயியான எம்பெருமா னது திருவடிகளிலே ஸம்பந் தம்பெற்ற குளிர்ந்த திருத்து ழாய்மலையை ஆசைப்பட்டா யோ!
--	---	---	---

* * *—ஆணும் பெண்ணுமான அன்றிற்பறவை இணைபிரியாமல் நெருங்கி ஒன்றே டொன்று வாயலகைக் கோத்துக்கொண்டு உறங்கும்பொழுது அவ்வுறக்கத்திலே வாயலகு தன்னில் நெகிழ்ந்தவளவிலே துயிலுணர்ந்து அப்பிரிவைப் பொருமல் மெலிந்து பெருந்தொனியாகக் கத்துகிற மிக இரங்கத்தக்க சிறுஞரல் ஆழ்வாரது திருச்செவியிலே விழுந்ததாக, அதுவும் பகவத்விஷயத்தி லீடுபட்டுப் பிரிவாற்றாமையினால் கத்துகின்றதெனக் கொண்டு, ஐயோ! நீயும் என்னைப்போலே * ஆழியானென்னுமாழிமோழையில் அகப்பட்டாயே! என்கிறது இப்பாசரம்.

தழதழத்த ஞாலையுடைத்தான அன்றிற்பறவையே! நெஞ்சபறியுண்டு நெடும் போதாக வருந்திக்கிடக்கின்றயே!; அடிமைப்பட்ட என்னைப்போலே பிரிவாற்றுகை தோற்றவிரகத்த நியும் அரவணமேற் பள்ளிகொண்ட முகில் வண்ணனுடைய செவ்வித்துழாய் மாலையை ஆசைப்பட்டு இப்பாடுபடுகிறயோ? என்றளாயிற்று. பகவத் விஷயத்தி லீடுபட்டார் கல்வது இப்படிப்பட்ட வருத்தமுண்டாகாதென்று ஆழ்வார் நினைவு போலும்.

கோட்பட்ட — கொள்ளப்பட்ட என்றபடி. தன்வச மன்றியேயொழிந்த என்றபடி. சிந்தையை=முன்னினை. சேட்பட்ட=சேண்—நீட்சி. தாம்ம — ஓர்ஓர் என்னும் வடசொல் விகாரம். காமம் உற்றாய் + காமுற்றாய்; சிதைவு. (உ)

2787

காமுற்றகையறவோடு எல்லே! இராப்பகல்* நீமுற்றக்கண் துயிலாய் நெஞ்சருகியெங்குதியால்*

தீமுற்றத்தென்னிலங்கை ஊட்டினான் தாள்கயந்த* யாமுற்றத்தறயோ? வாழிகளைகடலே. (ந)

எல்லே! களை	{	கடலே! { ஓ முழங்குகின்ற கடலே!	{	ஆல்	ஆதலால்
காமுற்ற கை அற				தென் இலங்கை	தென்னிலங்காபுரி முழுவதும்
வோடு {	வீரும்பின பொருள் கை கடப்	பெருத இழவினல்	{	தீ ஊட்டினான்	நெருப்புக்கு உணவாக்கின
நீஇராபகல்முற்ற	நீ இரவும் பகலுமாகிய எப்	கண் துயிலாய் { போதும் கண்ணுறங்காதாகி		நான் நயந்த யாம்	பெருமானுடைய திருவடிகளை
நெஞ்ச உருகி எங்	{	உள்ளிடமும் நீராதி எங்குகின்	{	உற்றது	உற்று
				யோ {	அடைந்த வருத்தத்தை நீயும்
குதி	{	உய்ய;	வாழி	{	(நீ மனத்துன்பம் தீர்ந்து) வாழ்
					வாயாக.

* * *—கடல் பெருமுழக்கஞ் செய்வதும் அலையேறுவது வடிவதுமாயிருப்பதும் அதற்கு இயல்பாயிருக்க, அதனை யறயாதே அதாவும் தம்மைப்போலே எம்பெருமான் திருவடிகளில் நசைவைத்து விரும்பினபடியே லபிக்கப் பெருமையினாலே தன் காம்பிரியமெல்லாம்முந்து கரையிலே வருவது கரையேறமாட்டாதே உள்ளே கிழுவதாய் எழுத்துஞ் சொல்லும் பொருளும் தெரியாதபடி கத்துகின்றதாக்கக்கொண்டு, ஐயோ! நீயும் ராமபிரானது திருக்குணங்களில் அகப்பட்டு நான் படுமபாடு பட்டாயோ என்கிறதாய்ச் செல்லுகிறது இப்பாசாரம்.

கையறவு=கைப்படாமையினாலுண்டாகும் வருத்தத்திற்குக் 'கையறவு' என்று பெயர்; காமுற்ற கையறவோடு = ஆசைப்பட்ட பொருள் கிடைக்கப்பெறுமையினாலுண்டான வருத்தம். உண்மையில், கடல் யாதொன்றையும் காமுற்றது மில்லை, அது கைப்படாமற்போனது மில்லை, வருத்த முண்டானது மில்லை; இப்படியிருக்கவும் ஆழ்வார் தமக்குள்ளதெல்லாம் அதற்கு முண்டு போலேயென நினைத்து அருளிச்செய்தவாறு. (ந)

2788

கடலும்மலையும் விசம்புத்துழாய்எம்போல்* சுடர்கோளிராப்பகல் துஞ்சாயால்தன்வாடாய்!*

அடல்கோள்படையாழி அம்மாணிக்காண்பான்நீ* உடலம்நோயுற்றயோ? ஊழிதோறுழியே. (ச)

தன் வாடாய்	குளிர்ந்த காற்றே!	{	துஞ்சாய்	நீ கண்ணுறங்குகின்றிலை;
கடலும் மலையும்	ஸமுத்திரத்தையும் மலையையும்		ஆல்	ஆதலால்
விசம்பும் துழாய்	ஆகாசத்தையும் தடவிக்	{	அடல் கொள்	வலிமை கொண்ட திருவாழிப்
எம் போல்	எம்மைப்போல,		படை ஆழி அம்	படைவையுடைய எம்பெரு
சுடர் கொள் இரா	{	சந்திர ஸூரியர்களாகிற இரு	{	மாணிக் காண்பான்
பகல்	ஆம் பகலிலும்		நீ ஊழி ஊழி	நீ நெடுநாளாக உடம்பு நோவு
			தோறு உடலம்	கொண்டாயோ?
			நோய் உற்றயோ	

* * *—காற்றானது எங்கும் பரவிய தத்துவம்; அது ஒரு நொடிப்பொழுதும் ஓரிடத்தில் நிலை நின்றிராது; உடம்பிலே புழுதியை ஏறிட்டுக்கொண்டு வடிவு தெரியாதபடியிருக்கும்; குளிர்ச்சி புடைத்தாழியிருக்கும்; ஆக இத்தனையும் அதற்கு இயல்வாயிருக்க, அதனை அறியவில்லாதே அதுவும் தம்மைப்போலவே பகவத்விஷயத்தில் ஆசைவைத்து விருப்பம் நிறைவேறப் பெருமையினாலே இருந்தவிடத்தில் இருக்கமாட்டாதே மடனூருவாரைப்போலே உடம்பிலே புழுதியை ஏறிட்டுக்கொண்டு வடிவு தெரியாதபடியாய் ஸந்திபாத ஜ்வரமுற்றுக் குளிர்த்திருப்பதாகக்கொண்டு, வாடையே ! நீயும் கான்பட்டது பட்டாயன்றோ என்கிறார்.

வாடாய்=வாடை என்பதன் ஈறுதிரிந்த விளி. துஞ்சாய்—எதிர்மறை வினைமுற்று. காண்பான்—ஆன்விசுவரூபம் விளையெச்சம்; காண என்றபடி. (ச)

2789

ஊழிதோறுழி உலகுக்குநீர்கொண்டு * தோழியரும்யாழும்போல் நீராய்நெகிழ்கின்ற *

வாழியவானமே ! நீயும்மதுகுதன் * பாழிமையில்பட்டு அவன்கண்பாசத்தால் வைவாயே ? (ரு)

உலகுக்கு நீர் கொண்டு	{ உலகமெல்லாம் பெருகும்படி நீரை முதல்கொண்டு	மதுகுதன் பாழி	{ எம்பெருமானது பெருமிடும் மையில் பட்டு
ஊழிஊழி தோறு	{ காலமுள்ளவளவும்	அவன் கண்	{ அவனிடத்து விருப்பந்தி
நீர் ஆய் நெகிழ்	{ நீர்வடிவமாய் விழுகின்ற	பாசத்தால்	{ லால்
கின்ற வானமே	{ மேகமே	வைவாயே	{ அழிகின்றனையோ?
நீயும்	{ நீயும்	வாழிய	{ (இந்தத் துன்பம் தீர்ந்து) வாழ்வாயாக.
தோழியரும்	{ (எமது) தோழிமார்களும் நாள்		
யாழும் போல்	{ களும்போல்		

* * *—நீராய் இற்று விழுகின்ற மேகத்தைக்கண்டு, நீயும் என்னைப்போலே எம்பெருமானுடைய குணசேஷிதம் முதலியவற்றில் அகப்பட்டு நோவுபடுகிறாய்போலுமென்று சோகித்துச் சொல்லுகிற பாசம் இது. மேகம் நீர்சொரிவதைக் கண்ணீர்விட்டு அழுகிறபடியாகவெண்ணிச் சொல்லுகிறார். “உலகுக்கு நீர்கொண்டு” என்பதற்குச் சிலர் பொருள் பிரமிப்பர்கள் — ‘உலகுக்கெல்லாம் உதவுகைக்காக நீரைக்கொண்டு’ என்று பொருள் என்னுங்கள்; அந்தப்பொருள் பிரகரணத்திற்குச் சேரது; உலகமெல்லாம் வெள்ளமிட வேண்டும்படியான நீரைச் சொரிந்துகொண்டு’ என்றே பொருள்கொள்ளவேண்டும்; இங்ஙனமே பூருவாசாரியர்களெல்லாரும் வியாக்கியானித்தருளினர். உலகுக்கு உதவுதற்காக நீரை யெடுத்துக்கொண்டென்றால் இது மேகத்தின் இயற்கையாதலால் ஆழ்வார் அவ்வியற்கையைத் தாம் அறிந்துகொண்டாரென்று சொல்லிவிட்டால் “நீயும் மதுகுதன்பாழிமையிப்பட்டு அவன் கண்பாசத்தால் வைவாயே” என்கிற வார்த்தைக்குப் பரஸத்தியே இல்லையாய்விடுமென்க.

தோழியரும் யாழும் போல்=தோழியும் தானும் உலகம் வெள்ளம் கோக்கும்படியாகக் கண்ணீர்விட்டு அழுதுகொண்டிருக்கும் தன்மை இதனால் காட்டப்படும். (ரு)

2790

வைவாயவெம்மேபோல் காண்மதியே ! நீயிங்கான்* மைவானிருகற்றாய் மாழாந்துதேம்புதியால்*

ஐவாயவனைமேல் ஆழிப்பெருமானார்* மெய்வாசகம்கேட்டு உன்மெய்நீர்மைதோற்றாயே ? (சு)

நான் மதியே	நீர்ப்பிணை சந்திரை!	மைவான் இருள்	{ கரிய ஆகாயத்திலுள்ள இருளை
வைவாய் எம்மே	{ ரைந்து போவதையே இயற்கை	அகற்றாய்	{ நீக்குகின்றலையாக
போல்	{ யாகவுடைய எங்களைப்போல்	மாழாந்து தேம்	{ மயங்கிக் குறைபடுகின்றாய்;
நீ	{ (ஒளியுருவாகிய) நீயும்	புதி	
இவான்	{ இக்காலத்திலே	ஆல்	{ ஆதலால்

ஐவாய் அயவு	ஐந்து மூங்களைபுடைய தேவ	உன் மெய் நீ	உனது வடிவின் குராமாதிரை
அணைமேல் ஆழி	பாணத்தின் நீது உள்ள சக்கர	மை	அணை
பெருமனார்	பாணமான எம்பெருமானது		
மெய் வாசகம்	உண்ணாயான வர்த்தையைக்	தேற்றுவே	இருந்தாய் போனும்!
கேட்டு	கேட்டு		

* * *—கலாமாத்திரமாய்த் தேய்ந்து தேர்ந்தன இளம்பிறைச்சந்திரனைக்கண்டு ஆதோ உன்வடிவில் எழிலெல்லாம் இழந்தாயே! நீயும் ஆப்பெருமானுடைய பொய்புரையினே நம்பிக்கைகொண்டு நான் பட்டபாடு படுவன் றய்போலும்! என்கிறான். நான் மதியே! என்றதற்கு, 'முன்பு பூர்ணனாயிருந்த சந்திரனே!' என்கிற பொருளும். 'இளம்பிறையே!' என்கிற பொருளும் பொருந்தும். முதற்பொருளில் நான்சென்றமதி என்றபடி; இரண்டாம் பொருளில் நாட்டி என்றமையோலே.

ஹவாய எம்மேபோல் = 'ஹவாய' என்பதை 'ஹ வாய' என்றும், 'ஹவு ஆய' என்றும். பிரிக்கலாம்; ஹ என்பது முதலிலைத் தொழிற்பெயராய் ஹைவை [அதாவது சைதீயப்பதம்]ச் சொல்லும். வாய் என்றது இடமென்றபடி; எனவே சைதீயத்திற்குப் பிறப்பிடமாகவள்ள எங்களைப்போலே என்ற தாயிற்று. அன்றையே 'ஹவு ஆய, என்று பிரித்தால் சைதீயப்பெருவடி வெடுத்தவந்தாற்போலே யிருக்கின்ற எங்களைப்போலே என்றதாகும்.

மெய்வாசகங்கேட்டு = விபரீதலக்ஷணயினால் பொய்வாசகமென்றபடி. பொய்வாசகமென்றே சொல்லிவிடலாமானாலும், 'எம்பெருமானுடைய பொய் நாட்டாருடைய பொய் போன்றதன்று, இது ஸிலக்ஷணம்' என்று காட்டுதற்காக மெய்வாசகமெனப்பட்டதென்ப. எம்பெருமான் இப்போது உபேகித்தமையாலே அவனுடைய மெய்புரையும் பொய்புரையாகக்கொள்ளலாயிற்று. இந்த பிரகாரத்தில் "ராமாவதாரத்தில் மெய்யும் கருஷ்ணுவதாரத்தில் பொய்யுமிறே ஆச்சிநார்க்குத்தஞ்சம்" என்ற நம்பினையிட்டு ஸ்ரீஸூக்தி ரஸிக்கத்தக்கது. (பு)

2791 தோற்றேம்மடஞ்சும் எம்பெருமான்நாரணற்கு * எம்

ஆற்றமைசொல்லி அழுவோமைநீடுவே *

வேற்றோர்வகையில் கொடிதாய்எனையுழி *

மாற்றுண்மைநிறியோ? வாழிகளையிருளே !

(எ)

கனம் இருளே	கனத்திருக்கின்ற இருளே!	நீ நடுவே	நீ நடுவில்லுந்நுந்து
எம் பெருமான்	எமக்குள்வாயியான நாராயண	வேற்றோர் வகை	பகைவர்கள் நல்கிற வகை
நாரணற்கு	ஐக்கு	யின்	யைக்காட்டிலும்
மடம் கெஞ்சும்	விதேயமான கெஞ்சல்பறி	கொடிது ஆய்	கொடுமையாக
தோற்றேம்	கொடுத்தோமாகி	எனை ஊழி	காலமுன்னைவனும்
எம் ஆற்றமை	எங்கள் ஆற்றமையை வாய்சி	மாற்றுண்மை	பகைத்தன்மையை ஆளுகை
சொல்லி அழு	சி சொல்லி அழுகின்ற எம்	நிறியோ	யில் நிற்கியோ?
வோமை	களை	வாழி	இங்கிலைமை நீங்க வாழ்வாயாக.

* * *—ஒருவரையொருவர் காணவொண்ணாதபடி மூடின இருளைக்குறித்து 'இருளே! எம்பெருமானைப்பிரிந்து நோவுபட்டிருக்கிற வெண்ணை நீயும் இப்படி ஹிர்னிப்பாயோ? என்று பொடித்து பேசுகின்றான். முதற்பாட்டிற் சொன்ன நாரையென்ன, இரண்டாம்பாட்டிற் சொன்ன அன்றிறறவையென்ன, மூன்றாம்பாட்டிற் சொன்ன கடலென்ன, நான்காம்பாட்டிற் சொன்ன வாடையென்ன, ஐந்தாம்பாட்டிற் சொன்ன வானமென்ன, கீழ்ப்பாட்டிற் சொன்ன இளம்பிறைச் சந்திரனென்ன ஆகிய இவையெல்லாம் தம்மோடு தலைய யோக்கேதமங்களா யிருக்கின்றனவென்று கருதிய ஆழ்வார் அவற்றையெல்லாம் கூட்டிக்கொண்டு,

இங்ஙனம் சேதனப்பொருள்களோடு அசேதனப் பொருள்களோடு வாசியற நாங்கனெல்லா
ரும் பகவத்பிஷயத்திலிருப்பட்டு நெஞ்சிழந்து எங்கள் ஆற்றாமையைச்சொல்லிக் கதறியழுது
கொண்டிருக்க, இறனே! நீயும் எங்களைப்போலவே (எங்கள் திரளிலே சேர்ந்து) கதறியழு
வேண்டியிருக்க, அதுசெய்யாதது மல்லாமல் பகைவரைக்காட்டிலுங் கொடிதாக நின்று
எங்களை நீ ஹிம்ஸிக்கின்றாயே! இப்படியும் ஒரு கொடுமையுண்டோ? நீ இக்கொடுமைநீங்கி
வாழ்க என்கிறான். ஆக இங்ஙனே கூறப்பட்ட அர்த்தம் கீழ்ப்பாட்டுக்களோடும் மேற்
பாட்டுக்களோடும் பொருந்தாமல் ஒரு சப்தஸ்வாஸ்யத்தைப்பற்றியதா யிருக்கின்றது.
இது எம்பெருமானுடைய நிர்வாஹமாகும். கீழ்மேற்பாட்டுக்களோடு பொருந்தவும்
பொருள்கொள்ளலாம்;—இருளுக்கு மழுங்கியிருத்தல், ஸ்வபாவமாயிருக்கச்செய்தோரும் அது
ஸ்வபாவமென்றாமல் எம்பெருமானைப் பிரித்தாற்றாமையினாலே ஒன்றும் மழுங்கி வாழ்திருந்து
கதறவும்மாட்டாதே யிருக்கின்றதாகக் கொண்டு, ஏற்கனவே நோவுபட்டிருக்கிற வெங்களை
உன்னுடைய துக்கத்தையுங்காட்டி இன்னமும் நோவுபடுத்துகிறாயே!, சத்துருக்கள் நலியும்
நலிவும் ஸுகமென்னும்படி கொடியையாய்க்கொண்டு எத்தனைகாலம் நலியக்கடவை! ஐயோ!
உனக்குத் தயரம் நீங்குக என்கிறான் என்னவாமாம். (எ)

2792 இருளின்திணிவண்ணம் மாநீர்க்கழியே! போய்* மருளுற்றிராப்பகல் துஞ்சிலும்நீதுஞ்சாயால்*
உருளும்சகடம் உதைத்தபெருமானா * அருளின்பெருஞ்சையால் ஆழாந்துகொந்தாயே ? (அ)

இருளின் திணி	{ இருட்டிஹுடைய செறிந்த நிறத்	உருளும் சகடம்	{ உருளுகின்ற சகடத்தைத் திரு
வண்ணம் மா நீர்	{ தையுடைய பெரிய நீருள்ள	உதைத்த பெரு	{ வடிகளா லுதைத்தொழிந்த
கழியே!	கழியே!	மானா	{ எம்பெருமானுடைய

போய் மருள் உற் { மிகவும் மருட்சியடைந்து, இர
று இராபகல்துஞ் { வும் பகலும் முடிந்தாலும் நீ
சிவம் நீதுஞ்சாய் { ளுய்கின்றாடில்லை; அருளின் பெரு { க்ருபா குணத்திலுண்டான
ஆல் { ஆதலால் நசையால் ஆழாந் { பேராசையினால் ஆழ்ந்து
து கொந்தாயே { நோவுபட்டாயோ!

* * *—இருளின் செறிவாலே நீருக்கும் தரைக்கும் வாசியறியாதே ஒரு கழியிலே
சென்றழிந்தான்; கழிதான் இரைத்துக்கொண்டு ஓடாநிற்குமாகையாலே அது தன்னைப்
போலவே பகவத்பிஷயத்திலிருபாட்டாலே உறக்கமற்றுக் கதறுகின்றதாகக் கொண்டு, சகடா
ஸுரபங்கம் பண்ணின பெருமானுடைய செயலிலே நீயுமகப்பட்டாயோவென்கிறான். (அ)

2793 கொந்தாராக்காதல்லோய் மெல்லாவிடில்லுலர்த்த *

நந்தாவிளக்கமே! நீயுமளியத்தாய் *

சேந்தாமரைத்தடங்கண் செங்கனிவாயெம்பெருமான *

அந்தாமத்தண்டோய் ஆசையால்வேவாயே ?

(சு)

நந்தா விளக்கமே அழிவில்லாத விளக்கே!

அளியத்தாய் நீயும் { இரங்கத்தகுதியுடைய நீயும்,

கொந்து ஆரா { நோவுபட்டு மரளாத ஆசை
காதல் கோய் { கோயானது

மெல் ஆனி மெல்லிய பிராணனையும்

உள் உலர்த்த உள்ளே உலர்த்த,

செம் தாமரை தட { சிவந்த தாமரைமலர் போன்ற
கண் { பெரிய கண்களையும்

செம் கனி வாய் { சிவந்த கோவைக்கனி போன்ற
வாயையுமுடைய
எம் பெருமான் எம்பெருமானது

அம் தண் துழாய் { அழகிய குளிர்த் திருத்துழாய்
நாமம் ஆசையால் { மாலேயின் மீதுள்ள ஹிருப்பத்
வேவாயே { தினால் வேகின்றாயோ!

* * *—ஆற்றாமையாலே தன் மாளிகையிலே புருந்து அங்கு எரிகிற விளக்கைக்
கண்டு அதன் வெப்பத்தைப் பார்த்து 'உடம்பிலே கைவைக்க வெண்ணாதுபடி விரஹஜ்வரம்
பற்றி யெரியாநின்றது' என்று கொண்டு நீயும் என்னைப்போலே பகவத் விரஹத்தாலே

வெதும்புகிருயோ வென்கிருள். அளியத்தாய் = ஐயோவென்று இரங்கவேண்டும் படி யிராநின்றாயென்றபடி. காட்டுக்குக் கண்காட்டியான வுன்குப் பார்த்தமான வுடம்பிலே இப்படி நோவுருவதே! என்று நொந்து சொல்லுகிறபடி. [செந்தாமரையித் யாதி.] செந்தாமரைபோன்ற தடங்கண்களாலே குளிரக் கடாக்ஷித்து, கொவ்வைக்கனி போன்ற திருவதரம் துடிப்ப இன்சொல் சொல்லுவனான எம்பெருமானைய அழகிய திருத் துழாய்மாலை பெறவேணுமென்னுமாசையாலே நீயும் என்னைப்போலே வேவாநின்றாயோ? (சு)

2794

வேவாராவேட்கையோம் மெல்லாவிழுள்ளுலர்த்த* ஓவாதிராப்பகல் உன்பாவேழித்தொழிந்தாய்* மாவாய்பிளந்து மருதிடைபோய்மண்ணளந்த* மூவாமுதல்வா! இனியம்மைச்சோரேலே. (க)

மாவாய் பிளந்து	{ குதிரைவடிவாகவந்த கேசி யென்னுமசுரனுடைய வாயைப் பிளந்தவனும்	வேட்கை கோய் ஆசை நோயானது
மருது இடை	{ இரட்டை மருதமரங்களின் நடுவே தவழ்ந்து சென்று அவற்றை முறித்துத்தள்ளின வனும்	மெல் ஆயி உள் { மெல்லிய ஆத்மாவைக் குருத்து உலர்ந்த { வற்றாக வந்துவிக்க
மண் அளந்த	{ (தரிசிக்கரமாய்ப்) பூமியை அள ந்துகொண்டவனுமான	இராய் பகல் { இரவும் பகலும் இடைவிடாமல் ஓவாதுஉன்பாலே உன்னிடத்திலேயே சுடுபடுத்தி விழுந்து ஒழிந்த தாய் { உபேக்ஷித்துவிட்டாய்;
மூவா முதல்வா	அழியாத முதல்வனே!	(போனது போகட்டும்);
வேவு ஆரா	{ எவ்வளவு வேகச்செய்தும் தருப்தியடையாத	இனி எம்மை { இனிமேல் எம்மைக் கைவிட சோரேல் { வேண்டா.

* * *—இப்படி அளவுகடந்த ஆர்த்தியோடே துடிக்கிற ஆழ்வாரைக் குளிரநோக்கி ஒருவாறு சுகப்படுத்தவந்து நெருங்கிய எம்பெருமானைக்குறித்து, பிரானே! சிலநாள் நலிந்து விடுவதன்றியே மேன்மேலும் மிகவும் நலிகின்ற விஹ்வயநமானது ஏற்கனவே மெலிந்து போன ஆத்மாவை மிகவும் நோவுபடுத்த இரவும்பகலும் இடைவிடாதே உன்னுடைய குண சேஷிதத்தினையே நினைந்து நைந்து உன்கரைந்து உருகும்படியாகச்செய்திட்டாய்; இவ்வளவு செய்த நீ இனி ஒருகாலமும் என்னைக் கைவிடாதே கொள்ளவேணும் என்று பிரார்த்திப்பதாய்ச் செல்லுகிறது இப்பாசரம். (க)

2795

சோராதவேப்பொருட்டும் ஆதியாஞ்சோதிக்கே * ஆராதகாதல் குருகூர்ச்சடகோபன் * ஓராயிரம்சொன்ன அவற்றிளிவைபத்தும்* சோரார்விடார்கண்டிர் வைகுத்தத்திண்ணெனவே. (கக)

சோராத எப்	{ ஒன்றுக்குறையாத எல்லாப் பொருள்களுக்கும் காரண பூதனாகப்பெற்ற ஒளியுருவ னான எம்பெருமானுக்கே	சொன்ன அவர் { அருளிச்செய்த பாசரங்களுக் யுள் { குள்ளே
ஆம் சோதிக்கே		இவை பத்தும் { இந்தப்பத்துப் பாசரங்களையும் சோரார் { மறவாதவர்கள்
ஆராத காதல்குரு	{ அடங்காத ஆசையையுடைய கூர் சடகோபன் { ரான ஆழ்வார்	வைகுத்தம் தின் { பரமபதத்தை திடமாகவே விடா ண்ணெனவே விடார் { மல் சித்தியாதுபவம் பண்ணப் பெறுவார்கள்.
ஓர் ஆயிரம்	ஓராயிரமாக	(கண்டிர்—முன்னிலையாசை.)

* * *—இப்படி எம்பெருமானைப் பிரிந்த துயரத்தினால் முடியப்படுகிற தம்மை உய் வித்தற்பொருட்டு வந்து ஸேவைவாதித்தருளின எம்பெருமானைக்கண்டு தாம் உஜ்ஜீவித்து, தம்முடைய உஜ்ஜீவனத்தாலே எம்பெருமானுடைய ஸர்வேச்வரத்துவம் ஒளிபெற்ற படியைக் கண்டு சாலவுமுலந்து அவனுடைய ஸர்வேச்வரத்துவத்தை நெஞ்சர அநுபவித்து, இப்படி ஸர்வேச்வரனாயிருந்த எம்பெருமான் பக்கலுள்ள ஆசையாலே சொன்ன இத்கிருவாய்

மொழியை நியதமாக அநுஸந்திக்குமவர்கள் ஒருநாளும் எம்பெருமானைப் பிரியார்கள், இது திண்ணம் என்று இப்பதிகம் கற்றார்க்குப் பயனுரைத்துத் தலைக்கட்டினாராயிற்று. (கக)

இரண்டாம்பத்து—இரண்டாம் திருவாய்மொழி, திண்ணன்வீடு.

கீழ்த்திருவாய்மொழியில் ஆழ்வார்க்கு உண்டான ஆற்றாமை தீர எம்பெருமான் வந்து முகங்காட்டி ஆச்வஸிப்பிக்க, உடனே தேறுதலடைந்த ஆழ்வார், எம்பெருமானுடைய பரத்வம் என்னென்பம் என்கிற இரண்டு குணங்களிலே என்னென்பமானது பேசப்பேச உருகப்பண்ணுமதாதலால், 'இப்போதுதான் சிறிது தேறுதலடைந்த நாம் அந்த என்னென்ப குணத்தைப்பேசி நெஞ்சழியவொண்ணாது; * நெஞ்சால் நினைப்பரிதால் வெண்ணெய் நெண்ணுமீன்ச் சொல்லே * என்கிறபடியல்லாமல் தரித்துவிட்டு பேசலாம்படியான பரத்வத்தைப்பற்றிப் பேசுவோம்' என்றெண்ணி அதனைப் பேசுகிறார் இத்திருவாய்மொழியில்.

2796 திண்ணன்வீடு முதல்முழுதுமாய் * எண்ணின்மீதியன் எம்பெருமான் *
மண்ணுமீன் னுமெல்லாம் உடனுண்ட * நம் கண்ணன்கண்ணல்லது இல்லையோர்கண்ணே (க)

திண்ணன் வீடு	{ திண்மையையுடைய நல்ல	உடன் உண்ட	ஒருங்கே அழுதுசெய்தவனுன
முதல் முழுதும்	{ மோகும் முதலாக எல்லா	நம் கண்ணன்	{ நமது கண்ணபிரானே (உலகுக்கு) இறைவன்;
ஆய்	{ வற்றையும் அளிப்பவனாய்		
எண்ணின்மீதியன்	{ நினைவுக்கு அப்பாற்பட்டவனாய்	கண்	{
எம்பெருமான்	{ எனக்கு எவாமியாய்	அல்லது ஓர் கண்	{ அல்லாமல் வேறொரு தலைவன் இல்லை
மண்ணும் வீண்	{ பூமியும் ஆகாசமுமாகிய முழுவதும் எல்லாம்		

* * *—கண்ணபிரானே உலகுக்கெல்லாம் நிர்வாஹக நென்கிறார். மோகும் முதலிய ஸகல புருஷார்த்தங்களையும் அளித்தருள்பவனாய், எண்ணிந்த திருக்குணங்களையுடையனாய், அக் குணங்களைக்காட்டி என்னை யீடுபடுத்திக்கொண்டவனாய், பிரளயாபத்து வந்தபோது பூமி முதலான ஸகல லோகங்களையும் ஒருசேரத் திருவயிற்றிலேவைத்து நோக்குபவனுன நமது கண்ணபிரானே உலகுக்கெல்லாம் கண்ணுயிருப்பவன். திண்ணன் என்றகிடத்து மகரனகரப்போலியாய், திண்ணம் என்றபடியாகக் கொண்டால், இப்போது சொல்லுகிற விஷயம் அசைக்க முடியாதது என்றவாறும். 'திண் நல் வீடு' என்று கொண்டு திடமாயும் விசுஷணமாய் மிருக்கிற மோகும்மென்றதாகவுங் கொள்ளலாம். ஒரு நாளாமழியாத பரமபதம் முதலிய ஸகல லோகங்களையும் தன் கீழ்தியாகவுடையவன் என்றும் பொருளாகலாம். (க)

2797 ஏபாவம்! பரமே! ஏழலகும் * ஈபாவம்செய்து அருளாலளிப்பாரார்? *
மாபாவம்விட அற்துப்பிச்சைபெய் * கோபாலகோளரி ஏற்றியே. (உ)

மாபாவம் விட	{ மிகப்பெரிதான (பிரமஹந்தி)	ஏழ் உலகும் ஈ	{ ஏழலகங்களையும்	பாவம்
அற்து பிச்சை	{ பாபமானது விட்டு நீங்கும்படி	பாவம் செய்து	{ தொலைந்ததாகச் செய்து	
பெய்	{ சிவபிரானுக்கு அகையிட்ட	அருளால் அளிப்பார்	{ கருணையினாலே காப்பவருள்	
கோபாலன்கோள்	{ கோபாலனென்கிற வலிமைதன்	ஏபாவம்	{ ஐயோ!	
அரி ஏறு அன்றி	{ கிய ஆண்டிக்க மல்லது	பரமே	{ எம்பெருமானது ஏற்றத்தைச் சொல்லிமுடித்தல் நம்மாலா குமேர்?	

(வேறொருவர்)

* * *—பிரமன் சிவன் முதலானுடைய சரித்திரங்களை ஆராய்ந்துபார்த்தால் அவர்கள் ஈசுவரர்களாகத் தகுதியில்லை; ஆபத்துவந்த காலத்திலே அவர்களைக் காத்தருள்வனவாகப் பரவித்திபெற்ற எப்பெருமானே ஈசுவரன் என்று நிலைநாட்டுகிறாதினில். * வேதப்பஹார குருபாதக * இப்பாதி ஸ்தோத்திரத்த மூலஸூக்திக்கு இப்பாகரம் மூலம். (உ)

2798 ஏறணப்பூவணைப் பூமகள் தன்னை * வேறின்றிவின்தோழத் தன்னுள்வைத்து *
மேல்தன்னைமீத நிமிர்ந்துமன்கொண்ட * மால்தனில்மிக்குமோர் தேவுமுளதே. (ங)

ஏறணை	ரிஷபவாஹனான ருத்ரனையும்	மேல் தன்னை	மேலுலகத்தை
பூவணை	{ தாமரைப்பூவைப் பிறப்பிடமாக வுடையதுன ஷேரணையும்	மீதிட	மேலேடும்படி
பூமகள் தன்னை	{ அலர்மேல் மங்கையான பூநீ மஹாலக்ஷ்மியையும்	நிமிர்ந்து	வளர்ந்து
வேறு இன்றி	வேற்றுமையில்லாமல்	மண்	பூமியை
தன் உள்	தன்னு திருமேனில்	கொண்ட	{ அனந்து கொண்டவையுமிரா கின்ற
விண் தொழு	விண்ணுளார் தொழுப்படி	மால் தனில் மிக்	{ ஸர்வேசுவரனுக்கு மேற் பட கும்
வைத்து	இடங்கொடுத்து வைத்தவையும்து,	ஓர் தேவும் உளதே ஒரு தெய்வமுமுண்டோ?	

* * *—அயர்வறுமமார்கள் தன்னுடைய சிலகுணத்தைக் கண்டு தொழுகக்காணர்வேச்வரியான பெரிய பிராட்டியாரோடொக்கப் பிரமன் முதலானார்க்கும் தன்னை ஆசர்யமாகக் கொடுத்துக்கொண்டிருக்கையாலும், ஸகல ஸோகங்களும் திருவடிகளினுள்ளே யடங்கும்படி அளந்தருளுகையாலும் இவனே ஸர்வேசுவரன், வேறில்லை யென்கிறார். (ங)

2799 தேவமெப்பொருளும்படைக்க * பூவில் ஞானமுகனைப்படைத்த *
தேவனெம்பெருமானுக்கல்லால் * பூவும் பூசனையும்தகுமே? (ச)

தேவும் எப்பொருளும்	{ தேவர்களையும் மற்றெல்லாப் பொருள்களையும் ஒருஷ்டிக்க	தேவன் எப்பொருள்	{ பாதெய்வமாகிய எனது ஸ்வா மானுக்கு அல்
			{ மிக்கேயன்றி லால் (வேறுகிட்டுக்கு)
பூவில் ஞானமுகனை	{ (திருநாகர்க்கோட்டிலே பிர ணை படைத்த மனை உண்டாக்கின	பூவும் பூசனையும்	{ புஷ்பங்களும் திருவாராதனமும் தகுமே? (தகாது)

* * *—பூ அணிதற்கு ஈடான ஸௌந்தர்ய ஸௌகுமார்யங்களும், பூஜைபடுத்தி ஈடான முதன்மையும் எப்பெருமானுக்கன்றி வேறு சிலர்க்கு இல்லாமையாலே அவனே ஸர்வேசுவரனென்கிறார். (ச)

2800 ததும்சீர்த்தன் தனிமுதலினுள்ளே * மிகுந்தேவும் எப்பொருளும்படைக்க *
ததும் கோலத்தாமரைக்கண்ணனெம்மான் * மிகுஞ்சோதி மேலறிவார்யவரே. (ரு)

ததும் சீர் தன்	{ (நெருஷ்டி முதலியவற்றுக்குத்) தகுதியான (சிறந்த ஞானம் முதலிய) குணங்களையுடைய	எப்பொருளும்	{ (மனிசர் முதலிய) மற்றெல்லாப் பொருள்களையும் படைப் பதற்கு
தனி முதலினுள்ளே	{ ஞான தன்னுடைய ஒப்பற்ற உலககாரணமான ஸங்கல் பத்திற்குள்ளே	ததும் கோலம்	{ தகுதி பொருந்தியவனும் அழ கிய புண்டரீகாக்ஷணமாகிய ணன் எம்மான்
மிகும் தேவும்	{ மிகுந்த (பிரமன் முதலிய) தேவர்களையும்	மிகும் சோதி மேல்	{ மிகுந்த ஒளிப்பொருந்திய மேலா ல் அறிவார் யவர்

* * *—எப்பெருமானுக்குப் பரதவஸ்தாபகங்களானவற்றுக்குள்ளே புண்டரீகாக்கித்
வழும் ஒன்றாதலால் அதனை இவ்ரு அருளிச்செய்கிறார். ஆளவந்தாரும் ஸ்தோத்திரத்தால்
பூநீமநாராயணனுடைய பரதவத்தை நிரூபிக்கும் பிரகாரத்திலே ஈக: ஸாணரீகநயந:
வ-சா-ஹோஜ: ௧: || ௧: புண்டரீகநயந: புருஷோத்தம: ௧: என்றருளிச்செய்ததற்கு காரணம்.

தனக்குத் தகுதியான ஜ்ஞாநசக்தி முதலிய திருக்குணங்களை யுடையனாய்த் தன்னுடைய ஸங்கல்ப மாதிரித்திலே எப்படிப்பட்ட தேவர்களையும் படைக்க இவனே தகுதியுடையானென்று கோட்சொல்லித் தருகின்ற தண்டாமரைக்கண்களையுடையனாய் அவ்வழகாலே என்னை அடிமைகொண்டருளின எம்பெருமானே பரத்தவம்; இவன் தவிர வேறு சில ஈசுவரர்கள் உண்டென்பதற்குப் ப்ரமாணமில்லை என்றாயிற்று. (ரு)

2801 யவரும் யாவையும் எல்லாப்பொருளும் * கவர்வின்றித் தன்னுளோங்குகின்ற *
பவர்கோள் ஞானவேள்எச்சுடர்மூர்த்தி * அவரெம்மாழி யம்பள்ளியாரே. (சு)

யவரும் யாவையும் எல்லாப்பொருளும் கவர்வு இன்றித் தன்னுள் ஒழிக்கின்ற பவர்கோள்	{	சேதனர்கள் யாவரும் அசேதனங்கள் யாவையும் எல்லாப்பொருள்களும் நெருக்கமின்றியே தனது திருவடிகளினால் வடிகிறார் அடங்கும் பரப்பைக்கொண்ட	{	ஞானம் வெள்ளம் ஞான மிகுதியை சுடர் மூர்த்தி அவர் { தனக்குக் கார்த்தியாகவுடைய ஸ்வாமியுமான அந்த ஸர்வேசுவரன் எம் அம் ஆழி எமது அதுபவத்திற்குரிய அழப்பள்ளியார் { கியப்ரளயார்வைசுபன ராவர்.
--	---	---	---	--

* * *—சேதநாசேதநாத்கமான ஸகல பதார்த்தங்களையும் தன் திருவயிற்றிலே வைத்து ரஷிக்கையாலே அவனே ஈசுவரனென்கிறார். (சு)

2802 பள்ளியாலிலே ஏழலகும்கோள்ளும் * வள்ளல் வல்வயிற்றுப்பெருமான் *
உள்ளுளாரறிவார் ? அவன்தன் * கள்ளமாய மனக்கருத்தே. (எ)

பள்ளி ஆல் இலே ஏழ் உலகும் கொள்ளும் வள்ளல் வல்வயிற்று பெருமான்	{	படுக்கை ஆலந்தளிராக ஏழு லகங்களையும் கொள்ளக்கூடியன வள்ளல் பேரிடமுடைய உறுதியான திருவயிற்றையுடையனான பெரியோனாகிய	{	அவன் தன் கள்ளம் மாய மனப் பருத்தி { அந்த ஸ்ரீமங்கராயனனுடைய ஒருவராலுமறியக்கூடாததான ஆச்சரியமான திருவுள்ளக் கருத்தை உன்னுள் அறிவாதினில் அறிவல்லவார் ஆர் யாவர்?
--	---	---	---	--

* * *—ஸகல லோகங்களுக்கும் ஆபத்திலே இடங்கொடுக்கையாகிற சிறந்த ஓளதார்யத்தை யுடையனாய், ஸகல லோகத்தையும் வைத்துக்கொண்டு ஒரு சிறிய ஆலந்தளிரிலே கண்வளர்ந்தருளும்படியான சுவடிதவடிநா ஸாமர்த்தியத்தையுடையனான ஸர்வேசுவரனுடைய தீவ்ய சேஷ்டதங்களை ஆராய்வல்லார்? என்னும் முகத்தாலே, இப்படிப்பட்ட அகடிதகடநா ஸமர்த்தனுக்கே ஸர்வேசுவரத்வம் தரும் என்கிறாயிற்று. (எ)

2803 கருத்தில்தேவும் எல்லாப்பொருளும் * வருத்தித்த மாயப்பிரானையன்றி * ஆரே
திருத்தித் திண்ணிலுமூவுலகும் * தம்முள் இருத்திக் காக்குமியல்வனரே. (அ)

கருத்தின் தேவும் எல்லாப்பொருளும் வருத்தித்த மாயம் பிரானே அன்றி	{	தனது ஸங்கல்பத்திலே தேவர்களையும் மற்றெல்லாப்பொருள்களையும் வருத்தி செய்த [உண்டாக்கின] ஆச்சரியமான சக்தி முதலிய வற்றையுடைய எம்பிரானைத் தவிர்த்து	{	மூவுலகங்களையும் உறுதியான நிலைமையை யுடையனவாக அமைத்து தம் உள் இருத்தி காக்கும் இயல்வின்னர் ஆர் { தம் நினைவுக்குள்ளே வைத்துக் காப்பாற்றுவதையே இயற்கையாகவுடையவர் எவர்?
--	---	--	---	--

* * *—ஸ்ருஷ்டி கார்யத்தையும் ஸமரக்ஷண கார்யத்தையும் ஸ்வாதீநமாகவுடையவனாகையாலே இவனுக்கே ஈசுவரத்வம் பொருந்துமென்கிறார். தமது ஸங்கல்பத்திலே தேவஜாதி முதலான ஸகல பதார்த்தங்களையும் உண்டாக்கின ஆச்சரியபூதனான ஸர்வேசுவரனையன்றி, மூன்று லோகங்களையும் நிலைபெறுமாறு திருத்தித் தன் ஸங்கல்பத்திலே வைத்துக்கொண்டு

காக்கும் ஸ்வபாவமுடையவர் வேறு யாரேனுமுளரோ? இல்லையென்றபடி. இதனால் 'ஸ்ருஷ்டிக்குப் பிரமன் கடவன், ரக்ஷணத்திற்கு மாத்ரிமே எம்பெருமான் கடவன்' என்பது கிடையாது; எல்லாம் எம்பெருமானதீனமே' என்றதாம். (அ)

2804 காக்குமியல்லின்ன கண்ணபெருமான் * சேர்க்கைசெய்து தன்னுத்தியுள்ளே * வாய்த்ததிசைமுகன் இந்திரன்வானவர் * ஆக்கினான் தெய்வவுலகுகளே. (க)

காக்கும் இயல் { ரக்ஷிப்பதையே தொழிலாக வினை { வுடைய முகன் { ஸ்ருஷ்டி கார்த்தியுடைய யோக்யனை கண்முக்கையார்	வாய்த்ததிசை { இந்திரன் இந்திரனையும் வானவர் மற்றுமுள்ள தேவர்களையும்
கண்ணபெருமான் பூதீ கிருஷ்ணபரமாத்மா { (ஸம்ஸாரஸமயத்தில் எல்லாம் தன் லரிடத்துச்) சேரும்படி செய்து { தெய்வ உலகுகள் { (ஆவர்க்கு ஆந்ருபிடமான) தீவ்யலோகங்களையும்	ஆக்கினான் உண்டாக்கினான்.

தன் உத்தி உள்ளே தனது திருநாடுக்குள்ளே, ஆக்கினான் உண்டாக்கினான்.

2805 கள்வாவேம்மையும் ஏழுலகும் * நின் னுள்ளேதோற்றிய இறைவவென்று * வெள்ளேறென்றான்முகன் இந்திரன்வானவர் * புள்ளூர்திகழல் பணிந்தேத்துவரே. (க)

வெள்ளேறென்று { வெணுத்த ஏறுகை வடிவமானாக வுடைய சிவபிரானும் பிரமனும் இந்திரனும் மற்றுமுள்ள தேவர்களும் (ஒன்றுகூடி.)	நின் உள்ளே { உனது ஸங்கல்பத்தினுள்ளே தோற்றிய தோன்றுவித்த ஸ்வாமியே!" இறைவ என்று என்று சொல்லி
கள்வா "கள்வனே! எங்கனையும் ஏழுலகும் ஏழுலகங்களையும்	புள்ளூர்திகழல் { கருடவாகனாகிய ஸர்வேசுவர பணிந்து ஏத்து- னுடைய திருவுருக்களை வணங்கித் துதிப்பர்.

* * *—எவர்களை நிற்கன் தெய்வமாகக் கருதுகின்றார்களோ அவர்களும் எம்பெருமானையே பணிந்து துதிக்கின்றார்களாதலால் அவர்களது இசைவினையும் எம்பெருமானுக்கே பரத்வமுண்டென்று எளிதில் அறியலாமே யென்கிறார். "உன் ஈசுவரத்வத்தை மறைத்துக் கொண்டு எங்களுக்குத் தெரியாதபடி வந்து நிற்கிற கள்வனே! எங்கனையும் எங்களுக்குடமான லோகங்களையும் ஸங்கல்பமாதரத்தாலே தோன்றுவித்த ஸ்வாமியே!" என்றிந்நவனம் துதிக்கின்றார்களாம் கருடவாஹனான பெருமானைச் சிவன் பிரமனின்திரன் முதலானோர். தேவர்கள் எம்பெருமான் பக்கலிலே வந்து வரங்கொள்ளும்போது 'நீர் எங்கனிடத்திலேவந்து வாங்கேட்பதாகவுங்காட்டி எங்களைப் பெருமைப்படுத்தவேணும்' என்றும் வரங்கேட்பார்களாம்; எம்பெருமான் அதற்கு இணங்கி 'ருக்மிணிப்பிராட்டிக்கு ஒரு பிள்ளைவேணும், என்று சிவபிரானிடத்தே வாங்கேட்பனும்; அப்போது, 'அந்தோ! தான் பராத் பரனாயிருக்கிற நிலைமையை மறைத்துக்கொண்டு இப்படி வரங்கேட்கிறானே! இது என்ன கள்வமோ!' என்றீடுபட்டுக் கள்வா! என்று கிளிப்பதுண்டே; அதைச் சொல்லுகிறதின்கு. இவன் தாழ்கின்ற நிலையும் ஸ்தோத்ரம்பண்ணினபடியும் களவு என்பதை கிருபிக்கிறது எம்மையுமேழலகும் நின்னுள்ளேதோற்றிய இறைவ! என்பது. (க)

2806 ஏத்தவேழுலகுக்கொண்ட கோலக் கூத்தனை * குருகூர்ச்சடகோபன்சொல் * வாய்த்தவாயிரத்துள் ளிவைபத்துடன் * ஏத்தவல்லவர்க்கு இல்லையோருளமே. (க)

ஏத்த ஏழ் உலகும் கொண்ட கோலம் கூத்தனை { (அனைவரும்) துதிக்க எல்லா வுலகங்களையும்என்று கொண்ட அழகிய கூத்தனை. எம் பெருமானைக்குறித்து	வாய்த்த { உலகுக்கு மஹாபாக்கியமாகக் கிடைத்த ஆயிரத்துள் { ஆயிரத்தில் இப்பத்துப் பாசுரங்களையும்
குருகூர் சடகோபன் சொல் { ஆழ்வார் அருளிச்செய்த	உடன் ஏத்த வல்லவர்க்கு ஓர் ஊனம் { அர்த்தத்தோடு (கற்று) ஸ்துதிரப மாகச்சொல்ல வல்லவர்க்கு இல்லை ஒரு குரையுபயில்லையாகும்.

இரண்டாம் பத்து -- மூன்றாம் திருவாய்மொழி—ஊனில்வாழ்மிரே.

வாயுத்திரையுகளில் நேர்த்த ஆர்த்திரேவந்து ஸம்சேஷித்ததனுண்டான இன்பம் இத்திருவாய்மொழியில் அருளிச்செய்யப்படுகிறது. இந்தப் பேரின்பத்தை யறுபளிப்பதற்கு உசாத்துணையாவார் இந்நிலத்தில் ஆரோதுமுனரே? என்று பார்க்கையில்*உண்டியே உடையே உகந்தோடுமும் மண்டலத்திலே அப்படிப்பட்டாரோருவருங் கிடையாமையாலே எம்பெருமானே தியாக்யவர்பாணனுதிரு தித்யனாகிகளின் திரளிலே போய்ப்புகுந்து அவர்களோடு ஒரு கோவையாக உபபலிக்கப்படுவது என்றைக்கோ என்கிற குறையோடே இத்திருவாய்மொழி தலைக்கட்டுகின்றது.

2807 ஊனில்வாழ்மிரே ! ஸ்லேபோவுன்னேப்பெற்று *

வானுளார்பெருமான் மதுகுதனென்னம்மாண் *

தானுமயானுமெல்லாம் தன்னுள்ளேகலந்தோழித்தோம்

தேனும்பாலும்நெய்யும் கன்னலுமமுதுமொத்தே.

(க)

ஊனில் வாழ்மிரே	{ மான்வருபமான சிறத்தில் வாழ்மிரே	{ மானும்	{ (அவனுக்கு அடிமைப்பட்ட) நானும்
உயிரே	{ உயிர் நெஞ்சமே ! நீ கல்லோ	{ நன் உயிரே	{ தனக்குள்ளே
பே	{ வான்காண்; (வானென்றான்)		
உண்ணி பெற்று	{ உண்ணி ஸ்வாதினமாகப் பெற்று		
	{ நனும்,	எல்லாம்	எல்லா இனிமையுமாம்படி.
வான் உளார்	{ திப்பனாகிக்குத் தலைவனும்		
பெருமான்	{ மதுவென்று மகரனைக்கொன்ற	தேனும் பாலும்	{ தேனும் தேனும் பாலும் பாலும்
மதுகுதன்	{ வனும்	நெய்யும் கன்ன	{ நெய்யும் நெய்யும் அக்கார
என் அம்மான்	{ எம்பெருமானாகிய அவனும்	லும் அமுதம்	{ லும் அக்காரமும் அம்ருதமும்
நானும்		ஒன்று கலந்தோ	{ அம்ருதமும் ஒன்றுசேர்ந்தார்
		ழித்தோம்	{ போன்று கலந்துவிட்டோம்.

* * *—

ஸ்ரீவைச்வரனைக் கொண்டாடப்பிறந்த ஆழ்வார் தம் திருவுள்ளத்தைக் கொண்டாடுகிறாற்பாட்டில். ஏனென்னில்; கைங்கரியச் செல்வத்திற்கு இட்டுப்பிறந்து வைத்து கெடுநாளாக இழந்துகிடந்த நமக்கு இந் கெடுச்சிலுவன்றே இன்று பேறுவாய்த்தது என்ற உவப்பினால். ராஜ்யத்தை இழந்துகிடந்த வொருராஜகுமாரனை ஒருவன் ராஜ்யத்திலே புகுவித்தால் 'இவனாலேயன்றே நாம் இப்பேறுபெற்றது' என்று அவனைக் கொண்டாடுவர் களன்றோ, அதுபோல. தேனும் பாலு மித்யாநி ஈற்றடியில் இரண்டுவகையான தீர்வாஹ முண்டு; தேனும் தேனும் கலந்தார்போலவும் பாலும் பாலும் கலந்தார்போலவும் நெய்யும் நெய்யும் கலந்தார்போலவும் கன்னலும் கன்னலும் கலந்தார்போலவும் அமுதமமுதும் கலந்தார்போலவும். என்றுகொண்டு ஏக ஜாதியதல்யங்கள் பரஸ்பரம் கலந்தார்போலே என்று முன்புள்ள முதலிகளின் தீர்வாஹம். எம்பெருமானார் தீர்வாஹிக்கும்படியாவது—தேன் பால் நெய் கன்னல் அமுது ஆகிய இவற்றைச் சொன்னது மற்றுமுள்ள ஸுவத்பதார்த் தங்களனைத்தையும் சொன்னபடியாய்; அவனும் நானுமான கலவிக்குள்ளே எல்லா ஸங்களு மாம்படி கலந்தோமென்று.

(க)

2808 ஒத்தார்மிக்காரை இலையாயமாமாயா ! * ஒத்தாயெப்பொருட்குமுயிராய் * என்னைப்பெற்று

அத்தாயய்த்தந்தையாய் அறியாதனவறிவித்த * அத்தா ! நீசேய்தன அடியேனறியேனே.

(உ)

ஒத்தார் மிக்காரை	{ ஸமானமானவர்களையும் மேற்	எப் பொருட்கும்	{ எல்லாம் பொருள்களுக்கும் ஒப்
இலை	{ பட்டவர்களையும் உடைய	ஒத்தாய் (எப்போ	{ பாக அவதரித்தவனே! எல்
ஆய மா	{ வல்லாத பெரிய ஆச்சரிய	ருட்கும்)உயிராய்	{ லார்க்கும் டிரானபூதனும்
மாயா	{ குறளக்கொடியுடையனே !		

என்னை பெற்ற அ { என்னையுண்டாக்கின அந்தத்
நாய் ஆய் தந்தை { தாயாகியும் மீதாவாகியும் நீ செய்தன அடி { நீ செய்து உபகாரங்களை அடி
ஆய் அறியாதன { ஆசார்யனாகியும் உபகாரக யேன் அறியேன் { யேன் அளவிட்டறியுகில்லைன்.
அறிவித்த அந்தா { னைவனே!

* * *—கீழ்ப்பாட்டில் நெஞ்சைக் கொண்டாடினார்; சிறிது ஆராய்ந்து பார்த்தவரே அந்த நெஞ்சை இசைவித்ததும் ஸர்வேச்வரனே யாதலால் அந்த எம்பெருமானையன்றே கொண்டாடவேணுமென்று அது செய்கிறாரிப்பாட்டில். எம்பெருமானுடைய காலசேஷப கோஷ்டியிலே இப்பாசரம் வந்தவளவிலே 'இவ்வாத்தமாவுக்கு முதல் குரு யார்? என்று விசார முண்டாக; 'ஆசார்யன்' என்று சிலர் சொன்னார்கள். மற்றாஞ்சிலர் 'ஆசார்யனுடைய ஸ்ரீ பாதத்திலே கொண்டுசேர்த்த ஸ்ரீவைஷ்ணவன் முதல் குரு' என்றார்கள். முடிவாக எம்பார் அருளிச்செய்ததாவது— * "இசைவித்தென்னையுன் தாளினைக்கீழ் இருந்தும்மாநே * என்றருளிச்செய்கையாலே அகவாயிலே இருந்து இசைவித்த ஸர்வேச்வரனே முதல்குரு; ஆசார்யன் அழைத்தாலும் ஒரு ஸ்ரீவைஷ்ணவன் அழைத்தாலும் இவன் மாட்டேனென்று சொல்லிவிட்டால் செய்யலாவதில்லை; அப்படிச்சொல்லாமல் இசைவித்தது ஸர்வேச்வரனுடைய க்ருத்தயமிரே என்பது திருவுள்ளம். (உ)

2809

அறியாக்காலத்துள்ளே அடிமைக்கணன்புசெய்வித்து * அறியாமாமாயத்தடியேனை வைத்தாயால்* அறியாமைக்குறளாய் நிலம்மாவலிழுவடியென்ற* அறியாமைவஞ்சித்தாய் எனதாவியுள்கலந்தே. (க)
அறியாமை குறள் { (தனது உண்மையைப்பற்றி) அறி அறியா மா { அறியாமையை விளையாதான ஆய் { யாதபடி வாமனமூர்த்தியாகி மாயத்து { ஸம்ஸாரத்திலாழ்ந்து கிடந்த என்னை அடியேனை
மாவலி ஸா அடி { 'மகாபலியே! மூன்றடி நிலம் அறியா காலத் { தொண்டிபதெற்கு அறியாத அந் நிலம் என்று { (வேணும்) என்று சொல்லி துள்ளே { தக்காலத்திலேயே
அறியாமை வன் { (கபடகுணத்தைப் பற்றி) அறி அடிமைக் கண் { தொண்டிசெய்யுந் தொழிலிலே சித்தாய் { யாதபடி வஞ்சித்து நிலத் அன்பு செய்கித்து { ஆவலை உண்டாக்கிவைத் தைக்கவாற்றுவனே! வைத்தாய் { தாய்
எனது ஆவி உன் { எனது நெஞ்சினுள்ளே ஆல் ஆச்சரியம்.
கலந்து { சேர்ந்து

* * *—தம் விஷயத்தில் எம்பெருமான் செய்தருளின நன்மைகளைப் பேசுகிறாநிலம். இப்பாட்டின் முன்னடிகளை அந்நவியப்பதில் அபிப்பிராயபேதமுண்டு; பாட்டு உள்ளபடியே அந்நவியித்து (அதாவது) அறிவுருடையாடாத காலத்திலேயே எனக்குக் கைக்காய் ருசியைப் பிறப்பித்து (அதை மேன்மேலும் வளர்த்துக்கொண்டு போவதற்கு வழியில்லாதபடி) அறிவைத் தொலைப்பதான மாமாயத்திலே [ஸம்ஸாரத்திலே] பின்னையும் வைத்துக் கெடுத்தாய் என்று இழுவதோற்றச் சொல்லுகிறதாகத் திருமாலையாண்டான் உடையவர்க்கு அருளிச் செய்தார். இதை உடையவர்க் கேட்டு, கீழ்ப்பாசரங்களும் மேற்பாசரங்களும் உகவை தலையெடுத்துச் செல்லாநிற்க இடையே இப்பாட்டு அபிதிதோற்றச் சொல்லுமது சோரது; ஆகவே வேறுவகையாக அந்நவியித்துப் பொருள்கொள்வது பாவ்கு; 'அறியாமாமாயத்து' என்பதை 'வைத்தாய்' என்பதோடு கூட்டாமல் 'அடியேனை' என்பதோடு கூட்டுக. அறியாமாமாயத்தடியேனை அறியாக்காலத்துள்ளே அடிமைக்கண் அன்பு செய்வித்துவைத்தாய் = அறிவு கேட்டை வினைக்குமதான ப்ரக்ருதியிலே மங்கிக்கிடந்தவென்னை அறிவுருடையாடாத இளமையிலேயே அடிமையில் அன்புடையேனும்படி. செய்துவைத்தாய் என்று அர்த்தம். ஆகவே இதுவும் ப்ரீதிதோற்ற உபகாரத்தையே சொன்னபடி என்று நிர்வஹித்தருளினார். முன்னடிகளில் கூறிய விஷயத்திற்குப் பின்னடிகளில் கூறும் விஷயம் த்ருஷ்டாந்தம்; மஹாபலீய மயக்கி புகேகரித்ததுபோலவே என்னையும் எனக்குத் தெரியாதபடி என்னுள்ளே கலந்து வசப்படுத்திக்கொண்டாய் என்கை. (க)

2810 எனதாவியுள்கலந்த பெருநல்லுதவிக்கைம்மாறு *
 எனதாவி தத்தொழிந்தேன் இனிமீள்வதென்பதுண்டே ? *
 எனதாவியாவியுமீ பொழிலேழுமுண்டுவெந்தாய் ! *
 எனதாவியார் ? யானார் ? தந்தநீகொண்டாக்கினையே. (சு)

பொழில் ஏழும் { (பிரளயத்தில்) ஏழலுக்களை யும் வடிக்நிலை வைத்து நோக்கின எம்பெருமானே !	மீள்வது என்பது { கொடுத்ததை மீட்டுப் பெற்றுக் கொள்வதென்பது உண்டோ ? இல்லை.
எனது ஆவி உள் { என் ஆத்மாவுக்குள்ளே நீ ஒரு கலந்த தன்மையாய்க்கலக்கப்பெற்ற	எனது ஆவியும் { எனது ஆத்மாவுக்கும் ஆத்மா ஆவி நீ வாயிருப்பவன் நீ ; (ஆதலால்)
பெரு நல் உதவி நல்ல மனோபகாரத்திற்கு .	எனது ஆவி யார் என் ஆத்மா யார் ?
கைம்மாறு பிரதியுபகாரமாக	யான் ஆர் நான் யாவன் ?
எனது ஆவி தம் { என் ஆத்மாவை உனக்கு அர்ப்பித்தொழிந்தேன் பண்கு செய்துகிட்டேன் ;	தந்த நீ படைத்துக்கொடுத்த நீதானே கொண்டாக்கினே கவர்ந்துகொண்டவனாய்.
இனி இனிமேல்	

* * *—உலகத்தில் ஒருவர் ஒரு உபகாரஞ்செய்தால் உபகாரம் பெற்றவர் பிரதியுபகாரஞ் செய்வதென்று ஒரு முறைமையுண்டாதலால் அதன்படியே ஆழ்வாரும் எம்பெருமானுக்குக் கைம்மாறுசெய்யுக்கருதி ஆத்ம ஸமர்ப்பணமாகிற கைம்மாறு செய்ததாக முந்துறக் கூறி, உடனே ஆராய்ந்து பார்த்து, ஆத்மவந்து நம்முடையதாகிலின்றோ நாம் கொடுத்ததாக ஆகும்; நாமும் நம்முடையமையுமெல்லாம் அலனுடைய சர்க்காகவேயிருக்கும்போது நாம் கொடுத்ததாகக்கூறுவது பிசகு என்று அதுதபித்து உள்வந்துவை நீயே கைப்பற்றிக்கொண்டாயத்தனையல்லது நான் ஸமர்ப்பித்ததாகச் சொல்லுவது உசிதமன்று என்று முடித்தார். (க)

2811 இனியார்ஞானங்களால் எடுக்கலெழாதவெந்தாய் *
 கனிவார்வீட்டின்பமே ! என்கடல்படாவமுதே ! *
 தனியேன்வாழமுதலே ! பொழிலேழுமுனமொன்றாய் *
 நுனியார்கோட்டில்வைத்தாய் ! உனபாதம்சேர்ந்தேனே. (ரு)

யார் ஞானங் { எப்படிப்பட்டவர்களுடையவும் ஞானவிசேஷங்களாலும் க்ரஹிக்கப்பட்டார்த்தாலும் க்ரஹிக்கமுடியாத எம்பெருமானே !	தனியேன் வாழ் { அந்விதியபக்தனான என்னுடைய முதலே { வாழ்ச்சிக்கு முதற்காரணமே !
எனது எந்தாய் { (உன்பக்கலில்) மனங்கனிந்தவர்களுக்கு மோக்ஷானந்தமே வடிவெடுத்ததுபோலிருப்பவனே !	பொழில் ஏழும் { ஏழுலகங்களையும் ஒப்பற்ற எனம் ஒன்று ஆய் { வராஹமுடியாகிக் கூர்மை துனி ஆர் கோட் { மிகுந்த கோரப்பல்லிலே டில் வைத்தாய் { வைத்தெடுத்தவனே !
கனிவார் வீடு { உப்புக்கடல் நுனிடாகாத எனக்குப் போக்யமான அம்ருதமே !	இனி உன பாதம் { இதுமுதலாக உனது திருவடிகளை அடியேன் பிரியாதிருப்பவனே.
கடல் படா { உப்புக்கடல் நுனிடாகாத எனக்குப் போக்யமான அம்ருதமே !	

* * *—பிரளய வெள்ளத்திலே மூழ்குகின்ற ஜகத்தை யெடுத்தருளிணப்போலே ஸம்ஸாரஸாகரத்திலே மூழ்கிக்கிடக்கிற என்னை உன் திருவடிகளில் உறவையறிவித்து எடுத்தருளுகையாலே இனியுன் திருவடிகளைப் பெற்றேனென்று மகழ்ச்சிதோற்றப்பேசுகிறார். கனிவார் வீட்டின்பமே!—இதற்கு மூன்றுவகையாகப் பொருள்கொள்ளலாம். வீட்டின்பமென்றது மோக்ஷஸுகமென்றபடியாய், உன் விஷயத்திலே உள்கனிந்து பரிபக்குவர்களாயிருப்பார்க்கு மோக்ஷாதத்துவையுயிருப்பவனே! (அன்றியே) வீடு இன்பம் = வீடுகளிலே வந்து சேர்ந்து இன்பம் பயக்குமவன்; க்ருஷ்ணவதாரம் முதலியவற்றில் நந்தகோபர் முதலானாருடைய க்ருஹங்களிலே வந்து “தொல்லையின்பத்திதுதி கண்டானே” என்னும்படி செய்பவன். (அன்றியே) வீட்டின்பமென்று அவரவர்களது க்ருஹங்களிலே அர்ச்சையாக

அமைந்து இன்பம் தரும்படியைச் சொல்லவுமாம். “விட்டின்ப வின்பப்பாக்களில் தர்வய பாஷா நிருபணஸம் இன்பமாரியிலாராய்ச்சி” என்ற ஆசார்ய ஹ்ருதயகாரர்க்கு இவ்வர்த்தம் விவசுதிமிறே. (ரு)

2812 சோந்தார்தீவினைகட்டு அருஞ்சைத்திண்மதியை *

தீர்த்தார்தம்மனத்துப் பிரியாதவருயிரே *

சோர்த்தேபோகல்கோடாச்சுடரை அரக்கியைமூக்கு

சார்த்தாயை * அடியேனடைந்தேன் முதல்முன்னமே. (க)

சோந்தார்தீவினைகட்டு அருஞ்சை { பக்தர்களினுடைய கொடிய பாவினைகட்டு அருவங்களுக்கு ஆற்றவரிதான விஷமாயிருப்பவனும்

திண்மதியை { திடமான அத்யவஸாயத்தை அளித்தருள்பவனும்

தீர்த்தார்தம்மனத்து பிரியாது { தனக்கே அற்றுத் தீர்த்தவர்களான பரமைகார்த்திகளின் மனத்தைவிட்டுப் பிரியாமல் அவர்களுக்கு உபிராயிருப்பவனும்

சோர்த்து போகல் கொடா சுடரை { தன்னைப்பிரிந்து விஷயங்களில் போகக்கொடாத ஒளியிருவாக வுள்ளவனும்

அரக்கியை மூக்கு சார்த்தாயை { ராக்ஷஸோன மூக்கை அறுத்தவனுமாகிய வுன்னை

அடியேன் முதல் முன்னமே { நான் அநாதிகாலமாகவே சேரப்பெற்றவன்.

* * *—எம்பெருமானைப்பெற்றது இன்றைக்கோ? இவ்வர்த்தமாவள்ளபோதே பிடித்து எம்பெருமானைப் பெற்றவனல்லேனே என்கிறார். நெடுநாளாகப் பிரிந்திருந்த பிரிவின் வருத்தம் ஒன்றும் தெரியாதபடி எம்பெருமான் தன்னோடே கலந்ததனுள்ளான களிப்பு இங்ஙனே பேசுவிக்கின்றது காண்பின். திண்மதியை=தருடமான அத்யவஸாயத்தை அளிப்பவன் என்று பொருள்; திருநெடுந்தாண்டகத்தில் முதற்பாட்டில் வேதநாள்காய் என்றதற்கு நால்வேதங்களையும் கொடுப்பவன் என்று பொருளாவதுபோல இங்கும் திண்மதியை யென்பதற்குத் திண்மதியைக் கொடுப்பவன் என்று பொருளாகக் குறையிலையென்றுணர்க. இங்கே ஒரு இதிஹாஸமுருளிச்செய்வார்;—முன்பு அம்பரீஷன் எம்பெருமானை கோக்கித் தவம்புரியாநிற்கையில் அவனுடைய அத்யவஸாயத்தைப் பரீக்ஷிக்கும்பொருட்டு எம்பெருமான் இந்திரன்வேடம்பூண்டு எதிரேவந்து நின்று ‘வேண்டும்வரத்தைக் கேட்டுப்பெற்றுக்கொள்’ என்று சொல்ல; அதுகேட்ட அம்பரீஷன் ‘இந்திரனே! நான் உன்னை ஆராதிக்கும்வனல்லேன்; என்னுடைய ஸமாதிபங்கம்பண்ணாதே போகமாட்டாயோ? உன்னைக் கும்பிடுகிறேன்.’ என்றானும். தருடாத்யவஸாயம் இப்படியிருக்குமென்று காட்டினபடி.

தீர்த்தார்தம்மனத்துப்பிரியாது அவருயிரைச் சோர்த்தேபோகல் கொடாச் சுடரை=எம்பெருமான்தன்னையே உபாயமும் உபேயமுமாகப் பற்றியிருப்பவர்கள் தீர்த்தார்தம் எனப்படுவர். அன்னவர்களினுடைய மனத்திலே எப்போதும் ஸந்திதிபண்ணியிருந்து அவர்களது உயிரை குணதுபவம் முதலியவற்றால் தரிப்பிக்குமவன் என்றபடி. (க)

2813 முன்னலாயாழ்பயில்தூல் நரம்பின்முதிர்சுவையே *

பன்னலாப்பயிலும்பரனே ! பவித்திரனே *

கன்னலே ! அமுதே ! கார்முகிலே ! என்கண்ணை ! *

நின்னலாலிலேன்காண் என்னைநீகுறிக்கொள்ளே. (எ)

முன் நல் யாழ்பயில் தூல் நரம்பிற் முதிர் சுவையே { அநாதியாய் விலக்ஷணமாய் வினைபயப்பற்றி அப்யஸிக்குப்படுவதான ஸங்கீத சாஸ்திரத்தின்படியேயான தந்திக்கம்பிசிலே வருடப்பட்டு முதிர்ந்த சுவைபோன்றவனே !

[பரமபோக்யனே!] பல் நல்லார் பரிமும் பரனே { பல விலக்ஷணர்கள் நித்யாநுபவம் பண்ணப்பெற்ற பரமபுருஷனே ! பவித்திரனே பரிசுத்தனே !

கன்னலே	கரும்பின் சாறுபோன்றவனே !	கின் அலால்	{ உன்னையன்றி(வேறொருவரைத் தஞ்சுமாக) உடையேனல் லேன் காண்;
அமுதே	அமிருதம்போன்றவனே !	இலேன் காண்	
கார் முகிலே	காளமேகத் திருவுருவனே !	என்னை நீ குறிக்கொள்	{ இப்படிப்பட்டஎன்னையே திருவுள்ளத்தில் கொண்டருள வேணும்.
என் கண்ணு	{ எனக்கு நித்பாதுபவத்திற்குரிய கண்ணபிரானே !		

* * *—கீழ்ப்பாட்டில் “அடியேனடைந்தேன் முதல் முன்னமே” என்றார்; அதனால் தம்முடைய நித்ய ஸம்சலேஷத்தைத் தெரிவித்துக்கொண்ட ஆழ்வார் இக்கவலிக்கு விச்சேதம் பிறந்தால் என் செய்வது? என்று சங்கித்து, அப்படி ஒருகால் விசலேஷம் பிறக்குமானில் தரிக்கமாட்டேனென்று திருவுள்ளத்திலே கொண்டருளவேணுமென்று இப்பாட்டிலுருளிச் செய்கிறார் ‘தரிக்கமுடியாமைக்குக் காரணம் எம்பெருமானுடைய பாம்போக்கயதை முதலானவை’ என்பதைக் காட்டிக்கொண்டு மூன்றடிகளில் பகவத் ஸம்போதங்களை அமைத்தருளுகிறார்.

(எ)

2814 குறிக்கொள்ளானங்களால் என்னையுழிசெய்தவமும் *

கிறிக்கொண்டிப்பிறப்பே சிலநாளிலேய்தினன்னான் *

உறிக்கொண்டவேண்ணெய்பால் ஒளித்துண்ணுமம்மான்பின் *

நெறிக்கொண்டநெஞ்சனாய் பிறவித்துயர்கடிந்தே.

(அ)

உறி கொண்ட	{ உறிகளிலே சேபித்து வைத்த வெண்ணெய் வெண்ணெயையும் பாலையும் மறைந்திருந்து அமுது செய்த எம்பெருமான் பின்னே	{ குறிக்கொள் ளானங்களால் எனை ஊழி செய் தவமும்	{ யமநியமாதிகளாலே கொள்ளப் படுவதான ளான விசேஷங்களாலே [உபாஸநாதிகளாலே] அநேக கல்பகாலங்களில் செய்யப்பட்ட வேண்டியதான பக்தியோகமாகிற தவத்தின் பயனை
வெண்ணெய் பால் ஒளித்து உண்ணும் அம்மான் பின்			
நெறிக்கொண்ட நெஞ்சன் ஆய்	{ அவன் போனவழியே போகிற மனத்தையுடையேனாய்	{ கிறிக்கொண்டு இப்பிறப்பே சில நாளில் யான் எய்தினன்	{ பகவத் க்ருபையாகிற] உபாயத்தைக்கொண்டு இந்தப்பிறவியில்தானே சிலநாள்களில் அகிலஞ்சுருதிய அடியேன் அடைந்தேன்.
பிறவி துயர் கடிந்து	{ ஸம்ஸாரத்தொல்லைகளை நிராகரித்து,		

* * *—நெடுங்காலம் வருந்தி ஸாதிக்கவேண்டிய புருஷார்த்தத்தை இந்த ஜன்மத்தின்னிலே அற்பகாலத்தில் எளிதாகப்பெற்றேறெனென்று பகவத் கடாசுஷத்தின் பெருமையைப் பேசுகிறார். வேடிநமென்றும் த்யானமென்றும் உபாஸநமென்றும் பக்திக்குள்ளான அவஸ்தா பேதங்களை ஞானங்களால் என்ற பன்மையால் காட்டுகின்றார். அவை, யமம் நியமம் முதலானவற்றில் ஊன்றியிருந்து ஸம்பாதிக்கவேண்டியவை யாதலால் குறிக்கொள் எனப்பட்டது. ‘வெகு தீராததையுடன் ஸம்பாதிக்கவேண்டிய’ என்று பொருள். என்னையுழி செய்தவமும்—இங்குத் தவமென்றது தவத்தின் பலனைச் சொன்னபடி. எத்தனையோ கல்பகாலங்கள்கூடிச் சரணம் மறநம் முதலியன செய்கையாகிற தபஸ்ஸின் பலனை ஒரு பெருமுயற்சியின்றியே இப்பிறப்பிலேயே சில நாளிற் பெற்றுவிட்டேன். எங்ஙனம் பெற்றுவிட்டேனென, கிறிக்கொண்டு என்கிறார். கிறி யென்பதற்கு உபாயமென்று பொருள். எம்பெருமானே இங்கு உபாயபதத்தினால் விஷகரிக்கப்பட்டானென்றுணர்க. இவ்வாழ்வார் தாமே திருவிறுத்தத்தில் தொண்ணூற்றேராம்பாட்டில் எம்பெருமானைப் பெருங்கிறியான் என்று பணித்திருப்பது குறிக்கொள்ளத்தக்கது. எம்பெருமானுலே பெற்றேனென்கிறே; அதற்குப் பொருளென்ன? அப்பெருமான் விஷயமாக பக்தியோகம் முதலியவற்றைச் செய்து பெற்றீரோ? என்ன; இல்லை யில்லை; அவன் கண்ணனாய் திருவவதரித்திருந்த காலத்தில் திருவாய்ப்பாடியில் ஆயர்

மனைகளில் உறிகளிலே சேமித்துவைத்திருந்த வெண்ணெயையும் பாளையும் களவுவழியாலே அமுதுசெய்தானென்கிற இச் சரிதையை அநுஸந்தித்தேன்; அவ்வளவாலேயே இது பெற்றேன் காண்மின்—என்றாகுகுரர் பின்னடிகளால்.

(அ)

2815 கடிவார்தண்ணத்துழாய்க் கண்ணன்விண்ணவர்பெருமான் *

படிவானமிறந்த பரமன்பவித்திரைசீர் *

செடியார்நோய்கள்கெடப் படிந்துகுடைந்தாடி *

அடியேன்வாய்மடுத்தப் பருகிக்களித்தேனே.

(க)

கடி வார் தண் அம் துழாய் கண் ணன்	{ பரிமளம் மிக்க குளிர்த்தழகிய திருத்துழாய் மாலையையுடை யனான மூக்குஷணமும்	சீர்	{ திருக்குணங்களிலே செடி ஆர் நோய் கள் கெட	{ தூறுநெருங்கினற்போலே நெ ருங்கியிருக்கின்ற ஸம்ஸார வியாதிகள் தொலையும்படி.
விண்ணவர் பெரு மான்	{ நித்யஸூரிகளுக்குத் தலைவ னாய்		படிந்து குடைந்து	{ கிட்டி அவகாஷித்து
வானம் படி இறந்த பரமன்	{ பரமபதத்திலும் ஒத்தார் இல்லா தவனான பரமபுருஷமும்		அடியேன் வாய் மடுத்து பருகி	{ தாணகிய நான் வாயாரப் பருகிக் களிக்கப்பெற்றேன்.
பவித்திரை	பரிசுத்தான எம்பெருமானுடைய		களித்தேன்	

***—பரமபதத்திலே பார்ப்தமாகக்கூடிய பகவத் குணதுபவத்தை நான் இந்நிலத்திலேயே பெற்றேனென்று களித்துப்பேசுகிறதில். பரிமளம் மிக்க (அல்லது, தேன்வெள்ளமிடாகின்ற) குளிர்த்த திருத்துழாய் மாலையை யணிந்துள்ளவனாய், இவ்வளவகாரத்தாலே பெரியதிருவடி திருவனந்தாழ்வான் முதலான நித்யஸூரிகளை ஆட்படுத்திக்கொண்டவனாய், அங்குள்ள அந்த நித்யஸூரிகளும் தன்படிக்கு ஒப்பாகப் பெறுதலாய், மிகவும் அபரிசுத்தர்களான நம்போஸியனையும் பரிசுத்தர்களாக ஆக்கவல்ல பரமபவித்திரை இராகின்ற எம்பெருமானுடைய திருக்கல்யாணகுணங்களிலே நான் பரிபூர்ணமாக அவகாஷித்தேன்; அடி காணவொண்ணாதபடி தூறுமண்டிக்கிடக்கிற லைகல பரபங்களும் தொலையும்படியான பாக்கியமும் பெற்றேன்; ஆக இத்தகைய பரமாதந்தம் பெற்றேனென்றாகியிற்று.

(க)

2816 களிப்பும் கவர்வுமற்றுப் பிறப்புப்பிணிமூப்பிறப்பற்று *

ஒளிக்கொண்டசோதியமாய் உடன் கூடுவதென்றுகோலோ *

துளிக்கின்றவானிந்நிலம் சுடராழிசங்கேதி *

அளிக்கின்றமாய்ப்பிரான் அடியார்கள் குழாங்களையே.

(கா)

களிப்பும் கவர் வும் அற்று	{ அல்ப ஸந்தோஷமும் மனக் கவலையும் ஒழிந்து	இ நிலம்	{ இந்தப் பூமியையும் சுடர் ஆழி சங்கு ஏந்தி அளிக்கின்ற மாயன் பிரான்	{ ஒளிமிக்க திருவாழி திருச்சங்கு களைத் தாங்கி ரகசித்தருள் கின்ற ஆச்சரிய சேஷபு ருண பரமபுருஷனுடைய
பிறப்பு பிணி மூப் பு இறப்பு அற்று	{ ஐன்மமும் வியாதிகளும் கிழத் தனமும் மாணமும் ஒழிந்து		அடியார்கள் குழாங்களை	{ பக்தர்களினுடைய கூட்டங் களை
ஒளிக்கொண்ட சோதியம் ஆய்	{ ஞானம் முதலிய ஒளிகளுக்கு ஒளியைத் தருவதான ஒளி யுருவையுடையோமாய்,		உடன் கூடுவது என்று கொல்	{ சேர்ந்து அதுபவிக்கப் பெறு வது என்றைக்கோ!
துளிக்கின்ற வான்	மழைபொழிகின்ற ஆகாசத்தையும்			

***—கீழ்ப்பாட்டில் “அடியேன் வாய்மடுத்துப் பருகிக் களித்தேனே” என்ற ஆழ்வாரை நோக்கி எம்பெருமான் ‘ஆழ்வீர்! பரிபூர்ணமான பேறு பெற்றுவிட்டீரன்றோ? இனிப்பொரு குறையில்லையே; இனியும்க்கு நான் செய்யவேண்டியது ஒன்றுமில்லையே’ என்ன; அதற்கு ஆழ்வார், ‘பெருமானே! இவ்விழியில் நான் இப்போது ப்ரஹ்மானந்தம் அனுபவிக்க

கிறெனென்பதில் ஸந்தேஹமில்லை; ஆனாலும் விஷயந்தரங்களின் நடுவே என்னை வைத்திருக்கின்றாயாதலால் இவ்வானந்தம் இங்கே நித்தியமாய்ச் செல்லாதாகையாலே ஒரு அப்ராக்குத தேச விசேஷத்திலே சென்று அங்கு அடியார்களின் கோஷ்டியிலே அந்நவயிக்க வேண்டிய தொன்றுண்டு; அது எப்போது ப்ராப்தமாகுமோ? என்கிறார். (க)

2817 குழாங்கொள்பேரக்கன் குலம்வீயமுனிந்தவனை *
குழாங்கொள்தென்னுருகூர்ச்சடகோபன்தேரித்துரைத்த *
குழாங்கொளாயிரத்துள் இவைபத்துமுடன்பாடி *
குழாங்களாயடியீருடன் கூடிநின்றோடுமினே. (கக)

அடியிர்

பக்தர்களே !

குழாம் கொள்
பேர் அரக்கன்
குலம் வீய முனித்
தவனை

கூட்டங்கூட்டமான சேனை
களைக்கொண்ட மிக்க பெரு
மை பொருந்திய பாசுர
ராஜனாகிய இராவணனுடைய
குடும்பம் தொலையும்படி சிறி
யருளின பெருமான் விஷய
மாக

குழாம் கொள் { ஸ்ரீவைஷ்ணவ) கோஷ்டிகளை
தென்னுருகூர் யுடைத்தான திருநகரிக்குத்
ச்சடகோபன் தலைவரான ஆழ்வார்
தெரிந்து உரைத்த ஆராய்ந்து அருளிச்செய்த
குழாம் கொள் { பாசுரங்களின் கூட்டம் நீரம்
ஆயிரத்துள் மீய இவ்வாயிரத்தினுள் இப்
இவை பத்தும் பத்துப்பாட்டையும் பொரு
உடன் பாடி னுடனே பாடி
குழாங்கள் ஆப் { பெரிய கோஷ்டியாய் ஒழுமிக்
கூடி { கக் கலந்திருந்து கூத்தாடுங்
கின்னு ஆடுமின் கள்.

* * *—ஒவ்வொரு பதிகத்திலும் ஈற்றுப் பாசுரத்தில் பயனுரைத்து வருகின்ற ஆழ்வார் இப் பதிகத்திற்குப் பயன் கூறுது, இத்திருவாய்மொழி, பாகவதர் பெருந்தாளாக இருந்து அதுபயிக்கத்தக்கது என்று சொல்லித் தலைக்கட்டுகின்றார். இதற்கொரு பவன் எதிர்பார்க்கவேண்டா; பெரிய கோஷ்டியாக இருந்து இதனை அதுபவிப்பதுதானே ஸ்வயம் ப்ரயோஜனம் என்று தெரிவித்தவாறு. அன்றியே, இத் திருவாய்மொழியைக் கற்கப் பெறல் என்னையோலே தனியேயிருந்து தவளாமல் பாகவதகோஷ்டிகளுடன் கூடி அதுபவிக்கும் படியான பெரும்பேறு பெறுவீர்கள் என்று இதனை இத்திருவாய்மொழி கற்கையின் பயனாகவே அருளிச் செய்தாரென்றுங் கொள்ளலாம். ஆடுமின் என்றது ஆடப்பெறுவீர்களாக என்றபடி. இவ்விடத்தே நம்பிள்ளையார்:—“அவன் பக்கலிலே மிகுதிவலுறா யிருக்கிற நீங்கள் நால்விருவர் இங்கிருக்கும் நாலுநாளும் த்யாஜ்யமான அர்த்தகாமங்களைப்பற்றிச் சீறு பாறென்னாதே நம் பெரிய குழாத்திலே போய்ப்புகுமளவும் ஒழுமிடறும் அதுபவிக்கப் பாருங்கோள்.”—என்பதாம். (கக)

இரண்டாம்பத்து—நான்காந் திருவாய்மொழி, ஆடியாடி.

ஆழ்வார் இப்போது தாமான தன்மையையிழந்து நாயகஸமாதியிலே நிற்கிறார். பரங்குச நாயகியான இவளுடைய நிலைமையைத் தாய்மார் முதலான அன்பர்கள் பேசுகிற பேச்சாக இத்திருவாய்மொழி அமைந்திருக்கின்றது. ‘ஸ்ரீராமக்ருஷ்ணாதி அவதாரங்களைப் பண்ணி எல்லாருடைய ஆர்த்தியையும் போக்குவதையே இயல்வாகவுடையிராயிருந்த நீர் உம்மிடத்திலே பெரும் பித்துக்கொண்டிருக்கின்ற இப்பெண்பிள்ளை இப்படி கோவுபடுமாறு பார்த்திருத்தல் தகுதியோ? இவன் திறத்திலே நீர் செய்ய நினைத்திருப்பது என்ன?’ என்று எம்பெருமானை நோக்கித் தாய் கேட்கிற பாசுரமாக இத்திருவாய்மொழி யுள்ளது.

2818 ஆடியாடி அகங்கரைந்து * இசை பாடிப்பாடி கண்ணீர்மல்கி * எங்கும்
நாடிநாடி நரசிங்காவென்று * வாடிவாடும் இவ்வாணுதலே. (க)

இ வான் துதல்	{ ஒளிபொருந்திய நெற்றியை யுடையளான இப்பராங்குச நாயகி	எங்கும்	எவ்விடத்திலும்
ஆடி ஆடி அகம் கரைந்து	{ பலகாலும் ஆடி மனமுருகி	நாடி நாடி	{ அவன் வரவைப்பலகாலும் ஆராய்ந்து பார்த்து
இசை பாடி பாடி கண் நீர் மல்கி	{ பகவத் கீர்த்தனங்களைப் பல காலும் பாடி கண்களில் நீர் கிரம்பப் பெற்று	நரசிங்கா என்று	நரசிங்கமூர்த்தியே! என்று கதறி
		வாடி வாடும்	{ (அவன் வரக்காணாமையாலே) மிகவும் வாடுகின்றான்.

ப்ரஹ்மாதாபுவான் அபேக்ஷித்த ஸமயத்திலே நரசிங்கமாய்வந்து தோன்றி உதவியருளின பெருமான் அந்தோ! எனக்கு உதவுகின்றிலனே யென்று பெண்பிள்ளை வருந்துவதாகத் திருத்தாய் சொல்லுகிறான். ஆடியாடி யென்றது பெண்பிள்ளையின் சேஷடைகளைச் சொன்ன படி. * எம்மனைச் சொல்லிப்பாடி யெழுந்தும் பறந்தும் துள்ளுகிற சேஷடைகள் உண்டே; அவற்றைச் சொன்னபடி. நெஞ்சு நீர்ப்பண்டமாக உருகினபடி சொல்லுகிறது அகங்கரைந்து என்று. அப்படி நெஞ்சு நீர்ப்பண்டமாக உருகாநிற்கச் செய்தேயும் ஆற்றாமையாலே கூப்பிடுகிற கூப்பிடு அழகியதொரு இசையாகத் தலைக்கட்டியிருக்கையாலே இசைபாடிப்பாடி என்றது. (க)

2819 வாணுதலிம்மடவரல் * உம்மைக் காணுமாசையுள்ளைகின்றான் * விறல்
வாணுயிரம் தோன்றுணித்தீர்! * உம்மைக் காண நீரிர்க்கமிலீரே. (உ)

வான் துதல் இ மடவரல்	{ ஒளிமிக்க நெற்றியையுடைய (பராங்குசநாயகி யென்னும்) இம்மடத்தை	விறல் வாணன்	{ வலிமையையுடைய பாணுயிர ஆசிரம் தோள் துணித்தீர்
உம்மை காணும் ஆசையுள் கை கின்றான்	{ (அழகிற்சிறந்த) உம்மைக் காண வேணுமென்ற ஆசையிலகப் பட்டு சிதிலையாகின்றான்;	உம்மை காண	{ (இவன்) உம்மைக் காணுமாறு நீர் இரக்கம் இலீர்--நீர் தைய செய்யாமலிருக்கின்றீர்.

* * *—வாணனுடைய ஆயிரந்தோள்களைப்பூந் துணித்து உஷைக்கும் அகிருத்தாழ் வானுக்கும் அத்தனைகாரியஞ் செய்தருளின நீர் இப்பெண்பிள்ளை திறத்தல் இரக்காதிருப்பது என்தோவென்கிறான். மீண்டும் வாணுதல் என்று—இவளுடைய நெற்றியழகைக் கண்டால் ஒருநொடிப்பொழுதாகிலும் இவளைவிட்டுப் பிரிந்திருக்கலாம்படி யிருக்கிறதோ? பெற்ற தாயான எனக்கே ஆகர்வுகமாயிருக்கின்ற இவ்வவயவ சோபை உமக்கு அநாதரவிஷயமானது எங் றெனையோ என்று சொல்லுகிறபடி. (உ)

2820 இரக்கமனத்தோடு எரியணை * அரக்குமெழுதமொக்குமிவன் *

இரக்கமெழீர் இதற்கென்செய்கேன்? * அரக்கனிலங்கை செற்றிருக்கே. (ஈ)

இரக்கம் மனத் தோடு இவன்	{ நெகிழ்ச்சியையுடைய நெஞ் சோடு(கூடிய) இப்பெண்பிள்ளை	இரக்கம் எழீர்	{ (இவன் திறத்து) இரக்கம் உண் பாகப்பெறுகின்றிலீர்;
எரி அணை அரக் கும் மெழுகும் ஒக்கும்	{ நெருப்போடு ஸம்பந்தப்பட்ட (வன்மையான) அரக்கையும் மெழுகையும் ஒத்திருக்கின்றான்;	அரக்கன் இலங்கை செற்றிருக்கு	{ இராவணனுடைய லங்காபுரி யை (ஒரு பிராட்டிக்காக) தவ ம்மை செய்தருளின உமக்கு இவன் திறத்திலுண்டான உபே கைக்கு என்ன பரிஹாரம் பண்ணுவேன்?

* * *—பிரானே! நீர் ஜனகராஜன் திருமகள் திறத்திலே செய்த செயல்களை வால் மீகிபோல்வார் பூரீராமாயணதிகளாக எழுதிவைத்தமையாலன்றோ இப்பெண்பிள்ளை துடியா

நின்றான்; ஒரு பிராட்டிக்கு அத்தனை பாடுபட்டுக் காரியஞ்செய்தவர் நம்மை இப்படித் துடிக்க விட்டிருக்கிறாரே, இது நீதியோ என்று கதறுகின்றான்—என்கிறான் திருத்தாய். இன்று இவ்வ இப்படிக்கைவிட நினைத்த நீர், அன்று * உண்ணாதுறங்காது ஒலிகடையூடாதுத் து அத்தனை செயல்கள் செய்தது ஏதுக்கு? என்கிறான் என்னவுமாம். (உ)

2821

இலக்கைசேற்றவனே! என்னும் * பின்னும் வலங்கொள்புள்ளுயர்த்தாய்! என்னும் * உள்ளம் மலங்க வெவ்வுயிர்க்கும் * கண்ணீர்மிகக் கலங்கிக் கைதொழும்பின்றிவனே. (சு)

இவள்	இப்பராங்குசநாயகி,	உள்ளம் மலங்க	{ மனம் சுழலும்படி உஷ்ணமாக வெவ்வுயிர்க்கும் மூச்சுகவிடுகின்றான்;
இலங்கை செற்றவனே என்னும்	{ (என்னோடொத்த ஒருத்திக்காக) லங்காபுரியை யழித்தவனே! என்கிறான்;	கண் நீர் மிக கலங்கி நின்று கை தொழும்	{ கண்ணீரானது அதிகமாகி (அதனால்) அறிவுகலக்கப் பெற்று ஸ்தம்பித்துநின்று அஞ்ஜலி பண்ணுகின்றான்;
சின்னும் வலம் கொள் புள் உயர்த்தாய் என்றும்	{ அதற்குமேலும் வலமைமிக்க கருடனைக் கொடியாகக் கொண்டவனே! என்கிறான்;		

* * *—மகனே! பதறாதே; எம்பெருமான் ப்ரணயிகளுக்குக் காரியம் செய்வது தவற மாட்டார்; ஜனகராஜன் திருமகனாக்காகக் காரியஞ்செய்தருளினாரென்பது வாஸ்தவமே. அப்பிராட்டி எத்தனை மாதம் தனிச்சிறை யிருந்து துவண்டாள் தெரியுமோ? பத்துமாதம் பொறுத்தன்றோ அவளுக்குக் காட்சித்தத்து; ப்ராப்திகாலம் வரவேண்டாவோ? அவளுக்குப்போலே உனக்கும் ஒருநாளிலே காட்சித்தத் தடையிராது; * தத் தலய ஸத்ருசம் பவேத்* என்று அப்பிராட்டி ஆறியிருத்ததுபோலவே நீயும் ஆறியிருப்பதே தகுதி; அவன் இலங்கை செற்றவன் என்பதையே நீ சொல்லிக்கொண்டிரு—என்று நான் (என்மகனைத்) தேற்றினேன்; அவளும் அப்படியே “இலங்கை செற்றவனே!” என்றே சொல்லிக்கொண்டு ஒருவாறு தரித்திருந்தவன் மீண்டும் கதறத் தொடங்கிவிட்டாளென்கிறான் திருத்தாய். (சு)

2822 இவளிராப்பகல் வாய்வோ! இ * தன குவனையோன்கண்ணீர்கொண்டாள் * வண்டு திவளம் தண்ணத்துழாய்கொடர் * என தவளவண்ணர் தகவுகளே. (ரு)

இவள் இராப்பகல் வாய் வோ! இ	{ இப்பெண்ணை இரவும் பகலும் வாய் தேற்றி	வண்டு திவளம் தண் அம் துழாய் கொடர்	{ வண்டுகள் படிக்கின்ற குளிர்த்துழை கிய திருத்துழாய் மாலைபைத் தருகின்றிரில்லை;
தன குவளை ஒன் கண்ண நீர் கொண்டாள்	{ தன்னுடைய கெய்தல் மலர் போன்றழைய கண்களில் நீரையுடையாளான;	தவளம் வண்ணர் தகவுகள் என	{ பரிசுத்தாத்மாவான தேவீருடைய கிருமப முத்திய குணங்கள் என்னே!

* * *—பெண்பிள்ளையின் தயநீயதசையைச் சொல்லி, இந்த நிலைமையிலும் நீர் இவள் திறத்து இரங்குகின்றிலீரே! உம்முடைய தயை எங்கே போயிற்று? என்கிறான். இரவும் பகலும் இவள்விஷயமாக நீர் வாய்வெருவவேண்டியது போய் உம் விஷயமாக இவள் வாய் வெருவ வேண்டும்படியாயிற்றே! அவ்வளவேயோ? ஆனந்தக் கண்ணீர் பெருக வேண்டிய கண்கள் சோக்கக் கண்ணீர் பெருகின்றனவே!. இவள் ஏதேனும் அதிகமாக ஆசைப்பட்டாண்டோ? கிரஹஜ்வரத்தாலே வாடின இவளது மார்லிலுள்ள மாலைவயாங்கி, உம்முடைய மார்லிலுள்ள செவ்விமாறாத மாலையைக் கொடுத்தால் போதும்; வண்டுபண்ணின தவளம் இவள் பண்ணலில்லைபோலும்; வண்டாகப் பிறக்கப்பெற்றதிலேனே யென்று துவளாளினரூள் காணும்; இவள் அலமாப்புத்தீர இத்தனை திருத்துழாய் ப்ரஸாதமும் கொடுக்கின்றிரில்லையே. ()

2823 தகவுடையவனே! என்னும் * பின்னும் மிகவிரும்பும்பிரானென்னும் * எனது அகவுயிர்க்கு அமுதே! என்னும் * உள்ளம் உகவுருகி நின்றுள்ளருளே. (சு)

உள்ளம் உக { தன் நெஞ்சு அழியுமாறு நீர்ப் உருகி பண்டமாக்கி	மிக விரும்பும் { மிகவும் குதூஸலங்கொள்ளா பிரான் என்னும் { கண்ணுள் ; உபகாரகனே!
உள்ளுளே கின்று தன்னில் தான்கின்று	என்று அகம் { எனது உள்நுழிக்கு அம்ரு உயிர்க்கு அமுதே { தமே! என்கின்றான்.
தகவு உடைய { தயவு குறைவற்றவனே என் வனே என்னும் { கிருள், சின்னம் மேலும்	

* * *—கீழ்ப்பாட்டில் “என தவளவண்ணர் தகவுகனே” என்று எம்பெருமானுடைய தயவில் குறையிருப்பதாகத் தாய் சொன்னவார்த்தையைக் கேட்ட மகள் அந்த வார்த்தையைப் பொருமல் ‘என் கொழுநனுக்குத் தயவில்லையென்று சொல்லலாமோ? கடலில் நீர்வற்றிப்போயிற்று என்பாருமுண்டோ? நம்முடைய பாவமென்று நம்மை நொந்துகொள்ளலாமே யல்லது அவருக்குக் கருணையிலையென்று வாய்திறக்கலாமோ?’ என்று சொன்னாளாக, அதை அநுவிதக்கிருள் திருத்தாய். மிகவிரும்புமென்பதைப் பிரானுக்கு அடைமொழியாக்கவுமாம். (சு)

2824 உள்ளுளவி உலர்ந்துலர்ந்து * என வள்ளலே! கண்ணனே! என்னும் * பின்னும்
வள்ளநீர்க்கிட்டாயென்னும் * என கள்விற்ப்பட்டவஞ்சனையே. (ஏ)

என கள்வி { என்னிடத்திலுங்கூ உண்மை யை மறைப்பவளான இப் பெண்பிள்ளை	உள்ளுள் ஆனி { உள்ளுபிரானது மிகவுமூலர் உலர்ந்துஉலர்ந்து ந்து என வள்ளலே { ‘என்னுடைய பெருங் கொடை கண்ணனே என் { யாளனே! கருஷ்ணனே!’ னும் { என் கின்றான்; சின்னம் { அதற்குமேலே
தான் பட்ட { தான் அகப்படும்படி அவன் செய்த	வெள்ளம் நீர் { (திருப்பாற்) கடலிலே கண் கிடந்தாய் என் { வளர்ந்தருளினவனே! என் னும் { கின்றான்.
வஞ்சனை { வஞ்சகம் (பலித்தபடி என் னென்னில்)	

***—தன் மகளுடைய வருத்தங்களையும், அவன் தன் குணங்களாலே இவளை வஞ்சித்த படியையும் தாய் சொல்லுகிறாள். என கள்வி தான்பட்ட வஞ்சனையே=தன்னுடைய நெஞ்சி லுள்ளது பிறறியாதபடி மறைத்துக்கொண்டிருக்கு மியல்வடைய இவள் இப்போது படுங் கட்டு என்னே! என்கிறாள். தன்னுடைய மருமங்களைப் பிறறியாமல் மறைத்துக்கொள்பவ னென்ற பொருளில் இங்குக் கள்வி எனப்பட்டது, (ஏ)

2825 வஞ்சனே! என்னும் கைதொழும் * தன நெஞ்சம்வேவ னெதுயிர்க்கும் * விறல்
கஞ்சனை வஞ்சனைசெய்தீர் * உம்மைத் தஞ்சமென்று இவன்பட்டனவே. (அ)

வஞ்சனே என் { எனக்குத் தெரியாமலே என்னை னும் { அடிமைப் படுத்திக்கொண்ட வனே! என்கிறாள்;	விறல் கஞ்சனை { மறிக்கனை கம்னைக் கொள் வஞ்சனை செய்தீர் { ரெழித்த பெருமானே!
கை தொழும் { (அந்த நன்றிக்குத் தோற்றுக்) கைகப்புகின்றாள்;	உம்மை தஞ்சம் { உம்மைப் புகலாகப்பற்றிவள் என்று இவள் { பட்டபாடு என்னே!.
தன நெஞ்சம் { தனது நெஞ்சு வேகும்படியாக வேவ நெடிது { ப்பெருமூச்செறிக்கின்றாள்; உயிர்க்கும்	

* * *—உம்மை ஆச்ரயமாகப் பற்றியிருக்குமவள் பிரதிகூலர் பட்டபாட்டைப் படு வது தகுதியோ? என்கிறாள். கீழே “என கள்விற்பன் பட்ட வஞ்சனையே” என்று தாய் சொன்ன வார்த்தையைக் கேட்டுப் பொருத மகள் அவனுடைய வஞ்சனையை நற்றமாகக் கொள்ளவேண்டியிருக்கக் குற்றமாகக் கொள்ளலாமோ என்ற கருத்தினால் தன் வாயாலே வஞ்சனே! என்று சொல்லித் தொழுகின்றாளாம். என்னை மடிமாங்காயிட்டுப் பிடித்து வசப் படுத்திக்கொண்ட பிரானுயிற்றே! என்று உபகாரசம்ருதிபண்ணி, அந்த உபகாரத்திற்குத்

தோற்று அஞ்ஜலிபண்ணுகின்றாளுன்க; இன்னமும் உலர்ந்திருக்கிற நெஞ்சம் விரலாக்கி யாலே வேப்படி நெடுமச்செறியாகின்றான். மிடுக்கையுடைய கம்ஸன் நினைத்த நினைவு அவ னோடே போம்படிபண்ணி அவனை முடித்தீர்; உம்மைத் தோற்பிக்க நினைத்தவர்களை நீர் தோற்பிக்கின்றவராயிருந்தீர்; பிரதிகூலர்களிடத்திலே வெற்றிபெறுவதும் அநுகூலர்களிடத் திலே தோல்வியெறுவதும் உமக்குப் ப்ராப்தமாயிருக்க இரண்டிடத்திலும் வெற்றி உம்முடைய தாகவே மிருக்கத்தகுமோ? உம்மையே தஞ்சமாகப் பற்றினவிவன் இப்பாடு படலாமோ!

2826 பட்டபோது எழுபோதறியாள் * விரை மட்டலர் தண்மோயென்னும் * சுடர் வட்டவாய் நுதிநேமியீர்! * நும திட்டமென்கோல் இவ்வேழைக்கே. (க)

சுடர் வட்டம்	{ ஒளிபொருந்திய வட்டமான வாய் நுதி நேமியீர் {	விரை மட்டலர்	{ பரிமாளமும் தேனும் பரவின தன் துழாய் என் னும் {
பட்டபோது எழு போது அறியாள்		தன் துழாய் என் னும் {	

முடைய திருவாய்மொழியுடையவரே! (இப்பெண்ணை) இ ஏழைக்கு இப்படிப்பட்ட ஏழை திறத்திலே உம்முடைய இஷ்டம் என்ன. [நீர் என்ன செய்ய நினைத் திருக்கிறீர்?]

***—உம்மைப் பிரிந்ததுமுதல் இடைவிடாது நோவுபடுகின்ற இவ்வேழையின் விஷ யத்திலே நீர் செய்ய நினைத்திருப்பது என்னவென்று எம்பெருமானைக் கேட்கிறார். ஏழை என் னுஞ்சொல் ஆறிவில்லாமையைப்பற்றி வந்தது இங்கு. இச்சொல்லுக்கு இப்பொருள் எங்ஙனே கிடைக்குமென்றில், “நுண்ணுணர்வின்மை வறுமை அஃதுடைமை, பண்ணப்பண்ணத் தெருஞ்செல்வம்” என்பவாதலால் கிடைக்குமென்க. ஸ்வன்வருப யாதாத்மிய ஜ்ஞான தாலே ஆறியிருக்கமாட்டாதவன் என்று தாற்பரியம். (க)

2827 ஏழைபேதை இராப்பகல் * தன. கேழில்ஒண்கண்ணரீர்கோண்டாள் * சிளர் வாழவைவேவ இலங்கைசெற்றீர் * இவள் மாழைநோக்கு ஒன்றும்வாட்டேன்மினே. (க)

சிளர் வாழவை	{ விஞ்சின (இராவணனது) செல் இலங்கை வம் நீருகும்படி. லங்காபுரி செற்றீர் {	தன. கேழில் இல் ஒண் கண்ண ரீர்	{ தனது ஒப்பற்ற அழகிய கண் களில் நீரைக்கொண்டாள்; இவள் இவளுடைய மாழை நோக்கு ஒன்றும் {
ஏழை பேதை		இவையும் பேதையுமான இவள்	

இரா பகல் இரவும் பகலும் வாட்டேன்மின் { வாட்செய்யாமல் தளிர்ப்பிக்க வேணும்.

***—இப்பெண்பிள்ளைதிறத்திலே பெரும்பாலும் எல்லாம் ஒருங்கிப்போயிற்று இவளுடைய நோக்கு ஒன்றுதான் சேவித்துக்கிடக்கிறது; அஃதொன்றுமாவது ரூபையாதபடி நீர் நோக்கிக்கொள்ளவேணுமென்று எம்பெருமானை நோக்கிப் பிரார்த்திக்கின்றார். ஏழை—ஸூலபமான வஸ்துக்களிற்போலே துர்லபமான வஸ்துக்களிலும் ஆசையைக்குமவரே என்றபடி. பேதை—“இது நமக்கு துர்லபம்” என்றறிந்தாலும் ஆசையைவிடமாட்டா; இளம்பருவமுடையவளென்கை. ஆக இப்படிப்பட்ட இவள் இரவும் பகலும் கண்ணு கண்ணருமாக இருக்கின்றார். [தாமஸையிலே முத்துப்பட்டார்போலே இக் கண்ணுக் கண் ணீருமாயிருக்கிற விருப்பைக் காட்டிலெறித்த கிலாவாக்காமல் நீர் ஒழுவந்து காணவேண்ட வோ? என்பது உள்ளுறை.] (க)

2828 வாட்டமில்புகழ் வாழனை * இசை கூட்டி வண்சடகோபன்சோல் * அமை பாட்டோ ராயிர்த்திப்பத்தால் * அடி குட்டலாகும் அந்தாமமே. (க)

வாட்டம் இல் { வாட்டமற்ற புகழ்மையான புகழ் வாமனனா { வாமனனைக்குறித்து வண் சடகேபன் உதாரான ஆழ்வார்	இ பந்தாஸ்	இப்பதிகத்தினால்
இசை கூட்டி { இசையோடே சேர்ந்து அரு சொல் அமை விச் செய்து இலக்கண பாட்டு ஓர் ஆயிர மமைந்த	அடி அம் தாமம் { குட்டல் ஆரும்	{ (அந்த வாமனஸூத்தியின்) திரு வடிவத்தில் அருதிய புஷ்பப் களை எமர்ப்படுத்தும் படியான பேறு உண்டாகும்.

இரண்டாம்பத்து—ஐந்தாம் திருவாய்மொழி, அந்தாமத்தன்பு.

ஆழ்வாருடைய ஆற்றுமைநீர எம்பெருமான் வந்து கலவித்தபடியை மகிழ்ந்து பேசுகிறது.

2829 அந்தாமத்தன்புசெய்து என்னுவீசேரம்மானுக்கு *

அந்தாமவாண்முடிசங்கு ஆழிநூலாமுள் *

சேந்தாமரைத்தடங்கண் செங்கனிவாய்சேங்கமலம் *

சேந்தாமரையடிகள் செம்பொன்றிருவுடம்பே.

(க)

என் ஆனி அம் { என் ஆத்மாவிலே பரமபதத்திற் தாமத்து அன்பு { பண்ணும் விருப்பத்தைப் செய்த சேர் அம் { பண்ணி வந்து பொருத்தின மானுக்கு { எம்பெருமானுக்கு	கண் செம் { திருக்கண்கள் செந்தாமரைத் தாமரை தடம் { தடாகம் போன்றுள் செம் கனி வாய் { சிவந்துகனிந்த திருவதரம் செந் செம் கமலம் { தாமரை மலராகவே யிரா கின்றது;
அம் தாமம் வான் { அருகிய மாலைப்பயின்றிற் ஒளி முடி { புள்ள திருவடிகேட்கும்	அடிகள் செம் { திருவடிகளும் செந்தாமரை மல தாமரை { ராகவே யிராநின்றன;
சங்கு ஆழி { சங்கு சக்கரங்களும்	திரு உடம்பு செம் { திருமேனி செம்பொன்று யிரா பொன் { கின்றது.
நூல் ஆரம் உள் { பூனூலும் ஆரமும் உள்ளன;	

* * *—தாம் மனோதித்தபடியே தன் பரிகரங்களோடே கூடவந்து தம்மோடே கலக்கையாலே எம்பெருமானுக்குப் பிறந்த புகரைப் பேசுகிறார். இவர்தாம் கீழ்த் திருவாய் மொழியில் “ஒளிக்கொண்ட சோதியமாய் அடியார்கள் குழாங்களை உடன்கூடுவதென்று கொலோ” என்று திருநாட்டிலே சென்று அங்கு நித்யமுகத்தார்களின் திரளிலே இருந்து அநு பவிக்கப்பெறுவதைப் பாரித்தாராகிலும் அஸ்மதானிகளின் உஜ்ஜிவந்திற்காக எம்பெருமான் ஆழ்வாரை இந்நிலத்திலே இன்னஞ் சில நாளைக்கு வைத்திருக்கத் திருவுள்ளம் பற்றினானை யாலே சடக்கென அது செய்யாதே அவ்வறுபவத்தை ஒருவாறு இந்நிலத்திலேயே காட்டி ஆச்வஸிப்பிக்கின்றனென்றுணர்க.

(க)

2830

திருவுடம்புவான்சுடர் செந்தாமரைகண்கைகமலம்* திருவிடமோர்வம் அயனிடமேகோப்பூழ் * ஒருவிடமுமேந்தைபெருமாற்கு அரனேயோ! * ஒருவிடமொன்றின்றி என்னுள்கலங்காணுக்கே. (உ)

ஒருவு இடம் { நீங்கின இடம் ஒன்றுமில்லாத ஒன்று இன்றி { படி [ஸகல அவயவங்கள் என்னுள் கலந்தா லுய்] என்னோடு சேர்ந்தவ னுக்கு வந்தை { ணு என் குலநாதுனுக்கு பெருமானுக்கு	கை கமலம் { திருக்கண்கள் தாமரை மலரே; மார்வம் திரு { திருமார்பு ரோட்டிக்கு இருப் இடமே { டிடமாயிற்று;
திரு உடம்பு { திருமேனி திவ்யமான ஒளியை வான் சுடர் { உடைத்தாயிராநின்றது;	கோப்பூழ் அயன் { திருநார்புரமனுக்கு உடாறவிட இடமே { மாயிற்று;
கண் செம் { திருக்கண் செந்தாமரை மலர்	ஒருவு இடமும் { நீங்கின இடமும் ருத்ரனுடைய அரனே { யதே;
தாமரை { களாயிராநின்றன;	ஒ { ஆச்சரியம்.

* * *—பிராட்டி முதலானவர்களும் தன் பக்கலிலே ஒரோ இடங்களைப்பற்றி ஸத்தைபெற்றாரம்படி யிருக்கிற எம்பெருமான் ஸகல அவயவங்களாலும் என்னோடே ஸம்ச்சேஷித்து அத்தாலே ஒளிமல்கப்பெற்றானென்கிறார். இப்பாகூரத்தை அநுபவிக்கும் போது நஞ்சீயர் மிகவும் ஈடுபட்டு அருளிச்செய்வதொரு வார்த்தையுண்டு: அதாவது—எம்பெருமானுக்கு விக்காஷமில்லை விழிதியில்லை என்கிறவர்கள்முன்பே ஆபத்தமரான ஆழ்வார் திருவுடம்பு வான் கடர் என்பதே! ஈச்வரனுக்கு விக்காஷமில்லை குணமில்லை, என்கிறவர்கள் பண்ணிவைப்பாத பாவமில்லை; அவர்களை அநுவர்த்தித்து அதுகேட்டுக்கொண்டிராதபடி பெருமான் நமக்குப் பண்ணின உபகாரம் போலே வேறொரு உபகாரமுமில்லை—என்றும். ஒருவிடமும் ஒருவதல் நீங்குதலாய் நீங்கினவிட மென்றபடி. தாமஸதேவதையின் இருப் பிடத்தைச் சொல்லுகையாலே அநாதாம் தோற்ற 'நீங்கின விடம்' என்கிறார் என்பர். (உ)

2831

என்னுள்கலந்தவன் செங்கனிவாய்செங்கமலம் * மின்னும்சுடர்மலைக்குக் கண்பாதம்கைகமலம்* மன்னுமுழுவேமுலகம் வயற்றினுள்* தன்னுள்கலவாதது எப்போருள்தானில்லையே. (ங)

என்னுள் கலந்த வன் மின்னும் சுடர் மலைக்கு செம் கனி வாய் செம் கமலம்	{ என்னுள்ளே கலந்தவனாகி விளங்குகின்ற ஒளிபொருந்திய மலைபோன்ற பெருமானுக்கு சிவந்து களிந்த திருவாய் செம் தாமரை மலர்போன்றது;	மன்னு முழு ஏழ் உலகும் வாயிர் நின் உள	{ நிலைபெற்ற ஸகல லோகங்களும் (அவனது) திருவயிற்றிலடங் கியுள்ளன;
கண் பாதம் கை கமலம்	{ திருக்கண்களும் திருவடிகளும் திருக்கைகளும் செந்தாமரை மலரே;	தன்னுள் கலவா நது எப்போரு ளும் தான் இல்லை	{ அவன்நனைக்குள்ளே சேராதது யாதொரு பொருளுமே யில்லை.

* * *—பிராட்டி பிரமன் சிவன் முதலானார் மாத்திரமன்றியே ஸகலலோகங்களும் தன்னைப் பற்றி ஸத்தை பெறுமப்படி யிருக்கிற எம்பெருமான், இவ்வுலங்களெல்லாம் தன்னை யொழிந்தால் படும்பாட்டைத் தான் என்னைப் பிரிந்து பட்டு என்னோடே கலக்கையாலே மிகவும் புஷ்கலனானான் என்கிறாதிதல். எம்பெருமானுக்கு இப்போது 'என்னுள் கலந்தவன்' என்று ஒரு திருநாமம் கிடைத்தது போலும். * அஞ்சிறைய மடநாராயில் "அருளாததீர்" என்று திருநாமஞ் சாத்தினார்; இப்போது 'என்னுள்கலந்தவன்' என்று திருநாமஞ் சாத்துகிறார். நாராயணன் வாஸுதேவன் என்றும் போலே இதுவும் ஒரு திருநாமங் காண்மின். (ங)

2832 எப்போருள்தானாய் மரதகக்குன்றமோர்க்கும் *
அப்பொழுதைத்தாமரைப்பூக் கண்பாதம்கைகமலம் *
எப்பொழுதும்நாள்நிங்கள் ஆண்டேயுழிதோறும் *
அப்பொழுதைக்கப்பொழுது என்றோவழகுதே. (ச)

எப்பொழுதும்என் நாள் எந் நிங்கள் எவ்வாண்டு எவ் வூழி ஊழி தோ றும்	{ எல்லா ஆணமும் எல்லா நாட் களும் எல்லா மாதங்களும் எல்லா வருஷங்களும் கற்பங் கள் தோறும் (அநுபவித்தாலும்)	மரதகம் குன்றம் ஒக்கும்	{ மரதகமலையை யொத்திருப் பன்;
அப்பொழுதைக்கு அப்பொழுது என் ஆரா அமுதம்	{ அந்தந்தக் காலங்களிலே எனக் குந் தெருட்டாத அம்ருதமா யிருக்கு மெம்பெருமான்	கண் அப்பொழு து தாமரை பூ	{ (அவனது) திருக்கண்களும் அப் போதலர்ந்த தாமரை மலர் போன்றவை;
எப் பொருளும் தான் ஆய்	{ எல்லாப் பொருள்களும் தனக் குள்ளே அடக்கப்பெற்றவனாய்	பாதம் கை	{ திருவடிகளும் திருக்கைகளும்
		அப் பொழுது கமலம்	{ அப்போதலர்ந்த தாமரையே.

* * *—என்னோடே கலந்த எம்பெருமான் யாவஜ்ஜீவம் அநுபவித்தாலும் சுண்ணத் தோறும் புதியனாய்ப் பரம போக்யனாயிரா நின்றானே யென்று உன் குழைகின்றிருநீதி. இப்பாசாதத்திற்கு நம்பினையீட்டின் இட்டருளின அவதாரிகை பரம போக்யம்; “நீர் ஒரு கால் சொன்னதை ஒன்பதின்கால் சொல்லி இங்ஙனே கிடந்து படுகிற தென்னென்ன, நான் அது தவிருகிறேன்; நீங்கள் அவ்விஷயம் ஒருகாலிருந்தபடியே எப்போது மிருக்கும்படி பண்ணவல்லிகோளோ வென்கிறார்.” என்று. (ச)

2833

ஆராவமுதமாய் அல்லாவிடிகலந்த * காரார்க்குமுதில்போல் என்னம்மான் கண்ணனுக்கு *
நோவாய்செம்பவளம் கண்பாதம் கைகமலம் * பேராரணீண்டுகாண் பின்னுமிழைபலவே. (ரு)

ஆரா அமுதம் ஆய் அல் ஆன் உள் கலந்த	{ தெருட்டாத அமிருதமாகி ஒரு பொருளல்லாத எனது கெஞ்சி னுள்ளே கூடி நின்றவனாயும்	வாய் நோர்	{ அதரத்திற்கு ஒப்பாகமாட்டா;
கார்ஆர்க்குமுதில் போல் என் அம் மான் கண்ண னுக்கு	{ கார்காலத்திற் பொருத்திய காள மேகம் போன்றவனாயும் எனக்கு நாதனாயுமிருக்கிற ஸ்ரீக்ருஷ்ணனுக்கு	கமலம் கண் பா தம் கை நோர்	{ தாமரைப் பூ திருக்கண் திருக்கைகளுக்கு ஒப்பாக மாட்டாது;
செம்பவளம்	சிவந்த பவழங்கள்	பேர் ஆரம் நீர் முடி நான் பின் னும் இழை பல	{ பெரிய ஹாரங்களும் உயர்ந்த திருவழிகேதமும் திரு அரை காணும் மற்றுமுள்ள திருவா பரணங்களும் அனேகங்களும்.

* * *—இதுவரையில் தாமரையை உபமானமாகச் சொல்லிக்கொண்டு வந்தார்; உட்புகுந்து ஆராய்ந்தவாறே அது உபமானமாகப் போர்த்திலை; சீ! என்று தள்ளிப்பேசுகிறார். (ரு)

2834

பலபலவோயாரணம் பேரும்பலபலவே * பவபலவேசோதி வடிவுபண்பெண்ணில் *
பலபலகண்ணோடு கேட்டுற்றமோந்தின்பம் * பலபலவேளுளமும் பாம்பணமேலாற்கேயோ! (சு)

பாம்பு அணை மேலாற்கு பண்பு எண்ணில்	{ ஆதிசேஷனைப் பள்ளியாகக் கொண்டிருக்கும் பெருமா னுக்கு (என்னோடு கலையா னுண்டான) அழகை நிரூபித் துப் பார்க்குமிடத்து,	சோதி வடிவு பல பல	{ ஒளியிருவான திருமேனி மிகப் பலவாயிருக்கும்;
ஆபரணம்பலபல பேரும் பல பல	{ திருவாபரணங்களும் திருநாமம் களும் மிகப் பலவாயிருக்கும்;	கண்டு உண்டு கேட்டு உற்று மோந்து இன்பம் பல பல	{ பார்த்தும் உண்டும் கேட்டும் ஸ்பரிசித்தும் மோந்தும் (உண் டாகிற) சுகங்களும் மிகப் பலபலவாயிருக்கும்;
		ஞானமும் பலபல	ஞானங்களும் மிக மிகவாம்.

* * *—ஆழ்வார்தம்மோடே எம்பெருமான் கலக்கும்போது ஒரு வடிவோடே கலந்து த்ருப்திபெற மாட்டாதே பலவடிவுகள் கொண்டு கலந்து அநுபவிக்கும்படியை அருளிச்செய்கிறார். ஞானமும் பலபலவே—நித்யனார்வஜ்ஜனாயிருக்கச் செய்தேயும் ஆழ்வாரை யநுபவிக்கும் காலத்திலே புதிய புதிய பலவகை ஞானங்களைக் கொள்ளாநின்றனென்றபடி. “தாம் தம் பெருமையறியார்” என்றும் “தனக்கும் தன் தன்மையறிவரியான்” என்றுத் சொல்லுகிற படியே எம்பெருமான் தன்னுடைய பெருமைகளைப்பற்றின உணர்வு இல்லாதவனாயிருந்து ஆழ்வாரோடு கலந்தபின் அவற்றை நன்கு உணரப்பெற்றாலும்; அதைச்சொல்லுகிறது என்று கொள்ளலாம். (சு)

2835 பாம்பணமேல்பாற்கடலுள் பள்ளியமர்ந்ததுவும் *

காம்பணதோள்பின்னைக்காய் ஏறுடனேழ்சேற்றதுவும் *

தேம்பணையசோலை மராமரமேழேய்ததுவும் *

பூம்பணையதண்டோய்ப் பொன்முடியம்போரேறே.

(எ)

பால் கடலின் பாம்பு அணைமேல் பின் அமர்ந்து வும்.	திருப்பாற்கடலிலே சேஷசய னத்தின் மீது கண்வளர்தல் பொருந்தினதும்,	தேன் புணைய சோலை ஏழ் மரம் மரம் எய்த்துவும்	தேனையும் கிளைகளையுமுடைய சோலை யாகத் தழைத்த ன்ப்த வாவ்ருகூங்கனையும் துளை படுத்தினதும்,
கரம்பு அணை தோள் பிண்ணைக் ரு ஆய் ஏழ் ஏறு உடன் செற்றது வும்.	மூங்கில்போன்ற தோள்களை யுடைய நபர்னைப் பிராட் டிக்காக எழு நிஷபங்களை ஏக்காலத்தில் தொலைத்த தும்,	பிணைய தண் துழாய் பொன் முடி அம் போர் ஏறு	அழகிய தொடுத்தலை யுடைத் தான் குளிர்ந்த திருத்துழாய் மாலையணிந்த பொன்மய மான திருவழிவேகத்தை யுடையவனும் அழகியவனும் போர்க்குரிய இடம் போன்றவனுமான எம்பெரு மான் (செய்த செயல்களாம்.)

* * *—எம்பெருமான் சில திவ்விய சேஷத்தங்களைத் தமக்குக் காட்டியருளக்கண்டு
அநுபவித்துப் பேசினாராயிற்று. (எ)

2836 பொன்முடியும்போரேற்றை எம்மாணைநால்தடந்தோள் *

தன்முடிவொன்றிலலாத தண்மூய்மாலையனை *

என்முடிவுகாணாதே என்னுள்கலந்தானை *

சோல்முடிவுகாணென்னான் சொல்லுவதென்சொல்லீரே. (அ)

பொன் முடி	{ பொன்மயமான திருமுடியை யுடையவனும்	தண் துழாய்	{ குளிர்ந்த திருத்துழாய் மாலையை யுடையவனும்
அம்போர் ஏற்றை	{ அழகிய போரேறு போன்றவ னும்	என் முடிவு காணாதே	{ எனது தழுவைக் கணிசியாமல் என்னுள் கலந்தானை பெருமனை
எம்மானை	{ எனக்கு நாதனும்	நான் சொல்	{ நான் சொல்லி முடிக்கும் வகை முடிவு காணென் யறிநின்றிலேன்;
நால் தட தோள்	{ நான்கு பெரிய திருத்தோள்களை யுடையவனும்	என் சொல்லுவது	{ என்னவென்று சொல்லலாம்! சொல்லீர் நீங்கனே சொல்லுங்கள்.
தன் முடிவு ஒன்று இல்லாத	{ தன் பெருமைக்கு முடிவு ஒன்று மில்லாதவனும்		

* * *—என்முடிவு காணாதே—கீழ் ஆடியாடியில் நான்முடிந்து போவதாயிருக்க,
அதனை ஸ்லிக்கமாட்டாமல் என்றும் பொருள்கூறுவர். (அ)

2837

சொல்லீரென்னம்மானை என்னுவியாவதினை * எல்லையில்சீர் என்கருமாணிக்கக்கடரை *
நல்லவழிதம் பெற்றகரியவிமோம் * அல்லிமலர்விரையோத்து ஆனல்லன்பெண்ணல்லனே. (க)

என் அம்மானை	{ எனக்கு ஸ்வாமியாய்	பெற்றற்கு அரிய	{ எளிதாகப் பெறுவதற்கு முடி யாத மோகூ நிலத்திற்கும்
என் ஆவி	{ ஆவி என் ஆத்மாவுக்கு ஆத்மாவா தனை மிகப்பவனும்	வீடும் ஆய்	{ தலைவனும்
எல்லை இல் சீர்	{ எல்லையற்ற குணங்களையுடைய	அல்லி மலர் விரை	{ தாமரைப் பூவிலுள்ள பரிமளம் ஒத்து போல் பரம போக்யனும்
என் கரு மாணிக்	{ எனது நீலரத்தன்போன்ற வொ கம் கடரை நியிருவை யுடையனான பெரு மானை	ஆண் அல்லன்	{ ஆணுருவ மல்லாதவனும் பெண் அல்லன் பெண்ணுருவமு மல்லாதவனும்
சொல்லீர்	{ சொல்லுங்கள்.		
நல்ல அமுதம்	{ நல்ல அமுதமாய்		

* * *—கீழ்ப்பாட்டில் “சொல்முடிவு காணென்னான் சொல்லுவதென் சொல்லீரே”
என்று, தமக்கு எம்பெருமானைப்பேச முடியாமையாலே பேசவுந் தவிர்த்த ஆழ்வார் பின்னைய
யும் தம்முடைய நப்பாசையினால் ஸம்ஸாரிகளையுமழைத்து என்னாயினான் ஸர்வேசுவரனை எல்
லாநான் கூடியாகிதும் ஒருபடி சொல்லுவோமே! என்கிறார். (க)

2838 ஆணல்லன்பேண்ணல்லன் அல்லாவலியுமல்லன் *

காணலுமாகான் உளனல்லனில்லையல்லன் *

பேணுங்கால்பேணும் உருவாதுமல்லனுமாம் *

கோணபெரிதுடைத்து எம்பெம்மானைக்கூறுதலே.

(கய)

எம் பெம்மானை	{ எம்பெருமானைப் பற்றிச் சொல்	காணலும்	{ கண்ணும் பார்க்கவும் முடியாத
கூறுதல்	{ இவதானது	ஆகான்	{ வன்;
கோண பெரிது	{ மிகவும் ப்ரயாஸ முடையதா	உளன் அல்லன்	{ உள்ளவனல்லன்;
உடைத்து	{ யிருக்கிறது;	இல்லை அல்லன்	{ இல்லாதவனுமல்லன்;
	{ (எனென்னில், அப்பெருமான்)	பேணுங்கால்	{ (அடியார்) விரும்பின காலத்து
ஆண் அல்லன்	{ ஆணுமல்லன்,	பேணும் உரு	{ அவர்கள் விரும்பின வடிவை
பெண் அல்லன்	{ பெண்ணுமல்லன்,	ஆகும்	{ யுடையவனவன்;
அல்லா அலியும்	{ இவ்விரண்டும்மீளாத நபுண்	அல்லலும் ஆம்	{ அப்படி அல்லாதவையுமிருப்
அல்லன்	{ கணுமல்லன்;		{ பன்; (ஆதலால் என்க.)

* * *—எம்பெருமானை நம்போன்றவர்கள் பேசித்தலைக்கட்டுவது மிகவும் ஆயாஸம் என்கிறார். ஆணல்லன் பேண்ணல்லன் அல்லா அலியுமல்லன்—ஸகலவந்து விஸக்ஷணன் என்ற படி. இப்பாசரத்தை பட்டர் இங்ஙனம் உபந்யஸித்துக் கொண்டிருக்கையில் கேட்டிருந்த ஒரு தமிழன் உலகத்திலுள்ள பொருள்கள் ஸ்த்ரீலிங்க புமலிங்க நபுண்ஸக லிங்கங்களிற் சேர்ந்தல்லது இருக்கமாட்டாவே; எம்பெருமான் இந்த மூன்றுபடியிலும் சேர்ந்தலன் என்றால் சூர்யம் என்று சொன்னபடியாகுமே; பரப்ரஹ்மம் சூர்யம் என்றே ஆழ்வாருளிச் செய்வது? என்று கேட்டானாம். அதற்கு உத்தரமாக பட்டர் அருளிச் செய்தது:—பரப்ரஹ்மம் சூர்ய வஸ்து என்று சொல்வது ஆழ்வார்க்கு விவக்ஷிதமாகில் ‘ஸாமான்யே நபுமஸகம்’ என்றபடி. * ஆணல்லன் பேண்ணல்லன் அல்லாவலியுமல்லன் * என்று இவர் அருளிச் செய்திருப்பார். அங்ஙனன்றியே அல்லன் அல்லன் என்றே (ஆண்பாலுக்குரிய அனங்கிதனையிட்டு) அருளிச் செய்திருக்கையாலே ‘எம்பெருமான் ஸாமான்ய புருஷனல்லன், புருஷோத்தமன்’ என்று தெரிவிக்கப்பட்டதாகாதோ? என்று. இதைக் கேட்டு அவன் மிகவு முகந்தான். உள னல்லன் இல்லையல்லன்=நாஸ்திகர்களுக்கு நாஸ்தி யென்னலாம்படி யிருப்பவன், ஆஸ்திகர் களுக்கு அஸ்தி யென்னலாம்படி யிருப்பவன் என்றபடி. பேணுங்கால்—பிரார்த்திக்குமி டத்து, பேணுமுருவாகும்—மறைத்துக்கொள்ள வேண்டும்படியான உருவத்தோடு வந்து பிறப் பவன் என்றது மொன்று. அல்லனும் ஆம்=பிறந்தவிடந்தன்னிலே விரகரான கம்ஸ சிசு ராலாதிகளுக்குக் கிட்டவொண்ணாதவன். (ஆக இப்படிப்பட்ட) எம்பெம்மானைக் கூறுதல் கோண பெரிதுடைத்து—எம்பெருமானைத் துதிப்பது ச்ரமஸாத்யம்—ஒருவிதமாகவும் சொல்வ தற்கில்லையே என்றபடி. கோண—மறுக்கு; ஆயாஸம்.

(கய)

2839

கூறுதலொன்றிராக் குடக்கூத்தவம்மானை* கூறுதலேமேலிக் குருகூர்ச்சடகோபன்*

கூறினவந்தாதி ஓராயிரத்துளிப்பத்தும்* கூறுதல்வல்லாருளரேல் கூவேர்வைகுந்தமே. (கக)

ஒன்று கூறுதல்	{ ஒரு குணத்தைச் சொல்லுதலும்	அந்தாதி	{ அந்தாதித்தொடையான,
ஆரா	{ முடியாத	ஓர் ஆபிரக்துள்	{ ஆபிரம் பாசரத்தினுள்ளே
குடம் கூத்த ஆம்	{ குடக்கூத்தாடன கண்ணிரா	இ பத்தும்	{ இத்திருவாய்மொழியை
மானை	{ னைப்பற்றி	கூறுதல் வல்லார்	{ ஓத வல்லவர்கள் உண்டாகில்
கூறுதல் மேவி	{ சொல்லுவதில் ஆசைகொண்டு	உளர் ஏல்	{ (அவர்)
குருகூர் சடகோபன் கூறின—;		வைகுந்தம் கூடுவர்	{ பரமபதம் சேரப்பெறுவர்,

இரண்டாம்பத்து — ஆறந்திருவாய்மொழி, வைகுந்தாமணிவண்ணனே.

அவதாரிகை. கீழ்த்திருவாய்மொழியில் ஆழ்வாரோடே கலந்த எம்பெருமான் அளவு கடந்த திருப்தியை யடைந்தவனாய் 'இவ்வாழ்வார்க்கு என்னவுதவி செய்வேன் நான்! இவர்க்கு என்ன கொடுப்பேன்!' என்று தடுமாறி நிற்பவனாய், இவ்வாழ்வார் நைச்சியாது ஸந்தானம் பண்ணி ஒருகால் 'அகன்று போய்விடுவாராயின் அலப்பலாபமான இதனை நாம் இழந்துவிடுவோமே! இவ்வாழ்வார்க்கும் நமக்குமுண்டான இக்கலவி நித்யமாயிருக்க வேணுமே' என்று அதிசங்கை கொண்டிருக்கையில், அதைத் தெரிந்துகொண்ட ஆழ்வார், பிரானே! நீ இங்ஙனம் அதிசங்கை கொள்ள வேண்டா; உன்னை நான் பிடித்தபிடி ஸாமான்ய மன்று; இனி ஒருநாளும் உன்னை நான் விடமாட்டேனும்படி திடமாகப் பற்றிக்கொண்டேன் காண்' என்று கூறி எம்பெருமானைத் தேற்றுகிறார் இத்திருவாய்மொழியில். (1)

2840 வைகுந்தா! மணிவண்ணனே என்பொல்லாத்திருக்குறளா! என்னுள்மன்னி*

வைகும்வைகல்தோறும் அமுதாயவானேறே!*

செய்குந்தாவருந்தீமையுன்னடியார்க்குத்தீர்த்து அசுரார்க்குத்தீமைகள்

செய்குந்தா! * உன்னைநான்பிடித்தேன்கொள் சிக்கெனவே.

(க)

வைகுந்தா	பரமபத நாதனே!	குந்தா	குறைபாதத
வணி வண்ணனே	{ நீலமணிபோன்ற வடிவையுடையவனே!	அரு தீமை	போக்குதற்கரிய பாவங்களை
என் பொல்லாத திரு குறளா	{ என்னுடைய அனுபவத்திற்கு உரிய அழகிய வாமன மூர்த்தியே!	உன் அடியார்க்கு தீர்த்து	{ உன் தொண்டர்கட்குப்போக்கி
என் உள் மன்னி வையும்	{ என் மனத்தில் நீலைபெற்றுத் தங்கியிருப்பவனுமே	அசுரார்க்கு தீமைகள் செய் குந்தா	{ ஆனார்பார்க்குநிகளுக்கு அந்தத் தீமைகளை உண்டாக்குகின்ற பரிசுத்தனே!
வைகல் தோறும் அமுது ஆய வான் ஏறே செய்	{ ஒவ்வொரு கூணத்திலும் அம்ரு தாமயிருப்பவனுமான நித்யஸூரி நாதனே!, செய்யப்பட்டு	உன்னை நான் சிக்கென பிடித்தேன் கொள்	{ இப்படிப்பட்ட வன்னை அடியேன் உறுதியாகப் பிடித்துக் கொண்டவன் (என்று) நிறுவள்ளம் பற்ற வேணும்.

* * *...கீழ்த்திருவாய் மொழியில் இவர் கூறின பாசாங்களில் "அல்லாவி யுள்கலந்த" என்றும் "என்முடிவு காணாதே. யென்னுள் கலந்தானே" என்றும் பேசினார். அல்லாவி என்றதும், என்முடிவு காணாதே என்றதும் தம்முடைய நைச்சியத்தைக் காட்டினபடியாதவால், அந்த நைச்சியாதுஸந்தானம் முற்றி இவர் நம்மை விட்டுவிடுவாரோ? என்று எம்பெருமானுக்கு அதிசங்கை பிறக்க அதனை அகற்றிக்கொண்டு உன்னை நான் சிக்கெனப் பிடித்தேன் என்கிறார். [செய்குந்தா வருந்தீமை இத்தயாதி.] "செய் குந்தா, அருந்தீமை" என்றும், செய்கும், தாவருந்தீமை என்றும் இரண்டு வகையாகப் பிரிக்கலாம்: முந்தினவகையில், செய்—செய்யப்பட்டு, குந்தா—தப்பாமல் பயன்தரக்கூடிய, அரு—ஸ்வபரியத்தந்தாலே போக்கிக்கொள்ளமுடியாத, தீமைகளைத் தொலைத்து என்று பொருள் காண்க. பிந்தினவகையில், செய்கும்—செய்யப்பட்டனவும், தாவரு—(பலன் அனுபவியாமல்) தப்பமுடியாதனவுமான பாவங்களைத் தொலைத்து என்று பொருள் காண்க. சொற்பிரிவில் சிறிது வாகியேயன்றி, கருத்தில் வாகியில்லை. வட மொழியில் சு-ஊமென்று ஒரு ஆபுத விசேஷத்திற்கு [சுட்டிக்குப்] பெயராதலால் அதனை யுடையவரே! என்னவுமாம். ஷோடசாபுதங்களில் குந்தமும் பகவானுக்கு ஒரு ஆபுதமாகும். (இப்பொருள் பன்னீராயிரப்படியுரையிற் காண்பது). உன்னை நான் சிக்கெனப்பிடித்தேன்—என்னை நீ விட்டாலும் உன்னை நான் விடமுடியாதபடி பற்றிக்கொண்டேன் என்கை. (க)

2841 சிக்கெனச்சிறிதோரிடமும் புறப்படாத் தன்னுள்ளே * உலகுகள்
ஒக்கவேலி முங்கிப் புத்தான்புருத்தற்பின் *
மிக்கஞானவேள்ளச்சுடர்விளக்காய்த் துளக்கற்றமுதமாய் * எங்கும்
பக்கநோக்கறியான் என்பைத்தாமரைக்கண்ணனே. (உ)

சிறிது ஓர் இடமும் புறப்படா	மிக அற்பமான இடமும் வெளிப்பட்டிராமல் [எல்லாம் உள்ளே யடங்கும்படி]	துளக்கு அற்று	{ (நான் ஒருகால் விட்டு விடுவேனே என்கிற) ஸந்தேஹம் தீர்த்து
உலகுகள் தன் உள் ஒக்க விழுங்கி	{ உலகங்களைத் தனக்குள்ளே சமமாக அழுது செய்து (அந்நதி நிகழ்க்கோலத்துடனே)	அமுதம் ஆய் என்	{ அமுதமாகி அருத்தமாகி எனக்கு விநேயனுள்
சிக்கென புருந் தான்	{ உறுதியாக என்னுள் பிடிவேசித் தான்;	வைத் தாமரை கண்ணன்	{ அழகிய தாமரைமலர் போன்ற திருக்கண்களையுடைய பெருமான்
புருத்ததன்பின் மிக்க	{ பிடிவேசித்த பின் மிருந்த	எங்கும் பக்கம் நோக்க அறியான்	{ எவ்விடத்திலும் திரும்பிப் பார்ப்பதும்மின்றியே யிராகின்றான்.
ஞானம் வெள்ளம் சுடர் விளக்கு ஆய்	{ ஞானப்பிரவாகமானொரு ஒளிபுள்ள தீபமாகி		

* * *—எம்பெருமான் ஆழ்வார்தம்மோடே கலந்து மிக்க ஒளி பெற்றானாய்க் கொண்டு வேறு போக்கிடம் பற்றாது தம் பக்கவிலேயே படுகாடுகிடக்கிறபடியைப் பேசுகிறார். “உலகுகள் லொக்கவே விழுங்கிப் புருத்தான்” என்ற சொல் நயத்தை நோக்கி ஆறுயிர்ப்படியில் பின்வரானருளிச் செய்கிறார்—“ஐகத் ஸ்ருஷ்ட்யாதி அந்ய பரதையைப் போக்கிக்கொண்டு என்னுள்ளே புத்தான்” என்று. அதை அடியொற்றி ௬டு முப்பத்தாறுயிர்த்திலும்—“நாம் ஆழ்வாரை யநுபவிக்கும்போது செருப்புவைத்துத் திருவடி தொழப்புகாப்போலே யாக வொண்ணாது என்று பார்த்து ஐகதர்ஷணத்துக்கு வேண்டும் ஸங்கிதாந பெல்லாம் பண்ணி அந்யபரதையை அநுபவித்து, போகமாட்டாதே யிருந்தான்: ராஜாக்கள் அந்த:புரத்திலே புருவது நாட்டுக்கணக்கு அற்றபின்பிறே” என்றருளிச் செய்தார். பாசரத்தில் உலகுகளை விழுங்கினது மாத்திரமே சொல்லப்பட்டிருந்தாலும் ஐகதர்ஷணர்த்தமாக எம்பெருமான் செய்யும் ஸகல காரியங்களுக்கும் அது உபலக்ஷணமாக இங்குக் கொள்ளத் தக்கது. உலகுக்குச் செய்யவேண்டிய காரியங்களை யெல்லாம் ஒருவாறு செய்து முடித்துக்கொண்டு க்ருத்தக்ருத்யஸம் ஆழ்வாரை யநுபவிக்கப் புருத்தானும். அவ்நனம் புருத்தபின்பு எம்பெருமானுக்குண்டான வைலக்ஷண்யம் பின்னடிகளறி கூறப்படுகின்றது. அவன்தான் இயற்கையிலே ஸர்வஜ்ஞனாயிருக்கச் செய்தேயும் ஆழ்வாரோடு கலப்பதற்கு முன்பு அந்த ஸர்வஜ்ஞத்வம் சிறிது சருங்கியிருந்து பிறகு கிரிந்ததுபோலும். பெரிய பிராட்டியார் வந்து திருமுலைத் தடத்தாலே நெருக்கி யணைத்தாலும் புரிந்து பார்க்கவறியாதபடி இங்கே அத்தயந்தம் ஆழங்காற்பட்டான் என்கிறது எங்கும் பக்கநோக்கறியான் என்பதனால். (உ)

2842 தாமரைக்கண்ணனை விண்ணோர்பரவுத் தலைமகனை * துழாய்விரைப்
பூமருவுகண்ணி யெம்பிரானிப்போன்மலையை *
நாமருவின்கேத்தியுள்ளிவணங்கி நாம்மகிழ்த் தாட * நாவலர்
பாமருவிநிற்கத்தத் தான்மையேவள்ளலே! (ஈ)

தாமரை கண்ணனை	{ தாமரைமலர் போன்ற திருக்கண்களை யுடையவனும்	விரை பூ மருவு துழாய் கண்ணம்மிரானை	{ பரிமாழ்வுள்ள புஷ்பங்கள் பொருத்திய திருத்தூழாய் மாலையையணிந்த எம்பெருமானும்
விண்ணோர் பரவும் தலைமகனை	{ நித்யவஸூரிகள் ஸ்வாபிபும்	புகழ்கின்ற பொன் மலையை	{ பொன்மலை போன்று உயர்ந்து விளங்குவதுமான திருமலை

காம் மருவி	யாம் அடைந்து	நாம் மகிழ்ந்து	{ நாம் ஸந்தோஷத்தோடு களித்தனம் பண்ணும்படியாகவும்
நன்கு ஏத்தி	நன்றாகத் துதித்து	ஆட	{ நாக்கில் அலங்கிற்ற பாசரங்கள்ளே பொருந்தி சிற்சுமபடியாகவும்
உள்ளி	சிந்தித்து	நா அலர் பா மருவி நிதிக்	{ தந்த உபகாரம் செய்தருளின வள்ளல் பான் உம ஏ உதாரணம் என்னே!.
வணங்கி	{ கமஸ்கரித்து (இப்படி மூன்று கரணங்களாலு முண்டான அதுபவத்தாலே)		

* * *—நித்ய ஸூரிகளுக்குப்போலே எனக்கும் தன்னுடைய ஸௌந்தரியம் முதலானவற்றை வருணிப்பதற்குப் பாங்கான வாக்கை அளித்தருளினனம்பெருமான்; அவனுடைய வள்ளத்தனம் இருக்கும்படி என்னே! என்று விஸம்பயப்படுகிறார். [நாம் மருவி யித்யாதி.] நித்யஸூரிகள் துதிக்கவேண்டிய விஷயத்தை அயோக்யனுன நானும் நன்கு பொருந்தித் துதிக்கும்படியாகச் சில பாசரங்களைப் பாடுந்நிறைமையை எனக்குத் தந்தருளின ஓளதார்யம் என்னே! என்றதாயிற்று. மூன்றாமடியில் நாம் என்கிற சொல் இரண்டு தடவை வந்தது தம்முடைய தகுதியின்மையைச் சுட்டிக் காட்டுதற்காம். (ந)

2843 வள்ளலே! மதுகுதனா! என்மரதகமலேயே! * உணைநினைந்து

எள்கலத்தவேந்தாய்! உன்னையெங்ஙனம்விடுகேன்? *

வெள்ளமேபுரைநின்புகழ்துடைந்தாடிப்பாடிக் களித்துகதுகது *

உள்ளனோய்களெல்லாந்துரது உய்த்துபோந்திருந்தே. (சு)

வள்ளலே	உதாரணே!	குடைந்து ஆடி	{ மூழ்கி ஆடியும் பாடியும் செருக் பாடி களித்து குக் கொண்டு மிகவும் உகந்து உகந்து மகிழ்ந்து
மது குதனா	மதுகுதனே!	உள்ள நோய்கள் எல்லாம் துரந்து	{ உண்டான துன்பங்களெல்லாம் தொலைப்பெற்று உய்த்து உஜ்ஜீவித்து
என் மரதகம் மலே	{ என்னுடைய அதுபவத்திற்குரிய யே மரதமலேபோன்றவனே!	உய்த்து இருந்து	{ (உன்னைக்) கிட்டினவனு இருந்து வையத்து
உணை நினைந்து	{ உன்னை யநுஸந்தித்து ஈடுபட எள்கல் தந்த ஏ- டிருக்கும்படியான தன்மையை தாய் உண்டாக்கின ஸ்வாமியே!,	உன்னை எங்ஙனம்	{ உன்னை எப்படி விட்டிடு விறுகேன்? வேன்?!
வெள்ளமே புரை	{ கடல் போன்ற உன்னுடைய நின் புகழ் திருக்குணங்களில்		

* * *—சீழ்ப்பாட்டில் நாம் நாம் என்று ஒரு தடவைக்கு இரு தடவையாகச் சொன்னது ஆழ்வார் தம்முடைய ரைச்சியத்தை யெடுத்துக்காட்டினபடியாதலால், ரைச்சியாநுஸந்தானம் பண்ணப் புகுந்தவிவர் நம்மை யொருகால் விட்டுவிடுவரே? என்று எம்பெருமான் ஆதிசங்கை கொள்ள, உன் வடிவழகை கிர்ஹேதுகமாக நீயே யென்னை அநுபசிப்பிக்க அநுபவித்து அதனாலே சிதிலனா யிருக்கின்ற நான் உன்னைவிட ப்ராஸத்தியுண்டோ வென்கிறார். உணை நினைந்து எள்கலத்த ந்தாய்—இதற்கு இரண்டுவகையாகப் பொருள் கூறுவர்; எள்கல் என்பதற்கு இகழ்ச்சியும் ஈடுபாடும் பொருளாகும்; இகழ்ச்சியாகப் பொருள்கொண்டால், உன்னைச் சிந்தித்து விஷயாந்தரங்களை நான் இகழ்ந்துவிடும்படி பண்ணினவனே! என்றதாம்; ஈடுபாடாகப் பொருள்கொண்டால், உன்னை யநுஸந்தித்து, “காலாடும் நெஞ்சுழியும் கண் சுழலும்” [பெரிய திருவந்தாதி-84] என்கிறபடியே ஆழ்ந்து ஈடுபடும்படி பண்ணித்தந்தவனே! என்றதாம். பின்னடிகளில் தம்முடைய நிலைமையின் வைவாசுண்யத்தை விவரித்துரைக்கின்றார்; கடல்போன்ற வன்னுடைய திருக்கல்யாண குணங்களை ஓரிடமொழியாமே எங்கும் புக்கு அவகாவித்து அதனுண்டான மகிழ்ச்சியின் மிகுதியினால் ஆடிப்பாடிக் களித்து சூணந்தோறும் பீரீதி பெருகிவர; அயோக்யதாநுஸந்தாரத்தாலும் விச்சலேஷத்தாலும் வந்த வ்ய ரைங்களெல்லாவற்றையும் போக்கி உஜ்ஜீவித்து உன் திருவடிவாரத்திலே வந்து சேர்ந்திருக்கின்ற யான் உன்னை யெங்ஙனம் விடுகேன்? என்று அந்நவியிப்பது. (சு)

2844 உய்ந்துபோந்தென்னுலப்பிலாத வெந்தீவினைகளைநாசஞ்செய்து * உனது

அந்துமிலடிமையடைந்தேன் விடுவேனோ? *

ஐந்துபைந்தலையாடரவண்ணமேலிப் பாய்கடல்யோகநித்திரை *

சிந்தைசெய்தவெந்தாய்! உன்னைச்சிந்தைசெய்துசெய்தே.

(ஈ)

பால் கடல்	திருப்பாய்கடலிலே	உலப்பு இலாத	
ஐந்து பை தலை	ஐந்தாடிய படங்களைடு கூடிய	வெய் என் தீ	முடிவில்லாத கொடிய எனது
ஆடு அரவு அனை	சுரங்களையுடையவனாய் ஆடு	வினைகளை நாசம்	பாவங்களைத் தொலைத்து
	செய்து செய்து	செய்து	
யோகநித்திரை	யோகநித்திரையிலே பொருந்தி	உனது அந்தம்	உன்னுடைய முடிவில்லாத
மேவி சிந்தை	லோகரகசூன சிந்தனை பண்	இல் அடிமை	கைம்கர்ய ஸாம்ராஜ்யத்தை
செய்த எந்தாய்	ணின் ஸ்வாமியே!		
உன்னை சிந்தை	உன்னை நிரந்தரமாகச்	அடைந்தேன்	அடைந்தவனான நான்
செய்து செய்து	சிந்தித்து உஜ்ஜீவனம்		
உய்ந்து போந்து	பெற்று	விடுவேனோ	இனிவிட்டு நீங்குவேனோ!

* * *—அடிமையின் சுவையை யறிந்த திருவனந்தாழ்வான் உன்னை விடாதது போலவே நானும் விடமாட்டே னென்றகருத்துப்படப் பின்னடிகள் அருளிச் செய்கிறார். பெருவெள்ளம் பெருகப்புகுந்தால் பல வாய்க்கால்கள் உண்டாவது போல, பகவதநூலவத் தால் வந்த ஆனந்த மிகுதிக்குப் போக்கு விடாகப் பல தலைகளையுடையனாய், மதுபானத்தினால் மதித்தவர்கள்போல் ஆடாநிற்பவனாய், மென்மை குளிர்ச்சி நறுநாற்றம் முதலிய நலங்களை யுடையனான திருவனந்தாழ்வான்மேலே திருப்பாய் கடலிலே 'ஸகல ப்ராணிகளும் துயர் தீர்ந்து உய்யும் வகை என்னோ!' என்று யோக சித்திரையிலே யிராநின்ற எம்பெருமானே! எங்களைப் பற்றி நீ நினைத்திருப்பதுபோல உன்னைப்பற்றி நான் இடைவிடாது நினைத்திருப்பவனாக வால் ஒரு கொடிப்பொழுதும் உன்னைவிட ப்ரஸக்தி யில்லையான் என்றராயிற்று. (ஈ)

2845 உன்னைச்சிந்தைசெய்துசெய்து உன்னேமோமொழியிசைபாடியாடி * என்

முன்னைத்தீவினைகள் முழுவேரரிந்தனன்யான் *

உன்னைச்சிந்தையினால்கழிந்த இரணியனகல்மார்வங்கீண்ட * என்

முன்னைக்கோளரியே! முடியாததென்னெனக்கே?

(ஈ)

உன்னை சிந்தையி	உன்னை நெஞ்சாலே அநா	நெடு உன் மா	உயர்ந்த உன்னைப்பற்றின திரு
னால் இகழ்ந்த	தரித்த ஹிரண்யபகசுபி	மொழி இசை	வாய் மொழியை இசையுட
இரணியான்	அனைய	பாடி ஆடி	னே பாடி (ஆனந்தத்திற்குப்
			போக்கு விடாக) ஆடி
அகல் மார்வம்	அன்ற மார்வைக் கிழித்	என் முன்னை தீ	எனது தொல்லைப்
கீண்ட	தவனும்	வினைகள்	பாவங்களை
என் முன்னை	எனக்கு அநாபவிக்கவுரியவனும்	யான் நான்	
கோள் அரியே	அநாதி எடுத்தமான மிடுக்குடை	முழுவேர் அநித்	முழுதும் வேரோடு அறுத்
	யனுமான நரசிங்க மூர்த்தியே!	தனன்	தொழித்தேன்;
உன்னை சிந்தை	உன்னை இடையாருது	எனக்கு முடியா	அடியேனுக்கு (இனி) அறாத்
செய்து செய்து	சிந்தித்து	தது என்	மானதுண்டோ!

* * *—ஆழ்வாரே! உமக்கு நான் இனிச் செய்யவேண்டுமென்ன? என்று எம் பெருமான் கேட்க, நான் பெருததுண்டோ? எல்லாம் பெற்றேனே; இனிச் செய்யவேண்டுவ தொன்முயில்லை காண் என்கிறார். ஆசிரிதன் ப்ரதிஜ்ஞை பண்ணின ஸமயத்திலே வந்து தொன்முயில்வினகை நீ யிருக்கும்போது எனக்கு என்ன குறை யென்கிறார். ஆபத்துக்கு உதவுமவனாய் ப்ராப்த சேஷியாய்ப் பாம போக்யனுந்ருக்கின்ற வுன்னை அநவரதமும் னறந்

தயத்திலே பாவனை பண்ணி உன்னுடைய எவ்வுபயோகமுனை விழுகளுக்கு வாசகமான இத் திருவாய்மொழியை இசையோடே பாடி அப்பாட்டுக்கு ஈடான அபிநயம் தோற்றும்படி ஆடி, இப்படி மனம் மொழி மெய்கள் மூன்றினுண்டுமுண்டான பேரகத்தாலே என்னுடைய அநாதி பாபங்களை ஒன்றொழியாமல் வேரோடே அறுத்தொழித்தேன் என்கிறார். (சு)

2846 முடியாததென்னெனக்கேலினி முழுவேழலகுமுண்டான் * உகந்துவந்து

அடியேனுள்புகுந்தான் அகல்வாணுமல்லினி *

சேடியார்நோய்களெல்லாம்துரந்து எமர்கீழ்மேலேழியிறப்பும் *

விடியாவெங்குகத்து என்றும்சேர்தல்மற்றினேரே

(எ)

முடி ஏழ் உலகும் உண்டான்	{ ஏழலகங்களையும் முற்ற அமுது செய்து (பிரளயம் கொள்ளாதபடி காத்தருளின) பெருமான்	எமர் செடியார்நோய்கள் எல்லாம்	{ பெருங்கடாகப் பரம்பனை நோய்களெல்லாம் தொலையப் பெற்று
உகந்து அடியேன் உள் வந்து புகுந்தான்	{ விருந்தி அடியேனுள்ளத்தில் வந்து புகுந்தான்	என்றும் விடியா வெம் நரகத்தி சேர்தல் மாறினர்	{ ஒருநாளும் ஒய்வில்லாத கொடிய ஸம்ஸார நரகத்தில் சேராமலிருக்கும் படி பெற்றார்கள்
இனி அகல்வா னும் அல்லன்	{ இனிமேல் (அப்பெருமான்) அகன்றுபோகவும் மாட்டான்	இனி எனக்கு முடியாதது என்	{ இப்படியான சின்பு எனக்கு எல்லாம் வித்தமே
கீழ் மேல் ஏழு பிறப்பும்	{ கீழும் மேலும் ஏழு பிறப்புகளிலும்		

* * *—கீழ்ப்பாட்டில் “முடியாததென் எனக்கே” என்றார்; எல்லாம் பெற்றுவிட்டனோ? என்று அன்பர் கேட்ட; என்னிடத்து எப்பெருமான் பண்ணின விசேஷ கடாகத்தாலே என்னோடு ஸம்பந்தி ஸம்பந்திகளானவர்களுக்கூட உஜ்ஜிங்கப் பெற்றார்களே! இன்னமும் நான் பெறவேண்டியது என்ன இருக்கிறது என்கிறார். விடியா வெங்குக மென்றது ஸம்ஸாரத்தை. நரகம் ஒரு நாள் வரையிலே விடியும்; இது விடியாதவெங்குகம். (எ)

2847 மாறிமாறிப்பலியிறப்பும்பிறந்து அடியையடைந்துள்ளம்தேறி *

ஈறிலின்பத்திருவெள்ளம் யாண்டுகின்ன *

பாறிப்பாறியசுரார்தம் புல்துறாக்கள்கீழேழ * பாய்பறவையென்

தேறிவீற்றிருந்தாய்! உன்னையென்னுள்கீக்கேலெந்தாய்.

பல பிறப்பும் மாறிமாறி பிறந்து	{ பல பிறவிகளிலும் பலகாலும் பிறந்து (இப்படிச் செல்லு கிற ஜன்மம் பரம்பரைகளிலே இன்று)	அசுரார்தம் பல குழாங்கள் பாறி பாறி நிறு ஏழு	{ அஸுரர்களினுடைய பல கூட்டங்கள் அடியோடு அழிந்து கிரகமும்படி
அடியையடைந்து உள்ளம் தேறி	{ உன் திருவடிகளைக் கிட்டி மனம் தெளிந்து	பாய்பறவை ஒன்று ஏறி வீற்றிருந்தாய்	{ பாய்கின்ற பெரிய திருவடியை வாழைமரக்கொண்டெழுந்தருளியிருப்பவனே!
ஈறு இல் இன் பத்து இரு வெள் ளம் யான் மூழ்கி னன்	{ முடிவில்லாத ஆனந்தப்பெரு வெள்ளத்திலே நான் ஆழ்ந்துவிட்டேன்;	எந்தாய் உன்னை என்னுள்	{ என் தந்தையே! உன்னை என்னிடத்தில் நின்று கீக்கேல் பிரியச் செய்யாதிருக்கவேணும்.

* * *—பிரானே! உன்னுடைய கிரஹேதுகமான அதுக்ரஹத்தாலே பெற்ற இந்த நன்மை இனியொருநாளும் இடையறுத்தொழிய வேணும்; இதுவே பெனக்கு வேண்டுவது என்று எப்பெருமானைப் பிரார்த்திக்கின்றார். கடலிலே கிடந்ததொரு துரும்பானது அலை மேலிலையாகத் தள்ளவந்து கரைசேருமாபோலே அடியேனும் பிறப்பதுமிறப்பதுமாய் மாறி மாறிப்பிறந்து வந்துகொண்டே திருவடிகளிலே கிட்டிக்கொண்டு நிற்கக்கண்டே வித்தனை.

(5)

(3)

கொந்தா-ஆர் தன்	{	கொத்துக்கள் - சிறைத்துருளிநீர்
அம் துழாபினும்		நயகிய திருத்துழாம் - மூலக் யணரிதன் னாவனே!
எம் அழுதே	{	எமக்கு அழுதமானவனே!
உண்ண என்னுள்		என்றோடு ஒரு ரீபாகக் கலந்தக் மைத்தனே!
ளே குலழைத்த	{	
மைத்தா		
வான் ஏறே	{	நித்பன-அரிநாதனே!
இனி எங்கு		இனி என்விடத் தகிர உவன்கு போகின்றது
		வேறு போகித் துன்போடே.

(६)

(கய)

மு. உலகுக்கும் { புன்று லோகங்களுக்கும் நாத
நாதனே { ஹிருபிழம்புவனே!
பரமஹம்ஸம் { ஸர்வோத் க்ரஷ்டனே!
தண் வேங்கடம் { குளிர்க்க திருவேங்கடமல்லைய
மேகென்றாய் { ஹிருந்தே சி திரம்புவனே!
தண் விரை நாயு { வுளிர்த்து பரிமளம் விசப்பெற்ற
துழாய் கண்ணி { திருத்துழாய் மாலையையுடை
யனே { யவனே!
உன்னை { காந்தாழைக்கென் னிறுவேனே!—

* * *—ஆழ்வாரே! என்னைநீர் வளைத்துப்பேசுவது கிடக்கட்டும்; நீர் அயோக்யதாது ஸந்தானம்பண்ணி என்னைவிட்டகன்று போய்விடுவீரே! என்று நான் கவலைகொண்டிரா கிற்கையில் நீர் இங்ஙனே பேசக்கடவீரே? நான் உம்மைவிட்டு எங்கும் போகப்போகிற தில்லை; நீர் என்னைவிட்டுப் போகாதிருப்பீரா? சொல்லும் என்று எம்பெருமான் திருவுள்ள மாக, முக்காலத்திலும் எல்லாப்படியாலும் எனக்கு உபகாரம் செய்தருளின வுன்னைப்பெற் றுவைத்து இனிநான் அகன்று பேரவதற்கு என்னப் பரஸ்கதி யென்று உறுதியாகக்கூறி முடிக்கிறார். (கய)

2850 கண்ணித்தண்ணந்துழாய்முடிக்க மலததம் பெருங்கண்ணனை *

நண்ணித்தேன் குருகூர்ச் சடகோபன் மாறன்சோன்ன *

எண்ணில்சோர்விலந்தாதி ஆயிரத்துள்ளிவைபுமோர்பத்திசையோடும் *

பண்ணிப்பாடவல்லாரவர் கேசவன் தமரே

(கக)

தன் அம் துழாய் { குளிர்த்தழுவிய திருத்துழாய்	அந்தாதி	அந்தாதித்தொடையான
கண்ணி முடி { மாலையணிந்த முடியையும்	ஆபிரத்தன்	
கமலம் தடம் { தாமரை போன்று விசாலமான	இவையும் ஓர்	ஆபிரத்தினுள்ளே இப்பத்துப்
பெரு கண்ணனை { நீண்ட திருக்கண்களையுமு	பத்து	பாட்டையும்
		இசையோடும் இசையோடுகூட
புகழ் நண்ணி { திருக்குணங்களை யறுப்பித்து		
தென் குருகூர் சடகோபன் மாறன் சோன்ன	பண்ணில் பாட	பண்ணில் அமைத்துப் பாட
எண்ணில் { அது ஸந்தானத்தில் சோர்வு	வல்லார் அவர்	வல்லவர்கள்
சோர்வு இல் { இல்லாத	கேசவன் தமர்	எம்பெருமானடியாராகப்பெறுவர்.

இரண்டாம்பத்து—ஏழாந் திருவாய்மொழி, கேசவன் தமர்.

பண்ணிருமாய்பதிகம்.

கீழ்த் திருவாய்மொழியில் “எமர் கீழ்மேலெழுபிறப்பும் விடியாவெந்நரகத்து என்றுஞ் சேர்தல் மாறினர்” என்று—எம்பெருமான் தம்மிடத்து வைத்த காதல் முன்னும் பின்னும் வெள்ளங்கோத்தபடியைச் சிறிதளவாகப் ப்ரஸ்தாவித்தார்; அந்த மஹோபகாரத்தைப் பெருக் கப் பேசுகிறார் இத்திருவாய்மொழியில்.

2851 கேசவன் தமர் கீழ்மேலெமரேழுபிறப்பும் *

மாசதிரிதுபெற்று நம்முடைவாழ்வவாய்க்கின்றவா *

ஈசனென்கருமாணிக்கமென்செங்கோலக்கண்ணன் விண்ணோர்

நாயகன் * எம்பிரானெம்மான் நாராயணனாலே.

(க)

ஈசன்	எல்லார்க்கும் ஸ்வாமியாய்	எம்மான்	எமது பெரியோனாகிய
என்	{ என்னுடைய அதுபவத்திற்கு உரிய	நாராயணனாலே	நாராயணனாலே,
கரு மாணிக்கம்	{ கரியமாணிக்கம் போன்ற வடிவையுடையது	எமர் கீழ் மேல் எழு எழு பிறப்பும் கேசவன் தமர்	{ என்னைச் சேர்ந்தவர்கள் கீழும் மேலுமுள்ள ஏழேழ் பிறப் பிக்களிலும் பகவத் பக்த ராகப் பெற்றார்கள்;
என் செம் கோ லம் கண்ணன்	{ சிவந்து அழகிய திருக்கண்களை நான் அதுபவிக்கும்படி செய் தவனாய்	இது மா சதிரி பெற்று நம்முடை வாழ்வு வாய்க் கின்ற ஆ	{ இப்படிப்பட்ட பெரிய பிறப்பை அடைந்து நமது வாழ்ச்சி வளருகிறபடி என்னே!
விண்ணோர் நாயகன்	—சீத்யஸூரிநாதனாய்		
எம் பிரான்	எமக்கு உபகாரகனாய்		

* * *—ஸ்ரவேச்வரனும், அமுரு நிறைந்த திவ்யமங்கன விசுஷ்டனும், நித்ய ஸூரி நாதனும் எனக்கு ஸ்வாமியாயிருக்கின்ற நாராயணனாலே, என்னோடு ஏதேனுமொரு படி ஸம்பந்தமுடையாடுவ்வாரும் கேசவன்தமர் என்னும்படியான சிறப்புப் பெற்றோர்கள்; அதனாலே நம்முடைய ஸ்ரீ வைஷ்ணவஸ்ரீ விஷ்ணுமாகவுள்ளது என்கிறார். நம்முடைய வாழ்வு வாய்க்கின்றவா! = நம்முடைய வாழ்வென்று ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸம்பந்தத்தைச் சொல்லுகிறது. தம்மோடு ஸம்பந்த ஸம்பந்தம் பெற்றவர்களும் வாழ்ச்சி பெறுவதைத் தம்முடைய வாழ்வாக நினைப்பதே ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸக்ஷணமாகும். ஸ்ரீமதுமாநாமம் இந்த வாழ்ச்சி மேன்மேலும் வளர்ந்து செல்லுகிறபடி என்னே! என்று ஆச்சரியப்படுகிறார். (க)

2852 நாரணன்முழுவேழுலகுக்கும்நாதன் வேதமயன் *

காரணம்கிரிசை கருமயிவைமுதல்வனென்தை *

சீரணங்கமர்பிறர்பலரும் தொழுதேத்தநின்று *

வாரணத்தைமருப்போசித்திரான் என்மாதவனே. (உ)

நாரணன்	நாராயணனும்	மீறப் பலரும்	மற்றும் பலபேர்களாலும்
முழு ஏழ் உலகுக்கும் நாதன்	எல்லாவுலகங்களுக்கும் ஸ்வாமி	தொழுது எத்த	வணங்கித்துதிக்கப்பட்டு
வேதமயன்	வேதஸ்வரூபியும்	கின்று	
காரணம் கிரிசை	காரணப் பொருள்கள் காரியப்	வாரணத்தை	(கம்னனது) யானையினுடைய
கருமம் இவை	பொருள்கள் பரியோஜனங்	மருப்பு ஒசித்த	கொம்பை முறித்த உபகார
முதல்வன்	கள் ஆதிய இவற்றுக்கு கிரி	பிரான்	கணம்
	வாழைகணம்	என் மாதவன்	எனக்குரியவனுமானதிருமால்
சீர் அணங்கு	சீர்மை பொருந்திய திவ்யர்	எந்தை	என்னை யடிமை கொண்டவன்.
அமரர்	களான நித்யஸூரிகளாலும்		

* * *—கீழ்ப்பாட்டில் நாராயணத் திருநாமம் ப்ரஸ்துதமாகவே அதனுடைய அர்த்தா நுபவம் பண்ணுவதாக இப்பாகாரம் அமைகின்றது. இங்குத் தொடக்கத்தில் நாரணன் என்றது— நாராயண பதத்திற்குப் பொருள் யாதெனில் என்றபடி. முழுவேழுலகுக்கும் நாதன் என்றது நாராயண நாயத்தின் திரண்ட பொருள் சொன்னபடி. நார சபத்தாலே உலகத்திலுள்ள ஸகல சேதநாசேதநப் பொருள்களும் சொல்லப்படுகின்றன. அவற்றுக்கெல்லாம் [அயநம்] தான் இருப்பிடமாகவுள்ளவன் என்று ஸர்வஸ்வராத் ப்ரத்வஞ் சொன்னபடி. நாராயணத் திருநாமத்திற்கு இரண்டு வகையான வ்யுத்தபத்தி யுண்டு; நாரங்களுக்கு அயநம் என்பது ஒன்று; நாரங்களை அயநமாக வுடையவன் என்பது மற்றொன்று. இவ்விருவகை வ்யுத்தபத்திகளாலும் ப்ரத்வமும் ஸௌஸ்ப்யமும் பலிக்குமென்று முழுசுஷூப்படி முதலியவற்றில் ஆசாரியர்கள் நிரூபித்தருளினார்கள். இங்கு ஆழ்வார் ஸௌஸ்ப்யம் பலிக்கக் கடவதான யோஜனையையும் திருவுள்ளத்திற் கொண்டு க்ருஷ்ணாவதாரத்தை நினைத்து அதிற் செய்தவொரு செய்தியைப் பின்னடிக்கிறிற் பேசுகின்றார். அவதாரங்களும் அவதார சேஷ்டிதங்களுமெல்லாம் நாராயண நாமத்தின் பொருளே யாகுமன்றோ. (உ)

2853 மாதவனென்றதேகோண்டு என்னையினியிப்பால்பட்டது *

யாதவங்களும்சேர்கோடேனென்று என்னுள்புகுந்திருந்து *

த்தவம்கெடுக்குமமுதம் செந்தாமரைக்கட்குன்றம் *

கோதவயிலென்கன்னற்கட்டி யெம்மானென்கோலிந்தனே. (ங)

எம்மான் என்	{	எனக்காகக்	கண்ணனாயவ	என்னை	என் விஷயத்தில்
கோலிந்தன்	{	தரித்த	எம்பெருமான்		
மாதவன் என்ற	{	‘மாதவன்’ என்று நான்வாயிடுற	இனி	இப்பால்	{ இனிமேலுள்ள கால மெல்
தே கொண்டு	{	சொன்னவளையையே கொண்டு		பட்டது	{ ளாம்

அவங்கள் யாதும் ஒருவிதமான குறையும்	அமுதம்	பரமபோக்யனும்
சேர்கொடேன் { சேரவோட்டேன் என்று ஸம்	செம் நாமரை	{ செந்தாமரைபோன்ற
என்று கல்பித்துக் கொண்டு	கண்	திருக்கண்களை யுடையனாய்
என் உள் புருந்து { என்னுள்ளே பிரவேசித்திரு	குன்றம்	{ குன்றம்போல் நீலைபெயராம
இருந்து ந்து		விருந்து
தீது அவம் பலவகைப் பாவங்களையும்	கோது அவம்	{ கோதும் அவமுமில்லாத கன்
கெடுக்கும் போக்கியருள்கின்ற	இல் என் கன்	னால் கட்டிபோலே எனக்கு
	னால் கட்டி	இனியனாகிருக்கின்றன.

* * *—எம்பெருமான் என்னிடத்தில் இவ்வளவு கனத்த விஷயீகாரஞ் செய்வதற்கு அடியாக நான் செய்த ஸாதநாநுஷ்டாநம் பெரிதாகவொன்றுமில்லை; மாதவன் என்று வெறுமனே வாயாற் சொன்னவனவையே கொண்டு என்னுடைய தீமைகளெல்லாவற்றையும் போக்கி ஆட்கொண்டானென்கிறார். வாசி யறிபாமல் பல பெயர்க்களையும் வாயாற் சொல்லி வருமடைவிலே மாதவனென்கிற ஒரு உக்தியும் என் வாக்கில் வந்துவிட்டது; இதையே அவன் பெரிய ஸாதநமாகக் கொண்டான்போலும். இவ்விடத்தில்.... “மாதவன் மலை நீர் நிழலென்று ஏற்றமது வறாவெழுதீ—தீ, சுநநாயகம், சுவா—லிவாலகம், அவிமயிதம், மஹாவீஷ ஷபஸம், மஹானாஹெது” என்ற ஆசார்ய ஹருதய சூர்ணிகையின் கியாக்கியான முணரத் தக்கது. யாதவங்களும் என்றவிடத்து, ‘யா, தவங்களும்’ ‘யாது அவங்களும்’ என்று இரு வகையாகவும் பிரித்துப் பொருள் கூறுவர். (ந)

2854 கோவிந்தன் குட்கூத்தன் கோவலனென்றென்றேகுனித்து *

தேவம்தன்னையும் பாடியாடத்திருத்தி * என்னைக்கொண்டேன் பாவத்தன்னையும்பாறக்கைத்து எமரேழுமுபிறப்பும் *

•மேவும்தன்மையமாக்கினான் வல்லனெம்பிரான்விட்டுவே.

(ச)

வல்லன் எம்	{ ஸர்வசக்தனும் எமக்கு உபகா	பாடி ஆட திருத்	{ புகழ்ந்துபடி திரியும்படி கடா
பிரான் விட்டு	ரங்கள் செய்பவனுமான	தி	கூறித்து
	விஷ்ணுபகவான் (எமக்குச்	என்னை கொண்டு	அடியேனை ஆட்படுத்திக்கொண்
	செய்தது யாதெனில்)	என் பாவம் தன்	டு எனது பாவங்களையும் ஓட
கோவிந்தன் குட	{ கோவிந்தன் என்றும் குடக்கூத்	னையும் பாற	வடித்து
க்கூத்தன் கோவ	தாடுபவன் என்றும் கோபா	கைத்து	
லன் என்று என்	லன் என்றும் இத்தகைய	எமர் ஏழ் ஏழு	{ ஏம்மைச் சேர்ந்தவர்கள் ஏழேழ்
றே குனித்து	திருநாமங்களையே சொல்லிக்	பிறப்பும்	பிறப்பும்
	கூத்தாடி	மேவும் தன்	{ (தன்னை) அடையும்படியான
தேவும் தன்னை	{ பரத்வத்தையும் தானுதன்மை	மையம் ஆக்கி	தன்மையையுடையோமாம்
யும்	யாகிய ஸௌஸ்ப்யத்தையும்	னான்	படி செய்தேன்.

* * *—என்னை மாத்திரமன்றியே என்னோடு ஸம்பந்த ஸம்பந்த முடையாரையுங்கூட என்னிப்போலே பாக்கின எம்பெருமானுடைய ஸாமர்த்தியம் என்ன! என்று வியந்து பேசும் பாசரமிது. ஸௌஸ்ப்ய குணத்திற்கு ஏகாந்தமான திருநாமங்களை இடைவிடாது சொல்லி உவகை தலைமண்டைகொண்டு கூத்தாடி அந்த ஸௌஸ்ப்யத்திற்கு அடியான பரத்வத் தையும் தனக்கு அளாதாரண ஸ்வபாவமான நீர்மையைப் பாடித் திரியும்படி, இரும்பைப் பொன்னுக்குவாரைப்போலே என்னை நிகழ்வுறியென்னலாம்படி திருத்தித் தன்னுடையவ ளுக்கைக்கொண்டு, தன்னுடைய அங்கிகாரத்திற்கு கிரோதியாயிருந்த என்னுடைய பரபங் களையும் ஓடிப்போம்படி தூத்தி என்னோடு ஸம்பந்தமுள்ளவர்கள் ஏழேழு ஜன்மமும் தன்னை ப்ராபிக்குத் தன்மையை யுடையோமாம்படி பண்ணினான்! இப்படியும் ஒருவல்லமையுண்டா வதே! என்றாயிற்று. வல்லனெம்பிரான் என்பதை முடிவிலேயே அந்நவியக்கவமாம்.

தேவும் தன்னையும்=தேவு என்று தேவத்வமாய் பரத்வத்தைச் சொன்னபடி. தன்னை என்று ஆசிரித பரத்வத்திரியமாகிற ஸௌஸ்ப்யத்தைச் சொன்னபடி. இச்சொல் அப்

பொருளை எங்ஙனே சொல்லுபென்னில்; எம்பெருமானுக்கு னெளலப்பமே தானுதன்மை என்று அறுதிப்பட்டிருக்குபவருடைய வாக்காதலால் இதுவே பொருளாகும். தன்மையம் = தன்மையன் என்பது ஒருமை; அதன் பன்மை இது. தன்மைப்பன்மைக் குறிப்பு வீணே முற்றும். விட்டு—விஷ்ணு.

(ச)

2855 விட்டிலங்குசேஞ்சோதித் தாமரைபாத்மகைகள்கண்கள் *
விட்டிலங்குருஞ்சுடர் மலையேதிருவுடம்பு *
விட்டிலங்குமதியம்சீர் சங்குசக்கரம்பரிதி *
விட்டிலங்குமுடியம்மான் மதுகுதனன்தனக்கே.

(ரு)

விட்டு இலங்கு முடி அம்மான்	{ நன்கு விளங்குகின்ற திருவாயி ஷேகத்தையுடையஸ்வாமியான	திரு உடம்பு	திருமேனியோவென்றால்,
மது குதனன் நன்கு	{ மதுவைக்கோன்ற பெருமா னுக்கு	விட்டு இலங்கு சுடர் மலையே	{ நன்கு விளங்குகின்ற நீலவண்ணப் பரையைபுடைய மலை போன்றது;
பாதம் கைகள் கண்கள்	{ திருவடிகளும் திருக்கைகளும் திருக்கண்களும்	சீர் சங்கு விட்டு இலங்கு மதியம்	{ சிறந்த சங்கானது மிகவிளங்குகின்ற சந்திரனைப் போன்றது;
விட்டு இலங்கு செம் சோதி தாமரை	{ விரிந்து விளங்குகின்ற சிவந்த சுடரையுடைய தாமரைப்பூக்களையாம்;	சக்கரம் பரிதி	திருவாயி ஸ்ரீயணைப்போன்றது.

* * *—தம்மையும் தம்முடைய எம்பந்த எம்பந்திகளையும் எம்பெருமான் வைஷ்ணவராகினது தன் வடிவத்தைக் காட்டி யென்கிறார். திருமாலையாண்டான் பக்கலில் எம்பெருமானார் திருவாய்மொழி கேட்டருளுங்காலத்தில் பாசரத்தோறும் எம்பெருமானார் விஷக்ஷணமாக ஒவ்வொரு அர்த்த விசேஷம் தாம் சொல்லி ‘இப்படியிருக்கலாமோ?’ என்பாராம்; ஆண்டான் அதுகேட்டு ‘இது விச்வாமித்ர ஸ்ருஷ்டியாயிருக்கிறது; ஆளவந்தாருளிச்செய்ய நான் கேட்டதில்லை’ என்று ஸாதிப்பாராம். இப்பாசரம் வருகையில் எம்பெருமானார் ஒன்றும் ஸாதி யாமல் இருக்கக்கண்ட ஆண்டான் ‘இப்பாட்டில் விச்வாமித்ர ஸ்ருஷ்டி ஒன்றில்லை போலும்!’ என்று புன்முறுவலோடே கேட்டு விட்டாராம். எம்பெருமான் தன்னுடைய திருமேனியழகைக் காட்டி ஆழ்வாரைத் தனக்காக்கிக் கொண்டமையை இப்பாட்டில் சொல்லுவதாக ஆளவந்தாருளிச் செய்தபடி. உடையவரும் இப்படியே அருளிச் செய்து வந்தார்; பட்டர் அருளிச் செய்யும்போது ‘ஆழ்வாரையும் ஆழ்வாருடைய எம்பந்திகளையும் விஷயீகரித்து அத்தாலே எம்பெருமானது திருமேனியிற் பிறந்த புகரைச் சொல்லுகிறது’ என்பாராம். எம்பெருமானுடைய வடிவழகைக் காரண கோடியிலே நிறுத்தி ஆளவந்தாருடைய கிரீவாஹம். அதைக் கார்ய கோடியிலே நிறுத்தி பட்டருடைய கிரீவாஹமென்று வாசிகாணக.

(ரு)

2856 மதுகுதனையன்றிற்றிலேனென்று எத்தாலும்கருமின்றி *
குதிசூழ்ந்தபாடல்கள்பாடியாட நின்றாழியுழிதோறும் *
எதிர்குழல்புக்கனைத்தோர்பிறப்பும் எனக்கேயுருள்கள்செய்ய *
விதிசூழ்ந்ததாலெனக்கேலம்மான் திரிவிக்கிரமனையே.

(சு)

மது குதனை அன்றி மற்று இலேன் என்று	{ மதுவைமுடித்த எம்பெருமாலையே ந்தவிர வேருரு பற்றுடையேனல்லேன் என்று அது ஸந்தித்து	குதி சூழ்ந்த பாடல்கள் மின்று பாடி ஆடி	{ ஸ்தோத்தரூபத்தாலே அவனது திருக்குணங்களை வளைந்த பாசரங்களை நிலைநன்று பாடியாடப்படி
எத்தாலும் கருமம் இன்றி	{ எக்தவஸ்துவிலுமும் ஒருகாரிய மில்லாமல் அந்நயப்பயோஜ நமாக	ஊழி ஊழி நோறும்	{ ஸதாகாலமும்

எனக்கு உன்	{ (நான் பிறந்த) எல்லாப் பிறவி	எனக்கு எல்	எனக்கென்னவே
பிறப்பும்	{ கன் தோறும்		
எதிர் சூழல்	{ எனக்கெதிரே சூழ்ச்சியோடே		
புக்கு	{ அவதரித்து	அம்மான் திரி	{ ஸ்வாமியான த்ரிவிக்கிரமனை
எனக்கே	{ என் பொருட்டே க்ருபைபண்	விக்கிரமனை	{ விதி சூழ்ந்து
கள் செய்ய	{ னுதந்து	விதி சூழ்ந்து	{ கொண்டது.

* * *—எம்பெருமான் பக்கலிலே நான் ஊன்றுகைக்காக அவன்றான் நெடுங்காலம் க்ருவி பண்ணினதுண்டு; அதுவும் பரமக்ருபையாலே யென்கிறார். எம்பெருமானைத் தவிர வேறு எந்த உபேயமும் உபாயமும் எனக்கு வேண்டாவென்று தள்ளி அவனையே துதித்துப் பாடி யாடும்படியாக என்னைத் திருத்திப் பணிகொள்ளும் பொருட்டு, நான் பிறக்கும் பிறவிதோறும் தானும் எதிரேவந்து பிறந்து எனக்கு வலை போடும்படியாக எம்பெருமானை ஒரு பரம க்ருபை ஆக்கியிருந்துக் கொண்டது என்கிறார். தம்மை விஷயிகரித்தல்லது எம்பெருமானை யிருக்கவொட்டாமையால் அவனுடைய க்ருபையை விதி என்றார். (க)

2857 திரிவிக்கிரமன்செந்தாமரைக்கண் எம்மானென்செங்கனிவாய் *

உருவில்தொலிந்த வெள்ளைப்பளிங்குநிறத்தனன் * என்றென்றுள்ளிப்

பரவிப்பணிந்து பல்லாழியுழிநின்பாதபங்கயமே *

மருவித்தொழும்மனமேத்தாய் வல்லேகாணென்வாமனனே. (எ)

என் வாமனனே	{ எனக்காக வாமனாவதார	உள்ளி	அது நன்கித்து
	{ மெடுத்த பகவானே!	பரவி	துதித்து
திரிவிக்கிரமன்	{ மூவுடியாலே உலகங்களை யெல்	பணிந்து	வணங்கி
என்று	{ லாமளந்தவன் என்றும்	பல் ஊழி ஊழி	நெடுங்காலம்
செம் தாமரை	{ செந்தாமரை போன்ற		
கண் எம்மான்	{ கண்களையுடைய ஸ்வாமி	நின் பாத பங்கய	{ உனது பாதாரசிறந்த
என்று	{ யென்று	மே	{ களிலேயே
என் செம் கனி	{ எனக்கு போக்யமாய்ச் சிவந்து	மருவி தொழும்	{ பொருத்தி அடிமை செய்தற்
வாய் உருவில்	{ கனிந்த அதரத்தினுடைய	மனம்	{ குறுப்பான மனத்தை
தொலிந்த வெள்	{ அழகு பொலிந்த சுத்தஸ்படிக	தந்தாய்	{ கொடுத்தருளினாய்;
னை பளிக்கு நிறத்	{ வர்ணமான திருமுத்துக்களை	வல்லே காண்	{ ி ஸமர்த்தனன்தே ?
தனன் என்று	{ யுடையவன் என்றும்		

* * *—எம்பெருமானே! உன்னுடைய குணநுணந்தார பூர்வமாக உன்னைத் துதித்து வணங்கி யறுபவிக்கு மிவ்வளவையே பிரயோஜனமாகக் கொண்டிருக்கும்படியான மனத்தை எனக்குத் தந்தருளினாய்; உன்னுடைய ஸாமர்த்தியமே ஸாமர்த்தியம்! என்று கொண்டாடுகிறார். (எ)

2858 வாமனனென்மரதகவண்ணன் தாமரைக்கண்ணினன்

காமனைப்பயந்தாய் * என்றென்றுன்கழல் பாடியேபணிந்து *

தாமனத்தனனாய் பிறவித்துழிநீங்க * என்னைத்

தீமனங்கேத்தாய் உனக்கென்செய்கேனென்சிரீதரனே. (அ)

என் சிரீதரனே	எனது திருமாலே!	உன் கழல் பாடி	{ உன் திருவடிகளில்
வாமனன் என்று	{ வாமனமூர்த்தியை யென்று	பணிந்து	{ பாடிவணங்கி
	{ சொல்லியும்	து மனத்தனன்	{ பரிசுத்தமான மனத்தையுடைய
என் மரதகம்	{ மரதகம்போன்ற வொளியை	ஆய்	{ யேனாய்
வண்ணன்	{ யுடைய எம்பெருமானே		
என்று	{ யென்று சொல்லியும்	பிறவி துழிநீங்க	{ பிறவித்துயரம் தீரும்படியாக
தாமரைக் கண்	{ புன்டரிகாணே யென்று	என்னை	{ தீ மனம்
ணினன் என்று	{ சொல்லியும்	கேடுத்தாய்	{ ஆக்கினாய்;
காமனை பயந்	{ மன்மதனை மகனாகப் பெற்றவ	உனக்கு என்	{ இப்பெருநன் செய்தவனுக்கு
தாய் என்று	{ னே யென்று சொல்லியும்	செய்கேன்	{ என்ன கைம்மாறு செய்வேன்!.

* * *—தம் விஷயத்தில் எம்பெருமான் பண்ணின மஹோபகாரத்திற்கு இன்னது கைம்மாறு செய்வதென்று தெரியாமல் தடுமாறுகின்றமையைத் தெரிவிக்கும் பாசுமிது. அவன் செய்த உபகாரம் யாதெனில், தன்னை யநுபசிப்பதற்கு உறுப்பாகாமலிருந்த நெஞ்சை மாற்றிப் பதஞ்செய்தித் விதுவே மஹோபகார மென்கூர்.

துழிதி—அலமாப்பு, ஆயாசம்.

“என்னைத் திமனங் கெடுத்தாய்” என்றவிடத்து ஈட்டு ஸ்ரீஸூக்தி காண்மின்:—
“அம்ருதத்தையும் விஷத்தையும் ஒக்க கிரம்புவாரைப் போலே உன்னையுமுகந்து சுஷுப்தா விஷயங்களையுமுகக்கும் பொல்லாத நெஞ்சைத் தவிர்த்தாய்.” (அ)

2859 சிஈஇதரன்செய்யதாமரைக்கண்ணன் என்றென்றிராப்பகல்வாய்

வோஇ * அலமந்துகண்களநீர்மல்கி வெவ்வயிர்த்துயிர்த்து *

மரீஇயதீவினைமாளவின்பம்வளர வைகல்வைகல்

இரீஇ * உன்னையென்னுள்வைத்தனை யென்னிருடகேசனே. (க)

என் இரும. { எம்பெருமானை ஹ்ருஷீ
கேசனே !

சிஈஇதரன்என்று ஸ்ரீதரனே ! என்றும்

செய்ய தாமரை { செந்தாமரைக்
கண்ணன் என்று { கண்ணனே ! என்றும்

இரா பகல் வாய் { இரவும் பகலும் வாய் சிதற்றிச்
வோஇ அலமந்து { சுழன்று கண்களில் நீர்
கண்கள் நீர் மல்கி { ததும்பப் பெற்று

வெம் உயிர்த்து { வெப்பமாக
உயிர்த்து { நெடுபுச்செறிந்து,

மரீஇய தீ வினை { சேர்ந்திருக்கின்ற பாவங்கள்
மாள் இன்பம் { தொலையும்படியாகவும் ஆன
வளர { தம் பெருகும்படியாகவும்

வைகல் வைகல் { ஆணந்தோறும் உன்னை என்
உன்னை என் உன் { நெஞ்சினுள்ளே இருந்தி
இரீஇ வைத்தனை { வைத்தாய்;
(இப்படியும் ஒரு உபகாரமுண்டோ !)

* * *—கீழ் * ஆடியாடி யென்கிற நான்காந் திருவாய்மொழியில் நான்பட்ட துயர மெல்லாம் தொலைந்து பகிழ்ந்தேனும்படி என்னுள்ளே வந்து பேராதபடி புருந்தருளி என் னுடைய இந்நிரியங்களை அடக்கி ஆண்டனையே ! என்று உகக்கூர். இப்பாட்டில் அடி தோறும் முதற்சொற்களில் இசை நோக்கிய அளபெடை. ஹ்ருஷீகேசன் என்னும் வட சொல் இருடகேசனெனத் திரியும். ஹ்ருஷீகமென்று இந்நிரியங்களுக்குப் பெயர்; அவற் றுக்கு ஈசன்—நியாமகன் என்றபடி.

2860 இருடகேசனெம்பிரான் இலங்கையரக்கர்குலம் *

முருதேர்த்தபிரான் எம்மானமரர்பெம்மானென்றென்று *

தேருடியாகில்நெஞ்சேவணங்கு திண்ணமறியறிந்து *

மருடியேனும்விடேல்கண்டாய் நம்பிப்பநாபனையே. (கய)

நெஞ்சே { மனமே !
தெருடி ஆகில் { நீஅறிவுடையை யாகில்,
இருடகேசன் { ஹ்ருஷீகேசனே
என்று { யென்றும்
எம்பிரான் என்று { எம்பிரானே யென்றும்
இலங்கை { இலங்கையிலிருந்த ராசூன
அரக்கர் குலம் { குலத்திற்கு முருடான
முருடி தீர்த்த { ராவணனைத் தொலைத்த
பிரான் என்று { பிரானே யென்றும்

எம்மான் என்று { எம்பெருமானே யென்றும்
அமரர் பெம்மான் { நித்யஸூரி நாத்தனே யென்றும்
என்று { சொல்லி
வணங்கு { அவனை வணங்கு;
திண்ணம் அறி { இதைத் திடமாக அறிவாயாக;
அறிந்து மருடி { அறிந்ததின் (மீண்டும்) கலம்
ஏனும் { வாயாகிலும்
கம்பிப்பநாபனை { குணபரிபூர்ணனை பத்மநா
விடேல் கண்டாய் { பனை விடாதே கொள்.

* * *—இங்ஙனம் மஹோபகாரகனான எம்பெருமானை ஒரு நாளும் விடலாகாதென்று நெஞ்சுக்கு உரைக்கும் முகத்தால் தம்முடைய அத்யவஸாயத்தை வெளியிடுகூர்.—இராவணன் பத்துத்தலைப்பயுடையயுய்க் கடல் சூழ்ந்த இலங்காபுரியிலே அரசனாய் வளித்துவந்தசூரியான,

ஐந்து ஐஞானேந்திரியங்கள் ஐந்து கர்பேந்திரியங்களாகிற பத்துத் தலைகளைபுடைத்தாகி
ஸம்ஸாரக் கடல் சூழ்ந்த சரீர்புரத்திலே ஸ்வதந்திர ப்ரபுவாய் இருக்கின்றது மனம்: அப்படிப்
பட்ட மனத்தைத் திருத்தினதும் ராவணஸம்ஹாரம் செய்ததும் இரண்டு மொக்குமென்கிற
கருத்தை ஒன்றரையடிகளாற் காட்டுகின்றார். (கய)

2861 பற்பகாபனுயர்வறவுயரும் பெருந்திறலோன் *

எற்பரனென்னையாக்கிக்கொண்டு எனக்கேதன்னைத்தந்த்

கற்பகம். * என்னமுதம்கார்முசில்போலும் வேங்கடநல்

வேற்பன் * விசம்போர்பிரான் எந்தைதாமோதரனே. (கக)

பற்பகாபன்	{ உலகமெல்லாம் தோன்றுவ தற்குக் காரணமான தாமரை யைத் திருநாடுமீ லுடையவனும்	என் அமுதம்	எனக்குப் பரமபோக்யனும்
உயர்வு அற உய ரும் பெரு திற லோன்	{ வேறு எங்கும் உயர்த்தியில்லை யென்னும்படி உயர்ந்த அபார சக்தியை யுடையவனும்	கார் முகில்போலும் -	காளமேகம் போன்றவனும்
என் பரன்	என்னிடத்து ஊற்றமுடையவனும்	வேங்கடம் நல்	{ திருவேங்கடமென்கிற நல்ல வேற்பன் { திருமலையை இருப்பிடமாக வுடையவனும்
என்னை ஆக்கிக் கொண்டு எனக்கே தன்னை தந்த கற்பகம்	{ என்னை யுண்டாக்கி அங்கே கரித்து எனக்கே அஸாதாரண மாம்படி தன்னைத் தந்த கல்ப வ்ருகூப்ராயனும்	விசம்போர்பிரான்	நித்யஸூரிகளுக்குத்தலைவனும்
		தாமோதரன்	{ ஆசிரித விதேயனுமான எம்பெருமான்
		எந்தை	எனக்கு ஸ்வாமி.

*. * *—மிகவும் விலகூணனாய் மிகவும் எளியனாய் என்னையடிமை கொண்ட எம்பெரு
மான் என்னைத்தவிர வேறென்றையும் அறியாதபடியானான் என்கிறார். ஸகல ஜகத்தும்
உத்தபத்தியாவதற்குக் காரணமான திருநாடுக்கமலத்தை யுடையவனாய், பேசப்புகுந்தால்
அளவிட்டுப் பேசமுடியாத ஸௌர்யவீர்யம் முதலிய திருக்குணங்களை யுடையனாய், இவ்
வளவு மேன்மைகிடக்க எண்பக்கலிலே ஊற்றமுடையவனாய், எனக்குத் தன்னை ஸர்வஸவ
தானம் பண்ணினபடியாலே எனக்குக் கல்பவ்ருகூ. மென்னலாம்படி யிருப்பவனாய், யாசக
னாகிய என்னையும் உத்தபத்திபண்ணித் தந்தருளினமையாலே கல்பவ்ருகூத்திற் காட்டிலும்
சிறப்புப் பெற்றவனாய், எனக்குப் பரமபோக்யனாய், கொடுத்தோமென்று நினையாதே
கொடுக்கும் மேகத்தின் ஒளதார்யம்போன்ற ஒளதார்யத்தையுடையனாய்த் திருவேங்கடமலை
யில் வாழ்பவனாய், நித்யஸூரிகளுக்குத் தலைவனாயிருந்துவைத்து அன்பரான இடையர்க்குமி
டைச்சிகட்கும் கட்டவுமடிக்கவுமாம்படி வந்து அவதரித்து அச்சையலாலே என்னையாட்டு
த்திக் கொண்டானான் என்றதாயிற்று. (கக)

2862 தாமோதரனெத்தனிமுதல்வனை ஞாலமுண்டவனை *

ஆமோதரமறிய ஒருவர்க்கென்றேதோமுவர்கள் *

தாமோதரனுருவாகிய சிவற்கும்திசைமுகற்கும் *

ஆமோதரமறிய எம்மானையென்னுழிவண்ணையே. (கஉ)

தாமோதரனை	{ தாமோதரனென்கிற திருநாமமுடையவனும்	தோமுவர்கள்	வணங்குகின்றவர்களான
தனி முதல்வனை	{ ஒப்பற்ற ஸகல ஜகத் காரண பூதனும்	தாமோதரன் உரு	{ எம்பெருமானுக்கு அவயவ ஆகிய சிவற்கும் திசைமுகற்கும்
ஞாலம்	{ (பிரளயகாலத்தில்) உலகங் களைத் திருவயிற்றிலே வைத்து நோக்கினவனுமான	என் ஆழி வண்	{ கடல்வண்ணனான எம்மானை
உண்டவனை	எம்பெருமானை	தரம் அறிய ஆமோ	அளவிட்டு அறிதல் கூடுமோ !.
தரம் அறிய ஒருவர்க்கு ஆமோ என்று	{ புகுத்து அறிவதற்கு ஒருவரா லும் ஸாத்யமாகாதென்று துணிந்து		

* * *—தம் விஷயத்தில் எம்பெருமான் பண்ணின உபகாரம் மாநூனிகளாலும் அளவிட வொண்ணாதது என்கிறார். அவனுடைய கிர்வேதுக விஷயிகாரத்திற்கு இலக்காயிருக்கின்ற தம்மைப்போன்றவர்கள் அவனைக்காணக்கூடுமேயல்லது 'நம்முயற்சியாலே யறிவோம்' என்றிருப்பார்க்கு அறியலாகாது என்கிறாராகவுமாம். அடியவர்கட்குப் பரதந்திரனும் ஸகல ஜகத்துக்களுக்கும் முதற்காரணபானவனும் பிரளயபத்திலே பேருதவி புரிகின்ற வனுமானவனை அளவிட்டறிய ஆராவதது ஆகுமோவென்று சொல்லிக்கொண்டு தொழுமவர்களாய் அந்த தாமோதரனுக்குச் சரீரபூதர்களான சிவனுக்கும் பிரமனுக்கும்—கடுகிலே கடலை யடைக்குமாபோலே என்பக்கலிலே தன் குணக்கடலை வைத்து என்னை யடிமை கொண்ட ஸ்வாமியை அளவிட்டு அறியப்போமோ? என்றாயிற்று. உலகப் பொதுவாக அவன் செய்யுமபகாரங்களை ஒருபடி யறிந்தாலும் என்பக்கலில் அவன் பண்ணின விசேஷோபகாரம் அறியவரிது என்றவாறு. (கஉ)

2863 வண்ணமாமணிச்சோதியை அமரர்தலைமகனே *

கண்ணனைநெமோலைத் தென்துருகூர்ச்சடகோபன் *

பண்ணியதமிழ்மலை ஆயிரத்துள்ளிவைபன்னிரண்டும் *

பண்ணில்பன்னிருகாமப்பாட்டு அண்ணல்தாளணைவிக்குமே. (கங)

வண்ணம் மா மணி சோதியை	{ நல்ல நிறமுடைய நீல மணி யின் ஒளியையுடையனாய்	பண்ணிய	அருளிச் செய்த
அமரர் தலைமகனை	நித்யஸூரி கிர்வாஹகனாய்	தமிழ் மலை	{ தமிழ்மலையாகிய இவ்வாயிரத் ஆயிரத்துள் திணுள்ளும்
கண்ணனை	{ மூர்த்தருஷணனைத் திருவவதரித்தவனாய்	பண்ணில் பன் னிரு நாமம்	{ பண்ணோடு கூடின த்வாதசநாம கர்ப்பிதமான இப் பன்னிரண்டு பாசரங்களும்
நெடு மலை	{ (ஆச்சரிதர் பக்கலில்) அளவு கடந்து செல்லுகின்ற வியா மோஹத்தை யுடையவனான எம்பெருமானைக் குறித்து	பாட்டு இவை பன்னிரண்டும்	
தென் துருகூர் சடகோபன்	{ ஆழ்வார்	அண்ணல் தான் அணைவிக்கும்	{ ஸர்வேச்வரனுடைய திருவடி களைச் சேர்ப்பிக்கும்.

இரண்டாம்பத்து—எட்டாந் திருவாய்மொழி அணைவதரவணைமேல்.

பரோபதேசப்பதிகம்.

2864 அணைவதரவணைமேல் பூம்பாவையாகம் புணர்வது * இருவரவரமுதலும்தானே *

இணைவனெம்பொருட்கும் வீழமுதலாம் * புணைவன் பிறலிக்கடல்நீந்துவார்க்கே. (க)

அரவு அணைமேல் அணைவது	{ ஆதிசேஷ சயனத்தின் மீது சேர்வது	எப் பொருட்கும் இணைவன் ஆம்	{ எல்லாப் பொருளுக்கும் னஜையையுயிருப்பன்;
பூ பாவை ஆகம் புணர்வது	{ பெரிய பிராட்டியின் திருமேனியைக் கூடுவது; (ஆகிய இவை நீத்ய விபூதியில் எம்பெருமானுடைய காரியங்கள்)	வீடு முதல் ஆம் - மோகூத்தை யளிப்பவனுமவனே;	
அவர் இருவர் முதலும் தானே	{ ப்ரஸரித்தர்களான பிரமன் ருத்ரன் என்கிற இருவர்க்கும் முதல் வனும் அப் பெருமான் தானேயா யிருப்பன்; (அவதார முகத்தாலே)	பிறவி கடல் நீந்துவார்க்கு புணைவன்	{ ஸம்ஸார ஸமுத்தரத்தை நீந்திக் கரையேற விரும்புமவர்கட்குத் தெப்பமாயிருப்பவனுமவனே.

* * *—இப்பதிகத்தில் கூறப்படும் பொருள் இப்பாசரத்தில் சுருக்கவருளிச் செய்யப் படுகிறது. முதலடி நித்யவிபூதியைச் சுவர்யத்தைக் காட்டுகின்றது. சேஷசயனத்தின்மீது

பள்ளிகொள்வதனும் பெரிய பிராட்டியின் திருமார்போடே அணையப் பெறுதலும் அவ்விழிதி யிலைச்வர்ப்பதற்கு எல்லையென்க. மற்ற மூன்றடிகளால் இவ்வுலகத்தார்க்கு அவன் செய யும் செயல்திறம் சொல்லுகிறது. லீலாவிழிதியை கிர்வலிக்கும் விஷயத்தில் காரணைச்வர ராக ப்ரஸித்தர்களான பிரமன் சிவன் என்பவர்களின் உத்தத்தி ஸ்திதி முதலியவற்றுக்கும் தானே முதல்வனாய், ரக்ஷயமான ஜகத்தினுள்ள ஸம்ஸ்த பதார்த்தங்களுக்கும் அவதாரமுகத் தாலே ஸ்லாதிமனையிருப்பவனாய், ரக்ஷணத்திற்கு மேலெல்லையான மோகக்ஷ ப்ரதானத்திற்கும் கடவனாய், ஸர்வமுக்திப்ரஸங்கம் வாராமகக்காக ஸம்ஸாரக்கடலை நீந்திக் கரையேற வேண்டு வார்க்குத் தெப்பமாயிருப்பவன் எம்பெருமான் என்றதாயிற்று. (க)

2865

நீந்தும்துயர்ப்பிறவி உட்படமற்றெவ்வெவையும் * நீந்தும்துயரில்லா வீழுதலாம் *

பூந்தண்புனல்போய்கை யானையிடர்கடிந்த * பூந்தண்புனையேன் தனிகாயகன்புணர்ப்பே. (உ)

பூ தண் புனல்	{ அழகிய குளிர்த நீரையுடைய	புணர்ப்பு	{ ஸம்பந்தமானது,
போய்கை யானை	{ தடாகத்தில் கஜேந்திராழ்வா	நீந்தும் துயர்	{ கடத்தற்கு அரிதான அன்பத்
இடர் கடிந்த	{ னுடைய ஆர்த்தியைத்	மறனி உட்பட	{ திரு நேறுதலான மேற்பு, முத
	{ தெலுத்தருளினவனும்	மற்று எவ்வெ	{ லாக மேலுமுள்ள எப்படிப்
		வையும் நீந்தும்	{ பட்ட துன்பங்களையும் கடத்தும்;
பூ தண் துழாய்	{ அழகிய குளிர்த திருந்துழாய்		{ (அன்றியும்)
	{ மாலையையுடையவனுமான	துயர் இல்லா வீடு	{ துயர் சிறிதமில்லாத மோகக்ஷத்
என்தனிகாயகன்	எம்பெருமானுடைய	முதல் ஆம்	{ திற்கும் நேறுதலாகும்.

* * * —கீழ்ப்பாட்டில் 'வீடுமுதலாம்' என்றதை விவரிக்கிறதா யிருக்கின்றது இப் பாசாரம். எம்பெருமான் வேணுமென்கிற கிர்ப்பந்தமில்லை, அவனோடுண்டான ஸம்பந்தமே போரும் மோகக்ஷமளிப்பதற்கு—என்கிறார். இதுரஸோக்தி. (உ)

2866

புணர்க்குமயனும் அழிக்குமரனும் * புணர்த்ததன்னுத்தியோடு ஆகத்துமன்னி *

புணர்த்ததிருவாகித் தன்மாவில்லதானசேர் * புணர்ப்பன்பெரும்புணர்ப்பு எங்கும்புலனே. (ங)

தன் புணர்த்த	{ தண்ணீர் படைத்த திருநாடியோ	தன் மாவில்	{ தனது திருமார்பிலே
உத்தியோடு	{ டேகூட திருமேனியிலொரு பக்	புணர்த்த	{ சேர்த்துக் கொள்ளப்பட்ட
ஆகத்த மன்னி	{ கத்திலும் பொருந்தியிருந்து	திரு ஆகி	{ பிராட்டியை யுடையவனும்
புணர்க்கும்	{ லோகஸ்ரஷ்டியைப்பண்ணுகிற	தான் சேர்	{ தானே தனக்குத் தகுதியான
அயன் ஆம்	{ பிரமனும் தானையாயிருப்பன்;	புணர்ப்பன்	{ செயலை யுடையனான
அழிக்கும்	{ ஸம்ஹரிக்கிற ருத்ரனும்	பெரு புணர்ப்பு	{ அப்பெருமானது
ஆம்	{ தானையாயிருப்பன்;	எங்கும் புலன்	{ பெரிய வியாபாரம் எவ்விடத்
			{ தும் ப்ரத்யக்ஷ யோக்யமே.

* * * —முதற்பாட்டில் "இருவரவர் முதலுந்தானே" என்றதை விவரித்துக்கொண்டு அப்பெருமானுடைய ஐச்வரிய ஸௌசகமான சேஷ்டிதங்கள் எங்கும் ப்ரஸித்தமாகவே யுள் ளான வென்கிறார். "தன் புணர்த்தவுத்தியோடு ஆகத்தமன்னிப் புணர்க்குமயனும், அழிக் கும் அரனும்" என்று முன்னடிகளை அந்வயித்துக் கொள்க. பிரமன் எம்பெருமானது திரு நாடியில் தோன்றினது மாத்மிரமேயல்லாமல் "சிவனோடு பிரமன் வன்திரும்புட்கதை சேர்திரு வாகம்" என்றும், "ஏறாறுமிறையோனும் திசைமுகனுந் திருமகனும், கூறுநுந் திருவுடம்பன்" என்றுந் சொல்லுகிறபடியே திருமேனியோடுங் கூறுடையனானது பற்றித் "தன் புணர்த்த வுத்தியோடு ஆகத்தமன்னி" எனப்பட்டது. ஸ்ரஷ்டி கர்த்தாவாக ப்ரஸித்தனான பிரமனுக் கும், ஸம்ஹார கர்த்தாவாக ப்ரஸித்தனான ருத்ரனுக்கும் தானே அந்தர்யாமியா யிருந்து கொண்டு அவ்வக்காரியங்களை நடத்திப் பேருமவனென்றபடி. (ங)

2867 புலனெந்துமேயும் பொறியைத்துநீங்கி * கலமந்தமில்லதோர் நாடுபுகுவீர் *

அலமந்துவிய அசுரரைச்சேற்றான் *

பலமுந்துசீரில் படிமினோவாதே.

(ச)

புலன் ஐந்து	{	சப்தாதி விஷயங்கள் ஐந்திலும்	{	அசுரரை	{	அசுரர்களை
மேயும் பொறி		மேய்கின்ற பஞ்சேந்திரியங்க		அலமந்து விய		குடல் குழம்பிச் சாரும்படி
ஐந்தும் நீங்கி		என்ன வசத்தில் கின்றும் விடிக		சேற்றான்		கொன்ற பெருமானுடைய
கலம் அந்தம்	{	அனந்தம் அளவிறந்திருப்ப	{	பலம் முந்து சீரில்	{	பலனே முந்தியிருக்கின்ற திரு
இல்லாத ஓர் நாடு		நான திருநாட்டிலே போய்ப்புக		ஓவாதே படிமின்		குணங்களில் அகவாதம்
புகுவீர்		வேண்டி யிருப்பவர்களே !				அவகாஷிப்புகள்.

* * *—அற்பமான விஷய ஸுகங்களைகிட்டு அற்புத இன்பமயமான மோகக் புருஷார்த்தத்தைப் பெற்றுக் களிப்புறவேண்டி யிருப்பீர்! எம்பெருமானுடைய திருக்குணங்களிலே இடைவிடாது அவுகர்ஹித்துப் போருங்கோள் என்கிறார். ஐந்து இந்திரியங்களும் ஐந்து விஷயார்த்தங்களிற் பட்டிமேய்வது இயல்பு. கண் ரூபங்களைக்காண்பதும், காது ஒலிகளைக் கேட்பதும், நாக்கு உணவுகளைச் சுவைப்பதும், மூக்கு மணங்களை மோந்து பார்த்ததும், உடல் உடல்களைத் தீண்டுதலும் ஆக இப்படிப்பட்ட காரியங்கள் இந்திரியங்களுக்கு ஏற்பட்டவை. இவை “ஐஹவே! கீர்த்தய கேசவம் முராரிபும்” என்ற முகுந்தமாலைச் சீவோகத்திற் சொல்லியபடியே நிகழாமாயின் குறை யொன்றும்மில்லை; விபரீதமாக நிகழ்வதே உலக வியற்கையாதலின் அந்த நிகழ்ச்சியை மறுக்கக் கூறுகின்றார்.

(ச)

2868

ஓவாத்துயர்ப்பிறவி உட்படமற்றெவ்வெவையும் *

மூவாத்தனிமுதலாய் மூவுலகும்காவலோன்*

மாவாகியாமையாய் மீனாகிமானிடமாம் *

தேவாதிதேவபெருமான் என் தீர்த்தனே. (ரு)

ஓவா துயர் பிறவி	{	இடை விடாத துக்கத்தை	{	தேவ ஆதி	{	தேவர்களுக்கும் ஆதி
உட்பட		விளைக்கிற ஜன்மம் முதலாக		தேவர்		தேவர்களான நித்யஸூரி
மற்று	{	மற்றுமுள்ளவை யெல்லாவற்	{	பெருமான்	{	களுக்கும் அபிபதியாய்
எவ்வெவையும்		றுக்கும் [அதாவது-ஸ்ருஷ்டி		என் தீர்த்தன்		என்னைய் பரிசுத்தனாகக்
		ஸ்திதி ஸம்ஹாராதிகளுக்கு				வல்லனான பெருமான்
		கொன்றபடி]				
மூவா		ஒருகர்னம் கைவாங்காத				
நனி முதல் ஆய்	{	அஸஹாய காரண	{	மா ஆகி ஆமை	{	ஹயகீவனாக அவதரித்தும்
		பூதனாய்க் கொண்டு		ஆய் மீன் ஆகி		கூர்மமாக அவதரித்தும் மத்ஸ்ய
மூ உலகும்	{	மூன்று லோகங்களையும்	{	மானிடம் ஆம்	{	மாக அவதரித்தும் (ராமக்ருஷ்
காவலோன்		ரக்ஷிக்க வல்லவனாய்				னாதி ருபேண) மனுஷ்யனாகவும்
						அவதரிக்குமவன்.

* * *—முதற்பாட்டில் “இணைவனு மெப்போருட்கும்” என்றது இப்பாசுரத்தினால் விவரிக்கப்படுகிறது. ஹயகீவ மத்ஸ்ய கூர்ம ராமக்ருஷ்ணாதி ரூபத்தாலே திருவவதாரங்கள் பண்ணி மூவுலகங்களையும் காத்தருள்பவனென்கிறது.

(ரு)

2869

தீர்த்தனுலகளந்த சேவடிமேல்பூந்தாமம் * சேர்த்தியவையே சிவன்முடிமேல்தான்கண்டு *

பார்த்தன்தெளிந்தோழித் பைத்துழாயன்பெருமை * பேர்த்துமோருவரால் பேசக்கிடந்ததே? (சு)

தீர்த்தன் உலகு	{	பரம பவித்திரனான கண்ண	{	தான் கண்டு	{	தானே பார்த்து
அளந்த சே அடி		பிரானுடைய உலகளந்த		தெளிந்த ஒழிந்த		நன்றாகத் தெளியப்-பெற்ற
மேல்		திருவுட்களிலே		பைத்துழாயன்		பைத்துழாய் மாலையான பெரு
பூ தாமம் பார்த்	{	புஷ்ப மாலையை அர்ஜுனன்	{	பெருமை	{	மானுடைய பெருமை
தன் சேர்த்தி		ஸமர்ப்பித்து		பேர்த்தம்		மற்ற பேர்களாலே
அவையே		அப்பூமாலையையே		ஒருவரால்		பேசவேண்டும்படி பிரா
சிவன் முடி மேல்		சிவபிரானுடைய தலைமேல்		பேச கிடந்ததே		நின்றனோ?

* * *—“தேவாதி தேவபெருமான்” என்று கீழ்ப்பாட்டில் ப்ரஸ்தாவிக்கப்பட்ட பெருமென்மை பண்டே அர்ஜுனன் கிருபித்து கிர்ணயித்த விஷயமாதலால் மிகப் பரிசுத்தமான வதில் மற்றையோருடைய ஆராய்ச்சி வேனுமோ வென்கிறார். மஹாபாரத யுத்தத்தில் அர்ஜுனனுக்குப் பாசுபதாஸ்திரம் வேண்டியிருந்தது; சிவபிரானே ஆராதித்து அதனைப் பெற வேனுமென்று அவன் முயற்சி செய்யப் போகையில், இவனுக்கு இத்தனை பரிசரமம் வதுக்கு என்று கருணை கொண்ட கண்ணபிரான் அவ்வாறானே நோக்கி “ருத்ரனிடத்தில் நீ செய்ய நினைத்திருக்கிற ஆராதனையை என் காலிலே செய்து அபேகதீதம் பெறுவாயாக” என்று கட்டளையிட்டுத் தனது முழந்தானைக் காட்டி, அங்கேயவன் சில புஷ்பங்களையிட்டு அர்ச்சிக்க, அற்றையியவு கனவிலே உருத்திரக் கடவுள் அந்த-புஷ்பங்களைத் தனது தலையிலே அணிந்துகொண்டு வந்து காட்சி தந்து அஸ்தாபரதானம் பண்ணினதாகச் சொல்லப்படுகிற கதை இங்கு உணரத்தக்கது. (ஈ)

2870

கிடந்திருந்துகின்றனது கேமலாயக்கீழ்புக் கிடந்திமே * தன்னுள்கரக்குமுமிமும் *
தடம்பெருந்தோளாரத்தழுவும் பாரென்னும் மடந்தையை* மால்செய்சின்றமால் ஆர்காண்பாரே. ( )

கிடந்து	{ (கடற்கரையில் வழி வேண்டிக்) கிடந்தும்	தன்னுள்	{ தனக்குள்ளே (மூவுலகையும்) மறைத்துவைப்பவனுய் பிறரு உமிழும்
இருந்து	{ (சித்திரகூட கிரியில்) இருந்தும்	தட பெரு தோள்	{ மிகப் பெரிய திருத் தோள்கள்
நின்று	{ (ராவணனை முடிந்த பிறகு இலங்கை வாசலில் வீர முதியோடே) நின்று, த்ரிவிக்கரமாவதாரஞ் செய்தும் வராமுறுதியாகி	ஆர தழுவும் பார்	{ நிரம்பும்படி தழுவிக்கொள்பவ
அளந்து	{ த்ரிவிக்கரமாவதாரஞ் செய்தும் வராமுறுதியாகி	என்னும்	{ னும் (ஆக இப்படிக்களாலே)
கேழல் ஆய்	{ த்ரிவிக்கரமாவதாரஞ் செய்தும் வராமுறுதியாகி	மடந்தையை	{ பூமிப்பிராட்டி திறத்திலே
கீழ்புக்கு	{ (கடற்கரையில் வழி வேண்டிக்) கிடந்தும்	மால் செய்கின்ற	{ னர்வேசுவரன் படுகிற
இடந்திடம்	{ (அண்ட கடாஹத்தினின்றும் பூமியை ஒட்டுவதெனத் தெரிந்தும் (ஆக இப்படிப்பட்ட காரியங் களைச் செய்வவனுய்)	மால்	{ வ்யாமோஹத்தை
		ஆர் காண்பார்	{ அறியவல்லாரர் ?

* * *—இவ்விழித எம்பெருமானுக்கே அஸாதாரண மென்னுமிடத்திற்குத் தனித்தனியே உபபத்தி கள் பலபல வுளவென்கிறார். கிடந்திருந்து நின்று=இதற்கு இரண்டு படியாக நிர்வாஹம் செய்தருள்வார்கள்; திருப்பாற்கடலிலே தெய்வக் குழாங்கள் கை தொழக் கிடக்குங் கிடை யையும், பரமபத்திலே வீற்றிருக்குமிருப்பையும், திருமலையிலே நிலையா நிற்கும் நிலையையும் அநுஸந்திக்கிறோரென் னாதல். கடலரசனை வழி வேண்டிக் கடற்கரையிலே சாய்ந்த படியை யும், மஹர்ஷிகளின் ஆசாமத்திலே சென்று இருந்த படியையும், வாலியைக்கொன்று (அல் லது இராவணனைக் கொன்று) நின்ற நிலையையும் அநுஸந்திக்கிறோரென் னாதல். முந்தின நிர்வா ஹத்திற்குப் பரதவ ப்ரகாசத்தில் நோக்கு; பிந்தின நிர்வாஹத்திற்கு ஸௌஸ்ப்ய ப்ரகாசநத் தில் நோக்கு. (எ)

2871

காண்பாராரெம்மீசன் கண்ணையென்காணுமாறு * ஊண்பேசில் எல்லாவுலகுமோர்துற்றற்றா *
சேண்பாலவீடோ உயிரோமற்றெப்போருட்கும்* ஏண்பாலும்சோரான் பரத்துளனுமெங்குமே. (அ)

எம் ஈசன்	{ எமக்கு ஸ்வாமியான	ஊண்பேசில் எல்	{ உணவு இன்னதென்ற சொல்
கண்ணனை	{ முநீர்க்குண்ணனை	லா உலகும்	{ லப் புகுந்தால் எல்லா வுலகங்
காண்பார் ஆர்	{ அறிபவல்லவா யார் ?	துற்று ஆற்ற	{ னும் ஒரு கபளத்திற்கும்
காணும் ஆறு	{ அறியும் விதந்தான் யாது ?		{ போதாது
என்	{ (அவனுக்கு)	வீடோ	{ (அவனுக்கு) வீடாயிருக்குமிடமே

சேன்பால்	{ எல்லா வுலகங்களுக்கும் மேற்	என்பாலும்	{ எண்ணப்பட்ட ஆட்டமும்
மற்று எப்	{ பட்டு வெகுதூரத்திலுள்ளது;	சோரான்	{ விடாதவனும்
பொருட்டும்	{ (அவனை)		
உயிர்	{ (தன்னை யொழிந்த) எவ்வகைப்	எங்கும் பரந்து	{ எல்லா விடங்களிலும்
	{ பொருட்டும் அந்தியாயி;	உள்ள ஆம்	{ வியாபித்து இருப்பவனவன்.

* * *—எம்பெருமானது அற்புதத் தொழில்கள் எப்படிப்பட்டவர்கட்கும் எல்லே காண முடியா வென்கிறார். ஸர்வேச்வரனு யிருந்து வைத்துக் கண்ணனுப் வந்தவதரித்து எனக்குக் கையாளானவனை அவன் தானே காட்ட நான் கண்டாப்போலே காண்பார்க்குக் காணலாமேயல்லது எவ்வயதந்தத்தாலே காணப் புருவார்க்கு ஒருநாளும் காணமுடியா தென்கிறது. 'என்பாலும்' என்றவிடத்து முதலெழுத்தை கீட்டல் விகாரமாகக் கொண்டு, எண்ணெயும் என்றாகத்தலு மொன்று.

(க)

2872

எங்குமுள்கண்ணனென்ற மகனைக்காய்ந்து * இங்கில்லையாலென்று இரணியன்துண்புடைப்ப* அங்கப்பொழுதே அவன்வியத்தோன்றிய * என் சிங்கப்பிரான்பெருமை ஆராயும்சீர்மைத்தே. (க)

கண்ணன் எங்	{ எம்பெருமான் எங்குமிருக்கிற	அங்கு அப்பொழு	{ அந்தத் தூணிலே அங்க கூணத்
கும் உள்ள என்ற	{ நென்று சொன்ன புத்திரனை	தே அவன் விப	{ தனேயே அவ்விரணியன் முடி
மகனை	{ (பரஸ்ஸாதலே)	தோன்றிய	{ யும்படி ஆகிரிப்பவித்த
இரணியன்	{ (மீதாவான்) ஹிரண்யாகாசன்	என் சிங்கப்	{ நரஸிம்ஹ மூர்த்தியான
காய்ந்து	{ கோடித்து	பிரான் பெருமை	{ எம்பெருமானைய மேன்மை
இங்கு இல்லே	{ இவ்விடத்தில் இல்லே கிடாய்	ஆராயும்	{ ஆராய்தற்குரிய
என்று தான்	{ என்று தானே	சீர்மைத்தே	{ தன்மையதோ ?
புடைப்ப	{ அறைய,		

* * *—கீழ்ப்பாட்டில் "என்பாலுஞ் சோரான் பரந்துளனுமெங்குமே" என்றதில் சிலர் சங்கை கொண்டார்களாக, அவர்களை நோக்கிக் கூறுகின்றார்—எம்பெருமானுடைய வ்யாபகத்வத்திலே விரிந்திப்பிடுகையார் இரணியன்பட்ட பாடுபடுவார்கள்; ஆகையாலே கெடுவிகாள்! அவன் பட்டபாடு படாதே கிடுகோள்—என்கிறார்.

(க)

2873 சீர்மைகொள்வீடு சுவர்க்கரசு *
 ஈர்மைகொள்தேவர் நவோமற்றப்பொருட்டும் *

வேர்முதலாய்வித்தாய்ப் பரந்துதனிநின்ற *

கார்புகில்போல்வண்ணன் என்கண்ணனைநான் கண்டேனே.

(ய)

சீர்மை கொள்	{ மேன்மை பொருந்திய மோகூ	வேர் ஆய் முதல்	{ மூலவகைக் காரணமும்
வீடு சுவர்க்கம்		ஆய் வித்து ஆய்	
நாகு ஈறு ஆ	{ மும் ஸ்வர்க்கமும் நாகமும்	பரந்து தனி	{ எங்கும் வியாபித்துப் பரம
	{ மேலெல்லையாக	கின்ற	{ விலகூணு முருக்கின்ற
ஈர்மை கொள்	{ ஈர நெஞ்சுடையான,	கார் முகில் போல்	{ காளமேக நிறத்தனான
தேவர் நதி ஆ	{ தேவர்கள் நடுவாக	வண்ணன் என்	
மற்று எப்பொ	{ மற்றெல்லாப் பொருள்	கண்ணனை	{ எம்பெருமானே
ருட்டும்		{ களுக்கும்	நான் கண்டேன்

* * *—எம்ஸாரிகள் எம்பெருமானை மறந்து எப்படியாவது தொலையட்டும்; அவர் களில் ஒருத்தனான நானும் அவர்களைப் போலே பாழ்பட்டொழியாமே ஒருவாறு உஜ்ஜிவிக் கப் பெற்றேனே! என்று தமக்கு நேர்ந்த லாபத்தைக் குறித்துக் களித்துப் பேசுகிறார். (கா)

2874 கண்டலங்கள்செய்ய கருமேனியம்மானை *

வண்டலம்பும்பும்கோலை வழதிவளகாடன் *

பண்டலையில்சொன்னதமிழ் ஆயிரத்திப்பத்தும்வல்லார் *
விண்டலையில்வீற்றிருந்தாள்வர் எம்மாவீடே.

(கக)

கண் தலங்கள்	{ திருக்கண்கள் சிவந்திருக்கப்	பண் தலையில்	{ தலைமையாகிய பண்களில்
செய்ய	{ பெற்றவனுய்	சொன்ன	{ அமைத்துச் சொன்ன
கரு மேனி	சரிய திருமேனியையுடையனான	தமிழ் ஆயிரத்து	{ இப்பத்தும் வல்லார்—;
அம்மாளை	ஸ்வாமி விஷயமாக,	விண் தலைபில்	{ பரம்பதத்தில்
வண்டு அலம்பும்	{ வண்டுகள் ஒலிக்கின்ற சோலை	வீற்றிருந்து	{ வளிக்கப்பெற்று
சோலை வளம்	{ வளம் பொருந்திய திருவழுதி	எம்மா வீடு	{ அறப் பெரிய ப்ரஸ்மானத்தத்
வழுதி நாடன்	{ நாட்டுக்குத்தலைவரான ஆழ்வார்	ஆள்வர்	{ தை அதுபவிக்கப் பெறுவர்.

இரண்டாம்பத்து—ஒன்பதாந் திருவாய்மொழி—எம்மாவீட்டுத்திறமும்.

புருஷார்த்த நிஷ்கர்ஷம் பண்ணுகிற திருவாய்மொழியாயிது. ‘பிரானே! நான் முக்தனாகி எல்லையிலின்பம் அநுபவிக்கவுமாம்; கைவல்யபாநுபவத்தைப் பெறவுமாம்; ஆத்ம விநாசமே யாகவுமாம்; நகராநுபவம் பண்ணவுமாம்; இவற்றில் எனக்கு ஒரு கிர்ப்பந்த மில்லை; உன்னுடைய ருசிக்கீடாக வருமதாகில் இவை யித்தனையும் வரவுமாம்; எனக்காக வருமதாகில் மோகூழும் வேண்டா; ஆன பின்பு தேவரீருடைய ருசிக்கு ஏற்றது எதுவோ அதுவே எனக்கு ப்ராய்மமாம்படி. பண்ணி யருளவேணும் என்கிறாயிற்று. “எம்பார் இத்திருவாய்மொழி அருளிச் செய்யப்படுக்கால் இருந்தவர்களை யார் என்று கேட்டுக் கதவுகளையும் அடைப்பித்து குழையமாகவாம் அருளிச் செய்வது” என்ற ஈட்டு ஸ்ரீஸூக்தி யறிக. இத்திருவாய்மொழியின் ப்ரமேயத்திற்கு அதிகாரிகள் தூஷ்பர் என்று காட்டினபடி.

2875 எம்மாவீட்டுத்திறமும்செப்பம் * நின் செம்பாபாதப்படுத்தலைசேர்த்தோல்லை *

கைம்மாதுன்பம் கடிந்தபிரானே * அம்மா! அடியேன் வேண்வேந்தே. (க)

கைம்மா துன்பம் { கஜேந்திராழ்வானுடைய
கடிந்த பிரானே { இடரைத் தீர்த்த பிரபுவே!

எ மா வீடு திற { மிகவும் விலகூணமான மோ
மும் செப்பம் { கூத்தைப்பற்றின பேச்சையும்
பிரஸ்தாவிக்கமாட்டோம்;

நின் செம்மா { தேவரீருடைய சிவந்த மேன்
பாத பப்பு தலை { மை நங்கிய பாத பத்மங்களை
ஒல்லை சேர்த்து { என் தலையிலே சீக்கிரமாகச்
சேர்க்கப்பெற்றால்

அம்மா அடியேன் { ஸ்வாமியே! நான் பிரார்த்திப்
வேண்டுவது ஈதே { பது இதுதான். (நின் செம்மா
பாத பப்புத்தலை சேர்க்கவேணு
மென்பதே யென்றபடி.)

* * *—பிரானே! உன் திருவடிகளை என் தலையீது வைக்குமித்தனையே வேண்டுவது; எவ்வகையாலும் விலகூணமான மோகூத்திலும் எனக்கு விரும்பமில்லை யென்கிறார். பாசாந் தொடங்கும்போதே எம்மாவீட்டுத்திறமும் செப்பம் என்கிறார்—தம்முடைய அப்யவஸாயத்தின் உறைப்பை உபக்ரமத்திலேயே நன்கு காட்டுகிறபடி. ‘எம்முடைய’ என்னும் பொருள்தான் எம் என்கிற சொல் அன்று முன்னையிருப்பது; ‘எப்படிப்பட்ட’ என்னும் பொருள்தான் ஈட்டு அது என்னுணர்க. எல்லாப்படியாலும் விலகூணமான மோகூத்தைக் கொடுத்தாலும் வேண்டா என்றபடி. செப்பம் என்றது தன்மைப்பன்மை யெதிர்மறை கினைமுற்று; செப்போம் என்றவாறு. பாதப்படு—பாதபத்மம். ‘பத்மம்’ என்னும் வட சொல் பப்பு எனத் திரிந்தது.

(க)

2876 ஈதேயானுண்ணைக் கொள்வதெஞ்ஞான்றும்* என் மைதேயய்சோதி மணிவண்ணவேந்தாய்*
எய்தாநின்கழல் யானேய்த் * ஞானக் கைதா காலக்கழிவுசெய்யேலே. (உ)

என் மை நோய் சோதி மணி வண்ண எந்தாய்	எனது அதுபவத்திற்கு உரிய கருமை படிந்த ஒளியையுடைய மாணிக்கம் போன்ற வடிவமு ருள்ள ஸ்வாமியே?	எய்தா கின் கழல் யான் எய்த	{ பெறுதற்கரியான தேவர் ருடைய திருவடிக்களை நான் அடைபுன்படியாக
யான் எஞ்ஞான் றும் உன்னை கொள்வது	{ நான் என்னைக்கும் தேவாரீடத்தில் பிரார்த்திப்பது	ஞானம் கைநா	{ ஞானமாயி கையைத் தந்தருள் வேணும்;
ஈதே	இஃதோன்றோபாகும்; (அது யாதெனின்);	காலம் கழிவு செய்பேல்	{ காலதாமதம் செய்யவேண்டாம்.

ஞானக்கைநா என்றவிடத்தில் ஈடு—“எம்பார்க்கு ஆண்டானருளிச் செய்த வார்த்
தையை ஸ்மரிப்பது” என்று. இதன் விவரணம் வருமாறு:—முதலியாண்டான் ஒருகால்
திருநாராயணபூர்த்தில் எழுந்தருளியிருக்கையில் அவருடைய சிஷ்யரான வொரு பூர்வைஷ்ணவர்
கோயிலிலே வந்து எம்பார் ஸ்மரித்தியிலே கைங்கரியம் பண்ணிக் கொண்டிருந்தார். அப்
போது ஒருநாள் சில பூர்வைஷ்ணவர்களுக்கு எம்பார் திருவிளச்சினை ஸாதிக்கவிரும்புகையில்
இந்த பூர்வைஷ்ணவரும் தமக்கும் ஸாதிக்கும்படி வேண்டினார்; அப்போது எம்பார் “உமக்கு
விசேஷ ஸம்பந்தமுண்டோ?” என்று அவரைக் கேட்க, “தேவாரீருடைய ஸம்பந்தமே ஸம்பந்தம்,
என்று அவர் விண்ணப்பஞ்செய்ய அவ்வளவிலே எம்பார் “இவர் முதலியாண்டானுடைய
பூரீபாதத்தவர்” என்றறியாதே இவர்க்குப் பஞ்ச ஸம்ஸ்காரங்களைப் பண்ணி இவரைக்கொண்டு
கைங்கரியங்களுக்கொண்டெழுந்தருளி யிராநிற்கையில் ஆண்டானும் திரும்பிக் கோயிலிலே
யெழுந்தருள், அப்போது அந்த பூர்வைஷ்ணவர் ஆண்டானைவந்து ஸேவிக்க, ஆண்டானும்
முன்புபோலே இவரைக்கொண்டு வேண்டும் கைங்கரியங்களைக் கொள்ள, அப்போது எம்பார்
அதையறிந்து ஆண்டான்பக்கலிலேயெழுந்தருளி ‘கனக்க அபசாரப்பட்டேன்’ என்றருளிச்
செய்ய, இவருடைய திருவுள்ளத்தில் க்லேசத்தை யறிந்து அப்போது ஆண்டானருளிச்
செய்த வார்த்தை—“ஒரு கிணற்றிலே விழுந்தவனுக்கு இரண்டுபேர் கைகொடுத்தால் எடுக்கும்
மவர்களுக்கும் எளிதாய் ஏறுமவனுக்கும் எளிதாயிருக்கும்மிறை; அப்படியேயாகிறது” என்றும்.
இங்குக் கைகொடுப்பதாவது ஞானமளிப்பது. இதற்காகவே இந்த ஸம்பவாதம் இங்குக்
காட்டப்பட்டது. ஸம்ஸாரஸாகரத்தில் அழுந்தினவர்களுக்கு இரண்டு ஆசாரியர்களாக
வீருந்து ஞானக்கை கொடுப்பது நன்றுதானே என்பது முதலியாண்டானுடைய
திருவுள்ளம். (உ)

2877 செய்யேல்தீவினையென்று அருள்செய்யும் * என் கையார்ச்சுக்கரக் கண்ணபிரானே *
ஐயார்கண்டமடைக்கிலும் நின்கழல் எய்யாதேத்த * அருள்செய்யெனக்கே. (ங)

தீ வினை செய் யேல் என்று	{ ‘கெட்ட காரியங்களைச் செய்யாதே’ என்று	ஐயார்கண்டம் அடைக்கிலும்	{ கோழைவந்து கழுத்தை யடைக்க கும்படியான தூர்த்தசை நேர்ந்தாலும்
அருள் செய்யும்	{ (என் திறத்தில்) கிருபை செய்தருளின	நின் கழல் எய்யாது ஏத்த	{ தேவாரீருடைய திருவடியை இளைப்பின்றித் துதிக்கும்படி யாக
கை ஆர் சக்கரம்	{ திருக்கையில் பொருந்தின திருவாழியையுடைய	எனக்கு அருள் செய்	{ என்னளவில் கிருபை பண்ண வேணும்.

என் கண்ணபிரானே!—

ஐயார்=ஐ என்று கோழைக்குப் பெயர்; ஆர்விருதி இழிவுப்பொருளது; ‘கோழைப்
பையலார்’ என்பது நம்பினீர் பூர்வீகத்தி. (ங)

2878 எனக்கேயாட்செய் எக்காலத்துமென்று * என் மனக்கேவத்து இடைவிடின்றிமன்னி *
தனக்கேயாக எனைக்கொள்ளுமீதே * எனக்கேகண்ணனை யான்கொள்சிறப்பே. (ச)

அக்காலத்துடன் எனக்கே ஆள் செய் என்று	{ 'எக்காலத்திலும் எனக்கே அடிமை செய்யக் கடவாய்' என்று சொல்லி	தனக்கே ஆக எனை கொள்ளும் ஈதே	{ தனக்கே உரியேனும்படி என்னை அங்கீகரித்தருளு மதிவே
என் மனக்கே வந்து இடை விட இன்றி மன்னி	{ எனது மனத்திலேயே எழுந்தருளி இடைவிடாமல் நிலைபெற்றிருந்து	எனக்கே கண்ணனை யான் கொள் சிறப்பு	{ என் ஸ்வரூபத்திற்குத் தகுதியாக எம்பெருமானிடத்து நான்வீரும் புகின்ற சிறந்த பிரயோஜனம்.

* * *—இத்திருவாய் மொழிக்கு உயிரான பாசரம் இது. எல்லாப்படியாலும் அத்தலைக்கே உரித்தாயிருக்கும்படியான அத்தந்த பாரதந்திரியத்தைப் ப்ரயோஜனமாக நிஷ்கர்ஷிக்கிறதில். இப்பாசரத்திற்கு அவதாரிகை அருளிச்செய்யா நின்ற நம்பின்னை—“எம் மாவீட்டி. லெம்மாவீட்டாய் வைஷ்ணவ ஸர்வஸ்வமுமாய் உபநிஷத்துஹமுமாய் ஸர்வேச்வரன் பக்கலிலே அபேக்ஷித்துப் பெறுமதாய் இவ்வாத்மாவுக்கு வகுத்ததான பாரதந்திரியத்தை அவன் பக்கலிலே அபேக்ஷிக்கிறார்” என்கிறார். இதில் எம்மாவீட்டி லெம்மாவீடு என்றது அற்புதமான வொரு ஸ்ரீஸூக்தியாகும். திருவாய்மொழியாயிரத்தினுள்ளே எம்மாவீடு என் கிற இப்பதிகம் மிகச் சிறந்தது என்று ஆசார்ய கோஷ்டியில் ப்ரஸித்தியாதலால், எம்மாவீடு என்கிற பதத்திற்கு நிருடலக்ஷணையால் ஸாரம் என்று பொருள் கொண்டு, ஸாரத்தி லும் பரமஸாரம் என்கிற விவகையாலே எம்மாவீட்டி லெம்மாவீட்டாய் என்றார் என்னுணர்க. மனக்கு=அத்துச் சாரியை பெருமல் வந்தது. “மாடக்குச் சித்திரமும்” என்றதுங்காண்க. “மனக்கின்பம் படமேவும்” என்று ஒன்பதாம் பத்திலுமருளிச் செய்வார்.

சிறப்பு—முத்தி, செல்வம், நன்றி.

(சு)

2879 சிறப்பில்வீடு சுவர்க்கநாகம் * இறப்பிலேயுதுக எய்தற்க * யானும்

பிறப்பில் பல்பிறவிப்பெருமானே* மறப்பொன்றின்றி என்னும்மகிழ்வேனே.

(ரு)

இறப்பில் சிறப் பில் வீடு சுவர்க் கம் நரகம் எய்துக எய்தற்க பிறப்பு இல்	{ மரணமான டிறகு சிறப்புடன் கூடிய மோக்ஷத்தையோ ஸ்வர்க்கத்தையோ நரகத்தை யோ அடைவேனாக; (அல்லது) அடையாதொழிவேனாக; { (கம்மைப்போலே கரும மடியாகப்) பிறவாதவனும்	பல் டிறவி பெருமானே மறப்பு ஒன்று இன்றி என்றும் யானும் மகிழ்வேன்	{ (அதுக்ஷற மடியாகப்) பல டிறவி டிறக்கின்றவனுமான ஸ்வாமியை சிறிதும் மறவாமல் { எக்காலத்திலும் (சிந்தித்து) (நீச மகிழ்வேன் (ஞ) நானும் களிப்புதுவேன்.
--	--	---	--

* * *—தேஹமே ஆத்மாவாக இருக்கட்டும்; அன்றி தேஹத்திற்காட்டில் வேறு பட்டிருப்பானொருவன் ஆத்மாவாக இருக்கட்டும்; ஸ்வர்க்கம் நரகம் முதலானவற்றில் எது கிடைத்தாலும் கிடைக்கட்டும்; இவற்றிலெல்லாம் எனக்கொரு கிரப்பந்தமில்லை; பின்னை எதில் கிரப்பதம் மென்னில்; தேவரீர் கருமங்காரணமான பிறப்பு இல்லாதவராயிருந்துவைத்து ஆச்சிர தக்ஷணர்த்தமாகப் பல பிறவிகளிலும் பிறந்தருள்பவராயிராநின்றீரே; அந்த அவதாரங் களையும் ஸகல திவ்ய சேஷ்டிதங்களையும் ஸகல கல்யாண சூனங்களையும் மறவாதே என்றும் அநுபவிக்கப் பெறவேனாகவேனும்; ஈதொன்றிலேயே எனக்கு கிரப்பந்தம் என்கிறார். ‘மகிழ்வேனே’ என்றது அநுபவிப்பே நென்றபடி: “மகிழ்ச்சி பென்றும் அநுபவ மென்றும் பர்யாயம்” என்பர் நம்பின்னை.

(ரு)

2880

மகிழ்கொள்தேய்வம் உலோகமலோகம் * மகிழ்கொள்சோதி மலர்ந்தவம்மானே *

மகிழ்கொள்சிந்தை சோல்சேய்கைகொண்டு* என்றும் மகிழ்வற்று உன்னைவணங்கவாராயே. (சு)

மகிழ் கொள் தேய்வம்	{ மகிழ்ச்சியைக் கொண்ட தேவவர்க்கமும்	அலோகம்	{ ஞான வொளியில்லாத ஹிஸ்கு தாவரம் என்பவையும
உலோகர்	{ ஞான வொளியை யுடைய மானிடவர்க்கமும்	மகிழ் கொள் சோதி	{ உலகுக்கு மகிழ்ச்சியைத் தரு கின்ற சோதிப் பொருள்களான சந்திர ஸூரியர்களுந்

மலர்ந்த	{ (தன்விடத்தில் நின்று) உண்டாகப்பெற்ற	என்றும் மகிழ்வு	{ எக்காலத்திலும்
அம்மானே	ஸிவேச்வரனே!	அற்று	{ மகிழ்ச்சியுடன்
மகிழ் கொள் சிந்	{ அன்பு கொண்ட கிணையமும்		
தை சொல் செய்	{ சொல்லையும் செயலையும்	உன்னை வணங்க	{ உன்னை நான்வணங்கும்படி (என்
கை கொண்டு	{ ஏற்றுக்கொண்டு	வாராய்	{ (னோதே?) எழுந்தருளவேணும்.

* * *—இப்பாசரத்திற்கு இரண்டுவுகையாக அவதாரிகை கூறுவர்;—தேவர் மனதீர் முதலிய பதார்த்தங்களைப் படைத்ததுபோல என்னையும் உன்னையுபயிப்பேனுமபடி பண்ணவேணு மென்கிறார்; அன்றியே; தேவாதி பதார்த்தங்களுக்கு ஒவ்வொரு ஸ்வபாலம் நியதமாம் படி பண்ணினுப்போலே எனக்கு உன்னையுபயிக்குமது நியதஸ்வபாவமாம்படி பண்ணியருளவேணுமென்கிறார். (தாற்பரியமாகத் தேறுவது ஒன்றே.) முன்னிரண்டடிகளிலுள்ள பகவத் ஸம்போதமம் ஸாபிராயம். ஆனந்தமே வடிவான தேவவர்க்கமென்ன, ஞான வொளியோடு கூடிய மநுஷ்யவர்க்கமென்ன, அஃநில்லாத திரியக் ஸ்தாவரவர்க்கமென்ன, தேஜஸ்கிகளான சந்தரஸூரியாதி சுடர்ப்பொருள்களென்ன ஆகிய இவற்றையெல்லாம் படைத்தனே! என்று சொல்லி விளித்ததானது பின்னடிகளிற் சொல்லப்படுகிற பொருளுக்கு உபஷ்டம்பகமாகும்: இப்படியெல்லாம் விசித்ர ஸ்ரஷ்டிகளைப் பண்ணவல்லீ, என்னுடைய ஹ்ருதயம் உன்னையுபயித்து மகிழ்ச்சியை யுடையதாம்படி பண்ணவேணும்; என்னுடைய வாக்குவயவ ஹாரமும் அப்படியேயாகப் பண்ணவேணும்; என்னுடைய வியாபாரமும் உகப்போடு செய்யும் கைக்கரியமாக வேணும்; என்று மிப்படி நானுன்னை யுபயிக்குமாறு வந்தருளவேணும் என்றாயிற்று. உலோகம் அலோகம் என்கிற பதங்களுக்குப் பொருளுரைப்பதில் அபிப்ராய பேதமுண்டு: (உலோகம் என்றது லோகம் என்றபடி.) லோக மென்றது வட சொல்; ஹோகாதெஹோகா:—காணப்படுகிற வஸ்து என்றபடி. கண் முதலிய உறுப்புக்களால் காணப்படுவன அசேதனப் பொருள்களாகையால் உலோகமென்று அசித்தவஸ்துவாசகம். அலோகம்—நஹோகாதஹோகா:முற்சொன்ன அசித்தவஸ்துவை க்ரஹிக்கவல்ல உறுப்புக்களால் க்ரஹிக்கப்படாதே சாஸ்தர மொன்றிலேயே க்ரஹிக்கப்படுமது, ஆத்மவஸ்து என்றபடி. இங்ஙனே பொருள் கொள்வர் இருபத்திலாயிரத்திலும் முப்பத்தாயிரத்திலும். பன்னிராயிரப்படி யுரைகாரர், “உலோகம்—ஐஞாநப்ரகாச யுக்தமான மநுஷ்யவர்க்கம்; அலோகம்—ப்ரகாச ரஹிதமான திரியக்ஸ்தாவரங்கள். உலோகமலோகமென்று சேதந சேதநங்களாகவுமாம்.” என்றார். (ஈ)

2881

வாராய் உன்திருப்பாதமலர்கீழ் * பேராதேயான்வந்து அடையும்படி தாராதாய்! * உன்னையென்னுள் வைப்பிலென்றும் ஆராதாய்! * எனக்கென்றுமெக்காலே. (எ)

உன்	உன்னுடைய	உன்னை என்னுள்	{ உன்னை என்னுள்ளே எந்நா
திருபாதம்	மலர்	என்றும்வைப்பில்	{ றும் வைத்து அதுபயித்தாலும்
கீழ்	{ திருவிடத் தாமரைகளின் கீழ்	ஆராதாய்	{ தெவிட்டாதவனே!
பேராதே	விஸகாமல்	எனக்கு	{ என் கண்ணெதிரே
யான் வந்து	{ நான் வந்து	என்றும் எக்கால்	{ எப்போதும்
அடையும்படி	{ சேரும்படியாக	வாராய்	{ வந்தருள வேணும்,
தாராதாய்	அருள் புரியாதவனே!		

* * *—“உன் திருப்பாதமலர்கீழ்ப் பேராதே யான்வந்து அடையும்படி தாராதாய்!”

என்று எம்பெருமானை விளிக்கிறார்; நராயண! மாதவா! என்னுமாபோலே எம்பெருமானுக்கு இங்ஙனே ஒரு திருநாமம்போலும். தேவரூடைய அளவுகடந்த போக்யதையை யெனக்குக் காட்டிவைத்து தேவரீரை எனக்கு அதுபயிக்கத் தந்தருளாமலிருப்பது தகுதியோ? என்று கேட்டது விளியின் கருத்து. தந்தருளத்திருவுள்ளமில்லையாயின் நெஞ்சிலே பிரகாசித்

துக் கொண்டிருக்கும்படியாவது தவிர்த்துக் கொள்ளலாமே; அப்படியில்லாமே அகவாய் பெரியதிருநாளாய்ச் செல்லாகின்றதே யென்கிறார் உன்னை யென்னுள்ளைப்பில் என்று மாரா தாய்! என்று. (எ)

2882

எக்காலத்தேந்தையாய் என்னுள்மன்னில் * மற்றெக்காலத்திலும் யாதோன்றும்வேண்டேன்*

மிக்கார்வேதவிமலர் விழங்கும் * என் அக்காரக்கனியே! உன்னையானே. (அ)

மிக்கார் வேதம் விமலர்	{ சிறத்தவர்களான வேதம் வல்ல பரமைகாந்திகள்	என் உள்	{ எனது நெஞ்சிலே பொருந்தி மன்னில் { யெழுந்தருளி யிருக்கப் பெறில்
விழங்கும்	{ (அன்பு மிகுதியினால்) விழுங்கும்படியாகவுள்ள	மற்று யாது ஒன்	{ வேறொரு பிரயோஜனத் தையும் { தையும்
என் அக்காரக் கனியே	{ அக்காரக் கன்போன்ற எம்பெருமானே!	உன்னை எக்காலத்	{ உன்னிடத்தில் திலும் யான் { ஒருநாளும் நான் வேண்டேன் { விரும்பவேமாட்டேன்.
எக்காலத்து எந்தை ஆய்	{ எப்போதும் எனக்கு ஸ்வாமியாகி		

* * *—எம்பெருமானே ஒரு கூணகாலமாவது இப்போது சேரப் பெறுவேனாயின் அது போதும்; மறுபடியும் சேரவேனுமென்கிற விருப்பங்கூட எனக்கு உண்டாகாது என்கிறார்; இதனால் தம்முடைய அபிவிேசத்தின் மிகுதி காட்டியவாறு. இப்பாட்டுக்கு இவ்வகையாகக் கருத்துக்கொள்ளுதல் ஆனவந்தரருடைய நிர்வாஹம். “மற்றெக்காலத்திலும் யாதோன்றும் வேண்டேன்” என்று மூலமுள்ளது. யாதோன்றும் என்பதில் இந்த ஸம்ச்லேஷத்தையும்சேர்த்து, இதையும் மறுபடி யொருநாளும் வேண்டேனென்பதாக ஆனவந்தார் நிர்வஹித்தாராம். இதை எம்பெருமானார் கேட்டருளி, பொருள் அழகியதே; ஆனாலும் இவ்வாழ்வாருடைய பிரகிருதிக்குச் சேரப் பொருள்கூறுதல் பாங்காதலால் வேறுவகை கூறலாம்: பெற்றிலும் பெறுதொழியிலும் சிறுக்கக் கோலமாட்டார் இவர்; ஆகவே ‘எக்காலத்திலும் மற்று யாதோன்றும் வேண்டேன்’—இந்த ஸம்ச்லேஷம் தவிர வேறென்றையும் நான் வேண்ட மாட்டேன்’ என்று பொருள் கொள்ளுதல் பாங்கு என்றருளிச் செய்தாராம். (அ)

2883 யானேயென்னை அறியசிலாதே * யானேயென்தனதே என்றிருந்தேன் *

யானேகீ என்னுடைமையும்நீயே * வானேயேத்தும் எம்வானவரேறே. (க)

வானே ஏத்தும் எம் வானவர்	{ விண்ணுலகம் முழுவதும் துதிக் குமாறு உள்ள நித்யவாசிகாத ஏறே { ணுள் எம்பெருமான்!	(இப்போது அவை தவிர்த்து நான் அதுரைத்தும் வகை டாதெனில்);
யானே என்னை அறிய சிலாதே	{ நான்தானே என்னை அறியமாட்டாமல்	யானே நீ { யான் நீயே யென்னலாம்படி வேற்றுமை யற்றிருப்பேன்;
யானே என் தனதே என்று இருந்தேன்	{ அஹங்காரமகாரங்கள் கொண்டிருந்தேன்;	என் உடைமை { எனது உடைமைகளும் நீயிட்ட யும் நீயே { வழக்காயிருக்கும். (என்பதே)

* * *—“நீர்நுமதென்றிவை வேர்முதல் மாய்த்து இறை சேர்மின்” என்று இப்போது சிவநாளாக ஸம்ஸாரிகளுக்கு உபதேசமும் செய்வேனுமபடி நிறுத்தியிருக்கின்ற நான் அநாதி காலம் அஹங்காரமகாரங்களினால் மாய்த்து போனேனே யென்கிறார் யானே யென்றனதே யென்றிருந்தேன் என்பதனால். ‘ஒழிந்தகாலம் ஒழியட்டும்; இப்போது எப்படியிருக்கிறீர்? சொல்லும்’ என்று எம்பெருமான் கேட்க, யானே நீ என்னுடைமையும் நீயே யென்கிறார். இதனால் அத்தவதம் சொல்லுகிறதன்று; நான் உனக்கு அடிமைப்பட்டவன்; எனக்கென்று தனியே ஒருபொருள் கிடையாது என்றபடி. (க)

2884 ஏறேலேழும்வென்று ஏர்கொளில்லங்கையை * நீறேசேய்த் நெஞ்சுடர்ச்சோதி *
தேறேலென்னை உன்பொன்னடிச்சேர்த்தோலை* வேறேபோக எஞ்ஞான்றும்விடவே. (ய)

ஏறு ஏழும்	{ ஏழு காண்களையும் வலி யடிக்க	என்னை தேறேல்	என்னை நம்பவேண்டா;
வென்று	{ கிளவனாயும்,	உன் பொன் அடி	உன்னுடைய திருவடிகளிலே
ஏர்கொள் இலங்	{ அழகு கிரம்பிய	ஒல்லீ	{ விரைவாக (என்னைச்) சேர்த்த
கையை	{ லங்காழியை	சேர்த்து	{ துக்கொண்ட
செய்த	{ நீறுக்கிளவனாயுமுள்ள	வேறே போக எஞ்	{ விஷயங்களைப் போகும்
கெடு கடர்	{ மஹா தேஜஸ்வியான	ஞான்றும் விடல்	{ படி ஒருகாணும் விடாதே.
சோதி	{ பெருமானே!		

* * *—என்னை வைத்திருக்குமிடம் எது வென்று ஆராய்ந்து இந்நிலத்திலே இருக்கின்ற என்னுடைய சித்தந்தியை நம்பாது என்னைத் திருவடிவாரத்தில் சேர்த்துக்கொண்டா; லொழிய நான் நிர்ப்பரனாயிருக்க முடியாது - என்கிற கருத்தை இப்பாசரத்தில் வெளியிடுகிறார். உன்னோடு அணைய ஆசைப்பட்டவர்களின் பிரதிபந்தகங்களைப் போக்குதல் உனக்கு அருமையன்று என்று காட்டவேண்டி இரண்டு சரிதைகளை யெடுத்துப் பேசுகிறார். தேறேல் என்னை=இப்போது நான் “யானேநீ யென்னுடையையும் நீயே” என்றிருப்பது போலவே முற்றும் இருப்பேனென்று நம்பாதே என்ற குறிப்பு. தேறேன் என்றும் ஒரு பாடமுண்டென்பர்; அப்போது, தெளிவில்லாமலிருக்கின்ற வென்னை என்றும், (உன்னை விட்டுப்பிரிந்து) தரித்திருக்கமாட்டாத வென்னை என்றும் பொருளென்பர். எஞ்ஞான்றும் வேறே போகவிடல்—உன் திருவடிகளின் நிழல்போலவும் ரேகைபோலவும் ஆக்கவைக்க வேணுமென்றவாறு. விடல்—எதிர்மறை வினைமுற்று. (ய)

2885 விடலில்சக்கரத்து அண்ணலைமேவல் * விடலில்வன்குருகர்ச் சடகோபன்சொல் *
கெடலிலாயிரத்துள் இவைபத்தும் * கெடலில்வீடுசெய்யும் கிளர்வார்க்கே. (கக)

விடல் இல் சக்	{ விடுதலில்லாத திருவாழியை	கெடல் இல் ஆயி	{ அழிவற்ற [நீத்யமான]
கரத்துஅண்ணலை	{ யுடைய எம்பெருமானை	ரத்துள் இவை	{ ஆயிரம் பாடலுள்
மேவல் விடல்	{ பொருந்துவது ஒருபோதும்	பத்தம்	{ இப்பதிகம்
இல்	{ விடாமலிருக்கப் பெற்ற	கிளர்வார்க்கு	{ தன்னை ஓதாமவர்களுக்கு
வண் குருகர் சடகோபன்—;		கெடல் இல் வீடு	{ கெடுதல் ஒன்றுமில்லாத
சொல்	அருளிச் செய்த	செய்யும்	{ மோகூனானத்தைப் பண்ணிக் கொடுக்கும்.

ஒன்பதாந் திருவாய்மொழி உரை முற்றிற்று.

இரண்டாம்பத்து—பத்தாந் திருவாய்மொழி—கிளரொளியிளமை
திருமாலிருஞ்சோலைப்பதிகம்.

௮௯௯௦

2886 கிளரொளியிளமை கெடுவதன்முன்னம் * வளரொளிமாயோன் மருவியகோயில் *
வளரிளம்பொழில்குழ் மாலிருஞ்சோலை * தளர்விலராகிச் சார்வதுசதிரே. (க)

கிளர் ஒளி	{ மேன்மேலும் கொழுந்து விட்ட	கோயில்	ஆலயமாய்,
இளமை	{ டுக் கிளர்கின்ற ஞானவொ	வளர் இள	{ வளர்கின்ற இளஞ்சோலை
	{ ளியையுடைய இளம்பரோயம்	பொழில் குழ்	{ களால் சூழப்பட்டதான
கெடுவதன்	{ அழிவதற்குள்ளே,	மாலிருஞ் சோலை	{ திருமாலிருஞ் சோலை மலையை
முன்னம்	{ குன்றாத தேஜஸ்வியுடையான	தளர்வு இவர் ஆகி	{ தளர்ச்சி யில்லாதவராகி
வளர் ஒளி	{ எம்பெருமான்	சார்வதே	{ அடைவதுதான்
மாயோன்	{ நித்யபலந்தானம் பண்ணி	சதீர்	{ ஸ்ஷாந் தானம்.
மருவிய	{ மிருக்கிற		

* * *—புத்தி கொழுந்துகிட்டுச் செல்வது இளம் பிராயத்திலே யாதலால் கிளரோளி யிளமை எனப்பட்டது. விஷயாந்தர ப்ராவண்யம் கிளைவதற்கு முன்னே என்ற வாறு. வளரோளி மாயோன் எம்பெருமானுடைய ஓளி மழுங்குதலும் வளர்தலுமின்றியே வப்போதும் ஒரு படிப்பட்டே யிருக்குமன்றே; இங்கு வளரோளி என்றது ஏன்? வளர்தல் உண்டானால் குறைதலும் ஒருகாலத்தில் உண்டாகித் திருமே என்று சிலர் சங்கிப்பர். அது வேண்டா; எம்பெருமான் *ஸ்தா ஏகநுபநுபன் என்பதில் தட்டில்லை. அப்படிப்பட்ட எம் பெருமான் திருமலையிலே நித்ய ஸந்திதி பண்ணியிருக்கு மிருப்பிலே அந்த நித்ய தேசத்தின் வாய்ப்பினால் ஓளி மேன்மேலும் வளரப் பெறுகின்றனென்று சொல்லுகிறவிது திருமலைக்கு அநிசயோக்தி யென்பர். (க)

2887 சதிரிளமடவார் தாழ்ச்சியைமதியாது * அதிர் குரல்சங்கத்து அழகர் தம்கோயில் *
மதிதவழ்துமி மாலிருஞ்சோலை * பதியதுவேத்தி எழுவதுபயனே. (உ)

சதிர் இள மடவார் தாழ்ச்சியை மதியாது	{ அழகு பொருந்திய இளம் பரு வத்துப் பெண்களிடத்து ஆழங்காற்படுவதை ஒரு பொருளாக நினையாமல்,	மதி தவழ் குடுமி	{ சந்திரன் உலாவப்பெற்ற சிக ரத்தை யுடைத்தான
அதிர் குரல் சங்கத்து	{ முழுக்குகின்ற ஓசையையுடைய சங்கு ஒலிக்கப் பெற்ற	பதி அது	{ அந்தத் திருப்பதியை
அழகர் தம்கோயில்	{ அழகருடைய ஆலயமாய்;	ஏத்தி எழுவதே பயன்	{ துதித்து உய்வதே புருஷார்த்தம்.

* * *—நமக்கு ப்ராய்யபூதன் எம்பெருமான் எனினும், அவனோடு ஸாக்ஷாத்நாகவோ பரம்பரையாகவோ ஸம்பந்தமுடைய பொருள்களையும் ப்ராய்யங்களாகவே கொள்வதுண்டு; மோக்ஷத்திற்கு எம்பெருமானோடுவனே உபாயம் என்று லித்தாந்தமாயிருக்கச் செய்தேயும், ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள், ஆசாரியர்கள் பிராட்டி முதலானிடத்திலும், தேசவாஸம் திருநாம ஸங்கீர்த்தம் முதலான செயல்களிடத்திலும் உபாயத்வ வ்யவஹாரம் பண்ணுகிறப்போலே, திருமலை முதலானவற்றிலும் உபேயத்வ வ்யவஹாரம் பண்ணக் குறையில்கூட; ஆதலால் எம் பெருமானைவிட்டு அவனுடைய திருப்பதியாகிய திருமலையே உபேயம் என்று இத்திருவாய் மொழியில் ஆழ்வார் அருளிச் செய்வது கூடுமென்க. சதிரிள மடவார் தாழ்ச்சியை என்ப தற்கு இருவகையாகப் பொருள். மடவார்கள் உங்களிடத்தில் செய்கிற தாழ்ச்சியை என்றும், மடவார் திறத்தில் நீங்கள் செய்கிற தாழ்ச்சியை என்றும் கொள்க. தாழ்ச்சியாவது தாழ்வான செயல்கள். (உ)

2888 பயனல்லசெய்து பயனில்லைநெஞ்சே * புயல்மழைவண்ணர் புரிந்துறைகோயில் *
மயல்மிதபொழிக்குழ் மாலிருஞ்சோலை* அயல்மலையடைவது அதுகருமே. (ங)

நெஞ்சே	மனமே!	மாலிருஞ் சோலை	திருமாலிருஞ் சோலைஇனுடைய
புயல் மழை வண்ணர் புரிந்து உறை கோயில்	{ வர்ஷகாலத்து மேகம் போன்ற திருநிறத்தையுடைய பெரு மான் விரும்பி நித்யவாஸம் செய்கிற ஸந்தியாய்,	அயல் மலை அடைவது அது கருமமே	{ அருகிலுள்ள மலையை அடைவதும் உத்தேசயந்தான்;
மயல் மிகு பொழில் குழ்	{ (கண்டவர்களை) மயக்குகிற சக்திமிசூந்த சோலைகளால் குழப்பட்ட	பயன் அல்ல செய்து பயன் இல்லை	{ நீஷ்பலமான வேறு காரியக் களைச் செய்வதால் லாபமில்லை,

* * *—திருமலையைத் தொழவேண்டுமென்பதுகூட அவசியமன்று; திருமலையோடு ஸம்பந்தமுள்ள [அதன் அருகிலுள்ளதான்] ஒருமலையைத் தொழுதாலும் போதுமென்கை. (ங)

2889 கருமவன்புதம் கழித்துநுன்றுயவே * பெருமலையேதேதான் பீரோகோயில் *
வருமழைதவழும் மாலிருஞ்சோலை * திருமலையதுவே அடைவதுதிறமே. (ச)

கருமவன் பா சம் கழித்து உழ ன்று உய்யவே	{ கருமங்கனாய வலிய பாசங் களைக் கழற்றி அடிமை செய்து திரித்து உஜ்ஜீவிக்கும் பொருட்டே, கோவர்த்தகோத்தரணம் செய் தருளிவருவான் எம்பெரு மான் தனது பெருமை யெல் லாம்விளங்க நித்யவாஸம் பண்ணுமிடமான	தோளில் ஸந்தியாய் வரு மழை { மழை பெய்யவருகிற தவழும் { மேகங்கள் தவழ்கின்ற மாலைஞ்சோலை திருமலை அதுவே— அடைவது திறம் சேர்வது உசிதம்.
---	--	---

***—ஒருவர்க்கும் எளிதில் கழித்துக்கொள்ள முடியாத கரும பந்தங்களைக் கழிப் பதற்கும், அவை கழித்து அடிமை செய்து வாழுகைக்குமாகவே எம்பெருமான் ஸந்தி பண் ணியிருக்கிற திருமலையை உடைவதே தகுதியென்கிறார். முதலடியில் உய்ய என்கிற வினை யெச்சம் (இரண்டாமடியில்) உறை என்ற வினையைக்கொண்டு முடியும். வருமழைதவ ழும்=இங்கு 'மழைதவழும்' என்பதே போதுமாயிருக்க, வரு என்று அடைமொழி கொடுத்த ஸ்வரஸ்யத்தை நம்பினீர் காட்டியருளுகிறார் காண்மின்—“ஊருக்கு இரண்டாயிற்று மருள்; கின்றவிடத்திலே நின்று வர்ஷிப்பதொரு மேகமும், போவது வருவதாயிருப்பதொரு மேக மும்.” என்பது சுட்டு ஸ்ரீஸூக்தி. (சு)

2890 திறமுடைவலத்தால் தீவினைபெருக்காது * அமுழயலாழிப் படையவன்கோயில் *
மறுவல்வண்ணைக்குப் மாலிருஞ்சோலை * புறமலைசாரப் போவதுகிறியே. (ரு)

திறம் உடைவலத் தால் தீவினை பெருக்காது	{ பலவகைப்பட்ட வலிமையைக் கொண்டு பாவங்களை மிகை யாகச் செய்யாமல், அம்முயல் ஆழி படையவன் கோயில்	மறு இல் அழுக்கற்ற வன் சனை சூழ - வளமான சனையினால் சூழப்பட்ட மாலிருஞ் சோலை { திருமாலிருஞ் சோலைமீனுடைய புறம் மலை { பக்கத்திலுள்ள தொரு மலையை சார போவது கிறி { கிட்டுமாறு போவதானது நல்ல உபாயம்.
--	--	--

***—நமக்குள்ள தேஹபலத்தைக் கொண்டு மேன் மேலும் 'பாவங்களைக் கூடுபூரித் துக் கொள்வது தகுதியன்று; திருமலையாத்திரையிலே அந்த தேஹபலத்தை உபயோகப்படுத் துவது நன்று என்றதாயிற்று. கீழ்ப்பாட்டில், திருமலையோடு ஸம்பந்தமுடைய பிறிதொருமலை யை அடைந்தாலும் போதுமென்றார்; அங்ஙனம் அடைவதும் வேண்டா; அடைவதாகப் பாரித்து யாத்திரைபுறப்படுவதுதானும் போதுமென்றது இப்பாட்டு. (ரு)

2891 கிறியெனநினைமின் கீழ்மைசெய்யாதே* உறியமர்வேண்ணெய் உண்டவன்கோயில்*
மறியோடுபிணைசேர் மாலிருஞ்சோலை * நெறிபடவதுவே நினைவதுநலமே. (சு)

கீழ்மை செய் யாதே கிறி என நினைமின்	{ இழிவான செயல்களைச் செய் யாமல் { இப்போது நான் சொல்லுகிற தை நல்ல வுபாயமென்று நினைவுக்கோள் : (அது யாதெனில்) உறி அமர் வெண் ணையுண்டவன்	கோயில் ஆலயமாய் மறியோடு பிணை { தம் குட்டிகளோடு கூட மாள் சேர் { பேடைகள் சேர்ந்து வாழப் பெற்ற மாலிருஞ் சோலை திருமலையினுடைய நெறி பட அதுவே { வழியிலே செல்லவேணுமென் நினைவது { கிற அந்த நினைவு ஒன்றையே நினைப்பது நலம் நல்லது.
--	---	--

***—கிஷ்யாரந்தர ப்ராவணயத்திறே நெஞ்சைச் செலுத்தாமல் திருமாலிருஞ்சோலை யாத்திரை வழியிலே நெஞ்சைச் செலுத்துங்கோள் என்றாராயிற்று. சுற்றடியில் நெறிபட என்பதை ஒரு முழுச் சொல்லாகக் கொண்டு 'நன்றாக' என்றும் பெருள் கொள்வர். திருமா ளிருஞ் சோலையை நன்றாகச் சிந்திப்பது நலம் என்றவாறு. (சு)

2892 நலமெனநினைமின் நரகமுந்தாதே * நிலமுனமிடந்தான் நீறையோயில் *
மலமறுமதிசேர் மாலிருஞ்சோலை * வலமுறையெய்தி மருவுதல்வலமே. (எ)

நபு ஆழந்தாதே நரகத்தில் ஆழந்த நிலையாமல் நீடு உறை { நித்யவாஸம் பண்ணுகிற
நலம் என நினை { (இவ்வுபதேசத்தை) நன்மை கோயில் { ஸந்தியாய்,
மின் { யென்று தெளிந்த கொள்ளுங் மலம் அறு மதி { களங்கமற்ற, சந்திரன் சேரு
கன்; (அநாவது) சேர் { மிடமான
முனம் நிலம் { முற்காலத்தில் பூமியை வராஹ வலம் முறை { அதுகூலமான முறைமிலே
இடந்தான் { ருடியாகி இடந்தெடுத்துவந்த எய்தி மருவுதலே { கிட்டிப் பொருத்துவதே
பெருமான் வலம் { உறுதியானது.

* * *—இதில் “நரகமுந்தாதே” என்றது திருமாலிருஞ் சோலையை வேலிக்காடியில் நரகலோகம் வந்துவிடும் எனப் பொருள்படுவதன்று. பெருமானோடு கூடியிருப்பது சுவர்க்கம்; அவனைப் பிரிந்திருப்பது நரகம் என்பது பக்தர்களின் ஸித்தாந்தமாதலால் இங்கு நரகமுந்தாதே யென்று எம்பெருமானைப் பிரிந்திருக்கையன்றிக்கே என்றபடி. (எ)

2893 வலம்செய்துவைகல் வலம்கழியாதே * வலஞ்செய்யும் ஆயமாயவன்கோயில் *
வலஞ்செய்யும்வானோர் மாலிருஞ்சோலை * வலஞ்செய்துநாளும் மருவுதல்வழக்கே. (அ)

வலம் செய்து... { (சுரணங்களுக்கு) வலமையுண் வாறோர் வலம் { நித்யஸூரிகளும் வந்து சிரதக்ஷி
வைகல் வலம் { டாக்டிக் கொண்டு எப்போதும் செய்யும் { ணம் செய்யுமிடமான
கழியாதே { அந்த வலமையை வினாகப் மாலிருஞ் சோலை { திருமலை விஷயத்தில்
பாழ்படுத்தாமல்— வலம் செய்து { சிரதக்ஷினம் முதலிய அதுகூல்
ஆயன் மாயவன் { (கமக்கு) நன்மையை யே செய் வலம் செய்து { வுருத்திகளைச் செய்து
தருளாவின்ற கோபாலசிறுவண்ண நாளும் மருவுதல் { நாடோறும் பொருந்தியிருப்பது
கோயில் { ணை மாயவனுடைய கோயிலாகி வழக்கு { யுத்தம்.

* * *—தண்டவற்றையும் தின்று தேவரத்திற்கு வலமையை ஸம்பாதித்துக் கொண்டு இருக்கிற ஜனங்களே! அந்த வலமையை ஸ்வரூபத்திற்குத் தகாத விஷயங்களிலே செலுத்திப் பாழ்படுத்தாமல் திருமலையைப் சிரதக்ஷினஞ் செய்வதாகிற நற்செயலிலே உபயோகித்து வாழங்கொள்ளுகிறார். ஆயன் + மாயவன், ஆயமாயவன். எம்பெருமானுக்கு வலஞ்செய்யும் என்னும் அடைமொழி கொடுத்தது யேசு ஸுபாஸ்யாஹா. என்கிற சூருதியை அடியொற்றியதாகும். தன்னைப் கொடுத்துத் தன்னை யறுபவிக்கைக் கிடான வலமையையுங் கொடுப்பவன். எம்பெருமான் என்றணங்க. இதற்கு வேறு வகையாகவும் பொருள் கூறுவர்;—“திருச்சித்தாகூட பரிஸரத்திலே பிராட்டியையுங்கூடக் கையைப் பிடித்துக் கொண்டு உலா வினுப்போலே, பிராட்டி கையைப் பிடித்துக்கொண்டு அழகர் ஆகரத்தோடே ஸஞ்சரிக்கிற தெசம்” என்பது நம்மின்றை யிரு. அழகர் பிராட்டிமாரோடேகூட வலஞ்செய்கிற” என்றார் பெரியவாச்சாரன்பின்னையும். இப்பொருளில், ஆயமாயவன் வலஞ்செய்யுங்கோயில் என்று அங்வயிப்பது. (அ)

2894 வழக்கெனநினைமின் வல்லினைமுழுகாது * அழக்கொடியிட்டான் அமர்பெருங்கோயில் *
மழக்களிற்றினமசேர் மாலிருஞ்சோலை * தொழக்கருதுவதே துணிவதுகுதே. (க)

வல் னனை முழ { கொடிய பாவங்களிலே அழக் மழ களியு இனம் { இனமை தங்கிய யானைக்
காது வழக்கு { தாமல் (இவ்வுபதேசத்தை) தாமசேர் { கூட்டங்கள் சேருகிற
என் நினைமின் { நியாயமென்று கொள்ளுங்கள்; மாலிருஞ் சோலை திருமலையை
அழம் கொடி { பேய்ச்சிவாஹி பெண்ணை { [நிலையை]
அட்டான் { மூடிக்கருளின் பொருமான் தொழ கருதுவது { வணங்கவேணுமென்று
அமர் { எழுந்தருளியிருக்கிற எண்ணுவதில்
பெரு கோயில் { பெரிய ஸந்தியாய், துணிவதே குது { திடமான அந்யவஸாயம்
கொள்வதே சிறந்த வுபாயம்.

* * *—அழக் கொடியட்டான் = அழகிமன்று பேய்க்குப் பெயர். கொடி யென்பது மாதர்க்கு உவமைபாகு பெயர். பெண்ணுருவங்கொண்டுவந்த பேய் என்றபடி. சூதநா ஸம்ஹார வரலாறு இங்கு உணர்த்தக்கது. (அழம் என்று பிணமாய், அத்தாலே பேய் என்ற படி என்ற வியாக்கியான ஸ்ரீஸூக்தியும் காண்க.) (கூ)

2895 குதென்றுகளவும் குதும்செய்யாதே * வேதமுன்விரித்தான் விரும்பியகோயில் *
மாதுறுமயில்சேர் மாலிருஞ்சோலை * போதவழ்மலையே புதவதுபொருளே. (யி)

குது என்று	உபாயமென்றெண்ணி	கோயில்	கோயிலாய்
களவும் குதும்	{ களவையும் குதையும்	மாது உறு மயில்	{ பேய்மடையோடு கூடின அன்
செய்யாதே	{ செய்ய நினைக்காமல்,—	சேர்	{ மயில்கள் சேர்ந்து வாழும்
முன் வேதம்	{ முற்காலத்தில் வேதங்களை		{ பெற்ற
விரித்தான்	{ (கிறை முதலியவற்றுல்)	மாலிருஞ் சோலை	{ மாலிருஞ்சோலை பன்னகம்
	{ விவரித்தருளின பெருமான்	போது அவிழ்	{ புஷ்பங்கள் விசைக்கிற
விரும்பிய	{ விரும்பி பெழுந்தருளி	மலை	{ திருமலைமீதில்
	{ யிருக்குமிடமான	புகுவதே பொருள்	{ சென்று சேர்வதே புகுவதாய்தும்.

* * *—முதலடிக்கு இரண்டுவுகையான அர்த்த நிரவாஹ முண்டு;—அஹ நூற்களில் குதும் களவும் கூடாதென்று கிஷேதித்திருக்கையாலே அதனையடியொற்றி ஆழ்வாரும். அரு ளிச் செய்கிறார்; குது களவு முதலிய தீய செயல்களாலே வீண்போது போக்காமல் திருமலை யிலே சென்று புகுங்கோள்—என்பதாக ஒரு நிரவாஹம். களவாவது—(கூ) தெந் டசுதும் வாஹம் மொரெணா தாவஹாரிணா—கும் தேந நக்ருதம் பாபம் சோரேணதமாப ஹாரிணா” என்றும், “பண்டேயுள் தொண்டாம் பழவுழிரை பென்னதென்று கொண்டேனைக் கள்வனென்று கூறுதே” என்றும் சொல்லுகிறபடியே எம்பெருமானுக்கு சேஷப்பட்டதான ஆத்ம வஸ்துவைத் தன்னதென்றிருக்கை. சூதாவது—விவேகியாயிருப்பாரெனவன் ‘சர்வா சேஷமான ஆத்மாவுண்டு, ஸர்வ. சேஷியான சர்வானுண்டு, புண்யபாப வசூப்பு உண்டு, பாலோக முண்டு’ என்றப்படி நூற் பொருள்களை யெடுத்துரைத்தால் மாயச் சொற்களாலே அவையொன்று மில்லை என்று அவன்தானே கையெழுத்திடும்படி அவனை மயக்கி மிக்க நாஸ்தி களுக்கித் தன் வசூப்பில் இணக்கிக் கொள்ளுகை. ஆகிய இவ்விரண்டையும் செய்து கெட் டிப் போகாமல்.....என்பது மற்றொரு நிரவாஹம். இதை நிரவாஹ பேதமாகக்கொள்ளாமல் ஸ்வாபதேசப் பொருளாகவுங் கொள்ளலாம்.

வேதம் முன் விரித்தான்=வேதம் உரைத்தவனும் தானே, வேதம் விரித்தவனும் தானே. கண்ணுக்குத் தோற்றாதபடி நின்று வேதங்களை உரைத்தான்; தேர்த்தட்டிலே அழகிய திருக் கோலத்தோடிருந்து கீதோபநிஷத்முகத்தாலே வேதங்களை விரித்தானென்க. கீதை யென்பது வேதங்களுக்கு வியாக்கியானம் போன்றது என்றவாறு. விரும்பிய கோயில்=உபதேசத்தால் திருந்தாதவர்களை வடிவழகைக் காட்டி ஆட்படுத்திக் கொள்ளுதற்கு எழுந்தருளி யிருக்குமிட மென்க. மாதுறுமயில்=மாது என்பது ‘மாதர்’ என்பதன் சிதைவாய், பேடையைச் சொல் லும். மாது என்று ஸுகுமாரத் தன்மைக்கும் பெயர். அழகிய மயில்கள் என்றும். (யி)

2896 பொருளென்றில்வுலகம் படைத்தவன்புகழ்மேல் *

மருளில்வண்குருகூர் வண்டகடகோபன் *

தேருள்கொள்ளச்சொன்ன ஓராயிரத்துளிப்பத்து *

அருளுடையவன்தான் அனைவிக்கும்முடித்தே

பொருள் என்று { ஒருநாளாகிலும் பிரயோஜனப் படுமென்று கருதி	தெருள் கொள்ள சொன்ன ஓர் ஆயிரத்துள் இ பத்து முடித்து	{ (சேதநாக்குத்) தெளிந்த ஞான முண்டாகுமாறு அருளிச்செய்த ஆயிரம் பாசுரங்களுள் இப்பதிகம் ஸம்ஸார பந்தத்தைப் போக்கி
இ உலகம் படைத்தவன் { இவ்வுலகங்களை ஸ்ருஷ்டித்த பெருமானுடைய	அருள் உடை யவன் தான் அணைவீக்கும்	{ பரமதயானுவான எம் பெருமானது திருவடிகளில், சேர்வீக்கும்,
புகழ் மேல் மருள் இல் { திருக்கல்யாண குணங்களில் அஜ்ஞான மில்லாத வண் குருகூர் வண் சடகோபன்—;		

***—இத்திருவாய்மொழி கற்பார்க்குப் பயனுரைத்துத் தலைக்கட்டுகிறது. இப் பதிகந்தானே ஸம்ஸார பந்தத்தை யறுத்துப் பரமகாருணிகனான எம்பெருமானது திருவடிகளிலே கொண்டு சேர்க்குமென்று பயனுரைத்தவாறு. இப் பதிகத்தை அதுஸந்திப்பவர்களை எம்பெருமான் திருவுள்ளமுவந்து கைக்கொள்வன் என்பது தேர்த்த கருத்து. இஃதறி யாமல் சிலர் இந்த அசேதமான பத்துப்பாசுரம் எங்கனே மோசேஷாபாயமாகும்? என்று ஆசேஷிப்பர்கள். இது உபசார வழக்கு என்னுணர்க. பொருளென்றிவ்வுலகம் படைத்தவன்=எம்பெருமான் ஜகத் ஸ்ருஷ்டி பண்ணுவதாவது இறக்கொடிந்த பறவைபோலே கரண்களேபரங்களை இழந்திருந்த ஆன்மாக்களுக்கு அவற்றைக் கொடுக்கை. அப்படி எத்தனை தடவை ஸ்ருஷ்டித்தும் பயன்படா தொழிந்தாலும், என்றேனு மொருநாள் பயன்படுமென்று கருதி மேன்மேலும் ஸ்ருஷ்டிகளைச் செய்து போருவன் என்கிறது. “சோம்பாது இப்பல்லுருவை யெல்லாம் படர்வித்த வித்தா!” என்றார் பெரிய திருவந்தாதியிலும். புகழ் மேல் மருளில்=எம்பெருமானது திருக்கல்யாண குணங்களில் ஸந்தேஹம் விபாய்யம் மறப்பு முதலானவை யில்லாதவர் என்றபடி. * மயர்வறமதிசல மருளப் பெற்றவராகலால் இங்ஙனஞ் சொல்லத்தகு மென்க.

(க்க)

பந்தார் திருவாய்மொழி உரை முற்றுப் பெற்றது.

ஆழ்வார்திருவடிகளே சாணம்.

ஸ்ரீ காஞ்சி பிரதிவாதி புயங்கரம்.

அண்ணங்கராசாரியர் இயற்றி

திருவாய்மொழி யுரையில் இரண்டாம் பத்து

முற்றிற்று.

ஸ்ரீ:

ஆழ்வார் எம்பெருமானார் ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்

திருவாய்மொழி மூன்றாம் பத்து

முதல் திருவாய்மொழி—முடிச்சோதியாய்

கீழ்த் திருவாய்மொழியில் திருமாலிருஞ் சோலைமலையை அனுபவித்த ஆழ்வார் அந்தத் திருமலையில் ஏகதேச மென்னலாம்படியாய், கற்பகத்தரு கப்புங்கிளையுமாகப் பனைத்துப் பூந்தாற்போலே நிற்பவரான அழகருடைய வடிவழகை யறுப்பித்து, வேதங்களும் வைதிகர்களும் ப்ரஹ்மருத்ராதி தேவர்களுங்கூட நிலையிடமாட்டாதபடி இருக்கிற விறுப்பை அனுஸந்தித்து இளியராகிரார் இத்திருவாய்மொழியில்.

2897. முடிச்சோதியாய் உனதுமுகச்சோதிமலர்ந்ததுவோ?*

அடிச்சோதிநீநின்ற தாமரையாயலர்ந்ததுவோ?*

படிச்சோதியாடையொடும் பல்கலனாய்*நின்பைம்பொன்

கடிச்சோதிகலந்ததுவோ? திருமாலே! கட்டுரையே.

(க)

திருமாலே	{ ச்ரிய:பதியான எம்பெரு மானே!,	நின்பைம் பொன்	{ உனது விசாலமாயும் ஸ்ஸ்ருஹ ணீயமாயு மிருக்கின்ற திரு வரையின் காந்தியானது
உனது முகம்	{ உன்னுடைய திருமுக மண்ட லத்தின் ஜ்யோதிஸ்ஸானது	கடி சோதி	{ இயற்கையான சோதியை யுடைய சிதாம்பரமென்ன
சோதி	{ (உயர்முகமாக வளர்ந்து)	படி சோதி ஆடை	{ யுடைய பிதாம்பரமென்ன
முடி சோதி ஆய்	{ திருவழிவேக ஜ்யோதிஸ்ஸாய்	யொடும் பல	{ பலவகைப்பட்ட ஆபரணங்
மலர்ந்ததுவோ	{ விகளிதமாயிற்றே?	கலன் ஆய்	{ னென்ன ஆகிய இவையாய்
அடி சோதி	{ திருவடிகளின் காந்தியானது	கலந்ததுவோ	{ வியாபித்ததோ?
நீ நின்ற தாமரை	{ நீ யெழுந்தருளியிருக்கும்		{ தெரியவருளிச் செய்யவே
ஆய் அலர்ந்தது	{ ஆனை பத்மமாய்ப் பரவிய	கட்டுரை	{ னும்
வோ	{ தோ?		

* * *—திருமாலிருஞ்சோலை யழகருடைய திவ்ய அவயவங்களுக்கும் திவ்ய பூஷணங்களுக்கு முண்டான மிக்க பொருத்தத்தைக் கண்டு உள்குழைந்து பேசுகிறார். இவ்வடிவழகைக் கண்டவனவிலே தமக்கொரு ஸந்தேஹம் விளைந்தபடியை விண்ணப்பஞ் செய்து, பிரானே! இந்த ஸந்தேஹந்தீர மறுமாற்ற மருளிச் செய்யவேணுமென்று அபேக்ஷிக்கிறார்.

உனதுமுகச்சோதி முடிச்சோதியாய் மலர்ந்ததுவோ? = திருமுக மண்டலத்தின் காந்திஹழமம் மேல்முகமாகக் கிளர்ந்து கிரீட ஜ்யோதிஸ்ஸாக ஆயிற்றே? என்பது கேள்வி. உண்மையில் திருமுக மண்டலத்திற்குமேல் திருவழிவேகமென்று தனியே இல்லை; திருமுகச் சோதிதான் மேலே படர்ந்து திரு முடியாகத் தோற்றுகிறது என்கை இங்கு ஆழ்வார்க்கு விவக்ஷிதம். பட்டர் பூரீரங்கராஜஸ்தவத்தில் இப் பாசுரத்தின் முதலடியை ஒரு சிறுச்சுலோகமாக அருளிச்செய்தார்; அதாவது—கிரீடயுபலாபாதி ராபிராஜஜிஜ்வி கா | 3௦வெநா-காணிரா-நாவ-கர-மிதெவ ர-மிண-கிரீடருடாந்த ராஜி: ஆகிராஜ்ய ஜஸ்டிகா, முகேந்துகாந்திருமுகம் தாங்கிதேவ ரங்கிண-” (1—91) என்பதாம்.

திருமுடியில் நின்றும் திருவடியிலே கண்ணைத்தார்; அடிச்சோதி நீநின்ற தாமரையாய் அலர்ந்ததுவோ! என்கிறார். ஆனைபத்மமென்று கீழே தனியே ஒன்று இல்லை; கீழ்நோக்கிக் கிளர்ந்த திருவடியின் தேஜிபுஞ்ஜம் ஆனைபத்மமாகத் தென்படுகிறது என்கை இங்கு விவக்ஷிதம்,

[படிச்சோதியாடையொடும் இந்த்யாதி] இங்கு இரண்டு வகையான நிர்வாஹமுண்டு; படிச்சோதியானது பல்கலனாய்க் கலந்ததுவோ? நின்பைம் பொற்கடிச்சோதி ஆடையாய்க் கலந்ததுவோ? என்று

இரண்டு கேள்வியாக வைத்து ஒரு நிர்வாணம். அன்றியே, நின் பைம் பொற்கடிச்சோதி(யானது) படிச்சோதி யாடையாயும் பல்கலையும் கலந்ததுவோ? என்று ஒரு கேள்வியாகவே வைத்து மற்றொரு நிர்வாணம். முதல் நிர்வாணத்தில், படிச்சோதி யென்பது எழுவாயாக நிற்கும்; இரண்டாவது நிர்வாணத்தில் அது ஆடைக்கு விசேஷணமாக நிற்கும். தேவரீர் தனியே திருவாபரணங்களும் இதாம்பரமும் சாத்திக்கொண்டிருக்கவில்லை; திருமேனியொளியும் கடிப்பரசேத்தின் ஒளியும் பரவித் திருவாபரணங்களாயும் திவ்ய இதாம்பரமாயும் புலப்படுகின்றவத்தனை—என்ற உத்தேசரகைகூ பின்னடிகட்குத் தேர்ந்த பொருள். பட்டர் ஸ்ரீரங்கராஜஸ்தவத்தில் (1—119) “கடிகோனிலிவ்வாடிவாதுபுடிலீவிவலபுத்தி காண்டிக்ஷாவாதுபுடெவபு—கடிகாரந்தி ஸம்வாதி சாதூய நீவிஸைந்தர்நகரஞ்சு கலாபாதுலேபம்” என்றருளிச் செய்தது இப்பின்னடிகளைத் தழுவினேயே பெண்க.

(க)

2898, சுட்டுரைக்கில்தாமரை நின்கண்பாதம்கையொவ்வா*
சுட்டுரைத்தநன்பொன் உன்திருமேனியொளியொவ்வாது*
ஒட்டுரைத்திவ்வுலகுன்னிப் புகழ்வெல்லாம்பெரும்பாலும்
பட்டுரையாய்ப்புற்கென்றே காட்டுமால்பரஞ்சோதி

(உ)

பரம் சோதி	பரஞ்சோதி யுருவனே !,	உன் திருமேனி	{ உனது திவ்யமங்கள விக்ரஹ ஒளி ஒவ்வாது
சுட்டுரைக்கில்	சொல்லப் புருந்தால்	ஒளி ஒவ்வாது	{ கார்த்திகு ஒப்பாகமாட்டாது;
நின் கண் பாதம்கை	{ உனது திருக்கண் திருவடிகை	இ உலகு ஒட்டு உரைத்து உன்னை புகழ்வு எல்லாம்	{ இவ்வுலகிலுள்ளோர் த்ருஷ்டாந்தம் சொல்லி உன்னைத் துதிப்பதெல்லாம்
தாமரை ஒவ்வா	{ தாமரைப்பூ உவமையாகப் போராது;	பெரும்பாலும்	{ மிகவும்
சுட்டு உரைத்த நன்பொன்	{ நெருப்பிலிட்டுச் சுட்டு உரை கல்லில் உரைக்கப்படும் மாற்றுயர்ந்த பொன்னுது	பட்டுரை ஆய் புற்கென்றே காட்டும்	{ நிர்ந்தக சப்தமாகி அவத்யாவஹமாகவே தலைக் கட்டும்

* * *—அழகருடைய வடிவழகுக்கு ஒப்பாகப் போருவன இல்லாமையாலே, அவ்வழகைப் பற்றி உலகத்தார் சொல்லும் துதிமொழிகள் நிறக்கோகவே தலைக்கட்டுமென்கிறார்.

சுட்டுரைக்கில்—வருணிக்கப் புருந்தால் என்றபடி. அழகை நெஞ்சிலுறும் கண்களாலும் ஆர அதுபவிக்க வேண்டுமேயெழிய உபமானமிட்டு வாய்கொண்டு பேசுவது கூடாது என்பது இதில் தொனிக்கும். திருக்கண் திருவடி திருக்கை முதலிய அவயவங்களுக்குத் தாமரைபை உவமையாகக் கவிஞர் பேசுகின்றார்களெனினும் இது சிறிதும் பொருந்தாத த்ருஷ்டாந்தமே என்பது முதலடிகின் கருத்து.

சுட்டுரைத்த நன்பொன் உன்திருமேனியொளி ஒவ்வாது—தேவரீருடைய அப்ராக்கருதமான திருமேனியின் ஸமுதாய சோபைக்கு, சுட்டுரைத்த நல்ல பொன்னை ஒப்பாகச் சொல்லுதலும் பொருந்தாது என்றபடி. நீலமேக ச்யாமளனான எம்பெருமானுக்குப் பொன்னை உவமை கூறுதற்குப் ப்ரஸக்தியே மில்லாதிருக்க, அப்ரஸக்தப்பாதிஷேதம் இங்கு ஏதுக்குப் பண்ணுகிறது என்று சிலர் நினைக்கக்கூடும்; “பொன்னிவ்மேனி” என்றும் “கண்பத்துப் பொன்மலைபோல் நின்றவன்கண்” என்றும் சொல்லு கிற கணக்கிலே அழகருடைய திருமேனி பொன்னிறமாகவே விளங்குதலால் ப்ரஸக்த ப்ரதிஷேதமே இங்குப் பண்ணுகிறது என்க. “பூபாஸிதாரம் ஸவெபுஷாணீயாஸவ ணீயஸாஸு | ராஜாஹம் ஸுஷயீமஹி விஷுாதி வாஸாஷம் வாஸு ||”, “ய ஸவெபுஷாணீயாஸாஸு | ஹிரண்யம் வாஸாஷா ஶ்யுதெ” இத்தாதி ப்ரமாணங்களைக் கொண்டும் நிர்வஹிப்பார். ஹிரண்யவரணியான மிராட்டியின் சேர்க்கையாலுண்டான நிழலிட்டாலே எம்பெருமானும் ஹிரண் மயனாகத் தோற்றுவனென்ப.

எம்பெருமானுடைய திருமேனி நிறத்திற்கும் அவயவ சோபைகளுக்கும் பொருத்தமான உவ மானங்கள் உலகில் இல்லாதிருக்கச் செய்தேயும் அவரவர்கள் சிற்சில உவமைகளைக் கூறிப்புகழ்வ தானது, ஏதோ நெஞ்சிப்பட்டதைச் சொன்னவளவாய் அவத்யமாகத் தலைக்கட்டுமதொழிய வேறில்லை என்பன பின்னடிகள்.

(உ)

2899, பரஞ்சோதிநீபரமாய் நின்னிகழ்ந்துபின்*மற்றோர்
பரஞ்சோதிநின்மையின் படியோவிநிகழ்கின்ற*
பரஞ்சோதிநின்னுள்ளே படருலகம்படைத்த*எம்
பரஞ்சோதிக்கோவிந்தா! பண்புரைக்கமாட்டேனே.

(ஈ)

பரம் சோதி { பரஞ்சோதியான பெரு
மானே!
நீ பரம் ஆய் { நீயே ஸர்வோத்தமஞ்ஞான
யிருக்க
நின் இகழ்ந்து { உன்னைத் தவிர
மின்
மற்று ஓர் பரம் { வேறொரு பரஞ்சுடர் இல்லா
சோதி இன்மை { மையாலே
மின்
படி ஒவ்வி நிகழ் { உபமானமில்லாதபடி மிருக்
கின்ற { கின்ற

பரம் சோதி { 'பரம் ஜ்யோதிஸ்' என்று உப
நிஷத்துக்களில் ஒத்தப்பட்
டுள்ள உன்னுடைய ஸங்கல்
பத்துக்குள்ளே
படர் உலகம் { விசாலமான வுலகங்களைப்
படைத்த
எம் பரம் சோதி { எம் பரஞ்சுடருடம்பனே!
கோவிந்தா { நீர்மைக்கு எல்லையில்லாத
வனே!
பன்பு { உனது ஸ்வரூப ஸ்வபாவங்
களை
உரைக்கமாட் { வருணிக்க சக்தனல்லேன்
டேன்

* * *—ஆழ்வரீ! உலகர் ஒட்டுரைத்துப் பேசுவதெல்லாம் எனக்கு நிற்கக்கேடாக முடிக்கின்றதே யன்றிப் புகழ்ச்சியாக ஆகின்றதில்லை யென்கிறீர்; மயர்வற மதிநலமுறப்பெற்ற நீர் அழகாகப்பேசலா மன்றே; எனக்கு நிற்கக்கேடாகாதபடிக்கு நீர் பேசலாமே என்ன; என்னுள் மாகாதென்கிறார்.

உலகில், வடிவழகிலோ செல்வத்திலோ சிறிது ஏற்றமுடைய ஒருவனைக் கண்டால், 'அப்பா! உன்னைப்போன்ற தேஜஸ்வி ஒருவனில்லை; உன்னைப்போன்ற செல்வன் எங்குமில்லை' என்று புகழ்வது உலக வியற்கையாக உள்ளது; அப்படியல்லாமல் 'எந்த வுலகத்திலும் எந்த வயக்தியிடத்திலும் இப் படிப்பட்ட தேஜஸ்ஸு இல்லை' என்று தின்னமாய்ச் சொல்லும்படியாகத் தேஜை பூர்த்தியுள்ளது தேவரீர் பக்கலிலே யாகையாலே ஒப்புயர்வற்ற பரஞ்சோதியா மிருக்கின்றீர்; உலகங்களையெல் லாம் ஸங்கல்ப ஏகதேசத்திலே ஸ்ருஷிக்கத்து, அப்படி ஸ்ருஷிக்கப்பட்ட லோகத்தினுடைய ஸ்வபாவம் தேவரீர்க்குத் தட்டாதபடி நிற்கிற தேஜோதிதியே! கோவிந்தனு நீர்மைக்கு எல்லே கணவொண்ணாத படிமிருக்கிற பரம் ஸுஸ்பனே! எந்தக் குணத்தான் என்றான் சொல்லலாகும்? மென்மைக்கு எல்லே கண்டாலும் நீர்மை தரை கணவொண்ணாமே மிராதின்றதே! எதுவும் அதுபவித்தாப் போமித்தனை யொழிய, பாவிபேன் வாய்கொண்டு பேச நிலமாக இல்லையே! என்று தவிக்கிறார். (௩)

2900. மாட்டாதேயாகிலும் இம்மலர்தலைமாஞாலம்*நின்
மாட்டாயமலர்புரையும் திருவுருவம்மனம்வைக்க*
மாட்டாதபலசமய மதிகொடுத்தாய்*மலர்த்துழாய்
மாட்டேரீமனம்வைத்தாய் மாஞாலம்வருந்தாதே? (௪)

மலர் தலை { திருநாகபிக்கமலத்தைத் தலைமிட
மாகக்கொண்டு தோன்றிய
இம் மா ஞாலம் { இப்பெரிய வுலகமானது
நின் மாடு ஆய { உன்னுடைய ஸ்வரூபத்தைப்
பற்றியதான
மலர் புரையும் { பூப்போலழகிய திவ்ய மங்கள
திரு உருவம் { விக்ரஹத்திலே
மனம் வைக்க { ஈடுபட முடியாதபடி மிருக்கச்
மாட்டாதே { செய்தேயும்
ஆகிலும்

மாட்டாத பல { மாட்டாத பல
சமயம் மதி { சமயம் மதி
கொடுத்தாய் { கொடுத்தாய்
மலர் துழாய் { மலர் துழாய்
மாட்டேரீமனம் { மாட்டேரீமனம்
வைத்தாய் { வைத்தாய்
மா ஞாலம் { மா ஞாலம்
வருந்தாதே { வருந்தாதே
தெரிவுக்குக் காரணமாகமாட்
டாத பல வகைப்பட்ட
பாஹ்ய குஞ்ருஷ்டமத
ப்ரசாரமும் பண்ணிவைத்து
மோஹ ஜகஜ்ஜுமாயும்;
(அவ்வளவுமல்லாமல்)
(இவ்வுலகத்தைத் திருத்திப்
பணி கொள்ளும் வழியில்
நோக்கம் செலுத்தாமல்)
திருத்துழாய் மலர் முதலிய
ஸ்வகிய போக்ய வஸ்துக்
களின் அதுபவத்திலேயே
நீ ஊன்றியிருக்கின்றாய்;
(இப்படியாகில்) பெரிய இவ்
வுலகம் இழந்தே போகா
தோ?.

* * *—“கோவிந்தா! பண்புரைக்க மாட்டேனே” என்றார் கீழ்ப்பாட்டில். அது, புத்தி பூர்வக மாகச் சொல்லமாட்டாமையைத் தெரிவித்தபடி. அழகருடைய அழகு தானே பேசவிக்கப் பேசுகிறா தில்.—இம்மலர்தலை மாஞாலம் நின்மாட்டாய் மலர்புரையும் திருவுருவம் மனம் வைக்க மாட்டாதேயாகி லும், மாட்டாத பலசமய மதி கொடுத்தாய்—என்கிற வரையரில் ஒரு வாக்கியம். இவ்வுலகமானது இயற்கையாகவே தேவரீருடைய திவ்யமங்கள விக்ரஹத்தில் நெஞ்சைச் செலுத்தமாட்டாதது; அதற்கு மேலே தேவரீரும் அதனைக் கெடுக்கவல்ல பல மதாந்தரங்களையும் பிரவர்த்தனம் செய்துவைத்தீர் என்ற படி. ஒன்றோடொன்று சேராது பலபல அவைநிகழ்ந்தனவேயுந் உலகில் பிரவர்த்தியித்ததனால் ஏற்கனவே பகவத் விஷயத்தில் ருசியற்ற ஜனங்கள் மின்னையும் இதர விஷயங்களில் மண்டி மாண்டு போவதற்கு வழி செய்ததாயிற்று என்றவாறு.

மலர்த்துழாய் மாட்டே நீ மனம் வைத்தாய் = கெட்டுப்போகிற ஜனங்களை மீட்பதிலேயாவது தேவரீருடைய திருவுள்ளம் ஊற்றமுற்றிருந்தால் குறையில்லையாகும்; பாரும் ஜனங்களைத் தேவரீர் கவனியாமல், திருமேனியிலுள்ள திருத்துழாய் மாலை முதலிய போக்ய வஸ்துக்களிலே தேவரீர் ப்ராவண்யம் கொண்டிருப்பாரின்றது. இப்படியாகில் மாஞாலம் வருந்தாதே? = உலகமெல்லாம் தேவரீரை இழந்து போகவேண்டியதுதானே. விபரீத மதங்களை உலகில் பரவச் செய்யாதிருந்தால்! அவ்வளவாக ஜனங்கள் கெட்டுப்போகப் பரலகத்தியிராது; “வணங்குந் துறைகள் பலபலவாக்கி மதிக்கென்பால் பிணங்கும் சமயம் பலபலவாக்கி அவையவைதோறு அணங்கும் பலபலவாக்கி” என்னும்படியாகப் பலசமய பேதங்களை யுண்டாக்கி வைத்தீர்; அதனால் ஜனங்கள் பலவகையாகப் பாழ்பட நேர்ந்தது; பாழ்பட்டாலும் திருத்தும் வழியிலே தேவரீர் ஊக்கக் கொண்டிருந்தாலாவது நன்றாகும்; அதுவுமில்லாமே வைபோக்யபதையை யதபவிப்பதிலேயே தேவரீர் ப்ரவணராயிருக்கையாலே இவ்வுலகம் இழந்தே போகவேண்டியதாயிற்றே! என வருந்திக் கூறியவாறு. [வணங்குந் துறைகள்—2573. திருவிருந்தம் 96.]

அழகுருடைய வடிவழகிலீடுபட்டுப் பேசப்பெருந்த ஆழ்வார் திடீரென்று இவ்விஷயத்தை இங்கு ஏதுக்கு அருளிச் செய்கிறாரென்று சங்கை கிறக்கக்கூடும். கேண்மில்; அழகுருடைய பரம போக்யதையானது எம்பெருமான்நன்னையும் அஸ்தமிதாந்ய ஹவனாக்கி யீடுபடுத்திக் கொள்ளுமது என்பதைத் தெரிவிக்கவே இப்பாசரம் வந்ததென்க. மலர்த்துழாய் என்றது திவ்யபூஷண திவ்யாயுதாதி ஸகல போக்ய வஸ்துக்களுக்கும் உபலக்ஷண மென்றுணர்க.

மலர்த்துழாய் மாட்டே யிப்பாதிக்கு வேறொரு வகையாகவும் பொருள் கூறலாம்; [மாஞாலம் வருந்தாது]—இவ்வுலகம் கஷ்டப்படாதபடிக்கு, [மலர்த்துழாய் மாட்டே நீ மனம் வைத்தாய்] ஒரு திருத் துறையானவிலே நீ விரும்பங்கொண்டாய் என்க. ஸகல ஜனங்களும் எளிதான வேறொரு திருத்துழாய் கொண்டு நம்மை ஆராதித்து உய்வு பெறட்டுமென்று திருவுள்ளம்பற்றினாய் என்றபடி.

இரண்டாமடியில், மட்டு என்பதை ‘மாட்டு’ என நீட்டிக்கப்பட்டதாகக் கொண்டு, மதுஸ்யந்தியான மலர்போன்ற திருவுருவம் என்றும் பொருள் கொள்வர். (ச)

2901. வருந்தாதவருந்தவத்த மலர்கதிரின் சுடருடம்பாய்*

வருந்தாதஞானமாய் வரம்பின்றி முழுதியன்றாய்*

வருங்காலம் நிகழ்காலம் கழிகாலமாயுலகை*

ஒருங்காகவளிப்பாய்சீர் எங்குலக்கவோ துவவென? (ரு)

வருந்தாத	{ ப்ரயத்ந ஸாத்யமல்லாத [ஸ்வாபாவிகமான]	முழுது இயன்றாய்	{ எங்கும் வியாபித் திருப்ப வென!
அரும் தவத்த	{ அருமையான தவத்தின் பல ஐக வந்ததோ என்னலாம் படியான	வரும் காலம் நிகழ் காலம் கழி காலம் ஆய்	{ எதிர்காலம் நிகழ்காலம் இறந்த கால மென்கிற மூன்று காலங்களுக்கும் நிர்வாஹக ரூபம்
மலர் கதிரின்	பரம்பிண கிரணங்களை யுடைய	உலகை ஒருங்கு ஆக அளிப் பாய்	{ உலகங்களை ஒருபடிப்பட ரகஷிக்குமவென!
சுடர் உடம்பு ஆய்	{ தேஜோமய திவ்யமங்களை விசர் ஹயுத்தனாய்	சீர் எங்கு உலக்க ஒதுவன்	{ (உன்னுடைய) திருக்குணங் களை எங்கே முடிய சொல் லுவேன?
வருந்தாத ஞானம்	{ ஸ்வாபாவிக ஜ்ஞான யுக்த ஆய்		
வரம்பு இன்றி	எல்லையிலாதபடி.		

* * * —நாட்டாரிழவு பற்றிய கீழ்ப்பாட்டுப் ப்ரஸங்காத் ப்ரஸுதமத்தனை; மூன்றாம் பாட்டோடு இப்பாட்டுக்கு நேரே ஸங்கதி காண்க. “கோவிந்தா! பண்புரைக்க மாட்டேனே” என்று சொல்லுவானேன்? நீர் ஸகல விலக்ஷணராகையாலே நம்மை நீர் பேசுமாட்டீரோ வென்று எம்பெருமான் திருவுள்ளமாக, எம்பெருமானே! என்னை நீ விலக்ஷணனாக்கி வைத்தாலும் உன் சுடர்ப்பொலிவை ஓர் எல்லையிலே நிறுத்திவைத்தாயில்லையே; எங்கனே நான் பேசுவது? என்கிறார்.

வருந்தாத அருந்தவத்த மலர்கதிரின் சுடருடம்பாய் = எம்பெருமானுடைய திவ்யமங்களை விசர் ஹம் எப்படிப்பட்டதென்றால் [வருந்தாத] ஒரு ப்ரயத்நத்தினால் வித்தமன்றிக்கே ஸ்வஸங்கல்ப மாந்த்ரத்தினால் பரிக்குவரீதம். இன்னமும் எப்படிப்பட்ட தென்னில், [அருந்தவத்த] பக்த ஜனங்களின் தவப் பயனோ என்னலாம்படி யிருக்கும். இன்னமும் எப்படிப்பட்ட தென்னில், [மலர்கதிரின்] எங்கும் பரந்த வொளியை யுடையது. ஆக இப்படிப்பட்ட திருமேனியையுடைய முதலடியால் சொல்லப்பட்டது. “வருந்தாத ஞானமாய்” என்றது, நம்மைப்போல் ப்ரயாஸப்பட்டு ஞானம் ஸம்பாதிக்க வேண்டாதே என்பெருமான இயற்கையாகவே விசாலமான ஞானம் படைத்தவ னென்றவாறு.

[வரம்பின்றி இப்பாதி.] ஸர்வவ்யாபகரூப முக்காலங்களிலும் உலகங்களை ஒருபடிப்பட ரகஷித்தருளுமவனே! உன்னுடைய ஸ்வரூப யிளக்க மென்ன, ஞான யிளக்க மென்ன, உன்னுடைய ஸர்வவ்யாபகத்வமென்ன, ஸர்வரகக்ஷகத்வமென்ன ஆகிய இவற்றாலுண்டான சிறப்பை ஏதோ ஏகதேசம் சொல்லுவேனத்தனைபல்லது முடியச்சொல்லுவது எங்ஙனே? என்றாராயிற்று. உலக்க—முடிய. (ரு)

2902. ஒதுவாரோத்தெல்லாம் எவ்வுலகத்தெவ்வெவையும்*

சாதுவாய்நின்புகழின் தகையல்லால்பிறிதில்லை*

போதுவாழ்புனந்துழாய் முடியினாய்பூவின்மேல்*

மாதுவாழ்மாற்பினாய்! என்சொல்லியான்வாழ்த்துவனே?

(சு)

ஒதுவார் ஒத்து எல்லாம்	{ அத்தயனம் செய்கிறவர்களை மீட்டு நிறுதிகப்படுகின்ற ஸகல வேதங்களும்	மிறிது இல்லை	{ வேறில்லை; [ஒன்றையும் பூர்த்தியாகச் சொல்வன வல்ல என்றபடி.]
எவ்வுலகத்து எவ் எவையும்	{ மற்றும் பல வுலகங்களிலு முண்டான பல்வகைப்பட்ட சாஸ்திரங்களும்	போது வாழ்புனம்	{ பூக்கள் விளங்கப் பெற்ற நல்ல நிலத்திலுண்டான திருந்துழாய் மாலையை திரு முடியினாய் துள்ளுவனே!
சாது ஆய்	{ (பொய் கல்வாமல்) உள்ள படியே சொல்லுகின்றன வாசி	துழாய் முடியினாய்	{ தாமரைப்பூவில் தோன்றிய பெரிய பிராட்டியார் வாழ மிடமான திருமாற்பை யுடையவனே!
நின் புகழின் தகை அல்லால்	{ உன்னுடைய குண கீர்த்தனத்தில் தற்பரங்கள் என்கிற இவ்வள வல்லாமல்	என்சொல்லி யான் வாழ்த்து வன்	{ எந்தைச் சொல்லி நான் துதிப்பேன்?

* * *—எம்பெருமானைத் துதிக்க அவதரித்த வேதங்களும் பகவத்குண கீர்த்தனத்தில் சிறிது அங்வயம் பெற்றவந்தனையே யொழிபு வேறில்லை; ஆக, வேதங்களின் கடியே அதுவாகும்போது, நான் பேசுத்தலைக்கட்டுவ தென்று ஒன்றுண்டோ என்கிறார். [ஒதுவாரோத்து] ஒத்து என்று வேதத்திற்குப் பெயர்; ஒதுவார்களே மீட்டு நிறுதிகப்படுவன வேதங்கள்; (எங்ஙனே பென்னில்!) ஆதர்வனம், தைத் தீர்யம், காண்வம் என்று வ்யபதேஸங்கள் விளைந்திருப்பதானது சுடெயுத்ருவெவியுப்யுபக்த மாகும். ஆசார்ய ஹ்ருதயத்தில்—“ஒதுவாரோத்தாகையாலே ஆதர்வணதிகள் போலே இதுவும் பேர் பெற்றது” என்றவிடமும் அவ்விடத்து வியாக்கியான பூரிஸூக்தியும் காணத்தக்கன.

எவ்வுலகத்து எவ்வெவையும் = ப்ரமான பூதங்களான சாஸ்திரங்கள், இந்நிலவுலகத்தில் இருப்பது போல் மற்றும் பல வுலகங்களிலுமுண்டே; எவர்க்க லோகத்திலும் ப்ரஹ்ம லோகத்திலும் ஆங்காங்குள் ளாருடைய குண வளவுக்குத் தக்கபடியே பிரமாணங்கள் பரந்திருக்கும். பூரீராமாயண மென்கிற ஒரு க்ரந்தத்தை யெடுத்துக் கொள்வோம்: இது இவ்வுலகில் ஸங்க்ரஹப்படியாயும் ப்ரஹ்மலோகத்தில் விஸ தரப்படியாயு மிருப்பது ப்ரஸித்தம். இங்ஙனமே மற்றுங்காண்க. ஆக இப்படிப்பட்ட ச்ருதிநிஹை ப்ராணதிகள் யாவும் [சாதுவாய் நின்புகழின் தகையல்லால் பிறிதில்லை] உன்னுடைய புகழை வருணிப்பதில் ஸம்பந்தப்பட்டிருக்கின்றன என்பதுதவிர வேறில்லை; ஒரு குணத்தையும் மற்றபுகழ்ச் சொன்ன பாடில்லே என்றவாறு.

[போதுவாழ் இப்பாதி.] திருந்துழாய்மலை முதலியவற்றிலுண்டான அழகைப்பற்றியோ, திருமார்பிலே பிராட்டி திகழ்வதனுண்டான அழகைப்பற்றியோ யாதும் யான் பேசத் திறமையுடையே னல்லேன் என்றபடி..

(சு)

2903. வாழ்த்துவார்பலராக நின்னுள்ளே நான்முகனை*

முழுத்தநீருலகெல்லாம் படையென்று முதல்படைத்தாய்!*

கேழ்த்தசீரரன்முதலாக் கிளர்தெய்வமாய்க்கிளர்ந்து*

சூழ்த்தமரர்துதித்தால் உன்தொல்புகழ்மாமருணதோ?

(ஏ)

வாழ்த்துவார் பலர் ஆக	{ துதிப்பவர்கள் பலருண் டாவதற்காக,	அரன் முதலா அமரர்	சிவன் முதலான தேவர்கள்
முழுத்த நீர் உலகுஎல்லாம் படை என்று	{ 'காரண ஜலமான ஏகார் ணவத்துக்குள்ளே லோகங்களை யெல்லாம் உண்டாக்குவாயாக' என்று சொல்லி	கிளர் தெய்வம் ஆய் கிளர்ந்து	{ மிகுந்த சக்தியையுடைய தெய்வங்களாகத் தோன்றி
நின்னுள்ளே நான்முகனை முதல் படைத்தாய்	{ உன்னுடைய ஸங்கல்பத்திலே பிரமாண	சூழ்த்து	{ ஒவ்வொரு விஷயங்களையும் பற்றிக் கொண்டு
கேழ்த்த சீர்	{ சிறந்த (ஞானமுதலிய) குணங்களையுடைய	துதித்தால் உன் தொல் புகழ் மாமருணதோ	{ தோத்திரம் பண்ணினால் உன்னுடைய நித்ய ஸீர்த்தமான கீர்த்தி அவத்யம் பெற்றதாகாதோ?

* * *—ஞானத்திற் சிறந்த பலபேர்கள் திரண்டு ஏத்தினாலும் அதுவும் பகவத் குணங்களுக்குத் திரஸ்காரமாகவே தலைக்கட்டு மென்கிறார்.]“ வாழ்த்துவார் பலராக ”] “உன்னைத் துதிப்பவர்கள் பலர் உண்டாவதற்காக” என்று பொருளுரைப்பார் பலர்; பட்டர் அங்ஙனன்றியே “வாழ்த்துகின்றவர்கள் பலபேர்கள் இருக்கட்டும்” என்று பொருளுரைப்பாராம். எத்தனை பேர்கள் திரண்டு வாழ்த்தினால்தான் உன்ன? வேதங்களிற் காட்டிலும் ஏற்றமாகத் துதிக்கவல்லார் யாருமில்லே? என்பது பட்டர் நிர்வாணத்தின் கருத்து.

[நின்றுள்ளே மித்யாதி.] பெருமானே! உன்னாலே ஸ்ருஷ்டிக்கப்பட்ட பிரமனாலே ஸ்ருஷ்டிக்கப் பட்டவர்களா உன்னுடைய திருக்குணங்களை வருணிப்பதற்கு உரியார்? சிவபிரான் ஞானத்திற் சிறந்தவனையாமினும் அவனுமுட்பட மற்றும் பல அமரர்களும் திரண்டு ஏத்தினாலும் அவத்யமேயாகு மென்றாயிற்று.

குழ்த்து—ஒவ்வொருவர் ஒவ்வொரு குணத்தை வருணிப்பதாக வைத்துக்கொண்டு என்றும், திரள்திரளாகக் கூடி என்றும் பொருள்படும். (எ)

2904. மாகுணச்சடருடம்பாய் மலராதகுவிவாது*

மாகுணஞானமாய் முழுதுமாய்முழுதியன்றாய் *

மாகுணவான்கோலத்து அமரர்கோன்வழிப்பட்டால் *

மாகுணவுனபாத மலர்ச்சோதிமழுங்காதே?

(அ)

மாசு உண
சுடர்
உடம்பு ஆய்
மலராத
குவிவாது

{ அவத்யம் சிறிதுமில்லாமல்
சோதிமயமான
திருமேனியை யுடையனாய்
ஸங்கோச விசாலங்கன்றது

மாசு உண
ஞானம் ஆய்

{ (ஸம்சயம் விபரீதம்
முதலான) அவத்யமில்லாத
ஞானத்தை யுடையயாய்

முழுதும் ஆய்

{ ஸகல பதார்த்தங்களுக்கும்
நிர்வாணகலையு

முழுது இயன்றாய்

{ அவை யெல்லாம் உள்
பக்கவிலே வர்த்திக்கும்படி
அவற்றுக்கு ஆசிரய

{ மானவென

மாசு உண வான்
கோலத்து
அமரர்கோன்

{ குற்றமற்ற அப்ராஹ்மனான
ஜ்ஞானாதி பூஷணங்களை
யுடையனாய் தேவர்களுக்குக்
கோமாகிய பிரமன்

வழிப்பட்டால்

{ உன்னைத் தோத்திரம்.
பண்ணினால்

மாசு உண
உன பாதம்
மலர் சோதி

{ குற்றமற்ற உனது பாதார
விந்தத்தின் தேஜஸ்ஸானது

மழுங்காதே

குறையுற்றதாகாதோ?

* * *—கீழ்ப்பாட்டில் சொல்லப்படாத அர்த்தம் இப்பாட்டில் என்ன சொல்லப்படுகிற தென்று விமர்சிக்கவேண்டும். அரன் முதலான அமரர்கள் ஏத்தினாலும் அவத்யம் என்கிறது கீழ்ப்பாட்டில்; அமரர்கோன் ஏத்துவதும் அவத்யம் என்கிறது இப்பாட்டில். அமரர்கோனென்று இந்திரனுக்குப் பெயராகப் பலரும் நினைக்கக்கூடும். சிவபிரானைச் சொன்னபிறகு அவனிலும் கீழ்ப்பட்டவனான இந்திரனை யெடுத்துரைக்கப் பரஸக்தி மில்லாமையாலே இந்திரனென்கிற பொருள் ஏலாது. அமரர்களனைவர்க்கும் நான்முகன் கோதலால் அந்த நான்முகனை இங்கு விவக்ஷிப்பதாக நிர்வஹிப்பாருண்டு; கீழ்ப்பாட்டில் “அரன்முதலா” என்றிருப்பதனாலே நான்முகனும் அவனிடத்திலேயே ஸங்க்ரஹிக்கப்பட்டவனாகக் கூடு மென்று திருவுள்ளம்பற்றிய பட்டர் இங்கு அமரர்கோன் என்பதற்கு விவக்ஷணையு உத்ப்ரேக்ஷாரித்த னான ஒரு பிரமனைப் பொருளாகப் பணிப்பாராம். ப்ரஸித்தனை பிரமன், ப்ரஹ்ம பாவனை கர்ம பாவனை என்ற இரண்டு பாவனைகளையு முடையனாயிருப்பன்; இப்படியல்லாமல் ப்ரஹ்ம பாவனை யொன்றையே யுடையவனான பொரு பிரமன் இருப்பதாக வைத்துக் கொள்வோம்; அவன் ஏத்தினாலும் அவத்யமே யாகும் என்கிறார் இப்பாட்டால்—என்பது பட்டருடைய திருவுள்ளம். (அ)

2905. மழுங்காதவைவந்துதிய சக்கரநல்லவத்தையாய் *

தொழும்காதல்களிறுநிப்பான் புள்ளூர்ந்துதோன்றினையே *

மழுங்காதஞானமே படையாகமலருலகில் *

தொழும்பாயார்க்களித்தால் உன் சுடர்ச்சோதிமறையாதே? (க)

தொழும் காதல்
களிறு
அளிப்பான்

{ தொழுவெனுமென்கிற
காதலையுடைய
சுஜேந்திராழ்வானை
காப்பதற்காக,

மழுங்காத வை
துதிய சக்கரம்
நல்லவத்தையாய்

{ மழுங்குதலில்லாத கூர்மை
பொருத்திய வாயையுடைய
சக்கரப்படையை அழகிய
வலத் திருக்கையிலுடைய
யாய்

புள் ஊர்ந்து	{ பெரிய திருவடிபைய வாழைமனமாகக் கொண்டு (மறவின் கரையிலே) வந்து தோன்றினாய்; (இஃது ஓக்கும்); (இப்படியல்லாமல்)	மலர் உலகில் தொழும்பு ஆயார்க்கு அளித்தால் உன் சுடர் சோதி மறையாதே	{ விசாலமான வலகத்திலே அடியவர்க்கு உதவினில் உன்னுடைய சிறந்த தேஜஸ்ஸு குன்றி விடாதோ?
தோன்றினை			
மழுங்காத ஞானமேபடை ஆக	{ அமோகமான ஸங்கல்ப ரூப ஜ்ஞானமே கருவியாக		

* * *—“மழுங்காத வைபவிய சக்கரநல்வலத்தையாய்!” என்ற விளிப்பின் கருத்தாவது—பரம பத்திலிருந்து கொண்டே திருவாய்மொழிவாய் என முடிவையே முடித்திடவல்ல ஆற்றல் உனக்கு உண்டு என்று காட்டுவதாகும். அப்படியிருந்தும் புள்ளூர்ந்துவந்து பொய்கைக்கரையின்கண் காட்சி நகந்து எதற்காகவென்ன, அக்காரணம் இரண்டாமடியிற் கூறப்படுகிறது. களிற்றுக்குத் தொழும்பு காதல் என்ற அடைமொழி கவனிக்கத்தக்கது. கஜேந்திராப்துவான் தொழுவெணுமென்று கொண்ட காதலை நிறைவேற்றாத பொருட்டே புள்ளூர்ந்து தோன்றினை என்றவாறு.

அவதரித்த செய்யத்தக்க காரியம் ஸங்கல்பத்தினால் செய்யப்போகாது என்பது பின்னடிகளின் பேசப்பட்டுள்ளது. [மலருலகில் தொழும்பாயார்க்கு மழுங்காத ஞானமே படையாக அளித்தால், உன் சுடர்ச்சோதி மறையாதே?] மழுங்காத ஞானமென்று பகவத் ஸங்கல்பத்தைச் சொல்லுகிறது. இருந்த விடத்தேயிருந்து ஸங்கல்பத்தைக்கொண்டே ரக்ஷிக்கப்பார்க்கில் “அடியார்க்காக ஓடிவந்து உதவுவான்” என்கிற ப்ரஸீத்தியாலுண்டாகும் தேச மறைந்தொழிபுமன்றோ?

தொழும்பு—அடிமை; ஆயார்க்கு—ஆனார்க்கு; அடிமையானவர்களுக்கு என்றவாறு. (க)

2906. மறையாயநால்வேதத்துள்ளின்ற மலர்ச்சடரே*
முறையாவில்வலகெல்லாம் படைத்திடந் துண்டமிழ்ந்தளந்தாய்*
பிறையேறுசடையானும் நான்முகனுமிந்திரனும்)
இறையாதலறிந்தேத்த வீற்றிருத்தலிதுவியப்பே (உ)

மறை ஆய	{ மறை பொருள்களை புடையவையான	உமிழ்ந்து	{ (மிறகு) வெளிப்படுத்தி (வாமன மூர்த்தியாய்)
நால் வேதத்துள் நின்ற	{ நான்கு வேதங்களுக்கும் உள் ஞறை பொருளாய் நின்ற	அளந்தாய்	{ அளந்து கொண்ட பெருமானே!, சத்திரகலை தங்கிய சடையை புடையனான சிவபிரானும்
மலர் சுடரே	{ விகாஸத்தைபுடைய சோதிவடிவானவனே!	பிறை ஏறு சடையானும்	{ சத்திரகலை தங்கிய சடையை புடையனான சிவபிரானும்
முறையால்	முறைப்படி	நான்முகனும்	நான்முகக்கடவுளும்
இ உலகு எல்லாம்	இவ்வுலகக்களையெல்லாம்	இந்திரனும்	தேவேந்திரனும்
படைத்து	ஸ்ருஷித்து	இறை ஆதல்	{ நீயே ஸர்வஸ்வாமி பென்னுமிடத்தை புணர்ந்து துதிக்குமாறு
இடந்து	{ (பிரளயத்திலே புகுது) இடந்தெடுத்து (மஹாப்ரளயத்திலே) திருவயிற்றிலே வைத்து நோக்கி	அறிந்து ஏத்த வீற்றிருத்தல் இது வியப்பே	{ எழுந்தருளியிருக்கு மிருப்பு ஆச்சரியமோ? (அன்று).
உண்டு			

* * *—பிரமன் முதலானும் உன் சேஷிதவத்தை யறிந்து ஆச்சரியக்குமாறு நீ யிருக்குமிருப்பு ஆச்சரியமோ வென்கிறார். “மறைபிறை நின்ற” என்றவது “நால்வேதத்துள் நின்ற” என்றவது சொன்னால் போதுமே; “மறையாய நால்வேதம்” என்பானேன்? என்னில்; கேண்மின்; வேதம் என்றாலும் மறை என்றாலும் பரியாயம் எனினும் அந்தஸ்த்தியில் வாசிப்பாண்டு; வேதம் என்றால் விளங்கக் காட்டுவது என்று பொருள்; மறை என்றால் மறைத்துக் காட்டுவது என்று பொருள். ஆஸ்திகராயிருப்பார்க்குத் தன் அரித்தங்களை வெளியிட்டுக் காட்டுதலால் வேதம்; பாய்வாயாய் நான்மிகராயிருப்பார்க்கு மறைத்தலால் மறை; ஆகவே, மறையாய நால்வேத மென்றது தகுதியே. “துஷ் ப்ரக்ருதிகளுக்கு மறையாய் ஸத்த்ரக்ருதிகளுக்கு வேதமாயிருக்கும்” என்றார் பெரிய வாச்சாஸ்யின்னாயும்.

முறையால்—உலகுக்கெல்லாம் ஸ்வாமியான முறைமைமீதில்; (அல்லது) பரியாயந்தோறும்.(உ)

2907. வியப்பாயவியப்பில்லா மெய்ஞ்ஞானவேதியனை*
சயப்புதழார்பலர்வாரும் தடங்குருகூர்ச்சடகோபன்*
துயக்கின்றித்தொழுதுரைத்த ஆயிரத்துளிப்பத்தம்*
உயக்கொண்டுகிறப்பற்றுக்கும் ஒலிமுந்நீர்ஞாலத்தே. (கக)

வியப்பு ஆய	{ (அந்யத்ர) ஆச்சர்யகர மானவை	தொழுது	ஸேவித்து
வியப்பு இல்லா	{ (தன்னிப்த்து) ஆச்சர்யகர மாகப் பெருதவனும்	துயக்கு இன்றி உரைத்த	{ அவத்ய மொன்று மின்றியே அருளிச் செய்த
மெய் ஞானம் வேதியனை	{ மெய்யுணர்வுக்கிடமான வேதங்களால் பேசப்படுப வனுமான பெருமானை,	ஆயிரத்துள் இ பத்தும்	{ ஆயிரத்தினுள்ளே இத் திருவாய்மொழி
சயம் புகழார் பலர் வாறும்	{ ஜயசீலமான புகழையுடைய பல நல்லார் நவிலுமிடமான	ஒலி முந்நீர் ஞாலத்து	{ ஒலி மிக்க கடல்குழந்த நிலவுகத்தில்
தடம் குருகூர்	{ பெரிய திருநகரிக்குத் தலைவரான	உய கொண்டு பிறப்பு	{ (உள்ள ஸம்ஸாரிகளை) உஜ்ஜீவனப்படுத்தி ஸம்ஸார ஸம்பந்த மற்றவர்களாக்கும்.
சடகோபன்	ஆழ்வார்	அறுக்கும்	

வியப்பாய வியம்பேலா = வேறேரிடத்திலே கண்டால் ஆச்சரியப்படத் தக்கவை யெல்லாம் இந்நேக கண்டால் 'இது என்ன ஆச்சரியம்' என்று உபேக்ஷிக்கும்படியாயிருக்கு மென்க. உலகத்தில் ஒருவன் ஒருவனுக்கு நாறு பசுக்கள் கொடுத்தானென்றால் அது ஆச்சரியப்படத் தக்கதாயிருக்கும் ; பெருமான் ஒருவனுக்குப் பதினாயிரம் பசுக்கள் கொடுத்தாரென்றாலும் ஆச்சரியப்படுதற்கு விஷய மில்லையே. பூரீராமாயண—அயோக்யா காண்டத்தில் முப்பத்திரண்டாம் ஸர்க்கத்திற் கூறப்பட்டுள்ள த்ரிஜட வ்ருத்தாந்தம் இங்கு ஸ்மரிக்கத்தகும்.

மெய்ஞ்ஞான வேதியனை = உள்ளது உள்படியே பிரதிபாதிக்குமதான வேதத்தினால் போற்றப் படுபவன் என்க. சயம்புகழார் = ஜயம் என்ற வடசொல் சய மெனத் திரிந்தது ; ஸம்ஸாரத்தை வென்று அதனால் புகழ்பெற்றவர்கள் [வீரகட்கர்கள்] பலர் வாழுமிடமாம் திருக்குருகூர்.
உயக்கொண்டு—உய்யக்கொண்டு.

(கக)

மூன்றம்பத்து—இரண்டாந்திருவாய்மொழி—முந்நீர்ஞாலம்படைத்து

(ஆழ்வாருடைய அபிரமிதமான துடிப்பு விளங்கும் பதிகம் இது)

2908. முந்நீர்ஞாலம்படைத்து எம்முகில்வண்ணனே*

அந்நாளீ தந்த ஆக்கையின் வழியுழல்வேன்*

வெந்நாளீ நோய்வீய வினைகளை வேரறப்பாய்ந்து*

எந்நாளயானானனை மினிவந்துகூடுவனே

(க)

முந்நீர் ஞாலம் படைத்த	{ கடல் சூழ்ந்த இவ்வலகை ஸ்ருஷ்டத்தவனும்	வெம் நாள்	{ (உணர்ச்சி யுண்டான மின்பு) பரிதாபமயமான நாளிலே
எம் முகில் வண்ணனே	{ மேகத்தின் தன்மை போன்ற தன்மையை யுடையவனு மான எம்பெருமானே !	நோய் வீய வினைகளை	{ வியாதிகள் திரும்படி கரும் பந்தங்களை
அ நாளீ தந்த ஆக்கையின் வழி உழல்வேன்	{ அந்த ஸ்ருஷ்ட ஸமயத்தில் நீ கொடுத்தருளின சரீரத்தி னுடைய வழியிலேயே நடந்து கெட்டுத் திரிகின்றேன் ;	வேர் அற பாய்ந்து யான் உன்னை இனி எந்நாள் வந்து கூடுவன்.	{ வேர்ப் பற்றேடே அறுத்துத் தொலைக்கப்பெற்று அடியேன் உன்னை அடையப் பெறுவது இனி என்றைக்கோ ?

* * *—உன்னை யடிபணிந்து உய்வதற்காக நீ தந்தருளின சரீரத்தைக் கொண்டு உன்னைப் பணியாமல் அவ்வுடலின் வழியே யொழுதி அநர்த்தப்பட்டேன் ; நான் உன்னை என்று ஸேவிக்கப் பெறுவது என்று ஆர்த்தாய்க் கூப்பிடுகிறார்.

அந்நாளீ தந்த ஆக்கையின் வழியுழல்வேன் = கரணகரணபரங்களை மிழந்து இறகொடிந்த பக்ஷிபோலே கிடந்த காலத்து, உன்னை யடிபணிந்து உஜ்ஜீவிக்கைக் குறுப்பாக நீ கொடுத்தருளின தேஹத்தைக் கொண்டு வாழ்கில்லாமல், தேஹம் செல்கிற வழியே நானும் செல்பவனானேன் ; நீ எண்ணின் என்னம் மாறுபாடாகப் பலித்ததுகாண் என்றவாறு.

பின்னடிகளின் கருத்து :—உன்னைப் பிரிந்து தரிக்க கில்லாமல் செல்லுகிற நாளில், பிரிந்து நோவுபடுகக்கூடான பாவங்களை வேரறுத்து உன்னடி சேர்ந்து உய்வது என்றைக்கோ?

(க)

2909. வன்மாவையமனந்த எம்வாமனா*நின்

பன்மாமாயப்பல்பிறவியில் படிக்கின்றயான்*

தொன்மாவல்வினைத் தொடர்களைமுதலரிந்து*

நின்மாதாள்சேர்ந்து நிற்பதெஞ்ஞான்றுகொலோ,

(உ)

வல் மா வையம் அளந்த எம் வாமன	{ வலிமைநங்கிய பெரிய பூமியை (மஹாபலிமிடத்தில்) இசைக்க பெற்று) அளந்து கொண்ட எமது வாமன மூர்த்தியே!	பல் மிறவியில் படிசின்ற யான் தொல் மா வல் வினை தொடர் களை முதல் அரிந்து நின் மா நான் சேர்ந்து நிற்பது எஞ்ஞான்று கொல்	{ தேவர் முதலிய பலவகைப் மிறமில் பொருத்தி வாழ்கின்ற நான், பழமையான பெரிய உறுதி யான பாவங்களினுடைய அறுபத்தங்களை வேரோடே அறுத்து (ப்ராப்யன) உன்னுடைய சிறந்த திருவடிகளை அடைந்து நிலை பெற்றிருப் பது என்றைக்கோ?
நின் பல் மா மாயம்	{ உனது திருவிளையாடலுக்குக் கருவியான, குண வேற் றுமையாலும் காரிய வேற் றுமையாலும் பலவகைப் பட்ட பெரிய மாயையாகிய மிகுதிருதி மூலமான		

மிகக் கடினமான பூமிப்பரப்பை பெல்லாம் மெல்லிய திருவடிகளாலே அளந்து, 'அந்தச் செயலாலே என்னை மிடுபடுத்திக் கொண்ட வாமன மூர்த்தியே! யாவரையும் மயக்க நீ வைத்த ஸூர்பாக் குதியிலே தேவ மதுஷ்யாதி ரூபத்தாலே பலவகைப்பட்ட மிறப்புக்களில் சிக்கிக்கொண்டே கிடக்கிற நான், ஸர்வேசுவரனான உன்னாலும் அறுக்க முடியாதபடியான பாபத் தொடர்ச்சிகளை முதலிலே யறுத்து உன்னுடைய திருவடிகளைச் சேர்ந்து நான் நிலை பெறுவது என்றைக்கோ என்றாயிற்று. (உ)

2910. கொல்லாமாக்கோல் கொலைசெய்துபாரதப்போர்*
எல்லாச்சேனையும் இருநிலத்தவித்த வெந்தாயி*
பொல்லாவாக்கையின் புணர்வினையறுக்கவரு*
சொல்லாயானுன்னைச் சார்வதோர்சூழ்ச்சியே. (ஈ)

கொல்லா மா கோல் கொலை செய்து	{ கொல்லுகைக்குக் கருவி யல் லாமல் குதிரையை நடத்துவ தான சாட்டையே கருவி யாக (எதிரிகளை) முடித்து	பொல்லா ஆக்கை யின் புணர் வினை அறுக்கல் அரு	{ துன்பங்களுக்குக் காரண மான சரிந்தினுடைய சம் பந்தத்தை அறுக்க எண்ணி னாலும் அது அறுப்பது;
பாரதம் போர் எல்லாச் சேனையும் இரு* நிலத்து அவிந்த எந்தாய்	{ பாரத யுத்தத்தில் (பூமிக்குச் சுமையாமிருந்த) எல்லாப் படைகளையும் இப்பெரிய பூமியில் தொலைத்த ஸ்வாமியே!,	யான் உன்னை சார்வது ஓர் சூழ்ச்சி சொல் லாய்	{ (இதிலே அகப்பட்ட) நான் (ஸ்ர்வ சக்தனான) உன்னை கிட்டுவதாகிய ஒருபாயத்தை சொல்லியருள்.

* * *—மூரீவாமன மூர்த்தியான காலத்தில் தப்பினவர்களையும் விஷமிகரிப்பதற்காக மூரீக்ருஷ்ணனான அவதரித்த காலத்திலும் தப்பினான் என்கிறார்.

எல்லாச்சேனையும் அவித்த = "சக்ரு ஸேனையோடு பாண்டவ, ஸேனையோடு வாசியற பூபாரமான ஸமஸ்த ஸேனையையும் நசிப்பித்த" என்பது பன்னாயிராப்படி. ஈட்டு ஸ்ரீஸலக்தி:—துர்வர்க்க மடையத் திரண்டதிற உபயஸேனையிலும், இங்கே நாலிந்து பேரும் அங்கே ஒன்றிரண்டு பேரு மொழியு முடித்துப் பொகட்டானுமிற்று." (இங்கே நாலிந்து பேரென்றது நம் புகராதிகளை; அங்கே ஒன்றிரண்டு பேரென்றது அச்வத்தாம-க்ருபாசாரிய-கருவார்மாக்களை.) (ஈ)

2911. சூழ்ச்சிஞானச் சுடரொளியாகி*என்றும்
ஏழ்ச்சிக்கேடன்றி யெங்கனும்நிறைந்தவெந்தாய்*
தாழ்ச்சிமற்றெங்கும்தவிர்ந்து கின்தாளினைக்கீழ்
வாழ்ச்சி*யான்சேரும் வகையருளாய்வந்தே. (சு)

சூழ்ச்சி சுடர் ஒளி ஞானம் ஆகி	{ (எல்லாவற்றையும்) சூழ்த்துக் கொள்ளுகிற மிகவும் வில கூணமான ஞானத்தை யுடையயாய்	மற்று எங்கும் தாழ்ச்சிதவிர்ந்து நின் தான் இளை கீழ் வாழ்ச்சி யான் சேரும் வகை	{ உன்னைத்தவிர எந்த விஷயத் திலும் கால் தாழ்ந்திருப் பதைவிட்டு உனது உபய பாதங்களின் கீழே வாழ்ந் திருக்குமிருப்பை யான் அடையும் வித்ததை (என்கண் முன்னே) வந்து தோன்றி அருளிச் செய்ய வேணும்.
என்றும் வீழ்ச்சி கேடு இன்றி எங்கனும் நிறைந்த எந்தாய்	{ எக்காலத்திலும் விகாஸமும் ஸங்கோசமில்லாமல் எவ் விடத்திலும் வியாபித்திருக் கின்ற எமது ஸ்வாமியே!,	வந்து அருளாய்	

* * *—பெருமானே! அவதாரங்களுக்குத் தப்பினேன் என்பது மாத்திரமேயோ? எல்லாரையும் ரக்ஷிக்கைக்காக நீ ஸர்வ வ்யாபியாயிருக்கிற இருப்பும் எனக்குக் கார்யகரமாக வில்லையே, நான் உன்னைப் பெறும்வழி நீயே பார்த்தருளவேண்டுமென்கிறேன். ஸமந்த சேதநரையும் உன் பக்கவிலே குழ்த்துக் கொள்ளவற்றான அப்பந்த விலக்கூண ஜ்ஞானத்தை யுடையாயாய், ஸங்கோச விகாஸங்க ளொன்றுமின்றியே என்னைக்கும் எவ்விடத்தும் வியாபித்து என்னை அடிமை கொள்வதற்காக விரக்திற வனே! உன் திருவடிகளொழியப் புறம்புண்டான விஷயங்களில் நசை யெல்லாமற்று உன்னைப் பொன் னடிகளில் பரம போக்யமான கைங்கரியத்தை நான் பெறும்படி இன்னுமோர் திருவவதாரம் பண்ணியா கிலும் செய்தருளவேணும் என்கிறேன், (ச)

2912. வந்தாய்போலே வந்துமென்மனத்தினீநீ*

சிந்தாமல்செய்யாய் இதுவேயிதுவாகில்*

கொந்தார்காயாவின் கொழுமலர்த்திருநிறத்த

வெந்தாய்யானுன்னை யெங்குவந்தனுகிற்பனே. (ரு)

வந்தாய் போலே வந்தும்	{ ப்ரஹ்மலாதன் கஜேந்திரன் முதலானார்க்கு வந்துதோன் றின்பு போலே வந்தாகிலும்	கொந்து ஆர்காயா வின் கொழு மலர் திரு நிறத்த எந்தாய்	{ கொத்துக்கள் நிறைந்த காயா வினுடைய செழுமைதங்கிய பூவின் நிறம்போன்ற நிறத்தை யுடைய ஸவாயியே!
என் மனத்தினீ	எனது நெஞ்சை	யான்	{ (இப்படிப்பட்ட அழகை அதுப வித்தே தரிக்கவல்ல) அடி யேன்
சிந்தாமல்	சுதிலமாகாதபடி	உன்னை எங்கு வந்து அணுகிப் பன்	{ உன்னை எவ்விடத்து வந்து கிட்ட வல்லேன்.
நீ செய்யாய்	நீ செய்வதில்லை;		
இதுவே	{ உதவி செய்யாமல யாகிற இதுவே		
இது ஆகில்	இப்படியே நீடித்திருக்குமாகில்,		

* * *—வந்தாய்போலே வந்தும் என்றது ப்ரஹ்மலாத கஜேந்த்ராதிகளுக்கு வந்தாய் போலே யாகிலும் வந்து என்றபடி. ஆனைக்கு அருள் செய்ததுபோலே எனக்கும் அருள் செய்து என் ஆர்த்தி யைப் பரிஹரிக்கின்றேன்; இப்படி உதவாமையாகிற விதுவே நித்தியமாய்ப் செல்லுமாகில், நான் என் னுடைய நுயற்சிரியிலுள் உன்னை வந்து சேருகை யென்று ஒரு பொருளுண்டோ? இனி உன்னுடைய வடிவழகைக் காணப்பெறுதே இழந்து போமித்தனையன்றோ! என்றாராமிற்று. (ரு)

2913 கிற்பன்கில்லென் என்றிலன்முனநாளால்*

அற்பசாரங்களவை சுவைத்தகன்றெழிந்தேன்*

பற்பல்லாயிரம் உயிர்செய்தபரமாய்*நின்

நற்பொற்சோதித்தான் நணுகுவதென்றான்றே. (சு)

முனம் நாளால்	முற்காலமெல்லாம்	சுவைத்து	அதுபவித்து
கிற்பன் என் றிலன்	{ நன்மைகளைச் செய்ய வல்லே னென்கிற இசைவும் கொண் டிலேன்;	அகன்று ஒழிந் தேன்	{ உன்னைவிடீடு நீங்கிக் கிடந் தேன்
கில்லென் என் றிலன்	{ தீமைகளைச் செய்யமாட்டே னென்கிற தவிர்த்தலும் கொண்டிலேன்; (ஸு)க்கு தங்களைச் செய்யாதவனாயும் துஷ்க்ருதங்களையே செய் பவனாயும்)	பல் பல் ஆயிரம் உயிர் செய்த பரமாய் நின் நல்பொன் சோதி தான் நணுகுவது என்னுள்ளது	{ எண்ணிறந்த ஜீவராசிகளை நனைத்தபடி உண்டாக்கவல்ல ஸமர்த்தனே! உன்னுடைய விலக்கூணமாய் அழகிய ஒளியுருவான திரு வடிகளை நான் கிடவெது என்னைக்கு?
அற்பம் சாரங்கள் அவை	{ கூடாந் விஷயங்களையே		

* * *—பிரானே! இதற்குமுன்புள்ள காலமெல்லாம் உன் திருவடிகளைச் சேருகைக்கு உறுப் பாயிருப்பதொரு ஸுகந்தத்தை செய்ததுமில்லை, துஷ்க்ருதங்கள் தவிர்த்ததுமில்லை; எதைதும் தோன்றின படி செய்து திரிந்தேன்; இப்படிச் செய்து திரிந்து மிகவும் அற்பமான விஷய ரஸங்களைப் பூஜித்து உன் திருவடிகளுக்குப் புறம்பாகியே அகன்றெழிந்தேன். அனந்த கோடி ஜீவராசிகளுக்குக் கரணகளேபர பிரதானம் பண்ணி நடத்திப் போருகின்றாயனக்கு என்னை யொருவனையும் உன் திருவடிகளுக்கு உரியே னும்படி பண்ணியருளுகை அரிதான காரியமோ? அங்கனே திருவுள்ளம்பற்றி யருளலாகாதோ? இந்த மஹாபாக்யம் என்னைக்கு நேருமோ என்கிறேன்.

கிற்பன்—செய்ய கிற்பன்; கில்லேன்—செய்ய கில்லேன். ஸுக்ருதத்தைச் செய்ய கிற்பன் என்ன வேணும்; துஷ்க்ருதத்தைச் செய்யகில்லேன் என்னவேணும்; இரண்டிலிலே - என்றவிதனால், அக்ருதயகரணமும், க்ருத்ய அகரணமும் தம்மிடத்தில் சூர்த்தியாக வுண்டென்று காட்டினபடி. (சு)

2914. எஞ்ஞான்றுநாயிருந்திருந்து இரங்கிறெஞ்சே*
மெய்ஞ்ஞானமின்றி வினையியல்பிறப்பழந்தி*
எஞ்ஞான்றுமெங்கும் ஒழிவறநிறைந்துநின்ற*
மெய்ஞ்ஞானச்சோதிக்க கண்ணனைமேவுதுமே.

(எ)

நெஞ்சே!	மனமே	எஞ்ஞான்றும்	{ எல்லாக் காலத்திலும் எல்லாப்
இருந்து இருந்து	நிரந்தரமாக	எங்கும் ஒழிவு	{ பொருள்களிலும் ஒன்றும்
இரங்கி	வருந்தி	அற நிறைந்து	{ விடாமே பரிபூர்ணமாக
மெய் ஞானம்	{ யதார்த்த ஞானமில்லாதமே	நின்ற	{ விடாபித்து நிலைபெற்றிருக்
இன்றி	{ யாலே		{ கின்றவனும்
வினை இயல்	{ பாபங்களின் பலனாக தேர்ந்த	மெய் ஞானம்	{ விசத்மான ஜ்ஞானப்ரபையை
பிறப்பு	{ ஜன்மங்களிலே	சோதி	{ யுடையவனும்மான
அழகு	{ ஆழங்காந்தப்பட்டு	கண்ணனை	{ மூர்த்தியுணராமராத்வை
நாம்	{ (இதுவே யாத்நிரையாக இருக்கின்ற) நாம்,	எஞ்ஞான்று மேவு	{ என்னைக்குக் கிட்டக்கடவோம்

* * *—கீழ்ப்பாட்டில் “நின்றப்பொற் சோதித்தான்” என்று திருவடியின் பரமபோக்யதையின் ப்ரஸ்தாவம் வரவே அந்தத் திருவடி விஷயத்தில் நெஞ்சுக்கு ஒரு பதற்றம் உண்டாயிற்று; அது கண்ட ஆழ்வார் நெஞ்சை கோக்கி, “கெடுவாய்! உனது நிலைமையை ஆராயாது நல்லதை யாசைப்பட்டால் அது உனக்குக் கிடைக்குமோ?” என்று. நல்ல ஞானமின்றிக்கே அஜ்ஞாநவிசேஷங்களையும் துஷ்க்ரம் விசேஷங்களையும் பிறப்பிக்கின்ற ஸம்ஸாரத்திலே அழகுதிக்கிடக்கிற நாம், நெஞ்சே! காலமுள்ளதனையும் ஓயாமல் துக்கப்பட்டுக் கிடப்பது தவிர, ஸர்வஜ்ஞனாய் ஸர்வவ்யாபகனை பெருமானைக் கிட்டி மகிழ்வதற்கு ப்ரஸக்தியுண்டோ? என்றாராயிற்று. (எ)

2915. மேவுதுன்பவினைகளை விடுத்தமிலேன்*
ஓவுதலின்றி உன்கழல்வணங்கிற்றிலேன்*
பாவுதொல்சீர்க்கண்ணை என்பாஞ்சுடரே*
கூவுகின்றேன்காண்பான் எங்கெய்தக்கூவுவனே.

(அ)

துன்பம் மேவு	{ பலவகைத் துயரங்களை	பாவு தொல் சீர்	{ எங்கும் பரவிய இயற்கையான
வினைகளை	{ விளைக்கவல்ல பாவங்களை	கண்ணை	{ திருக்குணங்களையுடைய
	{ (தவம் முதலியவற்றால்) போக	என் பாஞ் சுடரே	{ கண்ணிரானே!
விடுத்தும் இலேன்	{ கடித்துக் கொண்டேனு		{ எனது விருப்பத்திற்குரிய
	{ மில்லை;	காண்பான் கூவு	{ மேலான ஒளிபுகுவனே!
ஓவுதல் இன்றி	{ இடையறாமல் உனது திருவடி	கின்றேன்	{ (உன்னைக்) காணும்பொருட்டு
உன்கழல்	{ களை பணிவதும் செய்தி	எங்கு எய்த கூவு	{ கூப்பிடுகின்றேன்;
வணங்கிற்றி	{ லேன்;	வன்	{ எங்கே கிட்டுவதாகக் கூப்பிடு
லேன்			{ வேன்!

* * *—எம்பெருமானே! உன்னைப் பெறுகைக்கு நான் ஏதேனும் ஸாதநாதுஷ்டநாம் பண்ணியிருந்தேனாகில் அந்தப் பற்றுசகன்னை வைத்துக்கொண்டாவது ‘ஏன் நமக்கு இன்னமும் இரங்கியருளவில்லை?’ என்று நான் கரைந்து கூப்பிடலாம்; நானே ஒரு ஸாதநாதுஷ்டநாமம் பண்ணுவன்; அப்படியிருந்தும், ஸாதநங்களை நிறைய அதுஷ்டத்துப் பலன் கைபுகப்பெறுதவன் கிடந்து துடிக்குமாய்போலே நானும் துடித்துக் கதறுகின்றேனே! இது என்ன! என்று தமக்குத்தாமே விம்மையப்பட்டுக்கொள்ளுகிறார்.

ஓவுதலின்றி உன்கழல்வணங்கிற்றிலேன்—இங்கு ஓவுதலின்றி என்பதை மத்யமதிபமாகக் கொண்டு முதலடியோடும் இரண்டாமடியோடு கூட்டி நிர்வஹிப்பார் என்பார்; இப்போது, ஓவுதலின்றி என்பதற்கு ஓய்வு இல்லாமைமிகுலே என்று பொருள். எனக்குள்ள அவகாசமெல்லாம் நீவினைகளைச் செய்வதற்கே சரிப்பட்டுப்போயின; ஒரு நல்வினை செய்யயும் அவகாசம் கிடைக்கவில்லை; ஆதலால்—என்றபடி. “கண்ணலைப் பெண்டாட்டிக்கு உண்ண அவஸரமில்லை என்னுமாய்போலே இந்திரியங்களுக்கு இரையிட்டுத் திரிந்தேனித்தனை; எனக்கு ஒன்றும் ஸமிதம் பார்த்திலேன்” என்கிற ஈட்டுப் பூர்வாதி பரமபோக்யம். (அ)

2916. கூவிக்கூவிக்க கொடுவினைத் தூற்றுள்ளின்று *

பாவியேன்பலகாலம் வழிதிகைத்தமருகின்றேன் *

மேவியன்றிரைகாத்தவன் உலகமெல்லாம் *

தாவியவம்மாளை எங்கினித்தலைப்பெய்வனே.

(36)

கொடு வினை	கொடியபாவங்களுக்குப் பிறப்பிடமாகிய (துழைந்தால் வெளிப்பட ஸூயாத) புதர்போன்ற ஸம்ஸாரத்தில் அகப்பட்டு நின்று	அன்று மேவி ஆ ரிரை காத்தவன் உலகம் எல்லாம் தாவிய அம்மாளை இனி கூவி கூவி எங்கு நிலைப் பெய்வன்	முன்பொருகால் திருவுள்ளமுவந்து பசுக்கட டங்களை ரக்ஷித்தவனும், (நீரினிக்ரமனும்) உலகங்களை பெல்லாம் அளந்தவனு மாகிய ஸ்வாமியை இனிப் பலகாலும் கூப்பிட்டு எங்கே கிட்டுவேன்?
தூற்றுள் நின்று			
பல காலம்	அனேக காலம்		
வழி திகைத்து	வழி தெரியாமல் சுழன்று		
அலமருகின்றேன்	வருந்திக் கிடக்கின்ற		
பாவியேன்	மஹாபாடியான நான்,		

***—பிரானே! நான் இருக்குமிடமோ ஸம்ஸாரம்; இதுவோ தூறு மண்டிக் கிடக்கிறது; இங்கிருந்து கிளம்ப வழியில்லை; இருந்தவிடத்தில் நின்றுப் பலகாலும் கூப்பிடா நின்றேன். நீ ஆபத்துக்கு உதவுபவனல்லையாகில் நான் இவ்வளவு கூப்பிடுசெய்யமாட்டேன்; திருவாய்ப் பாடியில் பசுக்களெல்லாம் பெருமழையில் நோவுபட்டகாலத்தில் ஒன்றின்மேல் ஒரு துளி விழாதுபடி ஒருமலையைத் தூக்கிபெடுத்து ரக்ஷித்தாய்; அங்ஙனம் ஒரு ஊர்க்கு உதவினமத்திரமன்றிக்கே எங்குமொக்க எல்லாந் தலைகளிலும் திருவுடைய வைத்தருளினாய்; அன்று நான் எந்த மூலையிலே கிடந் தேனோ? அப்படி ஸர்வவஸ்தாவம் பண்ணின காலத்திலும் தப்பின நான் இனி எங்கே கிடப்ப்புகுகிறேன்? அநாத்மமான விஷயத்தில் நாம் நசை பண்ணுவது வீண் என்று தெரிந்தும் வாளா இருக்கமாட்டிற் றிலேன்; கூப்பிடே போதுபோக்காகுகுந் தின்றேன் என்றாயிற்று.

(க)

2917. தலைப்பெய்காலம் நமன்றமர்பாசம்விட்டால் *

அலைப்பூணுண்ணும் அவ்வல்லலெல்லாமகல *

கலைப்பல்லாநத்து என்கண்ணைக்கண்டுகொண்டு *

நிலைப்பெற்றென்னெஞ்சம் பெற்றதுநீடுயிரே.

(10)

நமன் தமர்	யமபடர்கள்	பல் கலை	பலவகைப்பட்ட சாஸ்த்ரங்க
தலைப்பெய்காலம்	வந்து கிட்டுங்காலம்	ஞானத்து என்	ளாலே அறிவுந்நக்க எனது.
பாசம் விட்டால்	காலபாசத்தை வீசினால்	கண்ணனை	கண்ணபிரானே
அலைப்பூண்	(அப்போது) அலைச்சல்	கண்டுகொண்டு	காணப்பெற்று
உண்ணும்	படுகையாகிற	என் நெஞ்சம்	எனது மனமானது
அ அல்லல்	அந்தத் துயரமெல்லாம்	நிலை பெற்று	நிலைநிற்கப்பெற்று
எல்லாம் அகல்	நீங்க,	உயிர்	ஆத்மாவும் நித்யத்வத்தைப்
		நீடு பெற்றது	பெற்றதாயிற்று.

***—இப்பாட்டில் முன்னடிகட்கு இரண்டுவகையான நிர்வாஹம்;— இவ்வுயிர்கிட்டு நீங்குங் காலத்தில் யமபடர்கள் வந்து கிட்டிப் பாசத்தை வீசினால் அப்போது உண்டாகும் துயரம் பொறுக்க வொண்ணாததாயிருக்கும்; அந்தத் துயரம் நமக்கு நேர வொண்ணாதபடி எம்பெருமான் தன் காட்சியைத் தந்தருளினபடியாலே தரிப்புப் பெறலாயிற்று—என்பது ஒரு நிர்வாஹம். மற்றொரு நிர்வாஹமாவது— இங்கு யமதுநர்களால் நேரும் நலிவைச் சொன்னது—அந்தத் துயரத்தோடு ஒத்ததான பகவத் விச்சலேஷ வ்யஸைத்தைச் சொன்னவாறு; அது தொலையும்படி எம்பெருமானே லேஷிக்கப்பெற்றேனென்கிறார் என்பதாம்.

(க0)

2918. உயிர்கள்ளல்லா வுலகமுமுடையவனை *

குயில்கொள்சோலைத் தென்றருகூர்ச்சுட்கோபன் *

செயிரில்சொல்லிசைமாலை ஆயிரத்தானிப்பத்தும் *

உயிரின்மேலாக்கை ஊனிடையொழிவிக்குமே.

(கக)

எல்லா உயிர்கள் எல்லா உலக மும் உடைய வனை	சகல ஜீவராசிகளையும் எல்லா உலகங்களையும் உடைமையாகக் கொண் டெள்ள எப்பெருமானைக் குறித்து	செயிர் இல் சொல் இசை மாலே ஆயிரத்துள் இ பத்தும்	குற்றமற்ற சொற்களையுடைத்தாய் இசையோடுங் கூடின தொடையையுடைய ஆயிரத்திலும் இப் பத்துப்பாட்டும்
குயில் கொள் சோலை தென் குருகூர் சடகோபன்	குயில்களையுடைய சோலைகள் குழந்த அழகிய திருநகரிக்குத் தலைவரான ஆழ்வாரருளிய	உயிரின் மேல் வண் இடை ஆக்கை ஒழிக்கும்	ஆத்மாவின்மேல் வந்தேறியான மாம்ஸமயமான சரிந்ததை போக்குவிரும்.

* * *—“உயிர்களெல்லா வுலகமுழையவனை” என்று இப்போது சொல்லுவதானது எம்பெருமானுக்கு நித்யவசித்தமாகவுள்ளபடியைச் சொல்லுகிறதன்று; ஆழ்வாரார் நரிக்கச் செய்ததனால் எம்பெருமானுக்கு விலக்குணமானவொரு புகர் உண்டாகிற்று; அதாவது, இப்போதுதான் அவன் எல்லா வுலகையும் எல்லாவுயிரையும் உடையவனாய் ஆகப்பெற்றதுபோல் ஊனக்கமுற்றான்; அவ்ஊனக்கத்தை நோக்கி ஆழ்வார் அருளிச்செய்கிறபடி. (கக)

மூன்றம்பத்து—மூன்றாந் திருவாய்மொழி—ஒழிவில்காலம்

எம்பெருமானே! உன்னை யதுபவிப்பதற்கு இடைபூதன பிரகிருதியைப் போக்கித் தாவேணுமென்று கீழ்த் திருவாய்மொழியில் பிரார்த்தித்த ஆழ்வாரை போக்கி எம்பெருமான் ‘ஆழ்வீர்! நம்மோட பரிமாறுவதற்கு அருள் பிரகிருதி உமக்கு இடைபூதனாகாணும்; அதுகூலமேயாகும். இந்தப் பிரகிருதியோடே கூட உம்மை அடிமைகொள்ள வேணுமென்று விரும்பியன்றோ நாம் திருமலைமீலே நிற்கிறது; நீர் இங்கேற்ப் போந்து அடிமைசெய்து வாழலாமே’ என்று தான் திருவேங்கடமலையில் நின்றிருந்திரு படியைக் காட்டியருளக் கண்டு ஸமாதான மடைந்தவராய் அந்திருமலையப்பன் திருவடிகளிலே எப்போர்ப்பட்ட வடிவமைகளுக்கு செய்யவேணுமென்று பாரிக்கிறார் இத் திருவாய்மொழியில்.

2919.

ஒழிவில்காலமெல்லாம் உடனாய்மன்னி* வழுவிலாவடிமை செய்யவேண்டும்நாம்* தெழிசுரலருவித் திருவேங்கடத்து* எழில்கொள்சோதி எந்தைதந்தைதந்தைக்கே.

தெழி சூரல் அருவி திரு வேங்கடத்து எழில் கொள் சோதி எந்தை தந்தை தந்தைக்கு	கம்பிரமான ஓசையையுடைய திருவின்கள் பொருந்தின திருவேங்கடமலையில் நிறம்பெற்ற தேஜஸ்ஸை யுடைய எமது குலநாதனை பெருமானுக்கு,	நாம் ஒழிவு இல் காலம் எல்லாம் உடன் ஆய் மன்னி வழு இலா அடிமை செய்ய வேண்டும்	அடியோம் ஒய்வில்லாத காலம் முழுமையும் கடவேயிருந்து சகல அவஸ்தைகளிலும் மீரியாதுகின்று குற்றமற்ற கைக்கரியக்களை பண்ணக்கடவோம்.
--	--	--	--

* * *—“காலமெல்லாம் அடிமை செய்யவேண்டும்” என்றாலே போதுமாயிருக்க, ஒழிவில் காலமெல்லாம் என்று விசேஷித்துக் கூறினதற்குச் சில ஆசாரியர்கள் ஒரு விசேஷார்த்தம் கூறுவார்களாம்; அதாவது—இனிமேல்வரும் காலங்களில் மாந்திரம் கைக்கரியம் செய்ய விரும்புகிறார்களால்; கீழ்க் கழிந்த காலங்களிலும் கைக்கரியம் செய்ய விரும்புகிறார் என்று. ‘அந்தோ! கீழே வெஞ்சூலம் வீணாகக் கழிந்து விட்டதே! என்கிற இழவு நெஞ்சிற்ப்பாடபடி அதனை மறந்து ஆனந்தமயமாகக் கைக்கரியம் பண்ணப் பார்க்கிறோரென்பதுவேயாம். (க)

2920.

எந்தைதந்தைதந்தை தந்தைதந்தைக்கும்மூந்தை* வானவர் வானவர்கோனெடும்* சிந்துபூமிகுமும் திருவேங்கடத்து* அந்தமில்புகழ்க் காரெழிலண்ணலே. (உ)

வானவர் வானவர் கோனெடும் சிந்து பூமிகுமும் திருவேங்கடத்து	நித்யஸ்திரிகள் தங்களில் தலைவரான லேனை முதலியாரோடுகூட தூவின் புஷ்பங்கள் செவ்வி குன்றுதிருக்கப்பெற்ற திருமலையில்	அந்தம் இல் புகழ் கார் எழில் அண்ணல் எந்தை தந்தை தந்தை தந்தை தந்தைக்கும் மூந்தை	{ முடிவிலாத புகழையுடைய வனும் நீலநிறத்தழகுடையவனுமான எம்பெருமான் எம்ம்குலநாதன்.
--	---	---	---

* * *—திருநாட்டிலுள்ள நித்தியமுகத்தர்களுக்கூட இத்திருமலையிலே வந்து அடிமைசெய்யக் காண்மையாலே நானும் இங்கே அடிமைசெய்யக் குறையென்? என்கிறார்.

அந்தமில் புகழ், என்றவிடத்து ஈடு காண்மின்;—“ஸ்ரீ வைகுண்டத்தில் புகழ்க்கு அந்தமுண்டு போலே; அப்ராக்குமதான விக்கிரஹத்தோடே அவ்வுடவை யறுபவிக்கப்பாங்கான கரணங்களையுடைய ராய்க்கொண்டு கிட்டினார்க்கு அதுபவையாக்யனு மிருக்கையாலே புகழ் ஸாவதியாயிருக்கும் அங்கு; இங்கு ஆளியும் கோளரியும் பொன்மணியும் முத்தமும் பூமரமுமானவற்றுக்குத் தன்னைக் கொடுத்துக் கொண்டு நிற்கையாலே புகழ்க்கு அந்தமில்லையிறே.” (௨)

2921.

அண்ணல்மாயன் அணிகொள்சேந்தாமரைக்கண்ணன்* செங்கனியாய்க் கருமாணிக்கம்* தேண்ணிறைச்சுனைநீர் திருவேங்கடத்து* எண்ணில்தொல்புகழ் வானவரிசனே. (௩)

அணி கொள் செம் தாமரை கண்ணன்	{ அழகு பொருந்திய செந்தாமரை மலர்போன்ற திருக்கண்களையுடைய வனும்	திரு வேங்கடத்து	திருமலையில்
செம் கனி வாய்	{ சிவந்த கனிபோன்ற அதரத்தையுடையவனும்	என் இல் தொல் புகழ்	{ எண்ணிறந்த நித்திய கல்யாண குணங்களை யுடையவனும்
கரு மாணிக்கம்	{ நீலரத்தம்போல் திருமேனி விளக்கத்தையுடையவனும்	வானவர் ஈசன்	{ நித்தியஸூரிகட்குத் தலைவனு மான எம்பெருமானே
தென் நிறை சுனை நீர்	{ தெளிவையும் நிறைவையு முடைய சுனைநீர் பொருந் திய	அண்ணல்	நமக்கு ஸ்வாமியும்
		மாயன்	{ ஆச்சரிய சேஷ்டதங்களை யுடையவனுமானவன்.

2922.

ஈசன்வானவர்க்கென்பன் என்றால்* அதுதேசமோ திருவேங்கடத்தானுக்கு?* நீசனேன் நிறைவொன்றுமில்லேன்* என்கண்பாசம்வைத்த பரஞ்சடர்ச்சோதிக்கே.

வானவர்க்கு ஈசன் என்பன்	{ நித்யஸூரிகளுக்குத் தலைவன் என்று சொல்லுவேன்;	பரம் சடர் சோதிக்கு	{ நிரவதிக ஜ்யோதிர்மய திவ்ய மங்கள விக்கிரஹயுக்தன
என்றால் நீசனேன் நிறைவு ஒன்றும் இலேன்	{ இப்படிச் சொன்னால் கடைக்கெட்டவனும் குண பூர்த்தியற்றவனுமான என்	திரு வேங்கடத்தா னுக்கு	{ திருவேங்கடமுடையானுக்கு
என் கண் பாசம் வைத்த	{ விஷயத்தில் ஆசாபாசத்தை வைத்தருளிய	அது தேசமோ	{ நான் சொன்ன அது ஒரு பெருமையோ?

* * *—வானவர்க்கு ஈசன் என்று சொல்லுகிறவனு திருவேங்கடத்தானுக்குத் தேசமோ வென்கிறார். * கானமும் வானரமும் வேடுமான விவற்றுக்கு முகங்கொடுத்துக் கொண்டு நிற்கிறவன் நித்யஸூரிகட்கு முகங்கொடுக்கிறென்பது எங்கனே ஏற்றமாகும்? * அயர்வறுமமார்களதிபதி யென்கை ஸ்ரீ வைகுண்டாதானுக்கு ஏற்றமாகுமத்தனை யல்லது திருவேங்கடமுடையானுக்கு ஏற்றமாகாது காணும். அஃது ஏற்றமன்றாகில், பின்னை எதைத் திருவேங்கடமுடையானுக்கு ஏற்றமாக நீர் நினைக்கின்றீர்? என்ன; அத்தகு விடையளிக்கின்ற போலும் பின்னாகுளால். மிகவும் நிறைந்தன என் திறத்தில் ஆசாபாசம் வைத்து அதனால் புகர் படைத்திருக்கின்ற எம்பெருமானே வானவரிசனென்பது என்ன பெருமை! என்றாயிற்று.

என்கண் பாசம்வைத்த என்பதற்கு வேறு வகையாகவும் பொருளுரைப்பர்; தன் விஷயமான பாசத்தை என் பக்கலிலே [எனக்கு] [எனடாக்கின] என்று. (௪)

2923.

சோதியாகி எல்லாவலும்தொழும்* ஆதிமுர்த்தியென்றால் அளவாகுவோ?* வேதியர் முழுவேதத்தமுதத்தை* தீதிசீர்த் திருவேங்கடத்தானையே. (௫)

வேதியர் முழு வேதத்து அமுதத்தை	{ வைதிகர்களால் ஓதப்படுகிற சைல வேதங்களிலும் பரம போக்யனாக ப்ரபரிபதிக்கப் படுபவனும்	சோதி ஆகி	{ சோதிமயமான திருமேனியை யுடையவனும்
தீது இல் சீர்	{ தீதி ஒன்றுமில்லாத திருக் குணங்களையுடையவனு மான	எல்லா உலகும் தொழும்	{ உலகத்தவர்களெல்லாராலும் தொழப்படுபவனும்
திரு வேங்கடத் தானே	{ திருமலையப்பனைக் குறித்து,	ஆதி முர்த்தி என்றால் அளவு ஆகுமோ	{ கைலாசக்காரண பூதனான ஸ்ரீவேசுவரன் (இவன்) என்று நான் சொன்னால் (அது) ஒரு பெருமை யாகுமோ?

* * *—நீசனான எனக்குத் தன்னைத் தந்தவனுக்கு நித்யவாஸி நிர்வாஹகத்வம் ஒரேற்றமோ வென்றார் கீழ்ப்பாட்டில்; என்னிலும் தாழ்ந்தவர்களைத் தேடிப் பெருமாட்டாகே யிருக்கிறவனுக்கு, எனக்குத் தன்னைத் தந்தானென்கிற விதுதான் ஓர் ஏற்றமோவென்கிறுநிப்பாட்டில்.

ஈற்றடியில் தீதீத்சீர் என்ற விசேஷனை ஸ்வாஸ்யத்தை ஆழ்ந்து அறிந்து நம்மீனவையுள்ளிச் செய்துள்ள அரித்த விசேஷம் மிகவும் ரஸிக்கத்தக்கது. சீர்க்குத் தீதில்லாமையே எப்போது தேறுமென்னில் *நீசனேன் நிறைவொன்று மிலேனென்று சொல்லுகிற இவரைக் காட்டிலும் மிகவும் நீசனான ஒரு வ்யக்தியைத் தேடிப்பிடித்தால் தான் தேறும்; உண்மையில் அப்படிப்பட்ட வ்யக்தி உலகத்தில் கிடையா மையாலே எம்பெருமானுக்குக் கிடைக்கவில்லை; கிடைக்காவிடினும், என்றைக்காவது அப்படிப்பட்ட வொரு வ்யக்தி கிடைக்காமற் போகுமா என்கிற நகைமீனும் திருமலையில் வீற்றிருத்தலும் சயனித்தலும் மின்றிக்கே நின்றுகொண்டே கடிபுஷ்டிஷண ஜாமரூபிகதையைக் காட்டுகிறதும் திருவேங்கடமுடையான். அதை ஆழ்வார் அனுஸந்தித்து இப்பாசரம் அருளிச் செய்கிறார் கிடர். (இ)

2924.

வேங்கடங்கள் மெய்ம்மேல்வினைமுற்றவும்* தாங்கள் தங்கட்கு நல்லனவேசெய்வார்* வேங்கடத்துறைவார்க்கு நமவென்னலாங்கடமை* அதுசமந்தாரகட்கே. (சு)

வேங்கடத்து உறைவார்க்கு	{ திருமலையிலே நித்யவாஸஞ் செய்தருளுகிற பெருமானுக்கு	முற்றவும்	கைலாசபாங்களும்
நம எனல் ஆம் கடமை அது சமந்தாரகட்கு	{ நமஃ என்று சொல்லுவதாகிற அந்தக் கடமையை வஹிக் கின்றவர்களுக்கு	வேம்	{ வெந்துபோயின வென்னும் படி அழிந்து விடும்;
கடங்கள்	{ அனுபவத்தே தீர்க்கவேண்டிய (பூர்வக்ருத்) பாபங்களும் (பர்கருதிவாஸநையாலே) இனி வினாயக்கடிய பாவங் களும் (ஆகிய)	தாங்கள்	(இப்படி பாவங்கள் தொலைவே)
மேல் வினை		தங்கட்கு நல்லனவே	{ தங்கள் ஸ்வரூபத்திற்குத் தருதி யானவற்றையே [கைக்கரியங்களையே]
		செய்வார்	செய்யப்பெறுவார்கள்.

* * *—இப்பதிகத்தில் முதற்பாட்டில் கைக்கரியம்-அரஸ்தானிக்கப்பட்டது; (அதன்மேல் நான்கு பாசரங்கள் ப்ராஸங்கிக்கக்.) முதற்பாட்டோடு இப்பாட்டிற்கு நல்ல கந்திகொள்ளலாம். கிரதிபந்தக்களான கருமங்கள் பல்கிடக்க அடிமை செய்துதான் எம்மனே ஸாத்யம்? என்று சங்கைமீறக்க, அடிமை செய்வோமென்று இசையவே அவைதானே தொலையுமென்கிறுநிப்பாட்டில்.

கடம்—கடன்; மகரனகரப்போலி. கடன்கள் வேம்.

(சு)

2925.

சமந்துமாமலர் நீர்சுடர்தூபங்கொண்டு* அமர்ந்துவானவர் வானவர்கோனெனும்* நமன்றெழும் திருவேங்கடம்நங்கட்கு* சமன்கொள்வீடுதரும் தடங்குன்றமே. (ஏ)

மா மலர் நீர் சுடர் தூபம் சமந்து கொண்டு	{ சிறந்த புஷ்பங்களையும் தீர்த்தையும் தீபத்தையும் தூபத்தையும் ஏந்திக் கொண்டு	அமர்ந்து நமன்று எழும் திருவேங்கடம் தடம் குன்றமே	{ அந்நயப்பரோஜனராய் வனங்கி உஜ்ஜிவிக்குமிடமான திருவேங்கடமென்கிற பெரியதிருமலையிலே
வானவர் வானவர் கோனெனும்	{ தேவர்கள் தங்கள் தலைவனோடு கூட	நங்கட்கு சமன் கொள் வீடு தரும்	{ நமக்கு பரமஸாமியாபத்தி ரூபமான மோக்ஷத்தை அளிக்கும்.

* * *—நமக்கு அபேக்ஷிதமான அடிமைகளெல்லாம் பெறுதற்குத் திருவேங்கடமுடையானை ஆச்ரயிக்க வேண்டுமெனில், திருமலையின் ஆச்ரயணமே போதுமென்கிறார். வானவர் வானவர்கோனெனும் மாமலர் நீர்சுடர் தூபம் சமந்து கொண்டு அமர்ந்து நமன்று எழும் திருவேங்கடம் தடம் குன்றம் நங்கட்குச் சமன்கொள்வீடுதரும்—என்று அவ்வயக்கரம்.

சமன் கொள்வீடு என்பதற்கு இரண்டுவகையாக நிர்வாஹமுண்டு. “திராஜமு லாஜம் லாஜிஃ-வென்தி” என்று உபநிஷத்திற் சொல்லுகிறபடியே எம்பெருமானோடு ஸாமயாபத்திருபமான மோக்ஷமென்பது ஒரு நிர்வாஹம். ஸ்வஸ்வரூபத்திற்கு ஸைமமாக [அதுருபமாக] இருப்பதைக் கொண்டிருக்கிற மோக்ஷம்—கைக்கரியரூபமான மோக்ஷம்—என்பது மற்றொரு நிர்வாஹம். சமன்—சமம்; மகரனகரப்போலி. சமமென்று ஸைமமென்றபடியாய் ஸாமய மென்றதாகும். திருமலையானது எம்பெருமானுக்கு எப்படி சேஷப்பட்டிருக்கிறதோ அப்படியே நாமும் சேஷப்பட்டிருக்கும்படியாகச் செய்து கொடுக்கு மென்பதும் ஒரு நிர்வாஹம். ஸ்வசேஷத்வ ஸைம சேஷத்வத்தைத் தருமென்றதாயிற்று. (ஏ)

2926.

குன்றமேந்திக்குளிர்மழைகாத்தவன்* அன்றுஞ்ஞாள் அளந்தபிரான்* பரன்
சென்றுசேர்திருவேங்கடமாமலை* ஒன்றுமேதொழு நம்வினையோயுமே. (அ)

குன்றம் ஏந்தி	{ (கோவந்தனை) மலையைக்	பரன்	எம்பெருமான்
குளிர் மழை	{ குடையாகத் தாங்கிநன்று	சென்று சேர்	வந்து சேர்ந்ததீடமான
காத்தவன்	{ குளிர்ந்த பெருமழையை	திருவேங்கடம் மா	திருமலையொன்றை
அன்று	{ தடுத்தவனும்	மலை ஒன்றுமே	மாத்திரமே
ஞாள் அளந்த	{ முன்பொருகாலத்தில்	தொழு	தொழுப்பெறில்
பிரான்	{ உலகங்களை யளந்த	நம் வினை	நமதுவினைகளையாவும்
	{ பிரபுவுமாகிய	ஒயும்	தொலைந்திடும்.

* * *—எம்பெருமானுக்கும் பரம்பராய்ப்பமான திருமலைதான் நமக்கும் பரம்பராய்ப்பம்; அது நமக்கு ஒரு பலனையளிக்க வேண்டுமென்பதில்லை; ஒரு பலனையும் தாரா தொழியினும் அதுவே நமக்கு பராய்ப்பமாகக் கடவது—என்கிறார்.

விபவாவதாரத்தோடு அச்சாவதாரத்தோடு வாசியுந் எஞ்ஞான்றும் மலையே ரக்ஷமென்று சாடுக்தியாக இங்கு அருளிச் செய்வார்கள். (அ)

2927.

ஒயும்மூப்புப் பிறப்பிறப்புப்பிணி* வீயுமாறுசெய்வான் திருவேங்கடத்
தாயன்* நான்மலராம் அடித்தாமரை* வாயுள்ளும்மனத்துள்ளும் வைப்பார்கட்கே.

திருவேங்கடத்து	{ திருமலையில்வாழ்கிற ஸ்ரீகிருஷ்	ஒயும் மூப்புமிறப்பு	{ ஒய்வை விளைக்கின்ற கிழத்
ஆயன் தாமரை	{ ணன் அப்போதல்லாத்	இறப்பு பிணி	{ தன்மென்ன பிறவியென்ன
நான் மலர் ஆம்	{ செந்தாமரைப் பூப்போன்ற		{ மரணமென்ன வியாதி
அடி	{ திருவடிகளை		{ யென்ன (ஆகிய இவை)
வாய் உள்ளும்	{ வாக்கினுள்ளும் நெஞ்சினுள்	வீயும் ஆறு செய்	{ தொலையும் வகை செய்துள்ள
மனத்துள்ளும்	{ ளும் வைத்துக் கொள்பவர்	வான்	{ வன்
வைப்பார்கட்கு	{ களுக்கு		

* * *—திருமலையொன்றே நம் வினை ஓய்வதற்குப் போதுமென்றார் கீழ்; அந்தத்திருமலை தானும் பூர்த்தியாக வேண்டுமென்பதில்லை, அதில் ஏகதேசமே போதுமென்கிறார்ப்பாட்டில். (இங்கு ஏகதேசமென்ற கிற வார்த்தையினால் நினைக்கிறது திருமலையப்பனை. திருமலையில் ஸம்பந்தத்தைப் பற்றியாயிற்று ஸ்ரீநிவாஸனும் உத்தேசயவதும், திருமங்கையாழ்வார் “வடமாமலைபுச்சிசைய” என்று ஸ்ரீநிவாஸனைத் திருமலையின் ஏகதேசமாகவே கூறினார்.)

பிணி வீயுமாறு செய்வான் திருவேங்கடத்தாயன் நான்மலராம் அடித்தாமரை வாயுள்ளும் மனத்துள்ளும் வைப்பார்கட்கு மூப்புப் பிறப்பு இறப்பு ஒயும் என்றும் அங்கவழிப்பது.

ஒயும் என்பதை வினைமுற்றுகக் கொள்ளாமல் ‘ஒயும் மூப்பு—ஒய்வை விளைக்கின்ற மூப்பு’ என்று மூப்புக்கு அடைமொழியாக்கி யுரைப்பார் பன்னிராயர் வராகாரர் திருவேங்கடத் தாயனானவன் (தனது) நான்மலராமடித் தாமரையை வாயுள்ளும் மனத்துள்ளும் வைப்பார்கட்கு, ஒயுமூப்புப் பிறப்புப் பிறப்புப் பிணிகளை வீயுமாறு செய்வான்—என்கிற அங்கவயக்கரம் இவர்க்கு விவக்ஷிதம். (க)

2928.

வைத்தநாள்வரைஎல்லெருறுகிச்சென்று* எய்த்தினைப்பதன்முன்னம் அடையினே*
பைத்தபாம்பணியான் திருவேங்கடம்* மொய்த்தசோலைமொய்ப்பூந்தடந்தாழ்வரே. (இ)

வைத்த நாள்வரை	{ (பாகவதர்களே) (உங்களுக்கு	சென்று	{ (திருமலையை நோக்கிச்)
எல்லெருறுகி	{ குச் சங்கற்பித்து வைத்த	பைத்த பாம்பு	{ சென்று
	{ ஆயுட்காலத்தினுடைய அள	அணையான்	{ படமெடுத்த ஆதிசேஷனைப்
	{ வான் எல்லையானது	திருவேங்கடம்	{ படுக்கையாகக்கொண்ட பெரு
	{ அணுகி	மொய்த்த சோலை	{ மானது (அத்)திருமலையில்
எய்த்த இளைப்ப	{ (அதனால் நீங்கள்) மிகவும்	மொய் பூ தடம்	{ நெருங்கின சோலைகளும்
தன் முன்னம்	{ தளர்ச்சியடையவதற்கு	தாழ்வர்	{ நெருங்கின புஷ்கரிணிகளு
	{ முன்னே.	அடையின்	{ முள்ள திருத் தாழ்வரைவைய
			{ அடையுங்கள்

* * *—பரம போக்யமான திருமலையையே பரம பராய்ப்பமாகப் பற்றுங்கொண்டு பிறர்க்கு உபதேசிக்கிறார். எம்பெருமான் சேதநர்களுக்குக் கரணகளைபரக்களைக் கொடுத்து ஆயுளையும் அருளுகிறார்; இவை எதற்காகவெனில், திருமலை முதலான திருப்பதிகளிலே சென்று வழிபாடு செய்வதற் காகவேயன்றி வேறொரு காரியத்திற்காகவன்று. ஆயினும், உலகர் உடலில்-வலிவுள்ள காலங்களில்

விஷயாந்தரங்களிலே மண்டிக் கிடந்து, திவ்யநேச வழிபாடுகளைப்பற்றிப் போகப்போகப் பார்த்துக்கொள்
வோம் என்று பதற்றமற்று ஆற்றிடுத்து விடுகிறார்கள்; பார்த்துக்கொண்டிருக்கும்போதே பலவகைகளி
லும் தளர்ச்சிவந்து சேர்கின்றது; அப்போது திவ்யநேச வழிபாட்டை நோக்கிலும் களைக்கப் பராக்கி
யில்லையாகிறது. அங்மனம் ஆகாமே திருமலையைப் பணிமின் என்றோராயிற்று. (க0)

2929.

தாள்பரப்பி மண்தாவியவிசனை* நீள்பொழில் குருகூர்ச்சடகோபன்சொல்*
கேழிலாயிரத்து இப்பத்தும்வல்லவர் வாழ்வார்வாழ்வெய்தி ஞாலம்புகழுவே. (குக)

தாள் பரப்பி மண் தாவிய விசனை	{ திருவடிபயனிரிந்து பூமியெல் லாம் அளந்துகொண்ட எம் பெருமானைக் குறித்து	கேழ் இல் ஆயிரத்து இப் பத்தும் வல்ல வர்	{ ஒப்பற்றதான ஆயிரத்தில் இத் திருவாய்மொழியை ஓதவல் லவர்கள்
நீள்பொழில் குரு கூர் சடகோ பன் சொல்	{ உயர்ந்த சோலைகளையுடைய திருக்குருகூரில் (அவநிரிந்த) ஆழ்வார் அருளிச்செய்த	ஞாலம் புகழ் வாழ்வு எய்தி (அந்த வாழ்ச்சி ஒருநாளும் குன்றாமே) வாழ்வார்	{ உலகம் யாவும் கொண்டாடும் படி வாழ்ச்சி பெற்று விளங்குவார்

* * * இப்பதிகம் திருவேங்கடமுடையானைக் கவிபாடினதாயிருக்க “தாள்பரப்பி மண்தாவிய
விசனை” என்றது என்னென்னவிலும் எல்லாநரையும் திருவடிகளின் கீழேயிட்டுக்கொள்ளுமாக்காக நிற்கிற
நிலையாலும், * காளமும் வானரமுமானவற்றுக்கும் முகங்கொடுத்துக்கொண்டு நிற்கிறபடியாலும்
திருவேங்கடமுடையானை உலகஎந்த பெருமானாகச் சொல்லப் பொருத்தமுண்டென்பர் ஆசிரியர்கள். (கக)

மூன்றம்பத்து—நான்காந்திருவாய்மொழி—புகழநல்லொருவன்
(எம்பெருமான் லகல பதார்த்த ஸ்வரூபியா யிருக்கிறபடியைப் பேசுவது)

2930. புகழநல்லொருவனென்கோ பொருவில்சேர்ப்பூமியென்கோ*
திகழும் தண்பரவையென்கோ தியென்கோவாயுவென்கோ*
நிகழாமாகாசமென்கோ நீள்சுடரிரண்டுமென்கோ*
இகழிலிவ்வனைத்துமென்கோ கண்ணனைக்கவுமாமே. (க)

கண்ணனை	{ “உலகத்து எல்லாப் பொருள் களையும் தனக்குச் சரிமராக வுடைய” எம்பெருமானை (வேதங்கள் இதிஹாஸ புரா ணங்கள் முதலியவற்றால்)	வாயு என்கோ நிகழும் ஆகாசம் என்கோ	{ காற்று என்பேரே? எங்குமுள்ளதான ஆகாச மென்பேரே?
புகழும் நல் ஒருவன் என்கோ	{ புதுபுது கூறப்பெற்ற விஸ்கூணமான குணங்கள் முதலியவற்றையுடைய ஒப்பற்றவன் என்று சொல்வேரே?	நீள் சுடர் இரண் டும் என்கோ	{ மிக்க வொளியையுடைய (என்றியன் சந்திரன்) என்ற இரண்டு சுடர்களு மென்பேரே?
பொருவு இல் சேர் பூமி என்கோ	{ ஒப்பில்லாத சிறப்புக்களை யுடைய பூமியென்று சொல்வேரே?	இகழ்வு இல் இவ் அனைத்தும் என்கோ	{ [வேண்டும் பொருள்க ளாகக் கைக்கொள்ளுதற்கு உரிய] இவைமெல்லாப் பொருள்களு மென்பேரே?
திகழும் தண் பரவை என்கோ	{ விளங்குகிற குளிர்ச்சியான நீர்நிலையென்று சொல் வேரே?	கூவும் ஆறு எ	{ (எம்பெருமானைச்) சொல்லி யழைக்கும் விதம் (என்னே) [யான்] இன்னதென்று உணரேன் என்றபடி.]
தி என்கோ	{ அக்கினி பென்பேரே?		

* * *—எம்பெருமான் பரபஞ்சஸ்வரூபிக்குக் காரணமான பஞ்சமஹா பூதங்களையும்,
அந்தப் பூதங்களினால் இயன்ற பொருள்களையும் தனக்குச் சரிமராகக் கொண்டு விஸ்கூணமான குணங்
களோடு ஆழ்வார்க்கு னைவை தந்தருளியதனால், அத்தகைய நிலைமையை வேலைக்கப்பெற்ற ஆழ்வார்
அப்பெருமானை இப்படிப்பட்ட தன்மையையுடையவனென்று கூறுதற்கு இயலாமல் திகைத்து நிற
கின்றார். “கண்ணனைக் கூவுமாமே” என்று, முடிக்குரு சொல்லி இந்திய விடிகருக்கிறார்; அதனை வரு
வித்து உரைத்துக்கொள்க. விதமென்ற பொருளை யுணர்ந்துகொண்டு ஆறு என்ற சொல் வருமிகங்களில்
முடிக்குரு சொல் கூறப்படாது எஞ்சி நிற்பதை இலக்கியங்களிற் காணலாம். இது இதைப் பிடிச்சம். (க)

29331. கூவுமாறறியமாட்டேன் குன்றங்களைனத்துமென்கோ*
மேவுசீர்மாரியென்கோ விளங்குதாரகைகளென்கோ*
நாவியல்கலைகளென்கோ ஞானநல்லாவியென்கோ*
பாவுசீர்க்கண்ணனென்மான் பங்கயக்கண்ணனையே. (உ)

பாவு சீர் கண்ணன்	{ பரம்பிளி திருக்கல்யாண குணங்களையுடைய க்ருஷ்ணனென்ற திருநாம முடையவனும்	{ விளங்கு தாரகைகள் என்கோ	{ பிரகாசிக்கின்ற நகைத்திரங்க ளென்பேனோ?
பங்கயம் கண்ணன்	{ செந்தாமரை மலர்போன்ற திருக்கண்களை யுடைய வனும்	{ நா இயல் கலைகள் என்கோ	{ நாவினால் முயற்சியோடு உச்சரிக்கப்படுகின்ற கல்விகளென்பேனோ?
எம்மாளை	{ எமது தலைவனுமாகிய எம் பெருமானே		
குன்றங்கள் அனைத்தும் என்கோ	{ மலைகள் எல்லாமும் என்று சொல்வோனோ?	{ ஞானம் நல் ஆவி என்கோ	{ அந்த ஞானத்திற்குக் காரண மான நல்ல சப்தங்கள் என்பேனோ?
மேவு சீர் மாரி என்கோ	{ (கண்டார்) விரும்பும்படியான சிற்பையுடைய மழை பென்பேனோ?	{ கூவும் ஆறு அறிய மாட்டேன்	{ (எம்பெருமானைச், சொல்லும் விதத்தை அறிகின்றே னில்லை.

* * * கீழ்ப் பாசுரத்திற் கூறிய பஞ்சபூதங்களின் காரியப் பொருளாக எம்பெருமானை இந்தப் பாசுரத்தில் ஆழ்வார் அதுபவிக் கிறார். குன்றங்கள் முதலியவை எம்பெருமான் வடிவமாகவே ஆழ்வார்க்குத் தோற்றத்தால் “பங்கயக் கண்ணன்” என்றதனோடு “குன்றங்க ளனைத்தும்” என்பன முதலியவற்றோடு வாசியில்லாமல் இவர்ப் படுபடுகின்றனவென்க.

ஆழ்வார் மயர்வற மதிநலமுருள்பெற்று எல்லாப் பொருள்களையும் உள்ளங்கை நெல்லிக் கணிபால் நன்கு உணர்ந்திருந்தும் “காலாமும் நெஞ்சியுடும் கண்சமுதும்” 2618 என்றபடி தாம் பக்தி மீதில் பரவசப்பட்டிருந்தாலும் எம்பெருமானது தன்மையைப் பேச இயலாமல் “கூவுமாறு அறிய மாட்டேன்” என்கிறார். இவ்வி, எம்பெருமானது விபூதிகள் இவ்வளவென்று ஓரளவுபட்டாராமையால் அவற்றை முற்றவும் சொல்லமாட்டாது இங்ஙனம் கூறுகின்றாரெனினும் அமைபும். (உ)

29332. பங்கயக்கண்ணனென்கோ பவளச்செவ்வாயனென்கோ*
அங்கதிரடியனென்கோ அஞ்சனவண்ணனென்கோ*
செங்கதிர்முடியனென்கோ திருமறுமார்வனென்கோ*
சங்குசக்கரத்தனென்கோ சாதிமாணிக்கத்தையே. (ங)

சாதி மாணிக்கத்தை	{ நல்ல சாதியான [ஆகரத்தில் தோன்றிய] கருமாணிக்கம் போல விளங்குகின்ற திரு மேனியையுடைய திருமலை	{ அஞ்சனம் வண்ணன் என்கோ	{ மைபோலும் கருகிறத்தை யுடையவ் னென்பேனோ?
பங்கயம் கண்ணன் என்கோ	{ செந்தாமரைக் கண்ண னென்பேனோ?	{ செம் கதிர் முடியன் என்கோ	{ சிவந்த ஒளியையுடைய கிரீடத்தையுடைய னென் பேனோ?
பவளம் செம் வாயன் என்கோ	{ பவளம்போலச் சிவந்த வாயை யுடையவன் என்பேனோ?	{ திரு மறு மார்வன் என்கோ	{ பிராட்டியையும் பூரி வதன் மென்னும் மறுவையு முடைய திருமார்பை யுடையவ் னென்பேனோ?
ஆம் கதிர் அடியன் என்கோ	{ அழகையும் ஒளியையுமுடைய திருவடிக்களையுடையவ னென்பேனோ?	{ சங்கு சக்கரத்தன் என்கோ	{ சங்கு சக்கரங்களையுடைய னென்பேனோ?

* * * எம்பெருமான் பரபஞ்ச சரீரகனுமிருக்கும்படியை முதலிரண்டு பாசுரங்களிற் கூறிய ஆழ்வார், இந்தப் பாசுரத்தில் தனக்கு உரிய திருமேனியோடு வேலை ஸாதிக்கின்ற அப்பெரு மானை அதுபவிக் கிறார். இவ்வாறு அதுபவித்துக் கூறியதற்குக் காரணம்—எம்பெருமான் ஜகத்தை சரீரமாகக் கொண்டு நிற்கும் நிலையும் தனக்கு உரிய திருமேனியைக் கைக்கொண்டு நிற்கும் நிலையும், இவ்விரண்டும் ஆழ்வார்க்கு ஒத்திருக்கையாலென்க.

மறு—பூரி வதனைமென்கிற மயிர்ச்சுழி.

(8)

* * * ஒருவன் எம்பெருமானை நினைப்பதற்கு எனக்கு ஒருபாயம் சொல்லவேண்டும் என்று யோசனைக் கேட்க, அதற்கு அவர் 'என் உனக்கு அது சொல்லுகிறேன், நீ எனக்கு அவனைப் பற்றி ஒருபாயம் சொல்லவில்லையா?' என்றாராம். அதற்குக் கருத்து—உலகத்தைப் பொருள்கள் பயன்படும் உருவாக்கத்தையும் பெற்று வடிவப்பெறுவது எம்பெருமானின் அவ்வப்பொருள்களில் கீழ்நிம்பதனாலே யாதலால், ஏதேனும் ஒரு பதார்த்தம் தோற்றும்போதும் ஞானிகட்கு அவனைக் கெட்கொண்டே தோற்றமென்பது. இவ்வாறு எல்லாம் நினைப்பார்களும் எம்பெருமானது எம் பெருமென்றுருந்ததாயும் 'படி'விலுதிக்கிதே லஸகஸ்வ ஸ்ரீதேவிஜீட்கரேவ வர | தத் துதேவர பம் 212 தெஜோம்ஸவாவஹ்ய ||. [உலகத்திலே சிறந்து தோற்றும் பொருள்கள் யாவும் தஜஸ்ஸின் அம்சத்தினாலுண்டானவை] என்று கிதையில் கண்ணாடிரான் பாராட்டிக் க்ஹிரிபுருத்த தத் மாஸனிக்கம் முதலியவைகளில் அவ்வென்பெருமானது அம்சம் மிக்கிருக்குமென்பது கருதி இந்தப் பாசரத்திலே எம்பெருமானை மாணிக்கம் முதலிய சிறந்த பொருள்களாகப் பாராட்டி கண்ணனனேன்க. அதுவ்ஸோதி யென்பது முதல் எம்பெருமானை நேரே சொல்லுகின்றது: (சு)

(5)

* * *—எம்பெருமான் ரஸம் நிறைந்த பண்டங்களாக இருக்குந்தன்மையை ஆழ்வார் இப்பாட்டில் பாராட்டிக் கூறுகின்றார். “ரஸொ வெவ லம் | ரஸம் ஹெவாபம் ஓஸா஽஽நம்¹ ஹவதி²”. என்ற உபநிஷத்து இயற்கு ஸ்மாரிசுத்தக்கது.

2935. பாலென்கோநான்குவேதப்பயனென்கோ*சமயநீதி .
நாலென்கோ துடங்குகேள்வியிசையென்கோ*இவற்றுள்நல்ல
மேலென்கோ வினையின்மிக்கபயனென்கோ*கண்ணென்கோ
மாலென்கோமாயனென்கோ வானவராதியையே. (சு)

வானவர்	தேவாதி தேவனுள் எம்பெரு	நல்ல மேல்	சிறந்த மேன்மை யுடையது
ஆதியை	மாண	என்கோ	என்பேனோ?
பால் என்கோ	பால் என்பேனோ?		
பயன் நான்கு	(பிரமாணங்களுக்குள்) சிறந்த	வினையின் மிக்க	(செய்கின்ற) முயற்சியைக்
வேதம்	தான் நால்வேதங்களென்	பயன்	காட்டிலும் மிகப் பலமடங்கு
என்கோ	பேனோ?	என்கோ	மேம்பட்டு விளைகின்ற
			பலன் என்பேனோ?
சமயம்	வைதிக மதத்தைத் தெரிவிக்கின்ற முறைமையை		(உனக்கு நான் இருக்கிறேன்,
நீதி நூல்	யுடைய (இதிஹாஸ	கண்ணன்	நீ அஞ்சவேண்டா என்று
என்கோ	புராணங்களாகிற) சாஸ்	என்கோ	சரமச்சிலோகத்திலுல் அபய
	திரங்கன் என்பேனோ?		மளித்த) பூரீ கிருஷ்ணன்
	(கேட்டவர்களை) நடுபடுத்தி		என்பேனோ?
துடங்கு கேள்வி	கின்ற (செவியிற்) கேட்	மால் என்கோ	அடியவர் திறந்து வியாமோஹ
இசை என்கோ	ட்டையுடைய சங்கீதமென்		முடையவென்பேனோ?
	பேனோ?		ஆச்சரியமான குணசேஷடி
இவற்றுள்	கீழ்ச்சொன்ன வேதம்	மாயன் என்கோ	தங்களை யுடையவென்கோ
	முதலிய எல்லாவற்றினும்		பேனோ?

* * *—வேதம் முதலியனவான இயலும் இசையுமாயுள்ள சப்தராசிகளை எம்பெருமான் தனக்கு விசேஷணமாகப் பெற்றிருக்கின்றபடியைக் கூறுகின்றாரிப்பாட்டில். வேதம் முதலியன தன்னை யுணர்ந்த, தான் அவற்றால் உணரப்படுபவனாதலால் எம்பெருமானுக்கு வேதம் முதலியன விசேஷணமாகும். கீழ்ப்பாசுரத்தில் கூறிய எம்பெருமானது இனிமை மீண்டும் தோன்றியதனால் பாலென்கோ என்றார். “கண்ணென்கோ” என்பதுமுதல் எம்பெருமானது தானுணர்ந்தமையை யுணர்ந்தும். (சு)

2936. வானவராதியென்கோ வானவர்தெய்வமென்கோ*
வானவர்போகமென்கோ வானவர்முற்றுமென்கோ*
ஊனமில்செவ்வமென்கோ ஊனமில்சுவர்க்கமென்கோ*
ஊனமில்மோக்கமென்கோ ஒளிமணிவண்ணையே. (எ)

ஒளிமணி	பிரகாசமுள்ள மாணிக்கம்	வானவர் முற்றும்	அந்த வானவர்க்கு (இது
வண்ணை	போன்ற வடிவையுடைய	என்கோ?	வரையிற் கூறப்படாத)
	பெருமாளை		எல்லாம் என்பேனோ?
வானவர் ஆதி	நித்யஸூரிகட்குத் தலைவன்	ஊனம் இல் செல்	என்றும் அறிதல் இல்லாத
என்கோ	என்பேனோ?	வம் என்கோ	செவ்வமென்பேனோ?
வானவர் தெய்வம்	அந்த நித்யஸூரிகளால்	ஊனம் இல்	ஒருநாளும் நசிக்காத ஸ்வர்க்க
என்கோ	கதியென்று பற்றப்படும்	சுவர்க்கம்	போகமென்பேனோ?
	தெய்வமென்பேனோ?	என்கோ	
வானவர் போகம்	அந்த நித்யஸூரிகளால் அனு	ஊனம் இல்	விஷ்ணுமான மோகூமென்
என்கோ	பலிக்கப்படுகின்ற பொருள்	மோக்கம்	பேனோ?
	என்பேனோ?	என்கோ	

* * *—எம்பெருமான் ஐச்வர்யம் முதலிய புருஷார்த்தங்களை யுடையவென்பதை இப்பாட்டிலுள்ளிச்செய்கிறார். “வானவர் தெய்வம், வானவர் போகம், வானவர் முற்றும்” என்று வருவதனால் “வானவராதி” என்பதற்கு—கீழ்ச்சமயபுள்ளிப்போல் ப்ரஹ்மாதி தேவர்கட்குத் தலைவன் என்று பெருந் கொள்ளாது நித்ய ஸூரிகட்குத் தலைவன் என்று பெருந் உரைக்கப்பட்டது. எம்பெருமான் ப்ரஹ்மாதி தேவர்களைப் படைத்தல் முதலியன செய்வதன்றி “உண்ணுஞ்சோறு பருகிறீர் தின்னும் வெற்றிலையுமெல்லாம் கண்ணன்” (3293) என்றபடி எல்லாமுமாக இருப்பது நித்யஸூரிகட்கே யென்க. வானவர்போக மென்கோ என்பதற்கு அவ்வானவர்கட்கு ஆராதனையிலுண்டாகிய பயனுக்கே பரிசாய் என்பேனோ? என்றும், வானவர் முற்றுமென்கோ என்பதற்கு—அவ்வானவர்கட்கு எனை வகையான ரக்ஷணமும் என்பேனோ? என்றும் உரைக்கலாம். ஊனமில் செவ்வம்—சிலநாளின்ன்று வந்துவதல்லாமல் எந்நாளும் அழியாத ஸப்தம். ஊனமில் சுவர்க்கம்—சிலநாளிற்குது புண்ணியப்பய தொழிந்ததற்கு தன்னும்படியானதல்லாமல் கல்பகாலம் வரையிலுள்ளி வாழும் சுவர்க்கம். ஆத்மாவையதுபவித்தல் மாத்மிரத்தையுடைய கைவலயமென்னும் மோகூத்தினும் வேறுபாடு விளங்க, பரமாத்மாவான எம்பெருமான யதுபவித்தலையுடைய பரமபுருஷார்த்தமாகிற மோகூத்தை ‘ஊனமில் மோக்கம்’ என்றார். (எ)

2937. ஒளிமணிவண்ணனென்கோ ஒருவனென்றேத்தநின்*
நளிர்மதிச்சடையனென்கோ நான்முகக்கடவுளென்கோ**
அளிமகிழ்ந்துலகமெல்லாம் படைத்தவையேத்தநின்*
களிமலர்த்துளவனெம்மான் கண்ணனைமாயனையே.

(அ)

அளி மகிழ்ந்து உலகமெல்லாம் படைத்து	{ உயிர்களைப் பாருகாத்தலை யிரும்பி எல்லா உலகங்களை யும் ஸ்ருஷ்டித்த	ஒளி மணி வண்ணன் என்கோ	{ பிரகாச முள்ள மாணிக்கம் போன்ற வடிவையுடையவ னென்பேனே?
அவை ஏத்த நின்ற	{ அவ்வுலகங்களெல்லாம் (தன் னைத்) துதிக்கும்படி நிற் கின்ற	ஒருவன் என்று ஏத்த நின்ற நளிர் மதி சடை யன் என்கோ	{ ஒப்பற்ற கடவுள் என்று (தன் னுடைய அடியவர் யாவ ரும்) துதிக்கும்படி நின்ற ருளிர்ந்த திறைச்சந்திரனைத் தனது சடைமுடியிலே யுடைய ருத்திரன் என்ற பேனே?
களிமலர் துளவன்	{ தேனையும் பூவையுமுடைய திருத்துழாய்மாலையை யணிந்தவனும்		
எம் மான் மாயனை கண்ணனை	{ எமக்குத் தலைவனும் மாயங்களையுடையவனுமாகிய கண்ணபிரானை	நான் முகன் கடவுள் என்கோ	{ பிரமதேவனென்பேனே?

* * * —இந்தவுலகில் பிரதானரான சிவனையும் பிரமனையும் எம்பெருமான் தான் உடைமை
யாகப் பெற்றிருத்தலை ஆழ்வார் இந்தப்பாசரத்தில் அருளிச்செய்கிறார். (அ)

2938. கண்ணனைமாயன் றன்னைக் கடல்கடைத்தமுதங்கொண்ட*
அண்ணலையச்சுதனை அனந்தனையனந்தன் தன்மேல்*
நண்ணிநன்குறைகின்றானை ஞாலமுண்டிழந்தமாலை*
எண்ணுமாறியமாட்டேன் யாவையும்வயருந்தானே.

(க)

கண்ணனை	{ (அடியார்க்கு எளியானை) க்ருஷ்ணனாகத் திருவவதரித் தவனும்	நன்கு உறை கின்றனை	{ கன்றாகக் கண்வளர்ந்தான் பவனும்
மாயன் தன்னை	{ ஆச்சரியமான குணஞ் செயல் களையுடையவனும்	ஞாலம் உண்டு உமிழ்ந்த மாலே	{ பிரபஞ்சத்தை (பிரளயகாலத் தில்) வயிற்றில் வைத்துப் பாதுகாத்து (அந்தப் பிரள யம் நீங்கியவுடனே) வெளிப் படுத்திய வாத்தலய முடைய வனுமான திருமலை
கடல் கடைந்து அமுதம் கொண்ட அண்ணலை அச்சுதனை	{ பெருமையையுடையவனும் (தன்னையடைந்தவரை) ஒரு போதும் நழுவுவிடாதவனும்	எண்ணும் ஆறு அறிய மாட்டேன்	{ (இந்தன்மைய நென்று) நினத்துக் கூறும் வகையை அறிகின்றேனில்லை;
அனந்தனை	{ அளவிட முடியாத ஸ்வரூப ரூபகுணவியூகிகளை யுடைய வனும்	யாவையும் யவரும் தானே	{ எல்லாவகைப்பட்ட அசேத னப் பொருள்களும் எல்லா வகைப்பட்ட சேதனப் பொருள்களும் அந்த எம் பெருமான் தானேயாவான்.
அனந்தன் தன் மேல் நண்ணி	{ திருவந்தாழ்வான்மீது பொருந்தி		

* * * —எம்பெருமானுடைய விபூதிகளைத் தனித்தனியே சொல்லிமுடித்தல் முடியாத காரியம்;
சுருக்கமாகச் சொல்லில், சேதனப்பொருள்களும் அசேதனப் பொருள்களுமாகிய எல்லாமும் அவனுடைய
விபூதிகளேயாம்—என்கிறது இப்பாசரம்.

பிரமன் முதலிய ஸகலதேவர்களுமுட்பட யாவும் அழிந்துபோகின்ற யுகாந்தகாலத்திலே
பூரிமஹாவிஷ்ணு அண்டக்களையெல்லாம் தன் திருவயிற்றில் வைத்து அடக்கிக்கொண்டு சிறுகுழந்தை
வடிவமாகி ஆதிசேஷனது அம்ஸமானதொரு ஆலிலையின்மீது பள்ளிகொண்டு யோகசித்திரைசெய்து
அந்தப்பிரளயம் நீங்கினவாறே அவைகளை முன்போலவே வெளிநாகொண உமிழ்வென்பது ஞால
முண்டிழந்த வரலாறு.

(க)

2939. யாவையும்வயருந்தானாய் அவரவர்சமயந்தோறும்*
தோய்விவன்புலனைந்துக்கும் சொல்படானுணர்வின்பூர்த்தி*
ஆவிசேருயிரினுள்ளால் ஆதுமோர்பற்றிலாத*
பாவனையதனைச்சுடில் அவனைபுகுடலாமே.

(இ)

உணர்வின் மூர்த்தி	{ ஞானஸ்வரூபமாக இருக்கின்ற எம்பெருமான்	{ ஆத்மாக்களுக்கு உள்ளேயிருந்தும் அவைகளுடைய சுகதுக்கங்கள் எம்பெருமானைச் சேரமாட்டா என்றது எவ்வாறு பொருத்துமென்றும்.
யாவையும்	{ எல்லா அசேதனப் பொருள்களும்	{ உடம்பைப் பொருந்திய ஆத்மாவினே
யவரும்	{ எல்லாச் சேதனர்களும்	{ ஆகவே சேர் உயிரின் உள்
தான் ஆய்	{ தானேயாகியும்	{ மாவீனுடைய ஸ்வரூபத்திலே
[சேதநாசேதநங்களில் அந்தராத்மாவாகத்தான் மிரவேசித்திருந்தும்]		{ சரீரத்தைச்சார்ந்த இளமை முதலிய தன்மைகள் எதிலும்
அவர் அவர்	{ அந்தந்தச் சேதனர்கட்கு உரியவனான (சுகம் துக்கம் முதலிய நிலைமைகளில்)	{ ஐர் பற்று இலாத
சமயம் தோறும்	{ (அவர்களைப் போலத் தனக்கு) யாதொரு கலப்பும் இல்லாதவன்;	{ பாவனை
தோய்வு இலன்	{ பஞ்சேந்திரியங்களின் அறிவுக்கும் விஷயமாகச் சொல்பவன்; [ஐம்புலன்களாடும் அறியப்படாதவனென்ற படி.]	{ அந்நே கூடில்
புலன் ஐந்துக்கும் சொல்பவன்		{ அவனையும்
		{ (சேதநர்களின் சுகதுக்கங்கள் சிறிதும் சேரா என்கிற இதுவும்)
		{ கூடல் ஆம் தரும்.

* * *—உடனுக்கு உள்ளேயிருக்கிற உயிர்க்கு அந்த உடலைச்சார்ந்த இளமை நரை திரை முதலிய வேறுபாடுகள் நடடுவதில்லையென்ற எண்ணம் மனதிறப்பிடமாயின், எம்பெருமானின் சேதராத சேதனங்களுடைய கண்கள்திருத்தலும் அவற்றின் சுகம் துக்கம் முதலிய நிலைகளையும் அவ்வுடம்பெருமானுக்குக் கூடாதுவென்பதும் நன்கு விளங்குமென்பது இப்பாசரத்தின் தாற்பரியமாகும். ஆத்மாக்களுக்கு உடைப்பைச்சேர்ந்த இன்பப் பருமை முதலியன கூடாவிட்டாலும் அவுடம்பைச்சார்ந்த சுகதுக்கங்கள் தோன்றுவதுதற்போல, எவ்வேசுவான் சேதராசேதனங்களில் ஆத்மாதாவாய் நிற்கும்போது அதேசுகங்களின் பரிணாமம் கூடாவிட்டாலும் ஆத்மாக்களின் சுகதுக்கங்கள் முதலியவை கூடவேண்டாமெனவே வெண்ணில்—சூற்றெரியாய் சிறைநடைவாந்தர ஈரனுமையானும் ஆகிய இருவரும் சிறைச்சாலையில் இருந்தரேயாயினும் குற்றமாய் மந்திரம் வகுத்திலிற், அச்சிறையிலிருந்துகொண்டிரு வகுத்தம் அரச குமரனுக்கு நிகழாதவாறுபோல, ஆத்மாவும் பரமாத்மாவும் உடலிற் புக்கிருந்தனரேயாயினும் ஆத்மா சுகமத்திலுல் சுதரூபப்பெச்ச சுகதுக்கங்களையுறுப்பித்து நிற்க எம்பெருமான் தன்னிச்சையிலே புக்கிருப்பதனால் ஆந்தச் சுகதுக்கங்களையுறுப்பியாமல் நிற்பென்க.

“யாவையும் யவருந்தானும்” என்று வந்ததனால் “அவரவர் சமயந்தோறும்” என்றவிடத்தில் “அவையாவை சமயந்தோறும்” என்றும் உபலக்ஷணமாகக் கொள்ளும். அவரவரென்ற அங்கு சேதேருடைய பன்மையையுபயோகம். சமயம்—உபயோகமாக ஏற்பட்டுள்ள ஒருமை. அவரவர் சமயம்—சேதேசுக்களின் சகதுக்கங்கள்; அவையாவையசமயம்—அசேதேசுக்களின் இனப்படி பருத்தல் முதலிய பரிணாமங்கள். புலன்—புலம்; சுவை ஒளி ஊறு ஓசை காற்றும் என்னும் ஐந்து இன்பபுலவுண்கள்—இச்சொல் இங்கு இலக்கணையால் பன்மையாகன மூக்குச் செவியென்னும் பஞ்சேந்திரியங்களைபுலனாக்கிற்று. “புலனைத்துக்குள் சொல்படாள்” என்றவிடத்தில், சொல்புதுதல்—அறிதலாய், ஐம்பொருள்களால் அறிய முடியாதவென்றது பொருளுரைப்பினுமாம். ஐந்துக்கு—உருப மயக்கம்.

பின்னிரண்டடிக்கட்டு, ஆலி—உயிரை, சேர்—அடைந்துள்ள, உயிரினுள்—பரமாத்மாவின்மீட்தில், ஆதம் ஓர்ப்பு இவர்தபாவவழியை—புறம்பேவெருதுநிறும் சிறிதும் செல்லாத [இடையருமல் அப்பிராணிடத்தே செல்வதுகின்ற] பத்தியை, கூடும்—அடைந்தால், அவனையும் கடல் ஆம்—அப்பரமாத்மாவையும் கடலாம். என்பதற்கவுரைப்பாருமுள்ள; உபாயாத்ரங்களிலுண்டான பற்றுமுழுவதும் விதலாகும் ரப்பத்தியை மேற்கொண்டால் அப்பரம் புருஷனைபுகூடலாமென்பதற்க உரைப்பாருமுள்ள; வேறுபொருள் எதிலும் பற்று இல்லாதபாவவியை [அந்திமன்குறியியல்] கூடலால் அவனைக்கூடலாமென்று உரைப்பாருள்ள. எம்பெருமானார் இப்பொருள்களையெல்லாம் தன்னிளர்; இந்தப் பதிகத்தில் எம்பெருமான் சேதகரேதேகதெய்வம், அத்தராத்ராத்வாய் மிக்கினல் தன்மைமைபக் கூறுவதால் அதற்கு ஏற்ப, எம்பெருமான் வியாயித்திருக்கி சேதகரேதேகதெய்வமில் தோஷங்கள் அவ்வெம்பெருமானுக்குத் தம்பெருமானாவென்பதைக் கூறவேண்டுவது முக்கியமாதலால் முந்தின பொருளை சிறப்புடையதென்பது எம்பெருமானார் விருஷன்எனாமல்.

உள்ளால் = ஆல் - அசை. ஸாவநா என்ற வடசொல் பாவவையெனத் திரிந்தது. 'பாவனை யதனை' என்றதில் அது - புகுதிப்பொருள்வினாகி.

2940. கூடிவண்டறையுந்தண்டார்க் கொண்டல்போல்வண்ணன் தன்னை*
மாடவர்பொழிற்ருகூர் வண்சடகோபன்சொன்ன*
பாடலோராயிரத்துள் இவையுமொருபத்தும்வல்லார்*
வீடிவோகமெய்தி விரும்புவரமரர்மொய்த்தே.

(५५)

வண்ணக் கூடி அறையும் நண் தார்	வண்டிகள் மொய்த்து (மது பானத்தினாலுண்டானகளிப் பினால்) நீங்காருச்செய்கின்ற குளிர்ந்த மாணியை யுடைய	பாடல் ஓர் ஆயிரத்துள்	ஒப்பற்ற ஆயிரம் பாசரங் களுள்
கொண்டல் போல் வண்ணன் தண்ணை	காளமேகச்யாமனைக் குறித்து;	இவை ஒரு பத் தும் வல்லார்	இந்தப் பத்துப் பாசரங்களை யும் அறியவல்லவர்
மாடு அலர் பொழில் குருகூர் வள் சடகோபன் சொன்ன	சுற்றுப்பக்கங்களில் மலர்ந்த சோலைகளையுடைய திருக் குருகூரின்வழிநீங்க ஒளநார் யுந்தையுடைய நம்மாழ்வார் பாடியருளிய	விந் இவ் போகம் எய்தி	இடைவிடுகலிவந்த [நிரந்தர மான] பகவத்புபவத்தைப் பெற்று
		அமரர் மொய்த்து விரும்புவர்	நித்யஸூரிகளால் நெருங்கி விரும்பப்படுவர்

* * *—மலர் ஐந்தாவதாகான நித்யஸூரிகள் “இருந்தருமா ஞானமான இந்தப் பிரபஞ்
சத்தில் மிகந்தும் நம்மைப்போன்று நன்றானத்தைப் பெற்று எம்பெருமானை இவ்வாழ்வார் அதுபயன்
கின்றனரே!” என்றும் நம்மாழ்வாரிடத்துநீதும் கொண்ட பேரன்மியல், ஆழ்வாரருளிச் செய்த இப்
பத்துப் பாசரங்களையும் ஒதினவர்களிடத்திலும் பதிக்கொண்டு ஸர்வேச்சுவரையும் ஈட்டி இவர்களை
நெருங்கி ஆதரிப்பார்களென்க. (கக)

மூன்றம்பத்து—ஐந்தாந்திருவாய்மொழி—மொய்ம்மாம்பூம்பொழில்

எம்பெருமானுடைய குணபுவம் விஞ்சி, நின்றவிடத்தில் நிற்கமுடியாமல் ஆடுவதும் பாடுவது
மான நிலைமை பரவசமாக உண்டாகப்பெற்ற மெய்யன்பர்கள் வாழ்த்தியும் அவ்வகையான விசார
முண்டாகப் பெருதவர்களைத் தாழ்த்தியும் கூறுவது இப்பதிகம்.

2941. மொய்ம்மாம்பூம்பொழிப்பொய்கை முதலைச்சிறைபட்டுநின்ற*
கைம்மாவுக்கருள்செய்த கார்முதில்போல்வண்ணன்கண்ணன்*
எம்மாணைச்சொல்லிப்பாடி யெழுந்தும்பறந்துத் துள்ளாதார்*
தம்மாலைகருமமென்கொல்லீர் தண்கடல்வட்டத்துள்ளீரே. (க)

தண்கடல் வட்டத்து உள்ளீர்	குளிர்ந்த கடல் குழந்த பூமண்டலத்திலுள்ளவர் களே,	கார்முதில் போல் வண்ணன் கண்ணன் எம் மானை சொல்லி பாடி எழுந்தும் பறந்தும் துள்ளாதார் தம்மால் என் கருமம் சொல்லீர்	காளமேகச்யாமானானு பூரீ க்ருஷ்ண பரமாத்வை புகழ்ந்துபாடி இருந்தவிடத்தி லிராமல் எழுந்தும் பூமியில் கால்பாவாதடி அலைந்தும் களித்துக் கூத்தாடாதவர்களால் என்ன பயன்? சொல்லுங்கள்
மொய் மா பூ பொழில் பொய் கை	நெருங்கின பெரிய பூஞ்சோலை களைபுடைய தடாகத்தில்		
முதலை சிறைபட்டு நின்ற கைமாவுக்கு அருள் செய்த	முதலையினால் கவ்வப்பட்டு கரையேறமாட்டாத வருந்தி நின்ற கஜேந்தி ராழ்வானுக்கு க்ருபை பண்ணின		

* * *—பூரீ கஜேந்திராழ்வானை ரகசித்தருளின எம்பெருமானுடைய இந்த ஆச்சரித வாத்தஸல்
யத்தை யதுஸத்தித்தும் விசாரமடையாதிருப்பாருடைய பிரப்பு வீண் என்கிறார்.

இங்கே நம்பினீயாதி—“பட்டர் இவ்விடத்தை அருளிச் செய்யாரிந்நச் செய்தே ‘அவன்
நூறுயிரகு செய்தாலும் விக்குதராகாமைக்கு காமேவேணும்; நமக்கொரு ஆபத்து உண்டானால் இருந்த
விடத்திலே இருக்கமாட்டாதே விக்குதலுணைக்கும் அவனை வேணும்’ என்றருளிச் செய்தார்” என்பதாம்.
எம்பெருமானைப்போன்ற பரமதயானு இல்லீர்; அவனது தயையில் ஈடுபடமாட்டாத நம்மைப்போன்ற
வன்னெஞ்சருமில்லை என்றபடி. (க)

2942. தண்கடல்வட்டத்துள்ளாரைத் தமக்கிரையாத்தடிந்துண்ணும்*
தின்கழற்காலசுரர்க்குத் திங்கிழைக்குந்திருமாலே*
பண்கரைதலைக்கொள்ளப்பாடிப் பறந்துக்குனித்துமுலாதார்*
மன்கொளுவகிற்பிறப்பார் வல்வினைமோதமலைந்தே. (உ)

தண்கடல் வட்டத்து உள்ளாரை	குளிர்ந்த கடல் குழந்த பூ மண்டலத்திலுள்ள ஜனங்களே	தமக்கு இரை ஆ தடிந்து உண்ணும் கொன்று தின்கிறவர்களும்
--------------------------------	---	--

திண் கழல் கால்	{ தின்னிய வீரக்கழல்களை யணிந்த காலையுடையவரு மான	{ பறந்தும் குனிந்து உழலாதார்	{ உயரக் கிளம்பியும் ஆடியும் எங்குத் திரியாதவர்கள்
அசுரர்க்கு தீங்கு இழைக்கும்	{ ஆஸூர்பர்க்குதிகளுக்கு அகர்த்தங்களை விளைவித் கின்ற திருமலை	{ மண் கொள் உலகில் வல் வினை மலைந்து மோத பிறப் பார்	{ மண்ணுலகத்தில் கொடிய பாவங்கள் மேலிட்டு நலியும்படியாக பிறப்பர் கள் [நித்திய ஸம்ஸாரி களாய்க் கிடப்பர்க ளென்ற படி]
பண்கள் தலைக் கொள்ள பாடி	{ இசை மிகும்படி பாடி		

* * *—கடல்குழிந்த மண்ணுலகிலுள்ளவர்களைக் கொன்று தமக்கு இரையாகத் தின்றுதிரியும் ஆஸூர்பர்க்குதிகளுக்கு அகர்த்தங்களை விளைக்கின்ற எம்பெருமான் விஷயமாக இசைகளைப்பாடி நெஞ்சுகவரித்து கூடநாடிச் களிக்கப்பெறுதவர்கள் ஒருநாளும் கழிக்கப்போகாத கொடிய பாவங்கள் மேலிட்டுத் துன்புறுந்துமபடி மீண்டுமின்றும் பிறந்துமிறந்தும் போருவர்களென்றாயிற்று. (உ)

2943. மலையையெடுத்துக்கண்மாரிகாத் துப் பசுநிரைதன்னை*
தொலைவுதவிர்த்தபிராணைச் சொல்லிச்சொல்லிநின்றெப்போதும்*
தலையிலேடாதனந்தட்டத் தடுகுட்டமாய்ப்பறவாதார்*
அலைகொள்ளரகத்தழந்திக் கிடந்துழைக்கின்றவம்பரே. (ங)

மலையை எடுத்து கல்மாரி காத்து	{ கோவர்த்தன மலையைக் குடையாகத் தூக்கிக் கல் மழையைத் தடுத்த	{ ஆதனத்தோடு தலைதட்ட தடுகுட்டம் ஆய் பறவாதார்	{ தரையிலே தலைபடும்படியாக தலைதட்ட நிலைமுக ஸம்பர்மியாத வர்கள்
பசு நிரை தன்னை தொலைவு தவிர்த்த பிராணை	{ பசுக்கூட்டத்தை துன்பம் தவிர்த்த எம்பெருமானை	{ அலைகொள் நகத்து	{ தூக்கப்படுத்துவதையே இயல்வாகவுடைய நகத்தில்
சொல்லி சொல்லி எப்போதும் கின்ற	{ பலகாலுஞ் சொல்லி எப்பொழுதும் நிலைநின்று	{ அழுந்தி கிடந்து உழைக்கின்ற வம்பர்	{ அழுந்தியிருந்து வருந்துகின்ற விணராவர்

“தலையிலே ஆதனம் தட்டத்தடுகுட்டமாய்” என்ற தலைமுகாகத் துள்ளும்படியைக் கூறிய வாறு. “ஆதனத்தோடு தலைதட்ட” என்று உருகு மிரிந்துக் கூட்டியுரைப்பர்கள். இங்கு ஆதனமென்று தரையைச் சொன்னபடி. இங்ஙனே ஆடுகிற கூத்து குணலைக் கூத்து என வழங்கப்படும். “கோத்துக் குழைத்துக் குணலமாகித் திரியிடு” (389) என்ற பெரியாழ்வார் திருமொழியும் காண்க. (உ)

2944. வம்பலிழுகோதைபொருட்டா மால்விடையேழுமடர்த்த*
செம்பவளத்திரள்வாயன் சிரீதரன் தொல்புகழ்பாடி*
கும்பிடுநட்டமிட்டாடிக் கோகுல்குண்டிழைந்தாரார்*
தம்பிறப்பால்பயனென்னே சாதுசனங்களிடையே. (ச)

வம்பு அலிழ் கோதை பொருட்டா மால் விடை எழும் அடர்த்த	{ நறுமணம் மிக்க பூமலை யணிந்துள்ள நப்பின்னைக் காக பெரிய ரிஷபங்க ளேழையும் வலி யடக்கினவழும்	{ பாடி கும்பிடு நட்டம் இட்டு ஆடி கோகு உகட்டுண்டு உழலாதார் சாது சனங்கள் இடையே தம் பிறப்பால் என் பயன்	{ வாயாரப்பாடி தலைமுகாக் கூத்தாடி அடைவுகேடு தலையெடுத்து ஸம்பர்மியாதவர்கள் ஸாத்விச ஜனங்களின் நலிலே ஐனிப்பதனால் என்ன பயனே!
செம்பவளம் திரள் வாயன் சிரீதரன் தொல் புகழ்	{ சிவந்த பவளம் போன்று திரண்ட அதாரத்தை புடையவனுமான திருமாலினது நிஜமான புகழை		

வம்பலிழுகோதை—கோதையென்று பூமலைக்குப் பெயர்; அதனை யணிந்துள்ள மயிரீழுடிக்கு இலக்கணை. பரிமளம் மிகுந்த அளகபாரத்தைபுடைய நப்பின்னையென்று பெருளப்படுதலால் அன் மொழித் தொகை.

கோகுல்குண்டு—கோகு —அடைவுகேடு, (அதாவது) அக்கிரமம்; அது மேலிட்டு; “சுகுணவத்யுக்ரநா ந ஸாவஜ்ஞ டெவ வ குஜே—அத்யந்தபக்தி யுத்தானம் ந சால்த்ரம் நைவசக்ரம்” என்கிறபடியே பக்தியின் மிகுதி சொன்னவாறு. வில்லிபுத்தூரார் பாரதத்தில், விராட பருவம்—நிரையீட்சிச் சருக்கத்தில் (68) “ஏகுசின்ற பேரிராசராசனை யெதிர்தகைந்து, கோகுதட்டிடு தனஞ்சய னிவையிவை கூறும்” என்ற செய்யுளில் “கோகுதட்டிடு” என வருதலும் காண்க. (ச)

2945. சாதுசனத்தைநலியுங் கஞ்சனைச்சாதிப்பதற்கு*
ஆதியஞ்சோதியுருவை அங்குவைத்திற்குப்பிறந்த*
வேதமுதல்வனைப்பாடி வீதிகடோறுந்துள்ளாதார்*
ஓதியுணர்ந்தவர்முன்னு என்செவிப்பார்மணிசரே.

(௫)

சாதுசனத்தை நலியும் கஞ்சனை சாதிப்பதற்கு	ஸாதிக்கர்களைத் துன்பப்படுத்தி தின கம்னைய நண்டிக்கும் பொருட்டு	வேதம் முதல்வனை பாடி வீதிகள் கடோறும் துள்ளாதார்	வேதங்களினால் மூலப் பொரு ளென்று ஒதப்படுவது மான எம்பெருமானை வாயாப் பாடிக்கொண்டு எல்லா வீதிகளிலும் களித்துத் திருநாவுக்கள் சாஸ்தாக்களை ஒதி கண்கறிந்த மாதாவின்கள் முத்தகொண்டு [எப்படிப்பட்ட வீதவான் கனா யிருத்தாலும்]
ஆதி அம் சோதி உருவை	நித்தியமாய் அப்பாக்குந் தேஜோரூபமான திருவுருவை	ஓதி உணர்ந்தவர் முன்னு	(அவர்கள்) ஜபம் செய்வது என்னோ? (அவர்கள்) மதுஷ்ய கோடியிற் சேர்ந்தவர்களோ?
அங்கு வைத்து இங்குப் பிறந்த	பரமபத்திலுள்ளபடியே ஸாதிக்கித்துக் கொண்டு இந்திலந்தில் வந்து பிறந்தவனும்	என் சலிப்பார் மணிசரே	

* * * எம்பெருமான் தன்னாளிலே ஆஸாப் பருந்திகள் எத்தனை அபசாரப்பட்டாலும்
அதனால் சிறிதும் திருவுள்ளம் சீரமடடான்; தன்னடியவர் பக்கல் அபசாரப்படுமானால் அவ்வபராதி
களைப் பங்கப்படுத்தியே திருவன் என்பது இப்பாட்டில் “சாதுஜனத்தை நலியுங் கஞ்சனைச் சாதிப்ப
தற்கு” என்பதனால் தெரிவிக்கப்படுகிறது. எம்பெருமான் தன்னாளிலே தீரக்கழிய அபராதப் படுமவர்
களைப் பற்றி ஒன்றும் கவனிசியான்; ஆசிரித் திறத்தில் ஸவல்பாபாநம் பண்ணுவா னுண்டாகிலும்
அவனை அப்போதே தலையறுத்துப் பொருத்தவனென்பது இஹிமான புராண ப்ரசித்தம்.

ஆதியஞ்சோதியுருவை அங்கு வைத்து இங்குப் பிறந்த = கன்றுடைய அனாதாரணமான அப்
பாக்குந் சோதியுருவைப் பரமபத்திலே வைத்திட்டுப் பாக்குந் ரூபத்தோடே இங்குவந்து பிறந்த = என்று
சிலர் பொருள் கூறுவது செவியிலும் ஏற்கத் தகாதது. அங்குவைத்து என்பது ஒரு சொல்வடிவாம்;
அங்குள்ளபடியே கொண்டு என்பது பொருள்.

என் சலிப்பார்—என்ன ஜபம் பண்ணுவது? பகவத்பக்தியில் சிறந்தவர்கள்போல அபேதங்
கொண்டு மூக்கைப்பிடிப்பதும் கையை மூடிக்கொண்டு மொன மொன வென்பதுமாக இருந்தாலும்
அதுகண்டு ப்ரமிக்கவேண்டா என்கிறார். ஜபிப்பர் என்பதே சலிப்பர் என்று கிடக்கிறது. (௫)

2946. மனிசமும்மற்றும்முற்றறுமாய் மாயப்பிறவிபிறந்த*
தனியன்பிறப்பிலிதன்னைத் தடங்கடல்சேர்ந்தபிரானை*
கனியைக்கரும்பினின்சாற்றைக் கட்டியைத்தேனையமுதை*
முனிவின்றியேத்திக்குனிப்பார் முழுதுணர்நீர்மையினுரே.

(ஈ)

மனிசமும் மற்றும் முற்றும் ஆய் மாயம் பிறவி பிறந்த	மதுஷ்ய யோநியாயும் தேவ யோநியாயும் மற்றுமுள்ள கைவ யோநியாயும் ஆச் சரியமான பிறவிகளில் பிறந்தருளின	கனியை இன் கரும்பின் சாற்றை கட்டியை தேனை	கனிபோன்றவனாய் மதரமான கருப்பஞ்சாறு போன்றவனாய் கற்கண்டுபோன்றவனாய் தேன்போன்றவனாய் அமிருதம் போன்றவனான எம்பெருமானை
தனியன் பிறப்பு இலி தன்னை	ஒப்பற்றவனாய் கருமடியான பிறப்பு இல்லா தவனாய்	அமுதை முனிவு இன்றி ஏத்தி குனிப்பார்	வெறுப்பு இல்லாமல் [மிக்க உவப்புடனே] துதித்து கர்த் தனம் செய்பவர்கள்
தடம் கடல் சேர்ந்த பிரானை	விசாலமான திருப்பாற்கடலில் கண்வளர்ந்தருளும் பெரு மானாய்	முழுது உணர்நீர் மையினுரே	ஸர்வஜ்ஞர்களெனக் கொண் டாடத் தக்கவர்கள்.

* * *—முதலடியில் பிறவி பிறந்தஎன்று சொல்லிவைத்து இரண்டாமடியில் பிறப்பிலிதன்னை
என்றது—தன்னுடைய அதுக்காஹமே காரணமாகப் பிறப்பவனென்பதற்கு கருமமடியாகப் பிறவாதவன்
என்கை. (அன்றியே) ‘எங்கின்ற யோனியுமாய்ப்பிறந்தாய் இமையோர் தலைவா” (2478) என்கிற
படியே நமக்காகப் பல பல பிறவிகளெடுத்தும் பரிசீரமண்கள்ப்பட்டும் நம்மிடத்துள்ள வ்யாமோஹாதிசயத்
திலை “இவர்களுக்கு நாம் ஒன்றுக்கு செய்யவில்லையே, நாம் ஒரு பிறவியும் பிறக்கவில்லையே” என்று
நினைப்பவனாகையாலே அப்படிப்பட்ட அவன் கருத்தாலே பிறப்பிலி யென்றதாகவுமாம்.

முனிவு இன்றி = பகவத் குணங்களைக் கேட்டால் பொருமைப்படுவார் பலருண்டு; அங்ஙனல்லாமல் என்றபடி. 'முனிவீனிறீ' என்பதற்கு முனிவியில்லாமல் என்றும் பொருள் பணிப்பர். முனிவ் மாவது மந்திரைவப் பரியாமாணையாலே ஒருவகையான அங்க சேஷ்டையும் செய்யாதிருத்தலேச் சொன்னபடியாகும். அது இன்றி என்றது—அங்க சேஷ்டைகளைச் செய்துகொண்டு என்றவாறு. ஐந்தாதிக்கய்திற்குப் பலன் பகவத் குணங்களிலிடுபட்டு ஸம்ப்ரமிப்பதேயாம் என்பதை முழுதுணர் நீர்மையினுரே என்பதனால்காட்டினர். னைகல் சாஸ்திரங்களையும் கற்றவர்களாயிருந்தாலும் பகவத் குணப்புவத்தில் ஐகாரமடையா திருந்தார்களாகில் அவர்களே அஜ்ஞர்கள். ஒரு சாஸ்திரமும் கற்றில் ராசியும் பகவத் குணப்புவத்தில் மனமொழி மெய்களால் ஐகாரப்படுவார்களாகில் அவர்களே ஸர்வஜ்ஞர்கள்—என்பது ஆழ்வாருடைய ஸித்தாந்தமென்க.

(சு)

2947. நீர்மையில்லா நூற்று வர்வீய ஐவர்க்குநர்செய்துநின்று*

பார்மல்குசேனையளித்த பரஞ்சடவாரினைந்தாடி*

நீர்மல்குகண்ணினராகி நெஞ்சம்குழைந்துநையாதே*

ஊன்மல்கிமோபெருப்பார் உத்தமர்கட்கென்செய்வாரே?

(ஏ)

நீர்மை இல் நூற்று வர் வீய	{ ஈர நெஞ்ச இல்லாதவர்களான துரியோதனன் முதலிய நூறுபெரும் மாளுப்படி யாக	நினைந்து ஆடி நீர் மல்கு கண்ணி னர் ஆகி நெஞ்சம்	{ நியானம் பண்ணிக் கூத்தாடி ஆனந்தக் கண்ணீர் நிறைந்த கண்களை யுடையவராகி
ஐவர்க்கு அருள் செய்து நின்று	{ பஞ்ச பாண்டவர்களுக்கு கிருபை பண்ணி	{ குழைந்து நையாதே	{ நெஞ்சுருகி நையாமல்
பார் மல்கு சேனை அளித்த	{ பூபாரமாயிருந்த சேனைகளைத் தொலைத்தருளின	{ ஊன் மல்கி மோடு பருப்பார்	{ உடல் தடித்து வயிறு பருப் பவர்கள்
பார்ம ஈடரை	{ பரஞ்சோதியான பெருமானை	{ உத்தமர்கட்கு என் செய்வார்	{ பாகவதோத்தமர்களுக்கு யாது செய்வார்?

* * * எம்பெருமானை நினைப்பதாவது “இவனுடைய ஆசிரித பராதந்தரியம் இருந்தவாறு என்னே!” என்று நெஞ்சுருத்துக் கிடப்பதாம். அங்ஙனம் அதுஸந்தித்தவாரே உடல் இருந்தவிடத்தே யிருக்கமாட்டாமல் ஆடும்; கண்களினின்று நீர் வெள்ளியிடும்; நெஞ்சு குழைந்து நையும். இங்ஙன மாகாமல் மாமல பர்வதன்னும்படி சரீரத்தைப் பருக்கடித்துத் திரியுமவர்கள் அந்த வுடல்கொண்டு லோகோபகாரம் என்ன செய்யப்படுகிறார்கள் என்கிறார்.

உத்தமர்கட்கு என் செய்வாரே? = எப்போதும் பகவத் குணங்களை அதுஸந்தித்துக்கொண்டு வார்த்து வடிந்த சரீரங்களை யுடைய ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்களுக்கு பகவத் குணப்புவத்திலே உசாத் துணையா யிருக்கப் போகிறார்களோ?

(ஏ)

2948. வார்புனலந்தணருவி வடதிருவேங்கடத்தெந்தை*

பேர்பலசொல்லிபிதற்றிப் பித்தரென்றேபிறக்கூற*

ஊர்பலபுக்கும்புகாதும் உலோகர்சிரிக்கநின்றாடி*

ஆர்வம்பெருகிக்குனிப்பார் அமர்தொழப்படுவாரே.

(அ)

வார்புனல் அம் தன் அருவி	{ சிறந்த தீர்த்தங்களை யுடைய தும் ஆழ்கிய குளிர்த் தும் அருவினை யுடையதுமான	புகாதும்	{ அங்குப் புகாமலும் [பலபேர் களுடைய எண்ணிதானத் திலும் அணன்விதானத் திலும் என்றபடி]
வட திருவேங் கடத்து	{ வடக்குத் திருமலையில் நிற்கிற		
எந்தை	{ எம்பெருமானுடைய	உலோகர் சிரிக்க	{ உலகர்கள் சிரிக்கும்படியாக
பலபேர்	{ பல திருநாமங்களையும்	ஆடி நின்று	{ மர்த்தனஞ் செய்துகொண் டிருந்து
சொல்லி யிதற்றி	{ வாய்வந்தபடி சொல்லி		
பித்தர் என்றே	{ ‘அவர்கள் பைத்தியக்காரர்	ஆர்வம் பெருகி	{ ஆசை விஞ்சி கோலாஹலஞ்
பிறர் கூற	{ கள்’ என்றே பிறர்	குனிப்பார்	{ செய்பவர்கள்
ஊர்பல புக்கும்	{ சொல்லுமாய்	அமரர் தொழப் படுவார்	{ நித்யஸூரிகளாலே வணங்கப் படுவார்கள்.

* * * பேர்பலசொல்லி: பிதற்றி = புகழ்நல் லொருவனென்கிற கீழ்த்திருவாய் மொழியில் எம்பெருமானுடைய ஸ்ரேஷ்டபுருஷன விழுதிகள் விஷயமாகத்தாம் பேசின பகரங்களெல்லாம் வகை வகையாக ஒவ்வொரு பக்தர்களின் வாயிலும் வெளிவரவேண்டுமென்பது கருத்து.

பித்தரென்றே பிறர் கூற = ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்கள் ‘இவன் நம்முடையவன்’ என்று அங்கேகிறப் பதிற்காட்டிலும் அவைஷ்ணவராய் யிருப்பவர்கள் வசைகூறிக் கைவிடுவதே மிகவும் உத்தேசியமென்பது

காட்டப்பட்டது. வைஷ்ணவர்களுடைய விஷ்ணுகாரத்திலும் அவைஷ்ணவர்கள் இகழுகையே புருஷார்த்தமென்று கருத்து ” என்பது ஒன்பதினிரப்படி.

“ஊர்பலபுக்கும் புகாறும்” “குனிப்பார்” என்பதிலே இதற்கு அவ்வயம். பல மனிதர்களின் எதிரிலும், ஒருவருமில்லாத ஊட்டிலும் களித்துக் கூத்தாடுமவர்கள் என்றபடி. பல மனிதர்களின் எதிரில் ஆடுவது எதற்காகவென்னில்; அவர்கள் கண்டு கிரிக்கவேண்டாமாம்; அந்தச் சிற்பே தானமாகக் கூத்தாட வேணுமாம். அவர்கள் கிரிக்கச் சிரிக்க இவர்களுடைய ஸம்பரமருத்தம் மீதுண்டு நடைபெறுமென்க. “ஆர்வ. பெருகி” என்பதனாலும் இது ஸைகீதமென்க. (அ)

2949: அமரர்தொழப்படுவானே அனைத்துலகுக்கும்பிரானே*

அமரமனத்தினுள்யோகுபுணர்ந்து அவன்தன்னோடொன்றாக*

அமரத்துணியவல்லார்களொழிய அல்லாதவரெல்லாம்*

அமரகினைந்தெழுந்தாடி அலற்றுவதேகருமமே.

(க)

அமர தொழப் படுவானே	நித்யஸூரிகளினால் ஸைகீக் கப்படுகிறவனும்	துணிய வல்லார் கள் ஒழிய அல்லாதவர் எல்லாம்	கருதுமவர்களான கைவல்லய கிஷ்டர்களைத் தவிர மற்ற பேர்களெல்லாரும்
அனைத்து உலகுக்கும் பிரானே	ஸைகல ஸைகலங்களுக்கும் சேஷியுமான ஸர்வேச் வரனே	அமர	அகம்பப்பயோஜனாராய்க் கொண்டு (அவனை) கெஞ்சிலே யது ஸந்தித்து எங்கும் பரந்து கூத்தாடி
மனத்தினுள் அமர யோகு புணர்ந்து	நெஞ்சிலே ஊன்றியிருக்கும் படி யோகாப்பாஸத்தைப் பண்ணி	நினைந்து எழுந்து ஆடி	(அவனை) கெஞ்சிலே யது ஸந்தித்து எங்கும் பரந்து கூத்தாடி
அவன் தன்னோடு ஒன்றாக அமர	(முத்தி தசையில்) அவனோடு இவ்வாற்தம் வஸ்து ஸமா நம் என்னும்படியாக	அலற்றுவதே கருமம்	(துகிதைய) வாய் மிதற்று வதே செய்ய விரியது.

* * *—இப்பாகரத்திற்குப் பொருளுரைக்கும் வகையில் பன்னிராயிரப்படிபுரகாரரான அழகிய மணவாசஞ்சியர் தவிர மற்ற வியாக்கியான கர்த்தாக்கள் யாவரும் ஒரு மிட்டுறியுரப்பர்கள். உரைகாரர்மாத்திரம் வேறுவகையாக உரைபடுகின்றார். அவ்வகையைப் பின்னர் எடுத்துரைப்போம். கைவல்லயபுருஷார்த்தத்தில் ஊன்றியிருப்பவர்கள் தவிர மற்றையோரெல்லாம் ப்ரோமபவசராய் எம் பெருமானுடைய குணபுவம் பண்ணிக் களித்தக் கூத்தாடுவதே செய்யத்தக்கது என்கிறுரப்பாட்டில்—

என்கிறவிதவே திருக்குறையைப்பிரான் பின்னான் முதலான ஆசிரியர்களின் திருவுள்ளம். “அவன் தன்னோடு ஒன்றாக அமரத்துணிய வல்லார்க ளொழிய” என்ற வரவுக்குப் பொருளுரைப்பதில் தான் அபிராய பேதமுள்ளது. அவன் தன்னோடு ஒன்றாக—அவனோடு ஸாய்யம் பெறும் படியாக; ஆத்மவஸ்து அவனோடொத்த சத்தியை யுடைத்தாக—என்றபடி. கைவல்லயாதுபவத்தை விவக்ஷித்துச் சொன்னபடி.

உரைகாரர் பொருள் கொண்டபடி எங்ஙனே யென்னில்; அவன்தன்னோடு ஒன்றாக = ‘கிராஜை நீ வரரே வராஜி’—‘வெதி’ என்று ஒத்தப்பட்ட பரம ஸாய்யபத்தியைப் பெறும்படி. அமரத்துணிய வல்லார்கள்—நிலைநின்ற அப்யவஸாயத்தைப் பண்ணாவல்ல பக்திமாண்களும், [ஒழிய] அவர்கள் மாத்திரமேயல்லாமல், அல்லாதவரெல்லாம்—மற்றவர்களுக்கூட என்பதாக. (க)

2950. கருமமுங்கருமபலனுமாகிய காரணத்தன்னை*

திருமணிவண்ணனைச்செங்கண்மாலினைத் தேவபிரானே*

ஒருமைமனத்தினுள்வைத்து உள்ளம்குழைந்தெழுந்தாடி*

பெருமையும்நானும்தவிர்ந்து பிதற்றுமின்பேதைமைதீர்த்தே.

(ஐ)

கருமமும் கரும பலனும்ஆகிய காரணத் தன்னை	ஸாதக ரூபமான கர்மங்களும் அக்கருமங்களால் ஸாதிக்கப்படும் பலன்களும் தானிட்ட வழக்காம்படி யுள்ள ஜகத்காரண பூதனும்	ஒருமை மனத்தினுள் வைத்து உள்ளம் குழைந்து பெருமையும் நானும் தவிர்ந்து எழுந்து ஆடி பேதைமை தீர்ந்து பிதற்றுமின்	உபாய உபேயங்களில் பேதம் பிறவாதபடி ஒருமைப்பட நெஞ்சிலே வைத்து மனமுருகி அஹங்காரமும் வெட்கமும் இன்றிக்கே கிளம்பிக் கூத்தாடி அவிவேகமு மொழிந்து (அவன் ஞானங்களை) வாய் வந்தபடி சொல்லுங்கள்.
திரு மணி வண்ணனை	அழகிய மணிபோன்ற வடிவை யுடையவனும் செந்தாமரைக் கண்களை யுடையவனும் ஆச்சிரித் வாந்ஸல்யமே வடி வெடுத்தவனும்		
செய் கண் மாலினை	தேவர்களுக்குப் பிரானுமான எம்பெருமானே		

* * * புனைய பாப ருபமான கருமங்களுக்கும் அவற்றின் பலங்களுக்கும் நியாமகனாய் ஸகல ஜகத்காரணபூதனாய் நீலமணிவண்ணனாய்ப் புண்டரீகாக்ஷணை எம்பெருமானே, ப்ரயோஜனாத்ரருசிக லசாத நெஞ்சையுடையாய்ப் பரமபக்தி யுக்நாய் அஹங்காரம் முதலிய தோஷங்களற்றவராய் விஷ யாத்ரபப்பறு அற்றவர்களாய்க் கொண்டு ஏந்துங்கள் என்றராயிற்று.

[ஒருமை மனத்தினுள் வைத்து] ஒரு ப்ரயோஜனத்துக்காக வன்றிகே நெஞ்சிலேயிருக்கை தன்னே ப்ரயோஜனமாக நெஞ்சிலே வைத்து—என்று கூறி. ஒருமை—ஒருபடிப்பட என்றபடி. (10)

2951. தீர்த்தவடிவவர்தம்மைத் திருத்திப்பணிகொள்ளவல்ல*

ஆர்ந்தபுகழ்ச்சுதனை அமரர் பிரானையெம்மாணை*

வாய்ந்தவளவயல்கூழ் தண்வளங்குருகூர்ச்சடகோபன்*

நேர்ந்தவோராயிரத்திப்பத்து அருவினைநீறுசெய்யுமே.

(கக)

தீர்த்த அடியவர் தம்மை	தனக்கே அற்றுத்தீர்த்த பக்தர்களை	அமரர் பிரானை எம்மாணை வாய்ந்த	தேவர்களுக்கு ப்ரபுவுமான எம்பெருமானை கிட்கு வளம் வயல்கூழ் தண் வளம் குருகூர் சடகோபன்—;
திருத்தி பணி கொள்ள வல்ல	விரோதிகள் அற ஸ்வீகரித்து (அவர்கள் சூலமாக) நிப்ப கைக்கரியத்தைக் கொள்ள வல்லவனும்	நேர்ந்த ஓர் ஆயிரத்து இ பத்து அரு வினை நீறு செய்யும்	அருளிச் செய்த ஆயிரத்தான் இத்திருவாய்மொழி போக்கவரிய பாவங்களை பஸ்மாக்கிவிடும்.
ஆர்ந்த புகழ் அச்சுதனை	நிறைந்த புகழுடையவனும் அச்சுதனன்னும் திருநாம முடையவனும்		

மூன்றாம் பத்து—ஆறந்திருவாய்மொழி—செய்யதாமரைக்கண்ணனாய்

கீழ்த் திருவாய்மொழியில், நிந்திக்கப்பட்ட பாடிகளையும் கைவிடமாட்டாத மிக்க கருணை வாய்ந்த ஆழ்வார், அவர்களையும் வழிப்படுத்திக்கொள்ள வேனுமென்று திருவுள்ளம்பற்றி, அன்னவர்க ளுடைய கல்நெஞ்சிலும் நன்கு பதிபுமாறு இத் திருவாய்மொழியில் அப்பெருமானது னெளல்பய் குணத்தை யெடுத்துரைக்கின்றார்.

இப் பதிகத்திற்கு உயிரான பாசுரம் “தஞ்சமாசிய கந்தை தரயோடு” என்பதாம். அர்ச்சாவ தார வெளிமையை நிகழிக்கும் பாசுரம் அதுவேயாம்.

2952. செய்யதாமரைக்கண்ணனாய் உலகேழுமுண்டவவன்கண்டீர்*

வையம்வானம்மனிசர் தெய்வம் மற்றும்மற்றுமம் மற்றும்முற்றுமாய்*

செய்யசூழ்சுடர்ஞானமாய் வெளிப்பட்டிவைபடைத்தான்*பின்னும்

மொய்கொள்சோதியோடாயினன் ஒருமூவராகியமூர்த்தியே.

(க)

செய்ய தாமரை கண்ணன் ஆய்	செந்தாமரை மலர்போன்ற திருக்கண்களை யுடையவனாய்	செய்ய சூழ் சுடர் ஞானம் ஆய் வெளிப்பட்டு	சிறந்ததும் வியாபகமும் ஒளி மயமுமான ஸங்கல்ப ஜ்ஞானத்தையுடையனாய் ஸ்ருஷ்டியை உத்தேசித்துத் தோற்றி
உல்கு ஏழும் உண்ட அவன்	ஸகல லோகங்களையும் (ஒரு சமயத்தில்) திரு வயிற்றிலே வைத்து கோக்கினவனாய்	இவை படைத்தான் பின்னும்	முன்சொன்ன இவை யெல்லாவற்றையும் ஸ்ருஷ்டித்தவனாய் அதற்கு மேலும்
வையம் வானம் மனிசர் தெய்வம்	பூமியும் விண்ணுலகங்களும் (முறையே அவற்றில் வாழ்கின்ற) மனிதரும் தேவதைகளும்	மொய் கொள் சோதியோடு ஆயினான்	செறிந்த தேஜோமயமான பரமபத்ததை நிலயமாக வுடையது யிருக்கின்ற எம்பெருமான்
மற்றும் மற்றும் மற்றும் மற்றும்	மற்ற விலக்குகளும் மற்ற ஸ்தவரங்களும மற்றுள்ள பஞ்ச பூதங்களும் மற்றுமுள்ள ஸகலமும்	ஒரு மூவர் ஆகிய மூர்த்தி கண்டீர்	ப்ரதம்ம விண்ணு சிவஞ்ரியாய் நின்று ஸ்ருஷ்டி ஸ்திதி ஸம்வாரங்களை நிரவநிப்ப வன் காண்மின்.
மூற்றும் ஆய்	(காரண தசையில்) தன் னுள்ளே அயங்கப் பெற்றவனாய்		

* * * இத்திருவாய்மொழி எம்பெருமானுடைய சொல்லப்படுகின்ற குணத்தை நோபணம் செய்யப் பிறந்த தாயினும் முதலில் பரங்குமே பேசப்பட்டு வருகின்றது; பரங்குமையுடையவனுடைய சொல்லப்படுமொழி பாட்ட வரியதாகு மென்பதுபற்றி.

செய்யுறும் கூடர் ஞானமாய் = ஸகல ஜகத்தையும் ஸ்ருஷ்டிப்பதற்கு உபயுக்தமான பகவத் ஸங்கல்பத்தின் பெருமை இத்தால் கூறப்படுகிறது. வருத்த மின்றிக்கே வியாபியாகின்ற விசுத்தமமான தன்னுடைய ஸங்கல்பப்பெறுஞானத்தாலே படைத்தா னென்கை.

வெளிப்பட்டு என்பதை எம்பெருமானே அந்வயிப்பது முண்டு; இவை என்பதனுடேயே அந்வயிப்பது முண்டு: முந்தின பகஷத்தில் வெளிப்பட்டு—ஸ்ருஷ்டிக்கு அழைக்கும் என்று தோற்றி என்றபடி. பிந்தின பகஷத்தில், வெளிப்பட்டிவை—வெளிப்பட்ட இவற்றைப் படைத்தா னென்கை. பரமண ப்ரதிபங்கங்களான இவற்றை என்றபடி. தொகுத்தல் வீகாரம்.

மீண்டும் மொய்கொள் சோதியோடாயினான் = செறிந்த தேஜோமயமான திவ்ய தேசத்திலிருப் பைச் சொல்லுகிறது. பரமபத நிலயன் என்றவாறு. (க)

2953. மூவராகியமூர்த்தியை முதல்மூவர்க்கும் முதல்வன் தன்னை* சாவமுள்ளன நீக்குவானைத் தடங்கடல்கிடந்தான் தன்னை* தேவதேவனைத்தென்னிலங்கை யெரியெழுச்செற்றவிலியை* பாவநாசனைப் பங்கயத்தடங்கண்ணனைப்பரவுமினே ! (உ)

மூவர் ஆகிய மூர்த்தியை	மூவரும் தானே என்னலாம் படியுள்ளவனும்	தட கடல் கிடந்தான் தன்னை தேவதேவனை தென் இலங்கை எரி எழு செற்ற விலியை	விசாலமான திருப்பரங்கடலில் கண்வளர்ந்தருள்பவனும் தேவாதி தேவனும் தென்னிலங்கையில் அக்னி நிலையெடுக்கும்படி பகை வரை அழித்த சார்ங்கத்தை யுடையவனும்
முதல் மூவர்க்கும்	(தூல்களில் ஆங்காங்கு) முதல் வராகச் சொல்லப்படுகின்ற அந்த இந்நிரன்பிரமன்சுசன் என்ற மூவர்க்கும்	பாவநாசனை பங்கயம் தட கண்ணனை பரவுமின்	பரம பாவனும் தாமரை போன்று பரந்த திருக்கண்களையுடையவ னுள் எம்பெருமானை புகழ்ந்து பாடுகண்.
முதல்வன் தன்னை	காரண பூதனும்		
சாவம் உள்ளன நீக்குவானை	(அவர்களுக்கு நேரும்) துன் பங்களை யெல்லாம் போக்கு வனும்		

* * *—இழிப்பாட்டில் நிறுதித்த பரத்வத்தைக் கேட்டவர்கள் 'இப்படிப்பட்ட பராத்ரணை வனை நாங்கள் ஆச்ரயிக்க எம்மனோ கடும்? என்று சங்கிக்க, அப்படிப்பட்டவன்தானே உங்களுக்கு ஸஜாநியாய் சகரவர்த்தி நிறுமகனாய் வந்து அவதரித்தான் என்று அவதார வெளிமையை இப்பாட்டில் உணர்த்துகின்றார். (உ)

2954. பரவிவானவரேத்தரின்ற பரமனைப்பரஞ்சோதியை* குரவையகோத்தகுமுகனை மணிவண்ணனைக்குடக்கடத்தனை*, அரவமேறி அலைகடலமரும் துயில்கொண்டவண்ணலை* இரவுநன்பகலும்விடாது என்றுமேத்ததுதல்மனம்வைம்மினே. (ங)

வானவர் பரவி ஏத்தரின்ற பரமனை	தேவர்கள் வாயாரத் துதிக்கும் படி அமைந்த பராத்ரணை	அலை கடல் அமரும் துயில் கொண்ட அண்ணலை நல்ல இரவும் பகலும் விடாது என்றும் ஏத்துதல் மனம் வைம்மின்	{ அலையெறிகின்ற திருப்பாற் கடலில் பொருத்தமான நித்திரையைக் கொண்டவனுள் பெருமானை நல்ல இரவும் பகலும் இடை யருமல் எந்நாளும் தோத்திரம் பண்ணு தலில் சிந்தை செலுத்துங்கள்.
பரம் சோதியை குரவையகோத்த குமுகனை	மேலான ஒளியுருவனும் (கோபிமார்களுடைய) ராகக் ரீடை செய்த ரஸிகனும்		
மணி வண்ணனை குடக்கடத்தனை	நீலமணிவண்ணனும் குடக்கடத்தாடினவனும்		
அரவம் ஏறி	சேஷசயனத்தின் மீதேறி		

* * *—இழிப்பகசரத்தில் ப்ரஸ்தாவித்த இராமபிரானிற்காட்டிலும் எளியனாய்வந்து திருவவ தாரம் பண்ணியருளின கண்ணபிரானை ஆச்ரயிக்கப் பாருங்களென்கிறார். க்ருஷ்ணாவதாரத்திற்கு வேறுவாகத் தேவர்கள் பண்ணின தோத்திரத்தைத் திருவுள்ளம்பற்றிப் பரவி வானவரேத்தரின்ற என் றருளிக் செய்கிறார். (ங)

திருவாய்மொழி—மூன்றாம் பத்து, சு-திரு. செய்யதாமரைக்கண்ணனாய்

2955. வைம்மின்றும் மனத்தென்று யானுரைக்கின்ற மாயவன் சீர்மையை* எம்மனோர்களுரைப்பதென்? அதுநிற்கநர்தொறும்*வானவர் தம்மையானுவனும் நான்முகனும் சடைமுடியண்ணலும்* செம்மையாலவன்பாதபங்கயம் சிந்தித்தேத்தித்திரிவரே. (சு)

தும் மனத்து	‘ உங்கள் நெஞ்சிலே	நான்முகனும்	பிரமனும்
வைம்மின் என்று	வைபுங்கன்’ என்று	சடை முடி	
யான் உரைக்	என்னால் சொல்லப்படுகின்ற	அண்ணலும்	ஜடாதர்க் கடவுளான சிவனும்
கின்ற	மாயோனுடைய	செம்மையால்	முறைமை தவருது
மாயவன்	சில குணத்தை	அவன்	அவ்வெம்பெருமானுடைய
சீர்மையை	என்னப் போன்றவர்கள்	பாதபங்கயம்	திருவடித் தாமரைகளை
எம்மனோர்கள்	சொல்லுவது என்னோ?	நாந்தொறும்	எப்போதும்
உரைப்பது என்	அது கிடக்க;	சிந்தித்து	சிந்தனை செய்து
அது நிற்க	தேவர்களை ஆள்பவனான இந்	ஏத்தி	துதித்து
வானவர் தம்மை	திரனும்	கிரிவர்	இதுவே காரியமாக இருப்பர்.
ஆளுமவனும்			

2956. திரியும்காற்றோடகல்விசம்பு தினிந்தமண்கிடந்தகடல்* எரியும்தீயோடருசுடர்தெய்வம் மற்றும்மற்றும்முற்றுமாய்* கரியமேனியன்செய்யதாமரைக்கண்ணன் கண்ணன்விண்ணோரிறை* கரியும்பல்கருங்குஞ்சி எங்கள்சுடர்முடியண்ணல்தோற்றமே. (ரு)

கரிய மேனியன்	சாமளமான வடிவையுடைய	அகல் விசம்பு	விசாலமான ஆகாசமென்ன
செய்ய தாமரை	செந்தாமரை மலர்போன்ற	தினிந்த மண்	கடினமான பூமியென்ன
கண்ணன்	திருக்கண்களை யுடையனாய்	கிடந்த கடல்	கரை கடவாமல் கிடந்த
விண்ணோர் இறை	நித்யஸூரி நாதனாய்	எரியும் தீயோடு	ஜ்வலிக்கிற அக்னியென்ன
சரியும் பல கரி	சுருண்டு அலகலகாய்க் கரு	இரு சுடர்	சந்திர ஸூரியர்களென்ன
குஞ்சி	மையாகிய குழிநகற்றை	தெய்வம்	{ மற்றுள்ள தேவதை
சுடர் முடி	ஒளி பொருந்திய திருமுடியை	மற்றும்	களைகள்
எங்கள் அண்ணல்	எமக்கு ஸ்வாமியான் கண்ண	மற்றும்	மற்றுள்ள மானிடர்களென்ன
கண்ணன்	பிரானுடைய விளக்க	மற்றும்	மற்றுள்ள திரிய்க் ஸ்தாவரம்
தோற்றம்	மானது,		{ முதலியவைகளென்ன
திரியும் காற்றோடு	இடையருது உலாவுகின்ற	முற்றும் ஆய்	(ஆகிய)
	வாயுவென்ன		ஸகலஸ்வரூபமாயிருக்கும்.

* * *—எம்பெருமானுடைய விபூதியிஸ்தாரங்களை அதுபவித்துப் பேசுகிறார். திரியுமென்று தொடங்கி “எரியும்தீயோடு” என்னுமளவும் பஞ்சபூதங்கள் பேசப்பட்டன. இப்பஞ்சபூதங்களும் எம்பெருமானிட்ட வழக்கு, சந்திரன் ஸூரியன் முதலான தேவர்களும் மனிதர் எனும் விலங்குகளும் மற்றுமுள்ள யாவையும் அப்படியே. ஆக முன்னடிகளால் எம்பெருமானுடைய ஜகதாசாரத்வம் சொல்லப்பட்டு, மேல் அஸாதாரண வீரஹபூதத்து மிகுக்குமிருப்பு சொல்லப்படுகிறது. ஆறுபிரப்படியை கோக்குமிடத்து, பாசமுள்ளபடியே அந்வயக்த்ரமத்தைப் பிள்ளான் திருவுள்ளம்பற்றினதாகப் புலப்படுகின்றது; அண்ணல் தோற்றமே—“எம்பெருமானே நான் காணப்பெற்றேன்” என்பது ஆறுபிரம், (ரு)

2957. தோற்றக்கேடவையிலவனுடையான் அவனொருமூர்த்தியாய்* சீற்றத்தோடருள்பெற்றவனடிக்கீழ்ப் புகுகின்றசெங்கண்மால்* நாற்றத்தோற்றச்சவையொலி உறலாகுகின்ற*எம்வானவ ரேற்றையெயன்றி மற்றொருவரையானிலேனெழுமைக்குமே. (சு)

தோற்றம் கேடு	ஜனன மாணக்களாகிய	ஒரு மூர்த்தி ஆய்	ஒப்பற்ற நரசிங்கமூர்த்தி
அவை	அவைகள்		யாய்
இல்லவன்	இல்லாதவனும்	சீற்றத்தோடு	சீர்மிகுக்கும் நிலையையி
உடையான்	அவற்றையுடையவனும்	அருள் பெற்ற	லேயே கருணைக்கு இலக்
அவன்	பரமான பரஸித்தனும்,	வன்	காணப் பற்றலாதன்

அடி இழைபுக நின்ற	{ தன் திருவடிவாரத்தில் கூசாது நிற்கப்பெற்றவ னும்;	எம் வானவர் ஏற்றையே அன்றி	{ தேவாதி தேவனுமான எம் பெருமானையே யன்றி
செம் கண் மால்	{ சிவந்த திருக்கண்களையும் ஆசீர்ந் பகழ்பாதத்தையு முடையவனும்	எழுமைக்கும்	எல்லாக் காஸ்த்தியும்
நாற்றம் தோற் றம் சுவை ஒலி உறல் ஆகி நின்ற	{ கந்தம் ருபம் ரஸம் சப்தம் ஸ்பர்சம் என்கிற பஞ்ச விஷயங்களுமாய் நிற்ப வனும்	மற்று ஒருவரை	வேறொருவரை
		யான் இலேன்	{ நான் புகலாகவுடையேனல் லேன்

* * *—ஆசீர்ந் விஷயத்தில் எல்லைகடந்த வாத்தல்பமுடைய நான்மற்ற மூர்த்தியையொழிய
மற்றொருவரை யானுடையேனல்லே என்கிறார், நோற்றமாவது உத்பத்தி; கேடாவது விநாசம்; இவை
யிரண்டும் பகவதஸ்வரூபத்திலில்லாமையாலே நோற்றக் கேடவையிவ்வன் என்றது. இவை ஸ்வரூபத்தி
லில்லாவிடினும் * சுஜாபரோடோ ஸைஹுரோ விஜரபதெ * என்றும் “எல்லீன்ற யோனிபுமாய்ப்
பிறந்தாய்” என்றும் சொல்லுகிறபடியே ஸ்வேச்சையாலே பரிக்கூலிக்கும் திருமேனிகளுக்கு உத்பத்தி
விநாசங்கள் உள்ளனபோல் நோற்றுகையாலே உடையான் என்றும் சொல்லிற்று. நோற்றக்கேடவை
யுடையான் என்றபடி. இப்பொருளைவிட, உடையான் என்பதற்கு ஸ்வாமியென்கிற பொருள் திறக்கும்;
இதுவே ஆசாரியர்கள் திருவுள்ளம் பற்றினதாமாகும், [உடையான்.] நோற்றக் கேட்கின் பதார்த்தங்
களை யடையத் தனக்கு ஸேஷமாக வுடையான். நிருபாதிக சேஷி.” என்பது ஈடு.

நோற்றத்தோற்றம்தீயாதி. சப்தாதி விஷயங்கள் ஸம்ஸாரிகளுக்கு வேறுபிறக்கும்; நமக்கு
அவையெல்லாம் எம்பெருமானையாகியிருப்பன் என்கிறது. (சு)

2958. எழுமைக்குமென தாவிக்கு இன்னமுதத்தினையென தாருயிர்*
கெழுமியகதிர்ச் சோதியை மணிவண்ணனைக்குடக்கூத்தனை*
விழுமியவரார்முனிவார்விழுங்கும் கண்ணற்கனிபினை*
தொழுமின் தாயமனத் தராய் இறையும்நில்லாதாயரங்களே. (எ)

எழுமைக்கும்	எல்லா நிலைமைகளிலும்	விழுமிய அமர் முனிவர் விழுங் கும் கண்ணல் கனியினை	{ சிறந்த தேவர்களாலும் முனி வர்களாலும் அதுபவிக்கப் படுகிற கண்ணற்கனி போன் றவனுமான எம்பெருமானே
எனது ஆவிக் இன் அமுதத் தினை	{ என் ஆத்மாவை இனிய அம்ருதம் போன்றவனும்	தாய மனத்தர் ஆய் தொழுமின்	{ அழகற்ற மனமுடையிர் களாய் தொழுங்கன்;
எனது ஆர் உயிர் கெழுமிய கதிர் சோதியை	{ என்னுடைய அருமையான உயிரோடே கலந்து நிற்கிற பரஞ்சோதியிருவனும்	தாயரங்கள் இறை யும் நில்லா	{ (தொழுதால்) துன்பங்களான வை சிறிதேனும் சிற்க மாட்டா.
மணி வண்ணனை குடக் கூத்தனை	{ லேமணி நிறத்தனும் குடக் கூத்தாடினவனும்		

* * *—எம்பெருமான் இப்படி ஆசீர்ந் ஸுலபனுகையாலே அவன் பக்கலில் நீங்கப்பண்ணின
துர்லபத்வசங்கையைத் தவிர்த்து அவனை ஆசிரயிபுங்கள்; உங்கள் துயரங்கள் தொலைந்துபோம்
என்கிறார்.

[எனது ஆவிக் எழுமைக்கும் இன்னமுதத்தின] பகவதவிஷய ரஸமறியாமல் விஷயாத்ரங்
களில் மண்டிக்கிடந்த என்னெஞ்சுக்கு இனிமேலுள்ள காலமெல்லாம் பரம போக்யவாயிருப்பவனை
யென்றபடி. எழுமைக்கும் என்றது காலமுள்ளதையும் என்றவாறு. [எனது ஆவிக் கெழுமிய கதிர்ச்
சோதியை] எம்பெருமானும் ஆழ்வாரோடே கலத்தமின் பே ஒளிமல்கப் பெற்றருனென்க. (எ)

2959. தயரமேதருதுன்பவின்பவினைகளாய் அவையல்லனாய்*
உயரநின்றதோர்ச் சோதியாய் உலகேழும் உண்டமிழ்ந்தான் தன்னை*
அயரவாங்குநமன் தமர்க்கு அருளுஞ்சினை அச்சுதன் தன்னை*
தயரதற்குமகன் தன்னை யன்றி மற்றிலேன் தஞ்சமாகவே. (அ)

தயரமே தரு	{ பரிதாபத்தையே தரக்கடவ தன்ன	அவை அல்லன் ஆய்	{ அவற்றுக்குத்தான் வசப் படாதவனு உயர்ந்த நிலமாகிய பரம
துன்பம் இன்பம் வினைகள் ஆய்	{ புனைய பாபரூப கருமங் களுக்கு நியாமகனாய்	உயர நின்றது ஓர் சோதி ஆய்	{ பதத்திலெழுந்தருளி யிருந் கின்ற விலகுகுண தேஜோ மய விக்ரஹ யுகத்தனும்

உலகு எழும	எல்லா வுலகங்களையும்	அரு நஞ்சினை	மீட்க முடியாத விஷமாய்
உணர் உமிழ்ச் தான் தன்னை	{ மிரளயத்தில் உண்டு (மீண் றும்) வெளிப்படுத்தி ரகசிப் பவனாய்	அச்சுதன் தன்னை	{ தன்னைப் பணிந்தாரை நழுவு விடாதவனாய்
அயர வாங்கும்	{ மோஹிக்கும்படி உயிரை அபஹரிக்கின்ற	தயரதற்கு மகன் தன்னை அன்றி	{ சக்ரவர்த்தி திருமகனான எம்பெருமானையல்லது
நமன் தமர்க்கு	யமபடர்களுக்கு	தஞ்சம் ஆக இலேன்	{ மற்றொரு தெய்வத்தை சரணமாக வுடையேனல் லேன்.

* * *—மற்றுள்ளாரும் தம்முடைய பகூத்தையறிந்து ருசிபண்ணுதலுக்காக 'நான் சக்ரவர்த்தி திருமகனை யல்லது மற்றொருவரை ஆபத்தனமாகப் பற்றியிரேன்' என்று தமது உறுதியை வெளியிடுகிறார்.

துயரமே நகு என்கிற அடைமொழி துன்பவினைபிற்போலவே இன்ப வினையிலும் அங்கவயிக்கும். பாபம் போலவே புண்யமும் துயரம் தரக்கூடியதேயாகும். பாபத்திற்காட்டிலும் புண்ணியம் கன்றுகிறருந்தேயாகிலும் மோகூ மாரக்கத்திற்கு இடையூறுகூற்றத்தில் இரண்டும் ஒக்குமாதலாலும், “தகூ விசூரூ வூணூவூரூ விபூய ிரூஜ மூ வூரூ லூரூரூ-வெதி” என்று உபநிஷத்தும் ஓதகையாலும் புண்ய பாபங்களிரண்டுமே நொடியைக் கடவனவாம். (அ)

2960. தஞ்சமாயிதந்தைதாயொடு தானுமாயவையல்லனாய்*

எஞ்சலில் அமரர்குலமுதல் மூவர்தம்முள்ளுமாயினைய்*

அஞ்சிரேருலகத்துள்ளீர்கள்! அவனிவனென்று கூழேன் மின்*

நெஞ்சினால் நினைப்பான் யவன் அவனாகும் நீள்கடல்வண்ணனே. (க)

உலகத்து உள்ளீர் கள்	உலகத்தவர்களே!	நீர் அஞ்சி	நீங்கள் மேன்மை கண்டு கலங்கி
தஞ்சம் ஆகிய தந்தையொடு	ரகசிக்குந் தன்மை பொருந்திய தந்தையும்	அவன் இவன் என்று	{ எல்லை கடந்த மஹிமையை யுடைய அந்த எம்பெரு மான் வேறு, இந்த அர்ச்சா ருமியான எம்பெருமான் வேறு என்று கொண்டு
தாய்தானும் ஆய் அவை அல்லன் ஆய்	{ அவ்வளவோடும் நிலலாத கைலவீத பந்துவுமாய் (பகவதபவத்தில்) குறாதல் இல்லாத	கூழேன் மின் நெஞ்சினால்	{ கலங்கியிருக்க வேண்டா; நெஞ்சாவே
எஞ்சல் இல்	நித்யஸூரிகளின் திரளுக்கு தலைவனாய்	நினைப்பான் யவன்	{ நினைந்து உகந்தருள்விக்கப் பட்டவன் யவன்
அமரர் குலம் முதல்	மும்பூர்த்திகளுள்ளும்	அவன் நீள் கடல்	{ அவனே விசாலமான கடல் போன்ற
மூவர் தம் உள்ளும்	{ முதல்வனான எம்பெருமா னைக் குறித்து	வண்ணன் ஆகும்	{ நிறத்தை யுடைய ஸர்வேச் வரனாவன்.
ஆகியை			

* * *—‘எம்பெருமான் ஸ்ரீவைகுண்டத்திலெழுந்தளியிருக்கு மிருப்பு எங்களுக்கு உபயோகபடுவதன்று; ராம கிருஷ்ணாதி அவதாரங்கள் பண்ணின காலத்தில் நங்கள் அணுகியிருந்து வாழ்வு பெற்றிலோம்; ஆனபின்பு எங்ஙனே அவனைக் கண்டு ஆசிரயிக்கப்படி? என்று ஸம்ஸாரிகள் வினவுவதாகக்கொண்டு, அவர்களுக்கு உத்தராரூபைக்கிறார்:—நீங்கள் ஏதேனும் மொருபடி உகந்தருள்பண்ண ஆசிரயிப்பது; அத்திருமேனியையே ஆபராக்ருத திவ்யஸம்ஸ்தானமாக; விரும்பியருள்க் குறையில்லையென்கிறார். இப்பதிகத்திற்கு இப்பாசரமே உயிராயிருக்கும். இப்பாட்டின் பிரமேயத்திற்கு அவதாரினை போன்றனவே கீழ்ப்பாசரங்கள்.

மூவர்தம்முள்ளுமாயினைய என்றதற்கு, பிரமன் முதலிய மூன்று மூர்த்திகளிலும் வைத்துக்கொண்ட மிரதானைக வுள்ளவன் என்றும், ‘மூவர்தம்’ என்ற ஹிதத்தில் தம் என்பதை தாம் என்பதன் குறுக்காகக்கொண்டு, மூவர்தாம்—பிரமன் சிவன் இந்திரனாகிய மூவரும், உள்ளும்—தியானிக்கிற, ஆதி எகிறும் பொருள் கொள்ளலாம். (க)

2961. கடல்வண்ணன்கண்ணன் விண்ணவர்கருமாணிக்கமென தாருயிர்*

படவரவினைக்கிடந்த பரஞ்சடர்பண்டுநூற்றுவர்*

அடவரும்படைமங்க ஐவர்கட்காகிவெஞ்சமத்து* அன்றுதேர்

கடவியபெருமான் கனைகழல்காண்பதென்று கொல்கண்களே? (ஈ)

கடல் வண்ணன்	{ கடல் போன்ற நிறத்தை யுடையவனாயும்	ஐயர்கட்கு ஆக	பாண்டவ பக்தபாதியாக
கண்ணன்	{ கண்ணமிரானாயும்	வேம் சமத்து	கோடிய பாரத யுத்தத்தில்
விண்ணவர் கரு மானிக்கம்	{ பரமபதத்திலுள்ளவர்கட்கு நீலமணிபோலே போக்யமாயும்	அன்று	{ பகைவர் மேலிட்டி வந்த அக்காளில்
எனது ஆர் உயிர்	{ எனது அருமையான உயிராயும்	தேர் கடவிய	{ (அர்ஜுனனுக்குத்) தேர் செலுத்திய
படம் அரவு இன் அணை கிடந்த பரம் சுடர்	{ படங்களை யுடைய ஆகிசேஷ னாகிற இனிய படுக்கையில் சயனித்த பரஞ்சோதியாயும்	பெருமான்	{ பெருமாயு மிருக்கின்ற எம்பெருமானுடைய
பண்டு அட வரும் நூற்றுவர் படை மங்க	{ முன்பொருகால் கொல்வதற் காக நிரண்டு வருகின்ற துரியோதனனுக்களின் சேனை தொலைபும்படியாக	களை கழல் கண்கள் காண்பது என்று கொல்	{ (வீரத்தன்மையினால்) ஒலிக்கின்ற திருவடிகளை (என்) கண்கள் லேனிக்கப் பெறுவது என்றைக்கோ !

* * * ஆழ்வார் தாம் உபதேசிக்கத் தொடங்கின லெனலப்ப காவலையை அர்ச்சாவதார பர்யந்தமாக அருளிக் செய்து முடித்து, தாம் அகப்பட்ட துறையான க்ருஷ்ணாவதாரத்தை அதுபவீக்க ஆசைப்படுகிற ரிப்பாட்டில். இவ்வாழ்வார் அர்ச்சாவதார லெனலப்ப மறித்திருக்கச் செய்தேயும் க்ருஷ்ணாவதாரத்திலே எத்திரம்! என்று மோஷுக்கு மியல்வினராதலால் அவ்வவதாரத் தன்விலேயே இப்போதிவர் ஈடுபட்டுப் பேசுவதும் பொருந்தும்.

லெனாதுளியும். உழவுகோலும் பிடித்த சிறுவாய்க்கறியும் தேருக்குக் கீழே தொங்கிட்ட திருவடிகளும் அதிலே சாத்தின சிறு சதங்கையுமாய் லாரதய வேஷத்தோடே லின்றபோதைத் திருவடிகளில் ஆபரண த்வகி செஷிப்படவும் அவ்வடிகவைக் காணவுமாயிற்று இவர்க்குண்டான ஆசை. (10)

2962. கண்கள்காண்டற்கரியனாய்க் கருத்துக்குநன்றுமெளியனாய்*
மண்கொள்ளுலத்துயிர்க்கெல்லாம் அருள்செய்யும்வானவரிசனை*
பண்கொள்சோலைவழுதிநாடன் குருகைக்கோன்சடகோபன்சொல்*
பண்கொளாயிரத்திப்பத்தால் பத்தராகக்கூடும்பயிலுமினே. (கக)

கண்கள்	{ கண்களால் பார்ப்பதற்கு	பண் கொள்	{ (வண்டு முதலியவற்றின்) இசைமிகுந்த சோலைகளை
காண்டற்கு	{ அருமைப்பட்டவனாக	சோலை வழுதி நாடன்	{ யுடைய திருவழுதி நாட்டை யுடையராய்
அரியன் ஆய்		குருகை கோன் சடகோபன் சொல்	{ திருநகரிக்குத் தலைவரான ஆழ்வார் அருளிச் செய்த
கருத்துக்கு என்றும் எளியன் ஆய்	{ தியானத்திற்கு மிகவும் சுலபமாய்	பண் கொள் ஆயிரத்து இப் பத்தால் பத்தர் ஆக கூடும்	{ ராக ப்ரதானமான இவ் வாயிரத்தினுள்ளும் இப்பகித்தினால் பத்தியை யுடையராகக்கூடும்; (ஆதலால்);
மண் கொள் நூலத்து உயிர்க்கு எல்லாம்	{ பூமண்டலத்திலுள்ள பிராணிகளுக்கெல்லாம்	பயிலுமின்	{ (இப்பகித்தனை) அப்பயிபுக் கோள்.
அருள் செய்யும் வானவர் ஈசனை	{ (அர்ச்சாவதார முகத்தாலே) க்ருபை பண்ணுகிற தேவாதி தேவனைக் குறித்து,		

மூன்றாம் பத்து ஏழாந்திருவாய்மொழி—பயிலுஞ்சுடரொளி

பாகவத சேஷத்வமாகிற பரமபுருஷார்த்தத்தை யருளிச்செய்கிறார்.

2963. பயிலும்சுடரொளிலூர்த்தியைப் பங்கயக்கண்ணனை*
பயிலவினிய நம்பாற்குடல்சேர்த்தபரமனை*
பயிலும்திருவுடையார் யவரேலுமவர் கண்டிர்*
பயிலும்பிறப்பிடைதோறு எம்மையாளும்பரமரே. (க)

பயிலும் சுடர் ஒளி மூர்த்தியை	{ செறிந்த சுடர்ச் சோதி யுருவனாய்	கயம் கண்ணனை	{ தாமரை போன்ற திருக் கண்களை யுடையனாய்
------------------------------	----------------------------------	-------------	---------------------------------------

பயில் இனிய	{ பழகப் பழகப் பரம போக்யமும்	யவர் ஏலும்	{ *எதுபிறப்பு ஏதில்லாவாக நின்றவரானாலும்
நம் பால் கடல் சேர்ந்த பரமனை	{ நமக்காகத் திருப்பாற் கடலில் துமில் கொண்டருளும் பரம புருஷனான எம் பெருமானை	அவர் பயிலும் பிறப் பிடை தோறு	{ அவர்களே மேன்மேலும் நேர்கின்ற பிறவிகள் தோறும்
பயிலும் திரு உடையார்	{ நிரந்தராத்மாவம் பண்ணுகை யாகிற செல்வமுடைய வர்கள்	எம்மை ஆளும் பரமர் கண்டார்	{ நம்மை அடிமை கொள்ளவல்ல மஹான்களாவர்.

* * *—எம்பெருமானுடைய வடிவழிகிலும் திருக்கல்யாண குணங்களிலும் ஈடுபட்டிருக்கும் ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்கள் ஆரேனுமாகிலும் எனக்கு ஸ்வாமிகள் என்கிறார். சுத்தஸ்த்வமயமாய் ஸ்வரூப ப்ரகாசகமான திவ்ய விசுரஹத்தி லீடுபட்டவர்கள் எமக்கு ஸ்வாமிகள் என்கை.

பங்கயக்கண்ணனை = தீழ்ச் சொன்ன வடிவழிகிலுங்கூட அகப்படாதாரையும் அகப்படுத்திக் கொள்ளவல்ல திருக்கண்ணழிகிலே யிடுபடுமவர்கள் எமக்கு ஸ்வாமிகள் என்கை.

பயிலினிய = 'பயில்ப்பயில் லினிய' என்றபடி. பகவத் விஷயத்தில் இடைவிடாத பரிசயம் பண்ணினாலும் இனிமை [—போக்யதை] ப்ரதிபத்தி விஷயமாகுமேயல்லது வைபவம் ஒருபோதும் சோற்றுகொன்று கருத்து.

யவரோலும் = பரமனைப் பயிலும் திருவுடையவர்கள் பிறந்த வருணம் எதுவாகவுமாம், அவர்க ளுடைய அறிவு, தொழில் முதலியவை எப்படிப்பட்டதாகவுமாம். அவற்றைக் கணிசிக்கத் தேவையில்லை; அவர்களிடத்தும் பரமனைப் பயிலும் திரு உள்ளதா என்பதொன்றே பார்க்கத்தக்கது என்றபடி. (க)

2964. ஆளும்பரமனைக்கண்ணனை ஆழிப்பிரான் தன்னை*
தோளுமோர்நான்குடைத் தாமணிவண்ணனெம்மான் தன்னை*
தாளும் தடக்கையும் கூப்பிப் பணியுமவர்கண்டார்*
நாளும்பிறப்பிடைதோறு எம்மையாளுடைநாதரே. (உ)

ஆளும் பரமனை கண்ணனை ஆழி பிரான் தன்னை ஓர் நான்கு தோளும் உடை	{ ஆள்கின்ற பரம புருஷனையும் ஸ்ரீ க்ருஷ்ணனையும் திருவாழியுழவாணையுடைய உபகாரனையும் ஒப்பற்ற நான்கு புலங்களை யுடையவனையும்	{ தாளும் தட- கையும் கூப்பி பணியும் அவர் பிறப்பிடை தோறு	{ கால்களையும் கைகளையும் கூப்பி நமஸ்கரிப்பவர்கள் ஜன்மந்தோறும்
தாமணி வண்ணன் எம்மான் தன்னை	{ பரிசுத்தமான லீலமணி போன்ற நிறத்தையுடையவ னாய் மிருக்கின்ற எம்பெருமானை	{ நான் தோறும் எம்மை ஆள் உடை நாதர் கண்டார்	{ தினந்தோறும் எங்களை ஆட்கொள்ளும் அடிகளாவர்.

* * *—எம்பெருமானுடைய திவ்யாவயவ ஸௌந்தர்யத்தால் வசிக்கப்பட்ட ஸ்ரீவைஷ்ண வர்கள் எனக்கு ஸ்வாமிகளென்கிறார். கீழ்ப்பாட்டில் * பரமனைப்பயிலும் திருவுடைய ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்களே எம்மையானும். பரமர் என்று சொல்லுவது இப்பாட்டில் **ஆளும்பரமனை** என்றால் இது தகுதியோ? பாகவத்களன்றோ ஆளும்பரமர்; இப்போது எம்பெருமானை ஆளும்பரமானாகச் சொல்ல மோ வென்னில்; சொல்லலாம்; எம்பெருமான் தன் திருவடிகளின் கீழ்வந்து புருந்தவர்களைப் பாக வத சேஷபூதர்களாக ஆக்கி ஆள்கின்றனென்பதுவே இங்கு விவகித்தம். “அடியார்க்கென்னை யாட் படுத்தமிலன்” (927) என்ற திருப்பாணியுமார் பாசரம் இங்கு அதுஸந்திக்கத்தகும்.

தாளுத்தடக்கையும் கூப்பி என்றவிடத்தில் ஒரு துட்பம் கண்டறியத்தக்கது; தான் கூப்புகை யாவது என்ன? கை கூப்புகையாவது என்ன? என்று ஆராயவேணும். இவையிரண்டாலும் ஆகிஞ் சந்யமும் அந்நயத்திவ்மும் தெரிவிக்கப்படவாரும்; தாள்களைக் கூப்பிவிட்டால் வெறெங்கும் எனக்குப் போக்கிடமில்லை யென்று ஸைசனையாதலால் அதனால் அந்நயத்திவ்ம தெரியும்; கைகூப்பிவிட்டால் என்கையில் ஒன்றுமில்லை என்கிற ஸைசனையாதலால் அதனால் ஆகிஞ்சந்யம் தெரியும். ஆக, அஹங்கா மமகாரங்கள் அற்றபடிமைக் கூறினவாறு. (உ)

2965. நாதனை ஞாலமும்வானமுமேத்தும் நறுந்துழாய்ப்
போதனை*பொன்றெடுஞ்சக்கரத்து எந்தையிரான் தன்னை*
பாதம்பணியவல்லாரைப் பணியுமவர்கண்டார்*
ஓதும்பிறப்பிடைதோறு எம்மையாளுடையார்களே. (ங)

நாதனை	ஸ்வாமியாய்	பாதம் பணிய	திருவடிகளில் வணங்க
ஞாலமும் வானமும் எத்தும்	உபய விபூதிபூஷனாரும்.	வல்லாரை	வல்லவர்களை வணங்கு
நறு துழாய்	எத்துதற்குரியவனுய்	பணியும் அவர்	மவர்கள்,
போதனை	பரிமளமுள்ள திருத்துழாய்	ஒதும் மிறப்பினிட	பேசப்படுகிற ஜன்மங்கள்
பொன் நெடு	மலர்மாலையை யுடையனாய்	தோறு	தோறு
சக்கரத்து	அழகிலும் உயர்ந்த திரு	எம்மை ஆள்	எங்களை அடிமை கொள்ப
எந்தை பிரான்	யாழியை யுடையனான	உடையார்கள்	வர்களாவர்.
தன்னை	எம்பெருமானை	கண்டவர்	

* * *—எம்பெருமானுடைய தோளும் தோள் மாலையுமான அழகிலே தோற்றவர்களான பாகவதர்களுக்கும் பக்தராயுள்ளவர்கள் எனக்கு ஸ்வாமிகளென்கிறார்.

இப்பாகவத்தின் ஈட்டில் ஒரு நிதிநியமனாது.—(அநாவது) முற்காலத்தில் மின்னையாத்நான் என்பாரொருவர் ஆசார்ய பூமிந்நவப்பிடார் பொலிய நிறப்பராகையாலே க்ருணம்நீர்க்களான ஆசார்யர்களிடத்திலே பணிந்திருந்து அர்த்த விசேஷங்கள் கேட்கத் திருவள்ளியில்லாதவராய் நஞ்சேயர் பக்கலிலே வந்து “எனக்கு ஒருரு திருவாய்மொழி அருளிச்செய்ய வேணும்” என்று கேட்க, “நம்பினீயா பக்கலில் கேட்டால்தான் விசதமரமும்; அங்கே சென்று கேளும்” என்று நஞ்சேயர் அருளிச் செய்ய, அது கேட்ட அவர் “நம்பினீயாமினிடத்தில் கேட்பதானால் அவரை நான் தண்டன் மைர்ப்பிக்கவேண்டிய தாகுமே; அதற்கு இறுத்தன்றே ஸ்வாமி பக்கலில் பிரார்த்திக்கிறேன்” என்று கூற, அது கேட்ட நஞ்சேயர் “அப்படி ஒரு நிர்ப்பந்தமில்லை; என்று சொல்லிக்கொண்டே நம்பினீயையை வரவழைத்து ‘இவனுக்குப் பாக்கானபடி ஒருரு திருவாய்மொழி சொல்லும்’ என்று நியமித்தருள, நம்பினீயையும் ஆசார்ய நியமனத்தை சிரஸாவலித்து அப்படியே அருளிச் செய்துவர, இத்திருவாய்மொழியாவும் கேட்கி வந்த அவர் பாகவதர்களின் பெருமை இப்படியன்றே இருப்பதென்று தெறி, அதுவரையிலும் நாமிருந்த நிலைமைக்கு மிகவும் அதுதழிந்து அன்று முதலாக நம்பினீயாமினிடத்திலே அனவகடந்த ப்ராவண்யம் காட்டப்புக, நம்பினீயை அதற்கு இசையா தொழியவே அவர் நஞ்சேயரிடமிருந்து சென்று “பாகவத வைபவம் தெரியாமலே முன்பு அப்பகச் சொன்னேன்; கூமித்தருளவேணும்; இனி அடியேன் அதுவர்த்திக்கும் பதிகளுக் கெல்லாம் நம்பினீயை இசைத்திருக்குமாய் ஸ்வாமி நியமித்தருளவேணும்” என்று நிர்ப்பந்தித்துப் போதார் என்பதாக.

(க)

2966. உடையார்ந்தவாடையன் கண்டிகையன் உடைநாணின்*
புடையார்ப்பொன் னூவினன் பொன்முடியன்மற்றும்பல்கலன்*
நடையாவுடைத்திருநாரணன் தொண்டர்தொண்டர்கண்டர்*
இடையார்பிறப்பிடைதோறு எமக்கெம்பெருமக்களே.

(ச)

உடை ஆர்ந்த	திருவரைக்குத் தகுதியான	பொன் முடியன்	அழகிய திருமுடியை யுடைய
ஆடையன்	திருப்பரிவட்டத்தை		வனும்
	யுடையவனும்	மற்றும் பல்கலன்	மற்றும் பலவகைப்பட்ட
கண்டிகையன்	கண்ட பூணாத்தை யுடைய	நடையா உடை	ஆபரணங்களையும்
	வனும்	திரு நாரணன்	இயற்கையாக வுடையவனு
			மான பூரிமநாராயணனாகு
உடை நாணின்	திருப்பரிவட்டத்தின்மேல்	தொண்டர்	அடியாரானார்க்கும் அடிய
	சாத்தின திருவரை நாளை	தொண்டர்	ரானவர்
	யுடையவனும்	இடை ஆர்	
		மிறப்பிடை	நிரந்தரமான மிறவிதோறும்
புடை ஆர்		தோறு	
பொன் னூவி	ஸந்திவேச மமைந்த பொற்	எமக்கு எம் பெரு	எங்களுக்கு எவ்வளவோ
னன்	பூணூலை யுடையவனும்	மக்கள் கண்டவர்	சிறந்தவர்களாவர்.

* * *—திருவரை பூத்தார்போலே மிருக்கிற திருப் பிதாம்பரத்தை யணிந்தவனும், திருக் கழுத்திலே சாத்தும் திவ்யாபரணங்களை யுடையவனும், அழகிய அரைதூல்மாலையை யணிந்தவனும், ஒரு பக்கத்திற்கு வேறொரு ஆபரணம் வேண்டாதபடி தானே போருமாய்க் காளமேகத்திலே மின்னினுப் போலே மிருக்கிற யஜ்ஞோபவீதத்தை யுடையவனும், ஆச்சரிதரகூணத்திற்கு முடிக்கவித்திருப்பவனும், மற்றும் எண்ணிறந்த திருவாரணங்களை இயற்கையாகவே அணிந்துள்ளவனும் பூரிமநாராயணனுக்கு தானா துதலாளர்களா மிருக்குமவர்கள் மிறவிதோறும் எமக்கு அஸாதாரண சேஷிகளாவர்கள் என்றா ராயிற்று.

(ச)

2967. பெருமக்களுள்ளவர்தம்பெருமானை* அமரர்கட்கு
அருமையொழிய அன்றாரமுதாட்டியவப்பனை*
பெருமைபிதற்றவல்லாரைப் பிதற்றுமவர்கண்டர்*
வருமையுமிம்மையும் நம்மையளிக்கும்பிராக்களே.

(ரு)

பெருமக்கள் உள்ளவர் நம் பெருமானே	பெருமக்கள் என்னப்படு கின்ற நிச்சயஸூரிகட்குத் தலைவனும் சாவாமை வேண்டியிருக்கும் தேவர்களுக்கு அருமைப் படாநபடி முன்பொரு காலத்தில் பூர்ணமாக அமருந்ததைப் புஜிப்பித்த வனுமான	பெருமை மிதற்ற அல்லாரை	(அவனது) பெருமைகளை அடைவின்றியே சொல்லு மவர்களான பாகவதர்களை அடைவின்றியே சொல்லித் துதிக்கும்வர்கள் இவ்மலோக பரலோகவித் ளிர்ந்திடலும்
அமரர்க்கு அருமை ஒழிய அன்று ஆர் அருது ஊட்டிய	எம்பெருமானே உத்தேசித்து	மிதற்றுமவர் வருமையும் இம்மையும் நம்மை அளிக்கும் பிராக்கள் கண்டீர்	நம்மை உஜ்ஜீவிப்பிக்கும் ஸ்வாமிகளாவர்.
அப்பனை			

* * *—ப்ரயோஜகந்தர பரர்க்கும்கூட அபேகித்ததைத் தலைக்கட்டிக் கொடுத்தருளு மெம்
பெருமானுடைய ஓனதாரியத்திலே தோற்றவர்களான பாகவதர்களுக்குத் தோற்றிருக்கும்வர்கள் எனக்கு
ஸ்வாமிகள் என்கிறார். (கு)

2968. அளிக்கும்பரமனைக்கண்ணனை ஆழிப்பிரான் தன்னை*
துளிக்கும்நறுங்கண்ணித் தாமணிவண்ணனெம்மான் தன்னை*
ஒளிக்கொண்டேசோதியை உள்ளத்துக்கொள்ளுமவர்களே*
சலிப்பின் நியாண்டெம்மைச் சன்மசன்மந்தரம் காப்பீரே; (சு)

அளிக்கும் பரமனை	உபகரிக்குமிடத்தில் தனக்கு மேலில்லாதபடி உபகரிக்கு மவனும்	ஒளி கொண்ட சோதியை	அளவற்ற தேஜோருபமான விசுவத்தை யுடையவனு மான
கண்ணனை	க்குஷ்ணாக வந்து அவதரித்த வனும்	எம்மான் தன்னை	எம்பெருமானே
ஆழி பிரான் தன்னை	திருவாழியைக் கையிலேந்தி மஹோபகாரங்கள் செய் பவனும்	உள்ளத்து கொள்ளுமவர்	நெஞ்சிலே தாங்குமவர்கள்
துளிக்கும் நறு கண்ணி	தேன் வெள்ளிடா நின்று நறுமணம் மிக்க மாலையை யணிந்துள்ளவனும்	எம்மை சலிப்பு இன்றி ஆண்டு சன்மம் சன் மாந்தரம் காப் பீர் கண்டீர்	எம்மை ஒருகாலும் கை விடாமே அடிமை கொண்டு எத்தனை ஜன்மமானாலும் ரஷிக்குமவர்களாவர்.
தாமணி வண்ணன்	அழககற்ற மாணிக்கம் போன்ற வடிவையுடைய வனும்		

* * *—ப்ரயோஜகந்தரங்களை விரும்பாமல் அகந்ய ப்ரயோஜகரா மிருப்பார்க்குத் தன் வடி
வழகை அதுபவிப்பிக்கும் உஜ்ஜ்வல ஸ்வபாவான எம்பெருமானே அதுபவிப்பார் நமக்கு ரக்ஷகரென்கிறார்.
அளிக்கும் பரமன் என்றது—அளிக்கும் விஷயத்தில் தனக்கு மேற்பட ஒருவனுமில்லாதவன் என்றபடி.
அதாவது—உலகத்திலே ரக்ஷகர் என்று பேர் சுமப்பவர்கள் பலருண்டாகியும் எம்பெருமானே அத்தீவிய
ரக்ஷகன் என்பது கருத்து; (அல்லது) பிறர்க்குக்கொடுக்கும் விஷயத்தில் தனக்கு மேலில்லாதவன்—
தன்னைவே கொடுப்பவன் என்றும். தன்னைவே கொடுப்பதுமுண்டோவென்ன, கண்ணவன் என்கிறார்.
கண்ணனுப் திருவவதரித்து ஒவ்வொருவர்க்கும் தன்னை முற்றாட்டாகக் கொடுத்தமை உணர்க. சன்ம
சன்மாந்தரம்—வடசொல் தொடர். (சு)

2969. சன்மசன்மந்தரம்காத்து அடியார்களைக்கொண்டுபோய்*
தன்மைபெறுத்தித் தன் தாளிணைக்கீழ்க்கொள்ளுமப்பனை*
தொன்மைபிதற்றுமவல்லாரைப் பிதற்றுமவர்களே*
நன்மைபெறுத்தெம்மை நாளுய்யக்கொள்கின்றநம்பரே. (எ)

சன்மம் சன்மாந் தரம் காத்து	மாறிமாறிப் பல பிறப்பும் பிறவாதபடி காத்து	தொன்மை மிதற்ற வல்லாரை	இயற்கையான ஓனதாரிய குணத்தை வாய் வந்தபடி சொல்லித் திரியும் பாகவ தர்களை
அடியார்களை கொண்டுபோய்	அடியவர்களை (நித்ய விழுதி மிலே) கொண்டுபோய்	மிதற்றுமவர் எம்மை நன்மை பெறுத்து	வாய்வந்தபடி புகழுமவர்கள் நம்மை நன்மை பெறுமபடி பண்ணி
தன்மை பெருந்தி தன் தான் இணை கீழ் கொள்ளும் அப்பனை	ஸ்வஸ்வரூப ப்ராப்தியைப் பண்ணிக்கொடுத்துத் தனது திருவடிகளின் கீழே அடி மைகொண்டருள்கின்ற ஸ்வாமியினுடைய	நான் உய்யக் கொள்கின்ற நம்பர் கண்டீர்	ஆதம் தத்துவமுள்ளவரை மில உஜ்ஜீவிப்பிக் வல்ல வர்களாக நம்பப்படுமவர் களாவர்.

* * *—அடியவர் திறந்து அவன் செய்துநாம் மனோபகாரங்களை அறவந்தித்து அப்படி களைப் பித்தற்றவல்லாரைப் பித்தற்றுமவர்கள் கிடர் எனக்கு எற்றைக்கும் ஸ்வாமிகளென்றோர். அவரவர்கள் செய்துபோந்த கரும்புகளுக்குப் பலனாக எத்தனையோ உன்மங்கள் சேரவேண்டியிருக்கும்; இருந்தாலும் ஸ்வல்பமான ஆழிமுக்கியத்தையே கணக்கக்கொண்டு அந்த ஜன்மநீட்டங்கள் வினையாடப்படி பரிமரித்துத் தந்தருள்வன் எம்பெருமான்.

அக்குணத்திலே பிடுபட்டுப் புகழ்மவர்களைப் புகழ்மவர்கள் பாகவத சேஷத்தவர்பந்தமான பாகவத சேஷத்தவலம்பத்தை யுண்டாக்கி நமக்கு அவன் திருவடிகளில் கைக்கயிற்றை எஞ்ஞான்றும் நடத்தக்கடவ பெரியார் என்றதாயிற்று. (அ)

2970. நம்பனைஞாலம்படைத்தவனைத் திருமார்பனை*

உம்பருலகினிலயார்க்கும் உணர்வரியான்தன்னை*

கும்பிரகர்க்களேத்துவரேனும் அவர்கண்டிர்*

எம்பல்பிறப்பிடைதோறு எம்தொழுதலும்தாங்களே. (அ)

நம்பனை	நம்பப்படுமவனும்	உணர்வு அறி யான் தன்னை	அறியமுடியாத பெருமையை உடையவனுமான எம்பெரு
ஞாலம் படைத் தவனை	{ தன்னை ஆச்சரியத்து அது பவிக்கைக்குறுப்பாக) ஜகத்ஸ்ரஷ்டியைப் பண்ணுமவனும்	எத்தவார் கும்பிரகர்கள் ஏனும் அவர் தங்கள் எம் பல் பிறப்பு இடைதோறு எம் தொழு குலம் கண்டிர்	துதிக்குமவர்கள் கும்பிரக நாகவாஸிகளே யானாலும் அவர்கள் எமது பல்வகைப்பட்ட ஜன்மாவகாசந்தோறும் யாம் தொழும்படியான சூலநராவர்
திரு மார்பனை	{ பிராட்டியைத் திருமார்பிலே உடையவனும்		
உம்பர் உலகி னில்	{ மேலுலகங்களில்		
யார்க்கும்	எப்படிப்பட்டவர்களுக்கும்		

* * *—கும்பிரகர்கள் என்பதற்கு இரண்டு வகையாகப் பொருள் கூறுவதுண்டு; ஆறுயிர்ப்படியில் “கும்பிரகசயாதாதுபவாதுகுண பரங்களைப் பண்ணினாரேயாகிலும்” என்றருளிச் செய்திருக்கிறபடியே, கும்பிரக நரகத்தில் துன்பங்களை யதுபவித்தற்கிடான பாவங்களைச் செய்தவர்கள் என்பது ஒருபொருள்; இப்பொருளில், அவர்கள் இவ்வுலகத்திலேயே யுள்ளவர்கள் என்பது பெறப்படுக. “கும்பிரக நரகத்திலே கிடப்பவர்கள் என்பது மற்றொரு பொருள். “கும்பிரகத்திலே தக்காதுபவம் பண்ணு நிற்க, திருநாமத்தைச் சொல்லக்கூடுமோ வென்னில்; கலேசாதிசயத்தாலே அம்மே! அப்பா! என்னக்கூடாதோ வென்று காணும் இவர்களுக்கு நினைவு.” என்ற ஈட்டு ஸ்ரீஸூக்தி காண்க. “மஹாபாப பலமான கும்பிரக நரகத்திலே கிடந்தும் அங்கே திருநாமத்தைச் சொல்லுவார்களாகில்” என்பது இருபத்திலுலாபிரப்படியருளிச்செய்த. கும்பிரக நரகத்திலுள்ளவர்களை ஆழ்வார் எங்ஙனே தொழக்கூடும்? என்று கேள்வி மிற்கும்; அவர்கள் திருமார்பனை ஏத்திலுர்களா இல்லையா என்பதை ஆழ்வார் எங்ஙனே தெரிந்துகொள்வது? என்றும் கேள்வி மிற்கும். பாகவதத் திறத்தில் ஆழ்வார்க்குள்ள பரிதிபத்தி விசேஷத்தைத் தெரிவிப்பது மாத்மீரத்தில் விசீராத்மன இந்த வசநவயத்திகளில் கேள்விகேட்கலாகாதென்பர் பெரியோர். (அ)

2971. குலம்தாங்குசாதிகள் நாலிலும்கிழிழிந்து*எத்தனை

நலந்தானிலாத சண்டாளசண்டாளர்களாகிலும்*

வலந்தாங்குசக்கரத்தண்ணல் மணிவண்ணற்காளென்றுஉள்

கலந்தார்*அடியார்தம்அடியார் எம்மடிகளே. (க)

குலம் தாங்கு சாதிகள் நாலிலும் கிழி இழிந்து எத்தனை நலம் தான் இலாத சண்டாள சண்டாளர்கள் ஆகிலும் வலம் தாங்கு சக்கரத்து	{ ஸ்கல குலங்களுக்கும் ஆதாரமான பிராம்மணஜி ஜாதிகள். நான்கிலும் கிழே போந்து மிகவும் தாழ்வின் எல்லே மிலே நின்ற சண்டாளரி னும் கடைகெட்ட சண்டாளர்களேயானாலும், வலத்திருக்கையில் ஏத்தப்பட்ட திருவாழியையுடைய	அண்ணல் மணி வண்ணற்கு ஆள் என்று உள் கலந்தார் அடியார் தம் அடியார் எம்மடிகள்	ஸ்வாமியான நீலமணி நிறத்தான எம் பெருமானுக்கு சேஷப்பட்டிருக்கிறே மென்று உண்மையான ஸ்வரூபஜ்ஞானமுடையவர்களுக்கு அடிமைப்பட்டவர்களுக்கு அடிமைப்பட்டவர்கள் எமக்குத் தலைவராவர்.
---	--	--	--

* * *—ப்ராம்மண கூத்திய வையை சூத்ரர்களென்று நான்கு ஜாதிகள் ப்ரஸித்தங்களாகவுள்ளன; அவற்றினும் கிழிழிந்த சண்டாளர்களிலும் மிக நீசமான சண்டாளர்களாயிருந்தாலும் அவர்கள் வடிவார் சோதி வலத்தனையும் சுடராழியும் பல்லாண்டு (2) என்று திருவாய்யாழ்வானேண்டான

சேர்த்தியில் ஈடுபட்டுப் பல்லாண்டு பாடுமவர்களாகில் அவர்களின் தானாதுதலான்கள் எமக்கு ஸ்வாமி கள் என்றாயிற்று. திருமுழிசைப்பிரான், திருப்பாணாழ்வார், நம்பாடுவான் போல்வாரான பரம விலகூ ஹைகாரிகளை உத்தேசித்தே அவதரித்த பாசரங்களைக்கொண்டு லோக சேஷபாடு செய்ய நினைக்கலாகாது என்று அஸ்மதாசார்யர் அருளிச்செய்யக் கேட்டிருக்கை. விலகூண பாசரவர்களுக்குப் பண்டைக்குலம் தவிர்த்து 'தொண்டக்குலம்' என்று ஒரு சிறந்த நற்குலம் உண்டாகின்றதென்பது உண்மை. (க)

2972. அடியார்த்தவையமுண்டு ஆலிலையன்னவசஞ்செய்யும்*
படியாதுமிகுமுனிப்படி எந்தையிரான் தனக்கு*
அடியாரடியார்தம்மடியாரடியார்தமக்கு
அடியாரடியார்தம்*அடியாரடியோங்களை. (க0)

அடி ஆர்த்த வையம் உண்டு	{ (திரிவிக்கிரமாவதார காலத்தில்) தன் திருவடியோடு ஸம் பந்தம் பெற்றதான வுலகை (பிரளயகாலத்தில்) திரு வயிற்றிலே வைத்து ஆலந்தனரில் திருக்கண் வளர்ந்தருள்கின்ற சிறிதும் உபமானமில்லாத சிறு குழந்தைப் பருவ முடைய	{ எந்தையிரான் தனக்கு	{ எம்பெருமானுக்கு,
ஆல் இலை ஆன்ன வசம் செய்யும்		அடியார் அடியார் தம் அடியார் அடியார் தமக்கு அடியார் அடியார் தம் அடியார் அடியோங்களை	{ ஏழு தலைமுறையளவான அடிமையின் எல்லையிலே நிம்பவர்களுக்கு நங்கள் அடிமைப்பட்டவர்கள்.
படி ஆதம் இல் குழைப் படி			

* * *—ஈடுபட்டு ஸ்ரீஸூக்தி:—“இப்போதும் தம்முடைய ருசிக்கு அவதி யுண்டாய் இவ்வளவிலே நின்ற ரல்வர்; சந்தலையில் இதுக்கு அவ்வருகு போக வொண்ணாமே நின்றதித்தனையிறே.”—செய்யுளின் நிர்ப் பந்தத்தை நோக்கி இவ்வளவிலே நலைக்கட்டினாரத்தனை யல்லது ‘இவ்வளவு சேஷத்வம் நமக்குப்போதும்’ என்றெண்ணி முடித்தாரல்லர் என்றவாறு.

“இப்படி வைஷ்ணவர்களை விரும்பினால் இது லௌகிகரோடு சேரா திருந்ததானில் ஆழ்வார் விரும்பினதை விசுவஸித்தமோகிரேமும்” என்று ஜீய ருளிச் செய்யும்படி” என்பதும் ஈடு முப்பத் தாழியும். இதன் கருத்து யாதெனில்; இந்தப்பதிகத்தில் ஆழ்வார் அருளிச் செய்தபடியே நாம் அதுஷ் டிப்பதாகக் கொண்டால் லோகவிரும்பத்தாமோ; “எத்தனை நலந்தாலிலாத சண்டாள சண்டாளர்களாகி லும்” இத்யாதிகளால் அருளிச் செய்யப்படுகின்ற அர்த்தம் லோகாதுஷ்டானத்திற்கு அமையாதே என்ற சங்கையின்மீது அருளிச் செய்கிறபடி. நாம் அதுஷ்டிக்கும்படியான பாக்கியம் பெறுதொழியினும் ‘இங்கனே ஆழ்வார் பாரித்திருந்தார்’ என்று விசுவாஸத்தோடே அதுஸந்தித்தாலும் போதும் என்றபடி.

2973. அடியோங்குதூற்றுவார்விய அன்றைவர்க்கருள்செய்த
நெடியோனை*தென்குருகூர்ச்சடகோபன் குற்றேவல்கள்*
அடியார்த்தவாயிரத்தான் இவைபத்தவன் தொண்டர்மேல்
முடிவு*ஆரக்கற்கிற்றில் சன்மம்செய்யாமைமுடியுமே. (கக)

அடி ஒங்கு	{ தங்களுடைய ராஜ்யப்ரதிஷ்டை உயர்ந்து வருமபடியான	{ அடி ஆர்த்த ஆயிரத்தான்	{ ஸகலக்ஷண ஸம்பந்தமான ஆயிரம் பாசரத்தினுள்ளும்
தூற்றுவர்	{ (தூரியோதனன் முதலானார்) தூறுபேர்களும்	அவன் தொண்டர் மேல் முடிவு இவை பத்து	{ பாகவத விஷயத்தில்முடிவான இப்பதிகத்தை
வீய அன்று	முடியும்படி முன்பொருகால்		
ஐவர்க்கு அருள் செய்த நெடியோனை	{ பஞ்சபாண்டவர்களுக்கு க்ருபை பண்ணின் திரு மாலை நோக்கி,	ஆர கற்கிற்றில்	{ நெஞ்சிலே பொருந்த கற்க வல்லாராகில்
தென்குருகூர் சடகோபன் குற்றேவல்கள்	{ அழகிய திருக்கரிக்குத் தலைவரான ஆழ்வாருடைய கைக் கரிய ரூபமாய்	சன்மம் செய்யாமை முடியும்	{ மிறப்பு மறுபடியும் உண்டா காத்தபடி முடிந்து போம்.

* * *—இதில் ஒவ்வொரு பாசரத்திலும் எம்பெருமானைப் பற்றின ப்ரஸங்கமும் ப்ரபலமாக வுண்டாகிலும் அது உபஸாஹ்ந கோடிவிலையாய் பாகவத சேஷத்வ ப்ரதிபாதத்திலேயே பர்யவஸாஹம் என்பது தோன்ற “தொண்டர்மேல் முடிவு” எனப்பட்டது. ‘கற்க கிற்கல்’ என்ற இரண்டு சொற்கள் சேர்த்து ‘கற்கிற்கல்’ என்று ஒரு சொற்றன்மையதாயிற்று. (கக)

மூன்றாம் பத்து, எட்டாந்திருவாய்மொழி—முடியானே

பலஹு குலம்மியான வொருவன் ஸ்ராமகாலத்திலே தன்பசிக்கு ஆற்றமாட்டாதே மக்கள் பசிக்கு ஆற்றமாட்டாதே அவற்றின் வாயில் சோற்றைத் தான் பறித்து உண்பது தன்வாயில் சோற்றை அவை பறித்துண்பதாய், 'என்பசிக்கு என்செய்வேன்? என் மக்கள் பசிக்கு என் செய்வேன்' என்னுமா போலே தாமும் தம்முடைய கரணக்ராமமுமாக கோவுபட்டிக் கூப்பிடுகிறபடியை இந்திருவாய்மொழி பேசுகின்றது. (5)

2974. முடியானே மூவுலகும் தொழுதேத்துஞ்சே

ரடியானே* ஆழ்கடலைக்கடைந்தாய் புள்ளநர்

கொடியானே*கொண்டல்வண்ண! அண்டத்தும்பரில்

நெடியானே*என்றுகிடக்குமென்னெஞ்சமே.

(க)

என் நெஞ்சம்	எனது மனமானது,	புள் ஊர் கொடியானே	கருடப் பறவையை ஊர்தியாகவும் கொடியாகவு முடையவனே!
முடியானே	{ உபய விபூதி நாயகத்வலக்ஷணமான் } திருவயி வேகத்தை யுடையவனே!	கொண்டல் வண்ண	நீலமேகம் போலும் நிறத்தை யுடையவனே!
மூ உலகும் தொழுத ஏத்தும் சீர் அடியானே	{ மூவுலகத்தவர்களும் வணங்கித் துதிக்கப் பெற்ற சிறப்புள்ள திருவடிகளை யுடையவனே	அண்டத்து உம்பரின் நெடியானே	{ பரமபந்திதிலுள்ள நித்யனூரி கருக்கு மஹா புருஷனே!
ஆழ் கடலை கடைந்தாய்	{ தேவர்களுக்கு அமுத மளிப்ப தற்காக } ஆழமான கடலைக் கடைந்தவனே!	என்று கிடக்கும்	{ என்று அதுடைந்தித்து உருகிக் கிடக்கின்றது.

* * *—தம்முடைய திருவுள்ளம் எம்பெருமானைக் காணவேணுமென்று ஆசைப்பட்டிப் பெறுமையாலே நிர்வேதம் கொண்டு கிடக்கிறபடியை அருளிச்செய்கிறார். “என்று” என்பதை முடியானே...! இத்தயாதியான ஒவ்வொரு விளியோடும் கூட்டுக; என் நெஞ்சம் முடியானே யென்று கிடக்கும். மூவுலகும் தொழுதேத்தும் சீரடியானே என்று கிடக்கும்—என்றிவ்வனே தனித்தனி வாக்கியமாக யோஜிப்பது. ஏழலுக்கும் தனிக்கோல் செலுத்துமவன் என்பதைக் கோட்சொல்லித் தரக்கடவதான திருவயிவேகமும் தானுமான வழிகை யதுபவிக்க நெஞ்சு பாரித்திருக்கின்றமையை முடியானே! என்பதனால் தெரிவிக்கிறார். இவ்வனே மற்றுங்காண்க. (க)

2975. நெஞ்சமேநீனகராக இருந்தவென்

தஞ்சனே!*தண்ணிலங்கைக்கு இறையைச்செற்ற

நஞ்சனே!*ஞாலம்கொள்வான் குறளாகிய

வஞ்சனே!*என்னுமெப்போதுமென்வாசகமே.

(உ)

என் வாசகம் நெஞ்சமே நீன் நகர் ஆக இருந்த என் தஞ்சனே	எனது வாக்கானது, மனத்தையே போரிய நகரமாகக் கொண்டு அநிலே தங்கி யிருக்கின்ற எனது நற் றுணைவனே!	ஞாலம் கொள்வான் குறள் ஆகிய வஞ்சனே	{ மாவலியிடமிருந்து பூமியைக் கொள்ளும் பொருட்டி வாமான மூர்த்தியான வஞ்சகனே!
தண் இலங்கைக்கு இறையை செற்ற நஞ்சனே	{ தண்ணிதான இலங்கா புரிக் குத் தலைவனுயிருந்த இராவணனைத் தொலைக்கும் விஷ யத்தில் நஞ்சானவனே!	என்னும் எப்போதும்	{ என்று எப்போதும் சொல்லா நின்றது.

* * *—வாக்கானது எம்பெருமானை நோக்கி. ‘ஸ்வாமிக்! நெஞ்சு தேவாரை நினைக்க அதற்கு அருள் செய்தாப்போலே நானும் தேவாரை நினைக்க அருள் செய்யவேணும்’ என்று அலற்றுகின்றது என்கிறார். நெஞ்சுக்கு அருள் செய்ததுபோல எனக்கும் அருள் செய்ய வேணுமென்று வாக்கு விரும்புவதாகப் பாசரத்தில் எவ்ருள்ளது. என்னில்; “நெஞ்சமே நீனகராக்ருந்த” என்பதில் இவ்வர்த்தம் உய்த்துணரத்தக்கது. ‘எஞ்ஞான்றும் நெஞ்சிலேயிருந்து போயித்தனையோ? என் பக்கலிலும் ஒருகால் இருக்கலாகாதோ?’ என்ற கருத்து இதில் அமைந்துள்ளது. “பிறர் அகத்திற்கே போகின்றவரே!” என்று ஒருவனைக் குறித்துச் சொன்னால் “எம் அகத்திற்கும் ஒருநாள் வந்தாலாகாதோ” என்கிற கருத்து கிடைப்பதுபோல. ‘நெஞ்சமே’ என்ற ஏகாரத்தினால்—வேறு இந்திரியங்களிலும், பரமபதம் திருப்பார்த் கடல் முதலியவற்றிலும் எம்பெருமான் விரும்பமற்றிருக்குந்தன்மை பெறுவிக் கப்படும;

வாக்கானது நூலங்கொள்வான்றாளுகிய வஞ்சனே ! என்று சொல்வதன் கருத்து யாதெனில்; மூவடிவேண்டி மாவலியிடஞ் சென்றபோது தேவரீர், அவ்வகரணை நோக்கி அழகிய பேச்சுக்கள் பேசுந்ருமே; அங்மனே என்னோடும் சிறிது பேசலாகாதோ என்பதாம். (உ)

2976. வாசகமேயேத்தவருள்செய்யும் வானவர்தம்
நாயகனே! *நாளிளந்திங்களைக் கோள்விடுத்து*
வேயகம்பால்வெண்ணெய்தொடுவுண்ட ஆனாயர்
தாயவனே! *என்று தடவுமென்கைகளே. (ங)

என்கைகள் வாசகமே ஏத்த அருள் செய்யும் வானவர்தம் நாயகனே	எனது கைகளானவை, வாக்கு மாத்திரமே துதிக்கும் படியாக அதற்கு அருள் செய்கின்ற தேவாதி தேவனே !	வேய் அகம் பால் வெண்ணெய் தொடு உண்ட	மூங்கிலால் செய்த வீடுகளில் வெண்ணெயைக் களவு செய்து அமுது செய்து
கான் இளந்திங்களை கோள்விடுத்து	புதிய இனிய உதய சந்திரன் போலப் பற்களின் ஒளி உயிப் பரவவிட்டு	ஆன் ஆயர் தாயவனே	கோபால் க்ருஷ்ணனே !
		என்று தடவும்	என்று தடவுகின்றன.

* * *—தமது கைகளுக்கு வாக்கின் வ்ருத்தியிலும் தம் வ்ருத்தியிழமுண்டான சாபலத்தை அருளிச் செய்கிறார். “வாசகமே யேத்த அருள் செய்யும்” என்றறவிடத்து வாசகமே என்ற ஏகாரம்—வாக்கு மாத்திரமே தேவரீரை ஏத்தும்படியிருக்க வேணுகொடு ? (கைகளாகிய) நாங்களும் ஏத்தும்படி அருளுலாகாதோ? என்ற கருத்தைக் காட்டும். [வானவர்தம் நாயகனே!] ஆழ்வாருடைய திருவாக்கு ஏத்துகிறப்போலவும் நித்யஸூரிகளின் வாக்கு ஏத்துகிறப்போலவும் நாங்களும் ஏத்தும்படி யருள்செய்ய வேணுமென்று கைகளின் பிரார்த்தனை போலும்.

நாளிளந்திங்களைக் கோள்விடுத்து = சந்திரனுக்கு நேர்ந்த துன்பத்தைப் போக்கினதாக இங்கு ஆபாதப்ரதிதியில் பொருள் தோன்றக்கூடாமையிலும், இங்கு இதுவன்று பொருள். “அமிரவ பூர்ண சந்திரகிரணம் போலே திருமுத்திகளையே புறப்படுமபடி திருப்பவளத்தைத் திறந்து” என்பது ஆறுயர் படி யருளிச் செய்யும். இப் பொருளையே ஸகல ஆசாரியர்களும் அருளிச் செய்துள்ளார்கள். இதிரேவ ரவைத்தரம். இங்கு உபமேயமான வந்து சொல்லப்பட்டதிருப்பிலும் திங்கள் என்னும் உபமாத வாசகம் திருமுத்தாகிற உபமேயத்தையே ஸக்ஷணியினால் தெரிவிக்கும். “தாவி வையய்க்கொண்ட தந்தாமரை கட்டே” (3323) என்றறவிடமும் காண்க.

கண்ணபிரான் *படலடைத்த சிறுகுரம்பை நுழைந்து புக்குப் பசுவெண்ணெய் களவுகாரணப் புகுமிடத்தில் தன்நிறத்தின் இருட்சியாலும் அவ்விடத்தின் இருட்சியாலும் வெண்ணெயிருக்கும்பிடம் தெரியாமல் தடவாநிற்கையில் யாத்ருட்சிகமாகக் கையிலே வெண்ணெய்த்தாழிகள் தட்டின உவபிழைப் பல்லைத்திறந்து சிரிக்க நேரும்; பூர்ணசந்திரனுடைய கிரணம்போலே திருமுத்துக்களின் ஒளி புறப் படவே அந்த வொளியையே கைவிளக்காக்கொண்டு அமுது செய்வன் என்றுணர்க. “உறியார்த்த நறுவெண்ணெயொளியால்சென்று அங்குண்டானே” (1143) என்ற பெரியதிருமொழியிலும் “ஒளியால்” என்றற்கு இங்மனமே பொருளுரைக்கப்பட்டது காண்க. கண்ணபிரானுடைய திருமுத்துக்கள் நாளிளந்திங்களை துதித்திருக்கு மென்பது “செக்கரிடை துவிக்கொம்பில் தோன்றும் சிறு பிறைமுளைப்போல, நக்க செந்துவார்வாய்த் தின்னணைமீதே நளிர் வெண்பல் முளைமிலக்” (87) என்ற பெரியாழ்வார் திருமொழியிலும் அறியத்தக்கது. கோள் வீடுத்து—தேஜஸ்ஸைப் புறப்படவிட்டு என்றபடி. தொடு உண்ட = களவிலு உண்ட: “மாவய தொடு பட்டிலை வஞ்சனையாகும்” [மிக்கலந்தை—பண்ணிற் செய்யலிற் பகுதி வகை—135.] என்றது காண்க. என்றுதடவும் என்னைகள் = அவன் வெண்ணெய் களவு செய்யப் புகுந்த விடத்தே வழியைக்கட்டிப் பிடித்துக்கொள்ளத் தேடுகின்றன என்கைகள் என்று ருலோக்தியாகப் பொருள் கூறுவர். (ங)

2977. கைகளாலாரத் தொழுதுதொழுதுன்னை*
வைகலும்மாத்திரைப்போதும் ஓர்வீடின்றி*
பைகொள்பாம்பேறி உறைபரனே! *உன்னை
மெய்கொள்ளக்காண விரும்புமென்கைகளே. (சு)

என்கைகள் பை கொள் பாம்பு ஏறி உறை பரனே	எனது கண்களானவை, பாம்ப்கொண்ட திருவனந்தாழ் வான் மீதேறி உறையும் பரம புகுஷனே !	உன்னை கைகளால் ஆர தொழுது தொழுது	தேவரீரைக் கையாரப் பரி பூர்ண நமஸ்காரஞ் செய்து
---	---	---	---

வைகளும் மாத்திரைபோதும் ஓர் விதி இன்றி	காந்தோதும் சுணகாலமும் இடைவிடாமல்	உன்னை மெய் கொண்டகாண விரும்பும்	உன்னை மெய்யாகவே காண்ப நற்கு விரும்புகின்றன.
---	-------------------------------------	--------------------------------------	---

* * *—கண்களானவை “கைகளுடைய பிரமாற்றமும் வேணும், நம் வந்தியான காட்சியும் வேணும்” என்னுமின்றை வெள்கிறார். “கண்கள் கைகளாதரத் தொழ நானவிற்கும்” என்று மூலமுள்ளது. கைகளால் தொழவேண்டுமென்பதைக் கண்கள் ஆசைப்படுவது எங்கே என்று விமர்சிக்கவேணும்; விமர்சித்தால், கைகளின் விரும்பும்பும் கண்கள் ஆசைப்பட்டமை விளங்கும்.

“மாத்திரைப்போதும் ஓர் விதமின்றைகளும்” என்பது மத்யமதிப்பாயத்தானே முதலடியிலும் நன்றடியிலும் அங்கியிக்கும்; அவையையும் கைகளால் தொழவேண்டுமென்றும், அவையையும் காணவேண்டுமென்றும் விரும்புகின்றவாறு.

(ச)

2978. கண்களால்காண வருங்கொலென்றசையால்*

மண்கொண்டவாமனன் ஏறமகிழ்ந்துசெல்*

பண்கொண்டபுள்ளின் சிறகொலிபாவித்து*

தின்கொள்ளவோர்க்கும் கிடந்தென்செவிகளே.

(ரு)

என் செவிகள் கண்களால் காண வரும் கொல் என்று ஆசையால் மண் கொண்ட வாமனன் ஏற	எனது காதுகளானவை, கண்களால் காணும்படி வரு வதே வென்று ஆசை யினால், (மாவலிமிடம்) பூமியைக் கவர்ந்த வாமனன் (தன்மீது) ஏறுதலால்	மகிழ்ந்து செல் புள்ளின் பண்கொண்ட சிறகு ஒலி பாவித்து கிடந்து தின்கொள்ள ஓர்க்கும்	மகிழ்ச்சியோடு செல்கின்ற கருத்துடைய ஸாம, வேத, ஸ்வா பாகர மான சிறகின் தொனியை நினைத்து பரவசமாய்க் கிடந்து உறுதியாக நிறுமிக்கின்றன.
---	--	--	--

* * *—காணவும் வேணும், கேட்கவும் வேண்டுமென்று செவிகள் ஆசைப்படுகின்றன வெள்கிறார். இப்பாசரத்தில் செவிகள் எழுவாயாதலால் முதலடியின் கூறப்பட்டதான ஆசை செவிகளுக்குண்டான ஆசையாகவே கொள்ளத்தக்கது. செவிகளானவை தமக்குக் கண்கள் முனைக்கவேண்டுமென்றும் அவற்றுலே காணவேண்டுமென்றும் ஆசைப்படுகிறபடி. அன்றியே, தாமே கண்களாக மாறி ஆசைப்படுகிறபடியுமாம். கண்ணாகக் கண்டுக்கொள்ள எழுந்தருள்வதே வெள்கிற நசையாலே, செவிகளானவை, எம்பெருமான பெரிய திருவடியின்மீது ஏறிக்கொண்டு எழுந்தருள்வதாகவும், எம்பெருமானைக் கமந்து கொண்டு பெரியதிருவடி மகிழ்ச்சியாலே சிறகுகளையடித்துக்கொண்டு வினாந்து ஓடி வருவதாகவும் பாவினை கொண்டு அந்தச் சிறகொலியைக் கேட்க அதிலேயே ஊற்றமுற்றிருக்கின்றன வெள்கிறார். (ரு)

2979. செவிகளாலார நின்கீர்த்திக்கனியென்னும்

கவிகளே*காலப்பண்தேன் உறைப்பத்துற்று*

புவியின்மேல் பொன்னெடுஞ்சக்கரத்துன்னையே*

அவிவின் நியாதரிக்கும் எனதாவியே.

(சு)

எனது ஆவி நின்கீர்த்தி கனி- என்னும் கவிகளே காலம் பண் தேன் உறைப்ப துற்று	என் பிரானனது, உன்னுடைய கீர்த்தியாகிய பழம் என்னலாம்படியான கவிகளையே காலத்திற்கு ஏற்ற பண்களா கிற தேனிலே மிகவும் செநிய கலந்து	செவிகளால் ஆர புவியின்மேல் பொன் நெடு சக்கரத்து உன்னையே அவிவு இன்றி ஆதரிக்கும்	காதுகளால் பூர்ணமாக அருபவிக்க புவியின்மீது அழகிய பெரிய திருவாய்நியை யுடைய தேவாரையே இடையறாமல் விரும்பாபிரும்
--	--	--	--

* * *—என்னுடைய ஆவியானது உன்னுடைய கீர்த்தியைக் கேட்கவேண்டுமென்று விரும்புகின்ற தென்கிறார். இப்பாசரத்தில் ஆவி என்பது எழுவாயாதலால் “செவிகளாலார” என்று கூறப்பட்ட ஆசை ஆவிக்கு உண்டான ஆசையாகக் கொள்ளத்தக்கது. ஆவியானது தனக்குச் செவிகள் முனைக்க வேண்டுமென்றும் அவற்றுலே எம்பெருமானது கீர்த்திக்கவிகளைக் கேட்கவேண்டுமென்றும் ஆசைப்படுகிற படி. அன்றி, தானே செவியாக மாற ஆசைப்படுகிறபடியுமாம். “செவிகளாலார” என்றது செவிகள் வாயிடு நிறையும்படியாக என்றபடி. கீர்த்தியாவது கொண்டபடி கூறப்படும் திருக்குணங்களாம்; அவற்றைப்பற்றிப் பரமரவிக்காளான பக்தர்கள் இயற்றும் கவிகள் பரமபோக்யமாக இருக்குமாதலால் “கனியென்னும் கவிகள்” என்றார். “கவியென்னும் கவிகள்” என்று சொல்லவேண்டிய முறை பாரத்யமாயிருக்க அங்கனம் கூறுது “கவியென்னும் கவிகள்” என்றது கவிகளிலும் மிக்க போக்ய தாதியமம் கவிகளில் இருக்கும்படியைக் காட்டுதற்காம்.

காலப்பண் தேனுறைப்பத் துற்று = கனிகள் இயற்கையிலே மதரங்களாகவே யிருந்தாலும் செருக்கர் தேனிலே நோய்த்து உண்பார்கள்; அதுபோலே பகவத் ஸ்துதிக் கனிகளைக் காலாறுருபமான பண்ணுகிற தேனிலே நோய்த்துச் சுவைக்க விரும்புகின்றபடி. வண்டுகள், குறிஞ்சி மருள் காமரம் கந்தாரம் என்னும் பன்களைப் பாடுமாபோல பக்தர்கள் பலவகைப்பட்ட பண்களிலே துதிமொழிகளைப் பாடி உள்ளன்குளிரப் பெறுவார்களென்க. (சு)

2980. ஆவியே ஆரமுதே! என்னையாளுடை*
துவியம்புள்ளுடையாய்! சுடர்நேமியாய்!*
பாவியென்னெஞ்சம் புலம்பப்பலகாலும்*
கூவியும்காணப்பெறேன் உன்கோலமே. (எ)

ஆவியே	என் உயிராயிருப்பவனே!	சுடர் நேமியாய்	{ ஒளிமிக்க திருவாழியை புடையவனே!
ஆர் அமுதே	{ அருமையான அமுதம் போன்றவனே!	உன்கோலம்	{ உனது வடிவழகை பாவியேன்
என்னை ஆள் உடை	{ என்னை அடிமை கொண்ட அழகிய சிறஞள்ள கருத் மானை வாழைகமாக வுடைய வனே!	நெஞ்சம் புலம்ப லகாலும் கூவியும்	{ மனம் துடிக்கப் பலகால் கூப்பிடும் கண்ணு அதுபவிக்கப்பெற்றி லேன்.
அம் தூவி புள் உடையாய்		காண பெறேன்	

* * *—மஹாபாமியாகையாலே நெஞ்சின் விடாய்தீர்க்கவும் பெற்றிலேனுன நான் நெடுநாள் கூப்பிட்டவிடத்திலும் உன்னுடைய வழகு காணவும் பெற்றிலேன் என்கிறார். அதாவது—கபணங்களை யொழியத் தம்முடைய இழவு சொல்லுகிற படி. —“ப்ரஜைகளின் இழவும் பசியும் சொன்னார் கீழ்; தம்மிழவும் பசியும் சொல்லுகிற மேல்” என்பது ஈடு. (எ)

2981. கோலமேதாமரைக்கண்ணதோர் அஞ்சன
நீலமே*நின்றெனதாவியை ஈர்கின்ற
சீலமே*சென்றுசெல்லாதன முன்னிலாம்
காலமே*உன்னையெந்நாள் கண்டு கொள்வனே. (அ)

கோலமே	{ அமுதானே வடிவெடுத்தார் போன்றுள்ளவனே!	சீலமே	{ சீலருணமே வடிவெடுத்திருப் பவனே!
தாமரைக் கண்ணது	{ தாமரை போன்ற திருக்கண் களைபுடையதாகிய ஒப்பற்ற அஞ்சன மலை போன்ற நீலநிறமுடைய வனே!	சென்று செல்லா தன முன் நிலாம் காலமே	{ இறந்த காலம் எதிர்காலம் நிகழ்காலம் என்னும் முக் காலங்களுக்கும் நியா மகனே!
ஓர் அஞ்சனம் நீலமே		உன்னை எந்நாள் கண்டு கொள் வன்	{ உன்னை என்றைக்கு கண்டு அதுபவிப்பேன்?
நின்றது எனது ஆவியை ஈர்கின்ற	{ நிலைநின்றது என் ஆத்மாவை சுடுபடுத்துகின்ற		

* * *—“பலகாலும் கூவியுங் காணப்பெறுவதுன, கோலமே” என்ற தம்மைக் குறித்து எம்பெருமான் “உம்முடைய அபேக்ஷிதம் பூர்த்தி செய்கைக்கிடான காலம் வரவேண்டாவோ?” என்று அருளிச்செய்ததாகக் கொண்டு, “காலமும் நீயிட்ட வழக்கன்றோ? நான் இழக்கத் தகுமோ?” என்கிறார். உன்வன எந்நாள் கண்டு கொள்வனே?—“பூர்ணே சதுர்த்தமே வர்ஷே” என்று பரதாழ்வானுக்கு நாளிட்டிக் கொடுத்தாப்போலே எனக்கும் ஒருநாள் குறிப்பிடவேனுமென்கிறார். (அ)

2982. கொள்வன்நான்மாவலி மூவடிதாவென்ற
கள்வனே*கஞ்சனைவஞ்சித்து வானனை
உள்வன்மைதீர*ஓராயிரம்தோள் துணித்த
புள்வல்லாய்*உன்னை எஞ்ஞான்று பொருந்துவனே. (க)

மாவலி நான் மூ அடி கொள்வன் தா என்ற கள்வனே	{ ‘மஹாபலியே! நான் மூன்றடி நிலத்தை ஏற்றுக் கொள் வேன், கொடுப்பாயாக’ என்று சொன்னவஞ்ச கனே!	உள் வன்மை தீர ஓர் ஆயிரம் தோள் துணித்த புள் வல்லாய் உன்னை எஞ்ஞான்று பொருந்துவன்	{ மன வறுமையானது அழியும்படி ஆயிரம் புயங்களையும் அறுத்த கருடவாஹனனே! உன்னை எக்காலம் அடையப் பெறுவேன்?
கஞ்சனை வஞ்சித்து வானனை	{ கம்ஸனைத் தொலைத்து பாணசுரனை		

* * *—கொள்வன் நான் மாவலி மூவடிதாவென்று கள்வனே!—குறிய மாணுருவாகி மாவலி பக்கல் யாசகனுய்த் சென்றகாலத்து புத்தூழ்நன்னம் 'கொள்வன் நான்' என்றும்; யாசகன் உதாரணப் பல்படியாகப் புழிந்து பெகிவிட்டு 'இன்ன பொருள் ணர் குறிப்புவெனும்' என்று யாசகிக்க வேண்டியது மூலமையாயிருக்க, வாமனன் அம்மகம் ஒன்றும் புழிந்து பேசாதே வாழ்ந்திருந்து பேசும்போதே 'கொள்வன் நான்' என்றும். என்றற்கும் யாசகத்திற்குநாதவ குதலால் இன்னபடி சொல்லவேண்டுமென்று அறித்திவன் பெய்தும்.

வாமன மூர்த்தியின் மிக அழகிய வடிவத்தைக் கண்ட இவனுக்கு ஏதாவது தானம் பண்ணியே யாகவேண்டுமென்று குதுஸலங்கொண்ட மாவலி 'இவன் என் பக்கல் தானம் பெறுவதோ மாட்டானோ' என்று ஸத்தேவநித்திருக்க, அந்த நிலைமையைக் கண்ட வாமனன் அவனுடைய சங்கைநீர்த் "கொள்வன் நான்" என்றனுகவுமாம்.

மாவலி!—அண்மையினி. பெரியோனைப் பெய்கட்டிக் சொல்லலாகாத என்பது வாமன மூர்த்திக்குத் தெரியாதோ? 'மஹா பரபோ' என்று சிறப்பாகவன்றோ சொல்லவேண்டும்; 'மாவலி' என்று பெயரையிட்டுச் சொன்னது ஏன்? என்று சங்கித்தற்குக் கொண்டு நம்பினிலை யருளிச் செய்வன காண்மின்; "மிறந்தவன்றே மிகவுடையினே அதிகரிக்கையானே மிப்புக்களை உபசரித்து வார்த்தை சொல்லி யறியானே; முன்பு சிலர் பாடே தாழ்வு சொல்லியறியான்; மிறந்த மிப்பு வானை பண்ணுணைக்கு நாளில்லை; அந்தாலே மாவலி யென்கிறான். எல்லாரும் கூண்டி உபசர் சொல்லுமதொழிய இப்படி சொல்லக் கேட்டறியாமையாலே 'இவனொரு பாலன் நம் முன்பேகின்ற சிறு பேரைச் சொல்லி யழைத் தானே' என்று இவியனுய் முக்கத்தைப் பார்த்து 'உனக்கு வேண்டுவென்?' என்றான்; 'மூவடி' என்று விடை கூறினான் வாமனன். (அது கேட்ட மாவலி) 'நன்பக்கல் யாசகிக் வருமவர்களில் இப்படி சிறு அர்த்தப்பரிசில்லாமையாலே அநாதரித்திருந்தான்; அப்பயபடை பண்ணுதே தா என்கிறான்." (க)

2983. பொருந்தியமாமருதினிடையோய எம்
பெருந்தகாய்* உன்கழல்காணியபேதுற்று*
வருந்தி நான் வாசகமால்கொண்டு* உன்னையே
இருந்திருந்து எத்தனைகாலம்புலம்புவனே

(ம)

பொருந்திய மா மருதின இடை யோய	ஒன்றோடொன்று பொருந்தி மின்ற பெரிய மருத மாங்களின் நடுவே தவழ்ந்து சென்று அவற்றைத் தள்ளி முறித்த	வருந்தி பேது உற்று வாசகம் மாலே கொண்டு	துக்கித்து சுடுபாடுடையேனும் }	சொல் மால்களைக் கொண்டு
எம் பெரும் தகாய்	எம்பெருமானே!	உன்னையே இருந்து இருந்து	உன்னையே நோக்கி இடைவிடாது	
நான் உன் கழல் காணிய	அடியேன் உனது திருவடி. களைக் காணும்பொருட்டி	எத்தனை காலம் புலம்புவன்	}	எவ்வளவு காலம் கதறுவேன்?

* * *—காணிய=காண்கைக்காக என்றபடி. பேதுற்று=பேது, பைத்தியம்; அறிவு கலங்கி யென்றபடி. வருந்தி நான் வாசகமாவல கொண்டு=ஒரு சொல் எடுப்பது ஒரு மலை பெடுக்குமாபோலே யிருக்கிறதாம் ஆழ்வார்க்கு.

(ம)

2984. புலம்புசீர்ப் பூமியளந்தபெருமானை*
நலங்கொள்சீர் நன்குருகூர்ச்சடகோபன்*சொல்
வலங்கொண்டவாயிரத்துள் இவையுமோர்ப்பத்து*
இலங்குவான் யாவருமெறுவார்சொல்லலே.

(கக)

புலம்பு சீர்	{ (அனைவரும்) கொண்டோடெதம் குரிய திருக் குணங்களை புடையனும்	வலம் கொண்ட ஆயிரத்துள் இவை ஒர், பத்தும் சொன்னால்	மிக்க ஆற்றலைபுடைய ஆயிரம் பாசரங்களுள் இப்பத்துப் பாசரத்தையும் ஒதினால்
பூமி அளந்த பெருமானே	{ பூமியை அளந்தவனான எம்பெருமானைக் குறித்து.	யாவரும்	{ இன்னார் இனையார் என்னும் வாசியும்
நலம் கொள் சீர்	{ நுண்புக்கி முதலிய சிறப்பு வாய்த்த	இலங்கு வான் ஏறுவர்	{ சோதிமயமான பரமபதத்தை ஏற்ப்பெறுவர்.
சொல்	நன் குருகூர் சடகோபன்—; அருளிச்செய்த		

* * *—பரமபதத்தில் நித்யஸூரிகளுக்கே ஸம்பலிக்கக்கூடிய நிலைமையை இத்திருவாய் மொழியில் ஆழ்வார் ஆசைப்பட்டதற்குள் "இலங்கு வான் ஏறுவர்" என்று தேசவிசேஷ பரப்பதியைப் பயனுரைத்துத் தலைக்கட்டினாரென்க.

(கக)

மூன்றும்பத்து—ஒன்பதாந்திருவாய்மொழி—சொன்னால்விரோதம்

(நர ஸ்துதி செய்வாரை நிந்தித்தல்)

2985. சொன்னால்விரோதமிது ஆகிலும்சொல்லுவன்கேண்மினே*

என்னவிலின்கவி யானொருவார்க்கும்கொடுக்கிலேன்*

தென்னுதெனவென்று வண்டுமுரல்திருவேங்கடத்து*

என்னையென்னப்பன் எம்பெருமானுளாகவே.

(க)

இது சொன்னால் விரோதம்	{ இப்போது நான் சொல்லும் ஹிதவார்த்தையானது சொல்லப்படாமலில் உங்களுக்கு அறிஷ்டமாக இருக்கும்;	{ வண்டு தென்னு தென என்று முரல் திரு வேங்கடத்து என் ஆனை என் அப்பன் எம்பெருமான்	{ வண்டுகளானவை தென்னு தென்னு வென்று ஆளத்தி வைத்து ரீங்காரஞ் செய்யப் பெற்ற திருமலைமீலே என்னுடைய யானே போன்ற வனும் எனக்கு மனோரப காரணமான ஸ்வாமி
ஆகிலும் சொல்லுவன் கேண்மின்	{ ஆனாலும் (உங்கள் அநர்த்தத் தைப் பொறுத்திருக்க மாட்டாமைமீதில்) சொல் வியே தீர்வேன்; காது கொடுத்துக் கேளுங்கள்;	{ உளன் ஆக என் நாவில் இன் கவி யான் ஒருவார்க்கும் கொடுக்கிலேன்	{ என் கவிக்கு இலக்கா யிருக்கும்போது எனது நாவின்முறு உண்டான் மதுரமான கவினை நான் வேறொருவார்க்கும் கொடுக்கமாட்டேன்.

* * *—வேறு சிலரைக் கவி பாடுகின்றவர்களுக்கு ஹிதமுரைக்க இழிந்த ஆழ்வார், அவர்களுக்கு ருசி பிரிக்கக்காகத் தம்முடைய மதந்தை முந்துமுன்னம் அருளிச் செய்கிறார். தொடங்கும் போதே 'சொன்னால் விரோதமிது' என்கிறார்—நீங்கள் சில பிரயோஜனங்களை நினைத்து நரஸ்துதி செய்யாதிருக்க, அதைத் தவிராமாய் நான் உரைக்குமிது உங்களுக்கு ஹிரோதமாகவே யிருக்கும் என்றபடி. மூலத்தில் "சொன்னால் விரோதம்" என்றுள்ளதே யல்லது, இன்னுக்கு ஹிரோதம் என்று ஸ்பஷ்டமாக இல்லை; 'உங்களுக்கு ஹிரோதமாகும்' என்பது போலவே 'சொன்னால் எனக்கு ஹிரோதமாகும்' என்பதாகவும் கொள்ளலாம். இவர்க்கு என்ன ஹிரோதம் என்னில்; நரஸ்துதியைப்பற்றி நெஞ்சினால் நினைப்பதும் வாயினுற் சொல்வதும் தமக்கு ஸ்வரூப ஹிரோதம் என்று இவர் திருவுள்ளம்.

"ஆகிலும் சொல்லுவன் கேண்மினே" என்று அவர்களுக்கு ஏதோ ஹிதமருளிச் செய்பவர்களைத் தொடங்கின ஆழ்வார் (அடுத்த அடிகளில்) அவர்கள் செய்யவேண்டியதை அருளிச் செய்யாமல் தம்முடைய நிலைமையைப் பேசுகிறார்; 'நாங்கள் இருக்கவேண்டிய நிலைமையைப்பற்றி நீர் ஏதுக்குச் சொல்லுகிறீர்?' என்று அவர்கள் ழைவர்களோடு வெள்கிற அச்சத்தினால் போதும். வழிதவறிப் போமவர்கள் வழியே போவானொருவனைக் கண்டால் நாமும்படியே போகவேண்டுமென்று ஆசைப்பட வேண்டாவோ? நான் இருக்கிறபடி கண்டாக்களே; 'இப்படியே யன்றோ நீங்களிருக்கவேண்டும்' என்கைக்காகச் சொல்லுகிறபடி. இப்பாகத்தில் திருவேங்கடமுடையானைச் சொன்னது பரவ்யூறு விபவ அந்தர்யாமி அர்ச்சாவதாரரூப பஞ்ச பாகராவிஷ்டனான எம்பெருமானைச் சொன்னபடி.

(க)

2986. உளாகவேயெண்ணித் தன்னையொன்றாகத்தன்செல்வத்தை*

வளமாதிக்கும் இம்மானிடத்தைக்கவிபாடியென்?*

குளனார்கழனிசூழ் கண்ணன் குறுங்குடிமெய்ம்மையே*

உளையவெந்தையை எந்தைபெம்மையொழியவே.

(உ)

குளன் ஆர் கழனி சூழ் கண் நன் குறுங்குடி	{ குளங்கள் நிறைந்த கழனிகளால் சூழப்பட்ட இடமகன்ற விலக்ஷணமான திருக்குறுங்குடியிலே	{ உளன் ஆகவே ஒன்று ஆக எண்ணி	{ ஸத்தானவனாகவே கொண்டு ஒரு பொருளாக நினைத்து
மெய்ம்மை உளன் ஆய எந்தையை எந்தை பெம்மானை ஒழிய	{ ஸௌஸ்பயம் முதலிய குணங்களோடு கூடி உண்மையாக உறைபவனான என் குலநாதனைத் தீவிர,	{ தன் செல்வத்தை வளன் ஆ மதிக்கும்	{ தன்னதாக அபிமானித்த அற்ப செல்வத்தை மிகவும் மேம்பாடாக எண்ணி யிருக்கிற
தன்னை	{ அழைக்கப்படுவ தன்னை	{ இ மானிடத்தை கவி பாடி என்	{ இந்த அற்ப மனிதர்களை கவிபாடுவதனால் என்ன பலன்?

* * *—உண்மையையும் 'பரிபூர்ணமாயுமுள்ள கல்யாணகுண ஸம்பத்துக்களையுடையது யிருந்துள்ள எம்பெருமானை விட்டி அழைக்கப்பராய் அற்ப ஸம்பத்துக்களை யுடையபரானவர்களைக் குறித்துக் கவி பாடுவாரை நிந்திக்கிறார்.

சட்டில் ஓர் ஐதிற்பய மருளிச் செய்கிறார்; கல்பரஹ்ம தேசத்திலே கரிக்கால் சோழபரஹ்ம ராயன் என்கிறவொரு பரபு இருந்தான்; இவன் திருவாய்மொழிக்கு ஒரு வியாக்கியானம் எழுதிக்கொண்டு வந்து நஞ்சியிடம் காட்டி மதிப்புரை வாங்கப் பார்த்தான்; அவன் எழுதினது நன்றாக இல்லாமற் போனாலும் வெகு நன்றாக இருக்கிறதென்றே சொல்லியாக வேண்டும்; இல்லாவிடில் அவன் பரபுவாகையாலே ஏதேனும் தீங்கிழைக்க நினைப்பதே வென்றுச் சங்கித்தார் நஞ்சியர்; உத்தமமாச்சரியான நாம் இதில் அகப்பட்டுக் கொண்டவரானே என்றெண்ணி நம்மின்றையை நோக்கி 'நீர் இவ்வரையைக் கேட்டு ஸம்பாவனை பண்ணும்' என்று மியமிக்க, ஜயருடைய திருவுள்ளத்தை யுணர்ந்த மீன்தாரும் அங்ஙனே அவ்வரையை வாசிக்கக்கேட்டு அவனுடைய மனம் உசக்குமாறு கொண்டாடிக்கூறவேனுமென்று கருதி, "இவ்வரை ஆழ்வாருடைய திருவுள்ளக் கருத்துக்குப் பொருத்தமாகவே மிக நன்றாக அமைந்திருக்கின்றது" என்று அருளிச் செய்ய அது கேட்ட அவ்வரைகாரன் [ராயன்] "ஆழ்வார் வேறொரு காரியமுமில்லாமல் பிரபந்தம் பேசினார்; நான் கிராம காரியங்கள் பலவற்றையும் நோக்கிக் கொண்டே இடையிடையில் இது எழுதினேன்; ஆதலால் ஆழ்வார்க்கும் எனக்கும் எவ்வளவு வாகியுண்டென்று அலோசித்தருளவேணும்" என்றருளும். "தன்னை யொன்றாகத் தன் செல்வத்தை வளராமலிருக்கும்" என்றவிடத்திற்கு இது மிகவும் பொருத்தமான ஸம்வாதம். குளன்—குளம்; மகானகரப்போலி. (2)

2987. ஒழிவொன்றில்லாத பல்லாழிதோறுழிநிலாவ*போம்

வழியைத்தரும் நங்கள்வானவர் சனைநிற்கப்போய்*

கழியமிகநல்ல வான்கவிகொண்டபுலவீர்காள்*

இழியக்கருதி ஓர்மானிடம்பாடலென்னவாதே?

(ங)

ஒழிவு ஒன்று	ஒழிவு சிறிதுமில்லாத காலத்தி	வான் கவி	} திய்யமான கவினைக்கொண்டு
இல்லாத பல்	துவழுள்ளையும்க் நிலை	கொண்டு	
ஊழி ஊழி	நின்ற அறுபங்குட்படி	புலவீர்காள்	} பண்டிதர்களை !
தோறு நிலாவ	செல்லக் கடவதான வழிபா	இழிய கருதி	
போம் வழியை	டாடுப கைக்கரியத்தைத்		} அதோகதையையடைய நினைத்து
தரும்	நத்தருள்கின்ற		
நங்கள் வானவர்	நமது தோவிதி தேவனுன்	ஓர் மானிடம்	} அற்ப மனிதர்களைப்பாடுதலால்
சசனை நிற்க	பெருமானிருக்க,	பாடல்	
போய்	அவனையேபேசுகித்து	ஆவது என்	} {உங்கட்கு} உண்டாகும் பயன் யாது?.
கழிய மிக நல்ல	மிகவும் இனிவ		

* * *—ஒரு விச்சேதமில்லாதபடி யாவதாத்தம்பாபியான காலமெல்லாம் நிலிநின்று அதுபங்கிக்கும்படி செல்லக் கடவதாயுள்ள வழிபாடான கைக்கரியத்தைத் தந்தருளி நம்மை ஆட்கொள்பவன் எம்பெருமான்; இங்ஙனே கைக்கரியம் செய்கிற நித்யஸ்திரிகளை ஒரு கட்டாகவுடையவன்; இப்படிப்பட்ட எம்பெருமான் விஷயத்தில் எத்தனையுழிகளாம் கவிபாடினாலும் ஏற்றிருக்கும்; பாடுவதற்கும் மெய்யான திருக்குணங்கள் எல்லைகடத்தவையுண்டு; பாடுகிறவர்களுக்கும் எகல புருஷார்த்த ஸித்தியுண்டு; பாட்டுக்கும் மிக்க சிறப்புண்டு; இப்படியிருக்க, தகாத விஷயங்களைத் தேடித்திரிந்து மானிடம் பாடி அதோகதையையடையப் பரக்கிறீர்களே, இதுவென்கொல்! என்கிறார்.

வழியைத்தரும் என்பதற்கு அர்ச்சிராதி மார்க்ககதையக் கொடுத்தருள்கின்ற என்று பொருள் கொள்வாரு முளர்.

வானவர்சனை நிற்க—வானவர்சனையிட்டு என்றபடி. இனி, 'சசனை' என்ற ஐகாரத்தைச் சாரியையாக வைத்து முதல் வேற்றுமைப் பொருள் கொள்ளுதலு மொன்று. "இவன் நம்மை நோக்கி ஒரு கவிபாடுவனே" என்று எம்பெருமான் ஆசையோடுருக்க—என்று ரஸமயமான பொருள்கூறுவர் நம்மின்றை. (ங)

2988. என்னவதெத்தனைநானைக்குப்போதும்? புலவீர்காள்*

மன்னுமனிசரைப் பாடிப்படைக்கும்பெரும்பொருள்*

மின்னார்மணிமுடி விண்ணவர் தாதையென்பாடினால்*

தன்கைகேவகொண்டு சன்மஞ்செய்யாமையும்கொள்ளுமே.

(ச)

புலவீர்காள்	பண்டிதர்களை !	மின் ஆர் மணி	ஒளி நிறைந்த மணிமகுடத்தை
மன்னு மனிசரை	{ அல்பாயுஸ்ஸுக்களான மனிதர்களைக்கவிபாடி (அதனால்) நங்கனடைகின்ற	முடி விண்ண	யுடையவனுன் தேவாதி
பாடி படைக்கும்		வார் தாதையை	தேவனை கவிபாடினால்
பெரும் பொருள்	பெருஞ் செல்வம்	பாடினால்	(அப்பெருமான் உங்களை)
என் ஆவது	யாதாவது	தன் ஆகவே	தனக்கு அடிமையாகவே
எத்தனை நானைக்கு (அது) எத்தனை நானைக்குப் போதும்	{ பற்றும? }	கொண்டு	கொண்டு
		சன்மம் செய்யா	இனிப் பிறவிகள் உண்டாகாத
		மையும் கொள்	படிபடி அங்கேரித்தருள் வன.

* * *—கவிபாடினுக்கு ஸகலவரிசைகளும் கொடுக்கவல்லவனுள் எம்பெருமானிடமிருந்து இன்றிருப்பார் நாளையிரார் என்னும்படியான அந்திரர்களைக் கவிபாடுவதில் என்ன பயனுண்டென்கிறார், என்னுவது? அம்பர்களைக் குறித்து நீங்கள் கவிபாடுவதனால் உங்களுக்கு என்ன கிடைக்கப் போகிறது? என்றார்; அது கேட்டவர்கள், 'கவிபாடினால் ஒன்றும் கிடைக்காமற் போகுமோ? கவிபாடு வாரும் பாடினவர்களுக்குக் கொடுப்பாராமாய்க் காணப்படவில்லையோ? என்றார்கள்; அதற்குமேல் எத்தனை நாளைக்குப் போது? என்கிறார். கவிபாடப் பரிசீரம்பட்ட நான்களோ பலபல இருக்கும்; அந்நாட்களுள் ஒரு நாளைய ஜீவனத்திற்குக் காணாமோ அவன் கொடுக்கும் பொருள்—என்றபடி. அந்த அற்பபலனுக்கும் அவகாசமில்லையாம்படி அல்பாபுல்லுக்களாகவன்றோ அவர்கள் தாமிருப்பது என்கிறார் மன்னு மனிசரை என்பதனால். ஒருவன் விஷயமாக ஒரு வருஷகாலம் வெகு பரிசீரம்பட்டு ஒரு புத்தகமெழுதி முடித்து அதை அவனிடம் கொண்டுபோய்ப் படித்துக்காட்டிப் பரிசுபெற வேணுமென் றெண்ணிப் புறம்பிடுமபோதே 'அவன் மாண்டான்' என்று எதிரே ஆன் வரும்படியாகவன்றோ இருப்பது. சன்மம்செய்யாமையுங் கொள்ளும் நீசரைரைக் கவிபாடுகைக்கு அடியான சரீரஸம்பந்தத்தை யும் தொலைத்தருள்வன். சன்மம் ஏற்பட்டால் பசியும் ஏற்படுகிறது; அதனால் அற்பரிடம் சென்றுதுதிக்க நேருகின்றது; சன்மமேயில்லையாகில் நரஸ்துதியாகிற நாசமும் இல்லையாமென்று ஜன்ம ஸம்பந்தத் தையே போக்கியருள்வான் எம்பெருமான். (சு)

2989. கொள்ளும்பயனில்லைக் குப்பைகிளர்த்தன்னசெல்வத்தை*

வள்ளல்புகழ்த்து தும்வாய்மையிழக்கும்புலவீர்காள்*

கொள்ளக்குறைவிலின் வேண்டிற்றெல்லாம்தரும்கோதில்*என்
வள்ளல்மணிவண்ணன் தன்னைக் கவிசொல்லவம்மினே. (ரு)

கொள்ளும் பயன் } நீங்கள் பெறும் பலன் சிறிது
இல்லை } மில்லையாம்படி.

குப்பை கிளர்த்த } குப்பையைக் கிளரினுற்போல்
நன்ன செல் } குற்றம் குறையகே நோற்
வத்தை } தும்படியான செல்வ
முடைய அற்பரைக் குறித்து

வள்ளல் புகழ்த்து { உதாரண! என்று கொண்
டாடி

தும் வாய்மை } உங்களுடைய ஸத்யத்தை
இழக்கும் } இழந்தொழுகிற புலவர்
புலவீர்காள் } களே!

கொள்ள குறைவு } நீங்கள் பாடுகிற துதிமொழி
இலன் } களைப் பொறுத்தமாகக்
கொள்ளவல்ல பூர்த்தியை
யுடையவனும்
வேண்டிற்று } வேண்டிய எல்லாவற்றையும்.
எல்லாம் தரும் } தந்தருள்பவனுமீ
கோது இல் } குற்றமற்றவனும்
என் வள்ளல் } என் விஷயத்தில் மஹோப
காரங்கள் செய்தவனும்
மணிவண்ணன் } நீலமணி வண்ணனுமான
தன்னை } பெருமானே
கவி சொல்ல } கவிபாட வாருங்கள்.
வம்மின் }

* * *—மேயயகுணம் மலிந்த நீசரைவிட்டு, ஸ்மந்த கல்யாண குணத்தமகனாய் நம் அபேகூதித மெல்லாம் தரவல்லவனுள் எம்பெருமானைக் கவிபாட வாருக்கோளென்கிறார். பிறரைக் கவிபாடுவது ஒரு பிரயோஜனத்திற்காகவெய்ந்நி ஸ்வயம்ப் பிரயோஜனமாகவன்றே; அப்படி நீங்கள் கருதுகிற பிர யோஜனம் பெறுவதில்லை என்று முந்தாமுன்னம் அருளிச் செய்கிறார்—பாவினின் உள்ளத்தில் பதிவ தற்காக.

பயனில்லை யென்பது மாத்திரமன்று; இழவுமுண்டு என்கிறார் மேல். [குப்பை கிளர்த்தன்ன செல்வத்தை வள்ளல்புகழ்த்து தும் வாய்மையிழக்கும் புலவீர்காள்!] நீங்கள் வாய்பெற்ற பேற்றை இழக்குமத்தனையே யுள்ளது என்கிறார். குப்பைகளைக் கிளரினால் கெடுதலான அம்சங்கள் தென்படுமே யல்லது நன்றானதென்பதும் தென்படமாட்டாது; அதுபோல நீசர்களின் சரிதைகளைக் கவிபாடப் புருந் தால் மறைந்துகிடக்கும் மாசுகள்தாம் வெளிவரும் என்று அதுபவத்திற்குப் பொருத்தமாக அருளிச் செய்கிற அழகு காண்மின். (ரு)

2990. வம்மின் புலவீர்! தும்மெய்வருத்திக்கைசெய்தாய்ம்மினே*

இம்மன்னுலகினில் செல்வரிப்போதில்லைநொக்கினேம்*

தும்மின் கவிகொண்டு தும்முமிட்டாதெய்வமேத்தினால்*

செய்மின் சுடர்முடி என் திருமாலுக்குச் சேருமே. (சு)

புலவீர் வம்மின் } புலவர்களே! (நரஸ்துதியை
விட்டு) வாருங்கள்
தும்மெய் வருத்தி } உங்களது உடலை சிரமப்
படுத்தி தொழில் செய்து
உய்மின் } ஜீவிப்புகோள்;

மன இ உலகினில் } மன இ உலகினில்
செல்வர் இல்லை } செல்வம் இல்லை
(ப்ரவாஹருபேண) நித்யமா } நித்யமாக
யிருக்கின்ற இந்தலோகத்
தில் (உங்களுக்குப் போது
மானவை கொடுக்கவல்ல)
பூரீமான்கள் கிடையார்;

இப்போது கோக் கிலைம	{ (இரண்டி) இப்போது ஆராய்ப்பது அறிந்தோம்;	(அந்தத் துதிமொழிகளின் கடையும் குணங்கள் அவர்களிடத்து இன்னமையாலே ஆனவ)
தும் இன் கவி கொன்றி	{ உங்களுடைய மதுரமான கவி கலைக்கொன்றி	செய்வதின் மின்றுகின்ற செய்வதின் மின்றுகின்ற
தும் தும் இட்டா தேய்வம் ஏந்தி வை	{ உங்களுடைய இஷ்ட தேய் வத்தை துதி செய்தால்	முடிவான திரு மாயுக்கு சொரும் வொளி பொருந்திய திரு முடிவையுடைய எண்கு வ்வாயியான லக்ஷ்மீநாத ரங்கு அகவியுக்கும்.

* * *—ஜீவனம் உஜ்ஜீவனம் என்று இரண்டினி; எம்பெருமான் திருநாடு கவிபாடினும் உஜ்ஜீவிக்க வழியுண்டென்றும்; ஜீவிக்க வழியெனக் கண்ட பன்னிருதன்களே இயிடுதெயர் என்று சிலர் சொல்லுவதாகக் கொண்டு, சிவரைக் கவிபாடி ஜீவிப்பதில் காட்டிலும் உடம்பு சோவுக் கொழிச் செய்து ஜீவித்தல் என்று என்கிறார்.

வம்மின்—காட்டித்தீயில் அகப்பட்டவர்களை மனைவிக் காட்டியழைப்பாரைப்போலே வாருங்கு என்ன்கிறார். புலவீர்!—நீங்கள் விவேகிகளாகையாலே நான் அழைத்தி வாகியறிந்து வரலாமேயென்கிறார். “தும் மெய்வருத்திக் கைசெய்து உயர்மிடு” என்கிறவெட்டிற்று “கோட்டை சுமத்தும் புல சிவ விற்றும் ஜீவிக்கப் பார்க்கலாகாதோ?” என்று பணிப்பாரம் எப்பார். (சு)

2991. சேரும்கொடைபுகழ் எல்லையிலாணை* ஓராயிரம்
பேருமுடையபிராணையல்லால் மற்றுயான்கிலேன்*
மாரியணையகை மால்வரையொக்கும்நிண்டோனென்று*
பாரிலோர்பற்றையைப் பச்சைப்பசும்பொய்கள்பேசுவே. (எ)

சேரும் கொடை புகழ் எல்லை இலாணை	{ தனக்குத் தருதியான ஒளதாரியத்திலுடைய புகழுக்கு எல்லை யில்லா திருப்பவனும்	மற்று ஒர் பற்றையை கை மாறி அணைய என்று நின் தோள் மால் வரை ஒக்கும் என்று பச்சை பசும் பொய்கள் பேசு யான் சில்லென்	{ வேறொரு அளபு பதார்த்தத் தெக்குறித்து ‘கைகள் மேகம்போல் உட்காங்கள்’ என்றும் ‘உறுதியான புயங்கள் பெரிய மலைபோலவன்’ என்றும் ‘மெய் கலவாத புதுப் பொய்களைப் பேசுதற்கு நான் சக்தனல்லேன்.
ஓர் ஆயிரம் பேரும் உடைய மிராணை அல்லால்	{ ஆயிரம் திருநாமங்களையுடைய உபகாரகனுமான எம்பெருமானின் யன்றி		
பாரில்	பூமியில்		

* * *—கீழ் ஆறு பாசரங்களினால் பரோபதேசம் செய்தருளின ஆய்வார், தம் உபதேசம் கேட்டு ஒருவரும் திருநாடு காணாமையாலே வெறுத்து அவர்களிடமிட, எம்பெருமானை யொழிய வேறு சிலரைக் கவிபாடுகையாகிய பாவம் எனக்கு இல்லையாகப் பெற்றதே! என்று தம்மளவிலே தாம் உகந்து பேசுகிறார். “வழிபறிக்கும் நிலத்தில் தன்னைப் பொருள்கொண்டு தப்பினவன் உகக்குமா போலே, இவர்களைப் போலன்றியே பகவத் விஷயத்தை யொழிய வேறு சிலரைக் கவிபாடுகைக்கு நான் ஆமனன்றிக்கே யொழியப் பெற்றேனென்று பரிதாபுகிறார்.” என்பது கம்பினியேயி.

அளராமான் தருண விசேஷத்திற்குப் பற்றை யென்று பெயர். அது போன்றவனென்னுதே அதுவாகவே சொன்னது முற்றுவமை. “முனைத்தெழுந்து நிய்த்துபோவன சில சிறுதுறு உண்டாயிற்று; அதுபோல, மிறத்தவன்று தொடங்கி முடிந்துபோமளவும் ஒரு காரியத்திற்கும் உதவாதவர்களைப் பற்றை யென்னுது.” என்பார் ஆசிரியர்.

பாரில் என்று ஏழாம் வேற்றுமையாகக் கொள்ளாமல் பார் இல் என்று மிரித்து, “தங்குவதற்கு ஓரிடமுமில்லாத பொரு ஆசுதரனை” என்று பொருள் கூறுதலுமுண்டு. (எ)

2992. வேயின்மலிபுரைதோளி பின்னைக்குமணனை*
ஆயபெரும்புகழ் எல்லையிலாதனபாடிப்போய்*
காயம்கழித்து அவன்தாளினைக்கீழ்ப்புகும்சாதலன்*
மாயமணிசரை என்சொல்லவல்லேன்என்வாய்கொண்டே? (அ)

வேயின் மலி புரை தோளி பின்னைக்கு மணனை	{ மூங்கிலைக் காட்டிலும் சிறந்து விளங்குகின்ற தோள்களை யுடையளான நப்பின்னைப் மிராட்டிக்கு மணவாளான கண்ணபிராணைக் குறித்து	{ எல்லை இலாதன ஆய பெரும் புகழ் பாடி போய் காயம் கழித்து	{ நிரவகிமாயும் ஆராயத்தற்கு உரியனவுமான பெரிய உரித்திகளைக் கவிபாடி கெடுங்காலம் நடந்து இவ்வுடலை யொழித்து
---	--	---	---

அவன் தான் இனை கீழ் புகும் காதலன்	{ அவ் வெம்பெருமானது திரு வடிவரீதியை அந்வயிக்க வேணுமென்ற ஆசையை யுடைய நான்	மாயம் மனிசரை என் வாய் கொண்டு என் சொல்லு வல்லேன்	{ பிராரிஞ்ஞர்களான மனிசர்களை (எம்பெருமானையே துதிக்கக் கண்ட) எனது வாக்கைக் கொண்டு என்ன கவி பாடுவேன்? [யாதொன்றும் பாட மாட்டேன்.]
--	---	---	---

* * *—நப்பின்னைப் பிராட்டியின் ஸம்சுலேஷ விரோதிகளைத் தொலைத்து அவளை அடிமை கொண்டதுபோல என் விரோதிகளையும் தொலைத்து என்னை அடிமை கொள்பவனான எம்பெருமானை யொழிய வேறு சில நீசரைக் கவிபாட நான் நினைத்தாலும் என்வாய் அதுக்குப் பாங்காகாது என்கிறார். எம்பெருமானை வருணிக்கப் புகுந்து ‘நப்பின்னை கேள்வன்’ என்று சொல்லி அந்த நப்பின்னையைப் பல பாசுரங்களால் வருணிப்பது, அவனது தோளடிக்கைப் பல பாசுரங்களால் வருணிப்பது இங்ஙனே எத்தனை யுழிகாலம் பாசுரம்பாட நினைத்தாலும் விஷயங்கள் விசாலமாயிருக்க, இதர விஷயங்களைப் பாட என்னப் பரஸ்கதி? என்று காட்டுகிறார் முதலடியிலே.

(அ)

2993. வாய்கொண்டுமானிடம்பாடவந்த கவியேனல்லேன்*

ஆய்கொண்டசீர்வள்ளல் ஆழிப்பிரானெனக்கேட்பான்*

சாய்கொண்டவிம்மையும்சாதித்து வானவர்நாட்டையும்*

நீகண்டு கொள்ளென்று வீடும் தரும்நின்ற நின்னே.

(க)

வாய் கொண்டு மானிடம் பாட வந்த கவியேன் அல்லேன்	{ (அருமையான) வாக்கைக் கொண்டு அற்ப மனிதர் களைப் பாடப் பிறந்த கவி நானல்லேன்;	(அப்பெருமான்)	{ சாய் கொண்ட இம்மையும் சாதித்து	{ அழகிய இறை லோகத்து அர்ச்சாவதார அதுபவத் தையும் உண்டாக்கித் தந்து
ஆய் சீர் கொண்ட வள்ளல் ஆழி பிரான்	{ (வேதாந்தங்களிலும்) ஆராயப் பட்ட திருக்குணங்களை யுடைய உதாரனாகிய சக்கரக் கையனான பெருமான்	வானவர் நாட்டையும் நீ கண்டுகொள் என்று	{ பரம பதாதுபவத்தையும் நீ மெதுவாயாக என்று சொல்லி	
எனக்கே உளன்	{ என் வாக்குக்கே இலக்காக வுள்ளான்;	வீடும் நின்ற நின்று தரும்	{ மோகக் கதத்தையும் அடைவு படக் கொடுத்தருள்வன்.	

* * *—ஆழ்வீர்! அனேக மஹர்ஷிகளும் மற்றும் முதலாழ்வார்கள் போல்வாரும் துதித்த எம்பெருமானையே நீரும் துதித்தால் என்ன ரஸமுண்டு? வெவ்வேறு விஷயமாகவன்றோ கவிபாட வேணும் என்று சிலர் சொல்ல, ஆய்கொண்ட சீர்வள்ளவாழிப்பிரானேனக்கேட்புள்ளன் என்கிறார். எம்பெருமானை நான் பேசுவது மற்றையோர் பேசினது போலவோ? “பெருங்கேழலார் நம் பெருங்கண் மலர்ப்புண்டரீகம் நம்மேலொருங்கே பிறழுவைத்தார் இவ்வகாலம், ஒருவர் நம் போல்வருங் கேட்பவருளரே” (திருவிருத்தம் 45) என்னும்படி தன்கடாகூத்தரை என்பக்கவிலேயே ஒருமடை செய்நதுபோலத் தன்னைப்பற்றிக் கவிபாலவதையும் என்னொருவனுக்கே உரிபதாக்கி யருளின நெம்பெருமான் என்றவாறு.

நின்றுநின்றேவீடும் தரும் = ப்ராப்த காலத்திலே மோகக் ஸாமராலயத்தையும் கொடுப்பன் என்று சிலர் பொருள் கூறினாராம். நின்றுநின்ற என்பதற்கு—“ஸாத்மிக்க ஸாத்மிக்க” என்று பொருள் கொள்வது சிறக்குமென்று நம்மின்னை திருவுள்ளம். குளப்படியிலே கடலைமீத்தாற்போலன் நீக்கே, எந்த நன்மை செய்தாலும் பொறுக்கப் பொறுக்கச் செய்தருள்வது எம்பெருமானியல்பு. “ஆந், நல்ல வகைகாட்டிமம்மான்” (3055) என்பர் மேலும்.

(கூ)

2994. நின்றுநின்றுபலநாளுக்கும் இவ்வுடல்நீங்கிப்போய்*

சென்றுசென்றாகிலும்கண்டு சன்மம்கழிப்பானெண்ணி*

ஒன்றியொன்றியுலகம்படைத்தான் கவியாயினெற்கு*

என்றுமென்றுமினி மற்றொருவர்கவியேற்றுகீழே?

(உ)

பல நாள் நின்று நின்று உய்க் கும் இ உடல் நீங்கி போய்	{ அனேக காலம் இருந்து சேத னைத் தன் வசத்திலே யாகுதலின்ற இத்தச் சரி ரத்தை விட்டொழிந்துபோய்	சென்று சென்று ஆகிலும் கண்டு சன்மம் கழிப் பான் எண்ணி	{ இப்படியே பல பல ஜனன மரணங்கள் நடந்த பின்பா கிலும் (ஏதேறுமொரு காலத் தின்) நன்னைக் கண்டு பி, ரசி யைக் கழிக்கக்கூடமென்று திருவுள்ளம் பற்றி
--	--	--	--

ஒன்றி ஒன்றி உலகம் படைத் தான்	{ (ஒருகாலும் சோம்பிக் கைவி டாமல்) மேன் மேலும் ஊக் கக் கொண்டு உலகங்களைப் படைத்து வருகின்ற எம் பெருமானுடைய	கவி ஆயினேற்கு இனி என்றும் என்றும் மற்று ஒருவர் கவி ஏற்குமே	{ கவியாக அமைந்த எனக்கு இனி என்நானும் இனி என்நானும் வேறொருவரைக் கவிபாடுதல் நுகுமோ? (தகாது)
------------------------------------	--	--	---

* * *—தன்னைத் துதிப்பதற்கென்றே கரணகனோபாங்களைக் கொடுத்திருள்ளவனான எம்பெருமான் திருத்திலே கவிபாடப்பெற்ற வெணக்கு மந்திரோருவரைக் கவிபாடுதல் எவாது என்கிறார். உலகில் க்ருஷி செய்பவன் தான் செய்க்ருஷி பழதுபட்டொழிந்தாலும் ‘இன்னமும் ஒரு நடவை செய்து பார்ப்போம்’ என்றுகொண்டு மீண்டும் மீண்டும் கருஷிதன்மையே செய்து பார்ப்பன்; அது போல, எம்பெருமானும் “பத்தி யுய்வன்” (2404) என்று திருமழிவசம்பிரான் அருள்செய்யுடியே பக்திக்குறி செய்யவருவனார் அந்தக்ருஷி எத்தனை நடவை முயற்சிப்பாட்டாலும் ‘இன்னொரு நடவையிலாகிலும் பலிக்கமாட்டாது’ என்று கொண்டு மீண்டும் மீண்டும் பிரபஞ்ச நுருஷ்டியைச் செய்தருள்வனென்கிறது இரண்டரை யடிகளால்.

உலகம் படைத்தான் கவியாயினேற்கு = இங்ஙனே மேன் மேலும் கைவாங்காமல் ஒரு நகையாலே உலகத்தைப் படைத்துக்கொண்டே வந்த எம்பெருமானுடைய க்ருஷி என்னொருத்தனானிலே பலித்தனல் அவையே கவிபாடுப்படியான பாக்கியம் பெற்றேனென்றவாறு. (10)

2995. ஏற்கும்பெரும்புகழ் வானவீரன் கண்ணன் தனக்கு*
ஏற்கும்பெரும்புகழ் வண்குருகூர்ச் சடகோபன் சொல்*
ஏற்கும்பெரும்புகழ் ஆயிரத்தளிரையுமோர்ப்பத்து*
ஏற்கும்பெரும்புகழ் சொல்லவல்லார்க்கில்லை சன்மமே. (கக)

ஏற்கும் பெரு புகழ் வானவர் சன் கண் னை நனக்கு	{ தனக்கு ஏற்றிருக்கின்ற மிக்க புகழையுடையவனாய் நித்ய விரிந்திருக்கின்ற கண்ண மீரான் விஷயமாக,	ஏற்கும் பெரும் புகழ் ஆயிரத் தளர் ஏற்கும் பெரும் புகழ் இவை ஒர் பத்தும் சொல்லவல்லார் க்கு சன்மம் இல்லை	{ ஏற்கும்பெரும்புகழையுடைய இவ்வாயிரத்தினுள் தகுதியான கிரந்த புகழை யுடைத்தான இந்தத் திரு வாய் மொழியை ஒரு வல்லவர்களுக்கு மறு பிறப்பு இல்லை.
--	---	--	--

ஏற்கும் பெரும்புகழ்
வண்குருகூர்ச் சடகோபன்—;
சொல் அருள்செய்யத்

* * *—இத்திருவாய்மொழி கற்றார்க்கு, பிறரைக்கவிபாடுதற்குரிய நீசப்பிறவி கோடுதன்று பபனுரைத்துத் தலைக்கட்டுகிறார். இப்பாகசரத்தில் நான்கு அடிகளிலும் ஏற்கும்பெரும்புகழ் என்ற விசேஷணம் அமைந்திருக்கு மழு குடேக்கத்தக்கது. எம்பெருமானை உபயவிழுகிறதன் என்று சொன்னால் ஏற்றிருக்குமாபோலே ஆழ்வரை ‘எம்பெருமான் கவி இவர்’ என்றால் அப்படியே ஏற்றிருக்கும். ‘அவ்வெம்பெருமானை உள்படியே புகழும் வேதம் திருவாய்மொழிதான்’ என்றால் இதுவும் ஏற்றிருக்கும். ‘ஸ்வரூபபாசமாகப்பிறரைக் கவிபாடாமல் ஸ்வரூபம் நிரம்பெரு எம்பெருமானையே கவிபாடுமாறு நியமித்த இப்பதிகமே இவ்வாயிரத்தினுள்ளும் கிரந்தது’ என்றால் இதுவும் ஏற்றிருக்குமாபிற்று. (கக)

மூன்றாம் பத்து—பத்தாந்திருவாய்மொழி, சன்மம்பலபலசெய்து

கிழ்த் திருவாய்மொழியில்—துதிப்பதற்கு வாய்த்த ஸ்வரூப ரூப குணவிழிதே சேஷத்தக்கனை யுடையனான எம்பெருமானைத் துதிப்பது தவிர்த்துக் கூறாதாரத்தாதிகளில் வாய்செலுத்தித் திரியுமவர்களை உபதேசத்தாலே திருத்தப்பார்த்தும் அவர்கள் திருத்தக்காணமையாலே, இவர்களைப் போலே நாளும் நாள்தொழிலில் நிரித்த அநர்த்தப்பாதிருக்கப் பெற்றோமே! என்று தம் உகப்போடே தலைக்கட்டினார். அந்த வகைப்பே விசேஷித்துப் பெருகுதிருது திருவாய்மொழியில். நான் துதிகளில் செல்லப்பெருமாதீர்தமையன்றையே எம்பெருமான் விஷயத்திலே பரிபூர்ணமாக அவகாஷித்துத் தாம் அதுபவிக்கப்பெற்ற பரிசை உள்வழங்குது பேசுகிறார்.

2996. சன்மம்பலபலசெய்துவெளிப்பட்டுச் சங்கொடுக்கரம்வில்*
ஒண்மையுடையவுலக்கை ஒள்வாள்தண்டு கொண்டுள்ளார்ந்து* உலகில்
வண்மையுடையவர்க்கர் அசுரரைமாளப்படைபொருது*
நண்மையுடையவன்சீர்புரவப்பெற்ற நாணோர்குறையிலினே (க)

தி. B. 7

பல பல சண்மம் செய்து	பல பல வகைப்பட்ட அவதா ரங்களைப் பண்ணி	உலகில் வன்மை உடைய அரக்கர் அசுரர் மாள	உலகத்திலுள்ள கடினமான மனமுடைய அரக்கர்களும் அசுரர்களும் மாண்டொழி யும்படி.
வெளிப்பட்டு	ஸம்ஸாரிகளின் கண்ணுக்கும் புலப்பட்டு	படை பொருத நன்மை உடை யவன்	ஆயுதப்பிரயோகம் பண்ணிப் போர்செய்து தொலைத்த நன்மைமிக்கவனுள் எம்பெரு மானுடைய
சங்கோடு சக்கரம் வில் ஒண்மை உடைய உலக்கை ஒள் வார் தண்டு கொண்டு	சங்கு சக்கரங்களையும் சார்வ் கத்தையும் ஒளி பொருந்திய முலைத்தையும் அழகிய நக் தகவாளையும் கௌமோதகி பென்னும் கதையையும் ஏர் திக்கொண்டு	சீர் பரவ பெற்ற நான் ஓர் குறையு இலன்	திருக்குணங்களைத் துதிக்கப் பெற்ற அடியேன் ஒரு குறையுமுடையே னல்லேன்.
புன் ஊர்ந்து	பகிராஜனை வாழைநமராகக் கொண்டு		

* * *—திவ்யாயுதங்களோடே எம்பெருமான் வந்து அவதரிக்கும்படியை அதுஸந்திக்கப்பெற்ற
வெனக்கு ஒரு குறையுமில்லை; ஒரு கற்பகத்தருபனைத்துக் கணுத்தோறும் அரும்பினற்போலேயுள்ள
திவ்யாயுதச் சேர்த்தியழகை யனுஸந்திக்கின்ற வெனக்கு ஒரு குறையுமில்லை.

அழகுக்கு இலக்காய் வாழமாட்டாதே அம்புக்கு இலக்காய் முடிந்துபோவதற்கென்று இட்டுப்
பிறந்த அனூரபாகுளர்களை ஆயுதங்களாலே முடித்தருளும் வீரத்தை அதுஸந்திக்கிற வெனக்கு ஒரு
குறையுமில்லைவன்கிறார். ஆனூரபர்களுகியாய்ப் பிறந்து முடிந்துபோவாரும், மனிசர்களாயே பிறந்து
வைத்து நரஸ்துதி முதலியவற்றில் இழிந்து ஸ்வருபநாசம் பெற்றுப்போவாரும் இவ்வுலகில் நானொரு
வனே குறையற்றவன் என்று தம்முடைய நன்மைக்குத் தாம் உகந்து பேசுகிறாராயிற்று. (க)

2997. குறையில்தடங்கடல்கோளரவேறித் தன்கோலச்செந்தாமரைக்கண்*
உறைபவன்போலவோர்யோகுபுணர்ந்த ஒளிமணிவண்ணன் கண்ணன்*
கறையணிமுகக்குடைப்புள்ளிக்கடாவி அசுரரைக்காய்ந்தவம்மான்*
நிறைபுகழேத்தியும்பாடியுமாடியும் யானொருமுட்டிலனே. (உ)

குறையு இல் தட கடல் கோள் அரவு ஏறி	குறையற்ற [பிரபூர்ணமான] விசாலமான திருப்பாற் கடலிலே மிக்ககணை திரு வனந்தாழ்வான் மீது ஏறி	கண்ணன் கறையணிமுகக்கு உடை புள்ளை கடாவி அசுர ரை காய்ந்த அம்மான் நிறை புகழ் யான் ஏத்தியும் பாடி யும் ஆடியும்	கண்ணனுப் திருவவதரித் தவனும் கறையை அணிந்த மூக் குடையவனுள் பகழி ராஜனை நடத்தி அசுரர்களை முடித்தவனுமான் எம் பெருமானுடைய நிறைந்த புகழை நான் துதித் தும் இசையில் அமைத்துப் பாடியும் கூட்த்தடியும் (எம்பெருமானை யனுபவிப் பதில்) ஒரு, தடையு முடையே னல்லேன்.
தன் கோலம் செம் தாமரை கண் உறை பவன் போல	தன்னுடைய அழகிய செச் தாமரை போன்ற திருக் கண் தன் துயிலப் பெற்ற வன்போல		
ஓர் யோகு புணர்ந்த	யோக நித்திரை செய்தருள் கின்ற		
ஒளி மணி வண்ணன்	அழகிய நீலமணி போன்ற நிறத்தனும்	ஒரு முட்டி இலன்	

* * *—இந்நிலத்தில் வந்து திருவவதாரம் பண்ணுதற்கு அடியாகத் திருப்பாற்கடலில் கண்
வளர்ந்தருளிப் பிறகு வனூதவர் திருமகனாய் வந்து பிறந்தருளி ஆசிரிசுகிரோதிகளைத் தொலைத்தருளின
கண்ணபிரானுடைய கீர்த்தியைப் பலபடியும், அதுபவிக்கப்பெற்ற நான் மேன்மேலும் இங்ஙனம் அனுப
விப்பதில் யாதொரு தடையுமுடையே னல்லேனென்கிறார்.

குறையில்தடங்கடல் = கீழே தமக்குக்கூறிய குறையிலலாமையை இங்குத் தடங்கடலுக்குக் கூறு
கின்றார். தடங்கடலும் நானுமே குறையிலலாதவர்கள் என்கிற கருத்துப்போலுமாழ்வார்க்கு. “மாயுங்
கருங்கடலை! என்னோற்றுப், வைகருமுண்டாவனிலைத் துமின்றவாழியான், கோலக்கருமேனிச் செங்கண்
மால் கண்படையுள், என்றுநிற்குமேனி நீ தீண்டப்பெற்று” (2100) என்ற பொய்கையார் பாசரத்தின்
படியே கடலின் குறையிலலாமை காண்க.

எம்பெருமான் அடியாரை ரக்ஷித்துப்படைத்த பெரும்புகழ்க்களைத் துதித்தும் இசையிலே வைத்
துப்பாடியும் ஆடியும் திரிகிற நான் இடைவிடாத பகவததுபவத்தையுடையேன் என்றாராயிற்று. (உ)

2998. முட்டில்பல்போகத்தொருதனிநாயகன் மூவுலகுக்குரிய*
கட்டியைத்தேனையமுதை நன்பாலிக்கனியைக்கரும்புதன்னை*
மட்டவிழ்தண்ணந்துமாய்முடியானைவணங்கி அவன்திறத்துப்
பட்டபிள்ளை* இறையாகிலும் யானென்மனத்துப்பரிவிலனே. (க)

முட்டு இல் பல் போகத்து	{ இடையுருளுறுமில்லாத பலவகையான போகங்களை யுடையவனும்	முட்டு அவிழ் தன் அம் துழாய் முடியானை	{ மது பெருகப்பெற்ற குளிர்த் நழுகிய திருத்துழாய் மாலை யைத் திருமுடியிலணிந்த வனுமான எம்பெருமானை
ஒரு தனி நாயகன்	{ ஒப்பற்ற நலிவனும்		
மூ உலகுக்கு உரிய	{ மூவுலகத்தவர்கட்கும் பொதுவிலே போக்யமான	வணங்கி அவன் திறந்து பட்ட பின்னை	{ நமன்கரித்து அவன் விஷயத் திலே ஆட்பட்டேனாதலால்
கட்டிய தேனை	{ கருப்பங்கட்டி, தேன் அமி அமுதை நல்	யான் இறை ஆகி லும் ஏன்	{ இப்படிப்பட்ட அடியேன் சிறிதளவும் என் மனத்தில் மீடையை யுடையேனல் லேன்.
பாலை கனியை	{ கரும்பு இவை போன்ற கரும்பு தன்னை	மனத்து பரிவு இலன்	

* * *—எம்பெருமானுடைய போக்யதையை அதுவந்தித்து அவனுக்கு அடிமை செய்வதிலேயே ஊன்றியிருக்குமெனக்கு ஒரு துக்கமுமில்லை யென்கிறார். கட்டி, தேன், அமுது, பால், கனி, கரும்பு என்று ஆறு சுவைப்பொருள்களைக் கூறியது ஆழ்வார்தமக்கு எம்பெருமானே அறுசுவையடிசில் என்று காட்டினபடியாம்.

“ராவம்ஹெய்யம் லஸ்யா஽஽நரீஹதி” என்று உபநிஷத்திற் கூறியபடியே ஒரு தேச

விசேஷத்திலே சென்று பெறவேண்டிய அனுபவம் எனக்கு இங்கிலத்திலேயே கிடைத்து விட்டதனால் ஒரு குறைபுமுடையேனல்லேன் என்றாராயிற்று. (க)

2999. பரிவின்றிவாணனைக்காத்துமென்று அன்றுபடையொடும்வந்தெதிர்த்த*
திரிபுரம்செற்றவனும்மகனும் பின்னும்ங்கியும்போர்தொலை*
பொருசிறைப்புள்ளைக்கடாவிமாயனை ஆயனைப்பொற்சக்கரத்து
அரியினை*அச்சதனைப்பற்றி யானிறையேனுமிடரிலனே. (ச)

அன்று	{ முன்பொரு காலத்தில்,	மாயனை	{ ஆச்சர்ய சக்தியுடனும்
வாணனை பரிவு	{ பாணசுரனை வருத்தமின்றியே	ஆயனை	{ கோபாலகிருஷ்ணனும்
இன்றி காத்தும் என்று	{ காக்கக்கடவோம் என்று		{ அவதரித்தவனும்
படையொடும்	{ அபுதங்களுகூட வந்து	பொன் சக்கரத்து	{ அழகிய திருவாழியை யுடையவனாகக் கொண்டு
வந்து எதிர்த்த	{ எதிரிட்ட	அரியினை	{ விரோதிகளை அழியச் செய் பவனும்
திரிபுரம் செற்றவனும் மகனும்	{ த்ரிபுரதகனம் செய்தவனான சிவபிரானும் அவன்	அச்சதனை	{ அடியார்களைக் கைவிடாதவனு மான எம்பெருமானை
பின்னும் அங்கியும்	{ மகனான ஆறுமுகனும் அதற்குமேலே அகநிபும்	பற்றி	{ அடைந்து
போர் தொலைய	{ போர்க்களத்திலே பங்க மடையும்படி,	யான் இறை	{ அடியேன் சிறிதளவும்
பொரு சிறை	{ பொருகின்ற சிறையுடைய	பேனும் இடர்	{ இடைஞ்சலுடையே
புள்ளை கடாவி	{ பசுபிராஜனை நடத்திய	இலன்	{ னல்லேன்.

* * *—தேவதார்தாங்களைப் பற்றினவர்களுக்கு அவர்கள் ரக்ஷகரல்லர் என்பதையும், தன்னைப் பற்றினவர்களைத் தான் கைவிடவில்லையென்பதையும் நன்கு காட்டிக்கொடுத்த எம்பெருமானைப்பற்றின வெனக்கு ஒரு குறையுமில்லை யென்கிறார்.

“பற்றி யான் இறையேனுமிடரிலனே” என்றவிடத்து ஈடு:—பேரன் என்றிருக்கையாலே அநிருத்தாழ்வானுக்கு நானுநான் சிறையிலிருக்க வேண்டிற்று; அடியேனென்று பற்றினவெனக்கு அதுவும் வேண்டற்றில்லை.” (ச)

3000. இடரின்றியே யொருநாளொருபோழ்தில் எல்லாவுலகம்கழிய*
படர்புகழ்ப்பார்த்தனும்வைதிகனும் உடனேறத்தின்டோர்கடவி*
சுடரொளியாய்நின்றதன் னுடைச்சோதியிழை வைதிகன்பிள்ளைகளை*
உடலொடும்கொண்டுகொடுத்தவனைப்பற்றி ஒன்றும் துயரிலனே. (ரு)

ஒரு நாள்	{ ஒரு நாளிலே	படர்புகழ் பார்த்த	{ பரம்பனை புகழை யுடையனான
ஒரு போழ்தில்	{ ஒர் அவஸரத்திலே	னும் வைதிக	{ அர்ஜுனனும் வைதிகப்
எல்லா உலகம்கழிய	{ எல்லா வுலகங்களுக்கும்	னும் உடன் ஏற	{ பிராமணனும் கூடவே ஏறி வரும்படி
	{ அப்பால் போம்படியாக,		

இடர் இன்றியே	இடைஞ்சல் ஒன்றுமின்றி	வைதிகள்	அந்த வைதிகனுடைய பிள்ளை
திண் தேர் கடவி	திடமான திருத்த தேவரச்சேலுத்தி	பிள்ளைகளை	கன் நாஸ்வரையும்
சுடர் ஒளி ஆய்	மிகவும் சிறந்த தேஜோ மயமா	உடலொடும	அய்யுடம்போடே மீட்கக்
நின்ற	யிராகின்ற	கொண்டு	கொணர்ந்து கொடுத்த
தன்னுடை	தன்னுடையதாய், பாஞ்சோதி	கொடுத்தவனை	தருளின் பெருமானை
சோதியில்	யெனப்படுமநான் திரு	பற்றி	அடைத்து (அதனில்)
	நாட்டிலே	ஒன்றும் தயர்	சிறிதும் தயரமுடையே
		இலன்	னல்லேன்.

* * *—வைதிகள் பிள்ளைகளைக் கொணர்ந்து கொடுத்த அறிமாதவசூசைவடிந்தை அதுவரை நித்து, இங்ஙனே அரியன செய்தும் அடியார்களைக் காத்தருளவல்ல பெருமானைப்பற்றின் வெனக்கு யாதொரு தயர்மில்லியே யென்கிறார்.

மீளாவுலகமாகிய பரமபதத்திற் சென்றவர்கள் மீண்டனரென்பது எங்ஙனே கூடுமென்கிற சங்கைக்குப் பெரியோர்கள் இங்குப் பல்லிதமாக சமாதானக் கூறுவர்கள்: அர்ச்சிராதிமார்க்கத்தார் சென்றவர்கள் திரும்பி வருதலில்லைபென்றும், அதுவும் அவர்களுடைய சுதந்திரமான இச்சையினால் இல்லையென்றும் இங்கு முக்கியமாக வுணர்க.

“உடனேக் கொண்டு கொடுத்தவன்” என்றவிடத்தை பட்டர் உபயோகித்தருளும்போது “பூசின மஞ்சளும் உடுத்தின பட்டும் இட்ட சவடிப் பூனாலும் இட்ட காதுப்பணி” கருமான வொப்பணையில் ஒன்றுக் குறையாதபடி கொள்வதற்குக் கொடுத்தவனென்றருளிச் செய்தாராம்; அது கேட்டவர்கள் “இப்பிள்ளைகள் மிறந்த ஷணத்திலேயே கொண்டு போகப்பட்டார்களாகவன்றோ சொல்லுகிறது; அப்போது இவையெல்லாம் இருக்கப் பரஸக்தி யில்லையே” என்று பட்டரிடம் வினாபுகி, “நிஷிபுத்திரர்களாகையாலே மிறக்கிறபோதே அவற்றோடு மிறப்பார்களாம்” என்றருளிச் செய்தாராம். ரஸோக்தி யிருந்தபடி.. (ரு)

3001. துயரில்லுடரொளிதன்னுடைச்சோதி நின் நவண்ணம்நிற்கவே^௧
துயரில்மலியும்மனிசர்பிறவியில் தோன்றிக்கண்காணவந்து^௨
துயரங்கள்செய்துதன் தெய்வநிலையிலுக்கில் புகவுய்க்கும்மான்^௩
துயரமில்சீர்க்கண்ணன்மாயன்புகழ்துற்ற யானோர்துன்பயிலனே. (சு)

துயர் இல் சுடர்	துன்பமற்றதன் சிறந்ததேஜோ	தன் தெய்வம்	தன்னுடைய அப்ராஃகரு
ஒளி தன்னுடை	குபமுமான தன்னுடைய	நிலை உலகில்	நையாவந்தது இக்
சோதி	விக்காறமானது	புக உய்க்கும்	வலகத்தின்கண் பிரசரப்
நின்ற வண்ணமே	அங்கு இருக்கும்படியி	அம்மாண்	படுத்தின எவாபியாய்
நிற்க	லொன்றுக் குறையாமே	துயரம் இல் சீர்	ஹைய குணங்கள் இன்றிக்கே
	நிற்கும்படியாக,		கல்பாண குணமாயும்
துயரில் மலியும்	துக்கத்திலே யழும்பின்	மாயன்	ஆச்சரிய சக்தி யுத்தன
மனிசர் பிறவி	மனிதருடைய	கண்ணன்	கண்ணிராணுடைய
யில் தோன்றி	யோனிகளிலே மிறந்து	புகழ்	கீர்த்திகளை
கண் காண வந்து	(அனைவரும்) கண்ணு	துற்ற யான்	அதுபுகிப்பெற்ற நாள்
துயரங்கள்	காணும்படியாக வந்து	ஓர் துன்பம்	ஒரு துன்பமுடையே
செய்து	(அனைவரையும்) ஈடுபடுத்தி	இலன்	னல்லேன்.

* * * தன்னுடைய அப்ராஃகருமான திவ்யமங்களை விக்காறத்தை இதரஜ்ஞாதியமாக்கி ஸம்ஸாரிகளின் கட்டயனுக்கு இலக்காகக்கி வைத்த கண்ணிராணுடைய திருக்குணங்களை அனுபவிக்கப் பெற்ற வெனக்கு ஒரு துன்பமுமில்லியே யென்கிறார்.

எம்பெருமான் மல்லயகூர்மதி அவதாரங்களையும் ராமக்ருஷ்ணை அவதாரங்களையும் செய்தருளினவாறத்து ஏற்றுக்கொண்ட திருமேனியானது நம் போன்றவர்களின் உடம்போல் மரம்ஸாதியமாகத் தோன்றியிருந்தாலும் உண்மையில் அப்படிப்பட்டதன்று; பரமபதத்தில் அப்ராஃகருமாகவுள்ள திவ்யமங்களை விக்காறத்திற்கும் விபவாவதாரங்களில் பரிக்காறிக்கப்பட்ட திருமேனிக்கும் சிறிதும் வேற்றுமையல்ல—என்னுமியம் மூன்றாகுகள்த் கூறப்பட்டது. “மனிசர்திறவியில்” என்றதை உபலக்ஷணமாகவுக் கொள்ளலாம்; “என்கின்ற யோனியுமாய்ப் பிறப்பவனாதலால்.

எம்பெருமானார் பெரும்பாலும் இந்தப் பாசரத் தன்னையே திருவுள்ளத்திற் கொண்டு தேவபாஷ்யப் ப்ரவேசத்தில், “வாகவதிகோஜநயந விஷயகா மத” இத்தயாதி ஸ்ரீ ஸுல்கத்திகளையுள்ளிச் செய்தாரென்றுணர்க.

துயரங்கள் செய்து—துயரங்களைத் தீர்ப்பதற்காக வந்து அவதரித்திருக்கச் செய்தே ‘துயரங்கள் செய்து’ என்னலாமோ வென்னில்; இங்கே நம்மிள்ளை யிறு காண்பின்; “அதுகூலரை அடிகாரே வேவுபடுத்தியும், பாகிகூலரை ஆயுத்தத்தாலே வேவுபடுத்தியும்.”

உலகில் தன் தேய்வறிவை புகவுபுக்கு மம்மான் = பரமபதந்திலே நடையாடுகின்ற ஸ்வபாவத்தை ஸம்ஸாரிகளுக்குத் தெரிவித்தவன் என்றபடி. தூதுபோயும் தேரோட்டியாயிருந்தும் தன்படியைத் தெரி வித்தவன் என்னவாம். இப்படிப்பட்ட எம்பெருமானுடைய திருக்கல்பான குணங்களே நெருங்கி அனுபவிக்கப்பெற்ற எனக்கு எவ்வகைத் துன்பமுமில்லை யென்றாயிற்று.

அற்ற—அற்றிய என்றபடி.

(சு)

3002. துன்பமுமின்பமுமாகிய செய்வினையர்புகலுக்களுமாய்*

இன்பமில்லென்றாகி இனியநலவான் சுவர்க்கங்களுமாய்*

மன்பல்லுயிர்களுமாகிப் பலபலமாயமயக்குக்களால்*

இன்புறுமில்வினையாட்டுடையாணப்பெற்று ஏதமல்லலினே.

(எ)

துன்பமும் இன்பமும் ஆகிய செய்வினை ஆய் உலகங்களும் இன்பம் இல் வெம் நரகு ஆகி இனிய நல் வான் சுவர்க்கங்களும் ஆய்	துக்கத்திற்கும் சுகத்திற்கும் காரணமாகக்கூடிய புண்ய பாபரூப கருமங்களுக்கு நிர்வாணகூய உலகங்களுக்கும் நிர்வாணகூய இன்பமற்ற கொடிய நரகலோகத்திற்கும் நிர்வாணகூய மிகவும் நன்றாய்ச் சிறந்த ஸ்வர்க்கப் பரதேசங்களுக்கும் நிர்வாணகூய	மன்பல் உயிர் களும் ஆகி பல பல மாயம் மயக்குக்களால் இன்பு உறும் இ வினையாட்டு உடையாண பெற்று ஏதம் அல்லல் இலன்	நித்யரான பல பிராணிகளுக்கு மும் நிர்வாணகூய பலவகைப்பட்ட ப்ரகிருதி ஹீகார ரூபமான மோஹ ஹீகாரங்களால் ரஸாவறமான ஹீனையாடல் களை யுடையவனு எம்பெருமானை அதுபவிக்கப் பெற்றதனால் சிறிதும் துக்கமுடையே னல்லேன்.
--	---	--	--

* * * புண்யபாப ரூபகருமங்களுக்கும், அவற்றைச் சம்பாதிப்பதற்குரிய இடமான லோகங்களுக்கும், அப்பணிகளை அனுபவிக்கும்வார்களான ஆன்மாத்ருளுக்கும் கியாமகூய லோரஸ மதுபவிக்கின்ற எம்பெருமானை யனுபவிப்பெற்றதனால் ஒருவகையான அல்லலும் எனக்கில்லைபென்கிறார்.

பலபலமாய மயக்குக்களால் இன்புறு மில்வினையாட்டுடையான் = "வணங்குத் துறைகள் பலபலவாக்கி மறிக்கற்பால் பிணங்குஞ் சமயம் பலபலவாக்கி, அவையாவை தேறு அணங்கும் பலபல வாக்கி நின்றாத்தி பரப்பிவைத்தாய்" (2573) என்கிறபடியே பலவகைப்பட்ட உபாயங்களையும் வேறு வேறு மதங்களையும் நாலுவகைத் தெய்வங்களையு முண்டாக்கி வைத்து இங்ஙனே லோரஸங் கொண்டாடுகின்ற எம்பெருமானுடைய லீலைகளை யனுபவிக்கப் பெற்றதனால் ஒரு கிஸேசமுமுடையே னல்லேன் என்றாயிற்று.

(எ)

3003. அல்லலிலின்பமளவிறந்தெங்கும் அழகமர்குழொளியன்*

அல்லிமலர்மகள் போகமயக்குக்கள் ஆகியும்நிற்குமம்மான்*

எல்லையிலுள்ள தன்னொள மலிதேகொண்டி எல்லாக்கருமங்களும்செய்*

எல்லையிலுமாயினைக்கண்ணனைத்தாளபற்றி யானோர்துக்கமில்லே.

(அ)

அல்லல் இல் இன்பம் அளவு இறந்து எங்கும் அமர் அழகு குழி ஒளியன்	வருத்தம் சிறிதுங் கலசாத ஆனந்த குணம் அளவில்லா மல் இருக்கப்பெற்று எங்கும் பரம்பினை ஸௌந்தர்யத்தோடு சேர்ந்த லாவண்யத்தை யுடைய வகுய், தாமரை மலரில் தோன்றிய பெரிய பிராட்டியோடு ஆனந்தநானுபவத்தி லுண்டாகிய விபரமோஹமே வடிவெடுத்திருக்கின்ற பெருமாளும்,	எல்லை இல் னானத்தன் னானம் அத்தே கொண்டு கருமங்கள் எல் லாமும் செய்	எல்லையில்லாத ஞான விளக்கத்தை யுடையனுய் அந்த ஞானத்தையே கருவி யாகக் கொண்டு காரிய வுலகங்களை யெல்லாம் உண்டாக்குமவனுய்
அல்லி மலர் மகள் போகம் மயக்குக்கள் ஆகியும் நிற்கும் அம்மான்		எல்லை இல் மாயனை கண்ணனை தான் பற்றி யான் ஓர் துக்கம் இலன்	எல்லையில்லாத ஆச்சரிய சேஷ்டதந்தனை யுடையவ னான பூர் கருஷண பரமாத் மாவை திருவடி தொழுது நான் ஒரு துக்கமுமுடையே னல்லேன்.

* * * புண்விரண்டடிகளால்—திருநாட்டில் பெருமான எழுந்தருளியிருக்கு மிருப்பையும் மின்னடிகளால்—அவன் இங்கிலத்திற் செய்துநுஞ் செயல்களையும் பேசி, இப்படிப்பட்ட எம்பெருமானை யடைபப் பெற்றதனால் எனக்கு யாதொரு துக்கமுமில்லை யென்கிறார்.

எல்லையில் மாயனைக் கண்ணனை = ஸங்கல்பரூப ஜ்ஞானத்தாலே ஸ்ருஷ்ட முதலிய ஸகலத்தையும் நிர்வாணிக் வல்லவனுமிறுத்துவைத்து, பூர் கருஷணனாய் நோக்கொடுக்கேர வந்து நிற்குது அனைவரை யும் மோஹிப்பித்த பெருமானைப்பற்றின வெனக்கு ஒரு துக்கமுமில்லை யென்றாயிற்று.

(அ)

3004. துக்கமில்லாநன்சுடரொளிமூர்த்தி துழாயலங்கல்பெருமான்*
மிக்கபல்மாயங்களால்விளிர் தம்செய்து வேண்டுமுருவுகொண்டு*
நக்கபிரானோடெயன்முதலாக எல்லாருமெவையும்*தன்னுள்
ஒக்கவொடுங்கவிழுங்கவல்லாண்பெற்று ஒன்றும்தளர்விலனே. (க)

துக்கம் இல்	அஞ்ஞானம் கலசாத	நக்கபிரானோடு	திகம்பரசர் சாமியான
ஞானம்	ஞானத்தை யுடையனய்	அயன் முதல்	சிவபெருமானும் பிரமனும்
சுடர் ஒளி மூர்த்தி	மிகுந்த தேஜோ ரூபமான	ஆக எல்லாரும்	முந்நாக சேதநர்க
	விக்கரஹத்தை யுடையனய்	எவையும் ஒக்க	எல்லாரையும் அசே
துழாய் அலங்கல்	திருத்ததுழாய் மாலி யணிந்த		தனங்களெல்லாவற்றையும்
பெருமான்	பெருமானய்,		ஒரு சேர
மிக்க பல்	மிகப் பலவகைப்பட்ட	தன்னுள் ஒங்க	தனக்குள்ளடங்குமாறு
மாயங்களால்	ஆச்சரிய சக்திகளாலே	விழுங்க வல்	(பிரளய காலத்தில்)
வேண்டும் உருவு	இஷ்டமான உருவங்களைப்	லாண பெற்று	விழுங்கி ரக்ஷிக்கவல்லவ
கொண்டு	பரிக்கரஹித்து		ண எம்பெருமானை
விஞ்ஞதம்	விஷ்ணு சேஷ்ட.தங்களைச்	ஒன்றும் தளர்வு	யடைந்ததனால்
செய்து	செய்யுமவனய்,	இலன்	சிறிதும் தளர்ச்சியுடையே
			னல்லேன்.

* * * எவ்விதமான ஜேயமுமில்லாதவனய் ஸர்வஜ்ஞனய் பாசமுறுவற்ற தேஜோமய திவ்யரூபனய், அந்நகுமேலே திருத்ததுழாய் மாலியு மணிந்து தன் பெருமையெல்லாம் தோற்ற விளங்கு மவனய், தன்னுடைய விசித்திர சக்திகளாலே தனக்கு விரும்பமான திவ்ய ரூபங்களைப் பரிக்கரஹித்து அற்புதமான திவ்ய சேஷ்ட.தங்களைச் செய்து போருமவனய், சிவன் பிரமன் முதலாய் எல்லாரையும் மற்றுமெல்லாப் பொருள்களையும் பிரளயச் கொள்ளாமே திருவாயிற்றிலே வைத்து ரக்ஷிக்குமவன எனப்பெருமானை நான் அடையப் பெற்றதனால் ஒரு தளர்வு முடையே னல்லேன் என்றாராயிற்று. இரண்டாமடியை “மிக்கபல்மாயங்களால் வேண்டுமுருவு கொண்டு விஞ்ஞதஞ்செய்து” என்று அக் வயிப்பது. விஞ்ஞதம் என்றது விஷ்ணு சேஷ்டைகள் என்றபடி. வட சொல். (க)

3005. தளர்வின்றியேயென்றுமெங்கும்பரந்த தனிமுதல்ஞானமொன்றய்*
அளவுடையையுலன்கள நியாவகையால் அருவாகிநிற்கும்*
வளரொளிபீச்சனைமூர்த்தியைப் பூதங்களைந்தையிருகடரை*
கிளரொளிமாயனைக்கண்ணனைத்ததாள்பற்றி யானென்றும்கேடிலனே. (ஃ)

என்றும் எங்கும்	எக்காலத்திலும் எவ்விடத்	வளர் ஒளி ஈச்சனை	வளர்கின்ற வொளியை
தளர்வு	திலும் ஆயாஸமில்லாமல்	மூர்த்தியை	யுடைய ஸ்வாமியாய்
இன்றியே	வியாபித்திருக்கும்வனய்,	பூதங்கன் ஐந்தை	விஷ்ணு விக்கரஹயுக்தனய்
பரந்த		திரு கடரை	பஞ்சபூத நிர்வாஹகனய்,
தனி முதல்	அத்விதியமாய் ஸமஸ்த		சந்தர ஸூர்ய நிர்வாஹகனய்,
ஞானம் ஒன்று	காரணமான ஞானமே	கிளர் ஒளி	ஒளிபொருத்தி மேன்மேலுங்
ஆய்	வடிவெடுத்தவனய்,	மாயனை	கிளர்கின்ற ஆச்சரிய
அளவு உடை			சேஷ்டைகளை யுடையனன
ஐம்புலன்கள்	அளவுபட்ட இத்திரியங்கள்	கண்ணனை	கண்ணபிரானை
அறியா	ஜந்நிதிலும் அறியக்	தான் பற்றி	திருவடி தொழப்பெற்றதனால்
வகையால்	கூடாதபடி நிர்வயவ	யான் என்றும்	யான் ஒருநாளும் கேடு
அரு ஆகி	ஸ்வரூபஞ் சிறிக்கும்வனய்,	கேடு இலன்	உடையே னல்லேன்.
நிற்கும்			

* * * அனைவர்க்கும் அந்தராதபூதனான பூரி க்ருஷ்ணனைப்பற்றின நான் ஒரு அழிவையுடையனலே நென்கிறேன். “தளர்வின்றியே யென்றுமெங்கும் பரந்த” என்றது எம்பெருமானுக்கு தேஜோமயம். எல்லாக் காலத்திலும் எல்லாவிடத்தும் தன்னுடைய நியாமகத்வ சக்திக்குத் தளர்ந்தியில்லாத பூர்த்தியோடே வியாபித்திருக்கும்வன் என்றபடி. “தனிமுதல் ஞானமொன்றய்” என்றது—ஸகல ப்ரபஞ்ச ஸ்ரஷ்டிக்கும் வேற்றொரு கருவி வேண்டாதபடி ஸங்கல்பரூப ஜ்ஞானமொன்றையே அத்விதிய ஸாதனமாக வுடையவன் என்றபடி. தனிமுதல் என்பதையும் எம்பெருமானுக்கே அடைமொழியாகுதலுமுண்டு.

செவியாய் கண் மூக்கு உடலென்னும் ஐம்புலன்கள் அற்பவிஷயங்களைக் காணிக்கவல்லவையே யன்றி, அபரிச்சித விஷயமான எம்பெருமானைக் க்ரஹிக்க முடியாதவை. உழக்காலே கடலை முக்கக் கொண்டுதாப்போலே ஐம்புலன்களால் அறிய வொண்ணாதபடி அவற்றுக்கு அவிஷயமாயிருப்பன் என்கிறது இரண்டாமடியால். அளவுடையையுலன்களென்றது—அளவுபட்ட விஷயங்களைக் க்ரஹிக்கவே ஏற்பட்ட பஞ்சேக்கிரியங்களென்றபடி.

சேதநாசேதநங்களோடே கலகிரிசுக்கச் செய்தேயும் அவற்றின் தோஷங்கள் தன்பக்கவில் தட்டாமல் ஒளிமல்கி யிருக்கும்படியைக் கூறுவது “ வளரோளிச்சுவை ” என்பது. அளாதாரண திவ்ய விக்ரஹ மூடைமை சொல்லுகிறது மூர்த்தியை என்று. (௧௦)

3006. கேடில்விழுப்புக்குக்கேசவனைக் குருகூர்ச்சடகோபன்சொன்ன* பாடலோராயிரத்துள் இவையுமொருபத்தும்பயிற்றவல்லார்கட்கு* அவன் நாடுநகரமும்நன்குடன்காண நலனிடையூர்திபண்ணி* வீடும்பெறுத்தித்தன்மூவுலகுக்கும்நரும் ஒருநாயகமே. (௧௧)

கேடு இல் விழு புக்குக் கேசவனை	{ ஒருநாளாமழுவில்லாத சிறந்த புகழையுடையனான எம் பெருமான் விஷயமாக	நாடும் நகரமும் நன்குடன் காண	{ சிறியார் பெரியாரென்கிற வாசியின்றிக்கே அனைவரும் நன்றாகக் காணும்படி.
குருகூர் சடகோபன் சொன்ன—;		நலன் இடை ஊர்தி பண்ணி	{ பகவத் பாகவத விஷயத்தில் அடிமைச் செல்வத்தோடே நடக்கும்படி பண்ணி
பாடல் ஓர் ஆயிரத்துள் இவையும் ஒரு பத்தும் பயிற்ற வல்லார்கட்கு	{ ஓராயிரம் பாசுரங்களினுள்ளே இப்பதிகத்தை ஒதவல்லவர் களுக்கு	வீடும் பெறுத்தி தன் மூலுலகுக் கும் ஒரு நாய கம் தரும்	{ மேககூடானந்தத்தையும் அடை வீத்து தன்னுடையதான மூவுலகம் கட்கும் ஏகாதியாயிரக் கும் சிறப்பையும் தந்தருள் வன்.

அவன் அந்த எம்பெருமான்,

* * *—இப்பத்துப் பாசுரங்களையும் ஒதவல்லவர்கட்கு உபயவிக்ஷித ஷாம்ராஜ்யமும் குறையற உண்டாம்படி எம்பெருமான் அதுக்கூறும் செய்தருள்வன் என்றாராயிற்று.

பயிற்றவல்லார்—நாங்கள் ஓதும்வர்கள், பிறரை ஒதுவிக்கும்வர்கள் என்ற இருவகைப் பொரு ளும் கூறுவர். (௧௧)

மூன்றும்பத்தின் அடிவரவு

1. முடி கட்டுரைக்கில் பரஞ்சோதி மாட்டா வருந்தா ஒதுவார் வாழ்த்துவார் மாருண, மழுங்கா மறையா வியப்பாய முந்நீர்.
2. முந்நீர் வன்மா கொல்லா சூழ்ச்சி, வந்தாய் சிற்பன் எஞ்ஞான்று மேவு, கூவித் தலைப்பெய் உயிர்க ளொழிவில்.
3. ஒழிவி லெந்தை யண்ண லீசன், சோதி வேங்கடம் சமந்து குன்றம், ஓயும் வைத்தநான் தாள்பரப் புகழும்.
4. புகழும் கூவுமா பங்கயச் சாதி, அச்சுதன் புரலென்கோ வானவ ரொளிமணி, கண்ணனை யாவை யுங் கூடிவண் மொய்ம்மா.
5. மொய்ம்மாந் தன்கடல் மலையை வம்பவிழ், சாது மனிசரும் நீர்மையில் வார்புனல், அமரர் கருமமும் தீர்த்தவடி செய்ய.
6. செய்ய மூவர் பரவி வையமின், திரியும் தோற்ற வெழுமைக்குத் துயரமே, தஞ்சமா கடல்வண் கண் கள் பயிலும்.
7. பயிலு மாளும் காதினை யுடையார், பெருமக்க ளளிக்கும் சன்மசன்ம நம்பனை, குலந்தாய் கடியார்த்த வடியோங்கு முடியான்.
8. முடியான் நெஞ்சமே வாசகம் கைகளால், கண்களால் செவிகளால் ஆவியே கோலமே, கொள்வ னன் பொருந்திய புலம்புசீர் சொன்னால்.
9. சொன்னு லுளனு வொழிவொன் றென்னுவது, கொள்ளும் வம்மின் சேரும் வேயின், வாய்கொண்டு நின்றாநின் நேற்றுகுஞ் சன்மம்.
10. சன்மம் குறை முட்டுப் பரிவிடர் துயர் துன்பமல்லல் துக்கந் தளர்வு கேடி. லொருநாயகம்.

பெருமான்கோயில் பிரதிஷ்டாதிபங்கரம் அண்ணங்கராசாரியர் இயற்றிய திருவாய்மொழி யுரையில் மூன்றும்பத்து முற்றுப்பெற்றது.

நான்காம் பத்து—முதல் திருவாய்மொழி—ஒருநாயகம்

கீழ் மூன்றாம் பத்தின் முடிந்த திருவாய்மொழி ஆழ்வார்க்கு அளவுகடந்த ஆனந்தமயமாய்ச் சென்றது. தமக்கு யாதொரு குறையுமில்லை யென்பதைப் பன்னிப் பகர்ந்தருளினார். மற்று முள்ள ஸம்ஸாரிகளையும் தம்மைப் போலவே குறையற்றவர்களாக ஆக்குவதில் மிக்க குதூஸலடூடைய ரான ஆழ்வார் அவர்களையும் திருத்திப் பணிகொள்ள விரும்பி உபதேசம் செய்பவராய், பகவத்ப் பராபதி தவிர மற்ற ப்ரபோஜனங்கள் யாவும் அல்பதவம் அஸ்திரதவம் முதலிய தோஷங்களினால் அஷ்டங் களாயிருக்குமாற்றை விரித்துரைக்கின்றார் இத்திருவாய்மொழியில். (க)

3007. ஒருநாயகமாய் ஓடவுலகுடணைடவர்*

சுருநாயகவர்த்தகாலார் சிதைகியபாணையர்*

பெருநாகுகாண இம்மையிலேபிச்சைதாம் கொள்வர்*

திருநாரணன் தான் காலம்பெறச்சிந்தித்துய்ம்மினோ.

(க)

ஒரு நாயகம் ஆய்	{ மூண்டலம் முழுமைக்கும் அத்விதப் பரபுயாய்	பெரு நாடு காண	{ உலகமெல்லாம் திரண்ட வந்து (பரிபவத்தைக்) காணும்படி யாக
ஓட உலகு உடன் ஆண்டவர்	{ வெகுதூரம்வளம் உலகங்களை பெல்லாம் அரசாட்சி புரிந்த வர்கள்	இம்மையிலே, நாம் பிச்சை கொள் வர்	{ இப்பிறவியிலேயே நான்களே பிச்சையெடுப்பர்;
(ஒரு காலவிசேஷத்திலே தரிசுபர்களாகி)		(சொல்வதின் தன்மை இந்நிகையதாதலால்)	
சுரு நாய் கவர்ந்த காலர்	{ கரிய நாய்களால் கவ்வப்பட்ட கால்களைபுடையவராயும்	திரு நாரணன் தான்	{ ஸ்ரீந்நாராயணனுடைய திரு வடிவனை
சிதைகிய பாணை யர்	{ உடைந்த பிச்சைப்பாத்திரத் தை புடையவர்களாயும் ஆகி	காலம்பெற சித் திந்து உய்ம்மின்	{ விரைவாக தியானித்து உய் ஜீவிபுகுகோள்.

* * *—உலகங்கட்கெல்லாம் ஓராசாக வீற்றிருந்து வாழ்ந்தவர்களுக்கூட நாளடைவிலே தரித் தர்களாய்த் தரிமாறும்படியாகக் கட்டகமாகக் காணப்பெறலாயிருக்குமாயினாலே நித்ய ஸ்ரீமானான எம் பெருமானைப் பணிவதோ பாங்கு என்கிறார்.

நன்றாகவாழ்ந்தவர்களுக்கும் ஒரு காலத்திலே ஏழைமைய வந்து சேருமே; * ஒரு நாளாண்மை மொழியென்றலொழியாத வயிற்றின் பசி ஆற்றவொண்ணாதே; * நெடுநாள் மதிய்போடே ஜீவீத நுகர்ச்சி நடந்த நாம் பிச்சையெடுத்துப் பிடியெடுத்து முன்னோடிப் பட்டினிகிடப்போம் என்று கிடக்கமுடியுமோ; வயிறு வளர்க்கையிலுண்டான நசையாலே பிச்சையெடுக்கவே புறப்பட வேண்டியிருக்கும்; ருன்பு குறைய வின்றியே ஜீவித்துப் போந்தவர்களாகையாலே பலருங்காண வெளியில் புறப்படமாட்டாமல் திருப்பி வேளைகளிலே புறப்படுவார்கள் : இதுவேதேயிருநாயக் கூறுந்த நாய்கள் தெருவின விழுந்துகிடக்கும் : பிச்சைக்கு இருளிலே செல்லுமிந்த மஹாப்பபுட்க்கள் அவைகிடப்பதறியாநீ அவற்றின் வாளிலே காலை வைத்திருவர்கள். அதனால் அவை வருத்திக் கடித்திடும்; உடனே அந்தப் பாதை பொறுக்கமாட்டாமல், கையிலிருந்த பிச்சைப்பாணையைக் கீழே நெடுங்கிவிடுவார்கள்; நாய் கடித்த வலையைப் பொறுக்கக்கூடாதே கதறவேண்டியிருந்தும், 'கதறியால் நம்மைப் பலரும் கண்டுபிடித்து எசுவர்களே' என்று கடிச்சுத்தினால் வாய் திறவாரிறுந்தாலும் பிச்சைப்பாணை கீழே விழுந்து உடைந்த வோசைகேடறும் நாய் கத்தின வொலி கேட்கும் ஓடிவந்து காணத்திரண்ட திரள் எண்ணிறந்ததாலும்; இங்ஙனம் பலரும் நினைந் துக் கண்டு ஏதும் படியாக இப்பிறப்பிலேயே பிச்சையுடும்படியான நிலைமை நேர்ந்து விடுகின்றதென்பதால், மூன்றுபடியானவனே கூறி, இதனால் ஸ்ச்வர்யம் அஸ்திரம் என்பதைக் காட்டி, ஈற்றடியினால் கீழ்ப்புழுஷாந்தமான பகவத் ப்ராப்தியிலேயே ஊன்றிப் போரும்படி உபதேசித்தாராயிற்று.

சுருநாய் என்பதற்கு—சுருக்கொண்டிருந்த நாய் என்றும் பொருள் கூறுவர்; குட்டியிட்டநாய் என்றபடி. என்றும் குட்டியைக் காத்துக்கிடக்கிறாக்கையாலே 'அதுக்கு ஏதென்று நீக்கு வருதேதோ' என்று கண்டாயையோடிக் கடிக்குமாம். 'விரக்கமுலிட்டகால்' என்று ருன்பு விருதுநிச்சித்தது; இப்போது 'நாய்கடிக்கால்' என்னும்படியாயிற்று.

எம்பெருமானார் திருநாரணன்தான் காலம்பெறச் சிந்தித்துய்ம்மினோ என்கிற விதிலே நோக் காக இத்திருவாய்மொழியைப் திருநாராயணபுரத்துத் திருநாராயணப் பெருமானுக்கு ஸமர்ப்பித்ததாக ஸம்ப்ரதாயம்பவல் பெரியோர் பகர்வர். (க)

3008. உய்ம்மின்திறைகொணர்ந்து என்றுலகாண்டவர்* இம்மையே

தம்மின்சுவைமடவாரைப் பிறர்கொள்ளத் தாம்விட்டு*

வெம்மினெளிவெயில் காணகம்போய்க்குமையினிப்பர்கள்*

செம்மின்முடித்திருமாலே விரைந்தடிசேர்மினோ.

(உ)

புரி:

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

ஐந்தாம்பத்து முதல்திருவாய்மொழி—கையார்ச்சக்கரத்து.

கீழே * ஒன்றுந்தேவுமென்கிற திருவாய்மொழியில் பண்ணின வுபதேசம் கேட்டுத் திருத்தினவர்கள் இந்நிலத்திலே கிரம்பியிருக்கிறபடியைக் கண்டவாழ்வார் “பொலிக பொலிக” வென்று அவர்கட்கு மங்களாசாஸனம் பண்ணுவதாக இருக்குமனவிலே, தம்மைப்பற்றிச் சிறிது கினைத்துக் கொண்டார்; “நாமும் இவர்களைப்போலே இன்னமும் ஸம்ஸாரத்திலே தோள் மாறிக்கிடவாதே இவர்களுக்கு உபதேசம்பண்ணும்படியாகவும் இவர்களைத் திருத்தும்படியாகவும் எம்பெருமான் நமக்கு அருள்புரிந்திருக்கின்றானே, இவ்வருளுக்கு நிதானம் ஏதேனாமுண்டோ?” என்று ஆராய்ந்து பார்த்தார்; அவ்வருள் கிர்ஹேதுகம் என்பதை நன்குநீந்தார்; உள்குழைந்து அதனைப் பேசியதுபவிக்கிறார் இத்திருவாய்மொழியில். சப்தாநிஷியங்களுளையே நான் மண்டிக்கிடக்க, பகவத் விஷயத்தையும் வாயாலே சொல்லுபவன் போல் பாவனை செய்தவனையல்லது உன்கனிந்த ப்ரேமம் சிறிதுமுடையேனல்லேன்; அப்படியிருந்தும், க்ருத்ரிமமான அந்த உத்ததனையே பற்றாசாகக் கொண்டு எம்பெருமான் என்னை விஷயிகரித்தவாறு என்னே! என்று ஆச்சரியப்படுகிறாயிற்று. .... *

3117 கையார்ச்சக்கரத்து என்கருமாணிக்கமேயென்றென்று *

பொய்யேகைம்மைசொல்லிப் புறமேபுறமேயாடி *

மெய்யேபெற்றேழிந்தென் விதிவாய்க்கின்றகாப்பாரார்? *

ஐயோ! கண்ணபிரான்! அறையோவினிப்போனிலே.

(க)

கை ஆர் சக் கரத்து	{ திருக்கையில் பொருந்திய திரு வாழியாழ்வானையுடையவ னும்	மெய்யே பெற் றெழிந்தென்	{ மெய்யன்பர் பெறும் பலனையே பெற்று விட்டேன்;
என்கருமாணிக் கமே	{ எனக்கு போக்யமான கருமா ணிக்கம் போன்றவனுமான பெருமானே!	விதிவாய்க் கின்று காப்பார்	{ பகவத்திருபை பலிக்கு மிடற் தில் அதைத் தறிகுவல்லார் யார்?
என்று என்று பொய்யே கைம் மை சொல்லி	{ என்று பலகாலும் பொய்யா கவே சுபலவார்த்தையைச் சொல்லி	கண்ணபிரான்	பூரீ க்ருஷ்ணனே!
(அந்த வார்த்தைக்குத் தகுதியில்லாதபடி)		இனி போனால் அறையோ	{ உன்கிருபை எனக்குப் பலிக் கப் பெற்றமென்பு என்னை விட்டு நீ போக விரும்பினாயா கில் தாராளமாகப்போகலாம்; (தறிப்பேனல்லேன்.)
புறமே புறமே ஆடி	{ விஷயந்தரங்களிலேயே அவ காவறித்திருந்தும்	ஐயோ	(சந்தோஷக் குறிப்பு)
		[இனி உன்னால் பெயர்ந்துபோக முடியாதென்றபடி.]	

* * *—நான் இதாவிஷயங்களிலே மிகவுழிபட்டவனுமிருந்து வைத்து, பகவதவிஷயத்திலேபட்டவன் போல நடந்துச் சில க்ருத்ரிமச் சொற்களைச் சொல்ல, அவ்வளவிலே எம்பெருமான் என்னை விஷயிகரித்தருளினானென்கிறார். எம்பெருமான் கையுத்திருவாழியுமாபிருக்கிற இருப்பு உண்மையிலே நெஞ்சை உருக்குமதாயிருந்தாலும் இரும்புபோல் வலிதான் என்றுகூறிய நெஞ்சம் அதிலே ஈடுபட்டிலது; ஆனாலும் ஈடுபட்டவர்கள் பேசுகிற பாவனையிலே “கையார்ச்சக்கரத்தென் கருமாணிக்கமே” என்று பேசினேன்; இப்படி ஒரு தடவை சொல்லி கிறுகாதே பலதடவை சொன்னேன்; பல்லாயிரத்தடவை சொன்னாலும் உன்கனிந்து சொன்னால் அழகியதே; அப்படியன்றிக்கே எம்பெருமானையும் வஞ்சிப்பதற்காகச் சொன்னேனத்தனை. வாயாற்சொல்லுவதோ இது; நடத்தையோ விஷயப்ராவண்யமே

யாயிற்று. அப்படியிருந்தும் மெய்யன்பர் பெறும் பேற்றை நானும் பெற்றுவிட்டேன்: பொய்யான சொல்லுக்கு மெய்யான பலன் எங்ஙனம் பெறமுடியும் என்று சிலர் சங்கிக்கக்கூடும்; [விதிவாய்க்கின்று காப்பாரா?] எம்பெருமானுடைய அருள்வெள்ளம் கரையுடைந்து பெருகப்புகுந்தால் எம்பெருமான் நன்னாலும் அணைசெய்யமுடியாதன்றோ. ஆக மூன்றடிக்களைத் தம்மிலேதாம் சொல்லிக்கொண்டு, நான்காமடியை எம்பெருமான் நன்னையே நோக்கிச் சொல்லுகிறார், “கண்ணபிரானே! இனி. நீ என்னைவிட்டுப்போகத் திருவுள்ளமாகில் விட்டுப்போ பார்ப்போம்” என்று வீரவாதம் பண்ணுகிறார்; இனி உன்னாலும் விட்டுப் பெயரமுடியாதென்றவாறு.

(க)

3118 போனய்மாமருதிந்நடுவே என்போல்லாமணியே! *

தேனே! இன்னமுதே! என்றென்றேசிலகூத்துச்சொல்லு *

தானேலெம்பெருமான் அவனென்னாகியோழிந்தான் *

வானோமாவிலே மற்றுமுற்றுமென்னுள்ளனவே.

(உ)

மா மருதிந்	{ பெரிய மருதமரக்களினிடையே	சில கூத்து	{ சில பொய்யுரைகளைச்
நடுவே போனய்	{ தவழ்ந்து சென்றவனே!	சொல்லு	{ சொல்லு,
என் பொல்லா	{ எனக்கு விதேயமான துணை	எம்பெருமான்	{ அவ்வெம்பெருமானாவான்
மணியே	{ பாடாத ரத்தினம்போன்றவனே!	அவன் தான் என்	{ எனக்கு விதேயமாய் விட்டான்;
தேனே	{ தேன்போன்றவனே!	அகி ஒழிந்தான்	{ (அன்றியும்)
இன் அமுதே	{ இனிமையான அம்ருதம் போன்றவனே!	வான் மா சிலம்	{ அவனுடைய விழுதி
என்று என்றே	{ என்று இவ்வண்ணமாகவே	மற்றும் முற்றும்	{ களெல்லாம் எந்துள்ளன
		என் உள்ளன	{ நடத்தும் படியுள்ளன.

* * *—கண்ணன் குழந்தையாயிருக்காலத்தில் உலை யிழுத்துக்கொண்டு

இரட்டை மருதமரத்தின் நடுவே யெழுந்தருள, யசோதைப் பிராட்டிகண்டு, ஐயோ! பின்னக்கு ஏதோ அரார்த்தம் வந்துவிட்டதென்று அஞ்சி “என்னப்பா! மாமருதிந்நடுவே போனயே!” என்று வயிறெறிந்து பேசினன்; உண்மையில் அவன் பரிவு உடையவனாகையாலே அங்ஙனம் பேசத்தகும்; அவனுடைய பரிசில் ஆயிரத்திலொன்று கூட இல்லாத நான் அப்படிப்பட்ட பரிவு எனக்கு மிருப்பதாகப் பாவனைகாட்டி “என்தேனே! என் இன்னமுதே! என் பொல்லாமணியே! மாமருதிந்நடுவேபோனயே!” என்று நானும் பேசினேன்; இது கபடமான உத்தியாயிருக்கச் செய்தேயும் இதையும் நெஞ்சு கணிந்து சொன்ன சொல்லாகக்கொண்டு எம்பெருமான் என்னுள்ளே ஸபரிசுரமாக வந்து புகுந்தருளினானே! இது என்ன ஆச்சரியம்! என்று உங்குகழகின்றார். இரண்டாமடியில் ‘கூற்று’ என்பது பண்ணீரா, யிரப்படியின் பாடம்; கூத்து என்பது மற்ற வியாக்கியானங்களின் பாடம். கூறப்படுவது கூற்று; சொல் என்றபடி. ‘கூத்து’ என்றும் பாடத்தில், சிலருடைய செயலை வேறு சிலர் அநுகரிப்பது கூத்தாகையாலே கபடபென்றாறு.

(உ)

3119 உள்ளனமற்றுவளாப் புறமேசிலமாயம்சொல்லி *

வள்ளம்மணிவண்ணனே! என்றென்றேயுள்ளையும்வஞ்சிக்கும் *

கள்ளமனம்தவிர்ந்தே உன்னைக்கண்டுக்கொண்டோழிந்தேன் *

வொள்ளத்தனைக்கிடந்தாய்! இளியுள்ளைவிட்டென்கொள்வனே!

(ங)

வொள்ளத்து	{ திருப்பாற்கடலிலே (திருவனந்தாழ்வானார்) பக்கையின் மீது பள்ளிக்கொள்ளும் பெருமானே!	உள்ளன மற்று	{ என்ன நெஞ்சினுள்ளே மருப்பவை உன்னைத் தவிர்ந்த விஷயங்களுக்காரபுகுக்கச் செய்தேயும்
அணை கிடந்தாய்			

புறமே	வெளிவேஷபாக,	உன்னையும் வஞ்	(எர்வஜ்ஞன) உன்னையும்
வள்ளல் மணி	வள்ளலே! மணி	சிக்ரும் கள்ளம்	வஞ்சனை பண்ணும் படி
வண்ணனோ	வண்ணனே! என்று	மனம்தவிர்த்து	யான கபடமான நெஞ்சு
என்றுஎன்றே	பலகாலும்	உன்னை கண்டு	தவிர்ப்பெற்று
		கொண்டு உய்த்து	உன்னை அதுபவிக்கப்
		ஒழிந்தேன்	பெற்று உஜ்ஜீவிக்நவனு
		இனி உன்னை	யினேன்;
சில மாயம்	சில பொய்யுரைகளைச்	இனி உன்னை	இனிமேல் பரமபோக்யனுன
சொல்லி	சொல்லி	விட்டு என் கொள்	உன்னை விட்டு வேறு எரைந்
		வன்	கைக்கொள்ளுவேன்!

* * *—மனத்தினால் நடையாடுகின்ற எண்ணங்களோ வேறுபட்டவை; வெளியில் வாயாற் சொல்லுகிற வாசகங்களோ புறப்பூச்சான பொய்யுரைகளையாம்; எம்பெருமானுடைய ஞானதார்யம் முதலிய குணங்களிலும் வடிவமுகிலும் மிக நடுபட்டவன்போல ‘வள்ளலே! மணிவண்ணனே!’ என்று பலகாலுஞ்சொல்லி * உன்னுவாருள்ளிற்றெல்லா முடனிருந்தறியும் அப்பெருநாயையும் வஞ்சிக்கும் படியான கள்ளமனமுடையவனாகவே யிருந்தேன்; அப்படிப்பட்ட நான் அந்தக் கள்ளமனம் தவிர்ப்பெற்று உஜ்ஜீவிக்நவனாவனென். இனி வேறுவழிகளிலே செல்லப் பாங்குதயில்லை என்றாயிற்று. (ந.)

3120 என்கொள்வனுன்னைவிட்டென்னும் வாசகங்கள்சொல்லியும் *

வண்கள்வனென்மனத்தைவலித்துக் கண்ணரிக்கரத்து *

நின்கண்நெருங்கவைத்தே எனதாவியைநீக்ககில்லேன் *

என்கண்மலினமறுத்து என்னைக்கடவியருளாய்கண்ணனே! (ச)

கண்ணனோ	எம்பெருமானே!	கண்ண நீர்	அவ்விஷயந்தரங்களை அது
வன் கள்வ	மிகக்கொடிய ஆத்மாபவனாக	கரத்து	பவிக்கப் பெறுமையாலரும்
னேன்	கள்வனுகிய நான்	நின் கண் நெருங்	துக்கத்தையும் மாற்றி
		கவைத்து	உன்னிடத்திலே மனத்தை
உன்னை விட்டு	உன்னைவிட்டு வேறு	எனது ஆவியை	என் ஆத்மாவை ஸம்ஸாரத்தில்
என் கொள்வன்	எதைக் கொள்வேனே!	நீக்க கில்லேன்	நின்றும் விடுவிக்க முடியாத
என்னும் வாசகம்	என்கிற கபடவார்த்தை		வனாயிருக்கின்றேன்;
கள் சொல்லியும்	களைச்சொல்லியும்	என் கண் மலி	என் பக்கவிலுள்ள அவித்யா
		னம் அறுத்து	தோஷத்தைப் போக்கி
மனத்தைவலித்து	விஷயாந்தரங்களில் ஊன்றின	என்னை கூவி	என்னை உன்பக்கவிலே அழைத்
	நெஞ்சை பலாத்காரமாக	அருளாய்	துக் கொண்டருள வேணும்.
	மீட்டு		

* * *—இதற்கு முன்பெல்லாம் இப்படி உன் பக்கல் பொய்யனுய்ப் போந்தது ப்ரக்ருதி ஸம்பந்தத்தாலேயாதலால் அந்த ப்ரக்ருதிஸம்பந்தத்தைப் போக்கித்தரவேனுமென்கிறார்: [இப்பாட்டுக்கு மற்றொருவகையான அவதாரிகையும் உண்டு;] கீழ்ப்பாட்டில் “உன்னைக் கண்டு கொண்டுய்ந்தொழிந்தேன்” என்றார்; அந்தக் காட்சி மாநஸமான காட்சியாயிருந்தது; காட்சிக்குப் பிறகு பாஷ்ய ஸப்ச்வேஷத்திலே ருசி பிறக்குமாகையாலே கையை நீட்டினார்; கைக்கு அகப்படாமைக்குக் காரணம் தேஹஸம்பந்தமாயிருந்ததென்று உணர்ந்து, இவ்விதேயைய நீயேபோக்கி உன் திருவடிகளிலே அழைத்துக் கொண்டருளவேனுமென்கிறார்—என்று சில ஆசாரியர்கள் நிர்வாணிப்பார்கள். (ச)

3121 கண்ணபிரானே விண்ணோர்கருமானிக்கத்தையமுதை *

நண்ணியும்நண்ணகில்லேன் நடுவேயோருடம்பிலிட்டு *

திண்ணம்முந்தக்கட்டிப் பலசேய்வீனைவன்கயிற்றால் *

புண்ணைமறையவரிந்து என்னைப்பேர்வைத்தாய்புறமே. (ந)

கண்ணிராணை	{ முனி கிருஷ்ணனும் அவதரித்து மஹோபகாரங்கள் செய்த வனும்	நடுவே இடைச்சுவராக ஓர் உடம்பில் இட்டு—ஒரு சரீரத்திலே சேர்ப்பிடுத்து
விண்ணோர் கரு மாணிக் கத்தை	{ நித்யஸூரிகளுக்கு நேவ்யமான விலக்ஷண விக்ர ஹத்தையுடையவனும்	பல செய் வினை { பலவகைப்பட்ட கருமங்களா வல் கமிற்றல் { கிற வலிய பாசங்களாலே
அமுதை	{ அமிருதம் போன்றவனுமான உன்னை	திண்ணம் அழுந்த { மிகவும் திடமாகக்கட்டி
நண்ணியும் நண்ண கிலேன்	{ கிட்டியிருக்கச் செய்யேயும் கிடப் பெறுதார் கணக்கிலே மிராமின்றேன்;	புண்டினை மறைய { நேமயதோஷங்களைத் தெரியாத வாரிந்து { படியாகப் பண்ணி
	(அதற்குக் காரணமேதென்னில்);	என்னை { அசக்தனை என்னை உடைக்குப் புறமே போர { புறம்பான விஷயங்களிலே வைத்தாய் { தள்ளிவைத்தாய்.

* * *—கீழ்ப்பாட்டில் மலினம் என்று பிரஸ்தாவிக்கப் பட்ட ப்ரக்ருதிஸம்பந்தத்தைப் பார்க்க அருளிச்செய்கிறுநிலில். மிகவும் ஹேயமாய் ஜுகுப்ஸிக்கத்தருந்ததான அந்த ப்ரக்ருதி ஸம்பந்தத்தைப்பற்றிப் பேசுவதற்குமுன்னே நெஞ்சுகுளிர பகவத்விஷயத்தைப் பேசுகிறார்—கண்ணிராணை விண்ணோர்கருமாணிக்கத்தையமுதை என்று. 'விண்ணோர்கரு மாணிக்கத்தை' யென்பதை முந்து அந்வயித்துக்கொள்ளவேண்டுமென்பது ஆசார்யர்களின் திருவுள்ளம். * சூட்டுநன்மாலைப் பாசரப்படியே விண்ணோர்களை வஞ்சித்துவந்து கண்ண பிரானாகத்திருவவதரித்து, அப்போதைய அதிமாதுஷூலவ்ருத்த வேஷங்களைபெல்லாம் ப்ரத்யக்ஷஸமாநாகரமாக எனக்கு ஸேவைஸாதித்து ஆராவமுதமாயிருக்குமென்பெழுமாணை என்றபடி. நண்ணியும் நண்ணகிலேன்—பெற்று வைத்தும் பெறுதார்கணக்கானேன். ஞானலாபம் பெற்றது கொண்டு 'நண்ணியும்' என்றார்; சரீர ஸம்பந்தத்தோடேயிருக்கிற விருப்பைப்பற்ற 'நண்ணகிலேன்' என்றார். அதுதன்னைத் தாமே விவரித்தருளுகிறார் நடுவேயோருடம்பிலிட்டு என்று தொடங்கி. (ரு)

3122 புறமறக்கட்டிக்கொண்டு இருவல்லிணையார்குமைக்கும் *

முறைமுறையாக்கைபுகலொழியக் கண்டுகொண்டொழிந்தேன் *

நிறமுடைநால்தடந்தோள் செய்யவாய்செய்யதாமரைக்கண் *

அறமுயலாழியங்கைக் கருமேனியம்மான் தன்னையே.

(சு)

இரு வல் வினை யார்	{ புண்ப்பாபங்களென்று இரு வகைப்பட்ட பிரபல கருமங்கள்	செய்ய வாய் சிவந்த திருப்பவளத்தையும் செய்ய தாமரை கண் { செந்தாமரைக் கண்களையும்
புறம் அற கட்புக் கொண்டு குமைக்கும் ஆக்கை முறை முறை புசல் ஒழிய நிறம் உடை நால் தட தோள்	{ ஒன்றோ டொன்று மிசிறிக் கொண்டு நலிவதற்கு இடமான சரீரத்திலே தோள் மாறுங் கணக்கிலே புருவது தவிரும் படியாக அமுதப்பொருந்திய விசாலமான நான்கு திருத்தோள்களையும்	அறம் முயல் ஆழி அம் கை { ரக்ஷணமாகிற தருமத்திலே ஊக்கமுடைய திருவாழியிலே லே அமுதபெற்ற திருக்கை களையும் உடைய கரு மேனி { கரிய திருமேனியை புடைய வனான அம்மான் தன்னை எர்ப்பெழுமாணை கண்டு கொண்டு { ஸேவித்து அறுபித்து விட் ஒழிந்தேன் { டேன்.

* * *—கீழ்ப்பாட்டில் ப்ரக்ருதிஸம்பந்தத்தை நினைத்து வருத்தமுற்ற ஆழ்வாருடைய இழிவு ஒருவாறு திரும்படி எம்பெருமான் தன்வடிவழிகைக் காட்டியருள, அந்த ஸேவித்த வாரேதம் உடம்பை மறந்து மகிழ்ந்து பேசுகிறார். இவரை மெய்மறக்கப் பண்ணிற்று அவன் வடிவு. * நிறமுடை நால்தடந்தோள் செய்யவாய் செய்யதாமரைக்கண் அறமுய லாழியங்கைக் கருமேனியம்மான் தன்னையே கண்டுகொண்டொழிந்தேன் * என்று பெருங்

களிச்சியாகக் கூறுகின்றார். முடிபோட்ட விடத்தையறிந்து அவிழ்த்துக்கொள்ள முடியாத படி புச்சந்தோற்றமே உள்முடியாக முடிந்து வைக்கப்பட்ட இரண்டு மஹாநுபாவர்கள் உண்டே; புண்யம் பாபம் எனப்படுமவர்கள்; அந்த முதலியார்கள் பிடிப்பதற்கிடமான சரீரங்களிலே, திறந்து கிடந்த வாசஸ்தோதும் துழைந்து திரியும் ஜந்துபோலே புகுதல் தவிரும் படியாகக் கருமெனியம்மான் தன்னைக் கண்டு கொண்டேனென்கை. (சு)

3123 அம்மானுழிப்பிரான் அவனெவ்விடத்தான்யானார் *

எம்மாபாவியர்க்கும் விதிவாய்க்கின்றவாய்க்கும்கண்டார் *

கைம்மாதுன்பொழித்தாயென்று கைதலைபூசலிட்டே *

மெய்மாலாயொழிந்தேன் எம்பிரானுமென்மேலானே. (ஏ)

ஆழி டிரான் அம் { திருவாழியாழ்வானையுடைய
மான் அவன் { டிரபுவாகிய அவ்வெம்பெரு
மான்

எவ்விடத்தான் { எவ்வளவு பெரியவன்!
மான் ஆர் { நான் எவ்வளவு சிறியவன்;

(இப்படியிருக்க)

கைம்மாதுன்பு { கஜேந்திராழ்வானது துன்பத்
ஒழித்தாய் என்று { தைத் தீர்த்தவனே! என்று

கை தலை பூசல் { கிரஸ்ஸிலே அஞ்ஜலியைப்
இட்டே { பண்ணி

மெய் மால் ஆய் { ருஜுவான பிரேமமுடையவ
ஒழிந்தேன் { ஐக ஆய் விட்டேன்;
எம் பிரானும் { ஸர்வேசுவரனும் என்மீது
என் மேலான் { அன்பு பூண்டவனாகினான்;
(ஆதலால்)

எம் மா பாவியர்க்கும் { எவ்வளவோ மஹாபாபிகளான
வர்களுக்கும்

விதி வாய்க் { தப்பவொண்ணாத அருளாகிற
கின்று { விதி பலிப்பதாமளவில்

வாய்க்கும் கண் { பலித்தேனும்.
இம்

* * *—தம்முடைய சிறுமையையும் அவனுடைய ஒப்புயர்வற்ற பெருமையையும் கோக்குமிடத்து அவனுக்கும் நமக்கும் என்ன சேர்த்தியுண்டு! என்று பிரகாசிக்கவேண்டியிருக்கச் செய்தையும் அவனுடைய க்ரூபாராம் கரையழியப் பெருகின்படியாலே ஒரு நீராய்க் கலக்க நேரிட்டது என்கிறார். கைம்மாதுன்பொழித்தாய்! என்று மெய்யன்புடையார் நெஞ்சுகளிந்து சொல்லும் சொல்லை நான் கபடபக்தியோடே சொன்னேன்; அது மெய்யான பக்தியாகவேபரிணமித்து எம்பெருமானுடைய விஷயோகாரம்பெற்றுவிட்டேனென்றாராயிற்று. (ஏ)

3124 மேலாத்தேவர்களும் நிலத்தேவரும்மேலித்தொழும் *

மாலார்வந்தினான் அடியேன்மனத்தேமன்னினார் *

சேலேய்க்கண்ணியரும் பெருஞ்செல்வமும்நன்மக்களும் *

மேலாத்தாயத்தையும் அவரேயினியாவாரே. (அ)

மேல் ஆம் தேவர் { மிகச்சிறந்தவர்களான சித்ய
களும் நிலத்தேவ { ஸூரிகளும் இவ்வுலகத்தி
ரும் மேலி தொழ { லுள்ள பக்தர்களும் விரும்பி
ம் மாலார் { வணங்குகின்ற எம்பெருமான்
இன நான் { இப்போது என்பக்கலிலே ஆதி
வந்து { முக்கியம்பண்ணிவந்து
அடியேன் மனத்தே—எனது நெஞ்சிலுள்ளே
மன்னினார் { பொருந்தினார்;
இனி { இது முதலாக,

சேல் ஏய் கண் { மீனோக்குடைய
ணியரும் { மாதர்களும்
பெரு செல்வமும் { மஹத்தான ஜீவவிரியமும்
நல் மக்களும் { குணம்மிக்க பிள்ளைகளும்
மேல் ஆம் நாய் { மேம்பட்ட மாதாதாக்களும்
தந்தையும் { (அனக்கு) அப்பெருமானே
அவரே ஆவார் { யாவர்.

* * *—எம்பெருமான் தன்னை ஆதரிப்பாரில்லாமே என்னை விஷயிகரித்தானல்லன்; பரம விலக்ஷணமானவர்கள் தன்னை அநுபவிபா நிற்கச்சேய்தேயும் அவர்களிடத்திற் காட்டில் அதிகமான விருப்பத்தை என் பக்கலிலே பண்ணி வந்து என்னுள்ளே புகுந்தானாகையால் அவனையே நான் ஸகலவித போக்யவஸ்துவாகவும் கொண்டேனென்கிறார். (அ)

3125 ஆவாராத்துணையென்று அலைநீர்க்கடலுளமுத்தும்
நாவாய்போல் * பிறவிக்கடலுள் நின்றநான்துளங்க *
தேவார்கோலத்தோடும் திருச்சக்காமச்சங்கினோடும் *
ஆவாவென்றருளசேய்து அடியேனோமோனானே. (கூ)

துணை ஆவார் {	காப்பாபொருவருமில்லையே	தேவு ஆர் கோலத் {	நிவ்யமான
ஆர் என்று {	யென்று கதறிக்கொண்டு	தோறும் {	வடிவோடும்
அலை நீர் கடலுள் {	அலையெறிக்கின்ற கடலினுள்ளே	திரு சக்கரம் {	நிருவாழி திருச்சங்குகளோடும்
அழுந்தும் {	அமிழ்த்துகிற	சங்கினோடும் {	கூடி
நாவாய் போல் {	படருபோலே	ஆ ஆ என்று {	ஐயோ ஐயோ வென்று க்ருபை
நான் பிறவி கட {	லம்ஸாரக்கடலி	அருள் செய்து {	பண்ணி
லுள் நின்று {	னுள்ளே நின்று சிரமப்	அடியேனோடும் {	என்னோடு
துளங்க {	படா நிறைகையில்,	ஆனான் {	கூடினான்.
	(எம்பெருமான்)		

* * *—இந்த ஸம்ஸார மண்டலத்திலே இதுகாறும் நான் பட்ட கிலேசங்களெல்லாம் தீர எம்பெருமான் தன்னுடைய பேரருளாலே அப்ராக்குதமான வடிவோடேவந்து என்னோடே கலந்தானென்கிறார். நாவாய் என்று கப்பலுக்குப் பெயர்; இங்குக் கப்பலையே பொருளாகக் கொள்ளலாம்; இலக்கணையால் கப்பலிலுள்ளவர்களையும் பொருளாகக் கொள்ளலாம். கப்பலையே பொருளாகக்கொள்ளும்போது, கரையிலுள்ளவர்கள் ஆவாராத்துணையென்று கதறும்படியாக ஒரு கப்பல் கடலுள்ளே அழுந்துமாபோலே என்றதாகக்கொள்க. இப்பொருளில், துணையென்று என்றது 'துணையென்ன' என்றபடி. ஒரு கப்பலானது கடலுக்குள்ளே அழுந்திப்போகும் காலத்தில் அதைக்காணும் தடஸ்தர்கள் 'ஐயோ! இப்படி நீரினுள்ளே அழுந்துகின்ற இக்கப்பலுக்குக் கைகொடுப்பார் யாருமில்லையே!' என்று கதறுவார்கள்; அவ்வண்ணமாக அழுந்துகின்ற கப்பல்போலே என்றபடி. கோவுபடுகிறோமென்கிற உணர்ந்திக் கட இல்லாமைக்காக இந்த த்ருஷ்டாந்தம். இனி நாவாயிலுள்ளவரைக் கொள்ளும்பகூற்றில் ஆவாராத்துணை யென்கிற வாக்கியம் அவர்களுடையதே யாகக்கடவது. இப்படி நான் பிறவிக்கடலுள் துளங்காநிறைகையில், எம்பெருமான் அப்ராக்குத நிவ்ய ஸம்ஸாரத்தோடும் அவ்வடிவுக்குச் சேர்ந்த நிவ்யாயுதங்களோடுங்கூடவந்து ஐயோ! ஐயோ! என்று என் பக்கலிலே கருணை புரிந்து என்னோடேவந்து கலந்தான் என்றதாயிற்று. (கூ)

3126 ஆனொளுடையானேன்று அஃதேகோண்கேடுதுவ்து *

தானேயின்னருளசேய்து என்னைமுற்றவும் தானானே *

மீனயாமையுமாய் நரசிங்கமுமாய்க் துறளாய் *

கானாரேனமுமாய் கற்கியாயின்னங்கார்வண்ணனே. (யி)

மீன் ஆய் ஆமையுமாய் நரசிங்கமுமாய் ஆய் குறள் ஆய்	மீனாகவும் ஆமையாகவும் நரசிங்கமாகவும் வாமனமூர்த்தியாகவும் ஆய்	ஆன் உடையான் ஆனான் என்று அஃதேகோண்டு	என்னை யடிமைகொண்டவனானான் என்று நான் சொன்ன கன்றிமொழிடையே பற்றிக் கொண்டு
கான் ஆர் எனமுமாய் ஆய் இன்னம்	வனவராஜமாய் அவதரித்தும் இவ்வளவுமன்றி	உகந்து வந்து	உகப்போடேவந்து
கந்தி ஆம்	கல்கியாக அவதரிக்கப் போறே வறையும்	தானே இன் அருள் செய்து	தானாகவே இனிய திருபை மையப்பண்ணி
கார் வண்ணன்	கானமேகவண்ணையுமிருக்கிற எம்பெருமான்	என்னை முற்றவும் தான் ஆனான்	எனக்கு ஸகல போக்ய வஸ்துக்களும் தானேயானான்.

* * *—இப்படி நான் எம்பெருமான் திறத்திலே சிறிது க்ருதஜ்ஞதாநுஸந்தானம் பண்ண, இதற்காகவும் அவன் போரத்திருவுள்ளமுவந்து முன்னிலும் அதிகமான ஸம்

ச்சேஷத்தை என்னளவிலே பண்ணினுனென்கிறார். 'என்னை முற்றவும் தானான' என்ற பதற்கு இரண்டுவகையாகப் பொருள் பணிப்பார்; (1) உள்ளோடு புறம்போடு வாசியறக் கலந்தான். (2) எனக்கு ஸகலவித போக்யமுமானான். இக்குணம் அவனிடத்து ஆச்சரிய மன்று என்பதைப் பின்னடிக்காளே நிரூபிக்கிறார்போலும். மத்திய கூர்ம வராஹாதி களான அவதாரங்களைச்செய்து ஆட்படுத்திக்கொள்ள வழி தேடுவதையே இயல்வாகவுடைய வன்னரே என்க. இன்னங்கார்வண்ணனே—நீர்கொண்டெழுந்த காளமேகமானது மேன் மேலும் வர்ஷிக்க எழுச்சிகொண்டிருக்குமாயோலே எம்பெருமானும் பண்ணின அவதாரங் களில் த்ருத்திபெருதே இன்னமும் அவதரிக்கவே திருவுள்ளம் பற்றியிருக்கிறபடியைச் சொன்னபடி.

(ய)

3127 கார்வண்ணன்கண்ணபிரான் கமலத்தடங்கண்ணத்தன்னை *
 ஏர்வளவோண்கழனிச் சூருகூர்ச்சடகோபன்சோன்ன *
 சீர்வண்ணவோண்தமிழ்சள் இவையாயிரத்துளிப்பத்தும் *
 ஆர்வண்ணத்தாலுரைப்பார் அடிக்கீழ்ப்புகுவார்போலிந்தே.

(கக)

கார் வண்ணன்	மேகவண்ணனும்	சீர் வண்ணம் { சேரும் வண்ணமும் குறையாத ஓண் தமிழ்கள் { தமிழிலான
கண்ணபிரான்	ஸ்வஸூரபுரம்	
கமலம் தட கண்ணன்	{ தாமரைபோன்று விசாலமான திருக்கண்களையுடையனுமான எம்பெருமானைக் குறித்து.	இவை ஆயிரத்துள் இ பத்தும்—;
ஏர் வளம் ஒன் கழனி சூருகூர் சடகோபன் சொன்ன	{ ஏர்க்கரினாமிருதியையுடைந்தாய் அழகிபயான கழலிகளை யுடைய திருநகரிக்ருத்திலைவ ரான ஆழ்வார் அருளிச் செய்த	{ ஆர் வண்ணத் தால் உரைப்பார் { அமிருதபானம் பண்ணுமா போலே ஓதுமவர்கள் { பொலிந்து அடி கீழ் புதுவார் { ஸம்ருத்தியோடேயிருந்து அவ் வெம்பெருமான் திருவடிகளி ன் கீழே புகப்பெறுவார்கள்.

ஆர்வண்ணத்தால்....ஆர்வளவது பானம் பண்ணுதல், பட்டர் ப்ரிசுரைநக கோசத்திலே “ஸூக்திம் ஸமக்ரயது.....யாம் கண்ணே கர்ண குஹரா: கலயோயயங்கி” என்றார்; சொற்களைச் சொல்லும்போது ஏதோதாலே வென்று சொல்லுகையன்றிக்கே நெஞ்சுகனிந்து சொல்ல வேணும்; அம்ருதபானம் பண்ணுவதாகவே நினைக்கவேண்டும்.

(கக)

ஐந்தாம்பத்து—இரண்டாந் திருவாய்மொழி பொலிகபொலிகபொலிக

இவ்விழுகியிலுண்டான ஸ்ரீ வைஷ்ணவ ஸம்ருத்திக்கு மங்களாசாஸனம் பண்ணுகிறது இத்திருவாய்மொழி. இப்போது இந்த மங்களாசாஸனத்திற்கு ப்ராஸக்தி ஏதென்னில்; கீழே நாலாம்பத்தில் *நண்ணுதார் முழுவலிப்ப வென்னும் பதிகத்திலே ஆழ்வார் ஸம்ஸாரிகளின் கிலேசங்களை அறுசந்தித்து, அதற்குப் பரிஹாரமாக *ஒன்றுத்தேவு மென்கிற பதிகத்திலே எம் பெருமானுடைய பரத்துவத்தைப் பார்க்கப்பேசித் திருத்த, அத்தாலே திருத்தி, ஸம்ஸாரம் பரம பதம என்கிற வேற்றுமையற்று அங்குள்ளவரும் இங்கே வரலாம்படி இருக்கும் இவ்விருப் பைக்கண்டு மங்களாசாஸனம் பண்ணுகிறாயிற்று. ஆசார்ய ஹ்ருதயத்தில் — அடிமைபுக் காரையும் ஆட்சேய்வாரையுங் காண லோகத்திப்பாந்தரங்களில் நின்றும்போந்த தேவர்குழாங்களைக் கண்டு காப்பிட்டு” என்றருளிச் செய்ததும் இங்கு அதுவந்தேயும்.

(*)

3128 பொலிகபொலிகபொலிக போயிற்றுவுல்லுயிர்ச்சாபம் *
 ஸலியும்நகமும்னைந்த நமனுக்கிங்குயாதோன்றுமில்லை *
 கலியும்கேடும்கண்ணோன்மின் கடல்வண்ணன்பூதங்கள்மண்மேல் *
 மலியப்புகுந்திசைபாடி ஆடியுழிதரக்கண்டோம்.

(க)

பொலிக் பொலிக் { வாழ்க! வாழ்க! வாழ்க!	கலியும் கெடும் { கலிபுருஷனும் (விநாயகம்)
பொலிக் {	தொலைபக்கடும்;
உயிர் வல் சாபம் { ஜீவராசிகளுக்குண்டான வலி	கண்டு கொண் { (அதை) ப்ரத்யக்ஷமாகக் காண்
போயிற்று { தான பாவமானது தொலைந்தது;	மின் { பிரீகன்;
நலியும் { வருத்தத்தை விளைவிக்கக்	கடல் வண்ணன் { கடல்போன்ற நிறத்தைப்புடைய
நரகமும் { கூடிய நரகலோகங்களும்	பூதங்கள் { னா பகவானுடைய பக்தர்கள்
நைந்த { அழிந்துபோயின;	மண் மேல் மலிய { இந்நிலத்தில் ஓரம்பி
இங்கு நமனுக்கு { இவ்விழுகியில்	இசை பாடி { இவிய பாட்டுக்களைப் பாடிக்க
யாது ஒன்றும் { யமனுக்கு ஒரு	ஆடி உழிதர { கொண்டு இங்குமக்கும் நட
இல்லை { காரியமூடில்லை;	கண்டோம் { மாடக்காண்கிறோம்.

* * * இந்த ஸ்ரீ வைஷ்ணவ ஸ்மருத்திக்கு எப்போதும் ஒரு குறையில்லாமலிருக்க வேண்டுமென்று காப்பிடுகிறார். “ஸாணிஸூரணிக்ஸூரணிக்” என்று வேதம் மும்முறை ஒதுமாபோலே இங்கும் “பொலிக் பொலிக் பொலிக்” என்று மும்முறை ஒதுகிறபடி. போயிற்று வல்லுயிர்ச் சாபம் = சாபம் என்கிறது பாபத்தை : அவசியம் அனுபவித்தே தீரவேண்டியவையாய் ஆத்மாவைப்பற்றிக் கிடக்கிற அவித்யை முதலானவை தொலைந்துபோயினவென்றபடி. நலியும் நரகமும் நைந்த = இனி நரகங்களை யறுபவிக்க ஆளிஸ்வாமையாலே அவை புல்லெழுந் தொழிந்தனவென்கை. “நைந்த” என்றது நைந்தன என்றபடி; அன்சாரியை பெறாத பலகின் பால் இறந்தகால வினைமுற்று.

ங்மனுக்கு இங்கு யாதோன்றும் இல்லை = யமன் ஆராய்ச்சி செய்வதற்கு இங்கு விஷய மொன்றுமில்லை. யமலோகம் புகுவார் இருந்தாலன்றோ அவன் கணக்குப்பார்க்கவேண்டுவது: “சித்திரசூத்த நெழுத்தால் தென்புலக்கோன் பொறியொற்றி, வைத்தவிலச்சினை மாற்றித் தூதுவரோடி யொளித்தார்” என்றும்படி யாயிற்றென்கை. கலியுங்கெடும் = கலிபுருஷனும் விநாயகம் தொலைந்திவானென்கிறார். ஆசார்ய ஹ்ருதயத்தில் இரண்டாம் பிரகாசத்தில் “தமிழ்மாமுனிதிக்கு சரண்ய மென்றவர்களாலே” என்கிற சூர்ணிகையில் “கலியுங்கெடும் போலே ஸூகிதம்.” என்றவிடத்திற்கு விபாக்கியான மருளிச்செய்யாநின்ற மணவாளமாமுனி கள் “இவர்தாம் மயர்வற மதிநலம் பெற்றவராகையாலே “கலியுங்கெடும்” என்று—திரு மங்கையாழ்வார் உடையவர் போல்வார் அவதரித்துக் கலியுக்ஷவபாவமும் கழியுமென்று மேல் வரும் அம்சத்தை தரிசித்து அருளிச்செய்தாப்போலே” என்றருளிச்செய்துள்ள ஸ்ரீஸூக்தி கள் இங்கு அநுஸந்திக்கத்தக்கன.

பூதங்கள் = வடமொழியில் “ஹி - வஸ்தாயாடி” [பூ-ஸத்தாயாம்] என்கிற தாதுவடி யாகப் பிறந்தது பூதம் என்னாஞ்சொல்; ஸத்தை பெற்றது என்று பொருள். எம்பெருமானது திருக்குணங்களை யறுபவித்தே ஸத்தை பெற்றவர்கள் என்றவாறு. (க)

3129 கண்டோம்கண்டோம்கண்டோம் கண்ணுக்கிரியனகண்டோம் *
தோண்டார்! எல்லீரும்வாரீர் தோமுதுதோமுதுநின்றும் *
வண்டார்தண்ணத்துழாயான் மாதவன்பூதங்கள்மண்மேல் *
பண்டான்பாடிநின்றும்படி பந்துதிநின்றனவே. (உ)

வண்டு ஆர் தண் { (மதுபானத்திற்காக) வண்டுகள்	பூதங்கள்	பக்தர்கள்
அம் துழாயான் { பொருந்திய குளிர்ந்தழுகிய	மண் மேல்	இந்நிலத்திலே
யணிந்தவனான	பண் பாடி நின்று { இராகங்களைப்	ஆடி { பாடிக்கொண்டு
மாதவன் திருமாலினது		

பரந்து திரிகின் { எங்கும் பரவி உலாவுகின்	தொண்டர் எல்	{ பாகவதர்களான ஸகல பேர்
றன { றனர்;	லீரும் வாரீர்	{ களும் வாருங்கள்;
கண்ணுக்கு இனி { (இப்படி) கண்ணுக்குப் பரம	தொழுது	
யன { போக்யமான நிலைமைகளை	தொழுது நின்று	{ நன்றாகவண்ணகி ஆரவாரிப்
கண்டோம் கண்டோம் கண்டோம் கண்டோம்—;	ஆர்த்தும்	{ போம்.

* * * ப்ரீ வைஷ்ணவ ஸம்ருத்தியைக்கண்ட ஆழ்வார் இந்த ஸம்ருத்தியை யநுபவிப் பதற்கு மற்றும் பல அநுசூலர்களையும் ஆதரத்தோடு அழைக்கிறார். தம்மால் அழைக்கப்படு கின்றவர்கள் விரைந்து ஓடிவர ஆசைப்படுதற்குறுப்பாக “கண்டோங் கண்டோங் கண் டோம்” என்று பெருமிடறு செய்கிறார்போலும். கீழே * நண்ணுதார் முறுவலிப்பவிலே **கொடுவுலகங் காட்டேலே” என்று சொல்லும்படியாக அபாகவதர்களைக்கண்ட கசப்புத்தீர ப்ரீ வைஷ்ணவ கோஷ்டியைக் கண்ணாக் கர்ணப்பெற்றோ மென்கிறார் கண்ணுக்கினியன கண் டோம் என்று.

3130 திரியும்கலியுகம்நீங்கித் தேவர்கள்தாழும்புகுந்து *

பேரியகிதயுகம்பற்றிப் பேரீன்பவேள்எம்பெருக *

கரியமுகில்வண்ணனெம்மான் கடல்வண்ணன்பூதங்களம்மணமேல் *

இரியப்புகுந்திசைபாடி எங்குமிடம்கொண்டனவே.

(ந.)

திரியும்கலியுகம் { தருமங்கள் தலைகீழாக ஆகும்	கரிய முகில் { காளமேகவண்ணனையும்
நீங்கி { படியான கலியுகமானது	வண்ணன் { கடல் வண்ணனுமுள்ள எம்
பெரிய கிதயுகம் { தருமம் சிறந்த கிருதயுகமானது	எம்மான் { பெருமானுடைய
பற்றி { வந்துபுகுந்து	பூதங்கள் { பத்தர்கள்
தேவர்கள் தாழும் { தேவப் பிரகிருதிகளும் தாமா	மணமேல் இரிய { இவ்விழுகியிலே மிகக் கோலா
புகுந்து { கவே நெருங்கி	புகுந்து { ஹலங்களுடன் வந்து
பேர் இன்பம் { மஹத்தான ஆனந்த வெள்ளம்	இசை பாடி எங் { கீதங்களைப் பாடிக்கொண்டு எல்
வெள்ளம் பெருக { பெருகும்படியாக	கும் இடம் { லா விடங்களிலும் வியாபித்து
	கொண்டன { விட்டார்கள்.

* * * கித்யஸூரிகளும் இந்நிலத்திலே அடியிட்டு வந்து சேர்ந்து ஒன்றுகூடிப் பரி மாறலாம்படி ஸம்ஸார மண்டலம் முழுவதும் ப்ரீ வைஷ்ணவ மயமாயிற்றென்கிறார். திரியுங் கலியுகம் நீங்கி = கலிபிறந்த நார்பத்துவன்றும் நாளிலேஆழ்வார் அவதாரித்தாரென்று பெரியார் கூறுவர்; இன்னமும் நெடுங்காலம் தான் செங்கோல் செலுத்துவதாக வந்துபுகுந்த கலிபுருஷன் சிதைபும்படியாயிற்று ஆழ்வாருடைய பெருமை. திரியுங் கலியுக மென்றது தருமமார்க்கம் ருஜுவாக இருக்கையன்றக்கே தலைகீழாக இருக்கும்படியான கலியுகமென்றபடி. தேவர்கள் தாழும் புகுந்து—அனந்த கருடவிஷ்வக்ஷேநாதிகளான கித்யஸூரிகளைச் சொல்லுகிறது. இந்த கொடுவுலகத்திலே அவர்கள் அடியிடுதற்கே ப்ரஸத்தியில்லை. அப்படியிருந்தும் அவர்கள் இங்கே ப்ரீவைஷ்ணவ ஸம்ருத்தியைக்கண்டு இத்திரிளிலே தாழங்கலந்து பரிமாறி ளத்தை பெறவேணுமென நினைத்து இங்கே புகுந்தார்களாயிற்று. பேரியகிதயுகம்பற்றி = பேரிய க்ருத யுகமென்றால் சிறிய க்ருதயுகமும் ஒன்றுண்டோவென்று சங்கிக்கவேண்டா; த்ரோதாயுகம் த்வாபரயுகம், கலியுகம் என்றப்படி வேறு யுகங்களாலே விச்சேதயின்றிக்கே ஒரு போகியாக வளர்ந்த கிருதயுக மென்றபடி. ஆதி ஸ்ரஷ்டியில் கிருதயுகத்தைச் சொல்லுகிறது என்பாரு முண்டு. பேரீன்பவேள்எம் பெருக = “பரமபதத்தில ஆனந்தமும் சிற்றின்பம்” என்று சொல் லும்படியாக, பகவதருபவ ஆனந்தம் இந்நிலத்திலே அதிசயித்ததாயிற்று. எதனாலே யென்ன; அதை விவரிப்பன பின்னடிகள். இரிய—ப்ரீதிகோலாஹலம் பிறக்கும்படியென்கை. இரிதலா வது — இருந்தவிடத்திலில்லாமை.

(ந.)

திருவாய்மொழி—ஐந்தாம்பத்து.

3131 இடங்கொள்சமயத்தைதெயெல்லாம் எடுத்துக்களைவனபோலே *
தடங்கடல்பள்ளிப்பெருமான் தன்னுடைப்பூதங்களையாய் *
கிடந்துமிருந்துமெழும்பும் கீதம்பலபலபாடி *
நடத்தும்பறத்தும்குனித்தும் நாடகம்செய்கின்றனவே. (சு)

<p>இடம் கொள் சமயத்தை எல்லாம் எடுத்து களைவன போலே</p> <p>தட கடல் பள்ளி பெருமான் தன்னுடை பூதங்களே ஆய்</p>	<p>எங்கும் நிறைந்த துஷ்டமநக் களையெல்லாம் வேர்பறி யாகப் பறித்துத் தொலைப் பாரைப்போலே</p> <p>சமூத்ரசாயியான பகவானு டைய பக்தர்களே மலிந்து</p>	<p>கிடத்தும் இருந்தும் எழுந்தும் பல பல கீதம் பாடி நடத்தும் பறத்தும் குனித்தும் நாடகம் செய்கின்றன</p> <p>{ படுத்துக்கொண்டும் உட்கார்ந்து கொண்டும் நீன்று கொண்டும் பல பல பாட்டுக்களைப் பாடிக்கொண்டே நடந்துகொண்டும் தரையில் கால் பாவாதபடி கூத்தாடிக்கொண்டும் களித்துத் திரியா நின்றார்கள்.</p>
--	--	---

*** பரீ வைஷ்ணவ சிகாமணிகள் காணவியிய அழகிய லக்ஷணங்களில் குறைவின்றியே பளபளவென்று விளங்கும்படியைக் கண்டால், கண்டகாட்சியிலேயே அவைதகமதங்கள் அவிந்துபோமத்தனை. விளக்கு வரக் கண்டவாறே இருள் தன்னடையே சிதைந்தொழியுமாபோலே பரீ வைஷ்ணவர்களின் லக்ஷண அமைதியைக் கண்டவாறே அவலக்ஷணமதங்கள் அவிந்துபோகத் தட்டுண்டோ? (சு)

3132 செய்கின்றதென்கண்ணுக்கொன்றே ஒக்கின்றதிவ்வுலகத்து *
வைகுந்தன்பூதங்களையாய் மாயத்தினுலெங்கும்மன்னி *
ஐயமொன்றில்லை அரக்கரசுரர்பிறத்தீருள்ளீரேல் *
உய்யும்வகையில்லேதோண்டீர்! ஊழிபெயர்த்தீடும்கொன்றே. (ரு)

<p>செய்கின்றது என் கண்ணுக்கு ஒன்றே ஒக்கின்றது இ உலகத்து வைகுந்தன் மாயத்திலே எங்கும் மன்னி ஆய் அரக்கர் அசுரர் பிறந்தீர் உள்வீர் ஏல்</p>	<p>இவர்கள் செய்கிற காரியம் நான் பார்க்குமிடத்து ஒன்றுபடலவேயிரா நின்றுது; இவ்விபூதியிலே பகவத்பக்தர்களே யதேஷ்டமாக எல்லாவிடங்களிலும் நிறைந்து இருக்கின்றார்கள்; இராக்கசர்களாகவும் அசுரர்களாகவும் பிறந்தவர்களாயிருப்பீர் களாகில்</p>	<p>தொண்டீர் கொன்று ஊழி பெயர்த்தீடும் உய்யும் வகை ஐல்லே ஐயம் ஒன்று இல்லை</p> <p>{ இதர விஷயங்களிலே சபலர்களாயிருப்பவர்களே! உங்களைக் கொலை செய்து யுகத்தையே மாற்றிவிடுவார்கள்; [கவியுத்ததைக் கிருதயுகமாகவே ஆக்கிவிடுவார்கள்] (ஆதலால் உங்களுக்கு) பிழைக்கும் வழி இல்லை; (இதில்) சிறிதும் ஸந்தேஹமில்லை.</p>
--	--	--

*** இவ்வுலகத்தில் பலபல காரியங்கள் நடைபெற்று வந்தாலும் அவையொன்றும் ஆழ்வாருடைய திருக்கண்ணில் படாமே ஒரே ஒரு விஷயந்தான் தமது திருக்கண்களுக்குப் புலப்படுகின்றதாக இதில் அருளிச் செய்கிறார். எங்குப்பார்த்தாலும் பாகவத கோஷ்டியொன்றே லேவை ஸாதிக்கின்றதாம் தமக்கு. மாயத்தினுலெங்கும் மன்னி = பரீ வைகுண்டநாதனுடைய பக்தர்களான நித்யரும் முக்தரும் ஆச்சரியமாக எங்கும் புருந்திருக்கிறார்கள் என்கை. மாயம் என்று ஆச்சரியத்தைச் சொல்லுவதன்மூலக்கே ஸ்ரீமாத்மாயா—ஸ்ரீமாத்மாயா இத்தயாதில்தலங்களிற்போல இச்சையென்கிற பொருளையும் சொல்லுமாதலால் 'இச்சையாலே' என்று நம்பின்றையருளிச்செய்யும்படி. * நாலவா—நாலாவதகுதெ * என்கிற உபநிஷத்தின்படி. திருநாட்டினுள்ளவர்கள் இந்நிலத்

திறகுத் திரும்புதல் இல்லையாயிருக்க, அவர்கள் இங்கு எப்படி வாக்கடும்? என்று சங்கீக்க வேண்டா; கரும்மடியாகத் திரும்புதல் இல்லையென்றதே தவிர, இச்சையாலே திருப்புதலும் இல்லையென்று சொல்லிற்றில்லை; * ஊநாநொகாநா காநாநீ காநாநிவழிநாநாநா * என்று உபநிஷத்துதானே ஒதிற்றுண்டே. இது தோன்றவே மாயத்தினால் என்பதற்கு 'இச்சையாலே' என்று பொருள் பணித்தது. கொண்டு ஊழி பெயர்த்திடும் = வைகுந்தன் பூதங்கள் உங்கனையுங்கொண்டு ஊழியையும் பெயர்த்திடுவர்கள் என்கை. ஊழியைப் பெயர்த்திடிகை யாவது காலத்தையே மாற்றிடுகை. (10)

3133 கோன் றியிருண்ணும்விசாதி பகைபசிதீயனவெல்லாம் *

நின்றிவ்வுலகில்கடிவான் நேமிப்பிரான்தமர்போக்தார் *

நன்றிசைபாடியும் துள்ளியாடியும் ஞாலம்பரந்தார் *

சென்றுதொழுதுய்ம்மின் தோண்டிர்! சிந்தையைச்செந்நிறுத்தியே.

(五)

கொன்று உயிர் உண்ணும்	{ கொலை செய்து மிராணனை முடிக்கும்தான்	துள்ளி ஆடியும்	{ துள்ளிக்குதித்தும்
விசாதி பகை பசி நீயன எல்லாம்	{ வியாதிபும் துவேஷமும் பசியும் (முதலான) மற்றுமுள்ள கொடியவை எல்லாவற்றையும்	ஞாலம் பரந்தார்	{ இந்நிலத்திலே பரயுள்ளார் கள்;
இ உலகில் நின்று கடிவான்	{ இவ்விழுகியிலே கொலைப்பதற் காக	தொண்டர்	{ இதரவிஷயங்களில் சபலரா யிருக்கின்றவர்களே!
நேமி பிரான் தமர்	{ சக்ரபாணியான எம்பெருமா னது பக்தர்கள்	சிந்தையை	{ உத்தனா நெஞ்சை
போந்தார்	{ வந்துள்ளார்கள்;	செம் நிறுத்தி	{ செவ்வையாக (நல் விஷயத் திலே) ஸ்தாபித்து
இசை	{ இசைகளை	சென்று	{ ஆப்படிப்பட்ட பக்தர்களிடத்தே போய்
நன்று பாடியும்	{ நன்றாகப்பாடியும்	தொழுது	{ வணங்கி
		உய்ப்பின்	{ உஜ்ஜீவியுக்கோள்.

* * * இந்த ஸம்ஸார சிவத்திற்குரிய ஸைவக்லேசங்களும் தீரும்படி பாகவதர்கள் ஜகத்தெங்கும் பரந்தார்கள். அவர்களை ஆசிரயித்து உஜ்ஜீவியுங்கோள்! என்று, கீழ்ச் சொன்ன வர்களை நோக்கியருளிச்செய்கிறார். விசாதியென்று வியாதிபைச் சொல்லுகிறது. வியாதி யென்றும் பகையென்றும் பசிபென்றும் சில கெடுதல்களைத் தனித்தனியே பிரியச்சொல்லி வந்து நீயன் வெல்லாம் என்று ஸமுதாயமாக அருளிக்கொண்டிருக்கிறார். இவ்விலகில் கெடுதல்களாக எவ்வெவையுண்டோ அவையெவ்வாவற்றையும் என்றபடி. *யத்ராஷ்டக்ஷரஸம்ஸரிஹோ லூலாஹோ மோ லஹ்யதே | ந து-து ஸம்ஸரிஷ்டினி வ்யாதிஷ்ட-வி-ஷுஷ்டஸ்வராத-யத்ராஷ்டாக்ஷரஸம்ஸரி தே மாஹாபாகோ மஹீயதே, ந தத்ர ஸஞ்சரிஷ்யந்தி வ்யாதி துர்ப்பிக்ஷதஸ்கரா:* [திருவஷ்டா சுந்தரவித்தியுடைய பதவரீபாகவதர் ஒருவர் வாழுமிடத்தில், வியாதியோ பஞ்சமோ கல்வோ தலைகாட்ட ரோது] என்கிற பிரமைத்தன்படியே இப்பாட்டின் முன்னடிகள் அமைந்திருக்கின்றது. மேம்பிப் பூரண் தமர் எண்கையாலே— திருவாழியால்வான் பகைவர்களைப் படுத்தற்கு பாடு இவர்களும் படுத்தவல்லார்களென்பது விளங்கும்.

(க்)

3134 நிறுத்திநிறுத்திமுள்ளத்துக்கோள்ளும் தேய்வங்களுமையுய்யக்கோள் *

மறுத்துமவனோடேகண்டிர் மார்க்கண்டேயனும்கரியே *

கறுத்தமனமொன்றும்வேண்டா கண்ணனல்லாதேய்வமில்லை *

இறுப்பதெல்லாம் அவன் ஸ்ரீரத்தியாயவர்க்கே இறுமீனே.

(६)

மும் உவ் னத்து உங்கன் நெஞ்சக்குள்ளே
 ிறுத்தி { வலியப்பிடித்து உட்கார வைத்து
 கொள்ளும் சிந்திக்கப்படுகின்ற
 தெய்வங்கள் தேவதைகள்
 பம்பை உங்களை
 உய்யக்கோள் உஜ்ஜீவிப்பித்துக்கொள்வதும்
 அவனோடே { அந்த எம்பெருமான் தன்
 மறுத்தும் கண்டீர் மீண்டு சென்று கிட்டிக்கிடீர்;
 (இவ்விஷயத்தில்)
 மார்க்கண்டேயனும்—மார்க்கண்டேயனும்

கரி ஸாக்ஷியாவன்;
 கறுத்தமனம் ஒன் { உங்களுக்கு மலினமான நெஞ்
 றும் வேண்டா { சு சிறிதும் வேண்டியதில்லை;
 கண்ணன் அல் { ழுத்குஷணனாக அவதரித்த
 லால் { ழுநீம் நாராயணனல்லது
 தெய்வம் இல்லை பரதேய்வம் வேறுகிடையாது;
 (ஆனமீன்பு)
 இறுப்பது எல் { நீங்கள் செலுத்தும் கடமை
 லாம் { களையெல்லாம்
 அவன் மூர்த்தியா { அப்பெருமானுடைய சரீரபூதர்
 யவர்க்கே இறு { களுக்குச் செலுத்துகிறோ
 மின் { மென்கிற மரிதிப்பதிபுடனே
 செலுத்துங்கள்.

* * * எங்கும் பரமபாகவதர்களை மலிந்துவிட்டார்களென்று பரமஸந்தோஷம்
 பூரித்து நின்ற ஆழ்வார் காலதோஷத்தாலே சில அவைஷணவர்களுடையும் கண்டார்; அவர்கள்
 பகவத்பாகவத ப்ரவணர்களாயன்றிக் கே தேவதாந்தர ஸமாராதன பரர்களாய் இருக்கிறபடி
 யையுங் கண்டார்; அன்னவர்களையும் உபதேசத்தாலே திருத்தப்பார்த்து இப்பாகாமருளிச்
 செய்கிறார். உங்கள் நெஞ்சக்குள்ளே நீங்கள் கஷ்டப்பட்டு மிதுத்திக்கொள்ளுகிற தெய்வங்
 களானவை உங்களை அடியோடு ரக்ஷிக்கமாட்டா என்று நாம் சொல்லுகின்றலோம்; அவை
 செய்யும் ரக்ஷணம் நாராயணன் வழியாகவேயன்றித் தாமாகவேயல்ல எங்கிருமத்தனை; இவ்
 விஷயத்திற்கு மார்க்கண்டேயனே ஸாக்ஷியாக இராகின்றான் என்கிறார் முன்னடிகளில். ஆழ்
 வார் இப்படிச்சொல்லக் கேட்டவாறே, தேவதாந்தரபஜனம் பண்ணித் திரிவாருடைய முகம்
 கறுத்து விட்டது; நம் தெய்வத்திற்கு இங்ஙனே குறை சொல்லுகிறோமென்று அவர்களுக்கு
 மனமும் கறுத்து முகமும் கறுத்தபடியைக்கண்ட ஆழ்வார் “கறுத்த மன்மொன்றும் வேண்டா”
 என்று அவர்களுடைய கண்ணைத் துடைக்கிறார். கூடாததேவதைகள் பக்கலிலே பரத்வ
 ப்ரதிபத்தி பண்ணியிருக்கும் தண்ணிய நெஞ்ச உங்களுக்கு வேண்டா! என்று பொருள்
 கூறப்பட்டது. (அ)

3135 இறுக்குமிறையிறுத்துண்ண எவ்வுலகுக்கும் தன்மூர்த்தி *
 நிறுத்தினுந்தேய்வங்களாக அத்தேய்வநாயகன்தானே *
 மறுத்திருமார்வனவந்தன் பூதங்கள் கீதங்கள் பாடி *
 வெறுப்பின்றி ஞாலத்துமிக்கார் மேவித்தொழுதுய்ம்மீனீரே. (அ)

இறுக்கும் { அவரவர்கள் செலுத்தவேண்
 இறை { டிய கடன்களைச்
 இறுத்து { செலுத்தி அவரவர்கள் வாழும்
 உண்ண { படி
 எவ்வுலகுக்கும் { வேறுவேறு வகைப்பட்டருசி
 யையுடைய ஸமஸ்தலோகத்
 துக்கும்
 தன் மூர்த்தி { தன்னுடைய சரீரங்களை
 தெய்வங்கள் ஆக { அந்தந்த கருமங்களினால் ஆரா
 திக்கைக்கு உரிய தேவதை
 களாக
 நிறுத்தினுன் { ஏற்பாடு பண்ணினவன்
 அத்தேய்வநாய { ஸர்வதேவதாநாயகனை அப்
 கன் தானே { பெருமானே யாவான்;

(ஆகையால்)
 மறு திருமார்வன் { ழுநீவந்மென்னும் மறுவைத்
 திருமார்விலே உடையனான
 அவன் தன் பூதங் { அப்பெருமானுடைய அடிய
 கள் { வர்களான பாகவதர்கள்
 கீதங்கள் பாடி { பலவகைப்பாட்டுக்களைப் பாடி
 வெறுப்பு இன்றி { (இருள்தருமா ஞாலத்தில் இருக்
 கவேண்டியதாகிறதே! என்
 கிற) வெறுப்பு இல்லாமல்
 ஞாலத்து { இந்லீலத்தில்
 மிக்கார் { சிறப்புற வாழ்கின்றார்கள்;
 நீர் மேவி தொழு { நீங்கள் அவர்களைக்கிட்டி வண
 து உய்மின் {ங்கி உஜ்ஜீவித்துப் போங்கள்.

* * * தேவதார்தரங்களை ஆசிரயித்து அபேகதிதங்களைப் பெற்றவர்கள் இல்லையோ வென்ன, அந்த தேவதைகள் ஆசிரிதர்களின் அபேகதிதங்களைக்கொடுக்க சக்தர்களாம்படி. பண்ணிவைத்தவன் எம்பெருமானே, ஆதலால் அவனை ஆசிரயித்து உஜ்ஜீகியுங்கோளென்கிறார். (அ)

3136 மேலித்தொழுதுயம்மினீர்கள் வேதப்புனிதவிருக்கை *
 ஈவில்கொண்டச்சுதன்தன்னை ஞானவிதிபழையாமே *
 பூவில்புகையும்விளக்கும் சாந்தமும்நீரும்மலிந்து *
 மேலித்தொழுமுடியாரும் பகவரும்மிக்கதுலகே. (க)

வேதம் புனிதம்	{	வேதத்தினுள் பரமபவித்திர	{	அச்சுதன் தன்னை எம்பெருமானே
இருக்கை		மான புருஷனடிக்தம் முதலியவற்றை		மேனி தொழும் அடியாரும்
ஈவில்கொண்டு	{	நானினுல் உச்சரித்துக்கொண்டு	{	அடைந்து கைக்கரியம் செய்கிற அடிபார்களையும்
ஞானம் விதி		பக்திமார்க்கம்		பகவரும்
பழையாமே	{	தவறாதபடி	{	குணநுபவ நிஷ்டார்களையும்
பூவில்புகையும்		மலரோடு கூடின தூபமும் தீப		உலகு மிக்கது
விளக்கும் சாந்தமும்	{	மும் சந்தனமும் திருமஞ்சன	{	நீர்கள் மேலிதொ
மும் நீரும் மலிந்து		மும் பூர்ணமாகக்கொண்டு		முது உய்மின்

* * * பகவத் பக்தர்கள் இருவகைப்படுவார்கள். பவவகைக் கைக்கரியங்களைச் செய்து போதுபோக்குவாரும், குணநுபவத்திலே ஊன்றிப் போருவாரும். அப்படிப்பட்ட பக்தர்கள் பூமிபெங்கும் பரந்தார்கள்; நீங்களும் அவர்களோடொக்க ஆசிரயியுங்கோ ளென்கிறார். ஞான விதி யென்று பகவத்தீதையைச் சொல்லுகிறதாக ஸம்பிரதாயம். ஆசார்ய ஹருதயத்தில் மூன்றாம் பிரகரணத்தில் “பகவன் ஞானவிதி பணிவகை யென்று இவர்க்கீகாரத் தாலே அதுக்கு உத்கர்ஷம்” என்ற சூர்ணிகை காண்க. “தொடர்ந்து அடிமைசெய்யும் இனியபெருமானையும், கிடந்தகிடத்தே கிடந்து குணநுபவம் பண்ணும் ஸ்ரீ பரதாழ்வானையும் போலே யிருப்பாரே யாபிற்று லோகமடைய” என்ற நம்பிள்ளை யிருகாண்க. (க)

3137 மிக்கவலுதகன்தோறும் மேலிக்கண்ணந்திருமுர்த்தி *
 கக்கிரானோடு அயனுமிந்திரனும்முதலாக *
 தொக்கவமரத்தழாங்கள் எங்கும்பரந்தனதொண்டர்! *
 ஒக்கத்தொழுகின்றாகில் கலியுகமொன்றுமில்லையே. (ய)

நக்கன் பிரானோடு	{	சிவபிரானும் பிரமனும் தேவேந்திரனும் முதல் ஆக தொக்க	{	எங்கும் பரந்தன
அமுரர் குழாங்கள்		தேவவர்க்கங்கள்		தொண்டர் ஒக்க
கண்ணன் திரு	{	எம்பெருமானது	{	தொழுகின்றிர்
முர்த்தி		வத்தை		ஆகில்
மேனி மிக்கஉலகு	{	ஆசிரயித்துப் பரம்பனை லோகங்	{	கலியுகம் ஒன்
கள தோறும்		கள் தோறும்		றும் இல்லை

* * * நீங்கள் ஆராதிக்கிற தேவதைகளும் எம்பெருமானை ஆசிரயித்தே தம் தம் பகவிகளைப் பெற்றார்கள்; நீங்களும் அவர்களைப்போலே எம்பெருமானை ஆசிரயித்துப் பிழையுங்கோ ளென்கிறார். சிவனும் பிரமனும் இந்திரனும் முதலாகத் திரண்ட தேவதானமுற்றங்களானவை கண்ணபிரானான ஸ்ரீமந்நாராயணனுடைய அஸாதாரண லிங்கஹத்தை ஆசிரயித்து, அதன்பல னாக லோகங்கள்தோறும் பரந்த செல்வமுடையார யிருக்கின்றார்கள், அதாவது, ஒவ்வொருவர் ஒவ்வொரு பதவியிலே யிருக்கின்றார்களென்றவாறு. தொண்டர்! ஒக்கத் தொழுகின்றாகில் ==

தேவதாந்தர சேஷபுதரான நீங்கனும் அவர்களைப்போலே எம்பெருமானையே தொழுவல்லீர்
களாகில், கலியுகமொன்றுமில்லையாகும்; அதாவது—உங்களுக்கு தேவதாந்தர பராவண்யமா
கிற நீசத்தனத்திற்கு ஹேதுவான கலியுகதோஷம் தொலையுமென்கை. (ஐ)

3138 கலியுகமொன்றுமின்றிக்கே தன்னடியார்க்கருள்செய்யும் *
மலியும்சுடரொளிமூர்த்தி மாயப்பிரான்கண்ணன்தன்னை *
கலியவல்தேன்னன்துருகூர்க் காரிமாறன்சடகோபன் *
ஒலிபுகழாயிரத்திப்பத்து உள்ளத்தைமாசறுக்குமே. (கக)

தன் அடியார்க்கு கலியுகம் ஒன் றும் இன்றிக்கே அருள் செய்யும் மலியும் சுடர் ஒளி மூர்த்தி	தன் அடியவர்களுக்கு கலியுகதோஷம் ஒன்றும் தட் டாந்படி க்ருபை பண்ணுகின்ற, மிருந்த பிரகாசம் பொருந்திய தேஜோமய திவ்யவிக்ரஹத் தையுடையவனும்	கலி வயல் நிறைந்த வயல்களையுடைய தென் கல் குரு கூர் { தென்கிசையிலுள்ள அழகிய திருநகரிக்குத்தலைவரான காரி மாறன் சட கோபன் ஒலி { ஆழ்வார் அருளிச்செய்த புகழ் அபிராந்து { நீர்த்திமிக்க ஆரோத்திறுள் இ பத்து { இத்திருவாய்மொழி உள்ளத்தை மாச { (கற்பாருடைய) நெஞ்சைக் கல் அறுக்கும் { மஹமற்றதாகச் செய்யும்.
மாயம் பிரான் கண்ணன் தன்னை	{ ஆச்சரியமான குணசேஷத்தம் தேஜோமய பரபுஷமான எம்பெருமானைக் குறித்து,	

* * * தேவதாந்தரங்களிலுண்டான பரத்வஜ்ஞானமும், எம்பெருமானைப் பணிந்
தும் அற்பப்பிரயோஜனங்களில் விரும்புற்றிருக்கையும் முதலியன மனமாக ஆகும்; இத்திரு
வாய்மொழியை ஒதவே அவை திருமென்கிறது. (கக)

ஐந்தாம்பத்து—மூன்றாந்திருவாய்மொழி—மாசறுசோதி.

இத்திருவாய்மொழி மடலூரவொருப்படுவதாயிருக்கும். கீழ் நாலாம்பத்திலே
* ஏறாளமிறையோனு மென்கிற திருவாய்மொழியில் உண்டாயிருந்த காதலே மீண்டும் கிளர்ந்து
எம்பெருமானோடு ஸம்சுலேஷிக்க விரும்பி, அந்த விரும்பம் நிறைவேறப் பெருமையினாலே
மடலூர்வேனென்று அச்சமுறுத்திக் காரியங்கொள்ளப்பார்க்கிறார்.

3139 மாசறுசோதி என்செய்யவாய்மணிக்குன்றத்தை *
ஆசமசீலனை ஆதிமூர்த்திபைநாடியே *
பாசறவேய்தி அறிவிழந்தேனைநாயாம்? *
ஏசுமூரவர்கவலை தோழி' என்செய்யுமே? (க)

மாச அறு சோதி செய்ய வாய் என் மணி குன் றத்தை	அழகற்ற தேஜஸ்ஸையுடைய சிவந்திருப்பவளத்தையுடைய மாணிக்கமலைபோல் எனக்கு போக்யனுனவனும்,	மாச அறுவு எய்தி { உடம்பில் பசுமை அழி வடைந்து அறிவு இழந்து எனை நாயாம் தோழி { அறிவும் இழக்கப்பெற்று எத்தனை காலமிருப்போம்? தோழியே, ஏசு அறும் ஊர { ஏசுவதற்கென்றே அற்றுத் வர் கவலை என் { தீர்த்த ஊரருடைய பழி செய்யும் { மொழி யாது செய்யும்!
ஆதி மூர்த்தியை	{ குற்றமற்ற சேகரனத்தையுடைய யவனும் { முழுமுத்தகடவுளுமான எம் பெருமானை	

* * * பராங்குச நாயகி மடலூர்வதாக எண்ணினபடியை அறிந்ததோழி அதனை
வில்லக்கப்புகுந்து 'ஊரார் பழிசொல்வர்காண்' என்ன; அவனுடைய அமுரு முதலியவற்றிலே

அகப்பட்டுக் கலங்கின நான் ஊரார் பழியை லக்ஷியம் பண்ணும் நிலைமையிலே இலேன் என்கிறான் தலைவி. பாசறவேய்தி—இதற்குப் பலவகையாகப் பொருள் கூறுவர். (1) பாசறவு என்று துக்கத்திற்குப் பெயர்; அதை எய்தி. (2) பாச அறவு—என்று பிரித்து, பாச—பசுமை நிறமானது, அறவு—அழிந்துபோவது; வைவாணியமடைந்து என்றபடி. (3) பாச என்று பாசமாய், [அதாவது பற்று] பந்துக்கள் பக்கல் பசும் நீங்கி. (4) அற என்பதற்கு ‘முழுவதும்’ என்றும் ‘மிகவும்’ என்றும் பொருளுண்டாகையாலே ஸ்நேஹம் முழுவதையும் அவன் பக்கலிலேயடைந்து என்னவுமாம். எம்பெருமான் நம்மை நாடிக்கொண்டு வரவேணுமே யன்றி நாமாக அவனை நாடுவது ஸ்வரூபஜ்ஞானத்திற்குப் போராதே யென்று சிவர் சொல்ல; அறிவிழந்து எனைநாளையம் என்கிறான். அறிவு [ஸ்வரூபஜ்ஞானம்] அடியோடே தொலைந்து எத்தனையோ நாள் ஆயிற்றே என்றபடி. ஆனாலும் ஊரார் சொல்லும்படிக்கு அஞ்சவேண்டாவோ வென்ன, ஏசுறு ஸ்ராவாகவ்வை தோழி யென்செய்யுமே என்கிறான். ஏசு அறும் ஊரவார் = ஏசுகையிலே அற்றுத் தீர்த்திருக்கிற ஊரார் என்றபடி. ஏசுவதற்கென்றே ஸ்ரீர்த்திருக்கிற ஊராருடைய பழிமொழிகள் நமக்கு அவத்யமோ? அதுவே நமக்குத் தாரகமன்றோ வென்கைமட்டுக்குப் ப்ரஸ்தாவம் இங்கு இல்லாமற் போனாலும் மேலே “மடலூர்துமே” என்றும் “யாமடலூர்தும்” என்றும் ஸ்பஷ்டமாகச் சொல்லுகையாலே மடலூரும் நோக்கத்தையுட்கொண்டே இவையருளிச் செய்வதாகக் கொள்க.

(க)

3140 என்செய்யுமுரவர்கவ்வை? தோழி! இனிநம்மை *

என்செய்யதாமரைக்கண்ணன் என்னைநிறைகொண்டான் *

முன்செய்யமாமையிழந்து மேனிமெல்வெய்தி *

என்செய்யவாயும்கருங்கண்ணம் பயப்பூர்ந்தவே.

(உ)

என் செய்ய	{ சிவந்தாமரை போன்ற திருக்	மேனி மெலிவு	{ சரீரமும் மெலிந்து
நாமரை	{ கண்களை யுடையனான் என்	எய்தி	{ என் செய்ய வாயு
கண்ணன்	{ னுதன்		{ எனது சிவந்தவாயும் கறுத்த
என்னை நிறை	{ என்னுடைய அடக்கத்தைக்		{ கண்ணும் பசிலே நிறம் பட
கொண்டான்	{ கொள்ளை கொண்டான்;		{ பயப்பு ஊர்ந்த
	(அதனாலே)	தோழி	தோழியே,
முன்	{ முதன்முதலாக	இனி நம்மை ஊர	{ இந்நிலைமை யானடிபு நம்
செய்ய மாமை	{ விலகலுமான மேனி நிறம்	வர கவ்வை என்	{ விஷயத்திலே ஊராருடைய
இழந்து	{ அழியப்பெற்று	செய்யும்	{ பழிமொழி என்னபண்ணும்?

* * * கீழ்ப்பாட்டில், ஊரார் சொல்லும்பழி நமக்கென்ன செய்யப்போகிற தென்றான்; ‘இப்படியும் ஒரு வார்த்தையுண்டோ? பழிக்கு அஞ்சாதே யிருக்கவொண்ணுமோ? பழி பரிஹரிக்கவேண்டியது அவசியமாயிற்றே’ என்ன, நான் பழி பரிஹரிக்க வேண்டா வென்று சொல்லுகின்றேனல்லேன்; பழி பரிஹரிக்கும்படியான நிலைமையில் இல்லை! என்கிறாள் பட்டில்- என்செய்யுமுரவர்கவ்வை தோழி! இனிநம்மை என்று தன் வடிவைக் காட்டுகிறாள் போலும். இனி என்கிறதே, இதற்கு என்ன அர்த்தம்? என்று கேட்க, மேல்புறநடிகளும் அவ்வர்த்தம் கூறுவன. தோழி! நான் இப்படி அவகாஹிப்பதற்கு முன்னே என்னை நீ இதில் நின்று மீட்டிருக்கலாமாயிற்று; எல்லாகடந்து விட்டதே யென்கிறாள்.

(உ)

3141 ஊர்ந்தசுகடம் உதைத்தபாத்தன் * பேய்முலை

சார்ந்துகவைத்தசேவ்வாயன் என்னைநிறைகொண்டான் *

பேர்ந்தும்பெயர்ந்தும் அவனோடன்றியோர்சொல்லிலேன் *

தீர்ந்தவென்தோழி! என்செய்யுமுரவர்கவ்வையே ?

(ரு)

ஊர்ந்த சுகடம் உடைத்த பாநத்தன்	{ (நலிவதற்காக) ஊர்ந்து வந்த சுகடத்தைப் போடி பறித்தின திருவடிகளையுடையவனும்	தீர்ந்த என் தோழி	{ (எனக்கு நுகர்ந்தேதெனினாலே) அற்றுத்தீர்த்திருக்கின்ற என் தோழியே!
பேய் முலை சார்ந்து சுவைத்த செம் வாயன்	{ பூதனையின் முலையை மனம் பொருந்தி பசையறவுண்ட செவ்விய வாயையுடையவ னுமான எம்மிரான் (அந்தச் செயல்களாலே)	பேர்ந்தும் பெயர்ந்தும்	{ எந்தவிதத்திலும்
என்னை நிறை கொண்டான்	{ என்னுடைய ஸ்திரீயை பூரித் திறைய அபற்றித்தான்;	அவனோடு அன்றி ஓர் சொல் இ லேன்	{ அவ்வெம் பெருமான் விஷய மான பேச்சுன்றி வேறொரு பேச்சு உடையேனல்லேன்;
		ஊரவர் கவ்வை என் செய்யும்	{ ஊரார் அலர்துற்றுநல் என்னை என்ன பண்ணும்?;

* * * எம்பெருமானுடைய அறிமாறுஷ சேஷ்டிதங்களிலே நெஞ்சைப் பறிகொடுத்த வெண்ணை ஊரானுடைய பழிமொழி என்ன செய்யுமென்கிறான். கண்ணிரான் சுகடாஸூர நிரஸனம் பண்ணினதும் பூதநால்தயபானம் பண்ணி அவனை மாய்த்ததும் கம்ஸன் வரவிட்ட விரோதிலுக்கங்களை மாய்த்தபடி என்று தோழி நினைத்திருந்தான். இப்போது பராங்குச நாயகி சொல்லுகிறான்—சுகடாஸூரபஞ்ஜநாதிகள் என்னைத் தன் பக்கலிலே நடுபடுத்திக் கொள்ளுகைக்காகச் செய்தனவெயன்றி வேறில்லையென்கிறான். பருவம் நிரம்பினபின்பு செய்திருந்தானாகில் இங்ஙனே சொன்னாலும் சொல்லலாம்; மிக்க இளம்பிராயத்திலே செய்த இவை இவனை யீடுபடுத்துகைக்கு உடலாவது எங்ஙனையென்று நம்பினனே சங்கித்துக்கொண்டு ஸமாதானமருளிச் செய்யுமழகு பாரீர்—“இவனுக்குத் தன் பக்கல் ப்ராவண்யத்தை விளைக்கை அவனுக்கு ஸத்தாபயுக்தமென்கை” என்று. இப்படி உயிர்க்கொலையாகக் கொல்லும் விஷயத்திலே மேன்மேலும் வாஸகை பண்ணிப்போருவானேன்? அவ்விஷயத்தைவிட்டு வேறு விஷயங்களிலே போதுபோக்கிக் களிக்கலாகாதோ வென்ன, போர்ந்தும் பெயர்ந்தும் அவனோன்றி ஓர் சொல்லிலேன் என்கிறான். போயும் வந்தும் அவன் திறமான சொற்களாலல்லது போது போக்குகைக்கு வேறு சொல்லுடையேனல்லேன் என்றவாறு. (ங்.)

3142. ஊரவர்கவ்வையெருவிட்டு அன்னைசொல்நீர்ப்படுத்து *

நாநெல்லித்திழைத்த நெஞ்சப்பெருஞ்செயுள் *

பேரமர்காதல் கடல்புரையவினைவித்த *

காரமர்மேனி நம்கண்ணன்தோழிகடியனே.

(சு.)

தோழி	தோழியே!;	பேர் அமர் காதல்	{ பெரிய ஊர்ப்பூசலை விளைவிட்ட தான காதலாகிற பயிரை
ஊரவர் கவ்வை எரு இட்டு	{ ஊரானுடைய பழிமொழிகளை எருவாக இட்டு	கடல் புரைய விளைவித்த	{ கடல்போலே அபரிச்சிந்தமாகப் பலிக்கும்படிபண்ணின
அன்னைசொல்நீர் பறித்து	{ தாயின் ஹிதவசனமாயிய நீரைப்பாய்ச்சி	கார் அமர் மேனி	{ கார்கால் மேகத்தின் நிறம் பொருந்திய திருமேனியை யுடைய
சரம் நெல் வித்தி முனைத்த	{ ஆசையாகிற நெல்லை விதைத்து முனைப்பித்த	நம் கண்ணன்	{ எம்பெருமான்
நெஞ்சம் பெரு செயுள்	{ நெஞ்சாகிற பெரிய வயலிலே	கடியனே	{ கடியனோ? (கடியனல்லன்.)

* * *— தோழியானவன் தலைவியை நோக்கி, ‘அம்மா! ஊரவர் சொல்லும் பழிமொழிகளை நாம் பொருள் படுத்தாமலிருப்பதும் நன்று தான்; ஆனால் எம்பெருமானால் உனக்கு ஏதேனும் லாபமுண்டாயிருந்தால் ‘ஊரவர் கவ்வை கிடக்கட்டும்’ என்றிருக்கலாம். எம்பெருமானோ என்னை ஒரு சர்க்காகவும் மதிக்கவில்லை; ஊரார் பழி சொல்வதொன்றுதானே மிகுகிறது. நரநெஞ்சு இன நெஞ்சு இல்லாதவனுன் அவனை கிட்டிடுதலே நலம்’ என்று சொன்னான். அத் கேட்டதிலே, “தோழி! நீ சொல்லும் வார்த்தையா இது? நன்று சொன்னாய்; எம்பெருமான் எனக்கு என்ன குறை செய்தான்; சொல்லிக்கான்” என்றான். அதற்குத் தோழியானவன்

“அம்மா! ஊரவர் எவ்வளவு பழிமொழிகள் சொல்லிலும் அவற்றை வகியும் பண்ணுதபடியான ப்ராவண்யம் உனக்கு இருக்கச் செய்தேயும் இந்நிலைமையிலும் அவன் வந்து உனக்கு முகங்காட்டவில்லையே! இதை விட வேறு என்ன குறைவேணும்” என்றான். அதற்குத்தனை “அவன் இப்போது வந்து முகங்காட்டாவிட்டாலும், தன்னையொழிய நமக்கு மற்றொன்றால் பொருந்தாதபடி பண்ணினானே! அவனையா பொல்லாதவனென்று சொல்லுகிறது? எங்கிறான்.

எம்பெருமான் இப்பராங்குசநாயகிக்கு ப்ரேமத்தை விளைவித்தவாறு இப்பாட்டில் விசதமாகச் சொல்லப்படுகிறது. [ஊரவர் கல்வை எருவிட்டு] ஒரு வயலிலே பயிர் செழிப்புற் றோங்கி விளங்கவேணுமானால் முன்னம் நல்ல எருவிடவேணும்; தண்ணிர்பாய்ச்சவேணும்; நெல்விதைக்கவேணும்; இத்தனை செய்தால் அது முளைத்துச் செழிப்பான பயிராய் வளர்ந்து விளங்கும். அதுபோல இங்கு ஆழ்வாருடைய நெஞ்சாகிற பெரிய வயலுள் காதலாகிற பயிர் நன்கு வளர்வதற்கு * பத்தியுழவனென்று ப்ரஸித்தான எம்பெருமான் செய்த காரியங்கள் இதில் ரூபகமரியாதையிலே கூறப்படுகின்றன. (சு)

3143 கடியன்கொடியன்னெடியமால் உலகம்கொண்ட
அடியன் *அறிவருமேனிமாயத்தன் *கூதிலும்
கொடியவென்னெஞ்சம் அவனென்றேகிட்குமெல்லே! *
துடிகொள்ளிடமடத்தோழி! அன்னையென்செய்யுமே! (ரு)

கடியன்	{ தன் காரியத்தில் விசைகின்ற கடுமையையுடையவன்;	அறிவு அரு மேனி மாயத்தன்	{ கல்லவனோ தீயவனோ என்று விவேகிக்க அரிதாம்படி அழகாலே மயக்கும் மாயத்தை யுடையவன்;
கொடியன்	{ அக்காரியம் நலிக்கட்டினால் திரும்பிப்பாராமல் போகிற கொடியவன்;	ஆகிலும் கொடிய என் நெஞ்சும்	{ இங்மனையானாலும் கொடியான என்னுடைய மனமானது அவனோ என்று அப்பெருமானோ நஞ்சுமென்று கிடக்கும்;
கொடிய மால்	{ போகத் தொடங்கினால் விவக்க அரிதாம்படி பெரிய மேன் மையையுடையவன்;	எல்லே துடி கொள்ளிட மடம்	{ என்னே! உடுக்கையோன்ற இடையையும் மடப்பதையுமுடைய
உலகம் கொண்ட அடியன்	{ உலகம் முழுவதையும் தன்ன தேயாம்படி யளந்துகொண்ட திருவடியை யுடையவன்;	தோழி அன்னை என் செய்யும்	{ தோழியே! எந்தாய் என்ன செய்யக்கூடும்?.

* * *—தோழி! நான் சொல்லுகிறபடியே எம்பெருமான் குணசாலியாகவன் மிக்கே நீ சொல்லுகிறபடியே குணவீரனானும் என்னெஞ்சம் அவனையல்லது அந்யாதது; இவ்விஷயத்தில் நின்று என்னே மிக்கைக்காவன்றோ நீ அவனை குண ஹீர நென்பது; குணஹரினையிட்டே நான் அவனை விரும்பி மேல்விழுக்கிறேனாகக் கொள்ளாய்; ஆகவே உன்னுடைய சொல்லுக்கு ஒரு ப்ரயோஜன மில்லையென்று என்கிறான். ஸ்ரீவசநபூஷணத்தில்—“பகவத் விஷயத்தில் இழிகிறதும் குணங்கண்டன்று; ஸ்வரூபப்ராப்தமென்று. இப்படி கொள்ளாத போது குணவீரமென்று நினைத்த தசையில் பகவத் விஷயப் ப்ரவந்தியும் தேரஷாநுஸந்தாந தசையில் ஸம்ஸாரத்தில் ப்ரவந்தியும் கூடாது. * கொடியவென்னெஞ்ச மவனென்றே கிடக்கும் * அடியென் நான் பின்னுமுன்செவடியன்றி நயவேன் * என்றா நின்றார் களிறே. குணக்ருதபாஸ்யத்திலும் காட்டில் ஸ்வரூபப்ரபுத்தமான ஷாஸ்யமிறே ப்ரதானம். அநஸூயைக்குப் பிராட்டியருளிச்செய்த வார்த்தையை ஸ்மரிப்பது.” என்னுள்ள தீவ்ய ஸூக்திகள் இங்கே அநுஸந்தேயங்கள். தலைவி சொன்ன வார்த்தையைக்கேட்ட தோழி யானவள் “அம்மா! நீ சொல்லுமதை நான் அறியேனோ? நான் விவக்குகிறேனல்லேன்;

தாயார் வெறுக்கும் என்று சொல்லுகிறேன்” என்ன; அன்னை என் செய்யுமே என்கிறாள்;— உன் வார்த்தை கேளாத நானே தாயார் வார்த்தை கேட்பேன்? அந்நிலை கழிந்ததிலையோ வென்கிறாள். (ரு)

3144 அன்னையென்செய்யிலென்? ஊரென்சொல்லிலென்? தோழிமீர்*

என்னையினியுமக்காசையில்லை அகப்பட்டேன் *

முன்னையமரர்முதல்வன் வண்துவராபதி

மன்னன் *மணிவண்ணன் வாசுதேவன்வலையுளே. (கூ)

தோழிமீர் தோழிமார்களை
முன்னை அமரர் { கீத்ய ஸூரிகாதனும்
முதல்வன் {
வண் துவராபதி { அழகிய த்வாரகாபுரிக்கு அரசனும்
மன்னன் {
மணிவண்ணன் நீலமணிவண்ணனுமான
வாசுதேவன் கண்ணபிரானுகிற
வலையுள் வலையிலுள்ளே

அகப்பட்டேன் சிக்கிக் கொண்டேன்;
இனி என்னை { ஆன மின்பு என்நிறத்திலே
உமக்கு ஆசை { நீங்கள் ஆசைவைக்க
இல்லை { நியாயமில்லை;
அன்னை என் { தாய் எது செய்தால்தான்
செய்யில் என் { என்ன?
ஊர் என் சொல் { ஊரார் எது சொன்னால்தான்
வில் என் { என்ன?

* * *—இங்ஙனே துணிவு கொண்டால் தாயார் ஜீவிக்கமாட்டாள்; அத்தாலே ஊராருடைய பழிப்பும் மிரும் என்று தோழி சொல்ல, கண்ணபிரானுடைய குணசேஷத்தாலிகளிலே நான் அகப்பட்டேன், இனி யார் என்செய்தாலென்ன என்கிறாள். “வாசுதேவன்வலையுளே அகப்பட்டேன்” என்றது—வாசுதேவனுகிற வலையிலேயாகப்பட்டேன் என்றும், வாசுதேவனுடைய வலையிலே யகப்பட்டேன் என்றும் பொருள் பெறும். வலையாவது தன் பக்கலில் அகப்பட்டாரை வேறு இடத்திற்குப் போகவொட்டாமல் செய்வதாதலால் எம்பெருமானை வலையாகக் கூறுதல் பொருந்தும். “பாலாலிலையில் துயில்கொண்டபரமன் வலைப்பட்டிருந் தேனை” என்றான் ஆண்டாளும். எம்பெருமானுடைய வலை என்று பொருள் கொள்ளும்போது திருக்கண்களை வலையாகக் கொள்ளலாம். “உகையவால் நெஞ்சமுள்ளருகி உன் தாம்பரைத் தடங்கண் விழிகளின் அகவலைப்படுப்பான்” என்பர் மேலே. (கூ)

3145 வலையுளகப்படுத்து என்னைநன்னெஞ்சம்கவிக்கோண்டு *

அலைகடற்பள்ளியம்மானை ஆழிப்பிராந்தன்னை *

கலைகொளகல்துல்தோழி! நம்கண்களால்கண்டு *

தலையிலவணங்கவுமாங்கோலோ? தையலார்முன்பே. (எ)

கலை கொள் அகல் சேலை யணிந்ததும் அகன்றது
அல்குல் தோழி மான நிதம்பத்தையுடைய
தோழியே!,
என்னை வலையுள் { என்னை (தன்னுடைய குண
அகப்படுத்து { சேஷத்தங்களாகிற) வலை
யிலே சிக்கிக் கொள்ளப் படி
செய்து
நல் நெஞ்சம் { (எனது) நல்நெஞ்சையும் அடி
கூவிக்கொண்டு யறுத்து அழைத்துக்கொண்டு
அலை கடல் பள்ளி { அலை யெழுகின்ற கடலிலே
அம்மானை { (ஏகாந்தமாகப்) பள்ளி
கொள்ளும் ஸ்வாமியாய்

ஆழி பிரான் தன்னை { திருவாழியாழ்வானை எந்தி
யுள்ள மனோபகாரகனை
எம்பெருமானை
நம் கண்களால் { நமது கண்களாலே
கண்டு { பார்த்து
தையலார் முன்பே { (பழிசொல்லுகிற) மாதர்களின்
கண்வட்டத்தில்
தலையில் வணங்க { தலையாலே வணங்கவும்
வும் ஆம் கொலோ { கூடுமோ?

* * *—எம்பெருமான் பக்கலில் குணஹானி சொன்னவர்களுடைய வாய் அடங்கும் படி நாம் அவனைக் காணப்பெற்றுத் தலையாலே வணங்கலாம் படியான காலம் வாய்க்குமோ

தோழி பெண்கிறார், என்னைத்தன்னுடைய குணசேஷ்டதங்களாகிற வலையில் அகப்படுத்திக் கொண்டு *காற்றிற்கு கடியனாயோடித் திருப்பாற்கடலிலே புக்கொளித்த பெருமானைத் தோழி! அவனுக்கு குணஹாசி சொல்லுகிற இந்தப் பெண்டுகள் கண்ணெதிரே நம் தண்களால் கண்டு கலையாலே வணங்கப் பெறுவோமே என்றாளாயிற்று. (அ)

3146 பேய்முலையுண்ணேசுடம்பாய்ந்து மருதிடை

பேய்முதல்சாய்த்து * புள்வாய்ப்பிளந்து களிற்றிட *

துமுறுவல்தோண்டைவாய்ப்பிராணை எந்நாள்கொலோ? *

யாமுறுகின்றதுதோழி! அன்னையர்நாணவே.

(அ)

தோழி தோழியே,
பேய்முலை உண்டு பூக்களைபின் முலையைப் புசித்து
சுடம்பாய்ந்து சுகடத்தை முறித்துத் தள்ளி
மருது இடை { இரட்டை மருதமரங்களினிடையே
பேய் முதல் { யே தவழ்ந்துசென்று (அவற்றை) வேரோடே தள்ளி
சாய்த்து {

களிற்று அட்ட { குவலயாபீட யானையைக் கொண்டு முடிந்த
து முறுவல் { பரிசுத்தமான மந்தஹாஸத்தை
தோண்டை வாய் { யும் கொவ்வைக்கனி போன்ற
பிராணை { திருப்பவளத்தையுடைய பெருமானை
அன்னையர் நாண தாய்மார் கலைதொங்கும் படியாக
யாம் உறுகின்றது { நாம் கிட்டுவது
எந்நாள்கொலோ { என்னைக்கோ?.

புள்வாய் பிளந்து-பகாசுரனுடைய வாயைக்கிழித்து

* * *—மஹோபகார சேனனை எம்பெருமானை குணலீனன் என்று குறைகூறின தாய்மார் “அந்தோ! இப்பெருமாளையோ நாம் குணலீனனென்று சொன்னது!” என்று வெட்கப்பட்டுக் கவிழ்த்தலிடும்படி. நாம் அப்பெருமானைக் காண்பது என்றைக்கோ? என்கிறார். எம்பெருமானுக்குப் பரோபகார சேதவம் நேற்று இன்றைக்கு வந்ததன்றே, ஜன்மவித்தமாயிற்றேயென்று கிருபிக்கிறார் பேய்முலையுண்டு இத்யாதிவால். பூக்களையால் வந்த ஆபத்தைப் போக்கி, சுகடத்தினால் வந்த அனர்த்தத்தைத் தவிர்த்து, இரட்டை மருதமரங்களால் வந்த தீமையைத் தொலைத்து, பகாசுரனால் வந்த வாதையை நீக்கி, குவலயாபீட யானையினால் நேர்ந்த விபத்தையும் தொலைத்து இப்படி ஆசிரித விரோதி நிரஸம் பண்ணி உபகரிக்கப் பெற்றோமே! என்று துமுறுவல் செய்துநிற்கும் பெருமானை நம் தாய்மார் கண்டால் ‘இவனிடத்திலோ நாம் குணஹாசி சொன்னது’ என்று நாணிக் கவிழ்த்திருப்பார்களே; அன்னவனை நாம் கிட்டுவது எந்நாள்கொலோ! என்றாளாயிற்று. (அ)

3147 நாணும்நிறையும்கவர்த்து என்னைகன்னெஞ்சம் கூவிக்கொண்டு *

சேணையர்வானத்திருக்கும் தேவபிரான்தன்னை *

ஆணையேன்? தோழி! உலகுதோறலர்நாற்றி * ஆம்

கோணைகள்செய்து குதிரியாய்மடலூர்துமே.

என் தோழி எனது தோழியே,
என்னை என்பக்கலில் நின்று
நாணும் நிறையும் { நாணத்தையும் அடக்கத்தையும்
கவர்த்து { கொள்ளை கொண்டு
நல் நெஞ்சம் { (எனது) நல்ல நெஞ்சையும்
கூவிச் கொண்டு { ஆகாஷித்துக்கொண்டு
சேண் உயர் வா { மிகவும் உயர்ந்த பரமபதத்தி
னத்து இருக்கும் { ‘லெழுந்தருளிரிகுக்கிற.

தேவபிரான்தன்னை - நிப்பு ஸ்ரீ
உலகு தோறு { ஒவ்வோருலகத்திலும்
அலர்-நாற்றி { பழி தூற்றி
ஆம் கோணைகள் { செய்யக்கூடிய மறுக்குக்
செய்து { களைச் செய்து
குதிரி ஆய் மடல் { அடங்காத பெண்ணும்
கூடும் { மடலூரக் கடவோம்
ஆணை { இது தின்னம்.

* * *—என்பக்கல் ஸர்வஸ்வமும் கொள்ளைகொண்டு எட்டா நிலத்திலுருக்கிறவனை எகலலோகமும் பழிக்கும்படி மடலூரக்கடவேனென்று தோழிக்குத் தனது நெஞ்சை வெளி

மிடுகிறான். வாசல்விட்டுப் புறப்படமாட்டாதிருக்குமிருப்பது நான்; நெஞ்சினுள்ளே யோடுவது தாய்மார்க்கும் சொல்லவொண்ணாதபடியிருக்குமடக்கம் நிறை; இவ்விரண்டையும் கொள்ளை கொண்டானென்றது அதிமாத்ர ப்ராவணயத்தை விளைத்தானென்றபடி. நெஞ்சாவது ஸ்வா தீநமாக இருந்தால் குறையில்லையே, அதனையும் தன்பக்கலிலே நொடித்துக் கொண்டமை சொல்லிற்று நன்னெஞ்சம் கூலிக்கொண்டு என்றதனால். கோணை—மிறுக்கு; ஆம் கோணை = எவ்வெவ்விதமாக மிறுக்குகள் செய்யமுடியுமோ அவ்வெவ்விதமெல்லாம் செய்வேனென்கிறான். குதிரி—நாணப்பெண், அடங்காப்பெண். கூலி (குல்தீர்) என்னும் வடசொல் குதிரியெனத் திரிந்ததென்னலாம். (கூ)

3148 யாமடலுர்ந்தும் எம்மாழியங்கைப்பிராணுடை *
தூமடல்தண்ணந்துழாய் மலர்கொண்டுகேவோம் *
யாமடமின்றித் தெருவுதோறயல்தையலார் *
நாமடங்காப்பிதூற்றி நாடுமிரைக்கவே. (இ)

யா மடம் இன்றி { ஏதேனும் ஒருபடியாலும் பெண் மைக்குரிய ஒடுக்கமில்லாமல்	மடல் ஊர்ந்தும் மடலுர்ந்தாகிலும்
தெருவு தோறு வீதிகள் தோறும்புருந்து	ஆழி அங்கை { திருவாழியைத் தரித்த அழகிய
அபல் தையலார் அபல் பெண்களும்	எம் பிராணுடை { திருக்கையைப்பூடைய எம் பெருமானுடைய
நாடும் கைல் லோகமும்	
நா மடங்கா பழி { நாக்கு இடைவிடாதே சொல்லு தூற்றி { கிற பழிமொழிகளைத் தூற்றி கொண்டு	தூ மடல் தண் அம் துழாய் மலர் { பரிசுத்தமான இதழ்களையுடைய குளிர்த்தழகிய திருத்துழாய் மலர் மாலையை அவன்தரப் பெற்று
இரைக்க இரைச்சல் போடும்படி	பெற்று
யாம் நாம்	குறவோம் தலையில் அணிவோம்.

* * *—மடலுர்வதில் தனக்குள்ள உறுதியை நன்கு வெளியிடுகிறான். பாட்டினடியில் யாம் என்றது ஸ்வஸ்வரூபத்தை உறுதிக்காட்டுகிறபடி. திருவடி அசோகவனத்தில் பிராட்டியை நோக்கி 'தேவரீர் இவ்வளவு அல்லப் படுவானேன்? ஒரு நொடிப்பொழுதில் அடியேன் தேவரீரைப் பெருமான் திருவடிவாரத்திலே கொண்டு சேர்க்குமாறு இசைந்தருளலாகாதோ?' என்று சொல்ல, அது கேட்ட பிராட்டி எம்பெருமானுடைய திருவுள்ளப்படியே என்ன ஆகிறதோ அதைப்பார்த்துக் கொண்டிருப்பது நமக்கு ஸ்வரூபமேயன்றி நாமாக ஒரு அதிபர்வருத்தி செய்யத்தகாது என்கிற கருத்துப்பட உத்தரமுரைத்தான். இப்படி யிருக்க வேண்டிய ஸ்வரூபத்தையுடையேயன்றி என்று காட்டுகிறபடி. ஆனாலும் பதறதிருக்க முடியவில்லை யென்கிறான் மடலுர்ந்தும் என்பதனால். மடலுர்தல் என்பதற்குத் தமிழர்கள் சொல்லுகிறபடி பனைமட்டையைக் கையிலே கொள்ளுதல் முதலான காரியங்கள் இங்கு விவகிதமல்ல; ஸாஹஸமாக அதிபர்வருத்திகளைச் செய்தாகிலும் என்றபடி. அதாவது தன்னுடைய பதற்றத்தைக் காட்டுதல். (இ)

3149 இரைக்கும் கருங்கடல்வண்ணன் கண்ணபிராண்தன்னை *
விரைக்கொள்பொழில் குருகூர்ச்சடகோபன் சோனன் *
நிரைக்கொளந்தாதி ஓராயிரத்துளிப்பத்தும் *
உரைக்கவல்லார்க்கு வைகுந்தமாகும்த ஸ்ரேஸல்லாம். (கக)

இரைக்கும் கரு கடல் வண்ணன் கண்ணபிரான் தன்னை { கோழிக்கின்ற கருங்கடல் போன்ற வடிவழகையுடைய னான கண்ணபிராணன் எம் பெருமானைக்குறித்து,	விரை கொள் பொழில் குருகூர் சடகோபன் சொன்ன { பரிமளம் மிக்க சோலைகளை யுடைய திருநகரில் அவ தரித்த ஆழ்வார் அருளிச் செய்த
---	--

நீரை கொள்	{ சாஸ்த்ரமரியாதைப் படியே ஒழுங்குகளைக்கொண்ட	இ பத்தும்	இப்பதிகத்தை
அந்தாதி	அந்தாதித் தொடையாயமைந்த	உரைக்க வல்லார்க்கு	ஒதவல்லவர்களுக்கும்
ஓர் ஆயிரத்துள்	ஆயிரம் பாசுரங்களினுள்ளே	தம் ஊர் எல்லாம்	{ தம்மத் இருப்டிடமெல்லாம் பரமபதம் போலே வைகுந்தம் ஆகும்
			{ பேரின்ப நிலமாக விளங்கும்

* **—இத்திருவாய்மொழி சொல்லவல்லார் என்னைப்போலே மடலூர்வேனென்ன வேண்டாதே, நாங்களிருக்குமிடத்தே எம்பெருமான் தானே வந்து நித்யஸம்சேஷம் பண்ணப்பெறுவரென்று பயனுரைத்துத் தலைக்கட்டினாராயிற்று. (கக)

ஐந்தாம்பத்து நான்காந் திருவாய்மொழி—ஊரெல்லாந்துஞ்சி.

கீழ்த் திருவாய்மொழியிலே மடலூரும் முயற்சி வலிதாய்ச் சென்றது. மடலூர் வேண்டுமானால் நாயகனை ஒரு படத்திலே எழுதவேணுமே; அப்படி யெழுதுவதற்கு அவகாச மில்லாதபடி கங்குலிருள் வந்து புருந்தது. * ஆழியாலன்றங்காழியை மறைத்தான் * என்றும் * ஆழிகொண்டன்று இரஸிமறைப்ப * என்றும் சொல்லுகிறபடியே பண்டு பாரதப் போரிலே ஜயப்ததனுடைய வதத்திற்காக ஸூரியனை அஸ்தமிக்கச் செய்ததுபோல இப் போதும் அப்பெருமான் தானே ஸூர்யனை அஸ்தமிக்கும்படி பண்ணினான் போலும். இவள் மடலெடுத்தால் அது தனக்கு அவத்யமாகுமென்று கினைத்து அதற்கு இடையூறு செய்ய வொருப்படுவனே யெம்பெருமான். அல்லது தைவயோகத்தாலே அஸ்தமித்ததாகவும் இருக்கலாம். இரவு வந்து புருந்தது. அதுதான் அந்தியம்போதன்ருக்கே சராசரக்களெல்லாம் ஒடுங்கும்படி நடுநிசியாயிருந்தது. பழிசொல்லுவாரோடு ஹிதஞ்சொல்லுவாரோடு வாசியற எல்லாரும் உறங்கிப்போய் உசாத்துணையற்றிருந்தது. இவ்வளவிலே ஸர்வரக்ஷகனான எம்பெருமானுடைய திருக்குணங்களை யறுஸந்தித்தாராயுவார். இவ்வறுஸந்தானம் ஸம்சேஷ தசையிலன்றிக்கே விச்சேஷதசையிலே யாகையாலே மிகவும் ஆற்றுகைக்கு உறுப்பாயிற்று. அசோகவனத்திலே முடியத்தேடின பிராட்டியைப்போலே இவர்க்கும் முடியவேண்டுமென வாயிற்று. அந்த அவஸாத மெல்லாம் இத்திருவாய்மொழியாய் வெளிவருகின்றது. கீழ்த் திருவாய்மொழிபோலே இத்திருவாய்மொழியும் நாயகிமைதியாலே அருளிச்செய்கிறபடி.

3150 ஊரெல்லாந்துஞ்சி உலகெல்லாங்களினிருளாய் *

நீரெல்லாந்தேறி ஓர்நீரவாய்நீண்டதால் *

பாரெல்லாமுண்ட கம்பாம்பணையான்வாரானால் *

ஆரெல்லே! வல்வினையேன் ஆவிகாப்பாரினியே.

(க)

ஊர் எல்லாம்	{ ஊர் முழுவதும் உறங்கிப் துஞ்சி போய்	பார் எல்லாம்	{ பூமி முழுவதையும் (பிரளய காலத்திலே) வயிற்றிலே உண்ட வைத்து ரக்ஷித்த
உலகு எல்லாம்	{ உலகம் முழுவதும் காடாந்த நன் இருளாய் காரம்மிக்கு	கம் பாம்பு அணை	{ சேஷசாயியான யான் எம்பெருமான்
நீர் எல்லாம் தேறி	{ நீர் கிலமெல்லாம் அலையடங்கித் தெளிந்து	வாரான்	வந்து முகங்காட்டுகின்றிலன்;
ஓர் நீர் இரவு	{ (பகல் கஸாத்த) ஒரே ஆய் காளராதரியாய்	இனி	இப்படியான அன்பு
நீண்டது	நெடுகிச் செல்கின்றது;	வல் வினையேன்	{ கொடும்பாவியான என்னுடைய ஆவி காப்பார் ஆர் உயிரை ரக்ஷிப்பவர் யாவர்!
ஆல்	அந்தோ!;	எல்லே	என்னே.
	(இந்நிலைமையில்)		

* * *—ஐகத்தடங்கலும் இருள்முடி நின்றது; ரக்ஷகரென்று பேர் பெற்றிருக்கும் ஸர்வேச்வரனோ வந்து ரக்ஷித்தருள்கின்றனன்; இனி யென்னை ரக்ஷிப்பார் ஆரென்கிறான். ஊரானுடைய பழிமொழியே எருவாகத் தன்னுடைய காதல்வளருமதாகையாலே அந்த எருவுக்கு அவகாசமில்லாதபடி ஊரெல்லாம் துஞ்சிற்றே! என்று வருந்துகிறான். இலங்கையினுள் திருநாடி புரும்போது ராக்ஷஸிகளெல்லாரும் உறங்கிக்கிடந்தாப்போலே இங்குப் பழிசொல்லு வாரடங்கலும் உறங்கிப்போனார்கள். இவள் பிறந்த ஆராகையாலே இவளது நிலைமையைக் கண்டு சோகித்து, கோரைசாய்ந்தாற்போலே எல்லாருமொக்க உறங்கின்படியைச் சொல்லிற் றுகவுமாம். பண்டு ராமராவண யுத்தத்தில் நாகபாசப்பத்தினின்று ஐரம்பவான், திருவடி முதலான சிலராவது உணர்ந்திருந்தார்கள்; அப்படியுமில்லையாயிற்றிங்கு, ஊரைவிட்டு வெளியேசென்று தரிக்கைக்கும் அவகாசமில்லாமே உலகெல்லாம் நள்ளிருளாயிற்று. கண்ணாலே ஒருபொருளும் காணமுடியாத நிலைமையாயிற்று. நீர்நிலங்க்களினுள்ள ஸர்வபக்ஷி முதலானவைகளும் கோலாஹமற்று ஒய்ந்துபோகையாலே அந்த நீர்நிலங்க்களெல்லாம் அலை யடங்கித் தெளிந்து கிடக்கின்றன. இரவு பகல் என்கிற விபாகமின்றிக்கே ஒரோகாளராத் திரியாபிராபின்று, மருஷ்யர்களினுடைய ராத்நிரியிற்காட்டில் தேவர்களினுடைய ராத் திரிக்கு அதிக நீட்சியுண்டு; அதனிலும் விஞ்சிய நீட்சியாயிற்று. இந்த நிலைமையில் பரம காருணிகளுள் அந்தப் பாம்பினையாலும் வாராதொழிந்தான். பிரளயப்பத்து வந்தவாறே உலகங்கையெல்லாம் திருவயிற்றிலே வைத்து ரக்ஷிக்குமென்பெருமான் இவ்வாபத்திலே வந்து முகங்காட்டி உதவுகின்றிலன்; இப்படியானபின்பு தரிக்கும்வகை என்னோ! என்கிறான். (க)

3151

ஆலிகாப்பாரினியார்! ஆழ்கடல்மண்விண்ணாடி * மாலிகாரமாய் ஓர்வல்லிரவாய்நீண்டதால் * காலிசேர்வண்ணன் என்கண்ணனும்வாரானால் *பாலியேன்னெஞ்சமே! நீயும்பாங்கல்லையே.(உ).

ஆழ் கடல் மண் { ஆழ்ந்த கடலையும் பூமியையும்
விண் மூடி { ஆகாசத்தையும் மறைத்து
(இவ்வளவோடும் நிலலாமல்
கைலாலோகங்களையும் 'கபலிகரிக்கும்படி.)

மா லிகாரம் ஆப் { பெரிய லிகாரத்தை யுடைய
தாய்க்கொண்டு
வல் ஓர் இரவு { வலிதான் ஒருராத்நிரியாய்
ஆய் நீண்டது { நெடுகிச் செல்லா நின்றது;

ஆல் { அந்தோ!
காலி சேர் வண் { நெய்தல் பூப்போன்ற நிறத்தை
ண்ணன் { யுடையான

என் கண்ணனும் { எனக்குத் தஞ்சமான கண்ண
பிரானும்
வாரான் { வந்து முகங்காட்டுகின்றிலன்;

பர்வியேன் நெஞ் { பர்வியான் என்னுடைய
சமே நீயும் பாங்கு { மனமே! நீதானும் அனுகூல
அல்லை { மாக இருக்கிறாடில்லை;

இனி ஆலி காப் { இப்படியான பின்பு பிராணனை
பார் ஆர் { ரக்ஷித்துத் தருவார் யாவர்?
(ஒருவருமில்லை)

* * *—இந்நிலைமையிலே கண்ணபிரானும் வந்து உதவுகின்றிலனே! என்று இன்னு தாகிறான். ஆய்ச்சியரோடு குரவைகோத்தவன்று அந்த ரணம் ஸாத்மிக்கைக்காக நெடும் போது மறைந்து நின்று அவர்களுக்கு மிகவும் அலமாப்பை விளைத்து, பின்னை *தாவாஜாவிர ஹுதெளிளி: ஸுயோநஹ ஸு - ஹி: விதா: ஸுய: ஸ்வி வாக்ஷாநூத்யஸேந்ய: * என்கிறபடியே புன்னுறுவல் காட்டிவந்து புருத்துகின்றாப்போலே நமக்கும் வந்து முகங்காட்டுவன் என்றிருந் தான் போலும்; வரவில்லையே யென்று கதறுகின்றான். (உ)

3152 நீயும்பாங்கல்லையாகண் நெஞ்சமே! நீளிரவும் *

ஓயும்பொழுதின்றி ஊழியாய்நீண்டதால் *

காயும்கஞ்சிலை என்காருத்தன்வாரானால் *

மாயும்வகையறியேன் வல்வினையேன்பெண்பிறந்தே.

நெஞ்சமே	மனமே!	காயும் கடு சிலை	{ (விசேஷிகளைக்) காய்கின்ற
நீயும் பாங்கு.	{ (எல்லாக் காரியங்களுக்கும்	என் காகுத்தன்	{ கடிய சார்ங்கவிலையுடைய
அல்லீ கான்	{ புதற்கருவியான) நீயும்	வாரான்	{ இராமபிரான் வந்து முகங்
	{ எனக்கு விதேயமாக		{ காட்டுகின்றிலன்;
நீள் இரவும்	{ இருக்கிறயில்லை;	வல்லியேன்	{ வல்லிய பாபத்தை யுடையேனை
ஒயும் பொழுது	{ ஏற்கனவே நீண்டு வருகின்ற	நான்	{ நான்
இன்றி ஊழி ஆய்	{ ராத்திரியும் ஒயுங்காலம் இல்	பெண் பிறந்து	{ பெண்ணாய்ப் பிறந்து
நீண்டது	{ லாமல் ஒரு கல்பமாய்க்		
ஆல்	{ கொண்டு வளர்ந்துவிட்டது;	மாயும் வகை	{ முடியும் வழியை அறிகின்ற
ஆந்தோ!		அறியேன்	{ லேன்.

* * *—அறிஷ்டங்களைத் தொலைக்கவல்லவனான இராமபிரானும் உதவ வருகின்றிலன்; முடியவும் வழிதெரியாமல் திகைக்கின்றேனென்கிறான். பிராட்டியை அசோகவனத்திலே வைத்தபோது மாயாவியான இராவணன் ‘இராமன் தலையறுப்புண்டு தொலைந்தான்’ என்று தோன்றுமாறு ஒரு மாயா சிரஸ்னைக் கொண்டுவந்து பிராட்டிக்குக் காட்டி ‘இதோபார் லீதே! உன் கணவன் தலையறுப்புண்டு ஒழிந்தான்’ என்ன, அதுகேட்டுப் பிராட்டி வருந்திக் கிடக்கும் சூனத்திலே இராமபிரான் கடற்கரையிலே நின்று தனது சார்ங்கவிலை ஒலிப்பிக்க; அவ்வொலியானது பிராட்டியின் செவியிலே புகுந்து ஆச்வஸிப்பித்ததென்று கேட்டிருந்த பராங்குச நாயகி, அப்படியாகத் தன்னையும் ஆச்வஸிப்பிக்க ஒரு விரகு செய்தருளவில்லையே! என்ற இன்னப்படித் தோன்றக் காயுங்கடுச்சிலை என் காகுத்தன் வாரானால் என்கிறான். “சார்ங்க வில் நானொலியும் தலைப்பெய்வது எஞ்ஞான்றகொலோ” என்ற ஆண்டாளுடைய கிர்வேதம் இங்கு கிணக்கத்தக்கது. (ஈ)

3153 பெண்பிறந்தாரெய்தும் பெருந்துயர்காண்கிலேனென்று *
ஒண்கடரோன் வாராதொளித்தான் * இம்மண்ணைத்
கண்பெரியசெவ்வாய் எங்காரேறுவாரானால் *
எண்பெரியசிந்தையோ தீர்ப்பாராரென்னையே? (சு)

பெண் பிறந்தார்	{ பெண்ணாய்ப் பிறந்தவர்கள்	செம் வாய்	சிவந்த அதரத்தையுடையவனும்
எய்தும்	{ அடைகின்ற		
பெரு துயர்	{ பெருந்துக்கத்தை	எம் காற் ஏறு	{ கறுத்த திருமேனியையுடைய
காண்கிலேன்	{ ‘காணமாட்டேன்’ என்		{ வனும் காளையோன்றவனு
என்று	{ மெண்ணி	வாரான்	{ மான் எம்பெருமான்
ஒண்கடரோன்	{ ஸூரியன்	வந்து	{ முகங்காட்டுகின்றிலன்;
வாரது ஒளித்	{ வாராதே மறைந்து போனான்	ஆல்	{ ஆந்தோ!
தான்	{ போலும்;	எண் பெரிய	{ நினைக்கவும் முடியாத
இ மண் அளந்த	{ இய்யுமியை யளந்துகொண்ட	சிந்தை நோய்	{ மனோவியாதியை
	{ வனும்	என்னை	{ என்னிடத்தில் தின்றும்
பெரிய கண்	{ பரந்த திருக்கண்களையுடைய	தீர்ப்பார்	{ நீக்கவல்லவர்கள்
	{ வனும்	ஆர்	{ யார் கொல்.

* * *—கண்டார்க்குப் பொறுக்க வொண்ணாதபடி நான் துன்பப்படாநிற்க, எல்லா ருடைய ஆபத்துக்களையும் போக்குவானை திரிவிக்கிரமன் வருகின்றிலன்; என்னுடைய சிந்தை நோய் தீரும்வழி என்னோ! என்கிறான். ஸூரியன் வந்தாலென்ன, ஒளித்தாலென்ன? அவனைக்கொண்டு நமக்கொரு காரியமில்லையே. வடிவழகு முதலியவற்றால் என்னைத் தோற் பிந்து எனக்குப் பரம்போக்பயனிருந்தவன் எழுந்தருளிக் காட்சி தரவில்லையே; என் சிந்தை நோயைத் தீர்க்கவல்லவனான அவன் வராதிருக்கிறபடியாலே இனி என் சிந்தை நோய் அது பவித்தே கழிக்குமித்தனைபோலும் என்ருளாயிற்று. (சு)

3154 ஆரென்னையாராய்வார்? அன்னையரும் தோழியரும் *

நீரென்னே? என்னாதே நீளிரவும் துஞ்சுவரால் *

காரன்னமேனி நம்கண்ணனும் வாராணால் *

பேரென்னையாராதால் வல்வினையென்பின்னின்றே.

(ரு)

அன்னையரும் தோழியரும்	நாய்மாரும் தோழிமாரும்	நம் கண்ணனும் நமது கண்ணபிரானும்
நீர் என்னே என்னாதே	{ 'இப்படியும் ஒரு நீர்மையுண்டாவதே' என்று எந்திறத்தில் இரங்காமல்	வாரான் வந்து முகம் காட்டுகின்றிலன்;
நீன் இரவும் துஞ்சுவர்	{ நீண்ட இராமுழுவதும் உறங்கா நிற்பார்கள்;	வல் வினையேன் { பெரும்பாணியான நான் முடிந்த பின் நின்று பின்பும் நின்று கொண்டு
ஆல்	அந்தோ!	பேர் என்னை { என் பேர் என்னை முடிய மாயாத வொட்குகிறதில்லை;
கார் அன்னமேனி	{ மேகந்தையொத்த திருமேனியையுடைய	என்னை ஆராய் { என்னைப்பற்றிச் சிந்திப்பார் வார் ஆர் { ஆருமில்லையே,

* * *—துயருறுங்காலத்திலே உதவக்கடவரான அன்னையரும் தோழிமாரும் ஆராயாதே கிடக்கின்றார்கள்; அவர்கள் உதவுதபோது வந்து உதவக் கடவனான கண்ணபிரானும் வருகின்றிலன்; இனி என் பெயரே மிக்கிருப்பது என்கிறான். உலகந்தையெல்லாம் ஆராயப் பிறந்த ஆழ்வார் தமது திருவாக்காலே தம்மைப்பற்றி “ஆரென்னையாராய்வார்” என்னும்படியாவதே! இது ஒரு விஷக்ஷணமான நேரம்போலும். வல்வினையேன் பின்னின்றி பேர் என்னை மாயாது—இது பரம்போக்கமான வார்த்தை; நான் முடிந்தாலும் என் பேர் முடிகிறதில்லையென்கிறாராழ்வார். அவருடைய திருமேனி என்றைக்கோ போனாலும் பல்லாழி பூழி தொறும் போகாதே கிற்பதன்றோ திருநாமம். இங்கே ஈட்டு ஸ்ரீஸூக்தி காண்மின்;—“ஆழ்வாருடைய திருநாமம் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்கு ஸத்தா ஹேதுவானுப் போலே இவர் தம்க்கும் ஸத்தா ஹேதுவானபடி. அடியுடைய பேராகையாலே ஸர்வர்க்கும் தாரகமாயிருக்குமே. இதனுடைய அடியுடையையே எல்லாரும் சிரஸாவதற்கிறது.” வல்வினையே லான என்னுடைய பேரானது நான் மாய்ந்துபோனாலும் எனக்குப் பின்னேயும் நின்று கொண்டு என்னை மாய்ந்தேனென்கை வொட்டுகிறதில்லை என்றபடி. என் பெயரே மிச்சமாய்படி நான் முடிந்து போகா நின்றேனென்கை பரமதாற்பரியம். “வல்வினையேன் பின்னின்றி” என்பதை “ஆரென்னையாராய்வார்” என்றதோடே கூட்டி, எனக்குத் துணைநின்று என்னை ஆராய்வாரார் என்பதாகவும் உரைக்கலாமென்பர் பன்னீராயிரவுரைகாரர்.

(ரு)

3155 பின்னின்றகாதல்நோய் நெஞ்சம்பெரிதமோல் *

முன்னின்றிராவுழி கண்புதையமுடிற்றால் *

மன்னின்றசக்கரத்து எம்மாயவனும்வாராணால் *

இந்நின்றநீளாவி காப்பாராரில்விடத்தே?

(ரு)

பின் நின்று காதல் நோய்	{ டிடரிபிடித்துத்தள்ளுவதற்கா கப்பின்தொடர்ந்து கிற்கிற ப்ரோம விபாதிவானது	ஆல் அந்தோ;
நெஞ்சம் பெரிது அதும்	{ தனக்குப்பிறப்பிடமான நெஞ்சை மிகவும் அழிக்கின்றது;	மன் னின்ற சக்கரத்து { எப்போதும் கைகழுலாது நின்று திருவாழியாழ்வானையுடைய
ஆல்	அந்தோ!	எம் மாயவனும் எம் பிரானும்
இரா ணாழி	இரவாகிற கல்பமானது	வாரான் வருகின்றிலன்;
முன் நின்று	முன்னேயிருந்து	ஆல் ஆக்லால்,
கண் புதைய	கண்டெரியாதபடி	நின்ற நீன் இ { முடியாதே நின்று நீன்கின்ற இவ்வுயிரை
முடிற்றால்	மறைத்தது;	இவ்விடத்து இந்த நிலைமையில் காப்பார் ஆர் ராகிப்பாரார்?!

* * *—முதலடிக்குப் பொருளருளிச்செய்யாநின்ற திருக்குருகைப்பிரான்பின்னான் ஆறுயிர்ப்படியில்—“முடிந்தபின்பும் செல்லுகிற விசுலேஷவ்யஸகம் ஒன்றும் பொறுக்கலாயிருக்கிறதில்லை” என்றருளிச்செய்திருக்கையாலே, பின்னின்ற என்பதற்கு, பின்னையும் நிற்கின்ற (அதாவது) நான் மரணமடைந்த பின்னையும் நலிவதாக நிற்கின்ற என்று பொருள் திருவுள்ளம் பற்றியதாக விளங்குகின்றது. “பிடரி பிடித்துத் தள்ளுவாரைப்போலே பின்னே நின்று குமுக்குகின்ற காதல் நோய் என்பது நம்பின்னையருளிச்செய்த பொருள். ‘மரணமடைந்த பின்னையும் நிற்கின்ற காதல் நோய்’ என்றால் இது எங்ஙனே பொருந்துமென்று சிலர் சங்கிக்கக்கூடும்; ‘நான் முடிந்தாலும் என் காதல் முடியாது போலிருக்கிறது’ என்று சொல்வது உலகத்தினுமுண்டே; அதுவாயிற்று இங்கு விவகிதம். (கூ)

3156 காப்பாராவ்விடத்து? கங்கிருளின்துண்துளியாய் *

சேட்பாலதுழியாய்ச் செல்கின்றகங்குல்வாய் *

துப்பாலவெண்சங்கு சக்கரத்தன்தோன்றானால் *

தீப்பாலவல்லினையேன் தெய்வங்காள்! என்செய்கேளே?

(ஏ)

இவ்விடத்து காப்பார் ஆர் { இந்நிலைமையில் ரக்ஷிப்பாரார்! }	தூபால வெண் சங்கு சக்கரத் தன் { அழுக்கற்ற எவ்வாவத்தை யுடையதாய் வெணுத்தான சங்கையும் சக்கரத்தையுமுடைய னானவன் }
கங்கு இருளின் { நன்குச் செறிந்த இருளை யுடைத்தாயும் }	தோன்றான் { தோன்றிக் காட்சி தருகின்றி லன்; }
துண் துளி ஆய் { துண்ணிதான பனித்தளியை யுடைத்தாயும் }	தெய்வங்காள் { தேவதைகளே! }
சேண் பாலது ஊழி ஆய் { மிகநீண்டுகுடும்பதான கல்பமாய்க்கொண்டு }	தீபால வல்லினை { மிகக்கொடிய பாவங்களையுடையேன் }
செல்கின்ற கங்குல் வாய் { செல்லாநிற்கிற ராத்திரிபிடத்து }	என் செய்கேன் { என்ன பண்ணுவேன்? }

* * *—இப்பேரிருளிலே என்செய்வேனென்று, உறங்காத தெய்வங்களைக் குறித்து முறையிடுகின்றான். காப்பாரார் இவ்விடத்து=ரக்ஷகனென்று பேர்பெற்றிருக்கும் பெருமான் தானும் ரக்ஷியாதே உபேக்ஷித்திருக்குமிககாலத்திலே வேறு ரக்ஷகரைத் தேடப்போமோ? கங்கிருளின் துண் துளியாய்=தடித்த கிருளும் துட்பமான பனித்துளியுமாய் என்றபடி. கங்கு என்று எல்லை நிலத்திற்குப் பேராகையாலே எல்லை நிலமாகச் செறிந்த இருள் என்ற தாயிற்று. சேட்பாலது ஊழியாய்=நீண்டு பெருகிச் செல்லுந் தன்மையதான கல்ப காலமாகி என்றபடி. இப்படிச் செல்லா நின்ற காலத்திலே * சங்கும் சக்கரமும் சிரித்த முகமும் தொங்கும் பதக்கங்களுமாய் எங்கும் கண்டறியாத ஸேவையுடனே நங்கள் பிரான் தோன்ற வேணுமே; அந்தோ! தோன்றியருளவில்லையே!, இங்ஙனே அவன் உபேக்ஷிக்கும்படி என்ன பாபம் பண்ணினேன்! தெய்வங்காள்! என் செய்வேன்? சொல்லுங்கோளென்கிறான். தேவதைகள் உறங்காதவர்கள், தானும் உறங்காதவன்; இந்த ஸாமியத்தையிட்டு அவர் களோடு உறவு கொண்டாடிக் கேட்கிறான் போலும். துயருற்ற காலத்திலே அம்மே! என் பாரைப் போலே தெய்வங்காளென்றதும் ஒரு வார்த்தைப்பாடு. (ஏ)

3157 தெய்வங்காள் என்செய்கேன்? ஓர்ரேவழையுழியாய் *

மெய்வத்துநின்று எனதாவிமெல்லிக்கும் *

கைவந்தச்சக்கரத்து என்கண்ணனுமவரானால் *

தேவந்ததன்தேன்றல் வெஞ்சுடரில்தானமே.

(அ)

தெய்வங்காள்	தெய்வங்களே!	என் கண்ணனும்	எனது கண்ணபிரானும்
ஓர் இரவு ஏழ் ஊழி ஆய்	{ ஒரு இராப்பொழுதானது ஏழு கல்பமாய்க்கொண்டு	வாரான்	வருகின்றிலன்;
மெய் வந்து நின்று எனது ஆவிமெலிவிக்கும்	{ மெய்யே முன்னேவந்து நின்று என்னுடைய உயிரை இனைக் கப்பண்ணுகின்றது;	தைவந்த தன் தென்றல்	{ தடவுகிறுப்போலிருக்கின்ற ருளிந்த தென்றலானது
கை வந்த சக்கரத்து	{ கையிலே ஸஜ்ஜையிருக்கின்ற திருவாழியாழ்வானையுடைய	வெம் சுடரில் அநிம்	{ வெவ்விய நெருப்பிற்காட்டிலும் அதிகமாகச் சுடா நின்றது.
		என் செய்கேன்	என்னபண்ணுவேன்?

* * *—தென்றலோ நலியாநின்றது, கண்ணனோ வருகின்றிலன்; என் செய்வேனென்று மீண்டும் தெய்வங்களையே நோக்கி முறையிடுகின்றான். ஓர் இரவு ஏழுழியாய் = ஸௌபரி போகத்துக்காகப் பல வடிவுகள் கொண்டாப்போல இரவு நலிவதற்காகப் பல வடிவுகள் கொள்ளா நின்றது போலும். மெய் வந்து நின்று எனதாவிலேமெலிவிக்கும் = இரா வணன் இடம் பார்த்து வந்து நலிந்தாப்போலே இதுவும் கிரஹதசையிடுத்து வந்து ஹிம்ஸைக் கின்றது. இவ்விடத்து ஈட்டில், “மோர்க்குழம்பு கொடுத்துத் தேற்றி விடுநகல் கட்டி நலிவா ரைப்போலே” என்கிற பழிஸூத்தியுள்ளது. முற்காலத்தில் பெருங்குற்றவாளர்களை முக் கோணங்கட்டியடிக்கும்போது அவர்கள் மிகவும் தணறிப்போனவாறே சிறிது ஸாத்மிக்கும் படி மோர்க்குழம்பு முதலியன கொடுத்துத் தேறுதலுண்டாக்கிப் பிறகு கிட்டிக்கோல் போட்டு ஹிம்ஸிப்பர்கள், அதைச் சொன்னபடி. விடுகம்—கிட்டிக்கோல்.

கைவந்த-விதேயமான என்றபடி. தைவந்த-தடவுகின்ற என்றபடி. (அ)

3158 வெஞ்சுடரில்தானமோல் வீங்கிருளினுன்னதுளியாய் *

அஞ்சுடரவெய்யோன் அணிநெடுந்தேர்தோன்றாதல் *

செஞ்சுடர்த்தாமரைக்கண் செல்வனும்வாராளுல் *

நெஞ்சிடர்தீர்ப்பாரினியார்? நின்றுருகுகின்றேனே,

(க)

வீங்கு இருளின்	{ மிகச் செறிந்த இருளே யுடைத்தாய்	செம் சுடர் தா மரை கண் செல் வனும் வாரான்	{ சிவந்த காந்தியையுடைய தாம ரை போன்ற திருக்கண்களை யுடைய ஐம்பாணம் வந்து
துண் துளி ஆய்	{ துண்ணிய பனித்துளியை யுடைத்தாய்க்கொண்டு		தோன்றவில்லை;
தான் வெம் சுடரில் அநிம்	{ இராப்பொழுதானது வெவ்வி ய நெருப்பிற்காட்டில்சுடாகின்றது	ஆல்	ஆதலால்
ஆல்	அந்தோ!, (இந்த நிலைமையில்)	நின்று உருகு கின்றேன்	{ கிரந்தரமாக உருகா நின்றேன்;
அம் சுடர வெய்யோன்	{ அழகிய ஒளியையுடையனான ஸூரியனுடைய	இனி நெஞ்சு இடர்தீர்ப்பார்	{ இங்கிலைமையில் (எனது) மனத்துயரைப் போக்குவாரா?.
அணி நெடு தேர் தோன்றது	{ அழகிய பெரிய தேரும் தென்படவில்லை;	ஆர்	

* * *—இரவோ மிகவும் நலியா நின்றது; ஆதித்தியனும் ஆவிர்ப்பயிக்கின்றிலன்; எம்பெருமானும் வந்து தோன்றுகின்றிலன்; நான் நின்று நோவுபடுமித்தனை போக்கி என் பாதையைப் போக்குவார் ஆறமில்லையே யென்கிறான். இராவணன் மாரீசனைத் துணை கொண்டு வந்து நலிந்தாப்போலே இராப்பொழுதானது துண்ணிய பனித்துளியைத் துணை கொண்டு வந்து வெவ்வி ய நெருப்பிற்காட்டிலும் அதிகமாகவே நலியா நின்றது; எப்படிப் பட்ட துக்கமும் இரவி தோன்றினவாறே சிறிது மறைந்தொழியுமே; அந்த இரவியின் தேர் தானும் வந்து தோன்றக் காணோமே. ஆர்த்தியிக்கால் செந்தாமரைக் கண்ணனான எம் பெருமான் வந்து தோன்றுவதென்று ஒரு முறைமையுண்டு; அப்படி அவனும் வந்து தோன் றிற்றிலன்; இனி எனது மனத்துயரை மாய்ப்பாரா? நாளை கீர்ப்பண்டமாயுருகி யொழியா நின்றேன் என்கிறான்.

(க)

3159 நின்றிருக்கின்றேனேபோல நெடுவானம் *
சென்றிருக்கின்றேனாய்ச் செல்கின்றகங்குல்வாய் *
அன்றோருகால்வையம் அளந்தபிரான்வாரானென்று *
ஒன்றோருகால்சொல்லாது உலகோவறங்குமே.

(ஐ)

...ன்று உருகுதின {	நின்றதரமாக உருகிக்கிடக்கிற என்னைப்போலே	அளந்த பிரான்	அளந்து ஆக்ரமித்துக்கொண்ட எம்பெருமான்
நெடுவானம்	பரந்த ஆகாசமானது	வாரான் என்று	வரமாட்டானென்றாகிலும்
உருகி சென்று	உருகிப்போய் (அதனால்)	ஒன்று	ஒரு வார்த்தையை
நுண் துளி ஆய்	நுண்ணிய பனித்துளியாய்	ஒருகால் சொல்	ஒருதரமேனும் சொல்லாமல்
செல்கின்ற	நடந்து வருகின்ற	லாது	
கங்குல் வாய்	இராப்பொழுதிலே,		
அன்று ஒரு கால்	முன்பொரு காலத்திலே	உலகு உறங்கும்	{ லோகமானது உறங்கு கின்றதே! ஐயோ!
வையம்	உலகத்தை	ஒ	

* * *—அந்தோ! நான் இப்பாடுபடா நிற்க இவ்வுலகில் எனக்குத் தேறுதல் கூறுவாருமில்லையே! எல்லாரு முறங்கா நின்றார்களே! என்கிறான். ஆகாசமானது இடைவிடாமல் பனித்துளியாய் இற்று விழுகின்றதென்று சொல்லப்பெறுகிறது அதற்குத் தன்னையே தருஷ்ட டாந்தமாக்குகிறான் “நின்றிருக்கின்றேனே போல” என்று. கீழே * வாயுத்திரையுகளில் “தோழியரும் யாமும்போல் நீராய் நெகிழ்கின்ற—வானமே!” என்றதை இங்கு நினைப்பது. நீர்ப்பண்டமாக உருகுகின்ற என்னைப்போலே நுண் துளியாய் இற்று உருகா நின்ற தாயிற்று நெடுவானம் என்கிறான். இப்படிப்பட்ட காலத்திலே உசாத்துணையாவார் சில நிருந்தால் ஒருவாறு கதைக்கேட்டுப் போதுபோக்கித் தரிக்கலாமே. உலகனாத் பெருமான் கதையை யெடுத்துக்கூறத் தரிப்பிக்கவுமாம், அல்லது அந்த வஞ்சகன் நமக்கும் வஞ்சகனே யாவன் என்றுசொல்லி ஆசையையறுக்கவுமாம்; ஏதேனுமொன்றைச் சொல்லலாமே உலகம்; அந்தோ! ஒன்றும் சொல்லாதே உறங்கா நின்றதே!.

(ஐ)

3160 உறங்குவான்போல் யோகுசெய்தபெருமானே *
சிறந்தபொழில்குழ் குருகாச்சட்கோபன்சொல் *
நிறம்கிளர்ந்தவத்தாதி ஆயிரத்திப்பத்தால் *
இறந்துபோய்வைகுந்தம் சேராவாறெங்ஙனேயோ.

(கக)

உறங்குவான்போல் - நித்திர செய்பவன்போல	நிறம் கிளர்ந்த	{ பண்ணிஞ்சினஅந்தாதித்
யோகு செய்த {	அந்தாதி ஆயிரத்	{ தொடைபான ஆயிரம் பாசரங்
ரக்ஷணோபாய சிந்தை பண்	துள் இப் பத்தால்	{ குளுள் இப்பதிகத்திலும்,
னிக்கொண்டிருக்கிற	இறந்து போய்	{ (அவரவர்கள்) சரிசு ஹியோகம்
எம்பெருமான்		{ பெற்றழிப்பு
சிறந்த பொழில்	{ அழகிய சோலைகளாலே சூழப்	
பெருமான்	{ பட்ட திருநகர்க்குத் தலைவ	
சிறந்த பொழில்	{ கோபன்	
சொல்	{ ரான ஆழ்வார்	
	அருளிச் செய்த	
	வைகுந்தம் சேரா	{ பரமபந்திலே புகாதொழி
	ஆறு எங்ஙனே	{ வது எவ்வண்ணம்? (புகவே
		{ புகுவார்களென்னக.)

* * *—‘இப்பத்தால் வைகுந்தம் சேராவாறு’ என்று அந்நயித்துக்கொள்ளவேண்டும். அவரவர்கள் ப்ராப்த காலத்தில் இறந்துபோவது எப்படியுமுள்ளது; அப்படி இறக்க நேருங் காலத்தில் இப்பதிகத்தின் பயனாகப் பரமபத ப்ராப்தி தவிராதென்றவாறு.

(கக)

ஐந்தாம்பத்து ஐந்தாந் திருவாய்மொழி—எங்ஙனேயோவன்னைமீர்காள்.

உருவேளிப்பாடு என்பதொன்றுண்டு; அதாவது மாநல ஸாக்ஷாத்காரம். கண்ணுக்குப் பரத்யக்ஷமாகத் தோற்றமே நெஞ்சுக்கு ஸாக்ஷாத்கார விஷயமாகை. அது இத்திருவாய்மொழியில் செல்லா நின்றது. இது பிராட்டி நிலைமையிலே நின்று பேசத் திருவாய்மொழி. தாய்மார் தலைமகட்கு அடைவு சொல்லி மீட்கப்பார்க்க, தலைமகள் 'எனக்கோ நீங்கள் அடைவு சொல்லுவது? திருக்குறுங்குடி நம்பியின் வடிவழிகளே நெஞ்சு பறியுண்டு கிடக்கு மென்னை நீங்கள் அடக்கப்பார்ப்பது முறையல்ல' என்று சொல்லுகிறபடியைச் சொல்லுகிறது.

3161 எங்ஙனேயோவன்னைமீர்காள்! என்னைமுனிவதுநீர்? *
நங்கள்கோலத்திருக்குறுங்குடிநம்பியை நான்கண்டபின் *
சங்கிலேடும்நேமியோடும் தாமரைக்கண்களோடும் *
செங்கனிவாயொன்றினோடும் செல்கின்றதென்னெஞ்சமே.

(க)

அன்னைமீர்காள் தாய்மார்களை!
நீர் என்னை முனிவது { நீங்கள் என்னைச் சிறுவது
எங்ஙனேயோ எப்படிப்பொருந்தும்!
நங்கள் நாம் அனுபவிப்பதற்குரிய
கோலம் அழகிய
திருக்குறுங் குடி { திருக்குறுங்குடிப்
நம்பியை { பெருமாளே
நான் கண்ட பின் நான் லேவிக்கப்பெற்ற பின்பு,
என் நெஞ்சம் என் மனம்தான்

சங்கிலேடும் நேமி யோடும் { சங்கு சக்கரங்களோடும்
தாமரை கண்களோடும் { தாமரைபோன்ற திருக்கண்களோடும்
செம் கனி வாய் { சிவந்த கனி போன்று ஒப்பற்ற ஒன்றினோடும் தான் அதரத்தோடும்
செல்கின்றது { நடவா நின்றது. [என்னெஞ்சில் இவையே திகழ்கின்றன வென்றபடி.]

* * *—தாய்மார்களை! என்னை நீங்கள் சிறுவது எதற்கு? சிறிப்பயனென்? வேறு மாகில் திருக்குறுங்குடி நம்பியின் வடிவழகைச் சிறுங்கோள்; 'எதுக்கு நீ இப்படிப்பட்ட வடிவழகு கொண்டாய்?' என்று நம்பியைச் சிறில் சிறுமத்தனை யொழிய என்னைச் சிறுவது முறைமையன்று. நான் ஏதேனும் ஒரு காபுருஷனைக் கண்டு மோஹித்துப் படுகிறேனோ? அழகுதானே உருக்கொண்ட திருக்குறுங்குடி நம்பியையன்றோ நான் லேவிக்கப் பெற்றது. அப்படி லேவிக்கப்பெற்ற ஸ்ஷணமே தொடங்கிச் சங்கும் சக்கரமும் செந்தாமரைக் கண்களும் செங்கனிவாயுமே என் முன்னே தோன்றுகிற, நான் அவற்றை வாய் வெருவாதே பின்னை எதை வாய்வெருவுவேன்? ஆதலால் என்னை நீங்கள் முனிவது முறைமையன்று என்றளாயிற்று.

(க)

3162 என்னெஞ்சினால்நோக்கிக்கானீர் என்னைமுனியாதே *
தென்னன்னோலைத்திருக்குறுங்குடிநம்பியை நான்கண்டபின் *
மின்னுநூலும்துண்டலமும் மார்வில்திருமறுவும் *
மன்னுநூலும்துண்டலமும் வந்தேவதும்நின்றிடுமே.

(உ)

(அன்னைமீர்காள்) தாய்மார்களை!
என்னை முனியாதே—என்னை வினாகச் சீரமல்
என் நெஞ்சினால் எனது நெஞ்சைக் கொண்டு
நோக்கி கானீர் அதுபவித்துப் பாருங்கோள்;
தென் நல் சோலை திருக் குறுங்குடி
நம்பியை நான் கண்டபின்—;
மின்னும் நூலும் { பளபள வென்று ஜ்வலிக்கிற
பூநூலும்

குண்டலமும் மகர குண்டலமும்
மார்வில் திரு மறுவும் { திருமார்பிலே விளங்குகின்ற பூநீவந்நமும்
மன்னு பூனும் { எப்போதும் கழற்ருத ஆபரணங்களும்
நான்கு தோளும் சதர்ப்புஜமும்
எங்கும் வந்து { நான் போமிடமெங்கும் வந்து
கின்றிடும் { கிற்கின்றன.

* * *—“பெண்ணே! திருக்குறுங்குடி நம்பியை நீ மாத்கிரமேயோ கண்டது; நாங்கள் கண்டதில்லையோ? நாங்களும் ஸேவித்தே யிருக்கிறோம்; ஆனாலும் உனக்கு இப்படிப்பட்ட முறைகேடு ஆகாது” என்று தாய்மார் சொல்ல, அதற்குத் தலைமகள் கூறுகின்றாள். “என்னெஞ்சினால் கோக்கிக்காணீர்” என்று. என்னெஞ்சை இரவலாக வாங்கி வைத்துக்கொண்டு நீங்கள் நம்பியை ஸேவித்தீர்களாகில் இங்ஙனே என்னைப். பொடியமாட்டீர்களென்கை. நீ கண்ட காட்சிக்கு வாசியென்? என்று தாய்மார் கேட்க, நம்பியை நான் கண்டபின், மேகத்திலே மின்னினுப்போலேயிருக்கிற யஜ்ஞோபவீதமும், பரந்த மின் ஓரிடத்திலே சுழித் தாற்போலேயிருக்கிற மகர குண்டலமும், வெறுப்புறத்திலே ஆலத்திவழிக்கவேண்டும். படியிருக்கிற திருமார்பிலேகிடக்கிற ஸ்ரீவத்தஸமும் திருவாபரணங்களும் திருத்தோள்களும் சுற்றும் வந்து என்னை நெருக்கா நின்றனவே! இதுவாயிற்று நான் கண்ட காட்சிக்கு வாசியென்கிறாள்.

(உ)

3163 நின்றிமேதிசைக்கும்வையுமென்று அன்னையரும்முனிதீர் *

குன்றமாடத்திருக்குறுங்குடிநம்பியை நான்கண்டபின் *

வேன்றிலில்லும்தண்மேவாளும் சக்கரமும்சங்கமும் *

நின்றதோன்றிக்கண் ணுள்ளீங்கா நெஞ்சுள்ளும்நீங்காவே.

(ந.)

அன்னையரும்	{ தாய்மாரான நீங்களும் (என்னைப்பற்றி)	திருக்குறுங்குடி நம்பியை நான் கண்ட பின்—;
நின்றிமே என்று	{ இப்பெண் ஸ்தத்தையாய் நிற்கி ருளென்று சொல்லியும்	வேன்றி வில்லும்— ஐயசேலமான சார்க்கமும்
திசைக்கும்	{ இப்பெண் அறிவழிந்து கிடக்கி ருளென்று சொல்லியும்	தன்மும் கௌமோதகியென்கிற கதையும் வானும் நத்தகவாளும்
என்று	{ இப்பெண் கைகின்றென்று சொல்லியும்	சக்கரமும் சங்கமும் - திருவாழி திருச்சங்குகளும் நின்று நிரத்தரமாக நின்று
நையும் என்று	{ இப்பெண் கைகின்றென்று சொல்லியும்	கண்ணுள்தோன்றி—என் கண்ணுள்ளே காணப்பட்டு நீங்கா நீங்குகின்றனவிலை;
முனிதீர்	வெறுத்துரைக்கின்றீர்கள்;	நெஞ்சுள்ளும் நெஞ்சினுள்ளும் நீங்கா நீங்குகின்றனவிலை.

குன்றம் மாடம் - குன்றம்போன்ற மாடங்களணிந்த

* * *—நம்பியழகை நினைத்துச் சற்றுப்போது ஸ்தம்பித்து நிற்பது, பின்னை அறிவு கெட்டு அசேதநவஸ்துபோலே நிற்பது, உருகி நிற்பது இப்படியான நிலைமைகளைத் தலைமகள் அடைந்து வாரா நிற்ப, தாய்மார் இதைச் சொல்லிச் சொல்லிப் பழிதுற்றத் தொடங்கினார்கள்; அதற்குத் தலைமகளுரைக்கின்றாள்; நான் ஒரு வயர்பாரக்ஷமையன்றியே ஸ்தத்தையாய் நிற்பது வாஸ்தவம்; அறிவழிந்து நிற்பதும் வாஸ்தவம்; கைந்து கிடப்பதும் வாஸ்தவம் இதற்காக நீங்கள் சீறுகைக்கு என்ன ப்ரஸக்தியுண்டு? குன்றம்போல் மணிமாட நீடு திருக்குறுங்குடி நம்பியை நான் ஸேவித்தது போல நீங்களும் ஸேவிக்கப்பெற்றாலன்றோ தெரியும். * வ்ருசேஷ்வசேஷ உ வஸஸூசி ஶீரக்யஜ்ஜிநாஸ்யஸூ—வ்ருசேஷ வ்ருசேஷ பச்யாமி சீர்க்ருஷ் ணுஜிநாம்பரம் * என்ற மாரீசனுடைய நிலைமையன்றோ எனக்குமாயிற்று. எம்பெருமானுடைய பஞ்சாயுதங்களையன்றோ என்னைச் சூழ்ந்து கிடக்கின்றன. இந்த நிலைமை உங்களுக்கு உண்டானால் நீங்களும் நின்றிடுவீர், திசைப்பீர், கைவீர்; வீணாக என்னை ஏதுக்குப் பொடிகிறீர்கள்? என்றாளாயிற்று.

(ந.)

3164 நீங்கநில்லாகண்ணநீர்களென்று அன்னையரும்முனிதீர் *

தேங்கொள்சோலைத்திருக்குறுங்குடிநம்பியை நான்கண்டபின் *

பூந்தண்மாலைத்தண்துழாயும் பொன்முடியும்வடிவம் *

பாங்குதோன்றும்பட்டமேநாணும் பாவியென்பகத்தவே

(ச)

கண்ண நீர்கள்	{ 'இவனது' கண்ணீர்த் துளிக ளானவை	மாலே	மாலேவடிவமான
நீக்க நில்லா	{ துடைத்தாலும் நிற்கின்றன	தண் துழாயும்	திருத்துழாயும்
என்று	{ வில்லை' என்று சொல்லி	பொன் முடியும்	திருவடிவோகமும்
அன்னையரும்	{ தாய்மார்களான நீக்களும்	வடிவும்	திருமேனியும்
முனிதிர்	{ சிறுகின்றீர்கள்;	பாக்கு தோன்றும்	{ திருவரைக்குப் பொருத்தமாகக் காணப்படுகிற
தேன் கொள் சோலைத் திருக்குறுங்குடி		பட்டும்	பட்டுப்பிதாம்பரமும்
நம்பியை நான் கண்ட பின்—;		நாணும்	திருவரைநாணும்
ஈ	அழகிய	பாவியேன்	{ பாவியான என்னுடைய பக்கத் திலேயேயுள்ளன.
தண்	குளிர்த்த	பக்கந்த	

* * *—கண்ணீர் ஆனந்தத்தாலுமாகலாம், சோகத்தாலுமாகலாம்; உரு வெளிப் பாடாய்த் தோற்றுகையாலே ஆனந்தமுள்ளது; அநுபவிக்கக்கிடையாமையாலே சோகமு முள்ளது. அது தோன்றவே 'பாவியேன்' என்றது. (சு)

3165 பக்கம்நோக்கிநிற்கும்நையுமென்று அன்னையரும்முனிதிர் *
தக்ககீர்த்தித்திருக்குறுங்குடிநம்பியை நான்கண்டபின் *
தொக்கசோதித்தொண்டைவாயும் நீண்டபுருவங்களும் *
தக்கதாமரைக்கண்ணும் பாவியேனுவியின்மேலனவே. (ரு)

பக்கம் நோக்கி	{ 'இவன்' அவன் எந்த பக்கமாக	தொக்க சோதி	{ ஒன்றுகத்திரண்ட சோதியை
நீரும் என்று	{ வருகின்றனென்று எதிர்பார்த்	நான்கண்ட வா	{ யுடைய கொவ்வைக்கவி
	{ திருக்கின்றனென்றும்,	யும்	{ போன்ற அகரமும்
நையும் என்று	{ (வரக்காணாமையாலே) நைகிள்	நீண்ட புருவங்	{ நீண்டிருக்கின்ற புருவங்களும்
அன்னையரும்	{ ருள் என்றும் சொல்லி	களும்	
முனிதிர்	{ தாய்மாரான நீக்களும்	தக்க தாமரை	{ தருதியான தாமரைபோன்ற
	{ முனித்து பேசுகின்றீர்கள்;	கண்ணும்	{ திருக்கண்களும்
தக்க கீர்த்தித் திருக்குறுங்குடி நம்பியை		பாவியேன் ஆள்	{ பாவியான என்னுடைய உயிர்
நான் கண்டபின்—;		யின் மேலன	{ நிலைமேலே நின்று நலியா
			யின்றன.

* * *—எம்பெருமான் எழுந்தருள்வதற்கு ஸம்பாவநையுள்ள பக்கங்களிலேயே பராங்குச நாயகியின் கண்ணோக்கம் செல்லுகின்றபடியால் அதைக்கண்டு தாய்மார்கள் முனி கின்றார்கள்; அந்தோ! இப்படியும் முனிவலாமோவென்கிறாள் தலைவி. (ரு)

3166 மேலும்வன்பழிநங்குடிக்கிவளென்று அன்னையர்கோடாள் *
சோலைகுழ்தண்திருக்குறுங்குடிநம்பியை நான்கண்டபின் *
கோலநீள்கோடிமுக்கும் தாமரைக்கண்ணும்கனிவாயும் *
நீலமேனியும்நான்குதோளும் என்னெஞ்சம்நிறைந்தனவே. (சு)

இவள்	'இப்பெண்களின்	கோலம் நீள்	{ அழகியதாய் நீண்டதான கற்ப
நம் குடிக்கு	தமது பரபந்தலத்தானத்திற்கு	கொடி மூக்கும்	{ கக் கொடிபோன்ற திருமூக்கும்
மேலும்	காலமுள்ளதையும்	தாமரை கண்	{ தாமரை போன்ற திருக்கண்
வன் பழி என்று	{ பெருத்த பழியாகிருப்பவன்' என்று சொல்லி	ணும்	{ களும்
அன்னை	தாயானவள்	தனி வாயும்	பழுத்த பழம்போன்ற அதரமும்
காண கொடாள்	{ நான் நம்பியைநேவிக்கவொண் னாதபடி தடைகிற்கின்றாள்;	நீலம் மேனியும்	நிலநிறத்தான திருமேனியும்
		நான்கு தோளும்	நான்கு திருத்தோள்களும்
சோலை குழ் தண் திருக்குறுங்குடி நம்பியை		என் நெஞ்சம்	{ எனது நெஞ்சிலே நீரம்மே
நான் கண்ட பின்—;		நிறைந்தன	{ யிருக்கின்றன.

* * *—படி கடவாப் பத்தினியாயிருக்கவேண்டிய இவள் படிக்கடந்து நடக்கின்ற ளாதலால் நம் குடிக்கு இவள் பெரும்பழியை விளைப்பவளாயிராதின்றாலென்று கருதித் தாய் மார்கள் 'இனி இவள் திருக்குறுங்குடி நம்பியைக் காணவொண்ணாதபடி செய்துவிடுவதே கருமம்' என்று பேசிக்கொள்ளுகின்றார்கள்: அந்தோ! தண்ணீர் பெருகிச் சென்றபின்பு அணைக்கட்டப் பாரிக்குமாபோலே யிராகின்றதாயிற்று இது; திருக்குறுங்குடி நம்பியை நான் காணப்பெறுவதற்கு முன்னே இவர்கள் சேமித்திருக்கவேணும்; அது செய்யாதே இன்று மறுக்கப் பார்க்குமியவர்கட்குப் பயன் யாதாகுமோ? நான் நம்பியை ஷேஷிக்கப்பெற்ற நாள் தொடங்கி, அப்பெருமானது திருமூக்கும் திருக்கண்ணும் திருவாயும் திருமேனியும் திருத் தோள்களும் என்னெஞ்சை இடமடைத்துக்கொண்டு கிடக்க இவர்களுடைய நிபந்தனைகள் இனி என்னவது என்கிறார். (சு)

3167 நிறைந்தவன்பழிநங்குடிக்கவளென்று அன்னைகாணகோடாள் *

சிறந்தகீர்த்தித்திருக்குறுங்குடிநம்பியை நான்கண்டபின் *

நிறைந்தசோதிவேள்என்கூழ்ந்த நீண்டபொன்மேனியோடும் *

நிறைந்தென்னுள்ளேநின்றோழிந்தான் நேயியங்கையுளதே. (எ)

<p>இவள் நம் குடிக்கு நிறைந்தவல் பழி என்று அன்னை காணகோடாள் சிறந்த கீர்த்தித் திருக்குறுங்குடி நம்பியை நான்கண்ட பின்—; நிறைந்த பரிபூர்ணமான</p>	<p>{ 'இப்பெண்டிள்ளை நம்முடைய பரபந்த நந்தானத்திற்கு நிலைத்து நிற்கக் கூடிய கொடியபழியாயிருப்பவன்; என்று சொல்லி நாயானவன் நம்பியை ஷேஷிக்கவொட்டுகிறதில்லை; என் உள்ளே நிறைந்து நின்று ஒழிந்தான் { எனது நெஞ்சுக்குள்ளே விடா பித்து நின்றதுண்டான்; சேமி அம் கை உளது { திருவாழியும் அழகிய திருக்கை யிலே உள்ளதாயிருக்கின்றது.</p>
--	---

* * *—கீழ்ப்பாட்டிலே 'நம் குடிக்கு இவள் வன்பழி' என்று சொல்லித் தாய்மார் முனிந்தமை சொல்லிற்று. "மனக்குற்ற மார்தர் பழிக்கில் புகழ்!" என்றபடியே பழியையே பரம்போக்யமாகக் கொள்ளும்வளாகையாலே, தாய்மார் பழிக்கப் பழிக்க, தலை மகளினுடைய அநிபர்வர்த்தி அநிகரிக்கத் தொடங்கிற்று; அதனால் "நிறைந்த வன்பழி நங்குடிக்கு இவள் என்று பின்னையும் கைசடுக்கி வையத் தொடங்கினான் தாய்; அது கண்டு தலைவி சொல்லுகிறார்; நிறைந்த சோதிவேள்எஞ் சூழ்ந்த விலகூணமான திருமேனியழகும், அல்லாத அழகிற்காட்டில் கையுந் திருவாழியுமான அழகும் என்னெஞ்சிலே வேர் விழந் தனவானபின்பு, பழியென்றாலென்? பாவமென்றாலென்? நாளைகிளைப்பது என்கிறார். (எ)

3168 கையுள்ளந்முகம்வைக்கும்வையுமென்று அன்னையரும்முனிதிர் *

மைகொள்மாடத்திருக்குறுங்குடிநம்பியை நான்கண்டபின் *

செய்யதாமரைக்கண்ணுமல்குலும் சிற்றிடையும்வடிவும் *

மொய்யநீள் குழல்தாழ்த்தோள்களும் பாலியென்முன்னிற்சுமே. (அ)

<p>நல் முகம் கையுள் வைக்கும் என்று கையுள் என்று அன்னையரும் முனிதிர் மை கொள் மாடத் திருக்குறுங்குடி நம்பியை நான்கண்ட பின்—;</p>	<p>{ 'இப்பெண்டிள்ளையானவன்' அழகிய முகத்தைக் கையிலே இட்டுவைக்கின்றான்' என்றும் சொல்லி தாய்மாரான கீத்களும் சிறிப் பொருட்கின்றீர்கள்; செய்ய தாமரை { செத்தாமரை போன்ற கண்ணும் திருக்கண்களும் அல்குலும் கடிப்பதேசமும் சிது இடையும் சிதுகினை இடையும் வடிவும் திருமேனியும்</p>
--	---

மொய்ய லீவ் { செறித்து நீண்ட கேசபாசங்கள் | பாவியேன் முன் { பாவியான என்னுடைய கண்
குழல்தாழ்ந்த தாழ்ந்துலாவப்பெற்ற நிற்கும் { முன்னே புலப்படாவிட்டன.
தோள்களும் திருத்தோள்களும்

* * *—உலகத்தில் துக்கம் விஞ்சினால் முகத்தைக் கைத் தலத்திலே வைத்துக்கொண்டு சிந்தை கலங்கிக் கிடப்பதென்று ஒன்றுண்டு. அந்த நிலைமை பராங்குசநாயகிக்கு முண்டாயிற்று; அங்ஙனே முகத்தைக் கையிலேயிட்டுக்கொண்டு நைந்துகிடந்தான்; அதுகண்ட தாய்மார் 'சான் நீன்ச்சிறுக்கிக்கு இப்படியும் ஒரு இருப்புண்டோ?' என்று முனிய, அதற்குத் தலைகூடும்பாசரமிது. (அ)

3169 முன்னின்றயென்றுதோழிமார்களும் அன்னையரும்முனிதிர் *

மன்னுமாடத்திருக்குறுங்குடிநம்பியை நான்கண்டபின் *

சேன்னினைமுடியாதியாய உலப்பிலணிகலத்தன் *

கன்னல்பாலமுதாசிவந்து என்னெஞ்சம்கழியானே. (க)

முன் நின்றய் என்று { (எழுக்கியான நீ) பலர் காண வந்து, நிற்கின்றய் என்று என்னை நோக்கிச்சொல்லி	சென்னி நீள் முடி ஆகி ஆய { திருமுடியிலே நீண்டு தோன்று கிற திருவடிவேகம் முதலாக வுள்ள
தோழிமார்களும் { தோழிமார்களும் தாய்மார்களு மான நீங்கள்	உலப்பு இல் அணி கலத்தன் { எண்ணிறந்த சேர்த்தியழகு பொருந்திய திருவாபரணங் களைபுடைய அப்பெருமான்
முனிதிர் கண்டிக்கின்றீர்கள்;	கன்னல் பால் அமுது ஆகி வந்து { கன்னலும் பாலும் அமுதமும் போலே பரம போக்யனாய் வந்து
மன்னு மாடத் திருக்குறுங்குடி, நம்பியை நான் கண்ட பின்—;	என் நெஞ்சம் { எனது நெஞ்சை விட்டுப் கழியான் { போகின்றிலன்.

* * *—மகளிர்க்கு நாணமே பெருஞ்செல்வமாதலால் ஒருவர் கண்ணிலும் புலப்படாமே மறைந்து நிற்கை முறைமையாயிருக்க, இப்பெண்பிள்ளை பலருங்காண முன்னிற்கையாவதென்? என்று தோழியரும் அன்னையரும் சிறுபாறென்றிருப்பது கண்ட தலைவியரைக்கின்றனர்; திருக்குறுங்குடி நம்பியுடைய நிவ்யாபரணங்கள் என்னெஞ்சைவிட்டு இறைப் பொழுதமகமலமல் முன்னே தோன்றா நிற்க, நான் பின்னே நிற்பது எங்ஙனம்? நாண் மடமச்சமெல்லாம் பெயர்ந்துபோம்படி அவை என்னெஞ்சை ஆக்கிரமித்த பின்பு நாண் நாணங் காத்திருக்கவொண்ணாமோ வென்றாளாயிற்று. (க)

3170 கழியமிக்கதோர்காதலளிவளென்று அன்னையர்காணகோடாள் *

வழுவில்கீர்த்தித்திருக்குறுங்குடிநம்பியை நான்கண்டபின் *

குழமித்தேவர் குழாங்கள் கைதொழச்சோதிவேள்ளத்தினுள்ளே *

எழுவதோருருவென்னெஞ்சுள்ளேழும் ஆர்க்குமறிவிரே. (ஈ)

இவள் கழிய மிக்கது ஓர் காதலன் என்று { மிகவும் அதிகமித்த விலகாண மான காதலை யுடையவன் என்று சொல்லி	கை தொழ { னேவிக்கும்படி.
அன்னையர் காண கோடாள் { தாயானவன் நம்பியை னேவிக்க வொட்டுகிறதில்லை;	சோதி வெள்ளத் தின் உள்ளே { தேஜஸ்ஸுமூலத்தினிடையிலே
வழு இல் கீர்த்தித் திருக்குறுங்குடி, நம்பியை நான் கண்ட பின்—;	எழுவது { எழுகின்ற
தேவர் குழாங்கள் { நித்ய ஸூரிகளின் திரள்கள் குடியி நெருங்கி	ஓர் உரு { விலகாணமான விக்கிரஹமானது
	என் நெஞ்சன் { எனது நெஞ்சுக்குள்ளே
	எழும் { பிரகாசிக்கின்றது;
	(அது)
	ஆர்க்கும் அறிவு { எப்படிப்பட்டவர்கட்கும் அறிய அரிது முடியாததேயாகும்.

* * *—“லோகத்தில் அபிமத விஷயங்களைப் பிரிந்தால் நாட்செல்ல நாட்செல்ல ஸ்நேஹம் குறைந்து வருவதைக் காணுகின்றோம்; அப்படியிருக்கவும் இப்பெண்பிள்ளை தான் கலந்து பிரிந்த விஷயத்தில் மேன்மேலும் காதல்மையல் ஏறுகின்றான், ஆதலால் இனி இவள் ஒருகாலும் திருக்குறுங்குடி நம்பியை வேலிக்கவொண்ணாமே செய்துவிடவேணும்” என்று அன்னை சொல்லிக்கொண்டிருக்க, அதுகேட்ட தலைவி கூறுகின்றாள்; உலகத்தாருடைய காதலின் நியாயமோ என்னிடத்தும் பார்ப்பது? லெனக்கர் ஈடுபடும் விஷயத்திலோ நான் ஈடுபட்டது; குறைவற்ற கீர்த்தியையுடைய திருக்குறுங்குடி நம்பி பக்கலின்னோ நான் ஈடுபடப் பெற்றது. நிதிய ஸூரிகளினுடைய திரளானவை பெரு வெள்ளத்திலிழிவாரைப் போலே கைகோத்துக்கொண்டு இழியவேண்டும்படி தேஜோராசியமயமானதோர் திருவுருவம் என்னெஞ்சினுள்ளே திகழா நின்றது; அதுதான் யார்க்கும் நிலமல்லாதது; அன்னதோருரு என்னெஞ்சினுள்ளே எழாநிற்க, தாய்மார் காணக்கொடுத்தாலென்ன? காணக்கொடாவிடுலென்ன? என்றாள்யிற்று.

(ய)

3171 அறிவீயப்ராணை ஆழியங்கையினையேயலற்றி *

நறியநன்மலர்நாடி நன்குருகார்ச்சடகோபன்சொன்ன *

குறிகொளாயிர்த்துள்ளிவைபத்தும் திருக்குறுங்குடியதன்மேல் *

அறியக்கற்றுவல்லார்வைட்டணவர் ஆழ்கடல்ஞாலத்துள்ளே.

(கக)

அறிவு அறிய பிராணை	{ ஒருவர்க்குமறிய வொண்ணாத ஸ்வாமியாயும்	குறி கொள்	{ எம்பெருமானுடைய திய்யாவ யவ திய்யாயுத திய்யாபரண லாஞ்சனக்களையுடையதான
ஆழி அம் கை யனையே	{ திருவாழியை அழுகிய திருக் கையிலே உடையவனாயு மிருக்கிற எம்பெருமானையே	இவை பத்தும்	இத்திருவாய்மொழியை
அலற்றி	வாய்வெருவி,	அறிய	பொருளும் தெரியும்படி.
நறிய	பரிமளம் மிக்க	கற்று	ஒதி
நல் மலர் நாடி	நல்ல பூக்களை நாடுபவரான	வல்லார்	தேறினவர்கள்
நன் குருகார்	சடகோபன் சொன்ன—;	ஆழ் கடல் ஞாலத்	{ ஆழ்ந்த கடல் சூழ்ந்த துள்ளே இந்நிலத்தின்
ஆரேத்துள்	ஆயிரம் பாசுரங்களுள்	வைட்டணவர்	{ சிறந்த பூர்வைஷ்ணவர்களாகக் கொண்டாடப்படுவார்கள்.
திருக்குறுங்குடி	{ திருக்குறுங்குடி விஷயமாகப் பேசினதாய்		

* * *—அறியக்கற்று வல்லார் வைட்டணவர்—எடு பார்த்துக் கற்கையன்றிக்கே ஆசார்யோச்சாரண ஆசார்சாரணமுக்கே அப்யஸிக்கையாகிய அத்தயநத்தைப் பண்ணி, உபதேசமுக்கத்தாலே அத்தஜ்ஞானம் பிறந்து அத்தகேற்றவாறு அனுட்டிக்கவும் வல்லாராலல் பூர்வைஷ்ணவத்தவலித்தி யுண்டாகுமென்றதாயிற்று. இப்பத்துப் பாசுரங்களைக் கற்ற தனாலேயே வைஷ்ணவத்தம் வித்தித்துவிட்டாட்டாதென்றும், திருவாய்மொழியாயிரமும் கற்றதலாகும் பலனை இப்பதிகத்திற்குமாத்திரம் கூறினது ஒருவகையான அதிசயோக்தி யென்றும் திருவுள்ளம்பற்றிய அழகியமணவாளப் பெருமாள் நாயனார் ஆசார்யஹ்ருதயத்திலே “சந்தங்களாயிரமும் அறியக்கற்று வல்லாராலல் வைஷ்ணவத்தவலித்தி” என்றருளிச்செய்தார். “ஆழ்கடல் ஞாலத்துள்ளே—வைட்டணவர்” என்றவிடத்து நம்பினையீடு—“மருபுமியர்ன ஸம்ஸாரத்திலிருக்கச்செய்தே நித்யஸூரிகளோடொக்கச் சொல்லலாம்படியாவர்கள் உகந்தரு ளின நிலங்களில் வாசியறியுமவர்கள்.”

நம்பினையீடு திருவடிகளே சரணம்.

ஐந்தாம்பத்து ஆறந்திருவாய்மொழி—கடன்ஞாலஞ்செய்தேனும்.

பிரிந்து வருந்துங்காலத்திலே 'அநுகரித்துத் தரித்தல்' என்று ஒரு முறையுண்டு; அதாவது, எம்பெருமான்தானாகவே தன்னை யநுகரித்துப் பேசி இங்ஙனே யொரு போது போக்காலே தரித்திருக்கையாம். திருவாய்ப்பாடியில் திருக்குரவை கோத்தவன்று பரீதிரைம் தலைமண்டை கொண்டு செல்ல, அது ஸாத்திக்கைக்காகக் கண்ணபிரான் பிரிந்து தன்னை மறைத்திட, அப் போது திருவாய்ப்பாடியிற் பெண்களெல்லாரும் அநுகரித்துத் தரித்தார்களென்னுமிடம் ஸ்ரீ க்ஷணுபுராணப்ரஸித்தம். அங்ஙனே அநுகரித்துத் தரிக்கும் விதம் ஆண்டாள் பக்கலிலுங் கண்ட தொன்றாகும். நோன்பு நோற்பதாகக் கொண்டு திருப்பாவை பாடியது ஆய்ச்சியர் களின். அனுட்டானத்தை அநுகரித்த படியத்தனையிறே, இத்தகைய அநுகார ப்ரகாரங்கள் உபபிஷத்துக்களிலும் காண்பனவாகும். ஆழ்வார்க்கும் அந்த அநுகார ப்ரகாரமே இத்திரு வாய்மொழியில் செல்லாநின்றது. அதுதானும் தாய்பாசுரத்தாலே வெளிவருகின்றது.

பராங்குச நாயகியானவள் ஜ்ஞான முத்தியாயுந்தானுமாய் கீதாசார்யனைப் போலே யிருந்து கொண்டு "கடல்ஞாலஞ் செய்தேனும் யானே, கடல் ஞாலமாவேனும் யானே, மலை யெடுத்தேனும் யானே, இனத்தேவர் தலைவனும் யானே" என்றாற்போலே பாசுரங்களைச் சொல்லிக் கொண்டிருக்கக்கண்ட திருத்தாயார் 'இது என்ன நிலைமை!' என்று ஆராயத் தொடங்கினாள்; 'எம்பெருமானைப் பிரிகையாலுண்டான ஆற்றுகாமியினலே அநுகரித்துத் தரிக் கின்றாள்' என்று அறியமாட்டாதவளாய்க் கலங்கிக்கிடந்தாள்; அப்போது சில பந்துவர்க்கங் கள் அங்கேவந்து சேர்ந்து, இது என்னென்று வினவ, 'ஸர்வேசுவரன் இவள் பக்கலிலே ஆவேசித்தான் போலேயிருக்கிறது' என்று கிடைக்கறுகிறபடியாய் இத்திருவாய்மொழி செல்லுகின்றது. (*)

3172 கடல்ஞாலம்செய்தேனும்யானேயென்னும் கடல்ஞாலமாவேனும்யானேயென்னும்*
கடல்ஞாலம்கொண்டேனும்யானேயென்னும் கடல்ஞாலம்கீண்டேனும்யானேயென்னும்*
கடல்ஞாலமுண்டேனும்யானேயென்னும் கடல்ஞாலத்தீச்சன்வந்தேற்க்கோலோ*
கடல்ஞாலத்தீர்க்கிவையென்சொல்லுகேன்? கடல்ஞாலத்தென்மகள் கற்கின்றவே. (க)

<p>கடல் ஞாலத்து என் டுகள் { கடல் சூழ்ந்த வுலகத்திலுள்ள வளாவு எனது பெண்பிள்ளை</p> <p>கடல் ஞாலம் செய்தேனும் யா னே என்னும் { கடல்சூழ்ந்த இவ்வுலகத்தைப் படைத்தவனும் நானேயென் கிறான்;</p> <p>கடல் ஞாலம் ஆ வேனும் யானே என்னும் { (படைக்கப்பட்ட) கடல் ஞாலத் திலே அதுபரவேசித்திருப்ப வனும் நானே யென்கிறான்;</p> <p>கடல் ஞாலம் கொண்டேனும் { (மஹாபலியிடத்தில்) கடல் ஞா லத்தை இரந்து பெற்றுக் கொ யானே என்னும் { ண்டவனும் நானே யென்கிறான்</p> <p>கடல் ஞாலம் கீண்டேனும் யா னே என்னும் { (மஹாவராஹமாகிக்) கடல் ஞா லத்தை உத்தரித்தவனும் நானே யென்கிறான்;</p>	<p>கடல் ஞாலம் உண்டேனும் யா னே என்னும் { (பிரளயத்தில்) கடல் ஞாலத்தை உள்ளே வைத்து நோக்கின வனும் நானே யென்கிறான்;</p> <p>கற்கின்ற இவை { (இப்பெண்பிள்ளை) இங்ஙனம் பேசுகிற இப்பேச்சுக்கள்</p> <p>கடல் ஞாலத்து ஈசன் வந்து ஏற கோலோ { கடல்சூழ்ந்த மண்ணுலகுக்குத் தலைவனான பெருமான் வந்து ஆவேசித்ததனாலோ!</p> <p>கடல் ஞாலத் தீர்க்கு { இவ்வுலகிலுள்ள உங்களுக்கு</p> <p>என் சொல்லு கேன் { என்ன வென்று சொல்லுவேன்?!</p>
--	---

*** என்வயிற்றிலேபிறந்த இப்பெண்பிள்ளை இங்ஙனே பேசுவது பொருத்தமற்றதாயிரா நின்றது; கிசிஷ்டாத்தவைதஸம்ப்ரதாயத்திலே தலைநிற்குமிவள் அத்தைவதம் பேசுகிறாளாக வொண் ணாது; பின்னை எதனலே இங்ஙனே பேசுகிறாளென்று பார்க்குமிடத்து, எம்பெருமான் தானே இவளிடத்து ஆவேசித்தானாகவேனுமென்று தோன்றுகிறதென்று சொல்லுபவளாய் "கடல்

ஞாலத்தீசன்வந்து ஏறக்கொலோ” என்கிறுள் தாய். வினவவந்தவர்கள், இங்ஙனம் சொன்ன திருத்தாயை நோக்கி ‘அம்மா! உன்னைக்கேட்டுத் தெளிந்து கொள்ளவந்தோம்; உனக்கும் ஒரு நிச்சயவுணர்ச்சி இல்லைபோல் காண்கிறதே, நாங்கள் தெளியும்படி ஆராய்ந்து சொல்லலாகா தோ?’ என்ன; “கடல் ஞாலத்தீர்க்கு இவை யென் சொல்லுகேன் கடல் ஞாலத்தென்மகள் கற்கின்றவே” என்கிறுள். ஸம்ஸாரத்திலேயிருந்து வைத்து நித்யஸூரிகளின் யாத்திரையாய்ச் செல்லுகிற என்மகள்படியை, நித்யஸம்ஸாரிகளாய் பகவத் விஷயம் கனுகண்டறியாத உங்களுக்கு என் சொல்லுவது! என்றவாறு.

(க)

3173 கற்கும் கல்விக்கெல்லையினையென்னும் கற்கும் கல்வியாவேனும் யானேயென்னும்*
கற்கும் கல்விசெய்வேனும் யானேயென்னும் கற்கும் கல்விதீர்ப்பேனும் யானேயென்னும்*
கற்கும் கல்விச்சாரமும் யானேயென்னும் கற்கும் கல்விநாதன்வந்தேறக்கொலோ?*

கற்கும் கல்வியீர்க்கிவை யென் சொல்லுகேன் கற்கும் கல்வியென்மகள் காண்கின்றவே. (உ)

கற்கும் கல்வி என் மகள்	{ இன்று வார்த்தை கற்கும் பருவ மாயிருக்கின்ற எனது பெண் பிள்ளை,	கற்கும் கல்வி சாரமும் யானே என்னும்	{ கற்கும் கல்விகளின் ஸாரமாகிய திருமந்திரம் முதலியனவும் நானே யென்கிறுள்;
கற்கும் கல்விக்கு எல்லை இலன் என்னும்	{ நான் எல்லை யில்லாதபடி கல்வி கள் கற்றிருக்கின்றேனென் கிறுள்;	காண்கின்ற இவை	{ (இங்ஙனமாக இப்பிள்ளையிடத் துக்) காணப்படுகின்ற இந்த வாசகங்களானவை
கற்கும் கல்வி ஆவேனும் யா னே என்னும்	{ கற்கப்படுகிற கல்விகளெல் லாம் நானேயென்கிறுள்;	கற்கும் கல்வி நா தன் வந்து ஏற கொலோ	{ கற்கும் கல்விகளால் பிரதி பாதிக்கப்படுகிற எம்பெரு மான் வந்து! ஆவேசித்தத் தலோ (அற்பேயன்.)
கற்கும் கல்வி செய்வேனும் யா னே என்னும்	{ கற்கப்படுகிற கல்விகளை நானே உண்டாக்கினேனென்கிறுள்;	கற்கும் கல்வி மீர்க்கு என் சொல்லு கேன்	{ இனிக்குக் வேண்டுகுக் கல்வி களை யுடையிரான் உங்களுக்கு என் னென்று சொல்லுவேன்?.
கற்கும் கல்வி தீர்ப்பேனும் யா னே என்னும்	{ கற்கப்படுகிற கல்விகளை (ஸம் ஹார காலத்தில்) முடித்து நா னே என்னென்குசிலிட்டு வைத் துக்கொண்டிருக்கிறேனென் கிறுள்;		

* * * கண்ணபிரான் ஸாந்திபி பக்கலிலே அறுபத்தினுக்கு நாளில் எல்லையிலாத
நூல்களையெல்லாம் அதிகரித்தனனாதலால் அதைச் சொல்லீற்றுக்கக் கொள்ளலாம். * யதொ
வாதொ திவதததெ சுபூவத உதவா வஹ * என்றபடியே வேதங்களுக்கும் நிலமல்லாதபடி
கின்றமையைச் சொல்லீற்றுக்கவுமாம்.

(உ)

3174

காண்கின்றநிலமெல்லாமாயானேயென்னும் காண்கின்றவிசும்பெல்லாமாயானேயென்னும்*
காண்கின்றவேந்தியெல்லாமாயானேயென்னும் காண்கின்றவிக்காற்றெல்லாமாயானேயென்னும்*
காண்கின்றகடலெல்லாமாயானேயென்னும் காண்கின்றகடல்வண்ணனேறக்கொலோ? *

காண்கின்றவுலகத்தீர்க்கென் சொல்லுகேன் காண்கின்றவென்காரிகைசெய்கின்றவே. (ங)

காண்கின்ற என் காரிகை	{ பகவதவிஷயத்தை உள்ளபடி கண்டுபேசுகிற என்மகள்	காண்கின்ற வெம் தி எல்லாம் யா னே என்னும்	{ காணப்படுகின்ற தேஜு; பஞ்சமும் யானே யென்கிறுள்;
காண்கின்ற நிலம் எல்லாம் யானே என்னும்	{ காணப்படுகிற பூமியெல்லாம் நானே யென்கிறுள்;	காண்கின்ற இ காற்று எல்லாம் யானே என்னும்	{ காணப்படுகின்ற வாயுக்களும் யானே யென்கிறுள்;
காண்கின்ற விசும்பு எல்லாம் யானே என்னும்	{ காணப்படுகிற ஆகாசமெல்லாம் யானே யென்கிறுள்;	காண்கின்ற கடல் எல்லாம் யானே என்னும்	{ காணப்படுகின்ற ஜலத்துவ மெல்லாம் யானே யென் கிறுள்;

(இப்படி இவர் சொல்லுவதானது)
காண்கின்ற { அழகிய கடல்போன்ற வடிவை
கடல் வண்ணன் { யுடைய எம்பெருமான் வந்து
ஏற கொலோ { ஆவேசித்ததனாலோ?
செய்கின்ற { (இப்பெண் பிள்ளை) செய்கிற
வைகளை

காண்கின்ற { இவ்வுலகமல்லது மற்றொன்று
உலகத்திற்கு { காணாதவர்களுக்கு
என் சொல்லு { என்னவென்று அடுத்துக்
கேள் { கூறுவேன்?

[காண்கின்ற என் காரிகை.] பிறரால் காணமுடியாததையும் காண்பவராயிற்று ஆழ்
வார். “என்னுதனகளைன்னும் நன்முனிவரின்பம் தலைச் சிறப்ப” என்றவிடத்து ௩௫
லேசிக்க. (நு)

3175 செய்கின்றதிதியெல்லாமாயானேயென்னும் செய்வான்றினனகளும்யானேயென்னும்*
செய்துமுன்னிறந்தவும்யானேயென்னும் செய்கைப்பயனுண்பேனும்யானேயென்னும்*
செய்வார்களைச்செய்வேனும்யானேயென்னும் செய்யகமலக்கண்ணனேறக்கொலோ?*

செய்யவுலகத்தீர்க்கிவையென்சொல்லுகேன் செய்யகனிவாய்ளமான்திறத்தே. (சு)

(இப்பெண்பிள்ளையானவன்)
செய்கின்ற திதி { நிதற்காலச் செய்கைகளெல்
எல்லாம் யானே { லாம் யானே
என்னும் { யென்கிறுள்;
செய்வான் நின் { எதிர்காலச் செய்கைகளெல்
நனகளும் யா { லாம் யானே
னே என்னும் { யென்கிறுள்;
செய்து முன் { இறந்தகாலச் செய்கைகளெல்
இறந்தவும், யா { லாமும் யானே
னே யென்னும் { யென்கிறுள்;
செய்கை பயன் { செய்கைகளின் பலன்களை
உண்பேனும் { யனுபவிப்பதும் யானே
யானே என்னும் { யென்கிறுள்;

செய்வார்களை { செய்கைகளைச் செய்கின்ற
செய்யவேனும் யா { கத்தாக்களைப் படைப்பதும்
னே என்னும் { யானே யென்கிறுள்;
(இவர் இப்படியெல்லாம் சொல்லுவது)
செய்ய கமலம் { செந்தாமரைக் கண்ணனான
கண்ணன் ஏற { எம்பெருமான் ஆவேசித்த
கொலோ { னாலோ?
செய்ய கனி வாய் { சிவந்தகனி போன்ற அதரத்தை
இள மான் { யுடையளாய் இளமான் போன்
திறந்து { ரவளான இவர் விஷயத்தில்
செய்ய உலகத் { கபடமறியாத வங்களுக்கு
தீர்க்கு { இவை என் சொல்லுகேன்?.

3176

திறம்பாமல்மன்காக்கின்றேன்யானேயென்னும் திறம்பாமல்மலையெடுத்தேனேயென்னும் *
திறம்பாமலகரைக்கொன்றேனேயென்னும் திறம்காட்டியன்றைவரைக்காதேனேயென்னும் *
திறம்பாமல்கடல்கடைந்தேனேயென்னும் திறம்பாதகடல்வண்ணனேறக்கொலோ? *
திறம்பாதவுலகத்தீர்க்கென்சொல்லுகேன்? திறம்பாதென் திருமகளெய்தினவே. (ரு)

என் திரு மகள் { என் செல்வமகளான பரம
ருத்ரையகி,
திறம்பாமல் மன் { நீதிவருமல் இந்நிலவுலகத்தை
காக்கின்றேன் { நானே காக்கின்றேனென்
யானே என்னும் { கிறுள்;
திறம்பாமல் மலை { சலியாதபடி கோவர்த்தன மலை
எடுத்தேனே { யை நானே யெடுத்தே
என்னும் { னென்கிறுள்;
திறம்பாமல் அசு { தப்பாதபடி (தேனுக்கள் முநலிய)
ரரை கொன்றே { அசுரர்களை நானே கொன்
னே என்னும் { றிட்டேனென்கிறுள்;
அன்று அக்காலத்தில்

ஐவரை பஞ்ச பாண்டவர்களை
திறம் காட்டி காட் { உபாயங்கள் காட்டி நானே
தேனே என்னும் { ரக்ஷித்தேனென்கிறுள்;
திறம்பாமல் அபாயமொன்றுமின்றிக்கே
கடல் கடைந்தே { நானே கடல் கடைந்தேனென்
னே என்னும் { கிறுள்;
(இப்படி இவர் சொல்லுவதானது)
திறம்பாத கடல் { அடியாரை கோக்குவதில் சலி
வண்ணன் ஏற { யாதவனும் கடல்வண்ணனுமா
ன கொலோ { எம்பெருமான் ஆவேசித்தத
னாலோ?

திறம்பாத உலகத் தீர்க்கு	{ இச்செய்தியை அவசியம் அறிந் நேதிரவேனுமென்று. ஸ்திர மாயிருக்கிற உலகத்தீர்க ளான உய்களுக்கு	திறம்பாத எய்தின	{ ஐயுநஞ்சொல்லி மீட்கவொன் ணாப்படி அடைந்திருக்கிற தன்மைகளைப் பற்றி
(இப்பெண் பள்ளி)		என் சொல்லு கேள்	{ என்ன வென்று சொல்லுவேன்?.

* * *, கெடுதலொன்றும் வாராதபடி நிலவுலகத்தைக் காப்பவன் எம்பெருமானே; இந்திரன் பண்டு பசிக்கோபத்தினால் ஏழு நாள் இடைவிடாது மழை பெய்ச்வித்தபோது அநாயாஸமாகக் கோவர்த்தனமலையைக் கொற்றக்குடையாகத் தாங்கி நின்றவனும் எம்பெருமானே. தேவாசுரயுத்தம் நடைபெறும்போதெல்லாம் அசுரர்களை மாய்ப்பவனும் எம்பெருமானே; பஞ்சபாண்டவர்களை ரக்ஷித்தருளினவனும் எம்பெருமானே; *மந்தரம் நாட்டி அன்று மதுரக் கொழுந் சாறுகொண்ட சுந்தரத் தோளுடையானும் எம்பெருமானே; உண்மை இங்ஙனமிருக்க, அக்காரியங்களெல்லாம் நானே செய்தேனென்கிறான் இப்பராங்குச நாயகி; இங்ஙனேசொல்லுவது கடல் வண்ணன் வந்து இவளிடத்து ஆவேசித்ததனாலே போலும். ‘கேட்டல்லது கால் வாங்கோம்’ என்றிருக்கிற உங்களுக்கு நான் எத்தைச் சொல்லுவது? “ஆழங்காலிலே யிழிந்தார்படியைக் கரையிலே நின்றாராலே சொல்லப்போமோ?” என்பது நம்பின்னாயிடு.

(டு)

3177

இனவெய்மலையேந்தினேன்யானேயென்னும் இனவேறுகள்சேற்றேனும்யானேயென்னும் *
இனவான்கன்றுமேய்த்தேனும்யானேயென்னும் இனவாநிரைகாதேனும்யானேயென்னும் *
இனவாயர்தலைவனும்யானேயென்னும் இனத்தேவர்தலைவன்வந்தேற்ககோலோ? *
இனவேற்கண்ணல்லீர்க்கிலவென்சொல்லுகேன்? இனவேற்கண்ணியென்மகளுற்றனவே. (சு)

இனம் வேல் கண்ணி என் மகள்	{ வேற்படையை யொத்திருக்கிற கண்ணழகையுடையானான என் மகள்,	இனம் ஆநிரை காத்தேனும் யானே என்னும்	{ திரளான பசுக்கூட்டங்களை ரக்ஷித்தேனும் நானே யென்கிறான்;
இனம் வேய் மலை ஏந்தினேன் யானே என்னும்	{ திரள் திரளான மூங்கில்களை யுடைய கோவர்த்தன மலை யைக் குடையாகவெடுத்தேன் யானே யென்கிறான்;	இனம் ஆயர் தலைவனும் யானே என்னும்	{ இடையர் கூட்டங்களுக்குத்தலை வனான கோபாலதருஷ்ண னும் நானே யென்கிறான்;
இனம் ஏறுகள் செற்றேனும் யானே என்னும்	{ கூட்டமாகவந்த ஏறுகளைக் கொன்றேனும் யானே யென்கிறான்;	இனம் தேவர் தலைவன் வந்து ஏற கொலோ உற்றன இவை	{ நித்யவாஸிகள் குழாங்களுக்குத் தலைவன் வந்து ஸர்வேசுவரன் வந்து ஆவேசித்ததனாலோ இவன் அடைந்த இத்தகைய விசாரங்களை
இனம் ஆன்கன்று மேய்த்தேனும் யானே என்னும்	{ கூட்டங்கூட்டமான கன்று களை மேய்த்ததும் நானே யென்கிறான்;	இனம் வேல் கண் நல்லீர்க்கு	{ வேல்போன்ற கண்ணழகை யுடையிரான உங்களுக்கு என் சொல்லுகேன் - ஏதென்று சொல்லுவேன்?.

* * * “திறம்பாமல் மலையெடுத்தேனெயென்னும்” என்று கீழ்ப்பாட்டிலும் கோவர்த்தநோத்தரணம் செய்தது நானே யென்று சொல்லியிருக்கச்செய்தேயும், மீண்டும் “இனவெய்மலையேந்தினேன் யானே” என்கிறவிது என்னென்னில்; புறருகத்தி முதலிய தோஷங்களைச் சங்கிக்க நிலமோ இது? * அத்தயந்த பக்தியுத்தாநாம் ந சாஸ்த்ரம் நைவ ச க்ரம்.* என்று நூல்வரம்பின்றியே பரிமாரும் முறைமை செல்லாநிற்க இங்ஙனே சங்கிக்க இடமில்லைகிடர்.

3178

உற்றார்களெனக்கில்லையாருமென்னும் உற்றார்களெனக்கில்கெல்லாருமென்னும் *
 உற்றார்களைச்செய்வேனும்யானேயென்னும் உற்றார்களையழிப்பேனும்யானேயென்னும் *
 உற்றார்களுக்குற்றேனும்யானேயென்னும் உற்றாரிலிமாயன்வந்தேறக்கோலோ? *
 உற்றீர்கட்கென்சொல்லிச்சொல்லுகேன்யான்? உற்றென்னுடைப்பேதையுரைக்கின்றவே. (எ)

என்னுடை	{ என்னுடைய சிறு பெண்டிள்ளை	உற்றார்களுக்கு உற்றேனும் யானே என்னும்	{ அந்நயப்பரையோஜனர்களாய்க் கிட்ருமவர்களுக்கு எல்லாவருளே முறையும் நானே யென்கிறேன்;
எனக்கு உற்றார்கள ஆறும் இல்லை என்னும்	{ எனக்கு உறவினர் ஒருவரு மில்லை யென்கிறேன்;	(இவள் இப்படிச் சொல்லுவதானது)	
இங்கு எனக்கு உற்றார்கள எல்லாரும் என்னும்	{ இவ்வுலகில் எனக்கு யாவரும் உறவினர் என்கிறேன்;	உற்றா இலி மா யன் வந்து ஏற கொலோ	{ தம்முயற்சியால் தன்னைக் கிட் டினுரில்லாத ஆச்சரிய சக்தி யுட்குணம் எம்பெருமான் வந்தது ஆவேசித்ததனுலோ?
உற்றார்களை செய்வேனும் யானே என்னும்	{ (சிலரை) எனக்கு உற்றார்களாம் படி செய்வதும் நானே யென்கிறேன்;	உற்று உரைக்கின்ற	{ உள்ளுறக்கண்டு சொல்லும் வார்த்தைகளை
உற்றார்களை அழிப்பேனும் யானே என்னும்	{ (அற்பபலன் களுக்காகக்) கிட்ரு மவர்களை (அந்த அற்பபலன் களைக்) கொடுத்த அகற்றுவதும் நானே யென்கிறேன்;	உற்றீர்கட்கு யான் என் சொல்லி சொல்லுகேன்	{ உறவினரானவர்களுக்கு நான் என்ன பாசுரத்தை யிட்டுச் சொல்லுவேன்.

* * * உற்றார்களெனக்கில்லையாரும் = இதற்குப் பலபடியாகப் பொருள் கூறலாம்; 'உற்றார்களெனக்கில்லை' என்றது 'பகைவர்களுமெனக்கில்லை' என்பதற்கும் உபலக்ஷணமாகி, * வலொஹம் வலவஹம்தெஷா நஹெ ஷெஷெஷாஹி நஹியா - னமோஹம் ஸர்வபுத்தேஷா நமே த்வேஷ்யோஸ்தி நப்ரிய:* என்று கீதையில்நுளிச்செய்தபடியே ஸர்வவாதாரணன் எம்பெருமான் என்பபடி. அன்றியே, என்னோடுண்டான ஸம்பந்தமற்றது என்பக்கல் நேசிப்பார் ஆருயில்லை என்றதாகவுமாம். பலரும் தேவதாந்தர பஜனம்பண்ணித் தொலைகின்றார்களே யல்லது என்னளவில் வருவார் ஆருயில்லையென்றபடி. உற்றார்கள் எனக்கு இங்கெல்லாரும் = கீழே உற்றார்களில்லை யென்றது அவர்கள் கருத்தாலே; இது எம்பெருமானற்றன் கருத்தாலே சொல்லுகிறது. "இராமட மூட்டிவாரைப்போலே உள்ளே பதிகிட்டு ஸத்தையே பிடித்து நோக்கிக்கொண்டு போரும்" என்றும், "கண்காணநிலையில் ஆணையிட்டு ஸிலக்குவார்களென்று கண்ணுக்குத் தோற்றதபடி நின்றது ஸத்தையை நோக்கி உடன் கேடனும்" என்றும் பிள்ளை யுலகாசிரியர் அருளிச்செய்தபடியே எம்பெருமான் எல்லாரையும் உற்றார்களாகவே கினைத்துக் காரியஞ் செய்கிறபடி. அன்றியே, எம்பெருமானைவிட்டுத் தேவதாந்தர பஜனம்பண்ணுமவர்களும் *யவஹிந:பெவதாஹகா யஜக்டை ஸூஹிதா: தெவி லாலெவ களக்டை யஜஹிவியி வஹிவ:ஷு = யெய்யந்யதேவதாபக்தா: யஜந்தே ச்ரத்தயாந்திதா:; தேபி மாமேவ கௌந்தேய! யஜந்த்யவிதி பூர்வகம். * என்று கீதையில்நுளிச்செய்தபடி. எம்பெருமானையே பஜித்தார்களாகத் தேறுகிறபடியால் அதுதன்னைச் சொல்லுகிறதாகவுமாம். (எ)

3179

உரைக்கின்றமுக்கட்பிரான்யானேயென்னும் உரைக்கின்றதிசைமுகன்யானேயென்னும் *
 உரைக்கின்றவமருமயானேயென்னும் உரைக்கின்றவமரர்கோன்யானேயென்னும் *
 உரைக்கின்றமுனிவரும்யானேயென்னும் உரைக்கின்றமுகில்வண்ணனேறக்கோலோ? *
 உரைக்கின்றவலகத்தீர்க்கென்சொல்லுகேன் உரைக்கின்றவேன்கோமளவொண்கோடிக்கே. (அ)

உரைக்கின்ற முகக் கண் பிரான் யானே என்னும்	(இப்பெயர்மீனான) ஈசுவானாகச் சொல்லப்படுகிற சிவபிரான் நானே யென்கிறான்;	உரைக்கின்ற திசைமுகன் யானே என்னும்	(இப்படிச் சொல்லுவதானது) ப்ரஸித்தான காமேகவன் னப் பெருமான் வந்து ஏற கொலோ ஆவேசித்தனாலோ?
உரைக்கின்ற அமரரும் யானே என்னும்	உரைக்கின்ற உலகத்திற்கு உரைக்கின்ற என் கோமளம் ஒன் கொடிக்கு	உரைக்கின்ற அமரர் கோன் யானே என்னும்	உரைக்கின்ற உலகத்திற்கு உரைக்கின்ற என் கோமளம் ஒன் கொடிக்கு
உரைக்கின்ற அமரர் கோன் யானே என்னும்	உரைக்கின்ற உலகத்திற்கு உரைக்கின்ற என் கோமளம் ஒன் கொடிக்கு	உரைக்கின்ற அமரர் கோன் யானே என்னும்	உரைக்கின்ற உலகத்திற்கு உரைக்கின்ற என் கோமளம் ஒன் கொடிக்கு
உரைக்கின்ற முன்வரும் யானே என்னும்	உரைக்கின்ற உலகத்திற்கு உரைக்கின்ற என் கோமளம் ஒன் கொடிக்கு	உரைக்கின்ற முன்வரும் யானே என்னும்	உரைக்கின்ற உலகத்திற்கு உரைக்கின்ற என் கோமளம் ஒன் கொடிக்கு

உரைக்கின்ற முகில்வண்ணன் = 'உரைக்கின்ற' என்ற அடைமொழி முகிலுக்குமாக லாம்; வார்த்தை சொல்லுவதொரு மேகம் போன்றவன் என்று இல்பொருளுவமை. (டி)

3180

கொடியவிலையாதும்லனையென்னும் கொடியவிலையாவேனும்யானேயென்னும் *
கொடியவிலையேயெனும்யானேயென்னும் கொடியவிலையேயெனும்யானேயென்னும் *
கொடியானிலங்கைசேற்றேனையென்னும் கொடியுடன்தொடையவனேறக்கொலோ? *
கொடியவலகத்தீர்க்கிவையென்சொல்லுகென்? கொடியேன்கொடியென்மகள் கொலங்கே. (க)

கொடிய விலையாதும் இலன் என்னும்	(இப்பெயர்மீனான) கொடிய கருமங்களின் பற்று சிறிது முடையெனல்லென் நான் என்கிறான்;	கொடிய விலையாவேனும் யானே என்னும்	கொடிய புன் உடையவன் ஏற கொலோ
கொடிய விலையாவேனும் யானே என்னும்	கொடிய புன் உடையவன் ஏற கொலோ	கொடிய விலையாவேனும் யானே என்னும்	கொடிய புன் உடையவன் ஏற கொலோ
கொடிய விலையாவேனும் யானே என்னும்	கொடிய புன் உடையவன் ஏற கொலோ	கொடிய விலையாவேனும் யானே என்னும்	கொடிய புன் உடையவன் ஏற கொலோ
கொடிய விலையாவேனும் யானே என்னும்	கொடிய புன் உடையவன் ஏற கொலோ	கொடிய விலையாவேனும் யானே என்னும்	கொடிய புன் உடையவன் ஏற கொலோ
கொடிய விலையாவேனும் யானே என்னும்	கொடிய புன் உடையவன் ஏற கொலோ	கொடிய விலையாவேனும் யானே என்னும்	கொடிய புன் உடையவன் ஏற கொலோ

* * * கொடியவிலையாவேனும் யானே = எம்பெருமானுக்குக் கர்மனம்பந்தமில்லையாகிலும் கருமங்கள் யாவும் அவனிடம் வழக்கேயாதலால் 'கொடியவிலையாவேனும் யானே' என்கிறது. கொடியவிலையாவேனும் யானே = ஆச்சிதவிரோதிகளுக்கு; கொடியவிலையாவேனும் யானே = தீர்த்தல்—ஆச்சிதர்களுக்கு. முறையே * தாநவாஹிஷத: க்ருதிராஹ * ஸவஹாவெஹொஹோகஸிஷதாஹி * என்கிற பிரமாணங்கள் காண்க. கோலம் = அழகியதன்மை. அன்றியே, 'கோல்' என்னும் வினைப்பகுதியடியாகப் பிறந்த சொல்லாகக்கொண்டு முயற்சியென்றும் பொருளுரைப்ப. கோலுதல்—முயலுதல். (க)

3181

கோலங்கொள்சுவர்க்கமும்யானேயென்னும் கோலமிலநகமும்யானேயென்னும் *
கோலம்திகழ்மோக்கமும்யானேயென்னும் கோலங்கொளும்யானேயென்னும் *

கோலங்கொள்தனிமுதல்யானேயென்னும் கோலங்கொள்முதில்வண்ணனேற்கோலோ?*

கோலங்கொளுகத்தீர்க்கென்சொல்லுகேன்? கோலம்திகழ்கோதையென் கூந்தலுக்கே. (ய)

கோலம் கொள் { (என் மகளானவன்) அழகிய
சுவர்க்கமும் யா- { ஸ்வர்க்கலோகமும் நானிட்ட
னே என்னும் { வழக்கென்கிறுள்;

கோலம் கொள் { விசித்திரகாரியங்களைச் செய்ய
தனி முதல் யா { வல்லதான மூலப்பக்குதியும்
னே என்னும் { நானிட்ட வழக்கென்கிறுள்;
(இப்படிச் சொல்லுவதானது)

கோலம் இல் { துக்கமே வடிவெடுத்த
நரகமும் யானே { நரகமும் நானிட்ட
என்னும் { வழக்கென்கிறுள்;

கோலம் கொள் { அழகிய காள மேகவண்ணப்
முதில் வண்ணன் { பெருமான் வந்து ஆவெசிக்
ஏற கொலோ { தந்துலோ?

கோலம் திகழ் { இன்பமயமான மோகமும்
மோக்கமும் யா { நானிட்டவழக்கென்கிறுள்;
னே என்னும் {

கோலம் திகழ் { அழகியமாலையையுடைய மயிர்
கோதை என் { முடியையுடையவான என்
கூந்தலுக்கு { மகள் விஷயமாக

கோலம் கொள் { பலபல சரீரங்களைப்பிரிக்ரவிக்
உயிர்களும் யா { கிற ஆத்மாக்களும் நானிட்ட
னே என்னும் { வழக்கென்கிறுள்;

கோலம் கொள் { அழகாகவந்து உட்கார்ந்திருக்
உலகத்தீர்க்குள் { கின்று உங்களுக்கு என்ன
சொல்லுகேன் { சொல்லுவேன்!.

* * * [கோலங்கொள்] ஞானிகளுக்கு நரகத்தோடு சுவர்க்கத்தோடு வாசியில்லை;

இரண்டும் அநர்த்தமென்றேபிரப்பர்கள்; அப்படியிருக்க, சுவர்க்கத்திற்கு 'கோலங்கொள்' என்றும், நரகத்திற்கு 'கோலமில்' என்றும் இங்கு அடைமொழி கொடுத்தது என்? என்னில்; உலகத்தாருடைய கருத்தாலே சொல்லுகிறபடி. சுவர்க்கத்தில் மிக்க இன்பமுண்டென்று நினைத்து அதற்கு ஸாதநாதுஷ்டாங்கனும் பண்ணுவர்களே உலகர்கள். பெரிய திருமடலில் "அறத்தின்வழி முயன்ற அன்னவர்தாம் கண்டீர்கள் ஆயிரக்கணவானவர்கோள்" என்று தொடங்கி அருளிச்செய்ததுகாண்க. சுவர்க்கமும் நரகமும் மீட்சியில்லாதவைகருத்தமாகநாம் ஜீவாத்மவர்க்கமுமெல்லாம் எம்பெருமானிட்ட வழக்கென்கிறது. (ய)

3182 கூந்தல்மலர்மங்கைக்கும்மண்மடந்தைக்கும் குலவாயர்கொழுத்துக்கும்கேள்வன்தன்னை *

வாய்த்வழுதிவளநாடன் மன்னுகருகர்ச்சடகோபன் துறேவல்செய்து *

ஆய்த்தமிழ்மலை ஆரயித்துள்ளிவையுமோர்பத்தும்வல்லார் * உலகில்

வந்துபெருஞ்செல்வத்தராய்த் திருமாலடியார்களைப்பூசிக்கநோற்றுகளே. (கக)

கூந்தல் { விஷ்ணுமான் மயிர் முடியை
யுடையவான

துறேவல் செய்து - அந்தரங்ககைக்கர்ய ரூபமாக

மலர் மங்கைக்கும் பெரிய சிராட்டிக்கும்

ஆய்த்த ஆரயித்து அருகிச் செய்த

மண் மடந்தைக் { பூமிப்பிராட்டிக்கும்
கும்

தமிழ் மலை ஆயிரத்துள் இவையும் ஓர்.

பத்தும் வல்லார்—

குலம் ஆயர் { நல்லுகுடிப்பிறப்பையுடைய நப்
கொழுத்துக்கும் { கண்ணிப் சிராட்டிக்கும்

உலகில் இவ்வுலகத்திலே

ஏந்த பெரு செள் { எல்லாரும் கொண்டாடும்படி.

வத்தர் ஆய் { யான ஸ்ரீவைஷ்ணவ லக்ஷ்மீ

திற மால் அடி { பகவத்பக்தர்களான

பூசிக்க { ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களை

கோற்றர்கள் { ஸுக்குதம் பண்ணினவர்

களாவர்

* * * இத்திருவாய்மொழி ஓதவல்லவர்கள் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்கு அடிமை செய்

யப்பெறுவர்களென்று பயனுரைத்துத் தலைக்கட்டுகிறது. திருமாலடியார்களைப் பூசிக்க நோற்றுகள்=திருமலைப் பூசிப்பதிலுங்காட்டில் அவனடியார்களைப் பூசித்தலே சிறப்பாதலாலும் ஜம்ரந்தர ஸஹஸ்ர ஸுக்குதத்தின் பயனாகவே, அது சேரவேண்டுதலாலும் இங்ஙனையருளிச் செய்யப்பட்டதென்க.

(கக)

ஐந்தாம் பத்து ஏழாந்திருவாய்மொழி—தோற்றதோன்பு.

வானமாமலைப் பெருமான் திருவடிகளிலே தம்முடைய அந்நியோபாயத்வம் முதலான வற்றை விண்ணப்பஞ்செய்து வேற்ற மரம் போலே கிழந்து சரணம் புகுகிறாயிற்று இத் திருவாய்மொழியில். சீரீவர மங்கை என்றும், சீரீவர மங்கலம் என்றும் வானமாமலை சேஷத் திரத்தின் திருநாமம். இது பாண்டி நாட்டுத் திருப்பதிகள் பதினெட்டினுள் ஒன்று. இத்திரு வாய்மொழியில் ஆறாம்பாட்டில் “வானமாமலையே! அடியேன் தொழுவந்தருளே” என்கிற பூரிஸூகத்திய நோக்குமிடத்தில் “வானமாமலை, என்கிறதருநாமம் எம்பெருமானுக்கே உள்ள தென்றும், அந்தத் திருநாமத்தையிட்டு தீவ்யதேசம் வழங்கப்பட்டு வருகிறதென்றும் சொல் லும்படி யிராநின்றது. “பாதமே சரணுக்குமெனதார்யம் வானமாமலையிலே கொழுந்துவிடும்” என்ற ஆசார்யஹ்ருதய பூரிஸூகதி இங்கு ஸ்மரிக்கத்தக்கது.

3183 நோற்றநோன்பிலேன் பூண்ணறிவிலேன் ஆகிலுமினியுன்னெவிட்டோன்றும் *

ஆற்றுகிற்கின்றிலேன் அரவினையம்மானே! *

சேற்றுத்தாமரைசெஞ்ஞவாமலர் சீரீவரமங்கலநகர் *

வீற்றிருத்தவெந்தாய்! உனக்குமிகையல்லேனங்கே.

(க)

சேறு	சேற்று நிலங்களிலே	ஆகிலும்	{ இங்ஙனே கைம்முதலற்றவனே
செஞ்ஞவாறு	செஞ்ஞெப்பயிர்களினிடையே	இனி	{ யாலும்
தாமரை மலர்	தாமரைகள் மலர்ப்பெற்ற	உன்னை விட்டு	{ இது முதலாக
சீரீவரமங்கலம்	{ சீரீவரமங்கை பென்னும்	ஒன்றும்	{ உன்னை யொழிய
நகர்	{ வானமாமலைப்பதியிலே		{ சிறிதும்
வீற்றிருத்த வர்	{ இருத்தருளும் எம்பெரு	ஆற்ற கிற்கின்றி	{ தரித்திருக்க மாட்டுகின்றி
நாய்	மானே!	லேன்	{ லேன்;
அரவின அணை	{ சேஷசயனனுன நிலவனே!	உனக்கு	{ ஸர்வரக்ஷகனென்று பேர்
அம்மானே			{ பெற்றிருக்கிற உனக்கு
நோற்ற	நாகை அலுட்டித்த	அங்கே	{ அந்த வானமாமலைப் பதிதன்
நோன்பு	இலேன்-கருமயோக முடையேனல்லேன்;		{ நிலை
துண் அறிவு	{ துட்பமான ஞானயோகமும்	மிகை அல்லேன்	{ (ரக்ஷயவர்க்கத்தில்) வெளிப்பட
இலேன்	{ உடையேனல்லேன்;		{ டவனல்லேன் [என்னை ரக்ஷித்
			{ தே தீரவேனுமென்றபடி.

* * * நோன்பு என்று கர்மயோகத்தைச் சொல்லுகிறது; தமக்குக் கர்மயோகமில்லை யென்று சொல்லவேண்டில். “நோன்பிலேன்” என்றால் போதாதோ? ‘நோற்ற நோன்பிலேன், என்னவேனுமோ? அதற்குக் கருத்து என்? என்னில்; ஒருபடியாலும் நோன்பு இல்லை என்று சொல்லப்போகாது; யாத்ருச்சிகம், ப்ராஸங்கிகம், ஆதுஷங்கிகம் என்றப்போலே சில ஸூத்ருத விசேஷங்கள் இல்லையென்னப்போமோ? ‘என் கைப்பாடாகச் செய்ததொரு கருமமில்லை’ என்று சொல்லுவதே யுத்தமாதலால் நோன்புக்கு ‘நோற்ற’ என்று அடைமொழி கொடுக்கப் பட்டது. அரவினையம்மானே! = “சென்றால் குடையாம் இருந்தால் சிங்காதனமாம்” இத்தபாதிப்படியே கைவகித கைங்கரியங்களையும் செய்யுமாறு கைக்கொண்ட திருவனந்தாழ்வான் எங்களிலே ஒருவனன்றோ? அவனைப்போலே என்னையும் அடிமைகொண்டருளவேண்டாவோ? என்பது குறிப்பு. அரவினையம்மானே! ஒன்றுமாற்றுகிற்கின்றிலேன் = நான் படுக்கையில் கண்ணுறுங்கப்பொறுதே “உள்ளஞ்சோர வுகந்தெந்நீர்விம்மி உரோமகூபங்களாய்க்கண்ண நீர்கள், துள்ளஞ்சோரத் துயிலினை கொள்ளேன்” என்னும்படி கிடவா நிற்க, நீ மெல்லிய படுக்கைபார்த்துக் கண்ணுறுங்குவதைக் கண்டு என்னால் ஆற்றமுடியவில்லையே! என்பதாகவுங் கொள்ளலாம்.

(க)

3184 அங்குந்நேனல்வேளிங்குந்நேனல்வேன் உன்னைக்காணுமவாவில்வீழ்ந்து * நான்

எங்குந்நேனுமல்வேன் இலங்கைசேற்றவம்மானே! *

திங்கள்சேர்மணிமாடநீடு சீர்வரமங்கலநகருறை *

சங்குசக்கரத்தாய்! தமிழேனுக்கருளாயே.

(உ)

இலங்கை செற்ற அம்மானே.	லங்காபுரியைத் தொலைத்த ஸ்வாமியே!	அங்குந்நேன் அல்வேன்	நித்யவேவை பண்ணுகிற நித்ய ஸூரிகளிலே சேர்ந்தவ னல்வேன்
திங்கள் சேர் மணி மாடம்	சந்திரனளவும், சேர்திருக்கிற மணி மயமான மாடங்களை யுடைத்தாய்	இங்குந்நேன் அல்வேன்	உன்னைக் கனவிலுமறியாத ஸம்ஸாரிகள் படியுமுடையே னல்வேன்,
நீடு	விசாலமான திருவிதிகளை யுடைத்தாழிமுகக்கிற	உன்னை காணும் அவாவில் வீழ்ந்து	உன்னைக் காணவேனுமென் கிற ஆசையில் படிந்தவனாகி
சீர்வரமங்கலம் நகர் உறை	சீர்வரமங்கலமில் நித்ய வாஸம் செய்தருளுகிற	எங்குந்நேனும் அல்வேன்	ஒருவர் படியிலும் சேராதவனாகி யிரா நின்றேன்,
சங்கு சக்கரத் தாய்!	சங்கு சக்கரப்பாணியான ஸர்வேச் வரனே!	தமிழேனுக்கு அருளாய்	இப்படித் தனிப்பட்டிருக்கிற என் விஷயத்தில்
நான்	அடியேன்	அருள் புரிவோனும்.	

* * * பரமபதத்தினுள்ளாரில் சேர்ந்தவனல்வேன், இந்நிலத்தினுள்ளாரிலும் சேர்ந்தவனல்வேன் என்கிறவிதற்குக் கருத்து என்னென்னில்; பரமபதத்தினுள்ள நித்யமுத்தர்கள் கருத்தருதயர்களாய்ப் பலன் கைபுழுத்தவர்களாகையாலே அன்னவர்களது வகுப்பிலே நான் சேர்ந்தவனல்வேன்; தம் தலையாலே ஸாதநாநுஷ்டானம் பண்ணிக்கிடக்கிற இந்நிலத்தினுள்ளார் வகுப்பிலும் சேர்ந்தவனல்வேன்; இதுவரையிலும் ஒரு ஸாதனமும் அனுட்டியபாமற் போனாலும் இனிமேலாவது ஸாதநாநுஷ்டானம் பண்ண யோக்யதையுண்டன்றோ என்னில்; [உன்னைக் காணுமவாவில் வீழ்ந்து நான் எங்குந்நேனுமல்வேன்] மேலும் ஸாதநாநுஷ்டானம் பண்ணவொன்றைப்படி வடிவமுரு முதலானவற்றிலே யீடுபட்டு உன்னைக் காணவொற்றுமென்னும் ஆசையாலே தளர்ந்து கிடக்கிறோனாகையாலே எவ்விதமான உபாயத்தையும் அநுஷ்டிக்கக் கூடாமல்வேன் என்கை. நீ இருந்தவிடத்தே வந்து கிடப்பு உன்னை அநுபவிக்கிறவனல்வேன்; உன்னை ஒரு பொருளாகவே மதியாத ஸம்ஸாரிகளின் திரளிலே சேர்ந்தவனுமல்வேன்; உன்னையொழியவும் தரித்திருக்கிறவர்களின் திரளிலும் சேர்ந்தவனல்வேன் என்றமாம்.

(உ)

3185 கருளாப்புக்கொடிசக்கரப்படை வானநாட! எங்கார்முகில்வண்ண !*

பொருளல்லாதவேனைப்பொருளாக்கி அடிமைகொண்டாய் ! *

தேருள்கொள்கான்மறைவல்லவர்பலர்வாழ் சீர்வரமங்கலநகர்க்கு *

அருள்செய்தக்கிருந்தாய்! அறியேனெருகைம்மாறே.

(ரு)

கருளாள் புள் கொடி	{ கருடப்பறவையைக் கொடி யாகவுடையனாய்	தேருள் கொள் நால் மறை வல்ல வர் பலர் வாழ்	{ மிகுந்த ஞானத்தை யுடைய ராய் நான்கு வேதங்களிலும் வல்லவர்களான பல ஸூரிகளும் ணவர்கள் வாழப்பெற்ற
சக்கரம் படை	{ திருவாழியை ஆயுதமாக வுடையனாய்	சீர்வரமங்கலம் நகர்க்கு	{ வானமாமலைப்பதிக்கு
வானம் நாட	{ பரமபதத்தை நாடாகவுடைய ஞான பெருமானே!	அருள் செய்து அங்கு இருந்தாய்	{ கருபைபண்ணி அத்திருப்பதிலே நித்யவாஸம் செய்யுமவனே!
எம் கார் முகில் வண்ண	{ எமக்குக் காணமேகம் போன்ற திருஅருவைக் காட்டி உபகரிக்கும்வனே!	பொருள் அல் லாத என்னை பொருள் ஆக்கி	{ அபதார்த்தமாய்க் கிடந்த வென்னை ஸ்வரூபம் பெற்றவனும் படி அக்கிரகித்த

அடிமை கொண்
பாய் { (திருவாய்மொழிபாடுகையா
கிற இக்) கைக்கரியத்தை என்
பக்கவிலே திருவுள்ளம்பற்றி
அய்; | (இப்படியாகச்செய்த மனோபகாரத்திற்கு)
ஒரு கைம்மாறு { நானொரு கைம்முதலுடையே
அறியேன் { ஒரு அறிகின்றிலேன்.

* * * கீழ்ப்பாட்டில் * சங்கு சக்கரத்தாய்! தமிழேனுக்கு அருளாயே * என்ற ஆழ்வாரை நோக்கி எம்பெருமான், 'ஆழ்வீர்! அருள் செய்யவேணுமென்கிறீர்; அப்படியே அருள் செய்வோம்; அதில் ஒரு குறையிலை: ஆனால் நாம் அருள்செய்யவேணுமானால் உம் மிடத்தில் ஏதேனும் ஒரு கைம்முதல் இருக்கவேணுமே; அப்படி ஏதேனுமுண்டாகில் சொல்லிக்காணீர்' என்ன; பிரானே! இனிமேல் நீ செய்கிற அருள் இருக்கட்டும்; இதுவரையில் உன் பக்கவில் நான் பெற்றிருக்கிற அருள் அபலபிக்கமுடியாததன்றே; ஒரு வஸ்துவாக எண்ணத்தகுந்தவனல்லாதபடி யிருந்தவென்னை வஸ்துவாக்கி இவ்வளவு அதிகாரியாம்படி செய்தருளினாயே!, இது என் பக்கவில் என்ன கைம்முதலைக்கண்டு? கீழ்க்காலத்தில் செய்த அருள் கிரஹேதுகமாலுப்போலே மேற்காலத்திலும் செய்யுமுறள் கிரஹேதுகமாயிருக்கத் தடையுண்டோ?; இனி அருள்செய்கிறாய் செய்யாதொழிகறாய்; அதில் விசாரமில்லை; இது வரை நான் பெற்றிருக்கிற அருளுக்கு என்னிடத்தில் ஒரு கைம்முதலிருந்ததாக அறிகின்றிலேனே! என்கிறார்.

(ஈ)

3186 மாறுசேர்ப்படைநூற்றுவர்மங்க ஓரைவர்க்காய்நுமாயப்போர்பண்ணி *

நீறுசெய்தவெந்தாய்! நிலங்கீண்டவம்மானே! *

தேறுஞானத்தர்வேதவேள்வியருச் சிரீவரமங்கலநகர் *

ஏறிவீற்றிருந்தாய்! உன்னைபெங்கெய்தக்கூவுவனே?

(சு)

மாறு சேர் படை நூற்றுவர் மங்க	{ விரோதிகளாய்க்கொண்டு சேர்ந்த ஸேனையுடைய அரி யோதகரிகள் தூறுபேர்களும் தொழையும்படி	தேறு ஞானத்தர் வேதம் வேள்வி அரு சிரீவரமங்க லம் நகர்	{ தெளிந்த ஞானத்தையுடையவர் களான ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களினு டைய வைதிகமாராதனம் இடைவிடாமல் நடக்குமிடமான வானமாமலைப்பதியிலே
அன்று	அக்காலத்தில்	ஏறி வீற்றிருந் தாய்	{ குடியேறிப் பெருமை தோற்ற எழுந்தருளியிருக்குமவனே!
ஓர் ஐவர்க்கு ஆய் மாயம் போர்	{ பஞ்சபாண்டவர்களுக்குத் துணைவனுயிருந்தகொண்டு	உன்னை எங்கு எய்த கூவுவன்	{ உன்னை எங்கே வந்து கிட்வே தாக நான் கூப்படுவேன்?
பண்ணி நீறு செய்த என் தாய்	{ ஆச்சரியமானபுத்தத்தைநடத்தி நீறுபடுத்தின ஸ்வாமியே!		
நிலம் கீண்டாய் மாமனே	{ பூமியைப் பரளையாபத்தில் நின் மாமனே	[உன்னை நான் கிரீப்பந்திப்பதென்றொரு பொருளுண்டோ? என்றவாறு]	

* * * அடியார்களை ரக்ஷிப்பதையே தொழிலாகவுடையவனல்லையோ நீ; என்னை ரக்ஷிப்பது உனக்கு மிகையோவென்கிறார். பஞ்சபாண்டவர்களுக்குப் பசுபாதியாயிருந்து பாரதபுத்தத்தை நடத்தித் துரியோதநாதியரைத் தொலைத்த செய்தியை ஒன்றரையடிகளாலே அநுஸந்திக்கிறார். [தேறு ஞானத்தர் இத்யாதி.] தெளிந்த ஞானம்பெற்ற மஹா விவேகிகளின் வைதிக ஸமாராதனங்கள் இடைவிடாது செல்லப்பெற்ற சிரீவரமங்கல நகரிலே அவர்களோடொக்கக் குடியேறிப் பெருப்பேறு பெற்றாளுயிருக்கிற பெருமானே! நீயே விஷயீகரிக்குமித்தனையல்லது நான் உன்னைப்பெறுகைக் கீடான முயற்சி பண்ணுகையென்று ஒரு பொருளுண்டோ? நீ கூவுதல் வருதல் செய்வதன்றே தகுந்தது என்றபடி.

(சு)

3187 எய்தக்கூவுதலாவதேயெனக்கு எவ்வதேவ்வத்துளாயுமாய்நின்ற *

கைதவங்கள்செய்யும் கருமேனியம்மானே! *

செய்தவேள்வியர்வையத்தேவரஞ்சு சீரீவரமங்கலநகர் *

கைதொழலிருந்தாய் அதுநானும் கண்டேனே.

(ரு) -

எய்த கூவுதல்	{ உன்னைப் பெறுவதற்காகக் கூப்பாடு போடுவதானது	கரு மேனி அம்	{ கரியதிருமேனி கொண்ட மானே ஸ்வாமியே!
எனக்கு ஆவதே	எனக்குத் தகுமோ?	செய்த வேள்வியர் -	கருதக்ருத்பர்களான
எவ்வ நெவ்வத் துளையும் ஆய் நின்று	{ எப்படிப்பட்ட சத்ருஸூழைத் தினுள்ளும் கலந்திருந்து	வையம் தேவர்	{ நிலத் தேவர்கள் இடைவிடாமல் அரு வர்த்திக்கிற
கைதவங்கள் செய்யும்	{ க்ருத்திரிமங்களைச் செய்யுமவ இன [அதாவது, அனாவரர்க் கத்தினுள்ளே புத்தவிக்ரஹ பரிக்கரஹம் பண்ணிக் கலந்து நின்று வைதிகருசெயைக் குலைத் து வியாமோஷிப்பித்தவன]	சிரீவரமங்கலம் நகர்	{ வானமாமலைப் பதியிலுள்ளா ரெல்லாரும்
		கை தொழ	நேஷிக்குப்படி
		இருந்தாய்	எழுத்தருளி யிருப்பவனே!
		நானும்	அடியேனும்
		அது கண்டேன்	{ அவ்விருப்புக் காணப் பெற்றேன்.

*** கீழ்ப்பாட்டில் “உன்னை யெங்கெய்தக் கூவுவனே!” என்ற ஆழ்வாரை நோக்கி எம்பெருமான் “ஆழ்வீர்! ஒன்றும் பெருதவர்போலே கூப்பிடாநின்றீரே; சிரீவரமங் கல நகரிலிருப்பை உமக்குக் காட்டித்தரவில்லையோ நான்?” என்றருளிச்செய்ய, அதற்கு ஆழ்வார், அது இல்லையென்று நான் சொன்னேனே? அவ்வளவால் த்ருப்தி பிறக்கவில்லையே! என்கிறார். எய்தக் கூவுதல் எனக்கு ஆவதே!—என்னைப் பெறுவதற்கு நீ முயற்சி பண்ண வேண்டியிருக்க, உன்னைப் பெறுவதற்கு நான் முயற்சிபண்ணவேண்டும்படியாவதே! இது தகுதியோ? என்றவாறு. சேதநலாபம் எம்பெருமானுக்கா? எம்பெருமானுடைய லாபம் சேதநலுக்கா? என்று பார்க்குமளவில், சேதநலாபம் ஈசுவரனுக்கு என்பது சாஸ்திரார்த்தமாகத் தேறி நிற்கும். தன்னுடைய ஸொத்துக் கைதவறிப்போனால் அதைப் பெறுதற்கு ஸ்வாமியானவன் முயலவேண்டியிருக்குமெயல்லது, ஸொத்து ஸ்வாமியைப் பெறுதற்கு முயல்வதென்பது கிடையாது; இது இங்கே தலைகீழாயிற்றே! என்கிறார். “அது நானும் கண்டேனே” என்று இப்பாசரம் முடிந்திருந்தாலும் வாக்கிய சேஷங்கொண்டு பூரிக்கவேணுமென்று நம்பினை திருவுள்ளம் பற்றுகிறார். ஈடு;—[“அது நானும் கண்டேனே” தேவர் செய் தருளின அம்மம் இவ்வளவண்டு; அதில் குறையில்லை எனக்கு அவ்வளவால் போராது. திருவடிகளில் கைங்கர்யமே யாத்ரையார்கப் பெறவேணுமென்று வாக்கிய சேஷமாய்க் கிடக்கிறது.”

(ரு)

3188 ஏனாமாநிலம்கீண்டவென்னப்பனே! கண்ணு! என்றுமென்னையாளுடை *

வானநாயகனே! மணிமாணிக்கக்கடரே! *

தேனமம்போழில் தன்சிரீவரமங் கலத்தவர் கைதொழவுறை *

வானமாமலையே! அடியேன் தொழுவந்தருளே.

(கூ)

ஏனம் ஆப் நிலம் கீண்ட என் ஆப் பனே	{ மஹாவராஹருசியாய் பூமி யைக்குத்தி யெடுத்தவந்து ஸ்வஸ்தானத்திலே சேர்த்த எம்பெருமானே!	தேன மா பொ ழில் தன் சிரீவர மங்கலத்தவர்	{ தேனையுடைய மாந்தோப்பு குழந்த ருள்ளிந்த சிரீவர மங்கையிலுள்ளவர்கள்
கண்ணு	கண்ணிரானே!	கை தொழ	வணக்கும்படியாக
என்றும் என்னை ஆள் உடை வானம் நாயகனே	{ எந்நாளும் என்னை அடிமை கொள்கிற திய்ய ஸூறிக்நாதனே!	உறை	அங்கு நித்யவாஸம் பண்ணுகிற
மணி மாணிக்கம் ஈடரே	{ மணி மாணிக்கம் போன்ற டேஷன்னை யுடையாரனே!	வானமாமலையே	வானமாமலைப் பெருமானே
		அடியேன் தொழ	{ அடியேன் தொழும்படியாக வந்தருளே
			{ இங்கே யெய்தக்களவார்.

* * * பிரளயத்துக்குள்ளான பூமியை வராஹவருக்கொண்டு எடுத்தாப்போலே ஸம்ஸார வெள்ளத்துக்குள்ளே “ஆவாரார் துணையென்று அலைநீர்க்கடலுளமுந்தும் நாவாய் போல், பிறிதிக் கடலுள் கின்று நான் துளங்க” என்கிறபடியே அலைந்துழல்கின்ற என்னையும் எடுத்தருளவேணுமென்னுங் கருத்துப்பட ‘எனமாய் கிவங்கீண்டவென்னப்பனே!’ என்கிறார். ‘வானமாமலை’ என்பது திவ்யதேசத்தின் திருநாமமாக வழங்கி வந்தாலும் இது எம்பெருமானுடைய திருநாமமேயென்பது இங்கு ஸ்பஷ்டமாகிறது. ஆகாசத்தளவும் சென்று கிட்றும் படி ஒங்கின மலைபோலே யிராகின்ற எம்பெருமானை மலையாகவே கூறுதல் லக்ஷணையென்க. (சு)

3189 வந்தருளியென்னெஞ்சிடங்கொண்ட வானவர்கோழந்தே? * உலகுக்கோர்

முந்தைத்தாய்தந்தையே! முழுவேழலகுமுண்டாய்! *

சேந்தொழிலவர்வேதவேள்வியருச் சிரீவரமக் கலநகர் *.

அந்தமில்புகழாய்! அடியேனையசற்றேலே.

(எ)

வந்தருளி என் { பரமபதம் முதலியவற்றை
நெஞ்ச இடம் { விட்டு எழுந்தருளி என்ன
கொண்ட { நெஞ்சை இருபிடமாகக் கொண்ட

வானவர் கொழந்தே { நித்ய ஸூரிகளாதனே!

உலகுக்கு { இவ்வுலகுக்கு

ஓர் முந்தை தாய் { அநாதிலீத்த மாநாபிதாவான
தந்தையே { வனே!

முழு எழ் உலகும் { கைல லோகங்களையும் திரு
உண்டாய் { வாயிற்றிலே வைத்து நோக்கின
வனே!

செம் தொழிலவர் { சிறந்த அனுட்டானங்களை
யுடையவர்களான ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களினுடைய

வேதம் வேள்வி { வைதிகஸமாராதனம் இடை
அரு { யரும் கடக்கப்பெற்ற

சிரீவரமக்கலம் { வானமாமலைப்பதியிலே
நகர் {

அந்தம் இல் { முடிவில்லாத புகழையுடையவ
புகழாய் { ஐய எழுந்தருளியிருப்ப
வனே!

அடியேனை அகற் { என்னைப் புறம்புபடுத்தா
றேல் { தொழிய வேணும்,

* * * கீழ்ப்பாட்டில் “அடியேன் தொழுவந்தருளே” என்றாரே; அர்ச்சாவதார ஸமாதியைக் குலைத்துக்கொண்டு சிரீவரமக்கல நகரிலிருந்து திருக்குருகூரிலே திருப்புளியடிமலே வந்து காட்சிதரவேணுமென்றயிற்று ஆழ்வாருடைய கோரிக்கை; அங்கனே வரக் காணாமையாலே ‘உபேக்ஷித்தான் போலும்’ என்றஞ்சி ‘பிரானே! என்னை உபேக்ஷியாதொழிய வேணும்’ என்கிறார். பாசரம் தொடங்கும்போதே ‘வந்தருளி’ என்றிருக்கின்றபடியாலே உபேக்ஷித்தானென்று நினைப்பது எங்கனே பொருந்தும்? என்னில்; கீழ்ப்பாட்டிலே அபேக்ஷித்தபடியே வந்தருளினபடியைச் சொல்லுகிறதன்று இது. “வடதடமும் வைகுந்தமும் மதிந்துவரபதியும் இடவகைகளிகழ்ந்திட்டு என்பாடீடவகை கொண்டனையே” என்னுமா போலே பரமபதம் முதலானவிடங்களை விட்டுத் தம் ஹருதயத்திலே வந்து குடிக்கொண்டிருக்கிறபடியைச் சொன்ன வித்தனை. “வந்தருளி யென்னெஞ்சிடங்கொண்ட” என்கிறவிடத்திலே நம்பினையிட்டு ஸ்ரீஸூக்தி பரமபோகப்பமானது. அது வருமாறு;—“பட்டர் ஸ்ரீ புஷ்பயாகம் அணித்தானவாரே நஞ்சீபரைப் பலகாலும் இயல் கேட்டருளவர்; ஒரு கோடையிலே திருவிதிலே நீரைவிட்டு எழுந்தருளியிருந்து இப்பாட்டை இயல் சொல்லுபென்று ஜீயரை அருளிச்செய்து தாம் இத்தை அநுஸந்தித்திருந்து அனந்தரத்தே தாமும் இப்பாட்டை இயல் சொல்லி ‘யமகியமாதி க்ரமத்தாலே யெழிய வஸ்துவை மகம்பண்ணிப் புறம்புள்ள பரக்கையறுத்து அநுஸந்திக்கப்பக்காலும் சுக்கான்பரலபோலேயிருக்கக்கடவ நெஞ்சுகள் பதஞ் செய்ப்பும்படி, தார்மிகராயிருப்பார் இவை சில நரச்சொற்களைப் பொகட்டுப் போவதே!’ என்றருளிச்செய்தார்; நஞ்சீயர் இவ்வார்த்தையை உருத்தோறுமுருளிச்செய்வர் என்றருளிச் செய்வார்.

(எ)

3190 அகற்றீவைத்தமாயவல்லீம்புலன்களாமவை நன்கறிந்தனன் *
 அகற்றியென்னையும் நீ அருஞ்சேற்றில்லிழ்த்திகண்டாய் *
 பகர்க்கதிரிமணிமாடநீ சிவரமங்கவாணனே! * என்றும்
 புகற்கரியவெந்தாய்! புள்ளின்வாய்பிளந்தானே! (அ)

பகர் கதிர் மணி மாடம் நீடு சிவீ வரமங்கை வாழ் நனே	{ மிகுந்த ஒளியை யுடைத் தான மணிமாடங்கள் ஒங்கி யிருக்கப்பெற்ற வானமாமலைப் பதியிலே வாழுவவனே!	மாயம் வல் லும் புலன்கள் ஆம் அவை நன்கு அறிந்தனன்	{ ஆச்சரியமான செய்கைகளை யுடைய பலிஷ்டங்களான பஞ் சேத்திரியங்களை உள்ளபடியே அறியப்பெற்றேன்;
என்றும் புகற்கு அரிய எந்தாய்	{ ஒருகாணும் (உகவாதவர்களுக்கு) ப்ராபிக்கவொன்னுதன்வாயி யே!	நீ	பரம காருணிகனான நீ
புள்ளின் வாய் பிளந்தானே	{ பகாசுரனது வாயை இரு துண்டமாக்கி அவனை முடித்தவனே!	என்னையும் அகற்றி	{ அடியேனையும் உன் பக்கலில் நின்றும் அகலச் செய்யது
அகற்ற நீ வைத்த	{ ஒதுக்குகைக்காக நீ உண் டாக்கி வைத்த	அரு சேற்றில் வீழ்த்தி கண்டாய்	{ கால்வாங்கிக் கரையேற முடி யாத விஷயங்களாகிற சேற்றி லே தள்ளிவைக்கின்றாயே!.

* * * கீழ்ப்பாட்டில் * அடியேனையகற்றேலே * என்று ஆழ்வார் பிரார்த்திக்கக்
 கேட்ட எம்பெருமான் “ஆழ்வீர்! உம்மை அகற்றுவதற்கு என்ன ப்ரானத்தியுண்டாயிற்று?
 அப்ரஸக்தமாக ஏதுக்கு இரக்கிறீர்?” என்றருளிச்செய்ய, பிரானே! அடிமைக்கு விரோதியான
 எம்ஸாரத்திலே என்னை வைத்திருப்பது அகற்றிப்படியன்றோ; அப்ரஸக்தமாயோ என்
 பேச்சிருப்பது? என்கிறார். மூன்றாமடியில் “பகர்க்கதிர்” என்றும், “பகற்கதிர்” என்றும்
 பாட பேதமுள்ளதாக விவாக்கியானங்களில் காட்டப்படுகிறது. இடையினை ரகரமான
 பாடத்தில், பகர் என்றும், கதிர் என்றும் ஒளியாய், மிக்க வெளியையுடைய என்றபடி: வல்
 லினை நகரமான பாடத்தில் பகல் என்று ஸூரியனுக்குப் பேராகையாலே ஸூரியமண்டலத்
 தளவுஞ் செல்லவுயர்ந்து ஒளியையுடைய மணிமாடங்கள் என்றபடி. (அ)

3191 புள்ளின்வாய்பிளந்தாய்மருதிடைபோயினாய்! எருதேழுமீத்த * என்
 கள்ளமாயவனே! கருமாணிக்கக்கடரே! *
 தேள்ளியார்திருநான்மறைகள்வல்லார் மலிதன்சிவீவரமங்கை *
 உள்ளிருந்தவெந்தாய்! அருளாய்யுமாறெனக்கே. (ஆ)

புள்ளின் வாய் பிளந்தாய்	{ பகாசுரனையழித்தவனே!	கரு மாணிக்கம்	{ கரியமாணிக்கத்தின் ஒளி சுடரே
மருது இடை போயினாய்	{ இரட்டை மருதமரங்களினிட யே தவழ்ந்து சென்றவனே!	தெள்ளியார் திரு	{ தெளிந்தவர்களாயும் விலகா நால் மறைகள்
ஏழ் எருது அடர்த்த	{ ஏழு விஷயங்களையும் வலி தொலைத்தவனாயும்	வல்லார் மலி	{ வல்லார்களாயுமிருப்பார் நினைத்திருக்கப்பெற்ற ருளிந்த
என்	என் திறத்திலே	தண் சிவரமங் கை உன்	{ வானமாமலைப்பதியிலே இருந்த எந்தாய் எழுந்தருளியிருக்கும் ஸ்வாமியே!
கள்ளம் மாயவ னே	{ கள்ள மாயங்களைச் செய்து போருமவனே!	எனக்கு உய்யும் ஆறு அருளாய்	{ அடியேனுக்கு ஐவ்ஜீவநோபா யத்தை அருளிச்செய்யவேணும்.

* * * கீழ்ப்பாட்டில் “அகற்றியென்னையும் நீ அருஞ்சேற்றில் வீழ்த்திகண்டாய்”
 என்னக்கேட்ட எம்பெருமான், “ஆழ்வீர்! உம்முடைய வினைகளாகிற பிரபல விரோதிகள்
 காரணமாக நீர் அருஞ்சேற்றில் விழுந்து கிடந்தீராகில் இதற்கு நான் என் செய்வது?”
 என்ன; அதற்கு ஆழ்வார், “பிரானே! இதற்கு மேற்பட்ட பிரபல விரோதிகளையெல்லாம்
 அநாயாஸமாக அழித்திருக்கிறவுனக்கு இது ஒரு வார்த்தையோ? இப்படியும் ஒரு கள்ளத்தன
 மான பேச்சுண்டோ?” என்கிறார். (ஆ)

3192 ஆறெனக்குறின்பாதமே சரணாகத்தந்தொழிந்தாய் * உனக்கோர்கைம்
மாறுநாளுன்றிலேன் எனதாலியுமுனதே *
சேறுகோள்கரும்புப்பெருஞ்செந்நெலும் மலிதண்சிரீவரங்கை *
நாறுபூந்தண்மோய்முடியாய்! தேய்வநாயகனே!

(ஹ)

சேறு கொள் கரும்பும் பெரு செந்நெலும் மலி தண் சிரீவரங் கை	{ சேற்று நிலங்களிலே வளர் கின்ற கரும்புகளும் பெரிய செந்நெற் பயிர்களும் மலிந் திருக்கப்பெற்ற குளிர்த்ந வான மாமலைப்பதியிலே (எழுந்தருளி யிருக்கிற)	ஆறு நீன் பாதமே சரண் ஆக தந்தொழிந்தாய்	{ உபாயமோவென்றால் உன் திருவடிகளே உபாயமாக அதுகரவரித்து விட்டாய்; (இந்த மஹாபகாரத்திற்கு) உனக்கு ஓர் கைம் { உன் விஷயத்திலே ஒரு பிரதி மாறு ஒன்று யுபகாரமு முடையேனல் நான் இலேன் { லேன்; எனது ஆவியும் என்னுடைய ஆத்மாவும் உனதே { ஏற்கனவே உன்னுடைய தாமிராகின்றது.
நாறு பூ தண் துழாய் முடி யாய்	{ பரிமளம் மிக்க திருத்துழாய் மாலையணிந்த திருமுடியை யுடையவனே!		
தேய்வநாயகனே எனக்கு	தேய்வநாயகப் பெருமானே! அடியேனுக்கு		

* * * ஏற்கனவே தமக்குக் கிடைத்திருக்கிற அத்தவவளைய விசேஷத்திற்கு க்ருதஜ்ஞ
தாநுஸந்தாரம் பண்ணுகிறாற்பாட்டில். ஆறு என்று வழிக்குப் பெயர்; அதாவது உபாயத்
தைச் சொன்னபடி. மேலே, சரணாக என்றவிடத்தில் சரண் என்ற சொல் 'சரணிய!' என்ற
வடசொல்லின் விகாரமாய் உபேயத்தைச் சொல்லிற்றாகும். ஆக, "எனக்கு நீன் பாதமே
ஆறு சரணாகத் தந்தொழிந்தாய்" என்று அந்வயித்து "ப்ராய்ய ப்ரபாகங்களிரண்டும் உன்
திருவடி மலர்களே யென்றிருக்கும் இவ்வத்யவளையத்தை எனக்கு வலபாலமாம்படி தந்தரு
ளினிய" என்றருளிச்செய்வர் பின்னரன். பட்டர், ஆறு என்பதற்கும் சரண் என்பதற்கும்
உபாயமென்கிற பொருளையே கொள்வர். உபாயப் பொருள்தான் சரணம் என்கிற வட
சொல் சரணென்று நிரிந்ததாகக் கொண்டபடி. உபாயமென்னும் பொருளிலே இரண்டு
சொற்கள் கிடத்தனவாகில் எவ்வனே அந்வயிக்கிறதென்னில்; பதவுரையிற் காண்க. (ஹ)

3193 தேய்வநாயகந்நாரணன் திரிவிக்கிரமனடியிணையிசை *
கோய்கொள்பூம்பொழில்குழ் குருகூர்ச்சடகோபன் *
செய்தவாயிரத்துள்ளிவை தண்சிரீவரமங்கைமேயபத்துடன் *
வைகல்பாடவல்லார் வாளுேர்க்காரவமுதே.

(கக)

தேய்வநாயகன் நாரணன் திரி விக்கிரமன்	{ எம்பெருமானுடைய	ஆயிரத்துள் இவை	ஆயிரத்தினுள்ளே இந்த
அடி இணை மிசை கொய் கொள் பூ பொழில் சூழ் குருகூர் சடகோ பன்	{ உபய பாதங்களிலே ஆழ்வார்	தண் சிரீவரமங் கை மேய பத்து உடன் வைகல் பாட வல்லார்	{ வானமாமலைப்பதி விஷயமான பதிகத்தை கருத்துடனே எப்போதும் பாட வல்லவர்கள்
செய்த அருளிச் செய்த		வாளுேர்க்கு ஆரா அமுது	{ நித்ய ஸ்திரிகளுக்கு. ஆராவமு தமாயிருப்பார்கள்.

ஐந்தாம்பத்து—எட்டாந் திருவாய்மொழி ஆராவமுதே.

கிழ்த் திருவாய்மொழியிலே வானமாமலை பெயம்பெருமான் திருவடிகளிலே வேற்ற
மரம்போலே விழுந்த மிகப்பெரிய ஆர்த்தியோடே சரணம் புகச்செய்தேயும் அப்பெருமான்
முகங்காட்டிற்றிலன்; இன்னார்க்கு இன்னவிடத்திலே முகங்காட்டுவது என்றொரு நினைப்பு

உண்டே எம்பெருமானுக்கு; அதனாலே இவர்க்குத் திருக்குடந்தையிலே முகங்காட்டுவதாக அவன் நினைப்பிட்டிருக்கவுங்கூடும்; ஆழ்வார் அப்படியே கருதினார். நமக்குத் திருக்குடந்தையிலே காட்சி தந்தருள்வதாக எம்பெருமான் ஸங்கல்பித்திருக்கக் கூடுமென்று எண்ணினார். எண்ணி, 'அங்குச் சென்று புகவே நம் அபேக்ஷைத் தலைக்கட்டும்; குறைகளெல்லாம் தீரும்' என்று கனக்கப் பாரித்துக்கொண்டு திருக்குடந்தையிலே சென்று புருந்தார். சித்திரகூட மலைச்சாரலிலே வந்து சேர்ந்த பரதாழ்வான் தான் கிளைத்தபடியான பரிமாற்றம் ஒன்றும் பெறுதாப்போலே, ஆழ்வாரும் புகக்கிடத்தில் திருக்கண்களை அவரவழித்துக் குளிர நோக்கி யருளுதல் திருப்பவளத்தைத் திறந்து ஒரு வார்த்தையருளிச் செய்தல் அனைத்தல் முதலானவற்றிலே ஒன்றுஞ் செய்யக்கண்டிலர். அக்ரூரன் கண்ணபிரானிடத்து வரச்செய்தே * மாம் அக்ருரேதி வக்ஷயதி * என்று கனக்கப் பாரித்துக்கொண்டுவந்து மனோதித்தபடியே பெற்று நென்று கேட்டிருந்தோம்; அவ்வருளை ஒன்றும் தாம் பெறுமையாலே மிகவருந்தி, ஸ்தவந்தய ப்ரஜையானது தாய்ப்பக்கலிலே கிட்டி முகம் பெறுவிட்டால் அலமந்து நோவுபடுமாபோலே அவன் ஸந்திதியிலே தளர்ந்து கிடந்து கூப்பிட்டு இன்னும் எத்தனை திருவாசல் தட்டித்திரியக் கடவேன்! என்னுமார்த்தியோடே தலைக்கட்டுகிறார்.

3194 ஆராவமுதேயடியேனுடலம் நிண்டாலன்பாயே *

நீராயலைந்துகரையவருக்குகின்ற நெமோலே ! *

சீரார்செந்நெல்கவரிவீசம் செழுநீர்த்திருக்குடந்தை *

ஏறார்கோலம்திகழக்கிடந்தாய் கண்டேனெம்மானே !

(க)

ஆர அமுதே { எவ்வளவு அதுபலித்தாலும்
எம்மானே { துருத்தியிறவாத அமுதாயைய
அடியேன் உட { என்னுடைய சரீரமானது
டம் நின் பால் { உன் திறத்தில் அன்புதானே
அன்பு ஆய் ஏ { வடிவெடுத்ததாகி
நீர் ஆய் அலைந்து { நீர்ப்பண்டமாக உருகி
கரைய { வியாலுப்பட்டு
உருக்குகின்ற { கரையும்படியாக
நெடுமாலே { உருகப்பண்ணுநிற்கிற ஸர்
வேசுவரனே!

சீர் ஆர் செந் { சீர்மையிசை செந்நெற்பயிர்கள்
நெல் கவரி வீசம் { சாமரம்போல் வீசப்பெற்று
செழு நீர் { செழு மைதங்கிய தீர்த்தங்களை
திரு குடந்தை { திருக்குடந்தையிலே
ஏர் ஆர் கோலம் { அழகு பொருந்திய திருமேனி
திகழ { விளங்க
கிடந்தாய் { சாய்ந்தருளியு (அவ்வழகை)
கண்டேன் { ஸேவிக்கப்பெற்றேன்.

* * * இத்திருவாய்மொழியிலே நம் பூருவர்கள் பேராவும் ஈடுபட்டிருப்பார்களாயிற்று. இங்கு ஈட்டில் நம்பிள்ளை அருளிச்செய்வது பாரீர்;— “உத்தராயுதியிலே லோகணாங்க மஹாமுனிகள் வர்த்தியாரிற்கு, இங்குத்தையானொருவன் அங்கேறச்செல்ல, ‘பிள்ளாய் தகவினா பூயியில் விசேஷமென்?’ என்றுகேட்க, ‘திருவாய்மொழி யென்றொரு பிரபந்தமவதரித்து சிஷ்டர்கள் பரிசுரவித்துப் பேராக் கொண்டாடிக்கொடு பேராருளினார்கள்’ என்ன, ‘அதிலே உனக்குப் போவதொரு சந்தை சொல்லிக்கொளாய்’ என்ன, ‘*ஆராவமுதே* என்கிற வித்தனையும எனக்குப்போம்’ என்ன, ‘நாராயணதி நாமங்கள்கிடக்க இவ்வனையொரு நிர்த்தேசமுண்டாவதே! இச்சொல் நடையாடுகிற தேசத்தேறப் போவோம்’ என்று அப்போதே புறப்பட்டுப் போந்தார்.” [சீரார் செந்நெல்] “செந்நெலுக்குச் சீர்மையாவது—ஆராவமுதாழ்வார்க்கு அமுது படியாகப்பெறுகிற சீர்மை” என்பர் நம்பிள்ளை. அர்ச்சாவதாரத்திலே எம்பெருமானுடைய திருப்பவளத்துக்குப் பாங்காக நிவேதனமாகப்பெறுகிற சீர்மை செந்நெற்பயிர்களுக்காம். (க)

3195

எம்மானே! என்வெள்ளைமூர்த்தி என்னையாள்வானே!*

எம்மாவருவும்வேண்மோற்றல் ஆவாயெழிலேறே!*

செம்மாகமலம்செழுநீர்மிசைகண்மலரும் திருக்குடத்தை*
அம்மாமலர்க்கண்வளர்கின்றானே என்னுன்செய்கேனே? (உ)

எம்மானே	{ எல்லாவிதத்திலும் மஹானான வனே!	மா செம் கமலம்	பெரிய செந்தாமரைகள்
என் வெள்ளை	{ என்னை ஈடு படுத்திக்கொண்ட மூர்ந்தி பரிசுநன்வருபனே!	செழு நீர் மிசை	அழகிய நீரினிடத்து கண்டவிடமெங்கும்
என்னை ஆள்வானே	{ என்னை அடிமை கொள் பவனே!	மலரும்	மலரப்பெற்ற திரு குடத்தை திருக்குடந்தையிலே
வேண்டும் ஆற்றல்	{ திருவுள்ளமான படியே	அ மா மலர் கண் வளர்கின்றானே	{ அப்படிப்பட்டசிறந்த மலர் போன்ற திருக்கண்கள் துயில்பவனே!
எம் மா உருவும் ஆவாய்	{ எப்படிப்பட்ட அவதார விசுவரூபம் வனே!	நான் என் செய்கேன்	{ நான் என்ன பண்ணுவேன்! [இவ்வழகுகண்டு என்னால் தரிக்கப்போகிறதில்லையே.]
எழில் ஏறே	அழகிற்குந்தவனே!		

***எனக்கு ஸ்வாமியானவனே! அகிலஹையப்ரத்யாகீக கல்யாணைகதாநமரான திவ்யமங்கன விசுரஹத்தை யுடையவனே! அப்படிப்பட்ட திவ்யமங்கன விசுரஹத்தின் அழகைக்காட்டி என்னை ஆட்படுத்திக்கொண்டவனே!, என்னைப் போன்ற ஸம்ஸாரிகள் நல்வினை தீவினைகளுக்கு ஏற்றவாறு பலவகைப்பட்ட சரீரங்களைப் பரிசுரஹிக்குமாபோலே, கிரீஹேதுக கருணையினாலும் திவ்யஸங்கல்பத்தாலும் வேண்டினபடியெல்லாம் அவதார ரூபங்களைப் பரிசுரஹித்துப் பேரருள் செய்பவனே!, இங்ஙனே உபகாரமே வடிவாயிருக்கின்ற நீ இன்னமும் எனக்குச்செய்ய வேண்டிய உபகாரங்களைச் செய்யத்தவறலாமோ? ஒன்றும் செய்யவேண்டா; திருக்கண்களைத் திறந்து கடைக்கித்தருளமித்தனை போராதோ அடியேனுக்கு என்கிறார். (உ)

3196

என்னுன்செய்கேன்யாரேகனைகண் என்னைஎன்செய்கின்றாய் ?
உன்னாலல்லாயாவராலும் ஒன்றும் துறைவேண்டேன் *
கண்ணாமிதிருக்குடத்தைக்கிடந்தாய் அடியேனருவானான் *
சென்னுளெள்ளாளாநான் உனதாள்பிடித்தேசெலக்கானே. (ங)

நான் என் செய்கேன்	{ அடியேன் என்ன செய்வேன்!	கன் ஆர் மதில்	{ வேலைப்பாடு பொருத்திய சூழ் குடத்தை மதின்கூழ்ந்த திருக்குடந்தையி கிடந்தாய் வே சயனித்தருள்பவனே!
கனைகண் யாரே	ரக்ஷகராவார் யாவர்?	அடியேன் அரு வாழ் நான் செல் நான் எ நான்	{ அடியேனாக அந்நாமவானது வாழும் காலத்தில் கழிகின்ற நான்கள் எத்தனைநாளோ
என்னை என் செய்கின்றாய்	{ என்னை என்னசெய்வதாக இருக்கிறது!	அ நான்	அந்த நாவ்களெல்லாம்
உன்னால் அல்லால்	{ உன்னைத் தவிர்த்து	உன தான் பிடித் தே செல் கான்	{ உனது திருவடிகளைப் பற்றிக் கொண்டே நடக்கும்படி கடைக்கித்தருளவேணும்.
யாவராலும்	{ வேறு ஒருவிதமான உபாயத்தாலும்		
குறை ஒன்றும் வேண்டேன்	{ சிறிதும் அபேஷையுடைய வனல்லேன்;		

* * * இப்படி துடித்துக் கூப்பிட்ட விடத்திலும் குளிர நோக்குதல் குசலப்ரச்சன் பண்ணுதல் ஒன்றும் செய்யாமைபாலே, 'நாம் பேற்றுக்கு ஏதேனும் உபாயம் அனுட்டிக்க வேணும் என்று எம்பெருமான் திருவுள்ளம் பற்றியிருக்கிறான். போலும்' என்று கொண்டு 'பிரானே! நான் என் காரியம் செய்கையென்று ஒன்றுண்டோ? நீயேசெய்து தலைக்கட்டித் தரவேணும்' என்கிறார். முதலடியில் மூன்றுவகையான கேள்விகள் அடங்கியிருக்கின்றன; தி. C-7.

என்தலையிலே ஏதேனும் காரியம் ஏறிடுவதாக எண்ணியிருக்கிறாயோ? பிறரை ரக்ஷகராகத் தேடியோடும்படிசெய்ய நினைத்திருக்கிறாயோ? நீயே செய்வதாக நினைத்திருக்கிறாயோ? என்று கேள்விகள். உன் திருவடிகளைப் பெறுகைக்கு என்னால் செய்யவாவ தில்லாமையாலே என் தலையிலே ஒன்று ஏறிடவேண்டா; நீ உன்னைத் தரப் பார்த்தாயோ? உபாயாந்தரங்களைக்காட்டி அகற்றப்பார்த்தாயோ? “என்னுன் செய்கேன்” என்பதனால் “நான் என்ன செய்வது?” என்று கேட்கிறாஸல்லர்; என்னாலே ஒன்றும் செய்யமுடியாதே என்று கையைவிரித்துச்சொல்லுகிறபடி. உன்னாலல்லால் யாவராலு மொன்றுங் குறைவேண்டேன் = உன்னுடைய க்ருபையாலே உன் திருவடிகளைப் பெறுகையொழிய வேறேருபாயத்தால் பெறுவதானாலும் வேண்டா என்றபடி. உபேயமும் உபாயமும் ஒன்றேயாயிருக்கவேண்டு மென்கை. ‘யாவராலும்’ என்று உயர்திணையாயிருந்தாலும் அஃறிணையாகவே பொருள் விவகரிதம். எத்தகரியா கலாபமும் உபாயமாக “வேண்டிற்றில்லை” என்றபடி. இங்கே ஈடு;—“யாவையாது மென்னுதே யாவராலு மென்கிறது உபாயபாவம் ஒருசேதமாலே” யென்றிருக்கையாலே” என்று. (ந)

3197

சேலக்காண்கிற்பார்காணுமளவும் செல்லும்கீர்த்தியாய் !*

உலப்பிலானே யெல்லாவலமுடையவொருமுர்த்தி !*

நலத்தாலமிக்கார்துடந்தைக்கிடந்தாய் ! உன்னைக்காண்பான்பான்

அலப்பாய் * ஆகாசத்தைநோக்கி அழுவன்தொழுவனே.

(ச)

சேல காண்கிற்பார் {	மேலே மேலே காண வல்லவர் கள்	நலத்தால் மிக்கார் {	பக்திமிக்குத்தவர்கள் வாழ்கிற குடந்தை
காணும் அளவும் {	எவ்வளவு காண்பார்களோ அவ்வளவும்	கிடந்தாய்	சயனித்தருள்பவனே!
செல்லும் கிர்த்தி யாய் {	வளர்த்து செல்லுகின்ற திருக் குணங்களைபுடையவனே!	நான் உன்னை காண்பான்	{ நான் உன்னைக் காண வேண்டி அலமந்து
உலப்பு இலானே	{ அந்நகர் திருக்குணங்கட்கு முடிவு இல்லாதவனே	அலப்பு ஆய்	{
எல்லா உலகும் உடைய {	எல்லாவுலகங்களுக்கும் ஸ்வாமியான	ஆகாசத்தை நோக்கி	{ (நீ வருந்ந்ருயி) வானத்தைப் பார்த்து
ஒரு மூர்த்தி	ஒப்பற்ற நிலைவனே!	அழுவன் தொழு வன்	{ அழுவதும் தொழுவதும் செய்யாநின்றேன்.

* * * பிரானே ! என்போல்வார்க்காக நீ திருக்குடந்தையிலே ஸன்னிதி பண்ணியிருக்கும் நினைத்தபடி பரிமாற்றம் கிடையாமையாலே நான் நோவுபடாநின்றே நென்கிறார். நுதலடியினால், நீ படைத்த புகழெல்லாம் பாழாய்ப்போகிறதெயென்று வயிறு பிடிக்கிறார். தமக்கு உதவாமையினாலே இங்ஙனே சொல்லுகிறபடி. எம்பெருமானுடைய கிர்த்திகளை [அதாவது ஸ்வரூப ரூபகுணவியூதிகளை] யார் யார் எவ்வளவு பேசுகிறார்களோ அவை அவ்வவ் வளவாயிருக்கும். மந்தமதிகள் பேசப்படுக்காலும் அவர்களது வாக்கிலே அடங்கி நிற்கும்; மஹாமதிகள் பேசப்படுக்காலும் அவர்களது திறமைக்குத் தக்கபடி கரை கட்டாக்காவேரி போலே பெருகிச் சென்றிருக்கும். (ச)

3198

அழுவன்தொழுவனடிக்காண்பன் பாடியலற்றுவன் *

தழுவலினையால்பக்கம்நோக்கி நாணிக்கவிழ்ந்திருப்பன் *

சேழுவோண்பழனக்குடந்தைக்கிடந்தாய் ! செந்தாமரைக்கண்ணு !*

தொழுவனேனையுனதான் சேரும்வகையேகுழ்கண்டாய்.

(ரு)

சேழு ஒன் பழனம் {	சேழுமைதங்கிய அழகிய நீர் நிலங்களை புடைய	குடந்தை கிடந்தாய் {	திருக்குடந்தையிலே சயனித் தருள்பவனே!
------------------	--	---------------------	-------------------------------------

செம் நாமரை { செந்தாமரை மலர் போன்ற
கண்ணு { திருக்கண்களையுடையவனே!

அழுவன் தொழு { அழுவேன் தொழுவேன்;
வன்

ஆடி காண்பன் நடனம் செய்து பார்ப்பேன்;

பாடி அலற்று { வாயாரப்பாடிப் பிரலாபனம்
வன் { செய்வேன்;

தழு வல் வினை { என்னைத் தழுவிக்கொண்டிருக்
யால் { கிற வலியை பாவத்தினாலே

பக்கம் நோக்கு { (எந்தப் பக்கமாக நீ வருகிறாயோ
வென்று) பக்கந்தோறும் பார்த்து
(எங்கும்) வாக்கானமை

நாணி கவிழ்த்து { வெட்கப்பட்டுத் தலைகவிழ்த்
இருப்பன் { திருப்பேன்;

தொழுவனேனை { மிகுந்த அருவருப்பையுடைய
னான் என்னை

உன் தான்சேரும் { உன் திருவடி யுடைய
வகையே

சூழ் கண்டாய் உபாயசிந்தை பண்ணவேணும்.

* * * பிரானே! உன் கண்ணழகிலே யீடுபட்டுப் பலவகை ப்ரவ்ருத்திகளும் பண்ணின விடத்திலும் பயன் பெற்றிலேன்; உன் திருவடிகளைச் சேரும்படி நீயே பார்த்தருள வேணுமென்கிறார். அழுவன் தொழுவன்—சிறுவர் அழுகையினாலேயே எதையும் ஸாதிப்பர் கள்; அறிவுடையார் தொழுகையினாலேயே எதையும் ஸாதிப்பர்கள்; இருவர் படியையும் நான் ஏற்றிட்டுக்கொண்டு அழுவதும் தொழுவதும் செய்தாயிற்று. ஆடிக்காண்பன்— “ இத்தனை சோற்றுகிறோம்; ஆடுகிறாயா?” என்றால், பெரும் பசியாளர் ஆடுவதண்டே; அப்படி ஆடியும் பார்ப்பேன். பாடியலற்றுவன்=சித்தப்ரம் கொண்டவன் பாடுவதும் அலற்றுவதும் செய்யு மாபோலே அவையும் செய்யாநின்றேன். தழுவல்வினையால் பக்கம் நோக்கி நாணித் தவிழ்த் திருப்பன்=இங்கே வல்வினையென்று காதலைச் சொல்லுகிறது; வல்வினையின் பயனாக வுண் டான காதல் என்றபடி. அபேகித்தபடி வித்தியாமையாலே காதலை வல்வினையாகக் கருதி னாயிற்று. என்னைத் தழுவி விடாதே நிற்கிற காதலாகிற ப்ரபல பாபத்தாலே, நீ வருவதாக நினைத்துப் பக்கங்களிலே பார்த்து, வந்து காட்சிதரக் காணாமையாலே லஜ்ஜையோடே கவிழ் தலைவிட்டிருப்பேன். தலைகவிழ்த்து நிற்பேன் என்று சொல்லி, தமக்கு ஆகவேண்டிய கார் யத்தைப் பின்னடிகளால் விண்ணப்பஞ் செய்கிறார்.

(இரு)

3199

சூழ்கண்டாயென்தொல்லிவினையையறுத்து உன்னடிசேரும்
ஊழ்கண்டிருந்தே* தூராக் குழிதூர்த்து எனைநாள்கன்றிருப்பன்?
வாழ்தொல்புகழார்துடந்தைக்கிடந்தாய்! வாணோர்கோமானே!*

யாழினிசையே அமுதே! அறிவின்பயனே! அரியேறே!

(சு)

வாழ் தொல் புக { விளங்குகின்ற அநாதியான
ழார் துடந்தை { புகழையுடையார் வர்த்திக்கிற
திருக்குடந்தையிலே

கிடந்தாய் சயனித்தருள்பவனே!

வாணோர் கோமா { நித்யவாநீரிநாதனே!
னே

யாழின் இசை { விணுகாணம்போலே பரம
யே { போக்பயனாவனே!

அமுதே அமிருதம் போன்றவனே!

அறிவின் { அறிவுக்குப் பலனாவனே!
பயனே

அரி ஏறே { சிங்கமும் இடபமும் போன்று
சிறந்தவனே!

உன் அடி சேரும் { நான் உனது திருவடிகளை
ஊழ் கண்டு { யுடையும்படியான முறைமை
இருந்தே { வையக் கண்டிருந்தும்

தூராக் குழி { ஒருநாளும் தூர்க்கவொண்ணாத
தூர்த்து { இத்திரியக்குழிகளை நிறைத்துக்
கொண்டு

எனை நான் எத்தனைகாலம்

அகன்று இருப் { உன்னைவிட்டுப் பிரிந்திருப்
பன் { பேன்?

என் தொல்லை { (இப்படி அகன்றிருக்கைக்குக்
வினையை { காரணமான) எனது அநாதி
அறுத்து { பாபங்களைத் தொலைத்து .

சூழ் கண்டாய் என்னை ஸ்விகரித்தருளவேணும்.

* * * பிரானே! உன்னுடைய போக்யதையிலே அகப்பட்டிருந்துள்ள வெனக்கு ஓர் உபசாரம் செய்தருளவேணும்; உன்னைப் பெறுதற்கு இடையூறான தொல்லைகளை யெல்லாம் தொலைத்தருளி உன்னைப் பெறுவதொரு நல்விரகு பார்த்தருள வேணும் என்கிறார். (க்)

3200

அரியேறேயென்னம்பொற்சுடரே! செங்கண்கருமுகிலே! *
எரியேபவளக்குன்றே! நால்தோளோந்தாயுனதருளே! *
பிரியாவடிமையென்னைக்கொண்டாய்! குடந்தைத்திருமாலே! *
தரியேனினியுன்சரணம்தந்து என்சன்மங்கனையாயே. (எ)

அரி ஏறே சிறந்த சிங்கமே!
என் அம் பொன் { நான் அனுபவித்தற்குரிய அழ
சுடரே { கிய பொன்போன்ற ஒளியுரு
வனே!
செம் கண் கரு { சிவந்த கண்களையுடைய காள
முகிலே { மேகம் போன்றவனே!
எரி ஏய் பவளம் { நகைத்திர மண்டலத்தளவும் ஒங்
குன்றே { கிண பவளமலைபோன்றவனே!
நால்தோள் { சதுர்ப்புஜ ஸ்வாமியே!
எந்தாய்
உனது அருளே உனது கிருபையினால்

என்னை பிரியா { என்னை அத்தாணிச் சேவகம்
அடிமை கொண் { கொண்டவனே!
டாய்
குடந்தை திருமா { திருக்குடந்தையில் வாழும்
லே { திருமாலே!
இனி தரியேன் { இனிமேல் நான் தரித்திருக்கவில்
லேன்;
உன் சரணம் { உனது திருவடிகளைக் கொடுத்
தந்து { தருளி
என் சன்மம் { எனது சரிந்தநொடர்பைப்
களையாய் { நகிர்த்தருளவேணும்.

* * * பிரானே! உன்னுடைய வைலக்ஷணயத்தை நீயே காட்டித்தந்து அடிமையிலே என்னை ஊன்றவைத்தாயானபின்பு உன் திருவடிகளைத்தந்து தீரவேணுமன்றே; தந்து பின்னை ஸம்ஸாரத்தைக் களைத்தொழியாய் என்கிறார். மேனாணிப்புத்தோற்ற மிருக்குமிருப்பை அரியேறே! என்ற கிரி காட்டும். அந்த மேனாணிப்புக்குத் தகுதியான வடிவுபடைத்தவனென்றது அம்பொற்குளிரே என்பது. விலக்ஷணமான பொன்போலே ஸப்ருஹணியமான ஒளியையுடையவனே! என்றபடி. வடிவின் புகரைக்காட்டி என்னை யீடுபடுத்திக்கொண்டவனே! என்றவாறு. செங்கட்கருமுகிலே!—வாத்ஸல்யமாகிற அம்ருதத்தை வர்ஷிக்கிற திருக்கண்களையுடையவனே! என்றபடி. எரியேபவளக்குன்றே! = எரியென்று கேட்டை நகைத்தாத்திற்கு வாசகமாய் நகைத்தரணாமாய்த்தைச் சொல்லி நிற்கும். நகைத்தரமண்டலத்தளவும் ஒங்கியிருக்கிற பவளக்குன்றுபோலே [பவழமயமான மலைபோலே] விலக்ஷணமான வடிவு படைத்தவனே! உகவாதார்க்கு அபிபிகக் வொண்ணுமையும் உகந்தார்க்குப் பரமபோக்யனாயிருக்கையும் இத்தால் நினைக்கிறது. (எ)

3201

களைவாய்துன்பங்கனையாதொழிவாய் களைகண்மற்றிலேன் *
வளைவாய்நேமிப்படையாய்! குடந்தைக்கிடந்தமாமாயா! *
தளராவுடமெனதாலி சரிந்துபோம்போது *
இளையாதுனதாளொருங்கப்பிடித்துப் போதலிசைநீயே. (உ)

வளை வாய் நேமி { வளைந்த வாயையுடைய திரு
படையாய் { வாழியை ஆபுதமாகவுடைய
வனே!
குடந்தை கிடந்த { திருக்குடந்தையிலே சயனிக்
தருள்கின்ற
மா மாயா { மஹாச்சரியருபனே!
துன்பம் { எனது துன்பங்களை நீ களைந்
களாவாய் { தாழும் சரி;

களையா தொழிவாய் - களையாகிட்டாலும் சரி;
களைகண் மற்று { வேறு சரணமுடையே
இலேன்; { னல்லேன்;
உடலம் தளரா { உடல் தளர்ந்து
எனது ஆன் { என் உயிரானது
சரிந்து போம் { நிலைகுலைந்து உத்தரமண்
போது { மடையும்போது

இனியாது	மெலியாமல்	ஒருங்க பிடித்து	{ ஒருமிக்கப் பிடித்துப்
உன் தான்	உன் திருவடிகளையே	போத	{ போகும்படி
		நீயே இசை	நீயே திருவுள்ளம்பற்றவேணும்.

* * * பரபந்தர்கட்கு ஆகிஞ்சந்யம், அந்நயகதித்வம் என்ற இரண்டும் சூலையா திருக்கவேணும். உபாயார்த்தங்களில் அந்வயலேசமும் அற்றிருக்கை ஆகிஞ்சந்ய மெனப் படும். எம்பெருமான் பக்கலில் முகம் பெறுதொழியினும் பிறர்மனதேடி யோடப்பாராதே “ரக்ஷித்தபோதோடு ரக்ஷியாதபோதோடு வாசியற இவ்விடமொழிய வேறுபுகவில்லை” என்கிற திண்ணிய அப்யவஸாயத்துடனிருக்கை அந்நயகதித்வமெனப்படும். அது இப்பாட்டின் முத லடியில் தெளிவாகிறது. எனக்கு உன்னுடைய அனுபவம் கிடையாமற்போனதும் உன் திரு வடியே தஞ்சமென்று பிறந்த விச்வாஸம் சூலையாதபடி பார்த்தருளவேணுமென்கிறார். தனரா வுடலம் = உடலம் தனரா என்று அந்வயிப்பது. தனரா வென்பது செய்யாவென்னும் வாய் பாட்டிறந்தகாலவினையெச்சம்; தனார்து என்றபடி. எனது சரீரமானது கட்டுக்குலைந்து என் பிராணன் முடிந்து போமளவு இதுவாயிற்று. [இனியாது இத்தயாதி] அபேக்ஷிதம் பெறு கிறேன், இல்லை, அது தனிப்பட்ட விஷயம். நான் உன் திருவடிகளைப் பற்றின பற்று நெகி ழாமற் பண்ணியிருளவேணும். அநுபவம் பெருமையாலே அதுக்கடியான உபாயாத்யவஸா யமும் சூலையாதோவென்று அஞ்சி அது சூலையாதபடி பார்த்தருள வேணுமென்றாராயிற்று. ஒருங்க—நிரந்தரமாக என்றபடி. (அ)

3202 இசைவித்தென்னையுன்தாளினைக்கீழ் இருத்தும்மாணே !*
அசைவிலமர்தலைவர்தலைவா! ஆதிப்பெருமூர்த்தி !*
திசைவில்வீசம்செழுமாமாணிகள்சேரும் திருக்குடத்தை *
அசைவிலுலகம்பரவக்கிடந்தாய்! காணவாராயே. (க)

என்னை	{ நெடுநான் விமுகனாயிருந்த வென்னை	ஆதி பெரு மூர்த்தி	{ ஸகலஜகத்காரணபூதமான திவ்ய விக்ரவத்தையுடைய வனே!
இசைவித்து	அடிமைக்கு இசையுட்படிசெய்து	திசை வில் வீசம்	{ எங்கும் ஒளிவீசுகின்ற மிகச்
உன் தான் இனை	உனது உபய பாதங்களின் கீழ்	செழு மா மணி கள் சேரும்	{ சிறந்த ரத்னங்கள் சேருமிட மான
இருத்தும் அம் மாணே	{ நங்கும்படி செய்தருளின ஸ்வாமியே!	திரு குடத்தை	திருக்குடத்தையிலே
அசைவு இல் அமரர் தலைவர்	{ நித்யஸாலிகர்களுக்குள் தலைவ ரான ஆநந்தருடையிஷ்வக் ணேனர்களுக்கும்	அசைவு இல் உலகம் பரவ கிடந்தாய்	ஒய்வில்லாதபடி [அகவரதம்] உலகமெல்லாம் துதிக்கும்படி சயனித்தருள்பவனே!
தலைவா	முந்ல்வனே!	காண வாராய்	{ நான் கண்டு அதுபவிக்கும்படி வரவேணும்.

இசைவித்து என்னை என்கையாலே நெடுநான் திருவடிஸேவைக்கு இசையாதிருந்த தம்மை எம்பெருமான்தானே வருந்தி யிசைவித்தமை வ்ஷ்டமாக விளங்கும். திசைவில் வீசம் செழுமாமணிகள் என்று திருமழிசை யாழ்வார்போல்வாரைச் சொல்லுகிறதென்று எம் ப்ரதாயம். திசைகள்தோறும் பரந்த புகழையுடைய மஹாஜ்ஞாதாக்கள் சேருமிடமான திருக் குடத்தை யென்கை. இங்கே ஈட்டுமூலிக்தி:—“ஆராவமுதாழ்வார் திருமழிசைப்பிரான் போல்வார் புருஷரத்னங்கள் சேரும் திருக்குடத்தை யென்று நிரவ்ஹிப்பார்கள்” என்று. (க)

3203 வாராவருவாய்வருமென்மாயா! மாயாமூர்த்தியாய் !*
ஆராவமுதாயடியேனுவல் அகமேதித்திப்பாய்*

தீரவினைகள்தீரவேண்ணையாண்டாய்! திருக்குடந்தை

யூமா!* உனக்காட்டட்டும் அடியேனின்னமுழல்வேனோ?

(ய)

வாரா திருவுருவத்தோடு வாராமல்
அருஆய் வரும் { அருமியாய் உள்ளே வந்து
தோன்றுகின்ற
என் மாயா என் மாயவனே!
மாயா மூர்த்தி { ஒருகாலும் அழியாத திவ்ய மங்
பாய் { க ள விக்ரஹத்தையுடைய
வனே!
ஆரா அமுது ஆய் { எவ்வளவு அநுபவித்தாலும்
தருப்திமிருவாத அமிருத
மாமிக்கொண்டு
அடியேன் ஆவி { என் உன்னுக்குள்ளே தித்தித்
அகமே தித்திப் { திருக்குமவனே!
பாய்

தீரா வினைகள் { தொலையாத பாவங்களும்
தீர { தொலையும்படியாக
என்னை ஆண் { அடியேனை ஆண்டருளின
டாய் { வனே!
திரு குடந்தை ஊரா - திருக்குடந்தைப்பதியோனே!
அடியேன் அடியேன்
உனக்கு ஆன் { உனக்கு அடிமைப்
பட்டும் { பட்டும்
இன்னம் உழல் { இன்னமும் கிலேசப்படு
வேனோ { வேனோ!

அநுபவித்தே தொலைக்கவேண்டிய வினைகளும் தொலையுமாறு என்னையடிமை கொள்ளு
கைக்குத் திருக்குடந்தையிலே வந்து நித்ய ஸன்னிதி பண்ணியிருக்குமவனே! ஸம்ஸாரிகளை
அநுபவிப்பிக்கவந்து கிடக்கிறவுளுக்கு ஆட்பட்டும் இன்னும் என் ஆர்த்தி தீர்ப்பெற்றதில்லையே.
இன்ன மெத்தனை திருப்பதிகள் புக்குத் தட்டித் திரியக்கடவேனாகத் திருவுள்ளமோ? தெரியவில்லையே என்கிறார். நான்காமடியின் முதற்சொல் ஊரா! என்றும் ஊராய்! என்றும்
இருவகையிலும் பொருந்தும். ஊரன் என்பது விளியுருபு ஏற்றால் 'ஊரா' என்றாகும்; ஊரான்
என்பது விளியுருபு ஏற்றால் ஊராய் என்றாகும். (ய)

3204

உழலையென்பின்பேய்ச்சிமுலையூடு அவளையுருண்டான் *

கழல்களவையேசரணாகக்கொண்ட குருகூர்ச்சடகோபன் *

குழலின்மலியச்சொன்ன ஓராயிரத்துளிப்பத்தும் *

மழல்தீரவல்லார் காமர்மானைய்ளோக்கியர்க்கே.

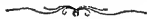
(கக)

உழலை என் மின் { உழல்தடிபோன்ற எலும்புகளை
பேய்ச்சி { யுடையளானபூதணையினுடைய
முலை ஊடு முலைவழியாக
அவள் உயிரை { அவளது உயிரைமுடித்த
உண்டான் { பெருமானுடைய
கழல்கள் { திருவடிகளையே
அவையே {
சரன் ஆக { சரணமாகப்பற்றின
கொண்ட {
குருகூர் சடகோ { ஆழ்வார்
பன் {

குழலின் மலிய { குழலோசையிற் காட்டிலும்
இனிதாக
சொன்ன { அருளிச்செய்த
ஓர் ஆயிரத்துள் { ஒப்பற்ற ஆயிரத்தினுள்ளே
இ பத்தும் { இப்பதிகத்தை
மழலை தீர { தமது அறியாமை தொலை
யும்படி
வல்லார் { அதிகரிக்கவல்லவர்கள்
மான் ஏய் நோக் { மான்போன்ற நோக்கையுடைய
கியர்க்கு { ய திவ்யாபரணஸ்ஸங்களுக்கு
காமர் { ஆதரிக்கத்தக்கவராவர்.

எட்டாந் திருவாய்மொழி உரை முற்றிற்று.

அஞ்சாம்பத்து—ஒன்பதாந் திருவாய்மொழி மானேய்தோக்குநல்லீர்.

கீழ்த்திருவாய்மொழியில் திருக்குடந்தையிலே தளர்ந்தார். அங்குசின்னும் திருவல்ல வாழென்கிற மலைநாட்டுத் திருப்பதியேறப் போகவொருப்பட்டு, அங்குப் போகவும்முடியா மே அவ்வூர்க்கு அருகிலிருந்தவூரில், சோலைகளும் அங்குள்ள பரிமளத்தைக்கொய்து கொண்டு புறப்படுகிறதென்றலும் வண்டுகளின் இனிதான மிடற்றேசைகளும் வைதிகாநுஷ்டான கோ லாஹலங்களும் மற்றுமுண்டான ஸம்பரமங்களுமெல்லாம் தம்மை மிகவும் நலிய, அவற்றனுண்டான நோவுபாட்டைத் தோழிமாணைக் குறித்துத் தலைவி சொல்லும் பாசரமாகப் பேசுகிறதா இத்திருவாய்மொழி.

3205 மானேய்தோக்குநல்லீர்! வைகலும்வினையென்மெலிய *
வாளுர்வண்கமழும் மதுமல்லிகைமமும் *
தேனார்சோலைகளுக்குத் திருவல்லவாழறையும்
கோனாரை * அடியேன் அடிகூடுவதென்றுகோலோ? (க)

மான் ஏய்	{ மான் போன்ற நோக்கை	தேன் ஆர் சோலை	{ தேன் கிரம்பிய சோலைகளால்
நோக்கு நல்லீர்	{ யுடைய பெண்களே!	கள் குழி	{ குழப்பட்ட
வினையேன் வை	{ பாவிதான் நான் எப்போதும்	திரு வல்லவாழ்	{ திருவல்லவாழிலே
கலும் மெலிய	{ இளைக்கும்படியாக,	உறையும்	{ நித்யவாஸம் பண்ணுகிற
வான் ஆர் வண்	{ ஆகாசத்தை யளாவிய அழகிய	கோனாரை அடி	{ ஸ்வாமியின் திருவடிகளை
கமழும்	{ பாக்கு மரங்களும்	அடியேன் கூடுவ	{ அடியேன் கூடப்பெறுவது
மது மல்லிகை	{ மது வெழுதுகின்ற மல்லிகை	து என்று கொல்	{ என்றைக்கோ?
கமழும்	{ மலர்களும்		
	{ வாஸிக்கப்பெற்ற		

* * * அழகிய நோக்குடைய தோழிகளே! பிரிந்து வருந்துவதற்கே ஹேதுவான மஹாபாபத்தைப் பண்ணின நான் நாடோறும் வ்யஸநங்களால் மெலிவதற்காகவே நித்யவாஸந் தமான சிறந்த பொழில்களால் சூழப்பட்ட திருவல்லவாழிலே நித்யவாஸம் பண்ணுகின்ற ஸ்வாமியின் திருவடிகளிலே சேரப்பெறுவது என்றைக்கோ வென்கிறான். (க)

3206 என்றுகொல்தோழிமீர்காள! எம்மைநீர்நலிந்தென்செய்தீரோ? *
பொன்திகழ்புன்னைமகிழ் புதுமாதவிமீதனைவி*
தென்றல்மணங்கமழும் திருவல்லவாழ்நகருள்
நின்றபிரான்* அடிகீறு அடியோங்கோண்கூடுவேதே. (உ)

தோழிமீர்கான்	தோழிகளே!	மகிழ்	மகிழ்மரங்களென்ன
நீர் எம்மை	{ நீங்கள் எம்மை வருத்தப்	புது மாதவி	{ புதியருருக்கத்திடுகென்ன
நலிந்து	{ படுத்தி	மீது அணவி	{ ஆகிய இவற்றின் மேலேபடிந்து
என் செய்தீர்	{ என்ன காரியம் செய்தீர்கள்!	மணம் கமழும்	{ பரிமளத்தை வீசி உலாவுமிட
தென்றல்	{ தென்றல் கார்த்தனது	மான்	{ மான்
பொன் திகழ்	{ பொன்போல் விளங்குகிற	திருவல்லவாழ்	{ திருவல்லவாழ்ப்பதியிலே
புன்னை	{ தாதுகளையுடைய புன்னை	நகருள்	{ நகருள்
	{ மரங்களென்ன		

நின்ற பரான்	{ நிலைபெற்றிருக்கிறவாயிமி னுடைய	{ அடியோம் கொண்டு குடுவது	{ அடியோம் ஸ்விசரித்து அணிந்து கொள்வது
அடி நீறு	மூர்பாத ரேணுவை	என்று கொல்	என்றைக்கோ?

* * * தோழிகாள் ! என்பர்களுதியை அறிந்திருக்கிறீங்கள் எனக்கு ப்ரியமான வற்றைச் சொல்லி என்னைத் தேற்ற வேண்டியது ப்ராப்தமாயிருக்க, என்னைக்கண்டிப்பதிலே ஒருப்பட்டிருப்பதனால் உங்கட்கு என்ன பயனுண்டாகும். உங்கள்வழியிலே நான் மீளப் போகிறேனென்று எண்ணமோ; அது ஒருநாளுமில்லை. திருவல்லவாழ்நகர்ச் சோலைகளிலிருந்து வீசுகின்ற நறுமணம் மிக்க தென்றலானது என்னை அவ்வழியே இழுக்க நான் உங்கள் வழி யே வருவதற்குப் ப்ரஸத்தியுண்டோ; அத்தலத்துப் பெருமானுடைய பாதாரச் சீர்தேனும் சிரமித்து அணியப்பெறவேணு மென்றன்றோ எனக்கு ஆவலிருப்பது; அதுபற்றி எதேனும் சொல்லவல்லீர்களாகில் சொல்லுங்கோள்; வீணாக என்னை நலிவது வேண்டாஎன்றாராயிற்று.

3207

சூமேலர்க்குழலீர் ! துபராட்டியேனைமெலிய *
பாடேல்வேதவோலி பரவைத்திரைபோல்முழங்க *
மாயோர்த்தோம்புகைகமழும் தணிதிருவல்லவாழ் *
நீறேகின்றபிரான் கழல்காண்குங்கொல்நிச்சலுமே ?

(ந)

மலர் சூழம் சூழ	{ பூக்களணிந்த கூந்தலையுடைய மாதர்களே!	ஓமம் புகை கம	{ ஹோமதாமங்கள் பரிமளிக்கப் பெற்ற
துபராட்டியேன்	{ துக்கங்களை யனுபவிக்கின்ற மெலிய நான் இளைக்கும்படியாக	தன் திருவல்ல	{ குளிரந்த திருவல்ல
பாடு நல்வேதம்	{ பாடப்படுகின்ற ஸாமவேத ஒலி கோஷமானது	வாழ்	{ வாழிலே
பரவை திரை	{ கடலின் அலைக்கிளர்ச்சிபோல் போல் முழங்க முழங்கா நிற்க.	நீடு உறைகின்ற	{ நித்யவாசம் பண்ணுகின்ற சீரான் எம்சீரானுடைய
மாடு உயர்ந்து	பக்கங்களிலே ஓங்கி	கழல்	{ திருவடிக்கீழ்
		கிச்சலும்	{ எப்போதும்
		காண்டும் கொல்	{ காணப்பெறுவோமோ?

3208

நிச்சலும்தோழியீர்காள் ! எம்மைநீர்நலந்தென்செய்தீரோ ?*
பச்சிலைநீர்க்குழலும் பலவும்தெங்கும்வாழைகளும் *
மச்சணியாடங்குளமீதணவும் தணிதிருவல்லவாழ் *
நச்சரவினனைமேல் நம்பிரானதுநன்னலமே.

(ச)

தோழியீர்காள்	தோழிகளே!	மச்ச அணி மா	{ மச்சகளின் ரிசையையுடைய டங்கள் மீது
நீர் எம்மை நிச்ச	{ நீங்கள் எம்மை எப்போதும் லும் நலிந்து என் னுமிவரித்து என்ன லாப	அணவும்	{ மாடங்களின் மேலே தழைத் துப்பொருத்தும்படியான
செய்தீர்	மடைந்தீர்களே!	தன் திருவல்ல	{ குளிரந்த திருவல்ல
பச்சிலை நீர் கழ	{ பசுத்த இலைகளையுடைய கும் நீண்ட பாக்கு மரங்களும்	வாழ்	{ வாழிலே
பலவும்	பலாமரங்களும்	நஞ்சு அரவு இன்	{ (ஆசரித விசாரிகளின் மேலே) நஞ்சை யுமிழ்கிற அரவாகிய
தெங்கும்	தென்னை மரங்களும்	அணைமேல்	{ இனிய படுக்கையின் மேலே சயனித்திருக்கிற
வாழைகளும்	வாழைமரங்களும்	நம் சீரானது	{ எம்பெருமானுடையதாக ஆய் விட்டது (எதுவென்றால்)
		நல் நலம்	{ (எனது) நற் சேவன்.

திருவல்லவாழில் எம்பெருமான் நின்ற திருக்கோலமேயன்றி சயனத்திருக்கோல மன்று; *திருவல்லவாழ்நகரின் நின்றசீரான்* என்று கீழே இரண்டாம் பாட்டினு மருளிச் செய்துள்ளது. இப்பாட்டு “திருவல்லவாழ் நச்சரவினனைமேல் நம்பிரான்” என்று சயனத்

திருக்கோலமாகக் கூறுகின்றாரென்று நினைக்க வேண்டா: நச்சரவினனை மேல்நம்பிரானென்றது அத்தலத்து ஸ்திதியைச் சொன்னபடியன்று; எம்பெருமானுடைய பொதுவிசேஷணமிருக்கிறபடி. *அத்தியூரான்....அணிமணியின் அத்திசேர் நாகத்தின்மேல் அயில்வான்* என்ற விடம்போல. (சு)

3209 நன்னலத்தோழிமீர்காள்! நல்லவந்தணர்வேள்விப்புகை *
மைந்நலங்கோண்டேயர்விண்மறைக்கும் தன்திருவல்லவாழ் *
கன்னலங்கட்டிதன்னைக் கனியையின்னமுதத்தனை *
என்னலங்கொள்கடரை என்றுகொல்கண்கள்காண்பதுவே ? (ரு)

நல் நலம் தொழி மீர்காள் { சிறந்த கேசமுள்ள தோழிகளே!	கன்னல் அம் கட்டி தன்னை { கோதற்ற கன்னற்கட்டி போன்றவனும்
நல்ல அந்தணர் வேள்வி புகை { வைதிக ப்ராமம்மணர்கள் செய்யும் யாகங்களிலுண்டான புகை	கனியை பரிபக்குவமான பழம் போன்ற வனும்
மை நலம் கொண்டு { மையினுடைய நல்ல நிறத்தைக் கொண்டு	இன் அமுதம் தன்னை { இனிய அமுதமாயிருப்பவனும்
உயர் லிணை மறைக்கும் { உயர்ந்த ஆகாசத்தை மறைக்கு மிடமான	என் நலம் கொள் { என்னுடைய ஸர்வவந்தை யும் கொள்ளை கொண்டவனும்
தன் திருவல்ல வாழ் { குளிர்ந்த திருவல்லவாழிலே எழுந்தருளியிருப்பவனும்	சுடரை { (அத்தாலே) ஒளிபெற்று விளங். குபவனுமான எம்பெருமானே
	கண்கள் காண் { எனது கண்கள் காணப் பது என்று கொல் பெறுவது எந்நாளோ?

3210 காண்பதெஞ்ஞான்றுகொலோ? வினையென்கனிவாய்மடவீர் !*
பாண்துரல்வண்டினோடு பசுந்தென்றலுமாகியெங்கும் *
சேண்சினையோங்கு மரச்செழுங்கானல்திருவல்லவாழ் *
மாண்துறள்கோலப்பிரான் மலர்த்தாமரைப்பாதங்களே. (கூ)

கனி வாய் மட வீர் { கனிபோன்ற வாயையுடைய தோழிகளே!	செழு கானல் திரு வல்ல வாழ் { அழகிய கடற்கரைச்சோலையை யுடைத்தான திருவல்லவாழி லே நிற்கிற
எங்கும் பாண் குரல் வண்டினோடு பசு நென்றலும் ஆகி { காணுபமான மிடற்றோசை யையுடைய வண்டுகளும்	மாண் குறள் கோலம் பிரான் நாமரை மலர் பாதங்கள் { சிறந்த ப்ரஹ்மசாரி வேஷத் தையுடையனான எம்பிரானு டைய தாமரைமலர்போன்ற திருவடிகளை
சேண் சினை ஒங்கு மரம் { உயர்ந்தபிணைகலையுடைந் தாய்க்கொண்டு வளருகிற மரங்களையுடைய	வினையென் காண்பது எங் ஞான்றுகொலோ { பாவிபாகிய நான் லேவிக்கப்பெறுவது என்றைக்கோ.

*** நல்லமிடற்றோசையையுடைய வண்டுகளும் இளந்தென்றலும் பொருந்தியசோலைகளால் சூழப்பட்ட திருவல்லவாழ்ப்பதியிலே வாமனுவதார் ஹைந்தாயத்தை கினைப்பூட்டிக் கொண்டு ஹைவதந்தருளாரின்ற எம்பெருமானுடைய திருவடித்தாமரைகளை நான் காண்பது என்னரைக்கு? நீங்கள் விரைவாகக் கூட்டிவைக்கவேணு மென்றபடி. (கூ)

3211 பாதங்கள்மேலணி பூத்தொழக்கூடுங்கோல்? பாவைநல்லீர் !*
ஓதநெத்தடத்துள் உயர்தாமரைசெங்கழுநீர் *
மாதர்கள்வாண்முகமும் கண்ணுமேந்தும்திருவல்லவாழ் *
நாதனிஞ்ஞாலமுண்ட நம்பிரான்தன்னகாடோறுமே. (எ)

பாவை நல்லீர்	{ பாவைபோலே அழகிய தோழிகளே!	இ ஞாலம்	{ இவ்வுலகங்களை யெல்லாம் பிரளயம்கொள்ளாதபடி காத்தவனான
ஓதம் நெடு தடத்துள்	{ கடல்போன்றுபெரிய தடாகங்கள் கருக்குள்ளே	நம் பிரான்	{ எம்பெருமானுடைய தன்னை
உயர் தாமரை	{ உயர்ந்த தாமரைப்பூக்களும் செங்கழுநீர் பூக்களும்	பாதங்கள் மேல் அணி	{ திருவடிகளின் மேலே சாத்தின
மாதர்கள் வான் முகமும் கண்ணும் ஏந்தும்	{ ஸ்திரீகளின் ஒளிபொருந்திய முகத்தழகையும் கண்ணழகையும் தாங்கும்படியான	பூ	{ பூப்பக்களையாவது
திருவல்லவாழ் நாதன்	{ திருவல்லவாழ்கருக்கு தலைவனாய்	நான் தொழும் தொழுகூடும் கொல்	{ நாடோறும் தொழ நேருமோ!

+ + + இப்பாட்டில் பாவைநல்லீர்! என்று தோழிகளை உகத்து விளித்திருக்கின்றது; ஆறாயிரப்படி யருளிச்செயல்— “தன் மனோரதத்தை நிஷேதியாமையாலே தோழிமாரை உகத்து ஸம்போதிக்கிறான்” என்று. ஈட்டு ஸ்ரீஸூக்தி— “இவனை நிஷேதிக்கைக்கு கூமைகளன்றிக் கே ஸ்திமிதைகளா யிருந்தபடி; எழுதின பாவைபோலே யிருந்தார்கள்” என்று. கடல்போலே பெருத்திருந்துள்ள பெய்கைகளிலே வளர்ந்த தாமரைப்பூக்களும் செங்கழுநீர்ப்பூக்களும் ஸ்திரீகளுடைய அழகிய முகங்களோடும் கண்களோடும் ஒக்கும்படியாகவுள்ள திருவல்ல வாழ்நகருக்கு நாயகனாய் ஸமயவிசேஷங்களிலே ஸகல ஜகத்துக்கும் ரகசுகனாவனுடைய திருவடிகளிலே சாத்தின பூப்பத்தையாகிடும் ஸேவிகப்பெறுவோமோ வென்கிறான். (எ)

3212

நாடோறும்வீடின்றியே தொழுகூடெங்கொல்? நன்னுதலீர் !*

ஆறேதீங்குடும்பம் விளைசேந்நெலுமாகியெங்கும் *

மாறேபூந்தடம்சேர் வயல்குழ்தண்திருவல்லவாழ் *

நீறேகின்றபிரான் நிலம்தாலியளீன்கழலே.

(அ)

நல் நுதலீர்	{ அழகிய நெற்றியையுடைய தோழிகளே!	தன் திருவல்ல வாழ்	{ குளிர்ந்த திருவல்ல வாழிலே
எங்கும்	எவ்விடத்திலும்	நீடு உறைகின்ற பிரான்	{ நித்யவாஸம் செய்தருளா கின்ற எம்பெருமானுடைய
ஆடு உறு தீம் கரும்பும்	{ ஆலைமலிட்டு ஆடுதற்குரிய இனிமையான கரும்புகளும்	நிலம் தாவிய நீள் கழல்	{ பூமீமுழுவதையு மொருகால் அளந்துகொண்ட நீண்ட திருவடிகளை
விளை செந் நெலும் ஆகி	{ முநிர விளைந்த செந்நெல் பயிர்களாமாய்	நாள் தொழும் வீடு இன்றியே	{ நாடோறும் விசேஷ மில்லாமல்
மாடு உறு பூ தடம் சேர்	{ பக்கங்களில் நெருங்கிய பூத்த தடாகங்களை யுடைத்தாய்	தொழுகூடும் கொல்-தொழ நேருமோ?	
வயல் குழ்	கழலினாலே குழப்பட்ட		

+ + + இப்பாட்டில் நன்னுதலீர் என்கிறவிளியின் கருத்தாவது — திருவல்லவாழ் காதனுக்கு நீங்கள் புறஷகாரம்பண்ணி அவன் இங்கே யெழுந்தருளினால் அவன் திருவடிகளிலே தெண்டனிட்டு அதனால் நெற்றிக்கு அலங்காரமாகப்பெறும் ஸ்ரீபாத ரேணுவையுடையீர்களாக உங்களைக் காண்பேனோ? என்பதாம். ஈட்டு ஸ்ரீஸூக்தி—“அவன் வந்த வுபகாரத்துக்கு அவன் திருவடிகளிலேவிழுந்துப் பரணமபாம்ஸூல பரார்த்தய லலாடைகளாக உங்களைக் காண வல்லேனோ” என்பதாம். (அ)

3213

கழல்லிண்பூரிப்பயாம்கண்ணே கைதொழுகூடெங்கொலோ?*

குழலென்னயாழமென்னக் குளிர்சோலையுள்தேனருந்தி *

மழலைவரிவண்கேளிசைபாடும் திருவல்லவாழ் +

சுழலின்மலிசக்கரப்பெருமானது தோல்லருளே.

(க)

குளிர் சோலைகள்	குளிர்ந்த சோலைகளிலே	சுழலில் மலி சக்	சுழற்சி பொருத்திய திருவாழி
தேன் அருந்தி	மதுவைப் பருகி	கரம்	யையுடையனான
மழலை வரி வண்	மழலைத் தொனியையுடைய	பெருமானது	ஸ்ரீவேசுவரனுடைய
டுகள்	அழகியவண்டுகள்	தொல் அருள்	இயற்கையான திருவருளாலே
குழல் என்ன	வேணுகானமோ வீணுகான	சுழல் வளை பூரிப்	சுழல் வளைகள் பூரிக்கும் படி
யாழ் என்ன	மோ என்னும்படியாக	ப யாம் கண்டு	யாக யாம் கண்டு கைதொழ
இசை பாடும்	இசைபாடப்பெற்று	கை தொழ கூடும்	கேருமோ?
திருவல்லவாழ்	திருவல்லவாழிலே	கொல்	

+ + + குளிர்ந்தசோலைகளிலே தேனைப்பருகி 'இது வேணுகானமோ? அல்லது வீணுகானமோ? என்று சந்தேகிக்குமாறு வண்டுகள் இசைபாடுமிடமான திருவல்லவாழிலே கையுள் திருவாழியுமாகக் காட்சி தாராநின்றன என்பெருமானை அவன்றன்னுடைய திருவருளாலே யாம் கண்டு கை தொழ கேருமோ? என்கிறார். பிரிவாற்றாமையால் கைவளை சுழலுமென்றும் கலவியின்பத்தால் மேனி தடித்து வளை பூரிக்குமென்றும் அருபவமாதலால் "சுழல்வளை பூரிப்ப" எனப்பட்டது. பாட்டு முடிவிலுள்ள அருள் என்பதை எழுவாயாகவைத்து, அருளானது யாம் கைதொழும்படியாக, கூடுங்கொளோ என்னவுமாம்.

(க)

3214

தோல்லருள்நல்லினையால் சொலக்கூடுங்கொல்தோழிமீர்காள் !*

தோல்லருள்மண்ணுமீனினும் தொழுகின்றதிருநகரம் +

நல்லருளாயிரவர் நலனேந்தும்திருவல்லவாழ் +

நல்லருள்நம்பெருமான் நாராயணன்நாமங்களை.

(ய)

தோழிமீர்காள்	தோழிகளே!	திருவல்லவாழ்	திருவல்லவாழிலே நிற்கிற
மண்ணும் விண்	உபயவிழுகியிலுள்	நல் அருள் நம்	மஹாக்ருபானுவாய் அன்மத்
னும்	ளாறும்	பெருமான் நாராயணன்	ஸ்வாமியான நாராயணனுடைய
தொல் அருள்	தனது இயற்கைத்	நாமங்கள்	திருநாமங்களை
தொழுகின்ற திரு	திருவருளைக் கொண்	தொல் அருள் நல்	(அவனது) இயற்கைத்திரு வரு
நகரம்	டாடும்படி நிற்குமிடமாய்	வினையால்	ளாகிற ஸூக்துவிசேஷத்
நல் அருள்	மஹாதயானுக்களான ஆயிரக்	தாலே	
ஆயிரவர் நலன்	கணக்கான சிஷ்டர்கள் நன்	சொல கூடும்	{ நாம் சொல்ல
ஏதும்	மையோடு வர்த்திக்கு மிட	கொல்	கேருமோ?
	மான		

*** எம்பெருமானைக்காட்டிலும் அருள்மிக்கவரான ஆயிர மந்தனாளர்கள் மங்களாசாஸனம் பண்ணிக்கொண்டு வாழுமிடமான திருவல்லவாழிலே நல்ல அருளைபுடையனாய் நமக்கு ஸ்வாமியாயிருக்கும்வனுடைய திருநாமங்களையாவது, தோழிகளே! அவனுடைய கருணையாகிற ஸூக்துவிசேஷத்தாலே நாம்சொல்லி வாழ்க்குமோ வென்றாளாயிற்று. + நலனேந்தும்" என்கிற பாடமுமுண்டென்பர்.

(ய)

3215

நாமங்களாயிரமுடைய நம்பெருமானடிமேல் +

சேமங்கொள்தேன்துருகூர்ச் சடகோபந்தேரித்துரைத்த +

நாமங்களாயிரத்துள் இவைபத்தும்திருவல்லவாழ் +

சேமங்கொள்தேன்னகர்மேல் செப்புநார்சிற்றந்தார்பிறந்தே.

(க)

ஈமங்கள் ஆயி ரம் உடைய நம் பெருமான் அடி மேல்	{ ஸ்மரணநாமங்களைபுடைய ஐன எம்பெருமா னுடைய திருவடி களின்மேலே	திரு வல்லவாழ் சேமம் கொள் தென் நகர் மேல் இவை பத்தும்	{ திருவல்லவாழாகிற—அர ணமைந்த அழகிய திருப்பதி விஷயமான இப்பத்தையும்
சேமம் கொள் தென் குருவர் சடகோபன்	{ தின்னிய அப்பவளைய முடையவரான ஆழ்வார்	செப்புவார்	ஓதவல்லவர்கள்
தெரிந்து உரைத்த நாமங்கள் ஆயி ரத்துள்	{ ஆராய்ந்து அருளிச்செய்த அவனது திருநாமம் போன்ற தான ஆபீரத்தினுள்ளே	பிறந்தே	{ இவ்விருள் தருமானாலத்தில் பிறந்துவைத்தே
		சிறந்தார்	சிறந்தவராவர்.

+ + + இவை பத்தையும் திருவல்லவாழ் விஷயமாகச் சொல்லவல்லவர்கள் சரீரஸம் பந்தத்தோடே பிறந்துவைத்தும் பகவதநுபவமாகிற சிறப்பையுடையராவர் என்றதாயிற்று. சேமம்—சேஷம் மென்ற வடசொல் விகாரம். (கக)

ஐந்தாம்பத்தில் ஒன்பதாந் திருவாய்மொழியுரை முற்றிற்று.

அஞ்சாம்பத்து—பத்தாந் திருவாய்மொழி—பிறந்தவாரும்.

பிரானே! உன்னைப்பிரிந்து நோவுபட்டாலும் தரித்துநின்று குணநுபவம் பண்ணவல் லேனும்படி பண்ணிபருளவேணுமென்று அவன் திருவடிகளிலே சரணம் புகுகிறார் இத்திரு வாய்மொழியில்.

3216 பிறந்தவாரும்வளர்ந்தவாரும் பெரியபாரதம்கைசெய்து + ஐவர்க்குத் திறங்கள்காட்டியிட்சே செய்துபோனமாயங்களும்து + சிறந்தனுபேக்கென்தாலியை நின்றுநின்றருக்கியுன்கின்ற + இச் சிறந்தவான்கடரே ! உன்னையென்றுகொல்சேர்வதுவே ? (க)

பிறந்த ஆறும்	{ ஸம்ஸாரிகளைப்போலே தானும் வந்து பிறந்தபடியும்	சிறம் தன் ஊடு	{ மருமமான ஹ்ருதய ப்ர புக்கு தேசத்தினுள்ளே புகுந்து
வளர்ந்த ஆறும்	{ தன்னை மறைத்துக்கொண்டு வளர்ந்தபடியும்	எனது ஆவியை	என் ஆத்மாவை
பெரிய பாரதம் கை செய்து	{ மஹாபாரத யுத்தத்திலே சேனை களை அணி வருத்து	நின்று நின்று	இடைவிடாதே நின்று
ஐவர்க்கு திறம் கள் காட்டியிட்டு	{ பஞ்சபாண்டவர்களுக்கு வெற் றி வழிகளைக் காட்டிக்கொடுத்து	உருக்கி உண்கின்ற	— சிதிலமாக்கி நலியா நின்றன;
செய்து போன மாயங்களும்	{ ஆக இப்படிப்பட்ட காரியங் களைச்செய்து முடித்துத் தன் தாமமே சென்று சேர்ந்த மாயங்களும்	இ சிறந்த வான் சுடரே	{ இப்படிப்பட்ட சிறப்புப் பொருத்திய அபரிச்சேத்ய தேஜோருபனே!
		உன்னை சேர்வது என்று கொல்	{ உன்னை நான் கிட்டப்பெயுவது என்றைக்கோ?

+ + + கண்ணபிரானுடைய அவதாராதிகளைச் சுருங்கவருளிச்செய்து 'அந்தோ' இவை என்னை மருமத்திலே நலியாநின்றனவே; தரித்து உன்னையுணர்ந்திக்க முடிய வில்லையே ! என்று தளர்கின்றார். கர்மவச்சயரான ஸம்ஸாரிகள் கர்ப்பவாஸம் பண்ணிப் பிறக்குமாபோ லே தானும் கிருபர்வச்சயராய் கர்ப்பவாஸம் பண்ணிப் பிறந்தமை என்னே ! என்று பிறந்த வாரும் ! என்று சொல்லி ஆறுமாதம் மோஹித்துக்கிடந்தாராக ப்ரஸித்தம். முன்னடிகளில் அநுஸந்திக்கப்பட்டதெல்லாம் தம்முடைய ஆத்மாவைமருமத்திலே புகுந் கிடாதேநின்றுசிதில

மாக்கி முடிக்கிறபடியையப் பேசி, பிரானே! உருகாதே கரையாதே தரித்துநின்று உன்னைப் பேசி மகிழும்வகை சொல்லாபென்கிறார் பின்னடிகளில்.

(க)

3217 வதுவைவார்த்தையுளையாய்ந்ததும் மாயமாலினைவாய்பிளந்ததும்*
மதுவைவார்த்துமலார் குரவைபிணைந்ததழகும் +
அதுவத்துவதுவென்னலாவனவல்ல என்னையுன்செய்கைகைவலிக்கும்*
முதுவைமுதல்வா ! உன்னையென்றுதலைப்பெய்வனே ?

(உ)

வதுவை வார்த்தையுள் ஏறுபாய்ந்ததும் { விவாஹப்ரஸ்தாவத்திலே விருஷபங்களை மேல் வீழ்ந்து கொன்றதும்

அது இது உது { ஒருபடியும் வீசேவித்துச் சொல்ல முடியாதவை; அல்ல

மாயம் மாலினைவாய் பிளந்ததும் { கபடமாகக் குதிரையுருக் கொண்டு வந்த அசுரனை வாய்க்கண்டு ஒழித்ததும்

வையம் முது முதல்வா { உலகங்கட்கெல்லாம் மூல காரணபூதனே!

மதுவை வார்த்துமலார் { மதுவைப் பெருக்குகின்ற கூர்நிலையுடைய இடையப் பெண்களோடு

உன் செய்கை என்னை நைவிக் { உனது செய்கைகள் என்னைச் சிதிலிக்கும் கின்ற

குரவை பிணைந்த ராண்கீடை பண்ணி ஒரு நீரா குழகும் { கக்கலந்திருந்ததும்

உன்னை என்று { உன்னை என்றைக்குக் கிடடுவேன்?

* * *

நப்பின்னைப்பிராட்டியை முன்னே நிறுத்தி, ஒருவர்க்குமடங்காத ஏழு ரிஷபங்களைக்காட்டி, 'இவற்றை வலியடக்குமவர்க்கு இவனைக்கொடுக்கிறோம்' என்று ஒரு வார்த்தை வினைந்தவாறே தன்னைப்பேணாதே சென்று அந்தக் கானைகளின்மேலே பாய்ந்தபடி என்!, கறுக்கொண்ட கம்ஸனிலேவப்பட்டுக் குதிரைவடிவுகொண்டு நலியவந்த கேசியென்னுமசரனுடைய வரையப்பிளந்து முடித்தபடி என்! * அங்கநாங்கநாமந்தரே மாதவோ மாதவம் மாதவஞ்சாந்தரேணங்கநா. * என்கிறபடியே ஒவ்வொரு கோடியின் பக்கத்திலும் ஒவ்வொரு கண்ணாக வடிவெடுத்த நின்று ராண்கீடை பண்ணி னெளசீயம் காட்டின அழகு என்!; இன்ன சரித்திரம் இன்ன சரித்திரம் என்று நான் எடுத்தெடுத்துச் சொல்ல வேணுமோ? உன்னுடைய செய்கை எதுவானுலென்ன? 'நீ செய்த செயல்' என்னுமளவே போதுமானது. அவை யெல்லாம் என்னை மிகவும் சிதிலமாக்கா நின்றன; பிரளயத்திலே அழுந்தின ஜகத்தை உண்டாக்கி னுப்போலே என்னைத் தரிப்பித்து உன்னையுபயிசுக்க வல்லேனும்படி பண்ணியருளவேணுமென்கிறார். * இங்கிதமரிமிவிதிஞ்ச தாவகம் ரம்யமப்பத மதிப்பியங்கரம்* என்ற ஸுந்தரபாஹுஸ்தவபுரிஸூக்தி இதில் மூன்றாமடிக்குச் சேர அநுஸந்தேயம்.

(உ)

3218 பெய்யும்பூமுதல்பேய்முலையுண்ட பிள்ளைத்தேற்றமும் * பேர்த்தோர்சாடிற்செய்யபாதமொன்றால் செய்தநின்சிற்றுச்சேவகமும் *
நெய்யுன்வார்த்தையுள்ளைகோல்கொள்ள நீயுன் தாமரைக்கண்களரிமல்கு *
பையவேரிடையும்வந்து என்னெஞ்சையுக்குங்களு

(ங)

பெய்யும் பூமுதல் { வைக்கப்பட்ட பூக்களையுடைய பேய் முலை { கூர்நிலையுடையாளான பூதனை உண்ட { பின் முலையைச் சுவைத்துண்ட

நெய் உண் { நெய்யை உண்ட விஷயம் ப்ரஸ்வார்த்தையுள் { தாவத்திற்கு வந்தவள்விலே அன்னை கோல் { தாயானவன் கைமலே கோலை கொள்ள { பெருத்துக்கொள்ள,

பிள்ளை தேற்றமும் - இளைமைத்தெளிவும்,

நீ எல்லாரையும் நியமிக்கப்பிறந்த நீ

ஓர் சாடு பேர்ந்து { அஸுரா வேசிக்கொண்ட இற { ஒருசகடம் பேர்ந்து முறிந்து போம்படி

உன் தாமரை { உனது தாமரைபோன்ற திருக்கண்கள் நீர் மல்க { கண்கள் நீர் கிரம்பும்படி.

செய்ய பாதம் { சிவந்த திருவடியொன்றாலே ஒன்றால் செய்த { செய்தருளின

பையவே நிலையும் { அஞ்சி நடுங்கி நிற்கும் நிலையும் வந்து { எப்போதும் என்னெஞ்சிலே வந்து தோன்றி

நின் சிறு சேவக { உன்னுடைய மும் { இளவிரமும்

என் நெஞ்சை { எனது உள்ளத்தை உருக்குங்கள் { உருக்குகின்றன.

*** பின்னத் தேற்றம் = பச்ங்குமுந்தையாயிருக்கச்செய்தேபும் தாய்முலை பென் றும் வேற்று முலை பென்றும் அறிபுந் தெளிவு. சிறுச் சேவகம் = இளம்பிராயத்திலே காட் டுன விக்ரமம். (ந.)

3219 கள்ளவேடத்தைக்கொண்டுபோய் புரம்புக்கவாறும் * கலந்தசுரரை உள்ளம்பேதம்செய்திட்டு உயிருண்டவுபாயங்களும் * வெள்ளரிச்சடையானும், நின்னிடையேறலாமைவிளங்கின்றதும் * உள்ளமுள்குடைந்து என்னுயிரையுருக்கியுண்ணுமே. (சு)

கள்ளம் வேடத் தை கொண்டு போய்	{ வேதபாஷ்ய புத்தரூப வேஷத்தைப் பரிசுரவிறந்து	வெள்ளம் நீர் சடையானும்	{ கங்கா ப்ரவாஹத்தைச் சடையிலே தாங்கியுள்ள சிவ
புரம்புக்க	{ தீர்புரத்திலே ப்ரவேசித்த படியும்	நின்னிடையேறு அலாமை விளங்க	{ னும் உன்பக்கல் வேறுபா டின்றி ஒற்றுமைபெற்று விளங் கின்றதும் { க கின்றதும் (ஆகிய இவை)
அசுரரை கலந்து	{ அசுரரோடேசெறிந்து	உள்ளம் உள் குடைந்து	{ என்னெஞ்சுக்குள்ளே அவ காவித்து
உள்ளம் பேதம் செய்திட்டு	{ மனவேறுபாட்டை யுண்டாக்கி	என் உயிரை உ ருக்கி உண்ணும்	{ என் ஆத்மாவை நீராகவுருக்கி யுண்டுகின்றன.
உயிர் உண்ட உபாயங்களும்	{ அவர்களுடைய உயிரைக் கவர்ந்த விசுருகளும்,		

*** ஸ்ரீராமாயணத்தில் (அயோத்யா காண்டத்தில்) சித்ரகூடபரிவரத்தில் பரதாழ் வானுக்குப் பரிந்து நாஸ்திகவாதம் பண்ணின் ஜாபாலியை நோக்கி ஸ்ரீராமன் * யதா ஹி சோரஸ் ஸ ததா ஹி புத்த: * என்கிறான்; அதையுட்கொண்டு இங்கு ஆழ்வார் கள்ளவேட மென்கிறார். எம்பெருமான் புத்தமுலிவேஷங்கொண்டு அசுரர்களின் பட்டணங்களிலே புகுந்தபடியை * புரம்புக்கவாறும் * என்கிறது. ஆஸூரப்ரகிருதிகளான அவர்களுக்கு அவைதிகமதத்தை உபயஸித்து வைதிக ச்ரத்தையைப்போக்கி அவ்வழியாலே அவர்களைக் கொன்றொழித்தபடியை * கலந்தசுரரை * இத்தயாதியாலே சொன்னான். * விஷ்ணு ராத்மா பகவதோ பவஸ்யமிதிதேஜஸ: * என்கிற ப்ரமாண ப்ரஸித்தியின்படி எம்பெருமான் சிவனுக்கு அந்தராத்மாவாக இருந்து தீர்புரஸம்ஹாரத்தை நிறைவேற்றியதுபற்றி * வெள்ள நீர்ச்சடையானும் நின்னிடையேறலாமை விளங்க நின்றதும் * என்கிறார். இவ்வாழ்வார் தாமே முதல் திருவாய்மொழியில் * புரமொரு மூன்றொரித்து * என்று தீர்புரஸம்ஹாரத்தைத் திருமாலின் காரியமாகவே அருளிச்செய்தமையுங்கான்க. (சு)

3220 உண்ணவானவர்கோனுக்கு ஆயரொருப்படுத்தவடிசிலுண்டதும் * வண்ணமால்வரையையெடுத்து மழைகாத்ததும் * மண்ணைமுன்படைத்துண்டுழிந்து கடத்திட்ந்துமணந்தமாயங்கள் * எண்ணுத்தோறுமென்னெஞ்சு எரிவாய்மெழுகொக்கும்நின்றே. (ரு)

வானவர் கோ னுக்கு உண்ண	{ தேவேந்திரனுடைய ஆரா தனைக்காக	உண்டு உமிழ்ந்து	{ மைய விசேஷங்களிலே) உண் கடந்து இடந்து
ஆயர் ஒருப் படுத்த	{ இடையர்கள் ஸந்தரஹத் செய்த	மணந்த மாயங் கள்	{ டது உமிழ்ந்து அளந்தது இடந்தது மணந்தது ஆக இப் படியான மாயங்களுமாகிற விவரணை
அடிசில் உண்ட தும்	{ ப்ரஸாதங்களை யெல்லாம் தானே அமுதுசெய்ததும்	எண்ணுத்தோறும் -	சித்திக்கிற போதெல்லாம்
வண்ணம் மால் வரையை எடுத்து மழைகாத்ததும்	{ அழகிய பெருமலையைக் குடை யாக வெடுத்து மழையைத் தடுத்ததும்	என் மெஞ்சு நின்று	என் மனமானது எப்போதும்
மண்ணை முன் படைத்து	{ பூமியை ஆதிகாலத்திலே ஸுருஷ்டித்து	எரி வாய் மெழுகு ஒக்கும்	{ நெருப்பருகியுள்ள மெழுகை யொத்திரா கின்றது.

3221 நின்றவாறுமிருந்தவாறும் கிடந்தவாறும்நினைப்பரியன +

ஒன்றலாவருவாய் அருவாடநின்மாயங்கள் +

நின்றநின்றநினைகின்றேன் உன்னையெங்ஙனம்நினைகிற்பன்? + பாவியேற்கு

ஒன்றுள்குரையாய் உலகமுண்டவொண்கடரே.

(சு)

நின்ற ஆறும் { ஆங்காங்கு கிற்கிறபடிக்கும்
இருந்த ஆறும் { வீற்றிருக்கிற படிக்கும் சய
கிடந்த ஆறும் { வித்திருக்கிறபடிக்கும்

நினைப்பு அரியன { நெஞ்சாலும் நினைக்கமுடியாத
வையாயிருக்கின்றன;

ஒன்று அலா உரு { (இங்ஙனே) பலபடியாய்
ஆப்

அரு ஆய { (எனக்கு அருபவிக்கைக்கு) உருங்
தேரியாத

நின் மாயங்கள் உனது அம்புந்ச் செயல்களை

நின்ற நின்று { சிறிது சிறிதாக நினைக்கப்
நினைகின்றேன் { பார்க்கின்றேன்;
உலகம் உண்ட { உலகங்களை அமுதுசெய்த
ஒண் கடரே { ஒளியிருவனே!
உன்னை எங்ங { உன்னை எப்படி நினைக்கவல்
னம் நினைகிற { லேனுவேன்!
பன்

பாவியேற்கு { தரித்து நின்று நினைக்க முடி
ஒன்று நன்கு { யாத பாவத்தைப் பண்ணின
உரையாய் { வெனக்கு ஒரு நல்லாரு அரு
விச்செய்யவேணும்.

+++ நின்றது மிருந்ததும் கிடந்ததும்' இன்ன இன்னவிடங்களிலேயென்று வருத்துக்கூறாமையாலே ஆசாரியர்கள் பலபடியும் ஈடுபட்டு நிர்வஹிப்பார்கள். கச்சிப்பதியில் ஊரகத்தில் நின்று, பாடகத்தில் இருந்து, வெங்காளில் கிடந்தபடியுமாம். * புனிக்குடிக்கிடந்து வாகுண மங்கை மிருந்து வைகுந்தத்துள் நின்று + என்றபடியேயாகவுமாம். அன்றிக்கே, + நின்று மிருந்துங் கிடந்தும்.....என்னெஞ்சு அகலான் + என்று இவ்வாழ்வார் தாமே பெரிய திரு வந்தாதியில் அருளிச்செய்தபடியே இவைமுற்றும் இவருடைய திருவுள்ளத்திலேயாகவுமாம். ஆழ்வார் என்கிற அரையர் இப்பாசுரத்தைப் பாடுகையில் “இவையெல்லாம் தொட்டிலிலே” என்று எம்பெருமானார் அருளிச்செய்தாராம். தொட்டிற் பழுவைப் பிடித்துக்கொண்டு நிற்கும்படியும், தரித்து நிற்கமாட்டாமை விழுந்திருக்கும்படியும், அதுதானும் பொறுக்கமாட்டாமே சாய்ந்து கிடக்கும்படியும். நினைப்பு அரியன = இவை என்றைக்கோ செய்து போகச் செய்தேயும் இன்று நினைப்பார்க்கு நினைக்கக் குறையில்லையே; ஆனாலும் தமக்கு நினைக்கப் போகாமை கூறுகின்றார். + நெஞ்சால் நினைப்பிரதால். + நினைக்க முடியாமையென்ன? எங்களைப்போல் நீரும் நினைக்கலாகாதோ? என்று சிலர் சொல்வதாகக்கொண்டு, மேலே கூறுகின்றார். பிரானே! ஒன்றா இரண்டா? பல்லாயிரம்படிகளன்றோ உன்னுடையவை. எனக்கு அருபவிக்கைக்கு உருத்தெரியாமலிருக்கிற உன்னுடைய ஆச்சர்ய சேஷ்டாதங்களானவற்றை எப்படியாவது நினைக்கவே நான் பாரிக்கின்றேன்; அந்தோ! எப்படி நினைக்கவல்லேனுவேன்? நெஞ்சு சிதிலமாகாம லிருந்தாலன்றோ நினைக்க முடியும் நீயே உபாயம் சொல்லியருளவேனுமென்கிறார்.

(சு)

3222 ஒண்கடரோடிருளுமாய்நின்றவாறும் உண்மையோடிண்மையாய்வந்து +

சன்கொளாவகை நீகரந்தென்னைச்செய்கின்றன +

என்கொள்சின்தையுன்றைகின்றேன் என்கரியமாணிக்கமே! + என்கண்கட்டுத்

திண்கொள்ளவொருளாள் அருளாயுன்திருவுருவே.

(எ)

உண்மையோடு { மெய்யனுய்த் தோற்றுகை
இண்மை ஆய் { பொய்யனுய்த் தோற்றுகை
வந்து { ஆகிற இரண்டொடியோடுங்கூடி
ஒண் கடரோடு { ஒண் கடராயும் இருளாயும்
இருளும் ஆய் { நிற்கிறபடிக்கும்
நின்ற ஆறும் {

என் கண் கொ { என்கண் உன்னையறப்பரியாத
ளாவகை { படி
கரந்து { உன்னேமறைந்து நின்று
நீ என்னை செய் { நீ என்னைப் படுத்திறுபாடு
கின்றன { களும் ஆகிறவிற்பறை

என் கொள் சிந்	{ எண்ண வேனுமென்கிற அபி	உன் திரு உரு	உனது நிவ்யரூபத்தை
தைபுன்	{ நிவேசங்கொண்ட சிவதையோ	என் கண்கட்டு	{ என் கண்களாலே தின்னமா
	டே	தின் கொள்ள	{ கக்காணும்படி
கைசின்றேன்	{ சிதிலுகாசின்றேன்;	ஒரு நாள் அரு	{ ஒருநாளாகிலும் கிருபை
என் கரிய மா	{ என்னை யிடுபடுத்தின நீலமணி.	ளாய்	{ செய்தருளவேணும்.
ணிக்கமே	{ புருவனே!		

+++ பிரானே! என்னளவில் நீ ஒண்சடராகவோ இருளாகவோ ஏதேனு மொரு படி தின்னமாக இருந்துவிட்டால் குறையிலலை, கண்ணுக்கு விஷயமாகாதபடி யிருக்கையாலே இருளாய், மறக்கவொண்ணாதபடி நெஞ்சிலே விசதமாக நிற்கையாலே சடராய் இவ்விரு படியுமாக நின்று என்னை நீ செய்கிறவற்றை எண்ணகிணக்கிற நெஞ்சோடே நான் சிதிலுகாசின்றேன்; உன்வடிவழகை எனக்கு புலிக்கத்தந்தருளின நீ நான் திடமாகக் காணலாம்படி. என்னுடைய கண்களுக்கு உன்னுடைய திருவுருவை ஒருநாளாகிலும் அருளவேனுமென்றாராயிற்று. (எ)

3223 திருவுருவகிடந்தவாறும் கொப்பூழ்ச்செந்தாமரைமேல் + திசைமுகன்

கருவன்வீற்றிருந்து படைத்திட்டகருமங்களும் +

பொருவிவந்தநிநாயகமவை கேட்குந்தோறுமென்னெஞ்சுமின்றுநெக்கு +

அருவிசோரும்கண்ணீர் என்செய்கேனடியேனே ?

(அ)

திரு உருவு	{ அழகிய திருமேனிகண்வளர்க்	உன் தனி நாய	{ உன்னுடைய பரத்ப் பராசக
கிடந்த ஆறும்	{ தருளின படியும்	கம் அவை	{ மான அவற்றை
கொப்பூழ் செம்	{ திருநாடிக் கமலத்திலே	கேட்கும் தோறும்	{ (வேதாந்திகள் சொல்லக்)
நாமையமேல்			{ கேட்கிறபோதெல்லாம்
திசைமுகன் கரு	{ நான்முகனாகிற கருவுக்குள்	என் நெஞ்சம்	{ என் நெஞ்சானது
உள்	{ னே		
வீற்றிருந்து	{ அந்தராஹ்வாக எழுந்தருளி	நின்று நெக்கு	{ கட்டுக்குலைந்து நெகிழ்ந்து நின்று
	{ யிருந்து	கண் நீர் அருவி	{ கண்ணீர் அருவியாகப் பெருகா
படைத்திட்ட	{ ஸ்ருஷ்டித்த வியாபாரங்கள	சோரும்	{ நின்றது;
கருமங்களும்	{ மாகிற	அடியேன் என்	{ தரித்திருக்க மாட்டாத அடி
பொரு இல்	{ எதிரில்லாத	செய்கேன்	{ யேன் என்ன பண்ணுவேன்?

+++ காரணமான எகார்ணவஜலத்திலே அழகிய திருமேனியோடே கண்வளர்க் தருளினது ஸ்ருஷ்டிக்காக. பிரகு அந்தத் திருமேனியில் திருநாடிக் கமலத்திலுண்டான நான் முகனை அதிஷ்டித்து நின்று ஸத்வாரகமாக ஸகலஸ்ருஷ்டியும் செய்தபடி. இப்படிப்பட்டவில கூணாகுண சேஷிதங்களைக் கேட்குந்தோறும் என்னெஞ்சம் நெகிழ்ந்து நின்று கண்ணீர் அருவிபோலே சோரகின்றது; இதனால் ஒன்றும் ஒழுங்குபட நினைக்கமுடிகிறதில்லையே! என்றாராயிற்று. (அ)

3224 அடியைமூன்றையிரந்தவாறும் அங்கேநின்றமுகடலும்மண்ணுமிண்ணும்

முடிய + ஈடியால் முடித்துக்கொண்ட முக்கியமும் +

நொடியுமாறவைகேட்குந்தோறும் என்னெஞ்சம்நின்றதனக்கேகரைந்ததும் *

கொடியவல்லியேனேன் உன்னையென்றகொல்குவேதே ?

(க)

மூன்று அடியை	{ (மாவலிபிடத்தே) மூவடி நிலத்	ஈர் அடியால்	{ இரண்டடியாலே
இரந்த ஆறும்	{ தை யாசித்தபடியும்	முடித்துக்கொண்	{ ஆக்ரமித்துக்கொண்ட தனி
அங்கு நன்றே	{ யாசித்த அவ்விடத்தில் நின்று	ட முக்கியமும்	{ வீரமுமாகிய அவற்றைக்
	{ கொண்டே	அவை	{ குறித்து
ஆழ் கடலும்	{ ஆழ்ந்தகடல்களையும் மண்	நொடியும் ஆறு	{ (ஞானிகள்) சொல்லுகிறபடி
மண்ணும் வின்	{ விண்ணுலகங்களையு	கேட்கும்	{ யைக் கேட்கும் போதெல்
மைய முடிய	{ மெல்லம்	தோறும்	{ ளாம்

ான் நெஞ்சம்	எனது நெஞ்சு	கொடிய வல்	{ மிக்கொடிய பாபத்தைப்
ின் தனக்கே	உன் திறத்திலேயே	னினையேன்	{ பண்ணின நான்
ரைந்து உரும்	சிலிவமாகாநின்றது;	உன்னே கூடுவது	{ உன்னோடே கூடப்பெறுவது
		என்று கொல்	{ என்றைக்கோ?

+ + + மாவலி பக்கலிலே மாணுருவாய்ச்சென்று மூவடிநிலம் இரந்தபடியும், அந்
 நிலையில்கின்றே இரண்டடியாலே மூவுலகையும் அகப்படுத்திக்கொண்டு நீ கிளைத்தகாரியத்தை
 முடித்துக்கொண்ட அதிசயமும் ஆகிய விவற்றைச் சொல்லக் கேட்குந்தோறும் என்னுடைய
 நெஞ்சு கரைந்து உருகின்றதே! உன்னையநுஸந்தித்தால் இங்ஙனே சிதிலனாகும்படி மஹாபா
 பத்தைப் பண்ணின நான் தரித்து நின்று உன்னைய நுபவிப்பது என்றைக்கோ? [நொடிதல்—
 சொல்லுதல். (க)

3225 கூடிநீரைக்கடைந்தவாறும் அமுதம்தேவருண்ண * அசுரரை
 வீமேவண்ணங்களே செய்துபோனவித்தகமும் +
 ஊடுபுக்கென தாலியை உருக்கியுண்டுகேின்ற * கிந்தன்னே
 நாடெவண்ணம்சொல்லாய் நச்சநாகணையானே ! (ங)

ஞ்சு நாகம்	{ செஷசயனனே!	ஊடு புக்கு எனது	{ உள்ளே புகுந்து என் ஆத்மா
அணையானே	{ தேவாசுரர்களோடுகூடித் திருப்	ஆனியை உருக்கி	{ வை நீர்ப்பண்டமாக யுருக்
கூடி நீரை	{ பாத் கடலைக் கடைந்தபடியும்	உண்டுகின்ற	{ கிக் கபளிகரிக்ககின்ற
கடைந்த ஆறும்	{ அம்ருதத்தைத் தேவர்கள்	நின் தன்னை	{ உன்னை
அமுதம் தேவர்	{ புஜிக்க		
உண்ண	{ அசுரர்கள் அந்த அம்ருதத்தை	நாடும் வண்ணம்	{ நித்யாதுபவம் பண்ணும் வழி
அசுரரை வீடும்	{ விடும்படியாக ஸ்ரீ வேஷ	சொல்லாய்	{ யை அருளிச் செய்வவேணும்.
வண்ணங்களே	{ பரிக்ரஹம் பண்ணிப்போன		
செய்து போன	{ விஸ்வயநீபாகாரமும்		
வித்தகமும்			

+ + + அமரர்களுக்கு அமுதங்கொடுக்கக் கடல்கடைந்த செய்தியிலே எனது நெஞ்சு
 உருகாநின்றது; உன்னை நிலைநின்று அது புவிக்கும்படி யருளிச்செய்யவேணுமென்கிறார். அஸு
 ரர்களோடே கூடி நின்று கடலைக்கடைந்தருளினபடியும், அதின் பலனான அம்ருதத்தைத் தே
 வர்கள் புஜிக்க, அஸுரர்கள் அதிலே ஆசையறும்படியாக ஒருவடிவை [அதாவது, மோஹிநி
 ரூபத்தை] கொண்டு போர்த்தபடியும் உள்ளேபுக்கு என்னுதமாவை யுருக்கி முடிக்கின்றன;
 கிருவனந்தாழ்வான் உன்னோடு நித்யஸம்சலேஷம் பண்ணுமாபோலே நான் தரித்து நின்று
 உன்னைப்பூர்ணமாக அநுபவிக்கும் கிரகசொல்லவேணுமென்றாராயிற்று. (ங)

3226 நாகணையிசைநம்பிரான் சரணேசரணநமக்கென்று * நாடொறும்
 ஏகசிந்தையனும் குருகூர்ச்சடகோபன்மாறன் +
 சூகநூற்றவந்தாதி ஆயிரத்துள்ளிவையுமோர்ப்பத்தும்வல்லார் +
 வாகவைந்தத்து மசிழ்வெய்துவர்வைகலுமே. (கக)

நாகணையிசை	{ செஷசாயியான எம்பெரு	தூற்ற	அருளிச்செய்த
நம்பிரான் சர	{ மாணுடைய திருவடிகளே	அந்தாதி	அந்தாதித் தொடையான
ணை நமக்கு	{ நமக்குத்தஞ்சு மென்று	ஆயிரத்துள்	ஆயிரத்தினுள்ளே
சரண் என்று			
நான் தொறும்	{ ஸ்திரமான அப்யவஸாயத்	இவையும் ஓர் பத்	{ இத்திருவாய்மொழியை
ஏக சிந்தை	{ தையுடையராய்க்	தும் வல்லார்	{ ஓத வல்லவர்கள்
யன் ஆய்	{ கொண்டு	மாகம்	{ பரமாகாசமான ஸ்ரீவை
குருகூர் சடகோ	{ ஆழ்வார்	வைகுத்தத்து	{ குண்டத்திலே
பன் மாறன்		வைகளும்	{ ஆத்மாவுள்ளதனையும்
ஆக	{ தாம் ஸத்தை பெறுவதற்கு	மகிழ்வு எய்துவர்	{ ஆனந்திகளாயிருப்பர்கள்.

தி. C—9. ஐந்தாம் பத்து முற்றிற்று.

ஆறும்பத்து முதல் திருவாய்மொழி—வைகல்பூங்கழிவாய்.

திருவண் வண்டுரெம்பெருமான் திறத்தில் தூதுகிள்திருவாய்மொழி.

3227 வைகல்பூங்கழிவாய் வந்துமேயுங்குருகினங்காள் *

சேய்கொள்சேக்நெலுயர் திருவண்வண்டுறையும் *

கைகொள்சக்கரத்து என்கனிவாய்ப்பெருமானைக்கண்டு *

கைகள் கூப்பிச்சோல்லீர் வினையாட்டியேன்காதன்மையே.

(க)

வைகல்	எப்போதும்	கனி வாய்	{ கனிபோன்ற திருவதரத்தை புடையவனுமான்
பூ கழி வாய்	அழகிய நீர் நிலத்திலே	என் பெருமானே	எம்பெருமானே
வந்து மேயும்	வந்திருந்து இரையுண்டி	கண்டு	நேரில் பார்த்து
குருகு இனங்காள்	கொக்கின் கூட்டங்களே!	கைகள் கூப்பி	அஞ்ஜலி செய்து
செய் கொள்	{ கழனி கிரம்பிய செந்நெற்பயிர்	வினையாட்டி	{ இங்ஙனே மிரிந்திருக்கும் பாவ
செந்நெல் உயர்	{ கனிலங்கிவளர்ந்திருக்கப்பெற்ற	யேன் காதன்மை	{ முடையளான் என்னுடைய
திரு வண்வண்	{ திருவண் வண்டுரிலே நித்யவா	சொல்லீர்	{ ஆவலைச் சொல்லுங்கோள்.
டீர் உறையும்	{ ஸம் பண்ணு நிற்பவனும்		
கை கொள்	{ திருக்கைமீலே திருவாழியாழ்		
சக்கரத்து	{ வாணக் கொண்டவனும்		

*** தங்களைப்பிரியில் தரியாத ப்ரேமமுடைய சிஷ்யர்களுடனேகூட மனத்துக்கினிய காலசேஷ கூடங்களிலேசென்று பகவத்குணபுவம் பண்ணுகின்ற சுதந்த்வபாவரான ஆசார்ய ரொருவரை விளித்து எனக்கு பகவதஸ்மச்சிலேஷம் பண்ணுவீர்களேனுமென்று பிரார்த்தித்தல் இதற்கு உள்நுறை பொருள். ஆசார்யவ்ருதயத்தில் “ஆசுறுதுவியென்னும் பாஷையாய்ந்தரசுத்தியோடே” இத்தயாதி சூர்ணியின் வியாக்கியானத்திலே ஸ்வரபதே சார்த்த விரிவுகாண்க.

(க)

3228 காதல்மென்பெடையோடு உடன்மேயுங்குநாராய் ! *

வேதவேள்வியொலிமுழங்கும் தண்திருவண்வண்டுர் *

நாதன்ஞாலமெல்லாமுண்ட நம்பெருமானைக்கண்டு *

பாதங்கைதொழுதுபணியீர் அடியென்திறமே.

(உ)

காதல் மென்	{ காதலையே ந்ருபகமாகவுடைய	நாதன்	ஸர்வேச்வரனும்
பெடையோடு	{ அழகியபெடையோடு கூட	ஞாலம் எல்லாம்	{ (பிரளயகாலத்தில்) கைல ஐகத்
உடன் மேயும்	{ இரை தேர்கின்ற நல்லவர்ண	உண்ட	{ தையும் விழுங்கிவனனுமான்
குரு நாராய்	{ முடைய நாரையே!	நம் பெருமானே	எம்பெருமானே
வேதம் வேள்வி	{ வேதகோஷமும் வைதிக்ரியை	கண்டு	நேராகக் கண்டு
ஒலி முழங்கும்	{ களின் கோலாஹலமும் முழங்	பாதம் கை	{ அவனது திருவடிகளை கோக்கி
	{ கப்பெற்ற	தொழுது	{ அஞ்ஜலி பண்ணி
தண்	குளிர்ச்சி பெருந்திய	அடியென் திறம்	{ அடியென் விஷயமாக ஒரு
திருவண்வண்டுர்	திருவண்வண்டுரிலே	பணியீர்	{ வார்த்தை சொல்ல வேணும்.

*** ஆர்த்தர்களுக்கு ஆர்த்தியைப் பரிஹரித்து ரக்ஷணம் செய்வதிலேயே திசைஞ் கொண்டிருக்கின்ற எம்பெருமான் திருவண்வண்டுரிலே வேதவொலியையும் வேள்வியொலியையும் காதாரக்கேட்டுக்கொண்டு தன்னுடைய ஆர்த்தரக்ஷண திசைஞ்சையும் மறந்து அங்கே தங்கிக்கிடக்கிறான்; அவனுடைய பாதாவிந்தங்களிலே சென்று அஞ்ஜலிபண்ணி கின்று என் விஷயமாகச் சில வார்த்தைகள் சொல்லவேணுமென்று நாரையை இரக்கிறான். (உ)

3229 திறங்களாகியெங்கும் செய்களுழைப்புள்ளினங்காள் ! *

சிறந்தசெல்வம்மல்கு திருவண்வண்டுறையும் *

திறை	{ ‘சேலுத்தவேண்டிய கப்பற் தைக் கொண்டுவந்து கட்டி மிகைத்துப்போங்கள்’ என்று கட்டினாரிட்டுக் கொண்டு	{ திறர் கொள்ள விட்டு வெம்மின் ஒளி வெயில் காண கம்போய் குமை தின்பர்கள் செம்மின் முடி திருமலை விசைந்து அடி சேர்மின்	{ அயலார் கவர்ந்து கொள்ளும் படி கையிழுந்து கொடிநாய் மின்னென பரக் கின்ற வெயிலையுடைய காட்டிலே சென்று தின் டாவிவர்கள்; (ஆதலால்) செவ்விய காந்திபெற்ற திரு முடியையுடைய திருமகள் கொழுநனை விரைவாக அடிபணிபுங்கோள்.
உலகு ஆண்ட வர்தாம்	{ இவ்வுலகத்தை அரசுபுரிந்த பிரபுக்கள்தாம்		
இம்மையே	{ இப்பிறப்பிலேயே		
தம் இன்கவை மடவாரை	{ தங்களுடைய பரம்போக்கை காண ன்ச்சீர்களை		

* * *—மஹாப்ரபுக்களாயிருந்து நெடுங்காலம் நாய்கள் ஆண்ட ராஜ்யங்களையிழப்பர் என்றது கீழ்ப்பாட்டில்; அரசாளுகிற நாளில் போக்கையகனாகக் கைக்கொண்ட மடவார்தையும் பகைவர்க்குப்பறி கொடுத்துப் பரிதாபப்படுவார்க ளென்கிறாநிலை. உய்ம்மின் திறைகொணர்ந்து என்று உலகாண்டவர்— எதிரிகளின் ராஜ்யங்களைத் தாய்கள் ஆக்ரமிக்க நினைத்தால் யானை குதிரைப்படை திரட்டிக்கொண்டு சென்று பொருது பரிச்சித்தமப்பட்டு ஆக்ரமித்துக் கொள்ளுகையன்றிக்கே ஒரு கட்டளை மாத்திரத்தாலேயே க்ருந்தருள்யர்களாக ஆய்வினைவர்களாம்; அதாவது—உயித்தப்பிப் பிழைக்கவேண்டியிருந்தீர்களாகில் கம் பக்கவில் கப்பஞ்செலுத்தி வாழ்ந்துபோங்கள் என்று ஒரு கட்டளை தெரிவித்த மாத்திரத்திலேயே பகைவர் கள் பணிந்து நின்பர்களாயிற்று; இவ்வளவு பெருமிதக்காக உலகத்தை ஆண்ட னாரிவபெளனமர்கள் என்றபடி. திறை என்று கப்பத்திற்குப் பெயர்; இவ்வினை வாழ்ந்த மஹாப்ரபுக்கள் எமயவிரேஷக் களிலேபடும் எவ்விரைவ மேல்இரண்டடிகளால் அருளிச்செய்கிறார். நாம் அரசாட்சிபுரிகிற நாளில் பல திசைகளிலிருந்தும் சிறந்த மாநிலங்களைத் திரட்டிக்கொணர்ந்து சேமித்துவைப்பதுண்டே; அவர்களையெல் லாம் பகைவர் வந்துபுருந்து கைக்கொள்ளும்படியாகும்.

காணசர் போய்க் குறைதீய்பர்கள்—காடேற வேரடினாலும் அங்குந்தொடர்ந்து நலியப்பகைவ ருடைய ஆட்கள் வந்தே திருவார்களாதலால் காட்டிலும் கொலை தப்பாது என்கிறார். குமை தீய்பர்கள்— மமின்மைப்படுவார்களென்றுபடி.

3009. அடிசேர்முடியினராகி அரசர்கள்தாம்தொழ*

இடிசேர்முரசங்கள் முற்றத்தியம்பலிருந்தவர்*

பொடிசேர்துகளாய்ப்போவர்கள் ஆதலில்நொக்கென*

கடிசேர்துழாய்முடிக்கண்ணன்கழல்களநினைமினே.

(ஈ)

அடிசேர் முடி யினர் ஆதி	{ நமது காலிலே படிந்த கிரீடத் தையுடையவராகி	{ பொடிசேர் துகள் ஆய் போவர் கள்	{ பொடியோடு பொடியாய்த் தொலைந்துபோவர்கள்;
அரசர்கள் நாம் தொழு	{ மஹாப்ரபுக்கள் வணங்கும் படியாகவும்,	{ ஆதலின் நொக்கென	{ ஆதலால் விரைவாக
இடிசேர் முரசங் கள் முற்றத்து இயம்ப	{ இடியோடு ஒத்த பேரிகைகள் நமதம் மார்க்கை முற்றக் திலே முழங்கும்படியாகவும்	{ கடிசேர் துழாய் முடி கண்ணன் கழல்கள் நினைமின்	{ நறுமணமிக்க திருத்துழாய் மாலையணிந்த திருமுடியை யுடைய கண்ணிரொனு டைய திருவடிக்களைச் சிந்தி யுங்கள்.
இருந்தவர்	{ வாழ்ந்தவர்கள்		

* * *—மற்றள்ள அரசர்கள் தங்களையடிபணிந்து நிற்க அவர்களை மதியாதே வாழ்ந்தவர்கள் அந்தச் சொல்வக்கிடப்ப யிழந்து ஒருவரும் மதியாதபடி யாவர்களென்கிறார். “வடகொ டுதூதாதப ஞ்ரூபவலநெறிவண்பாடூரரினேவிறிபு நுடொழொ ஞ்ரூபவலவலுநொ நமனையகி நடகாது யக் கண்ணு செகாணிவாரொது | பகடொல்லு டீஷ்டெநு | க்ருவணலொரொனொ டுடொயது டுஷ்வொடீ ” என்று ஸ்ரீ குணரத்ந கோஸத்திலே பட்டர் அருளிச்சொத்தது இங்கே முதலடிக்கு அதுவந் திக்கத்தக்கது. மஹாராஜர்களுக்கு ஸ்துதிபாடசர்கள் துதிமொழிகள் ால்லும்போது “சுவரடிஷ்வலி வலீநீணுவுணீ நாயபரிநவலீவ திகொடகடவீரணீபூவாபொவொஜிதேநகிநீவயெவொர - பூக்ஷாலித வொடாரவிலிபுபொமு ” என்று சொல்லி ஏத்துவர்கள்; அப்படியாக விளங்கியிருந்த அரசர்கள்.

பொடிசேர்துகளாய்ப் போவர்கள்—தம் காலிலே குவிந்தவர்களை லக்ஷியம் பண்ணிதிருக்கும் படியான மதிப்பையுடையராயிருந்தவர்கள்; தம்நிலையிலே ஒருவன் அடியிட்டால் “நாம் இவ்வந்தலையிலே அடியிட்டோம்” என்று நினைக்கவேண்டாதபடி அற்பமான துகளாய்ப்போவர்கள் என்றபடி. ஆதலால் * சுடர்முடி மேல்புனைந்த தண்ணத்தாழையுடையமானது திருவடிகளை விரைவாக நினைபுங்கள் என்கிறார். முரசம்—ஊரஜி என்ற வடசொல் விரைவம்.

3010. நினைப்பான்புகில்கடலெக்கலில் நுண்மணலிற்பலர்*
எனைத்தோருகங்களும் இவ்வுலகாண்டுகழிந்தவர்*
மனைப்பால்மருங்கற மாய்தலல்லால்மற்றுக்கண்டிலம்*
பனைத்தாள்மதகளிறிட்டவன் பாதம்பணிமினோ. (அ)

நினைப்பான் புகில் எனைத்தோர் உகங்களும் இவ்வுலகு ஆண்டு கழிந்தவர்	ஆலோசித்துப் பார்க்குமிடத்து, அனேகயுகங்கள் இவ்வுலகத் தையான் ஒருமுடிந்து போன வர்கள்	மருந்து அற மாய்தல் அல்லால் மற்று கண்டிலம்	சுற்றுப்பக்கங்களோடுங் கூடத் தொலையுப்படி அழிந்து போவது தவிர வேறென்றும் பார்த்தோ மில்லை; (ஆதலால்)
கடல் எக்கலில் நுண்மணலில் பலர்	கடலில் எக்கலிட்ட நொய் மணலிற்காட்டிலும் அதிக மான தொகையுள்ளவர்க ளாவர்;	பனை தாள் மத களிறு அட்ட வன் பாதம் பணிமின்	பனைமரம் போன்ற அடியை யுடைய (குவலயாபிடமென் னும்) மத யானையைக் கொன்றெழுபித்த கண்ண மிராணுடைய திருவடிகளை வணங்குங்கள்.
மனைப்பால்	(எப்படிப்பட்ட பிரபுக்களும்) தாங்களிருந்த வீட்டின் இடம்		

* * *—மதிப்பு கருவது மாத்திரமன்றிக்கே ஆயுறும் நிலைநிலாதனையாலே எம்பெருமான் திருவடிகளை வணங்குங்கொள்கிறார். நெடுநாள் இவ்வுலகையாண்டு கழிந்துபோனவர்களான ப்ரபுக்கள் எத்தனைபோர்கள் இருப்பார்களென்று நினைக்கத் தொடங்கினால், கடலில் எக்கலிடுகிற நுண்ணிய மணல் களை எண்ணி முடித்தாலும் முடிக்கலாம்; அவர்களே எண்ணிமுடிக்கப்போகாது என்னுமித்தனை.— “வாஷலூமிநு நிராலுவெவெ காலெ ஸததயாயிமி | நதஜூதகம் பூபஸூரி ஸூபியபு லெஷுமெவெ யூவா || மம்மாயாலூபததாயாரா யபா. வஷுதி வாஸவொ | ஸகூர மணயிதும் லொகெ நஷுதீதாஃ விகாஷமாஃ || மணுஜெ வாம்வாவொ ஹுஜிள மணுஜெ ஷிவ தாராகாஃ | மணுஜெ வஷுயாராஸூம் நஷுதீதாஃ விகாஷமாஃ ||” என்ற ப்ரமாணம் இங்கு அநுஸந்தேயம். நிலத்திலுள்ள புழுதிகளை எண்ணிவிடலாம்; விண்ணிலுள்ள நகரத்திரங்களை யெண்ணிவிடலாம்; பெய்யும் மழைத்தாரைகளையும் எண்ணிவிடலாம்; ஆண்டு கழிந்த பிரமர்களை எண்ணித் தலைக்கட்டப் போகாது என்றவாறு.

மனைப்பால் மருங்கற மாய்தலல்லால் மற்றுக்கண்டிலம் = கிழ்ச்சொல்லப்பட்டவர்கள் முடியுமள வில் தாங்கள் இருந்த மனைக்கும் அதன் சுற்றுப்பக்கங்களுக்கும் வாசி தெரியாதபடி அழிந்துபோவது தவிர, வேறுமிகுத்திருப்பது ஒன்றுண்டாகக் கண்டிலோம் என்றபடி. பெருமரம் விழும்போது அருகு நிற்கும் மரங்களையும் அழிக்குமாபோலே அக்கம்பக்கத்திலுள்ளவர்களையும் அடியறுத்துக்கொண்டு போகின்றமையைச் சொன்னபடி. ஆதலால், குவலயாபிட மதயானையைக்கொன்றெழுபித்த பெருமா னுடைய திருவடிகளைப் பணிபுங்கள் என்கிறார். (அ)

3011. பணிமின் திருவருளென்னும் அஞ்சிதப்பைம்பூம்பள்ளி*
அணிமென் குழலார் இன்பக்கலவியமுதுண்டார்*
துணிமுன் புநாலப் பல்லேழையர்தாயிழிப்பச்செல்வர்*
மணிமின்னுமேனி நம்மாயவன்பேர்சொல்லிவாழ்மினோ. (ரு)

ம் சிதம் பை பள்ளி	{ அழகும குளிர்ச்சியும் வினதாரமுமுள்ள பூம் படுக்கையிலே	துணி முன்பு நால	{ அரைத்துணி (மின்பக்கத்திற்கு எட்டம் போராமல்) முன் புறத்தில் மாத்திரம் தொக்கும்படியான ஏழை மையை யடைந்து
திரு அருள் பணிமின் என்னும்	{ (மாதர்காள்!) கிருபை பண்ணவேணும்' என்று மிரார்த்திப்பவர்களாய்	பல் ஏழையர் தாம் இழிப்ப செல்வர்	{ பல மாதர்கள் இழிவாகக் கூறி யேசும்படி (மிச்சையெடுக்கப் போவார்கள்; (ஆதலால்)
அணி மென் குழலார் இன்பம் கலவி அமுது உண்டார்	{ அழகிய மெல்லிய கூந்தலை யுடைய மாதர்களின் சிற்றின்பக் கலவி யமுத்ததை அனுபவித்தவர்க ளானவர்கள்	மணி மின்னு மேனி நம் மாய்வன் பேர் சொல்லி வாழ்மின்	{ நம்மணிபோல் மின்னுக்கிற் திருமேனியையுடைய எம்பெருமானுடைய திரு காமங்களை ஸந்திர்த்தனம் பண்ணி வாழுங்கள்.

* * * சிற்றின்பத்தின் துகர்ச்சியும் அந்திரமாதலால் எம்பெருமானுடைய திருநாமத்தைச் சொல்லி வாழுக்கொள்கிறார். இப்பாட்டின் முன்னடியை அந்வயிப்பதில் நிர்வாஹ பேதமுண்டு

அம்சீதப் பைம்பூம் பள்ளியிலே திருவருள்பணியின் என்று அன்புடன் வேண்டுகின்றவர்களான அணிமென் குழலாருடைய இன்பக் கலவி யமுதத்தை யுண்டவர்கள்—என்பது திருவாக்களின் நிர்வாஹம். இப்போது, “பணியின் திருவருளென்னும்” என்பது அணிமென் குழலாருக்கு விசேஷணமாயிற்று. “பணியின் திருவருள்” என்பதற்கு—கிருபை பண்ணவேணும் என்று பொருள். இங்ஙனே ஸ்தீர்கள் மிராத்திக்கும்படியாக இருந்து இன்புற்றவர்கள் என்றாயிற்று.

“பணியின் திருவருள்” என்று சொல்லுகிற வார்த்தை ஸ்தீர்களினுடையது என்று நிர்வாஹிப்பதற்கு காட்டிலும் அதுபோக்கத்தக்கான புமான்களுடையது என்றே நிர்வாஹிப்பது அழகியது என்று திருவுள்ளம் பற்றிய பட்டர் “பணியின் திருவருளென்னும்” என்பதற்கு *இன்பக்கலவி யமுததுண்டார்க்கு விசேஷணமாக்கி யுரைப்பாராம். நமே “அடிசேர் முடியினராகி அரசர்கள் தாந்தொழ” என்று மஹாராஜர்களால் தொழுதிறைஞ்சப்படுமவராகக் கூறப்பட்டவர்களுக்கு ஸ்தீர்களால் *பணியின் திருவருளென்னப் பெறுகை ஓர் ஏற்றமல்லாமையாலே, ஸ்தீர்களிடத்திலே இவர்கள் ‘பணியின் திருவருள்’ என்று விஷயத்தோற்றப் பேசியிருந்தபடியாகக் கொள்வது நன்று என்று பட்டர் திருவுள்ளம் போலும். “பணியின் திருவருள்” என்று கைகூப்பிக்கொண்டு விண்ணப்பஞ் செய்பவர்களும், அஞ்சீதப் பைம்பூம்பள்ளி அணிமென்குழலா ரின்பக்கலவி யமுததுண்டவர்களுமான அரசர்கள்—என்று பொருள் காண்க. “மங்கைமீர்! கிருபை பண்ணியருள வேணும், நங்கைமீர்! அருள்செய்யவேணும்” என்று பல்பன்னிரண்டையும் காட்டிக்கொண்டு விஷயபோக்கக்கூட யதபசித்தவர்கள், தனிமுன்பு நாலைவும் பல்லையையாது மிழிப்பவும் செல்வா—(அதாவது) தாம் அனுபவித்த மாதர்களை வேறு சிலர்களைப் பற்றிக் கிடப்பார்கள்; இவர்கள் நங்களுடைய தேஹ யாத்திரைக்காக அவர்களிடத்தே போய் யாசிக்கப் புகுவார்கள்; ஏழைமைக் கொடுமையும் உடன் சேர்ந்து அபாயில் துணி எட்டம் போராதே கிடக்கும்; முன்புபெரித்திலே மாத்திரம் குறையொன்று மின்றி வளர்ந்து செல்லும்—என்பது இந்த சீலோக்கத்தின் கருத்து. ஆக இவ்வளவாலும் தேஹமாகச் சொல்லப்பட்ட விஷய போக்கங்களிலே நசையற்ற, விசேஷண திவ்யமங்கை விசுவம் படைத்த பெருமானுடைய திருநாமங்களைச் சொல்லி அது போதுபோக்காக உஜ்ஜீவியும்கோ ளென்கிறார் சுற்றடியால்.

“ஜீயுனி ஜீயுக் கெஸாட டுனா ஜீயுனி ஜீயுத்; | வகூம் ஸ்ரோகெவ ஜீயெடுகெ துடுவெடுகா மிராவுவா = ஜீயந்தி ஜீயந்தி ஜீயந்தி | வகூம் ஜீயந்தி ஜீயந்தி, சகூம்ச்சீரோத்திர ச ஜீயேதே த்ருஷ்டிகா நிருப்தரவா” என்ற சீலோகம் இங்கு ஸ்மரிக்கத்தக்கது. தலை நரைத்தாலும் பற்கள் விழுந்தொழிந்தாலும் கண் இங்கிப் போனாலும் காது செவிடாகியொழிந்தாலும் நப்பாசை போன்று மாத்திரம் குறையொன்று மின்றி வளர்ந்து செல்லும்—என்பது இந்த சீலோக்கத்தின் கருத்து. ஆக இவ்வளவாலும் தேஹமாகச் சொல்லப்பட்ட விஷய போக்கங்களிலே நசையற்ற, விசேஷண திவ்யமங்கை விசுவம் படைத்த பெருமானுடைய திருநாமங்களைச் சொல்லி அது போதுபோக்காக உஜ்ஜீவியும்கோ ளென்கிறார் சுற்றடியால். (சு)

3012. வாழ்ந்தார்கள் வாழ்ந்தது மாமழைமொக்குளின்மாய்ந்துமாய்ந்து*

ஆழ்ந்தாரென்றல்லால் அன்றுமுதலின்றறுதியா*

வாழ்ந்தார்கள் வாழ்ந்தேநிற்பர் என்பதில்லைநிற்குறில்*

ஆழ்ந்தார்கடற்பள்ளி அண்ணலடியவராமினே.

(சு)

வாழ்ந்தார்கள் வாழ்ந்தது	{	நன்றாக வாழ்ந்தவர்களென்று நினைக்கப்படுகிறவர்கள் வாழ்ந்த வாழ்வைப் பேசப் புகுந்தால்.	இன்று அறுதி ஆ	இன்று வரையில்
மாமழை மொக்குளின் மாய்ந்து மாய்ந்து	{	பெருமழையில் தோற்றம் நீர்க்குமிழியோலே அழிந்தழிந்து	வாழ்ந்தார்கள் வாழ்ந்தே நிற்பர் என்பது இல்லை	வாழ்ந்தவர்கள் ஒரு தன்மையாக வாழ்ந்தே யிருந்தல் கிடையாது;
ஆழ்ந்தார் என்று அல்லால்	{	அதோக்கதியை யடைந்தனர் என்று சொல்லப்படுவது தவிர,	நிற்குறில்	{ நிலைநின்ற வாழ்வை யடைய வேண்டில்.
அன்று முதல்	{	ப்ரஹ்ம ஸ்ருஷ்டி காலம் தொடங்கி	ஆழ்ந்து ஆர் கடல் பள்ளி அண்ணல் அடியவர் ஆமின்	{ ஆழமாகி நிறைந்த திருப்பார். கடலில் துயில்கின்ற ஸ்வாமிக்கு அடிமைப்பட்டிருந்தவர்கள்.

* * * உலகில் வைத்தயர்களுக்கு ஒரு வழக்கமுண்டு; அதாவது—தாம் சிகிதனை செய்த விடங்களில் தூற்றுக்கணக்கான பேர்கள் மாண்டு போயிருந்தாலும், தெய்வவசமாக நாலிந்து பேர்கள் தப்பிப் பிழைத்தவர்களிருந்தால் அவர்களை மாத்திரம் விரலிட்டு எண்ணிக்காட்டி. “அவன் பிழைத்தான், இவன் பிழைத்தான்” என்று சொல்லுவதுண்டு; அதுபோலே, இவ்வுலகில் நன்றாக நெடுக வாழ்ந்தவர்களும் பலர் இருக்க அவர்களைவிட்டு, முடிந்தவர்களை எண்ணுகிறதென்? நீமே ஜிவித்தவர்களும் இல்லைபோ? என்ன; அத்தற்கு விடை கூறுகின்ற ரிப்பாட்டில்—ஸ்ருஷ்டிகாலம் தொடங்கி இன்றளவும் செல்வம் குன்றாமே ஜிவித்தார் ஒருவரையும் கண்டிலோமென்கிறார். (சு)

3013. ஆமின் சவையவை ஆரோடடிசி லுண்டார்த்தபின்*
தாமென்மொழிமடவாரிரக்கப் பின்னும் தற்றுவார்*
ஈமினெமக்கொருதுற்றென்று இடறுவராதலின்*
கோமின் துழாய்முடி ஆதியஞ்சோதிருணங்களை. (எ)

ஆம் இன் சவை } பரம்பேர்க்கையாய் ஷட்ரஸோ
அவை அடிசில் } பேதமான அன்னத்தை
ஆரோட }
உண்டு ஆர்ந்த } வமிருர லுண்டு தீர்ந்தபின்பும்
பின் }
தூ மெல் மொழி } வெகு அழகாகப் பேசவல்ல
மடவார் இரக்க } மாநர்கள் வேண்டிக்
கொள்ள }
(அந்த வேண்டுகோளை மீற முடியாமல்)
பின்னும் } மேலும் தின்றுகொண்டிருந்த
தற்றுவார் } வர்கள்

(அப்படி மிருப்பதற்கான செல்வம் அழிந்த
வாவினில்)
எமக்கு ஒரு } 'எமக்கு ஒரு கவளம்
தற்று ஈமின் } கொடுங்கள்' என்று
என்று } சொல்லிக்கொண்டு
இடறுவர் } நசிமாறிச் செல்வர்கள்;
ஆதலின் } ஆதலால்,
துழாய் முடி ஆதி } திருத்துமையை யணிந்த
அம் சோதி } திருமுடிபுடைய
குணங்கள் } ஸர்வேச்வரனுடைய
கேரமின் } திருக்குணங்களை யே
சேர்த்து அனுபவிப்புகள்.

* * * தேஹ போஷணத்திற்கு ஹேதுவான அன்னபானம் முதலிய போகமும் அநீத்ய
மாகையாலே ஸகல காரணபூதமான ஸர்வேச்வரனுடைய திருக்குணங்களை அதுஸந்திபுட்கோளென்
கிறார். ஷட்ரஸங்கோளங் கூடப் பரம்போக்யமான அடிசிலில் வமிருரவுண்டு தீர்ந்தபின்பும் உடனே
இனிய மாதர் வந்து பரிதிபாவனை தோற்ற, பின்னையும் உண்ணவேணுமென்று நிர்ப்பந்திக்க, அவர்
கருக்காகப் பின்னும் உண்பவர்களாய் இங்ஙனே வமிறு வாழ்ந்தவர்கள் தாங்களே பின்னையொரு
காலத்தில் 'எனக்கு ஒருபடி சோறு இடுவீர்களா?' என்று ஒரு கவளத்திற்கு மன்றும்படியாவார்கள்;
ஆதலால், திருத்துழாய் மாலையான எம்பெருமானுடைய திருக்குணங்களை யதுபவித்து நிய ஸுபிக்ஷ
மாமிருக்கப் பாருங்களைன்று ராபிற்று. (எ)

3014. குணங்கொள்நிறைபுகழ்மன்னர் கொடைக்கடன்பூண்டிருந்து*
இணங்கியுலகுடனாக்கிலும் ஆங்கவனையில்லார்*
மணங்கொண்டபோகத்தும்மன்னியும் மீள்வர்கள் மீள்வில்லை*
பணங்கொளரவனையான் திருநாமம்படிமேனே. (அ)

குணம் கொள் } குணசாலிகளும் நிறைந்த
நிறை புகழ் } கீர்த்தியை யுடையரு
மன்னர் } மான் ராஜகுமாரர்களாய்
கொடை கடன் } ஒள்தார்யத்தைக் கடமை
பூண்டு இருந்து } யாக ஏற்றிக்கொண்டிருந்து
இணங்கி } சேலுணத்தோடுகூடி
உலகு உடன் } உலகங்களை ஸ்வாதினப்
ஆக்கிலும் } படுத்தி ஆண்டாலும்
ஆங்கு } அவ்விஷயத்தில்
அவனை இல்லார் } அந்த ஸர்வேச்வரனை
ஆசிரயித்தல்லாதவர்கள்

மணம் கொண்ட } மணம் கொண்ட
போகத்து } போகத்தில்
மன்னியும் } மன்னியும்
மீள்வர்கள் } மீள்வர்கள்
பணம் கொள் } பணம் கொள்
அரவு அனை } அரவு அனை
யான் திரு } யான் திரு
காமம் படிமின் } காமம் படிமின்
மீள்வு இல்லை } மீட்சியில்லாத பெருஞ் செல்
வம் கிடைக்கும்.

* * *—அரசாட்சி புரிவதாகிய போகமும் எம்பெருமானருளாலன்றிக் கிடைக்கமாட்டாதென்
றும், அங்கனே கிடைக்கின்ற அதுதானும் நிலைநிலாததென்று மருளிச்செய்கிறார். அரசர்களின் மேன்
மையை ஒன்றையடியால் விரித்துரைக்கின்றார். அமையவேண்டிய குணங்கள் யாவும் அமையப்பெற்ற
வர்களாயும், உலகமெல்லாம் கொண்டாடும்படியான புகழையுடையவராயும், பரம்பரையாகவே பரபுக்
களின் புத்திரர்களாயும், வேண்டுகூர் வேண்டியபடியே பொருள்களைக் கொடுப்பதாகிற ஒள்தார்யத்தைக்
கடமையாகக் கொண்டவர்களாயும், மேன்மை பராபாடி இதுமாப்படிவிராதே சேவாஸ்களாய் உலகத்
தோடு பொருத்துமவர்களாயும் வாழ்வுகளென்னும் எம்பெருமானை ஆசிரயிக்கப்பெருதவர்கள் இழிச்
சொன்ன போகத்திலிருந்து சரிந்துபோவார்; ஆதலால் ஸேஷஸாமியான எம்பெருமானுடைய திருநாமங்
களை ஸங்கீர்த்தம் பண்ணுங்கள்; அப்படியாகில் மீட்சியின்றியே நியபூயாக வாழலாம் என்றுரா
பிற்று. (அ)

3015. படிமன்னுபல்கலன்பற்றோடறுத்து ஐம்புலன்வென்று*
செடிமன்னுகாயம்செற்றார்களும் ஆங்கவனையில்லார்*
குடிமன்னுமின்சுவர்க்கமெய்தியும் மீள்வர்கள் மீள்வில்லை*
கொடிமன்னுபுள்ளுடை அண்ணல்கழல்கள்குறுகுமினே.

படி மன்னு பல் கலன் பற்றோடு அறுத்து	பரம்பரையாக வருகின்ற பலபல ஆபரணங்களையும் ஸவாஸகமாக விட்டவர் களாய்	குடி மன்னும் இன் சுவர்க்கம் எய்திபு மீள்வர்கள்	வெருகாலம் நிலைபெற்றிருக் கும்படியான இனிமை யான சுவர்க்கத்தை அடைத்தும் திரும்புவர்கள் ; (ஆகலால்)
ஐம்புலன் வென்று	பஞ்சேந்திரியங்களையும் வசப் படுத்தினவர்களாய்	கொடி மன்னு புள் உடை அண்ணல் கழல்கள் குறுகுமின்	சுருட்வனுண ஸ்வாமியி னுடைய திருவடிகளைக் கிட் டுங்கள்; (அப்படியாயின்)
செடி மன்னு காயம் செற்றர் கறும்	தூறுமணாடிக்கிடக்கும் படியாக சரிந்ததைத் தவ சிரதங்களால் வெறுக் கின்றவர்களும்	ஆங்கு அவ்விஷயத்தில் அந்த எம்பெருமானோ	என்றும் மீட்சியில்லாத பெருஞ் செல்வமுண்டாகும்.
ஆவளை இல்லார்	ஆசுரரித்தலில்லாதவர்கள்	மீள்வு இல்லை	

* * *—கீழ்ப்பாசரங்களில் இறையோகணங்களுள் நேயத்துவந்தை அருளிச் செய்துவந்தார். இனிஇரண்டு பாசரங்களில், ஸ்வர்க்களோக போகத்தினுடையவும் கைவல்யபோகத்தினுடையவும் நேயத் தவந்தை அருளிச்செய்வாராய், இப்பாட்டில் ஸ்வர்க்களோகமும் நிலைநிலாததைவிடும். சுவர்க்கம் பெறு தற்காகக் கந்திவம் புரிவதுண்டு; அந்தவம்புரிபுங்கலை நிலைமையை ஒன்றையடியாய்வுருளிச்செய்கிறார்.

செடி மன்னு காயம் செற்றர்கள்—உடம்பிலே தூறுமணம்படியிருப்பவர்கள் என்றபடி. நவத் திற்காக நெறிங்காலம் ஒவ்வொரு ஆணைத்திலிருந்தால் சலியாமையாலே உடம்பிலே தூறுமணங்கூறும்.

இவ்வண்ணமாகக் கந்திவம் புரிந்தவர்கள் பகவத்ப்ராப்தியையே உத்தேசியமாகக்கொண்டு தவம்புரிந்தவர்களாயின் கந்தே; இல்லையேல் சுவர்க்கம் சென்றிருந்து “கநீணை வுண்ணே” 3௧1-ஓ லொகம் விபுலி—கநீணை புனையே மந்த்யலோகம் விபுலி” என்கிறபடியே புனயம் ஆபித்தவுடனே கிழே தலைகீழாகத் தள்ளப்பட்டு விழத்தொழிவார்கள். “மீண்டும் மீண்டும் மீண்டும் மீண்டும் மீண்டும் போகவொட்டாரே” (372) என்றும்படி மீளவில்லாத மஹாபுருஷார்த்தத்தைப் பெறவேண்டியிருந்திருக்களாயின் கருனக்கொடி யொன்றுடைய பெருமானது திருவடிகளைப் பணிவது என்று என்றாராயிற்று. குறுகு தல்—அனுகுதல். (சு)

3016. குறுகமிகவுணர்வத்தொடுநோக்கி எல்லாம்விட்ட*

இறுகலிறப்பென்னுமொளிக்கும் அப்பயனில்லையேல்*

சிறுகலினைவதோர்பாசமுண்டாம் பின்னும்வீட்டில்லை*

மறுகலிச்சினைப்பற்றி விடாவிடில்வீட்டுதே.

(ய)

குறுக	பட்டிமேயாதபடி மனத்தைக் குறுக்கி	ஞானிக்கும் அப்பயன் இல்லை ஏல்	ஜ்ஞானியோக கிஷ்டனுக்கும் அந்த பகவத்பாஸம் இல்லையாகில்,
உணர்வத்தொடு	ஜ்ஞானஸ்வரூபனை ஆத்மா வோடு	சிறுக கிளைவது ஒர் பாசம் உண்டாம்	அற்பமாக நினைப்பதற்குறுப்ப பான அவித்தபாதி பந்தம் உண்டாகும்;
மிக நோக்கி	நன்றாகச் சேர்த்து (ஆத்ம ஸாக்ஷாத்காரத்தைப் பண்ணி)	மீண்டும் வீடு இல்லை	அவனைப்பற்றினாலும் (அந்திம ஸமிருதியில்லையாகில்) அந்த மோக ஆஸித்தியுமில்லை;
எல்லாம் விட்ட	(ஜிவ்வாய்ம், பகவததுபவம் முதலிய) எல்லாவற்றையும் வெறுத்தவனாய்	மறுகல் இல் நசுனை பற்றி விடாவிடில் அந்தே விடு	நேயப்பரிதிபடனான எம் பெருமானை ஆசிரயித்து நீங்காவிடில் அதுவே பரமபுருஷார்த்தம்.
இறுகல் இரப்பு என்று	ஸைக்கோச மோகூமாயி கைவல்ய மோகூத்தில் விருப்பங்கொண்டவனான		

* * *—கீழ்ப்பாட்டிற் சொன்ன சுவர்க்கம்போலே அன்திரமல்லாம் நிலைபெற்ற மோகூமான கைவல்யத்திலும் ஊற்றத்தைவிட்டு பகவத்கைக்கரியத்தையே பரம்பாராயமாகப் பற்றுங்களைக்கொண்டு. “மிகவுணர்வத்தொடு எல்லாம் குறுகநோக்கிவிட்ட இறுகலிறப்பென்னும் ஞானிக்கும் அப்பயன் இல்லை யேல்” என்றும் அவ்விரப்பது. சிறந்த ஞானந்தையுடையனய்க்கொண்டு ப்ராக்ருத போகங்களெல்லா வற்றையும் அற்பங்களாகக்கண்டு அவற்றில் ஆசையைவிட்ட—என்பது முதலடியின் கருத்து. மற்றொரு வகையாகவுணர்வுக்கலம்;—குறுகம்—மனம் கண்டவிஷயங்களிலும் பரந்து செல்லாதபடி அத்தனைக் குறுக்கி; ஜிதேந்திரியனாகி என்ருவாறு. உணர்வத்தொடு—ஜ்ஞானஸ்வரூபனை ஆத்மாவோடே மிக நோக்கி—என்றது ப்ரவணமாகக் கண்டு எல்லாம்விட்ட—பகவத்ப்ராப்தியுமுட்பட எல்லாவற்றையும் வெறுத்த —என்றபடி.. ஆத்மாதுபவமொன்று நகிர மற்ற எந்த புருஷார்த்தத்தையும் கணியாத—என்றதாயிற்று.

இறுகலிறப்பு—இரப்பு என்பது இங்கே மோகூத்தைச் சொல்லுகிறது. இறுகல்—ஸைக்கோசம்; பகவததுபவமாகிற மோகூமானது விகாஸ மோகூமென்றும், ஆத்மாதுபவமாகிற மோகூமானது

ஸங்கோச மோக்ஷமென்றும் கொள்ளக்கடவது. ஸ்வரூபாதுருபமான பகவத் கைங்கர்யங்களெல்லாம் நன்றாகச் செய்வதற்கு உறுப்பான மோக்ஷம் விசாஸமோக்ஷம். ஆத்மாதுபவ மோக்ஷத்தில் அந்த விசாஸத்திற்கு அவகாஸமில்லையன்றோ. “ஜராமரணமோக்ஷாய” என்கிறபடியே மறுபடியும் பிறப்பதும் இறப்பதும் கிடையாது என்கிற இவ்வளவே பயனதலால் இது ஸங்கோச மோக்ஷமெனத் தருதியுடைய தென்று திருவுள்ளம்பற்றிய ஆழ்வார் இறுகலிறப்பு என்று வெகு அழகாக அருளிச்செய்தார்.

என்னும் ஞானிக்கும் = (இறுகலிறப்பையே) புருஷார்த்தமென்றிருக்கும் ஜ்ஞாநிக்கும் என்ற படி. [ஞானிக்கும்] என்றது—ஜ்ஞாநயோக நிஷ்டைனுக்கும் என்ற படி.

அப்பயன் இல்லையேல் = எம்பெருமானை உபாயமாகப் பற்றுதல் இல்லையாகில் என்றபடி. சிறுக நினைவதோர் பாசமுண்டாம் = இழிவான புருஷார்த்தங்களை நினைப்பதற்குறுப்பான கரம்பாசமே மேலிடும் என்றபடி. இங்கே ஆறுதிரப்படி காண்மின்; “ப்ராக்ருத விஷய வையாக்ய பூர்வமாக ஜ்ஞாநயோக நிஷ்டைனவனுக்கும் எம்பெருமானை ஆசிரயித்தாலல்லது ஆத்மாவலோகக விரோதி கர்மம் போகாது; பகவத் ஸமாச்சரணத்தாலேயாயிற்று ஆத்மாவலோககம் பிறப்பது.”—என்று. (க0)

3017. அஃதே உய்யப்புகுமாறென்று கண்ணன் கழல்கள்மேல்*
கொய்ப்பும் பொழில்சூழ் குருகூர்ச்சடகோபன்குற்றேவல்*
செய்கோலத்தாயிரம் சீர்த்தொடைப்பாடலிவைபத்தம்*
அஃகாமல்கற்பவர் ஆழ்துயர் போய்யயற்பாலரே. (கக)

உய்யப் புகும் ஆறு அஃதே என்று	உஜ்ஜீவநோபாயம் திருநாரணன் தாங்களே யென்று அறுதியிட்டு	செய்கோலத்து ஆயிரம்	ஸர்வாலங்கார ஸம்பங்கமாயு மிருக்கிற ஆயிரத்தொகை யுள்ள
கண்ணன் கழல்கள் மேல்	எம்பெருமானுடைய திருவடி கள் விஷயமாக,	சீர் தொடை பாடல் இவை பத்தம்	திருக் குணங்களையிட்டுத் தொடுத்த மாலைபோன்ற இப்பாடலில் இப்பத்துப் பாசரங்களையும்
கொய்ப்பு பொழில் சூழ் குருகூர் சடகோபன் குற்றேவல்	கொய்வதற்குரிய பூக்கள் நிறைந்த சோலைகளால் சூழப்பட்ட திருக்கரிக்குத் தலைவரான ஆழ்வாருடைய வாசிக கைங்கர்ய ரூபமாயும்	அஃகாமல் கற்பவர் ஆழ் துயர் போய் உய்யப்பார்வர்	குறைவின்றி ஓதாமவர்கள் ஆழ்ந்ததுயர் நீக்கப்பெற்று உஜ்ஜீவிக்குத் தன்மையை யுடையராவர்.

* * * அஃதே என்றது—இப்பதிகத்தின் முதற்பாட்டிலும் இப்பாட்டிலும் ப்ரஸ்துதமான திருவடிபைக் குறிக்கும்.

ஸ்ரீ:

இரண்டாந் திருவாய்மொழி—பாலனாய்

கீழ் மூன்றம்பத்தில் *முடியானே யென்னுந் திருவாய்மொழியில் ஆழ்வார்க்கு உண்டான ஆவனதை பராஸங்கிகமான மூன்று திருவாய்மொழிகளாலே ஒருவாறு தலைமடிந்து கிடந்தது இப்போது தலையெடுத்து நிற்கின்றது.

ஆழ்வார் செய்திருக்கும் பரோபநேசங்கள் பிறர்க்கு உறுப்பன்றிக்கே தமக்கு எம்பெருமானு பக்கவிலே அபிநிவேசம் மீதார்த்து செல்வதற்கே ஹேதுவாயிற்று. ஆகவே என்றைக்கோ கழிந்துபோன எம்பெருமான்படிகளை அக்காலத்திற் போலவே இன்று அனுபவிக்கப் பெறவேணும் என்கிற விடாய் பிறந்தது; ஆசைப்பட்டபடியே கிடையாமையாலே, எம்பெருமானோடு கலந்து பிரிந்தாளொரு பிராட்டியின் நிலைமையை யடைந்து தான் மோலித்துக்கிடக்க, அவள்படியை அநுஸந்தித்த திருத்தாயார் பெண் மிள்ளையின் நிலைமையைப் பேசுகிற முகத்தாலே ஸ்வதசையை வெளியிடுவதாய்ச் செல்லுகிறது இத் திருவாய்மொழி. (*)

3018.

பாலனாய் ஏழல்குண்டுபரிவின்றி* ஆலிலை அன்னவசஞ்செய்யுமண்ணலார்*
தாளிணைமேலணி தண்ணந்துழாயென்றேமாலுமால்* வல்வினையேன்மடவல்லியே.

பாலன் ஆய் பரிவு இன்றி ஏழ் உலகு உண்டு	சிறு குழுவியாகி அநாயாஸ மாக ஏழல்கள்களையும் திரு வயிற்றிலே வைத்து	ஆல் இலை அன்ன வசம் செய்யும் அண்ணலார்	ஆலத்தளிர்லே நித்திரை செய்தருளின ஸவாமி னுடைய
---	---	---	---

தான் இணைமேல் அணி	உபய பாதங்களினீய்து சாத்தப்பெற்று	வல் வினையேன் மடவல்லி	வலிய பாபத்தைப் பண்ணின என்னுடைய இளங்கொடி
தன் அம் துழாய் என்றே	குளிர்த்தழகிய திருத்துழாய் மாலையென்றே வாய் வெருவிக்கொண்டு	மாலும் ஆல்	போன்ற மகள் வ்யாமோஷிக்கின்றான்; அத்தோ !

* * *—பண்ண ஆலிலையிலே பள்ளிகொண்ட எம்பெருமானுடைய திருவடிகளிலே சாத்தின திருத்துழாயை இப்போது பெருவேணுமென்று என்மகள் [பராங்குசநாயகி] ஆசைப்படுகின்றாளென்று திருத்தாயார் கூறுகின்றாள். இவ்வுலகமெல்லாம் பிரளய வெள்ளத்தில் அழுத்தி அழிப்பபுருங்கால் எம் பெருமான் இவற்றையெல்லாம் தன்னு திருவாயிறிலே வைத்து ஒரு சிறித ஆலத்தினிலே கண்வளர்ந்த தாக தூற்கொள்கை. அது எண்ணக்கோ நடந்த விஷயம். அப்போது அந்த வடநாசாசிப் பெருமானுடைய தாளிணைமே லணிந்த தண்ணைத்துழாய் மாலையை இப்போது என்மகள் அபேகிக்கின்றாளே யென்கிறாள். (க)

3019.

வல்லிசேர்நுண்ணிடைய ஆய்ச்சியர்தம்மொடும்* கொல்லமைசெய்து குரவைபிணைந்தவர்*
நல்லடிமேலணி நாறுதுழாயென்றேசொல்லுமால்* குழ்வினையாட்டியென்பாலையே. (௨)

சூழ் வினை யாட்டியேன் பாவை	மிருத்த தீவினையை புடையேகிய என்னுடைய பதுமை போன்ற பெண் ணைவள்,	கொல்லமை செய்து குரவை பிணைந்தவர் நல்லடிமேல் அணி	வரம்புகடந்த செயல்களைச் செய்து ராஜகீர்டை செய்த கண்ணபிரானுடைய அழகிய திருவடிகளினீய்து சாத்தின
வல்லி சேர் நுண் இடை ஆய்ச்சியர் தம்மொடும்	கொடிபோன்று துட்பமான இடுப்பையுடைய கோடி மார்களோடு கூடி	நாறு துழாய் என்றே சொல்லும் ஆல்	நறுமணம் மிக்க திருத்துழா யென்றே சொல்லுகின்றான்; அத்தோ !

* * *—கண்ணபிரான் ஆய்ச்சிகளோடுகூடி குரவை கோத்த காலத்திற் திருவடியிலணிந்து கொண்டிருந்த திருத்துழாய்மாலையை என்மகள் வாய்வெருகின்றாளென்கிறாள்.
கொல்லமை = வரம்புகடந்த செயல்; “கொல்லை” என்னும் சொல்லினின்று மைவிருதி ஏறிக் கிடக்கிறது. “கொல்லை யாக்கியை மூக்கரிந்திட” (600) என்ற ஆண்டாள் பிரயோகமும் “கொல்லை யென்பர் கொலோ” (3296) என்ற நம்பமழ்வார் பிரயோகமும் காணத்தக்கன. (௨)

3020.

பாவியல்வேத நன்மாலேபலகொண்டு* தேவர்கள்மாமுனிவர் இறைஞ்சுகின்ற*
சேவடிமேலணி செம்பொன் துழாயென்றேகூவுமால்* கோள்வினையாட்டியென்கோதையே.

பா இயல் வேதம் நல் பல மாலே கொண்டு தேவர்கள் மா முனிவர் இறைஞ்சு கின்ற சே அடி மேல் அணி	சந்தன்ஸூக்கர் பொருந்திய வேதங்களாகிற தில்யமான பல மால்களைக் கொண்டு தேவர்களும் மஹா முநிகளும் ஆராதக்கும்படி (உலகங் களை யளந்து) நின்ற திருவடிகளின் மேலே அணிந்த	செம் பொன் துழாய் என்றே கூவும் கோள் வினை யாட்டியேன் கோதை	செவ்வியதாய் விரும்பத் தக்க தான திருத்துழா யென்றே கூப்பிடா நின்றான் (யாரென்னில்) வலிய பாபத்தைப் பண்ணின வளரான் என்னுடைய சிறந்த கூத்தலையுடைய ளான பெண்மினீன.
---	---	--	---

* * *—உலகனந்தருளின எம்பெருமான் திருவடிகளில் திருத்துழாயை ஆசைப் பட்டா நின்றாளென்கிறாள். மூலத்தில் “தேவர்கள் மாமுனிவர் இறைஞ்சுகின்ற சேவடி” என்றிவ்வளவே யுள்ளது : “உலகனந்த திருவடி” என்று வ்யக்தமாக இல்லை; “பாற்கடல் சேர்ந்த பரமனுடைய அழகிய திருவடிகளிலே அணிந்த செம்பொன் துழாயென்று இவள் கூப்பிடா நிற்குமென்கிறாள்” என்றருளிச் செய்தார் ஆறுமிரப்படியில் மிள்ளான். மற்ற வியாக்கியானங்களில்—“உலகனந்தருளினவன் திருவடிகளில் திருத்துழாயை ஆசைப்பட்டா நின்றாளென்கிறாள்” என்றுள்ளது.

கோள்வினையாட்டியேன் என்று சொல்லிக்கொள்ள வேண்டும்படி இங்கு என்ன விஷய முள்ளது? தன் மகள் இங்கனே வாய்வெருவுவது புண்யபலன் என்று நினைக்கத்தட்குல்லையே; “ப்ரபல மான பாபத்தைப்பண்ணின என்னுடைய மகள்” என்று சொல்லிக்கொள்வானேன்? என்று சங்கை மிற்கும்; “எடுமற்றையெல்க்கையால் இதற்குப் பொருள் கொள்ளவேணும். பகவத் விஷயத்திலே இவ் வண்ணம் ஈடுபட்ட பெண்மினீனையைப் பெற்ற என்னுடைய பாக்ரியமே பாக்ரியம் என்று சொல்லிக் கொள்வதே தாற்பரியமாகும். அன்றியே, தாய் என்பது உபாயாத்யவண்யவந்தானமாதலால் மகனுடைய பதற்றத்தைக்கண்டு வருத்தப்பட்டுச் சொல்லுகிற பாசரமாகவே தாய் பாசரம் அமைகின்றபடியால்

“வல்லியேன்” என்றும் “கோள்வினையாட்டியேன்” என்றும் தன்னைச் சொல்லிக்கொள்வதும் பொருந்தும் என்னலாம்.

கோள்வின—முடித்தல்வது விடாத பாயம். அதுபலித்தே அறவேண்டிய பாயம் என்னவுமாம். கோதை என்று மயிர் முடிக்கும் பூமாலுக்கும் பெயர். சிறந்த மயிர் முடியை யுடையவன், (அல்லது) அழகிய பூமாலையை யணிந்தவன் என்கிற பொருளில் இங்குக் கோதை என்ற சொல் மிரயோ கிக்கப்பட்டுள்ளது; ஆகு பெயர். (க)

3021

கோதிலவண்புகழ் கோண்சேமயிகள்* பேதங்கள் சொல்லிப் பிதற்றும் பிரான் பரன்*
பாதங்கள் மேலணி பைம்பொன் துழாயென்றே ஒதுமால்* ஊழ்வினையேன் தடந்தோளியே. (ச)

ஊழ் வினையேன் தட தோளி	{ பெரும்பாவத்தை யுடைய குதிய எனது பெருந் தோள்களையுடையளான பெண்பிள்ளை	பிதற்றும் பிரான் பரன்	{ பிதற்றும் படியாகவுள்ள ஸ்வாமியான பரம புருஷனுடைய
சமயிகள்	{ சமயவாதிகள்	பாதங்கள் மேல் அணி	{ திருவடிகளின் மேலே (நித்ய முத்தர்கள்) சாத்தின
கோது இல வண் புகழ் கொண்டு	{ குற்றமற்ற விஷேசமான குணங்களைக்கொண்டு	பைம்பொன் துழாய் என்றே	{ பசும்பொன்போல் விரும்பத் தக்க திருத்துழாயென்றே
பேதங்கள் சொல்லி	{ நாம் தாம் பற்றிய குணங்களின் ஏற்றங்களைச் சொல்லி	ஓதும்	{ சொல்லுகின்றோர், (ஆல்—அந்தோ)

* * *—திருநாட்டி. லெழுந்தருளியிருக்கிற பராப்பரனுடைய திருவடிகளில் திருத்துழாயை என் மகள் ஆசைப்படாநின்றனென்கிறார். முன்னிரண்டடிகள் பரமபதநாதனை வருணிப்பன. எம்பெரு மானது திருக்குணங்களிலே புருந்துவிட்டால் ஒவ்வொரு குணத்தினுடைய அபிசயமும் எல்லாகாண வொண்ணாதபிரகாரமும்; பரத்வத்திற்கு ஈடான குணங்களும் ஸௌவ்யத்திற்கு ஈடான குணங்களும் மாக வருக்கப்பட்டுள்ள குணங்களிலே ஒருவர் ஒரு குணத்தை அதுபலித்து அதன் அருமைபெருமைகளை பெடுத்தரைத்துக்கொண்டட, இங்ஙனே வாதவிவாத கலஹங்கள் ஏற்பட்டுவிடும்; இத்தகைய குணதுபவ விவாதமேயாய்ச் செல்லுமாம் பரமபதத்தில். “மிணங்கியமரர் பிதற்றுங்குணங்கெழு கொள்கையிலுனே” என்று (1-6-4) கீழேயுமுருளிச் செய்யப்பட்டது. (ச)

3022.

தோளிரேப்பின்னைபொருட்டு எருதேழ்தழீஇக்கோளியார்*கோவலனார் குடக்கூத்தனர்*
தாளினைமேலணி தண்ணந்துழாயென்றேநாளுநார்* நைகின்றதால் என்றன்மாதோ. (ரு)

என் தன் மாதர் தோளி சேர் மின்னை பொருட்டு ஏழ் எருது தழீஇக் கோளி யார்	எனது பெண்பிள்ளை, அழகிய தோள்களையுடைய வளம் அதுருபையுமான நப்பின்னைப் பிராட்டிக்காக ஏழு எருதுகளையும் தழுவிக்கொண்டவரும் (அதாவது நிரஸித்தவரும்) கோபால் கருஷணையுப் அவதரித்தவரும்	குடம் கூத்தனர் தான் இணைமேல் அணி	{ குடக்கூத்தாடனவருமான கண்ணபிரானுடைய உபய பாதங்களின்மேலே சாத்தின
கோவலனார்		தண் அம் துழாய் என்றே நாளும் நான், நைகின்றது	{ குளிர்த்தழைய திருத்துழா யென்றே சொல்லி நான் தோளும் சிதிலையாகின்றான்.

* * *—நப்பின்னைப் பிராட்டிக்காக எருதேழ்மூர்த்த கண்ணபிரானுடைய திருவடிகளில் சாத்தின திருத்துழாய் விஷயமாகவே என் மகள் நைகின்றனென்கிறார்.

தோளி என்பதும் சேர் என்பதும் மின்னைக்குத் தனித்தனி விசேஷணங்கள். அழகிய தோளையுடையவரும் தனக்குத்தகுந்திருப்பவருமான நப்பின்னையென்பது. “தழீஇக்கோளியார்” என்ற விது ஒரு முழுச்சொல்லு; தழுவிக்கொண்டவர் என்று பொருள். இதனை இரண்டு சொல்லாக மயங்கி “எருதேழ்தழீஇ” என்று கிறுத்தி, “கோளியார் கோவலனார்” என்று பாட்டுசேய்து வருவது பாங்கன்று. “எருதுகளை முடித்தவர்” என்னவேண்டுமிடத்துத் தழுவினவர் என்றது மங்கல்வழக்கு. (ரு)

3023.

பாதர்மாமன்மடந்தைபொருட்டு எனமாய்* ஆதியங்காலத்து அகலிடம்கீண்டவர்*
மாதங்கள்மேலணி பைம்பொன் துழாயென்றே* ஒதுமாலெய்தினள் என் தன்மடந்தையே. (கா)

மா மாதர் மண் மடந்தை பொருட்டு ஆதி அம் காலத்து	{ சிறந்த அழகுடைய பூமிப்பிராட்டிக்காக முன்னொரு காலத்தில்	எனம் ஆய் அகல் இடம் கீண்டவர்	{ வராஹமூர்த்தியாய் விபுல மான பூமன்மடந்தைப் மிளந்தெறித்துக் கொணர்ந்த பெருமானுடைய
--	---	-----------------------------------	--

திருவாய்மொழி—நான்காம் பத்து, உ.திரு. பாலஞாய்

பாடங்கள் மேல் } திருவடிகளின்மீது சாத்தின } ஒதும் மால் } ஒதும்படியான வியா }
அணி பைம் } மிகவழகிய திருத்தூா } என் தன் } மோஹத்தை எனது பெண் }
பென் தூய்ய } யென்றே } என் தன் } யின்னை அடைந்தாள். }

* * *—புதி வரலாற்றுத்தியாயப் ப்ரளயாரணவத்தில் பூமியை யெடுத்தருளின்போது திருவடி களிலினிந்திருந் திருத்தாமாயைப் பெறவேண்டுமென்று ஆசைப்பட்டிருக்கொன்மகனென்கிறார்.

“அகலிங்கனிடையர் பாடங்கள் மேலணி பைம்பொந்துழாய்” என்கிறதே; அகலிங்கனிடையோ திருவடிகளில் திருத்தழாய் அணயப்பெற்றத்துண்டோ வென்னில், உண்டு; “உதித்த தலுவலர்”
 ஜோடிகுஞ்செல் வேறாவாஹவலு) வேல் பூழ்ஹு) | வியடுந்ஹு கொ டெரேயெம் ஸரீரம்
 ரொரோனாவுலா சேமநம் ஸூவணி” என்று ஸ்ரீ ஹேனுப்பாணத்தில் (1-4-29) கூறப்பெற்றுத்த
 லால் அப்போதும் ஸநகாதி மஹர்ஷிகள் இடம் திருத்தழாய் உண்டு என்றுணர்க. மேற்காட்டிய
 சீலோகத்தில் “ஸ்துவந்” எனது ஸ்துதியைச் சொல்லியிருப்பது ஸுஷோபாஜலி ஸமர்ப்பணத்திற்கும்
 உபலக்ஷணமாகும்.

இப்பதிகத்தில் பெரும்பாலும் பாசரத்தோறும் “மாதுமால்” “கடவுமால்” “ஒதுமால்” “மடங்குமால்” “கம்புமால்” என்றிங்கனே வருகின்றது; இச்சொற்றொடர்களில் ஆல் என்பதது அசைபாகும். இப்பாசரத்தில் மாந்தரம் ஒதுமால் என்ற சொற்றொடரில் ஆல் என்று இல்லை; “ஒதும் மால்” என்று மிகியும்; ஒதும்படியான பைத்தியத்தை யடைந்தானென்றபடி.

மடந்தை—மகளிர் பருவம் ஏறுநாள் பதினாறு முதல் பத்தொன்பது வயது வரைபுப் பெண்; இச்சொல் பெண் பொதுப்பெயராகவே பெரும்பாலும் வழங்கும். (சுரு

3024. மடந்தையை வண்கமலத்திருமாதனை*

தடங்கொள் தார்மார்பினில் வைத்தவர்தாளின்மேல்*

வடங்கொள்பூந்தண்ணந்தழாய்மலர்க்கே இவள்

மடங்குமால்* வாணாதலர்! ஏன்மடக்கொம்பே. (ஏ)

வான் நுதலீர்	{ ஒளி பொருந்திய கெற்றியை	{ (பாற்கடல் கடைந்த காலத்து)
என் மட கொம்பு	{ புதுடய பெண்களர்	{ ஏறும்கொண்ட பெருமா
இவள்	{ இளங்கொடி போன்ற எனது	{ னுடைய
மடந்தையை	{ இப்பெண் பிள்ளை,	{ தாளின் மேல்
வண் கமலம் திரு	{ இளமைப் பருவமுள்ள	{ வடம் கொள் பூ
மாதிரை	{ அழகிய தாமரைப் பூவிற்	{ தண்ணம்
தடம் கொள் தார்	{ பிறந்த பிராட்டியை	{ துழாய்
மார்பினில்	{ விசாலமானது மாரிலை யணிந்	{ மலர்க்கே
	{ ததுமான திருமார்பிலே	{ மடங்கும்
		{ திருத்தமுயின் பொருட்டே
		{ சுருணை விழுநின்றன.

* * * அமுதமளிக்கக் கடல்கடைந்த காலத்துப் பெரிய பிராட்டியாரைத் திருமார்பிலே வைத்தருளின எம்பெருமானுடைய திருவடிகளில் திருத்தழாயை என்மகள் ஆசைப்படுகின்றாளென் றிருள்.

மூலத்தில், அம்ருதமதன காலமென்பதற்கு வாசகமான சொல் இல்லையாகிலும் “திருமாதிரை மார்பினில் வைத்தவர்” என்கிற சொல்லமைப்பை நோக்கி “அம்ருதமதந தசைமிலே” என்று பூர்வாசாரியர்கள் உரைத்தருளினர். பிராட்டியைத் திருமார்பிலே கொண்டிருப்பவன் என்னமல் “வைத்தவர்” என்பதையும், ஒவ்வொரு பாசர்த்தியும் ஒவ்வொரு அவதாரம் ப்ரஸ்துதமாகி வருகிற அடைவுக்குச் சேரவேண்டுகையாலும் இங்ஙனமுரைத்தல் மிகப் பொருந்தும். (எ)

3025. கொம்புபோல்சீதைபொருட்டு இலங்கைநகர்*

அம்பெரியும்த்தவர் தாளிணைமேலணி*

வம்பவிழ்தண்ணந்தூழாய்மலர்க்கே இவள்

நம்புமால்* நானிதற்கென்செய்கேன்? நங்கைமீர்!

பெண்கள் ! | சாஸ் இளை மேல்) உய்ய பாதங்களின்மீது

நக்கைமீர் கொம்பு போல் சேகை பொருட்டு இலங்கை நகர் அம்பு எரி உய்த்தவர்	பெண்கள் ! பூங்கொடி போன்ற ஸீதா மிராட்டியின் பொருட்டு இலங்கையுழியில் அம்புகளில் கின்றும் கிளம்பும் அக்னிமயச் செலுத்தின இராமரோஜனுடைய	தாள் இணை மேல் அணி வம்பு அணித் தண் அம் துழாய் மலர்க்கே இவள் நம்பும் இதற்கு நாள் என் செய்கேன்	உபய பாதங்களின்மீது சாத்தின பரிணைப் பரசுமாய்க் குளிர்த் தழகிய திருத்தழாயின் மீது இவள் ஆசைப்படா கின்றாள் ! இதற்கு நாள் என்ன பரிணாமம் செய்வது.
---	---	--	--

* * * வீதாபிராட்டிக்காக இலங்கை பாழாளாகப் படைபொருத பெருமானது திருவடிகளில் திருத்தமுடைய என்மகள் விரும்பாவின்கு னென்கிறுள். கோம்புபோல் சீதைபொருட்டு = ஸ்திரீகளைக் கோம்புபூர் என்று கூறுவது தமிழர் மரபு; வஞ்சிக்கொம்புபோல் மிக்க மென்மைத்தன்மை பொருந்தியிருக்கும்படியைக் கூறியவாறு. கோம்புபோல் என்பதற்கு மற்றொரு பொருளும் நம்மின்றை அருளிச் செய்வதென்றி; “சுருநூ” என்ஈறப்படியே ஏகவஸ்துவில் ஏகதேசமென்னுதல்; என்பது ஈட்டு பூர்வமுகி. கொம்பானது வஞ்சுத்தின் ஏகதேசமாகவுள்ளது; எம்பெருமான் “வாஸுதேவதரு” என்றும், “எனக்கே தன்னைத்தந்த கற்பகம்” என்றும் வஞ்சுமாகச் சொல்லப்படுகிறபடியால் அதில் ஏகதேசமான கொம்பாகப் பிராட்டியைச் சொல்லுதல் பொருந்தும். (அ)

3026. நங்கைமீர்! நீரும் ஓர் பெண் பெற்று நல்கினீர்*

எங்கனே சொல்லுகேன்? யான் பெற்ற வேழையை*

சங்கென்னும் சக்கரமென்னும் துழாயென்னும்*

இங்கனே சொல்லும் இராப்பகலென்செய்கேன்? (க)

நங்கைமீர் நீரும்	மார்க்கான்; சீங்கனும்	சங்கு என்னும்	சங்கு என்கிறுள்; சக்கர
ஓர் பெண்	ஒவ்வொரு பெண்ணைப்	சக்கரம் என்	மென்கிறுள்; திருத்துழா
பெற்று	பெற்று அன்போடு	னும் துழாய்	யென்கிறுள்;
நல்கினீர்	வளர்த்திருக்கின்றீர்கள்;	என்னும்	
யான் பெற்ற	நான் பெற்றிருக்கின்ற இப்	இராப் பகல்	இரவும் பகலும் இப்படியே
ஏழையை	பேறையை எப்படியென்று	இங்கனே	சொல்லுகின்றான்;
எங்கனே	சொல்லுவேன்? (ஆகிலும்	சொல்லும்	
சொல்லுகேன்	சொல்லுகிறேன்);	என் செய்கேன்	யாது செய்வேன்?

* * * என் மகள் எம்பெருமானுடைய திவ்யாயுதங்களைச் சொல்லுவதாகத் தொடங்கி முற்றமுடியச் சொல்லமாட்டாதே இடையிடையே தளர்ந்து நோவுபடுகின்ற னென்கிறுள். பராங்குச நாயகியின் திருத்தாய் தனது தோழிமாராகவே நங்கைமீர் என்று விரித்து ‘நீங்கனும் ஒவ்வொரு பெண்ணைப் பெற்று வளர்க்கிறீர்களே, என் பெண்மகளின் தன்மை உங்கன் பெண்களுக்கு உண்டோ?’ சங்கு சக்கரம் திருத்துழாய் என்றிப்படி பகவத் வஸ்துக்களைச் சொல்ல நினைத்தவிவன் அவற்றை ஒரு சேர்த்தியாகச் சொல்லமாட்டாமல் ‘சங்கு’ என்று சொல்லி, அதுதான் மலை பெயரித்தாப்போலே யிருக்கையாலே பெருவருத்தத்தோடே லிந்து, மீண்டும் ஒருநாயகிகை கழித்து ‘சக்கரம்’ என்று சொல்லி, அதன்மீறும் ஒருநாயகிகை கழித்து ‘துழாய்’ என்று சொல்லி ஆக இப்பாடுபடா நின்றான் என்கிறுள். (க)

3027. என்செய்கேனென்னுடைப்பேதை என்கோமளம்*

என்சொல்லும் என்வசமுமல்லநங்கைமீர்!

மின்செய்பூண்மார்பினன் கண்ணன் கழல் துழாய்*

பொன்செய்பூண்மென்முலைக்கென்று மெலியுமே. (ஈ)

நங்கைமீர்	பெண்கான்!	பொன் செய்	பசலை நிறம் பூத்ததும்
என்னுடை	பேதைத்தனமும் ஸாருமாரத்	பூண் மெல்	ஆபரணங்களணிந்ததும்
பேதை என்	தன்மையும் பொருந்திய	முலைக்கு	கிரிவாற்ற கில்லாத்துமான
கோமளம்	என் மகளானவள்	என்று	முலையில் அணிந்துகொள்ள
என் சொல்லும்	என் சொல்லிலும் நிற்பதில்லை,		வேணுமென்று விரும்பி
என் வசமும்	என்வசத்திலும் நிற்பதில்லை;		
அல்லன்			
மின் செய் பூண்	ஒளியைச் செய்கின்ற திருவா	மெலியும்	(அது கிடையாமையாலே)
மார்பினன்	பரண மணிந்த திருமார்பை		உடம்பு இளைக்கப்பெறு
கண்ணன் கழல்	யுடையவனான கண்ணபிரா		கின்றான்;
துழாய்	னுடைய திருவடிகளிலுள்ள	என் செய்கேன்	இதற்கு யான் யாது
	திருத்துழாயை		செய்வேன்?

* * * கிழப்பாட்டில் ‘நங்கைமீர்!’ என்று விரிக்கப்பட்ட நங்கைகள் பராங்குச நாயகியின் தாயை நோக்கி ‘அம்மா! உன்மகள் நீயிட்ட வழக்கன்தே; அவளுக்கு ஹிதம் சொல்லலாகாதோ?’ என்ன, அவர்களுக்கு விடை கூறுகின்றாள்; அந்தோ! இப்பெண்ணின்னை எனக்கு விதேயை யன்றிக்கே கண்ணபிரானுடைய ஆபரண சேரையிலே அகப்பட்டு அவனது திருவடிகளில் திருத்துழாய் தன் முலைக்கு அலங்காரமாக வேணுமென்று உடம்பு இளைக்கின்றாளே! என்கிறாள், ‘அந்தோ! இவளுடைய நிலைமையை நோக்குங்கால் இவளை இழக்க நேரும்போல் தோன்றுகின்றதே!’ என்ற கருத்துப் பட ‘என்செய்கேன்’ என்றது. நான் சொல்லும் ஹிதவசனம் கேட்கும் பருவமன்று என்பான் ‘என்னுடைப்பேதை’ என்கிறாள். ‘இவளையோ நாம் தண்டிப்பது’ என்று இறயக்கவேண்டும்படியான னெனருமார்ய முடையவள் என்ற கருத்துப்பட ‘என்கோமளம்’ என்கிறாள்.

என் சொல்லுமல்லன், என் வசமுமல்லன்—நான் சொல்லும் ஹிதவசனம் கேட்பதுமில்லை, நான் ஹிதமுரைக்க நினைக்கும்படியான நிலைமையிலுமில்லை என்றபடி.

“மென்முலைக்கு வேணும்” என்று சொல்லத் தொடங்கி வினைமுற்றுக் கூறி முடிக்கமாட்டாதே இடையிலே மெலிந்து கின்றுள்ளன்க.

3028. மெலியுநோய்தீர்க்கும் நம்கண்ணன் கழல்கள்மேல்*

மலிபுகழ் வன்குருகூர்ச்சடகோபன்சொல்*

ஒலிபுகழாயிரத்து இப்பத்தும்வல்லவர்*

மலிபுகழ்வானவர்க்காவர் நற்கோவையே.

(கக)

மெலியும் நோய் தீர்க்கும் நம் கண்ணன் கழல்கள் மேல்	{ மெலிவை விளைக்கும்படியான பிரிவுநோயைப் போக்க வல்லவனுனை நமது கண்ண பிராணுடைய திருவடி விஷயமாக,	ஒலி புகழ் ஆயிரத்து இப் பத்தும் வல்லவர்	{ கொண்டாடப்பட்ட குண தூர்த்தியையுடைய ஆயிரத்திலும் இப்பத்துப் பாசரங்களைபும் ஒதுவல்லவர்கள்
மலி புகழ் வண் குருகூர் சடகோபன் சொல்	{ வளர்ந்த புகழையுடைய திருநகரிக்குத் தலைவரான ஆழ்வார் அருளிச்செய்த	மலி புகழ் வானவர்க்கு நல் கோவை ஆவர்	{ மிக்க புகழையுடைய நித்ய ஸ்திரிகளுக்கு நல்ல சேர்த்தியாவர்.

நான்காம் பத்து—முன்றந்திருவாய்மொழி—கோவைவாயாள்

கீழ்த் திருவாய்மொழியில் ஆழ்வார் ஆசைப்பட்டபடியே எல்லாம் பெறும்படி எம்பெருமான் இவரோடே கலந்து, தன்னுடைய பரம ப்ரணயித்வத்தை வெளியிட்டுக் கொள்ளன்; அதுகண்டு மிகவும் உவந்த ஆழ்வார் அந்த பிரணயித்வ குணத்தை இத்திருவாய்மொழியிலே பேசுகிறார்.

3029. கோவைவாயாள்பொருட்டு ஏற்றினெருத்தயிறுத்தாய்*மதினிலங்கைக்

கோவைவீயச்சிலைகுனித்தாய்! குலநல்லயானைமுற்பொசித்தாய்!*

பூவைவீயாரீர்தூவிப் போதால்வணங்கேனே லும்*நின்

பூவைவீயாம்மேனிக்குப் பூசும்சாந்தென்னெஞ்சமே.

(க)

கோவை வாயாள் பொருட்டு	{ கோவைக்கனிபோற் சிவந்த அதரத்தையுடையாளான நப்பின்னைப்பிராட்டி.	மருப்பு ஒசித்தாய்	{ கொம்பை முறித்தொழிந்த வனே!
ஏற்றின் எருத்தம் இறுத்தாய்	{ நிமித்தமாக எருதுகளினுடைய பிடியைய முறித்தவனே!	பூவை வீயாரீர் தூவி	{ புஷ்பத்தைவிட்டு நீங்காத தீர்த்தத்தை [புஷ்பத்தையும் தீர்த்தத்தையும் என்றபடி] பணிமாறி
மதிள் இலங்கை கோவை வீய சிலை குனித்தாய்	{ மதிள் குழந்த லங்காபுரிக்கு அரசனான ராவணன் முடியும்படியாக சார்ங்க விலலை வளைத்தவனே! நல்ல ஜாதிமேலே பிறந்து அபூகியதான குலயார்பிட யானையினுடைய	போதால் வணங் கேள் ஏலும் நின் பூவை வீ ஆம் மேனிக்கு பூசும் சாந்து என் நெஞ்சமே	{ உரிய காலங்களில் உன்னைப் பணிந்திலேனுகிலும் உன்னுடைய காயாம் பூப் போன்ற திருமேனிக்கு சாத்தந்த தகுதியான சந்தனம் எனது நெஞ்சமோயாகும்.

* * * நப்பின்னைப் பிராட்டி நிமித்தமாக எருதுகளை அடர்க்கும்போதும், ஸீதா பிராட்டி நிமித்தமாக இராவணனை யழிக்கும்போதும் அந்தந்த மையங்களிலுண்டான சிரமம் திரும்படி அடியேன் அவ்வப்போதுகளில் ஸந்திஷித்திருந்து உபசாரங்கள் செய்யப் பெற்றிலேன்; அப்படியிருந்தும் என்னுடைய ஹருத்யத்தையே உனக்குப் பரம போக்யமாகக் கொண்ட விதம் என்னே! என்று ஈடுபடுகிறார். அந்தந்த மையங்களில் சிரரோபசாரம் பண்ணப்பெறாத குறைதீர இப்போது என்னெஞ்சுதானே உனக்கு சிரரோபசாரமாக நின்றது என்னகை பரம தாத்தாய்யம்.

பூவை—பூவைப்பூ; காயம்பூ. வீ என்று பூவுக்குப் பெயர். “வீகமழ் நெடுஞ்சினை” (36) என்ற புறநானூறுக் காண்க. பூவை வீ ஆம்—பூவைப்பூப் போன்றதான என்றபடி.

(க)

3030. பூசும்சாந்தென்னெஞ்சமே புனையும்கண்ணியெனதுடைய*

வாசகம்செய்மாலையே வான்ப்பட்டாடையும்கே*

தேசமானவணிகலனும் என்கைகூப்புச்செய்கையே*

ஈசன்ஞாலமுண்டியிழ்ந்த எந்தையேகழூர்த்திக்கே.

ஈசன்	ஸர்வேச்வரனாயும்	எனதுடைய	என்னுடைய வாக்கினால்
ஞாலம் உண்டு	{ ஒரு காலத்திலே) உலகங்களை	வாசகம் செய்	{ தொடுக்கப்படுகிற சொல்
உமிழ்ந்த	{ யுண்டு (மற்றொரு காலத்	மாலையே	{ மாலையேயாம்;
எந்தை	{ திலே) வெளிப்படுத்தின		
	ஸ்வாமியாயும்	வான் பட்டு	{ சிறந்த திருப்பரிவட்டமும்
ஏக மூர்த்திக்கு	{ ஒப்பற்ற நிவ்யமங்கள	ஆடையும்	{ அந்தச் சொல்மாலையேயாம்;
	விக்ரஹத்தையுடையனாய்	அஃதே	
	மிருக்கிற பெருமானுக்கு		
பூசும் சாந்து என்	{ பூசுவதற்குரிய சந்தனம் என்	தேசம் ஆன	{ தேஜன்கரமான அணியப்படும்
நெஞ்சமே	{ மனமேயாகும்;	அணி கலனும்	{ ஆபரணமும் எனது
புணையும் கண்ணி	{ அணிந்து கொள்ளுதற்கு	என் கை கப்பு	{ அஞ்சலிபந்தமேயாம்.
	உரிய மாலை	செய்கை ஏ	

* * *

தமது மனமொழி மெய்களாகிற முக்கரணங்களும் எம்பெருமானுக்குப் பரம போக்யமாகின்றமையை வியந்து கூறுகின்றார். எம்பெருமானது திருமேனியின் வைவக்ஷண்யத்தையும், அவன்மனக்குத் தம்மிடத்து உண்டான விருப்பத்தையும் சிந்தனைசெய்து, முன்சொன்னதையே மீண்டும் வாய் வெருவுகிறபடி. எனதுடைய வாசகத் தேசமாவையே புனையுங்கண்ணீர் எம்பெருமான் பூமலைகள் அணிந்துகொண்டால் என்ன ஒளஜ்ஜிவல்யமிருக்குமோ அது தமது சொல்மாலையை ஏற்றுக் கொண்டதனால் இருக்கின்றதென்றபடி.

வான்பட்டானையும் அஃதே = தமது அருளிச்செயலே எம்பெருமானுக்குப் பீதாம்பரமென்கிறார். அழகிய வஸ்த்ரமில்லாதவனுக்கு உலகில் மதிப்பு ஏற்படுவதில்லை; எம்பெருமானுக்கு ஆழ்வாரருளிச் செய்ய இல்லையாமாகில் மதிப்பு ஏற்படாதென்பது உய்த்துணரத்தக்கது.

என்னைகப்புச் செய்யேகே தேசமான வணிகலனும் = ஆழ்வார்தாம் ஓர் அஞ்ஜலி பண்ணினால் அதுதன்னால் எம்பெருமான் தன்னை ஸர்வாபரண பூஷிதலுக்கே கருதுகின்றன்போலும். (உ.)

3031. ஏகமூர்த்தியிருமூர்த்தி மூன்றுமூர்த்திபலமூர்த்தி

யாகு* ஹந்துபூதமாய் இரண்டுசுடராயருவாகு*

நாகமேறிநடுக்கடலுந்துயின்ற நாராயணனே! *உன்

ஆகமுற்றுககத்தடக்கி ஆவியல்லமாய்த்ததே.

(ஈ)

ஏகம் மூர்த்தி	{ காரணபூதமான ஒரு	இரண்டு சுடர்	{ ஸ்ரீய சந்திரக் கிருவரை
	மூர்த்தியாய்	ஆய்	{ யும் வடிவாக வுடையனாய்
இரு மூர்த்தி	{ (ஸ்ருஷ்டியின்) தொடக்கத்	அரு ஆகி	{ ஸர்வாந்தர்யாமியாய்,
	திலே) ப்ரக்ருதி மஹான்	நடு கடலுன்	{ திருப்பார் கடல் நடுவே
	களைச் சர்மமாகக்கொண்டு	நாகம் ஏறி	{ திருவனந்தாழ்வான்மீது
	நிற்கும் மூர்த்தியாய்		{ ஏறி
மூன்று மூர்த்தி	{ ஸாத்விகமாயும் ராஜஸமாயும்	துயின்ற	{ திருக்கண் வளர்ந்தருளின
	தாமஸமாயும் மூன்று	நாராயணனே	{ நாராயணனே!
	வகைப்பட்ட அஹங்கா		
	ரத்தை வடிவாகக்கொண்ட	உன் ஆகம்	{ உன்னுடைய திருமேனியை
	மூர்த்தியாய்	முற்றும்	{ யும் அதற்கு வேண்டிய
பல மூர்த்தி ஆகி	{ மஹன் முதலிய கரணங்களை	அகத்து அடக்கி	{ மற்ரெல்லாவற்றையும்
	வடிவாக வுடையனாய்		{ எனது நெஞ்சினுள்ளே
	பஞ்ச பூதங்களை வடிவாக	ஆவி அல்லல்	{ அடக்க வைத்து
ஐந்து பூதம் ஆய்	{ வுடையனாய்	மாய்த்ததே	{ உன் திருவுள்ளம் இடர்
			{ நீக்கப் பெற்றதே!

* * *

சிழ்த் திருவாய்மொழியில் தமக்குண்டான ஆற்றமை தீர்ப்பெற்றமையை அருளிச் செய்கிறார்.

[நாகமேறி யித்யாதி.] ஸ்ருஷ்டிக்கப்பட்ட பிரமன் முதலியோர் வந்து அடிபணிதற்குப் பாக் காகத் திருப்பாற்கடலின்மேயே திருவனந்தாழ்வான்மீது சாய்ந்தருளினவனே!

[உன் ஆக முற்றும் இத்யாதி.] ஆகம்—உடம்பு; உடம்புக்கு வேண்டியவைகளான சாந்து, பூமலை, திருப்பரிவட்டம், ஆபரணம் ஆகிய இவற்றை (இலக்கணமால்) சொல்லுகிறது. உன் ஆகம் முற்றும்—உன் திருமேனிக்கு வேண்டியவற்றை யெல்லாம்; அகத்து அடக்கி—என்னுள்ளே உண்டாம் படி பண்ணி; (அதாவது, கிழிர்ண்டு பாடுகின்ற) கூறியபடியே அமைத்துக்கொண்டு.) ஆவி—உன் ஹருதயத்திலிருந்து, அல்லல்—துயரம், மாய்த்ததே—போக்கிக் கொள்ளப்பெற்றது.

‘என் ஆவி’ என்றவது ‘உன் ஆவி’ என்றவது சொல்லாமையாலே இரண்டு வகையாகவுங் கொள்ளப் பெருந்தும். இங்கே நம்மின்னியிடு:—“உன் திருவுள்ளத்திலுண்டான அல்லல் ஒருபடி நசிக்கப் பெற்றதே!, இத்தலையை ஒருபடி கரையாருஞ்சேர்த்து நீக்ருதகருதயனாகையே! அன்றிக்கே, என்னுமியானது நிர்ந்துக்கொயின்று என்றாமாம்.” (ஈ.)

3032. மாய்த்தலெண்ணிவாய்முலைதந்த மாயப்பேயுயிர்
மாய்த்த* ஆயமாயனே! வாமனனே! மாதவா!
பூத்தன்மாலைகொண்டு உன்னைப்போதால்வணங்கேனே லும்* நின்
பூத்தன்மாலைநெடுமுடிக்குப் புனையும்கண்ணியென துயிரே. (ச)

மாய்த்தல்
எண்ணி வாய் } முடிப்பதாக நினைத்து வாயிலே
முலை தந்த } நஞ்சு தீற்றிய முலையை
மாயம் பேய் } வைத்த பூதனையினுடைய
உயிர் மாய்த்த } பிராணனை முடித்துவிட்ட

பூ தன் மாலை
கொண்டு
போது வணங்
கேன் ஏலும்

பூக்கள் தொடுத்துக் குளிர்ந்த
மாலைகளைக் கொண்டு
அவ்வப்போதுகளில் வழி
பாடு செய்யப்பெற்றிலே
குறிலும்

நின் பூ தன்
மாலை நெடு
முடிக்கு

உன்னுடைய புஷ்பமயமாய்ச்
செவ்விய மாலையால்
அலங்கரிக்கப்பட்ட நீண்ட
திருமுடிக்கு
அலங்காரமாய்ச் சாத்துகின்ற
மாலை என் பிராண
னுவதே!

ஆய! மாயனே! வாமனனே! மாதவா!—;

உன்னை உன்னை

* * *

பூதனையை முடித்தல் முதலான மையங்களில் விடாய்தீர வந்துகின்ற சிசிரோப சாரம் பண்ணப்பெற்றிலேனையாகிலும் உன் திருமேனிக்கு என்னுமிரே உபசாரமாய்விட்டதே யென் கிறார். கம்ஸன், தன்னைக் கொல்லப் பிறந்த தேவகிபுத்திரன் ஒளித்து வளர்நிலையறிந்து, அக்குழந்தையை நாடிபுணர்ந்து கொல்லும்பொருட்டுப் பல அசுரர்களை ஏவ, அவர்களில் ஒருத்தியான பூதனையென்னும் ராகுலி நல்ல பெண்ணுருவத்தோடு இரவிலே திருவாய்ப்பாடிக்கு வந்து அங்குத் தூங்கிக்கொண்டிருந்த பூரீ க்ருஷ்ண சிசுவை யெடுத்துத் தனது நஞ்சு தீற்றிய முலையைக் கொடுத்துக் கொல்ல முயல், பகவானு னகுழந்தை அவ்வாக்கியின் தனங்களைக் கைகளால் இறுகப்பிடித்துப் பாலுன்னுகிற பாவனையிலே அவ னுயிரையும் உறிஞ்சி, அவன் பேரிடைச்சலிட்டுக் கதறி உடம்பு நரம்புகளின் கட்டெல்லாம் நீங்கியிருந்து இறக்கும்படி செய்தனன் என்ற வரலாறு இங்கு அறியத்தக்கது.

பாற்கடல் கடைந்த காலத்திலே பிராட்டி திருமாரிலே வந்துசேரும்போதும், வாமனனும் மாவலி பக்கல் எழுந்தருளினபோதும், பேய்ச்சிமுலை சுவைத்தபோதும் உடலிருந்து உபசாரம் செய்யப்பெற் றிலேனாகிலும், உன்னுடைய திருமுடிக்கு அலங்காரமாகச் சாத்தும் மாலை என்னுடைய ப்ராணனுவதே! என்கிறார். தம்முடைய ஸத்தையையே இங்கு ப்ராணனாகச் சொல்லுகிறபடி. (ச)

3033. கண்ணியென துயிர் காதல்கனகச்சோதிமுடிமுதலா*

எண்ணில்பல்கலன்களும் ஏலுமானடையும்மகிதே*

நண்ணிமூவுலகும் நவிறுமுகீர்த்தியுமகிதே*

கண்ணனெம்பிரானெம்மான் காலசக்கரத்தானுக்கே. (ரு)

காலம் சக்கரத்
தான் எம்மான்
எம்பிரான்
கண்ணனுக்கு

காலத்தை நடத்துகிற திரு
வாழியை யுடையனாய்
எனக்கு ஸ்வாமியாய்
எனக்கு மனோபகாரகனை
பூரீ க்ருஷ்ணபகவானுக்கு

எனது உயிர் என் ஆத்மவஸ்து

கண்ணி { மாலைபோல் போக்யமாகா
நின்றது;

காதல் எனது ஆசையானது

கனகம் சோதி
முடிமுதல் ஆ

எண் இல் பல
கலன்களும்
ஏலும் ஆடையும்

அஃதே

மூலமும் கண்ணி

நவிறுமும்

கீர்த்தியும்

அஃதே

பொன்மயமாய் ஒளியை
யுடைத்தான் திருவயிதே
கம் முதலாக

கணக்கற்ற பலதிருவாபரணங்
களாக ஆகா நின்றது;

ஏற்றதான பிதாம்பரமும்

அந்தக் காதலேயாம்;

மூவுலகங்களும் கிட்டி துதிக்

கின்ற புகழும் அந்தக்

காதலேயாம்.

* * *

—தம்முடைய உயிரையும் காதலையும் எம்பெருமான் போரப்பொலிய அபிமானித்தபடி யைப் பேசுகிறார். எனது உயிர் கண்ணி!—என்னுடையதாக அபிமானித்திருக்கிற உயிரை எம்பெருமான் தனக்கு மாலையாகக் கொண்டானென்கை. இங்கே ஈடு:—“மார்வத்து மாலை” என்கிறவனோத் தனக்கு மாலையாகக் கொள்ளுகை ப்ராப்தம்; அநொழிய என்ஸத்தையைக்கிடீர் தனக்கு மாலையாகக்கொள்ளுகிறது” என்பதாம். மாலையணித்தகொண்டால் என்ன ஆனந்தமுண்டாகுமோ அந்த ஆனந்தம் என் ஸத்தையினால் எம்பெருமானுக்கு உண்டாகிறது என்றபடி. கனகச்சோதி முடிமுதலா என்னால் பல கலன்களும் எனது காதல்=ஸுவர்ணமயமாய் ஒளிமிகக் கீர்டம் முதலாகிய எண்ணிறந்த பல திருவா பரணங்களும் என்னுடைய காதல் என்றபடி. அதாவது இவருடைய காதலுக்குத்தான் இலக்காகப் பெற்றதுண்டே, அதுதன்னையே தனக்குப் பல திருவாபரணங்கள் சாத்தினதாக அவன் திருவுள்ளம் பற்றியிருக்கிறபடி. ஏலுமானடையும்அஃதே=அந்தக் காதலையே பிதாம்பர மணிந்ததாகவும் எம்பெருமான்

அமிரானிக்குறென்கை. ஆடைக்கு ஏலும் என்று விசேஷணமிட்டது எம்பெருமான் தனக்கும் பிதாம் பரத்திலே மிக்க விருப்பமுடைமையைக் காட்டும். தான் உகந்து ஏற்றுக்கொள்ளுகிற என்றபடி.

முடிவுரும் நன்னி னவற்றும் கீர்த்தியும் அக்தே—தம்முடைய காதலையே எம்பெருமான் மூவுலகிலுள்ளாரும் தண்ணீர் குறித்துப் பண்ணுகிற ஸ்துதியாகத் திருவுள்ளம்பற்றினனென்க. ஆழ்வா ரொருவர் கடல்புரைய விளைந்த காதலோடு எம்பெருமானைத் துதிப்பதானது முடிவுலகும் ஒன்றுசேர்ந்து துதித்தாப்போலுள்ளது என்றவாறு. (௫)

3034. காலசக்கரத்தொடு வெண்சங்கம்கையேந்தினாய்!*

ஞாலமுற்றுமுண்டமிழ்ந்த நாராயணனே! என்றென்று*

ஒலமிட்டுநானழைத்தால் ஒன்றும்வாராயாகிலும்*

கோலமாமென்சென்னிக்கு உன்கமலமன்னகுரைகழலே. (௬)

காலன் சக்கரத் தொடு வெண் சங்கு அம் கை ஏந்தினாய்	{ பகைவரையழிப்பதில் யமன் போன்ற திருவாழியோடு கூட வெஞ்சுந் சங்கத்தை அழுகிய திருக்கையிலே தரித்திருப்பவனே!	ஒலம் இட்டு நான் அழைத்தால் ஒன்றும் வாராய் ஆகிலும்	{ கூப்பிட்டு நான் அழைக்க நீ சிறிதும் வந்தருளாமற் போனாலும்
ஞாலம் முற்றும் உண்டு உமிழ்ந்த நாராயணனே என்று	{ உலக முழுவுதையும் ஒருகால் விழுங்கி மற்றொருகால் வெளிப்படுத்தின நாராயணு என்று பலகால் சொல்லி	கமலம் அன்ன உன் குரை கழல் என் சென்னிக்கு கோலம் ஆம்	{ தாமரை மலர்போன்று, ஒலிக் கின்ற வீரக்கழலையணிந்த உனது திருவடிகள் எனது தலைக்கு அலங்காரமாகாநின்றது.

* * *—கீழ்ப்பாசுராங்கனில் எம்பெருமானுடைய ப்ரணயித்வம் சொல்லிற்று: இப்பாசுரத்தில் தம்முடைய ப்ரணயித்வம் சொல்லுகிறது. பெருமிடறு செய்து நான் அழைக்கச்செய்தே, நீ இங்கு விரைந்து ஓடிவரவேண்டியிருந்தும் வாராதிருந்தாயாகிலும் எந்தலৈக்கு ஆபரணமாவது உன் திருவடிகளே யென்கிறார்.

எம்பெருமான் இவர் பக்கலிலே வந்து சேர்ந்தாலன்றோ அவனுடைய திருவடிகள் இவரது சென்னிக்கு ஆபரணமாகும்; அவன் வாராதேயிருந்தால் அவன் திருவடிகள் இவரது சென்னிக்கு எங்கனே கோலமாகும்? என்று கேள்வி யிற்கும்; இதற்கு மைதானமான ஈட்டு ஸ்ரீ ஸலக்தி காண் மின்:—“வாராயாகிலும் கோலமாம் என்பாரென்னென்னில்; வாராதொழியுக்கூடாது; கூடாதது கூடலும் என்னினிவடி இதுவென்கிறார். என்னை அடியிலே இப்படி ஆக்கினாய் யென்று கருத்து,” உன் திருவடிகளிலே எனக்கு ப்ரேமம் ஸத்தாப்ரபுத்தமென்பது பரமதாத்தப்யம், (௬)

3035. குரைகழல்கள்நீட்டி மண்கொண்டகோலவாமனா!*

குரைகழல்கைகூப்புவார்கள் கூடநின்றமாயனே!*

விரைகொள் பூவும்நீரும்கொண்டு ஏத்தமாட்டேனேலும்*உன்

உரைகொள்சோதித்திருவுருவம் என்னதாவிமேலதே. (௭)

குரை கழல்கள் நீட்டி மண் கொண்ட கோலம் வாமனா	{ (வீரக்கழல்) ஒலிக்கப்பெற்ற திருவடிகளைப் பரப்பி ஐக்கதை அளந்துகொண்ட வடிவழுகிய வாமன மூர்த்தியே!	விரை கொள் பூவும் நீரும் கொண்டு ஏத்தமாட்டேன் ஏலும்	{ பரிமளம் மிக்க புஷ்பங்களை பூவும் (பாத்யம்) முதலிய வற்றுக்கான) தீர்த்தத்தை பூவும் ஏந்திக்கொண்டு உன்னைத் துதிக்கவல்லே எல்லென்னெனினும், வாய்கொண்டு சொல்ல
குரைகழல் கை கூப்புவார்கள்	{ அத்திருவடிகளைக் குறித்து ஓர் அஞ்ஜலி பண்ணு மவர்கள்	உரை கொள் சோதி உன் திரு உருவம்	{ வொண்ணாபடி வாக்கை மீறியிருக்கின்ற சோதியை யுடைய உன்னுடைய திருமேனியானது
கூட நின்ற மாயனே	{ தன்னையே வந்து அடையும் படி நின்ற ஆச்சரிய கூதனே!	என்னது ஆவி மேலது ஏ	{ என்னுடைய ஸத்தையைப் பற்றியிரா கின்றதே! இது என்ன அற்புதம்!

* * *—நான் ஒருவீதமான கிஞ்சிக்காரமும் செய்யப்பெற்றிலேனாகிலும், அந்நயார்ஹமாக்கி அடிமைகொள்ளுமின்னெனவு வன்னுடைய வடிவு என் ஆத்மாவை விஷயிகரித்திராகின்றதென்கிறார். [விரைகொள் பூவும் இத்தாதி.] ஓர் அஞ்ஜலி மாத்நிரத்திலும் அடையலாம்படி. எரியினுயிருக் கிற உன் விஷயத்திலே சில புஷ்பங்களைபூம் தீர்த்தத்தையுக்கொண்டு வழிபாடு செய்து வைப்பும் நிரம் பெற ப்ராப்தமாகிருக்க, அந்நயம் பெற்றிலேனையாகிலும், உன்னுடைய திருவடிவுக்கு என் ஆத்மஸத்

தையே தாரகமாயிற்றே ! இதென்ன ஆச்சரியமென்கிறார். “ஆழ்வாருண்டானால் நானுண்டு” என்று எம்பெருமான் திருவுள்ளம்பற்றியிருக்கிறபடியை ஆழ்வாரரிந்து அருளிச்செய்தாராமிற்று.

உரைகொள் சோதித் திருவுருவம் = இங்கே ஈடு:—“உரைகொள்ளுகையாவது, அது அது என்று வாய் புலற்றும்படியாயிருக்கல். *ராரோ ராரோ ராஜி உதி பூஜாநாஜிவநு கயோரீ | ராஜிவநு-ஓம் ஜமடிவந்தி ராரோ ராஜி ராஜி பூசாஸ்தி” என்று நிற்புகள்தே. அன்றிக்கே, பேச்சுக்கு அவிஷயமான திருமேனியென்னுதல். மாற்றுமுரையுமற்ற திருமேனியென்னுதல்.” (ஏ)

3036. என்னதாவிமேலையாய் ஏர்கொளேமுலகமும்*

துன்னிமுற்றுமாகிநின்ற சோதிஞானமூர்த்தியாய்*

உன்னதென்னதாவியும் என்னதுன்னதாவியும்*

இன்னவண்ணமேநின்றாய் என்னுரைக்கவல்லேனே ?

(அ)

என்னது ஆவி மேலையாய்	{ என் ஆத்மவஸ்துவிலே அமிதிவேச முடையபுயக் கொண்டு	சோதி ஞானம் மூர்த்தியாய் என்னது ஆவி உன்னதமும் உன்னது ஆவி என்னதும் இன்ன வண் ணமே நின்றாய் என் உரைக்க வல்லேன்	{ சோதிமயமான ஞானத்தை ஸ்வரூபமாக வுடையவனே ! என் ஆத்மஸ்வரூபம் நீயிட்ட வழக்காகவும் உன் ஆத்மஸ்வரூபம் நானிட்ட வழக்காகவுமான இப்படியிலே நின்றாய் ; இதற்கு என்ன பாசரமிட்டுச் சொல்லுவேன் ?
ஏர்கொள் ஏழ் உலகமும்	{ அமுகிய கைல லோகங் களிலும்		
துன்னி	{ பூர்ணமாக வியாபித்து கைல பதார்த்தங்களும் தனக்கு ப்ரகாரமாய்ப்படி நின்ற		
முற்றும் ஆகி நின்ற			

* * *—எனக்காக கைலலோகங்களையும் வியாபித்து என்னையங்கீகரித்த உன் படி. பேச்சுக்கு நிலமன்று என்கிறார்.

[உன்னதென்னதாவியும் இதுயாதி.] என் ஸ்வரூபம் நீ இட்ட வழக்கு, உன்ஸ்வரூபம் நானிட்ட வழக்கு என்பது தேர்ந்தபொருள். இவ்விடத்தை ஆளவந்தார் அருளிச்செய்யும்போது கேட்டிருந்த முதலிகளிலே சிலர் ஜீவாத்மாவின் ஸ்வரூபம் பரமாத்மா இட்ட வழக்கு என்றால் இதில் பொருந்தாமையென்றுமில்லை ; பரமாத்மாவின் ஸ்வரூபம் ஜீவாத்மா இட்டவழக்கு என்கிறதே, இதுதவென் ? இது பொருந்தமோ ? என்றார்களாம் ; அப்போது ஆளவந்தார் அருளிச்செய்தபடி—“இவன் அவனிட்ட வழக்கு என்கிற விஷயத்தில் கர்மம் தடையாக நிற்கவுங்கூடும் ; ஸர்வேச்சுவரன் தன்னை இவனிட்ட வழக்காக்குமிடத்தில் தடை செய்வாரில்லை ; ஆனமின்பு “உன்னதாவி என்னது” என்பதான் நிர்விவாதம் ; “என்னதாவி உன்னது” என்றதில் நீக்கக் விவாதப்பட்டால் படலாமேயல்லது “உன்னதாவி என்னது” என்றதில் விவாதப்பட நியாயமில்லை” என்றாராம்.

இப்படி ஒருநீராகக் கலந்து பரிமாறும் ப்ரணயிதவருணம் என்னால் பேசித் தலைக்கட்டலா மிருத்தோவென்று முடிந்தாராயிற்று. (அ)

3037. உரைக்கவல்லேனல்லேன் உன்னுலப்பில்கீர்த்திவெள்ளத்தின்*

கரைக்கவினென்றுசெல்வன்னான் காதல்மையலேறினேன்*

புரரப்பிலாதபரம்பரனே ! பொய்யிலாதபரஞ்சோதி*

இரைத்துநல்லமேன்மக்களேத்த யானுமேத்தினேன்.

(க)

புரரப்பி இலாத பரம்பரனே	{ புரையற்ற பரத்வம் பொருந் திய எம்பெருமானே ! (என்னோண்டான கலவியில்) பொய்யிலாதபரஞ்சோதிப் பெருமானே !	நான் என்று செல்வன்	{ நான் என்றைக்கு அடியிடு வேன் ? (ஒருநாளும் அடி யிடமாட்டேன்) ;
பொய் இலாத பரம் சுடரே	{ நான் ஒன்றும் சொல்ல சக்தி யுடையேனல்லேன் ;	காதல் மையல் ஏற்றேன்	{ ப்ரேமத்தினால் பிச்சேறித் கிடக்கிறேன் தந்தனை ; விலகுகணர்களான நித்ய ஸூரிகன் பேராரவாரஞ் செய்து துதிக்க (அவ்வழி யையப்பின்பற்றி)
உரைக்க வல் லேன் அல் லேன்		நல்ல மேல் மக்கள் இரைத்து ஏத்த	
உலப்பு இல் உன் கீர்த்தி வெள் ளத்தின் கரைக் கண்	{ முடிவிலாத உனது ப்ரண யிதவருணக்கடலினுடைய கரையுட்குத்து	யானும் ஏத்தி னேன்	{ நானும் சிறிது துதித்தே னித்தனை.

* * *—எம்பெருமானுடைய ப்ரணயிதவருணம் தம்முடைய பேச்சுக்கு நிலமன்று என்பதை அழகுபட அருளிச்செய்கிறார். உரைக்கவல்லேனல்லேன்—உன்னுடைய ப்ரணயிதவருணத்தை அதுப னித்ததுபவித்து உள்ள முருகுவே தந்தனையொழிய இன்னபடியென்று பேசுவல்லேனல்லேன் என்றபடி.

முழுதும் பேசமுடியாமற்போனாலும் பேசலாமளவு பேசினாலோவென்ன, உன் உலம்பில் கீர்த்தி வெள்ளத் தின் கரைக்கண் என்று செல்வன் நான் என்கிறார்; உன்னுடைய ப்ரணயித்வ குணஸமுந்ரத்தின் கரை யிலேதான் என்னால் அடியிட முடியுமோ? என்கை. கடலினுள்ளே இறங்கமுடியுமா முடியாதா என்கிற விசாரம் ஒருபுறமிருக்கட்டும்; கடற்கரைதன்னில் சென்று நிற்கவும் ப்ரணத்தியிலேயே என்கிற இச் சொல்லழகு சாலவும் ரஸிக்கத்தக்கது.

இங்ஙனே கரையுறும் செல்லப்போகாத விஷயத்தில் நீர் ஏதோ பேசிக்கொண்டிருக்கிறீர், இஃது என்ன? என்று எம்பெருமான் கேட்டனதுக்கொண்டு காதல் மையவேறினேன் என்கிறார். ப்ரேமத்தாலே கலங்கினேன்; கலங்கினவர்களின் செயலுக்கு ஓர் அடைவுமுண்டோ என்றவாறு.

ஆழ்வீர்! உம்புடைய சொற்களை நோக்குமிடத்து, நீர் என்னுடைய குணக்கடலைக் கரை கண்டவராகத் தோற்றுகின்றீர்; இல்லையாகில் பெரிய பெரிய துதிமொழிகளைப் பேசப்பெறப்பட்டிருக்கமாட்டோ யென்று எம்பெருமான் திருவுள்ளம்பற்றினதாகக்கொண்டு, இரைத்து நல்லமேன்மக்க ளைத்த யானுமேத்தினேன் என்கிறார். (௧)

3038. யானுமேத்தி ஏழுலகுமுற்றுமேத்தி*பின்னையும்
தானுமேத்திலும் தன்னையேத்தவேத்தவெங்கெய்தும்?*
தேனும்பாலும்கன்னலும் அமுதுமாகித்தித்திப்ப*
யானுமெப்பிரானையேத்தினேன் யானுய்வானே. (௧0)

யானும் ஏத்தி	{ எம்பெருமானுருளால் அறிவு பெற்ற நானும் துதித்து, எல்லாவல்கள்களும் ஒன்று கூடி யேத்தி, அதற்குமேலே ஸர்வஜ்ஞனும் ஸர்வசக்தனுடைய தானும்கூடி ஏத்தினாலும் தன்னை ஏத்த	எங்கு எய்தும்	{ முடிவு பெறுவது ஏது? (ஆகிலும்) நான் தரித்திருப்பதற்காகவே, கன்னலும் தேனும் பாலும் கன்னலும் அமுதும் ஆகி தித்திப்ப எம்பிரானையே ஏத்தினேன்.
--------------	---	---------------	---

* * *—ஒருவராலும் எல்லேகாணவொண்ணாதபடி அளவிறந்த பெருமையையுடைய பெருமானை நான் ஸத்தை பெறுவதற்காக ஏத்தினேனெனத்தனை யென்கிறார். யானுமேத்தி என்ற விடத்துள்ள உம்மையை உயர்வுசிறப்பும் மையாகக்கொள்ளலாம்; “மயர்வா மதிநலமுருளினன்” என்று முதலடியிலே சொல்லும்படி. அருள்பெற்ற நானும் என்றபடி. ஏழுலகும் முற்றும்—பேரறிவுடையார் சிற்றறிவுடையார் என்னை வாகியில்லாமல் எல்லாரும் ஏத்துவது. பின்னலும் தானுமேத்திலும்—ஸர்வஜ்ஞனென்றும் ஸர்வசக்தனென்றும் பேர்பெற்றிருக்கின்ற எம்பெருமான் தானும் ஏத்துவது. இங்ஙனே எல்லாருக்கூடி யேத்தினாலும் முடிவு காண்பதென்பதண்டோ?

இப்படியறிந்து வைத்தும் ஏத்துகையிலே நீர் பிரயத்தித்தது ஏன்? என்ன, விஷயம் பரம ரஹஸ்யமாக இருப்பதனாலும், இதிலே கைவைக்கும்படி அவன் பண்ணின மஹோபகாரத்தை சிந்தை செய்ததனாலும் ஏத்தப்புகுந்தேனென்கிறார்—பின்னடிகளினால். ஏத்தாதிருக்கில் பிழைத்திருக்கமாட்டாமையாலும் ஏத்தினேனென்கிறார் யான் உய்வான் என்பதனால். (௧0)

3039. உய்வுபாயம்மற்றின்மைதேறிக் கண்ணனென்கழல்கள்மேல்*
செய்யதாமரைப்பழனத் தென்னன்ருருகூர்ச்சடகோபன்*
பொய்யிலொடலாயிரத்துள் இவைபுமபத்தும்வல்லார்கள்*
வையம்மன்னிவீற்றிருந்து விண்ணுமாள்வார்மண்ணுடே. (௧௧)

மற்று உய்வு உபாயம் இன்மைதேறி	{ வேறு வழியிலுல் தரிசிக்க விரகில்லாமையைத் துணிந்து	சடகோபன்	{ ஆழ்வார் (அருளிச்செய்த நான்)
கண்ணன் கழல்கள்மேல்	{ எம்பெருமானுடைய அழகிய திருவடிகள் விஷயமாக,	பொய்யில் பாடல் ஆயிரத்துள் இவை பத்தும் வல்லார்கள்	{ யதார்த்தம் பொருந்திய ஆயிரத்தினுள் இப்பத்துப் பாசரங்களையும் ஒதுவல்லவர்கள்
செய்ய தாமரை பழனம் தென் கன் குருகூர்	{ செந்தாமரைகள் நிறைந்த நீர்நிலங்கையுடைய தென் திசையிலுள்ள அழகிய திருக்குருகூர்க்குத் தலைவரான	வையம் மன்னி வீற்றிருந்து மண்ணுடே விண்ணும் ஆள்வர்	{ இப்பூமண்டலத்திலே நெடுங் காலம் பொருந்தியிருந்து இந்நிலத்திலேயே பரமபதத்தையுள் பெறுவர்கள்.

வையம்மன்னி வீற்றிருந்து மண்ணுடே விண்ணுமாள்வர்—“பூமியிலே எம்பெருமானாரை போலே ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸ்ரீயோடே நெடுங்காலமிருந்து இங்கே யிருக்கச்செய்தே பரமபதம் தற்கு

சிறுமுறிப்படி செல்லும்படி ஆள்வர்கள்; அங்கேபோனால் 'ஆன்மீன்கள் வானகம் ஆழியான்தமர்' என்கையன்றிகே இங்கேயிருக்கச்செய்தே தாங்களிட்ட வழக்காகப்பெறுவர்" என்பது கம்பினினையிடு.

நஞ்சியர் பட்டர் திருவடிகளில் ஆச்சரித்த யின்பு நெடுங்காலம் பட்டர்பாடே அரித்த வீசேஷம் கள் கேட்டு இன்புறவேணுமென்று இருந்தார்; இருக்கைபாட் பட்டர் திருநாடிக் கெழுந்தருள நேர்ந்து விட்டது; இந்த வருத்தத்தினால் நஞ்சியர் "வையர்மன்னி வீற்றிருந்து" என்ற இவ்விடத்தை அருளிச் செய்யும்போது உருத்தோடும் வெகு நிர்வேதப்படுவாராம்.

பட்டர் இருபத்தெட்டு (அல்லது 32) பிராயத்திலே திருநாடிக் கெழுந்தருளினுரென்று சிலர் கூறுவதுண்டு. இதற்குப் போதுமான பிரமாணம் கிடைத்திலது, ஆராய்ந்து பார்க்குமானால், பட்டர் ஐம்பது ஐம்பத்தைந்து பிராயம் எழுந்தருளியிருந்தார் என்று சொல்வதற்குச் சான்றுகள் உண்டன. நூற்றிருபது திருநகைத்திரம் எழுந்தருளியிருந்த எம்பெருமாயுரை நோக்குமிடத்து பட்டர் எழுந்தருளியிருந்தது மிகவும் ஸ்வல்பகாலம் என்று சொல்லலாம்படியுள்ளது. (கக)

நான்காம்பத்து—நான்காந்திருவாய்மொழி—மண்ணையிருந்துதுழாவி

ஆழ்வாருடைய பரம வைஷ்ணவத்தை வெளியிடுவதாயிற்று இத் திருவாய்மொழி. எம்பெருமானுடைய ஸம்பந்தம்பெற்று பொருள்களையும் எம்பெருமானுக்கும் போலியான பொருள்களையுக்கண்டு அப்பெருமான் மண்ணையே கண்டதாகக் கொண்டு களிக்கையே பரம வைஷ்ணவம்கூடும். அந்த நிலையே ஆழ்வார்க்கு இத் திருவாய்மொழியில் உண்டாயது.

3040. மண்ணையிருந்துதுழாவி வாமனம்மண்ணிதுவென்னும்*
விண்ணைத்தொழுதவன்மேவு வைகுந்தமென்றுகைகாட்டும்*
கண்ணையுண்ணீர்மல்கறின்று கடல்வண்ணனென்னுமன்னே!*என்
பெண்ணைப்பெருமயல்செய்தாற்கு என்செய்கேன்? பெய்வளையிரே! (க)

பெய் வளையிர்	{ கையில் வளையணிந்த மாந்தர்கள் !,	கை காட்டும்	{ தன் கைகளாலே (மிறக்கும்) காட்டா நின்றான்;
மண்ணை இருந்து துழாவி	{ (என் மகனாவன்) பூமியைத் துழாவி	உன் நீர் கண்ணை மல்க நின்று	{ அகவாயில் கண்ணீரானது கண்ணையும் விஞ்சிப் புறப்படும்படி நின்று
இது வாமனன் மண் என்னும்	{ 'இது (எம்பெருமான்) வாமனனாய் அளந்து கொண்ட மண்' என்று கூறுகின்றான்;	கடல் வண்ணன் என்னும்	{ கடல்போதும் நிறத்தை புடையவன் என்று சொல்லுகின்றான்;
விண்ணை தொழுது	{ ஆகாசத்தை (நோக்கி) அஞ்சலி பண்ணி	அன்னே	{ அம்மே !
அவன் மேவு வைகுந்தம் என்று	{ 'அவ்வெம்பெருமான் நித்ய வாஸம் பண்ணுகிற 'பூ' வைகுண்டம்' என்று சொல்லி	என் பெண்ணை பெரு மயல் செய்தார்க்கு என் செய்கேன்	{ என்னுடைய மகளை இப்படி அதிசயமான பிச்சேரும்படி பண்ணினவருக்கு யாது செய்வோன் ?

* * * பராங்குசநாயகியின் திருந்தாயார் மகளுடைய செய்தியை வினவ வந்தவர்களுக்கு அறிவியா நின்றுகொண்டு 'இப்படி பிவளை எம்பெருமான் பிச்சேற்றினுனே! இதற்கு நான் என் செய்வே' நென்கிறான். 'பண்டு எம்பெருமான் இவ்வுலகத்தை அளந்தருளினபோது அவன் திருவடிகளோடே ஸம்பந்தம் பெற்றது இந்த மண்' என்றுசொல்லி ஆழ்வார் போதுபோக்குகிறபடியை முதலடி தெரிவிக்கும். உலகத்தில் எல்லாரும் மண்ணை மண்ணாகவே நினைத்துக் கிடப்பார்கள்; ஆழ்வார் அங்ஙனன்றிகே அதுதன்விலே ஒரு வீசேஷப் பரிபதித்தி பண்ணுகிறபடி.

விண்ணைத்தொழுது அவன் மேவு வைகுந்தமென்று கைகாட்டும்—ஆகாசத்தை நோக்கித் தொழுது 'எம்பெருமான் நித்யவாஸம் பண்ணுகிற திருநாடு அதோ பாருங்கள்' என்று சொல்லிக் கை காட்டுகின்றனென்கை.

[கண்ணையுள் இப்பாதி] ஹத்த சேஷ்டையாலே திருநாட்டைக் காட்டின வந்தனையொழிய, திருநாட்டில் அவனிருக்கிறபடியைக் காணப் பெருமையாலே கண்ணீர்மல்க நின்று தன்னுற்றமையாலே திருவடிவத்தை நினைத்துக் கடல்வண்ணனென யென்கின்றான். கடல்போன்ற திருமேனியைக் காட்டியன்றே என்னை இங்ஙனே வியாமோஹிக்கச் செய்தது என்று தெரிவித்தவாறு. [என்பெண்ணை இப்பாதி] இங்ஙனே என்மகளுக்கு லோக விஸக்ஷனமான வியாமோஹத்தை உண்டுபண்ணின மஹாது பாவன் விஷயத்தில் நான் செய்யக்கூடியது யாது? அவரை இங்குவந்து சேரும்படி செய்யவல்லேனோ? அவர் வருமளவும் ஆறியிருக்கும்படி இவளுக்குச் சொல்லவல்லேனோ? ஒன்றும் மாட்டுகிறிலேன் என்று கருத்து. (க)

3041. பெய்வளைக்கைகளைக்கூப்பிப் பிரான்கிடக்கும்கடலென்னும்*
செய்யதோர்ஞாயிறுறைக்காட்டிச் சிரீதரன்மூர்த்தியீதென்னும்*
நையும்கண்ணீர்மல்க்கின்று நாரணனென்னுமன்னோ*என்
தெய்வவுருவிற்சிறுமான் செய்கின்றதொன்றறியேனே. (உ)

பெய்வளைக்கைகளைக் கூப்பி	(என் மகானவன்) { பலகாலும் கழன்று மிறகு இடப்படாநிற்கிற வளைகளை யுடைய தனது கைகளைக் குவித்து அஞ்சலிபண்ணி (கடலைப் பார்த்து) உபகார சீலனான எம்பெருமான் எனக்கு முகங்காட்டிப் பள்ளி கொண்டிருக்கிற கடல் (இது) என்று சொல்லு வான் ;	நையும் கண் நீர் மல்க நின்று நாரணன் என்னும்	{ தான் அவளைக்கிட்டி அதுப விக்கப் பெருமையாலே) வாடுவான் ; { அந்த வாட்டத்தினாலே) கண்ணீர் பெருக நின்று 'நாராயணன்' என்று வாய் வெறுவாவான் ;
பிரான் கிடக்கும் கடல் என்னும்	{ எம்பெருமான் எனக்கு முகங்காட்டிப் பள்ளி கொண்டிருக்கிற கடல் (இது) என்று சொல்லு வான் ;	அன்னே	அம்மே ! என்னுடைய (கித்ய ஸாலிகள் வடிவப்போல) அப்பாக்குற மான வடிவை யுடையளாய் மான் போல இளைய பருவத்தை யுடையளான இவள்
செய்யது ஓர் ஞாயிறுறை காட்டி	{ சிவந்த ஒளியில் ஒப்பற்றவ னான சூரியனைச் சுட்டிக் காட்டி.	என் தெய்வம் உருவில் சிறு மான்	{ செய்கின்றது ஒன்று அறியேன்
சிரீதரன் மூர்த்தி ஈது என்னும்	{ 'பெரிய பிராட்டியாரோடே. கூடியுள்ள எம்பெருமானது வடிவு இது ' என்று சொல்லுவான் ;	{ செய்கின்றது ஒன்று அறியேன்	{ செய்கின்ற காரியங்கள் ஒன்றும் அறிகிலேன்.

* * * எம்பெருமானோடு ஸம்பந்தமுடைய கடலையும் ஸாலியையும் கண்டு பரங்குசநாயகி
சொல்லும்வற்றைத் திருத்தாயார் கூறுகின்றார். திவ்யமான வடிவமுடையதே விவன் செய்வதொன்றும்
எனக்கு இன்னதென்று தெரிகின்றதில்லை யென்கிறார்.

அஞ்ஜலி மாறாதே மீருந்தான் ; கடலோசைவந்து செவிப்பட்டது ; கண்ணுக்கு இலக்காக வேண்
டிய எம்பெருமான் கூறுக்கு இலக்கானதாகக் கருதினான் ; கடலோசை வழியாய்க் கடலை நினைத்துக்
கடல்வண்ணனான எம்பெருமானே நினைத்து, அப்பெருமான் பள்ளிகொண்டருளுங் கடலன்றோ இது !
என்னுகின்றார்.

எம்பெருமானுக்குப் போலியான பொருள்களையும் அவனோடு தொடர்புள்ள பொருள்களையும்
அதுஸந்திக்க வதுஸந்திக்க, கிந்தாநுபவசாலிகளான கித்ய ஸாலிகளின் வடிவில் மிற்கும் புகர் இவட்
குப் மிற்கின்றமையைத் தாய் தெரிவிக்கின்றார் என் தெய்வவுருவிற் சிறுமான் என்பதனால். செய்கின்ற
தொன்று அறியேன்—இவள்—தொடங்குவது என்ன ? தலைக்கட்டுவது என்ன ? என்பதொன்று மறிகின்
றிலே நென்றபடி.. (உ)

3042. அறியும்செந்தீயைத்தழவி அச்சதனென்னும்மெய்வேவான்*
எறியும்தன்காற்றைத்தழவி என்னுடைக்கோவிந்தனென்னும்*
வெறிகொள்துழாய்மலர்நாறும் வினையுடையாட்டியென்பெற்ற*
செறிவளைமுன்கைச்சிறுமான் செய்கின்றதென்கண்ணுக்கொன்றே. (ங)

வினையுடை யாட்டியென் பெற்ற	{ கொடுவிலையேனாகிய நான் பெற்ற	எறியும் தன்கா காற்றை தழவி	{ வீசுகின்ற குளிர்த்த காற்றைத் தழவி
செறிவளை முன் கை சிறு மான்	{ நெருங்கின வளையல்களை யணிந்த முன் கைகளை யுடைய இவ்விவன் பெண் னானவன், சுடுமென்று எல்லாராலும் அறியப்பட்ட சிவந்த நெருப்பைத் தழவி	என்னுடை கோவிந்தன் என்னும் வெறிகொள் துழாய் மலர் நாறும்	{ 'என்னுடைய கண்ணன்' என்கிறார் ; பரிமளம் மிக்க திருத்தழாய் மலர்கள் மணக்கப் பெற்றிருக்கின்றார் ;
அறியும் செம் தீயை தழவி	{ 'எம்பெருமான்' என்கிறார் ;	{ (இங்ஙனே இவள்) செய்கின்றது என் கண்ணுக்கு ஒன்று தானோ?	{ செய்கின்ற தொழில்கள் ஒன்றும் அறிகிலேன்.
அச்சதன் என்னும் மெய் வேவான்	{ உடம்பு வேகின்றதில் ;	{ செய்கின்றது ஒன்று தானோ?	{ செய்கின்ற காரியங்கள் ஒன்றும் அறிகிலேன்.

* * * மகனாடைய அதிபரவருத்திகளைச் சொல்லப் புகுந்து, இவற்றுக்குக் கணக்கில்லை
யென்கிறார். எம்பெருமானுடைய திருவடிவைச் சொல்லுமிடங்களில் "தேஜஸாம் ராசிம் ஊர்ஜிதம்".

என்றும், “குழமித் தேவர் குழாங்கள் கைதொழச் சோதி வெள்ளத்திலுள்ளே பெழுவதோரு” (3170) என்றும். தேஜிபுஞ்சமாகவே சொல்லுவர்கள். பராங்குச நாயகியானவன் செய்கிய நியைக் காணும்போது அதனை அச்சதனாகவே பரதிபத்தி பண்ணித் தழுவுகின்றான்; அந்த பரதிபத்தியின் சுத்தியாலே, மெய்வே வாள்—உடல் தாறுமுண்டாவது கிடையாது. அக்கி தேவதை தன் காரியத்தைச் செய்யாதிருக்குமோ வென்னில், பரமலதாநாழ்வானுக்குச் செய்தாலன்றோ பராங்குச நாயகிக்குச் செய்தது. “தாதைஷ வஹ்சி பவநிகிதோடாபு நமாம் தஹதி, அந்நாமந்ததோ டுஹம், பச்யாமி பத்மாஸ்தாநஸுத்ருநாநி சீதாநி ஸர்வாணி சிசாம் ருகாநி” என்றானோ ப் பல்லாதாழ்வான். என்னை கெடுப்புச் சுகின்ற, தில்லையெ யென்றான்; அதுபோலேயாழிறும் இதுவும். ஒன்றோ?—ஒன்றல்ல, பல என்றபடி. (க)

3043. ஒன்றியதிங்களைக்காட்டி ஒளிமணிவண்ணனையென்னும்*

நின்றகுன்றத்தினைநோக்கி நெடுமாலேவாவென்றுகூவும்*

நன்றுபெய்யும்மழைகாணில் நாரணன்வந்தானென்றாலும்*

என்றினமையல்கள்செய்தார் என்னுடைக்கோமளத்தையே. (ச)

ஒன்றிய திங்களை காட்டி	{ (எல்லாக் கலைகளும்) பொருங்கிய பூர்ண சந்திரனை (அருகில் நின்றார்க்குக்) காட்டி	{ நெடுமாலே வா என்று கூவும் } அழைக்கிறான்; நன்று பெய்யும் மழை காணில் நாரணன் வந்தான் என்று கூறி	{ ‘நெடுமாலே! வாராய்’ என்று அழைக்கிறான்; நன்றாகப் பொழியும் மேகத்தைக் கண்டால் நாராயணன் வந்தான் என்று
ஒளி மணிவண்ணனே என்றும்	{ ஒளியையுடைத்தான நீலமணிபோன்ற வடிவையுடையவனே! என்று கூப்பிடுகிறான்;	{ ஆலும்	{ மேகத்தைக் கண்ட மரில் போலே கூத்தாடுகின்றான்;
நின்ற குன்றத்தினை நோக்கி	{ (அந்தச் சந்திர மண்டலத்தானவும் உயர்ந்து) நிற்கிற மலையைப் பார்த்து	{ என்னுடை கோமளத்தை என்று இளமையல்கள் செய்தார்	{ மெல்லியலானான எனது மகளுக்கு இப்படிப்பட்ட மயக்கங்களை பண்ணினார்.

(எகல் உலகங்களையும் அளக்கைக்கு வளர்ந்தருளின எம்பெருமான் என்று கிறித்தானு) * * * எல்லாக் கலைகளும் நிரம்பப்பெற்ற சந்திரனைச் சுட்டிக்காட்டி, ‘நீலமணிவண்ணனே!’ என்று அழைக்கின்றான். உயரலின் வெரு மலையைப் பார்த்து, உலகங்களை அளந்தருள்வதற்காக நிமிரவளர்ந்து நிற்கிற ஸர்வேசுவரனென்று கொண்டு ‘என் ஆர்த்தி நிர வாராய்’ என்றழைக்கின்றான். நன்றாகப் பெய்யும் மேகத்தைக் கண்டால் ‘நாராயணன் நம் உருவுதல் நீர வந்தான்’ என்று சொல்லி, மேகத்தைக் கண்டு மரில் கூத்தாடுமோபோலே கூத்தாடுகின்றான். அந்தோ! இப்படிப்பட்ட வியாமோஷங்களை எனது பெண்ணினினைக்கு உண்டுபண்ணியிட்டாரே! என் செய்வோன்! என்கிறான் திருத்தாய். இன மையல்கள்—இப்படிப்பட்ட மயக்கங்கள். இன்ன என்பது ‘இன’ என்று தொக்கிக் கிடக்கிறது. என்று என்பதற்கு ‘என்றைக்கு’ என்று பொருளுரைத்தார் பன்னிராயிர வரகரார். (ச)

3044. கோமளவாகன்கன்றைப்புல்லிக் கோவிந்தன்மேய்த்தனவென்னும்*

போயினநாகத்தின்பின்போய் அவன்கிடக்கையிதென்னும்*

ஆமளவொன்றமுறியேன் அருவினையாட்டியேன்பெற்ற*

கோமளவல்லியையமாயோன் மால்செய்துசெய்கின்றகூத்தே. (ரு)

கோமளம் வான்கன்றை புல்லிக்	{ இளைய பெரிய கன்றுகளைத் தழுவி (இவை) பசு மேய்க்க முடிகுடின கண்ணன் (இனிது உகந்து) மேய்த்தவையென்று கூறுவான்;	{ நது என்னும்	{ இது என்று சொல்லுவான்;
கோவிந்தன் மேய்த்தன என்னும்	{ இஷ்டப்படி ஒரிகின்ற இளைய நாகத்தின் பின்னே (இது போன விடத்தில் அவனை யும் காணலாம் என்று கிறித்தாது) சென்று அவன் பள்ளிகொள்ளும் படுக்கை	{ அரு வினையாட்டி யேன் பெற்ற	{ (அதுபவித்து முடிக்க) அரிய பாபத்தை யுடையேனை நான் பெற்ற
போம் இளம் நாகத்தின் பின்போய்		{ கோமளம் வல்லியை மாயோன் மால் செய்து	{ மருது ஸ்வபாவையாய், கொடிபோன்ற இவளை எம்பெருமான் மிச்சேற்றி
அவன் கிடக்கை		{ செய்கின்ற கூத்து ஆம் அளவு ஒன்றும்	{ பண்ணுகிற இந்தக்கைய் கூத்தாட்டு எவ்வளவில் ஆகும் என்று ஒன்றும் அறிகிலேன்.

* * * இங்கு ‘ஆன் கன்றை’ என்றும் ‘வான் கன்றை’ என்றும் பிரியும். “ஆன் கன்றை என்று பாடமாசுவமாம்” என்று பன்னிராயித்திலுள்ளது. பசுக்களை மேய்ப்பதற் காட்டிலும் கன்றுகளை மேய்ப்பதில் கண்ணபிரானுக்கு மிக்க ஆவலுண்டு; ‘திவத்திலும் பசுநிரை மேய்ப்பு உவத்தி

செங்கனிவா யெங்கனாயர் தேவே ” (3698) என்று பசுக்கூட்டங்களை மேய்ப்பதில் வெறும் உவப்பு உள்ளதாகச் சொல்லப்பட்டது; “கன்று மேய்த்து இனிது உகந்தகாளாய்” (2067) என்று கன்றுகளை மேய்ப்பதில் இனிதுவப்பு உள்ளதாகச் சொல்லப்பட்டது. நிற்கை பார்த்திருக்கும் அசுத்தர்களை ரகிப்பதிலேயே ஊக்கமுடையவன் எம்பெருமான் என்பது உள்ளுறை பொருள்.

[போம் இளநாகத்தின் இப்பாதி.] ஸர்ப்பம் ஓடக்கண்டால் அஞ்சாதே அதன் மின்னையோடி ‘எம்பெருமானுடைய திருப்பள்ளி மெத்தை இது’ என்கின்றான். “ஐந்து பைத்திலையாடரவனை மேவிப் பாற்கடல் யோககித்திரை சிந்தைசெய்த வெந்தாய் உன்னைச் சிந்தைசெய்து செய்தே” (2834) என்கிற படியே அவனுடைய சேஷசயன் வைபவத்தையே இடைவிடாது சிந்திப்பவராதலால் அதுவே நினைவான படி. அவனோடே கூடித் தானும் படுக்கலாமென்ற ஆசையோடே நாகத்தின் மின்னே நடந்தான்போலும்.

3045. கூத்தர்குடமெடுத்தாடில் கோவிந்தனுமெனுவோரும்*
வாய்த்தகுழலோசைகேட்கில் மாயவனென்றுமையாக்கும்*
ஆய்ச்சியர்வெண்ணைய்கள்காணில் அவனுண்டவெண்ணையீதென்னும்*
பேய்ச்சிமுலைசுவைத்தாற்கு என்பெண்ணெகாடியெறியபித்தே! (ஏ)

கூத்தர் குடம் எடுத்து ஆடில்	{ யாரேனும் கூத்தாடுமவர்கள் குடத்தை எடுத்து ஆடினார்களில்	வெண்ணைய்கள் காணில் அவன் உண்ட வெண்ணைய் ஈது என்னும் பேய்ச்சி முலை சுவைத்தாற்கு கொடி என் பெண் ஏறிய பித்தே ஏ	வெண்ணையைக் கண்டா ளாகில் அவன் அமுது செய்தருளின வெண்ணைய் இது என் கிறான்; பூதனையினுடைய முலைபை ப்ரானனோடே சுவைத்து முடித்த கண்ணிரோனுக்கு கொடி போன்றவளான என்னுடைய மகள் தலை மண்டையிடுமபடி. கொண்ட மிச்ச இருத்தபடி ஆச்சரியம்.
கோவிந்தன் ஆம் என ஒழி	{ (குடக்கூத்தாடுதல் ஸ்வபாவமாகவுடைய) க்ருஷ்ணன் ஆம் என்று கருதி (காண்கைக்கு) ஒடுவான்;		
வாய்த்த குழல் ஓசை கேட்கில்	{ இனிய குழலின் ஓசையைக் கேட்டாளாகில்		
மாயவன் என்று மையாக்கும்	{ க்ருஷ்ணன் என்று நினைத்து மோலியா நிற்பான்;		
ஆய்ச்சியர்	{ இடைச்சிகள் கையிலே		

* * * ஐவனத்திற்காகக் குடக்கூத்தாடித் திரிதிருவார்களுண்டே; அவர்கள் வந்து குடங்களை வீசியெறிந்து ஆடுமதுகண்டால் *குடங்களைத் தேறவிட்டுக் கூத்தாடவல்ல கோவாகிய கோவிந்தனே ஆடுவதாகப் ப்ரதிபத்திபண்ணி அதனை அருகேயிருந்து காண ஒடுகின்றான். எப்படிப்பட்டவர்களையு மீடு படுத்தவல்ல புல்லாங்குழலின் இசைவந்து செவிப்பட்டால், கண்ணிரோனென்று சொல்லி வியாமோலறிகின்றான். இடைச்சிகள் கொணர்ந்து விற்கும் வெண்ணையைக் கண்டால், அன்று அவன் திருவாய்ப் பாடியில் களவுகண்டு அமுதுசெய்த வெண்ணையோடொத்த வெண்ணைய் இது என்று சொல்லா நின்றான்; தாய் உதவாத தன்மைமீலே பூதனைபெண்பவன் தாய்வுடிவு கொண்ருவந்து கலியப்புக்க, அவனை முடித்துத் தன்னைச் சேமமாகத் தந்த உபகாரத்துக்குத் தோற்று இவன் பித்தேறினாராயிற்று; இப்படியும் ஒரு விலக்கானமான் மிச்ச உண்டோ வென்கிறான் திருத்தாய்.

“ஆய்ச்சியர் வெண்ணைய்” என்ற விடத்து, பிராமண ஸ்த்ரீகள் கடைத்து திரட்டிய வெண்ணைய் கண்டால் ஒன்றும் பேசாள்; இடைச்சிகள் கையில் முடைநாற்றம் பெற்ற வெண்ணைய் கண்டால்—என்று இன்சுவைப் பொருளுரைப்பர் நம்பினேன்.

3046. ஏறியபித்தினெடு எல்லாவுலகண்ணன்படைப்பென்னும்*
நீறுசெவ்வேயிடக்காணில் நெடுமாஸுடியாரென்றோரும்*
நாறுதுழாய்மலர்காணில் நாரணன்கண்ணியீதென்னும்*
தேறியும்தேருதம்மாயோன் திறத்தனளேயித்திருவே. (ஏ)

ஏறிய பித்தினெடு	{ மிகுந்த மயக்கத்தோடே கூடியிருக்கச் செய்தே (வேதாந்த வித்துக்கள் சொல்லுமாயோல்)	நாறு துழாய் மலர் காணில் நாரணன் கண்ணி ஈது என்னும் தேறியும் தேருதம் இத் திரு மாயோன் திறத்தினன்	பரிமளம் வீசும் திருத்துழாயின் பூந்தாரைக் கண்டாளாகில் ஸ்வ ஸ்வாமியான நாராயண னுடைய மாலை இது என்கிறான்; தேறிவளவிலும் கலக்கின வளவிலும் திருமகள் போல்வாளான இப் பெண்பிள்ளை எம்பெருமான் விஷயமல்லது வேறென்றறியாள்.
எல்லா உலகு கண்ணன் படைப்பு என் னும்	{ ஸகல லோகங்களும் க்ருஷ்ணனுடைய ஸ்ருஷ்டி என்று கூறுகிறான்;		
நீறு செவ்வே இட காணில்	{ பன்மத்தை மேல்நோக்கி இடக் கண்டாளாகில்		
நெடுமால் அடி யார் என்று ஓழி	{ ஸர்வேசுவரனுடைய அடியார் என்று கொண்டு (அவர்களைத் தொடர்ந்து) ஒடுகிறான்;		

* * * “என்பென்கொடியேறியமித்தே” என்று கீழ்ப்பாட்டில் தலைக் கட்டிற்று. உலகில் மித்துக்கொள்ளுகாரா மிருக்குமவர்கள் வாயில் வந்தபடி எதையேனும் தப்பித் தவறுமாப்பிப் பேசுவதுண்டே; அப்படி இவன் ஏதேனும் பேசுகின்றனோ என்ன; மித்து ஏறின் ஸ்லைமமியும் பகவத் விஷயத்தில் தெளிவு சிறுதும் மாறிற்றில்லை யென்கிறான். பராசர மஹர்ஷி முகஸ்தாஸர் தெளிந்திருந்து என்ன வார்த்தை சொல்லுவார்களோ அந்த வார்த்தை இவன் சொல்லுகின்றான் காண்மின். நன்கு வேதமோதிய அந்தணன் மித்தேறினனும் வேத வாக்கியங்களையே சொல்லித் திரியுமாபோலே இவனும் வாணகபலத் தாலே பகவத் விஷயமல்லது பேசானென்கை.

நீறு செவ்வே மிடக்காணில் நெடுமாலடியா ரென்றேரும் = திருமா லடியார்களுக்கு பஸ்மதாரணம் சாஸ்திர நிஷித்தம் என்னுமிடம் ஆபுவாறியாத தன்று; நீறு இடமவர்களை நெடுமாலடியாரென்று பிரதிபத்தி பண்ணப் பரஸக்தியில்லை; அப்படியிருக்க இங்கு அருளிச் செய்வதற்குக் கருத்தென்னென்னில்; “தர்வயம் ஏதெனுமாகிலும் ஊர்த்த்வமாக இடக்காணில் நெடுமாலடியாரென்றேரும்” என்பது ஆறுமிரப்படி யருளிச்செயல். இதனை அடிபொற்றியே மற்ற வியாக்கியானவர்களு முள்ளன. பஸ்ம தாரணம் பண்ணினவர்களுையாயினும் அந்த பஸ்மத்தைக் குறுக்கே பூசாதே நெடுக இட்டால் ‘ஊர்த்த்வ புண்டரதாரிக லிவர்கள்’ என்று அவ்வளவுக்காகப் ப்ரதிபத்தி பண்ணுமென்றபடி. (ஏ)

3047. திருவுடைமன்னரைக்காணில் திருமாலேக்கண்டேனையென்னும்*
உருவுடைவண்ணங்கள் காணில் உலகளந்தானென்று துள்ளும்*
கருவுடைத்தேவில்களெல்லாம் கடல்வண்ணன்கோயிலேயென்னும்*
வெருவிலும் வீழ்வினுமோவாக் கண்ணன்கழல்கள் விரும்புமே. (அ)

திரு உடை மன்னரை காணில்	பூர்ணமான செவ்வத்தை யுடைய அரசர்களாக் கண்டால்	கரு உடை தேவு இல்கள் எல்லாம்	விக்கரமயுக்தமான் தேவா லயங்கள் யாவும்
திரு மால் கண்டேனே என்னும்	திருமகள் கொழுநனுள எம் பெருமானைக் கண்டேனே! என்று கூறுவான்;	கடல்வண்ணன் கோயிலே என்னும்	எம்பெருமான் (எழுந்தருளி புள்ள) கோவில்களே என்று கூறுவான்;
உரு உடை வண்ணங்கள் காணில்	விலக்கூண வடிவங்களையுடைய (காயாம்பூ முதலிய) பதார்த்தங்களாக் கண்டால் (இச் செவ்வியுள்ளது) திரு வுலகளந்தருளின எம்பெரு மானுக்கு என அந்யவ ணித்து ப்ரதியோடே ஆடுவான்;	வெருவிலும் வீழ் விலும் ஓவான் கண்ணன் கழல்கள் விரும்பும்	அஞ்சினபோதும் (ஆர்த்தி யாலே) மோஷித்தபோதும் ஒழியாதவளாகி க்ருஷ்ணன் திருவடிகளையே பேணி நின்றான்.

* * * செல்லம் மிக்க அரசர்களைக் கண்டால் திருமாலேக் கண்டதாகவே சொல்லுவளாம். ஏனென்னில்; “நாவிஷு-ஃ பூயிவீவதி” நாவிஷுணு ப்ருதிவீபதி” என்று சாஸ்திரம் கூறுகின்றது; விஷ்ணுவின் அம்சமில்லாமல் அரசனாக அமைவ முடியாதென்பது இந்தப் ப்ரமானத்தின் கருத்து. பூத்தார்பூவார் தமது திருவொத்தியில்—“கோவாகி மாலிலங்காத்து நண்கண் முகப்பே, மாவேகிச் செல் கின்ற மன்னவரும்—பூமேவுருக் கச்சம்மல நாவியான் சேவடிக்கே யேழ்மிறப்பும், தண்கமல மேய்ந்தார் தமர்.” என்றருளிச் செய்கிறார். பலகாலம் பகவானே ஆராதித்து அதன்பலனாகவே அரசர்களாகிச் சீரிய சிங்கசுனம் ஏறுகின்றார்களென்கை. உருவுடை வண்ணங்கள் காணில் உலகளந்தானென்று துள்ளும் = விலக்கூண ரூபங்களையுடைய பதார்த்தங்களைக் கண்டால் (அதாவது, நீலம் குவளை காயா முதலிய உரு வழியு பொருள்களைக் கண்டால் ‘உலகளந்த என்னுயன்’ என்று சொல்லித் துள்ளுகின்றான். கல் புதைத்துக் கிடக்கும் ஸ்தானங்களாக் கண்டால் அவையெல்லாம் பெரிய பெருமான் பள்ளிகொண்டருளுகிற கோயிலே பென்று சொல்லுகின்றான். எந்தப் ப்ரதிமையிலும் எம்பெருமானுடைய ஆவேசம் இருந்தே திருமென்பது கருத்து.

வெருவிலும் வீழ்வினும் = வெருவுதலாவது அஞ்சதல்; வீழ்வுதலாவது மோஷித்தல். தெளிவோடே கூடியிருந்து பந்துக்களைக் கண்டு அஞ்சி மிருக்கும்போதும், அறிவழிந்து மோஷித்துக் கிடக்கும் போதும் இடைவிடாதே கண்ணன் கழல்களில் விருப்பமே இவனுக்குச் செல்லா நின்றது என்றதாயிற்று. (அ)

3048. விரும்பிப்பகவரைக்காணில் வியலிடமுண்டானேயென்னும்*
கரும்பெருமேகங்கள் காணில் கண்ணனென்றேறப்பறக்கும்*
பெரும்புலவாரிரைகாணில் பிரானுளனென்றுபின்செல்லும்*
அரும்பெறல்பெண்ணினையோன் அலற்றியயாப்பிச்சுக் கின்றனே. (க)

பகவரை காணில்	ஸந்தியாஸிகளைக் கண்டால்	பெரு புலம்	பருந்து அழகிய பசுக்களைக்
விரும்பி	ஆதரவு கொண்டு பேணி	ஆநிரை	கண்டால்
வியல் இடம்	அகன்ற உலகத்தைப் பரள	மிரான் உள்ள	(அவற்றை மேய்த்து ரக்ஷிப்
உண்டானே	யாபத்திலே உண்டு திரு	என்று டின்	பவனான) உபகாரகன்
என்னும்	வயிற்றிலே வைத்து ரக்ஷித்த	செல்லும்	கூட வருகிறான் என்று
	ஸர்வ ரக்ஷகனே என்பான் ;		நினைத்து அப்பசுக்களின்
சுரு பெரு	கறுத்துப்பெருந்த மேகங்	பெறல் அரு	மின்னே போகிறான் ;
மேகங்கள்	களைக் கண்டால்	பெண்ணினை	பெறுதற்கு அரியான இப்
காணில்		மாயோன்	பெண்ணை
			எம்பெருமான்
கண்ணன் என்று	கண்ணிரான் என்று	வாய்சிட்டு அல்லும்படி	
ஏற பதக்கும்	நினைத்து (அங்கே செல்ல)	பண்ணி (அதற்குமேலே)	
	மேலே யெழுந்து பறப்ப	மோலறிக்கும்படி பண்ணு	
	தற்கு அல்லமா நிற்பான் ;	கிறான்.	

* * * பகவர் என்றது பரமமகாந்திகள் என்றபடி. ஜ்ஞானனுஷ்டான பரிபூர்ணர்களான உத்தமாச்சரிகள் என்று சொல்க. பகவானைச் சொல்லுகிற சொல்லிமிட்டே அவர்களைக் கூற்றினது—அவர்கள் பகவானில் வேறுபாடாதவர்கள் என்பதைக் காட்டுகிறதென்க.

அப்படிப்பட்டவர்களைக் கண்டால், உலகங்களை யெல்லாம் திருவயிற்றிலே வைத்து நோக்கின பெருமானாகவே மிரதிபத்தி பண்ணுவான். *ஜ்ஞானீது ஆத்மாவ மே மதம்* என்கிற பகவத் கிதையிலே நோக்குப் போகும்.

புலம் என்றது இந்திரியங்களை அபஹரிக்குமதான என்றபடி ; அழகிய என்பது நேர்ந்த பொருள்.

எப்போதும் தன்னையே வாய் வெருவம்படியாகவும் மோலறிக்கும்படியாகவும் இப்படி எம்பெருமான் செய்துவிட்டானே ! என்கிறான் ஈற்றடியில். ஆழ்வார் இவ்வுலகில் திருவவநித்தது மிகத் தவப்பயன் என்பது அரும்மெய் பெண்ணின்ன என்பதனால் தெரிவிக்கப்பட்டது. “அருமினையேன் நெடுந்காலமும் கண்ணன் நீனாமலர்ப்பாதம் பரவிப்பெற்ற” என்ற திருவிருத்தமும் இங்கு அதுஸந்தேயம். (க)

3049. அயர்க்கும்சுற்றும்பற்றிநோக்கும் அகலவேநீனோக்குக்கொள்ளும்*
வியர்க்கும்மழைக்கண்துளும்ப வெவ்வுயிர்க்கொள்ளும்மெய்சோரும்*
பெயர்த்தும்கண்ணாவென்றுபேசும் பெருமானே!வாவென்றுகூவும்*
மயல்பெருங்காதலென்பதைக்கு என் செய்கேன்?வல்லினையேனோ. (ம)

அயர்க்கும்	மோலியா நிற்பன் ;	பெயர்த்தும்	{ மின்னையும் (ஆசைமிருதியிலே)
சுற்றும் பற்றி	{ (கண்ணன் தன்னிடத்து வாரா	கண்ணு என்று	{ க்ருஷ்ணனே ! என்று கூப்
நோக்கும்	{ தொழியான் என்றுநினைத்து	பேசும்	{ மிதிவான் ;
	{ அவன் வருகையை) சுற்றி		
	{ லும் பலகாலும் பார்ப்பன் ;		
	(அவ்வளவிலும் காணுமையிலே அவன்		(அவ்வளவிலே வந்தானாகவெண்ணி).
	{ தூரத்திலே நிற்குருகவெண்ணி)		
அகல நீநோக்கு	{ பார்த்த கண்ணை ஓட்டி நெடும்	பெருமானே வா	{ என்னுடையல்லவாய்யே ! வர
கொள்ளும்	{ போது பாராநிற்பன் ;	என்று கூவும்	{ லாகாதோ ? என்று அழைப்
	{ (அங்கும் காணுமையிலே)		{ பான் ;
வியர்க்கும்	{ வேர்த்து நீராக நிற்கும் ;		
மழை கண்	{ மழைபோலக் கண்களில் நீர்	மயல் பெரு காதல்	{ (இப்படிப்) மிச்சேறும்படி
துளும்ப	{ துளும்பும்படி	என்பதைக்கு	{ பெரிய காதலையுடையாளான
வெம் உயிர்க்	{ வெவ்விதாக		{ என் சொற் கேளாப்பெண்
கொள்ளும்	{ நெடுமூச்செறிக்கின்றான் ;		{ ணுக்கு
	{ (இத்தகைய பரிதாபத்தாலே)	வல்லினையேன்	{ (இவ்வா இப்படிக் காணும்படி
மெய் சோரும்	{ சரீரம் தரிக்க மாட்டாமல்	என் செய்கேன்	{ கொடிய பாபத்தையுடைய
	{ வரவோன் ;		{ நான் என்ன செய்வேன் ?

* * *—பராங்குசராயகியிற் பலவகைப்பட்ட நிலைமைகளை யெடுத்துரைக்கின்றான் திருத்தாய். அயர்க்கும்=சிலகாலங்களிலே அறிவழிந்து கிடக்கின்றான். சுற்றும் பற்றிநோக்கும்—சிலகாலங்களிலே அறிவு குறுபுகுந்திருந்து, தனக்குக் காட்சி தருவதற்காக எம்பெருமான் அருகே வந்திருந்தானுக்கொண்டு மிகக் ஆவலுடனே சுற்றும் நோக்குகின்றான். அகலவே நீநோக்குக்கொள்ளும்—சுற்றும் பார்த்தும் காணுதொழிந்தவாரே, “பரமபதத்தில் நின்றும் இப்போதே புறப்பட்டிருக்கக் கூடும் ; அங்கிருந்து எழுந்தருளுகிற அழகைக் காண்போம்” என்று நெடுந்தூரத்திலே கண்ணைவிட்டுப் பாராநின்றான். வியர்க்கும்=அங்குக் காணப்பெருமையாலே இனிப்பாலே வியர்வை மிகும். [மழைக்கண் இத்தயாதி.] வேர்வை

யாய்ப் புறப்பட்டதுபோக மிஞ்சுத்து கண்ணீராய்ப் புறப்பறம்; அதிலும் மிஞ்சுத்து நெடு ஓச்சாய்ப் புறப் பறம். அந்த பரிதாபத்தாலே சரீரம் தரிக்கமாட்டாமல் சோரும்; மின்னையும் ஆசை பேசாதிருக்க வொட்டாமையாலே, பெண்களுக்கு அற்றுத் தீர்ந்த கருஷணனே! என்று கூவுகின்றார். அங்ஙனம் கூவினவாரே உருவெளிப்பாட்டாலே அவன்ருள் வந்து தோன்றினனாகக் கொண்டு 'பெருமானே' வா என்று அன்புதோற்ற அழைக்கின்றார். (க0)

3050. வல்வினை தீர்க்கும் கண்ணனை வன்குருகூர்ச்சடகோபன்*
சொல்வினையால் சொன்னபாடல் ஆயிரத்துள்ளிவைபத்தும்*
நல்வினையென்று கற்பார்கள் நலனிடவைகுந்தம்நண்ணி*
தொல்வினை தீரவெல்லாரும் தொழுதெழுவீற்றிருப்பாரே. (சுக)

வல் வினை தீர்க்கும் கண்ணனை வன்குருகூர்ச்சடகோபன்	சொல்வினையால் சொன்னபாடல் ஆயிரத்துள்ளிவைபத்தும்	நல்வினை, என்று கற்பார்கள்	இது நல்ல செய்கை என்று கருதிக் கற்குமவர்கள்	நலன் உடைவைகுந்தம் நண்ணி	தொல் வினை தீர எல்லாரும் தொழுது எழு வீற்றிருப்பார்	{ பகவத்புபவமாகிற - ஆனந்தத்தை யுடைத்தான பரமபதத்தைக்கிட்பு. அநாதியான பரபங்கன் மறுவல்டாதபடி ஒழிய அங்குள்ள நியஸஸூரிகள் எல்லாரும் வணங்கிப் பெரிய கிராந்தியை யுடையாரம் படியாக இருக்கப்பெறுவார்கள்.
---	---	---------------------------	--	-------------------------	---	--

* * *—கீழ்ப்பாட்டிற் கூறியபடி ஆழ்வார்க்கு ஆற்றமை மீதார்த்தவாரே இனிமிகவரை இவனே துடிக்கவிட வொண்ணாதென்று திருவுள்ளம்பற்றிய எம்பெருமான் பதறி ஓடிவந்து ஸேவை ஸாதித்து இவருடைய துயரங்களைப் போக்கியருளினனென்பது விளங்க வல்வினை தீர்க்கும் கண்ணனை யென்கிறார். இங்கு நம்மினிடையிட்டில்—“பெற்றவர்கள் கைவிட்டால் பிடித்தவர்கள் கைவிடார்களே” என்றுள்ள பூர்வீகதி மிகவும் ரஸிக்கத்தக்கது. கீழ்ப்பாட்டில் “மயற்பெருங்காதலன் பேதைக்கு என் செய்கேன் வல்வினையேனே” என்று தாய் சொல்லித் தலைக்கட்டுகையாலே பெற்றவர்கள் கைவிட்டமை விளங்கிற்று. உடனே “வல்வினை தீர்க்கும் கண்ணனை” என்னையாலே பிடித்தவர்கள் கைவிட்டபுலாமை விளங்கிற்று. பிடித்தவர்கள் என்றது—பாகத் ஸங்கரமாகப்பற்றின எம்பெருமான் என்றபடி.

சொல்வினையால் சொன்னபாடல் என்றது—வாசிக கைக்கர்யமாகப் பாடின பாகரம் என்ற படி. நல்வினையென்று கற்பார்கள்—இப்பாகரங்களின் இனிமை தெஞ்சிலே பட்டால் இவற்றையொழிய வேறென்றால் போதுபோகக் வரிது; அப்படி இனிமையிலே தோற்றத்துக் கற்காவிடினும் “இது நமக்கு நன்மை பயக்கும்து” என்று கொண்டாகிலும் கற்பவர்கள் என்றபடி.

“நலனிடை, நலனுடை” என்று இருவகையான பாடம் காண்கிறது. பொருள் ஒக்கும். ஆனந்த பாகரமான வென்றபடி. (சுக)

நான்காம்பத்து ஐந்தாந்திருவாய்மொழி—வீற்றிருந்தேமுலகும்

இத்திருவாய்மொழியில் ஆழ்வார்க்குச் சொல்லுகிற ஆனந்தம் பேச்சுக்கு நிலம்ன்று. “இனி யென்னருளை யெழுமையுமே?” என்றும் “இனியாவர் நிகரகல் வானத்தே” என்றும் மார்பு தட்டிப் பேசலாம்படி யாக்கியருளினான் எம்பெருமான். இத்திருவாய்மொழியின் அமைப்பின் நோக்குமிடத்து இதற்கு மேற்பட்ட பரிபூர்ணதுபவம் வேறில்லை என்றே சொல்லலாம்படியிராநின்றது. ஆனதுபற்றியே இத்திருவாய்மொழி * குழங்கிம்பணி முகிலுக்கு அடுத்த திருவாய்மொழியாக இருந்திருக்கலாம் என்று நஞ்சேயர் ரனோக்தியாக அருளிச்செய்வாராம்.

3051. வீற்றிருந்தேமுலகும் தனிக்கோல்செல்ல,வீவில்சீர்*
ஆற்றல்மிக்கானுமம்மானை வெம்மாபிளந்தான் தன்னை*
போற்றியென்றேகைகளாரத் தொழுதுசொல்மலைகள்*
ஏற்றநோற்றேற்கு இனியென்னருளையெழுமையுமே? (சு)

வீற்றிருந்து ஏழு உலகும்	{ (பரமபதத்திலே) எழுந்தருளி யிருந்து ராவுலகங்களிலும்	தனிகோல் செல்ல வீவு இல் சீர்	{ அநிதீயமான செங்கோல் நடக்கும்படி, முடிவிலிலாத கல்யாண குணங் களை யுடையவனுய்
-------------------------	---	-----------------------------	---

ஆற்றல் மிகுந்த ஆறும் அம்மாலை	சாந்தியுடனே ஆள்கின்ற ஸ்வாமியாய்,	சொல் மாலைகள் ஏற்ற	சொற்களாகிற மாலைகளை (அவன் உகக்கும்படி) எமர்ப் பிக்கைக்கு
வெம் மா மிளந் தான் தன்னை	கொடிய (கேசி என்னும் அனா ரண) குதிரையை வாய் மிளந்துகொன்ற பெருமாலை	நோற்றேற்றகு	புண்ணியஞ் செய்துள்ள எனக்கு
போற்றி என்றோ	போற்றி போற்றி என்று வாழ்த்திக்கொண்டே	இனி	இனிமேல்
கைகள் ஆர நொழுது	கைகளின் விடாய் தீரும்படி அஞ்சலிபண்ணி	எழுமையும்	ஏழேழுபடியான ஜன்மங்களி லும்
		என்ன குறை	என்ன குறைபுண்டாம்?

* * *—எல்லாவுலகங்களையும் நிர்வஹிக்கவல்லவனான எம்பெருமாலை ஏத்தப்பெற்றவனக்கு ஒருகாலத்திலும் ஒரு குறையுமில்லை யென்கிறார்.

திருநாட்டில் அதுபவத்தையும் இங்கிருந்தே யதுபவிக்கப் பெற்ற நான் ‘அங்கே போகப்பெற்றதிலேன்’ என்கிற குறையுடையேனல்லேன்-என்றவானு.

3052. மையகண்ணாள்மலர்மேலுறைவாள் உறைமார்பினன்*
செய்யகோலத்தடங்கண்ணன் விண்ணோர்பெருமான் தன்னை*
மொய்யசொல்லாவிசைமாலிகளேத்தி உள்ளப்பேற்றேன்*
வெய்யநோய்கள்முழுதும் வியன்ஞாலத்துவீயவே. (உ)

மைய கண்ணாள்	மை யெழுதப்பட்ட கண்ணை யுடையளாய்	மொய்ய சொல் லால்	செறிந்த சொற்களாலே சமைந்ததாய்
மலர் மேல் உறை வாள்	தாமரை மலரிலே வளிப்பவ ளான லக்ஷுமி	இசை மாலைகள்	இசையை யுடைத்தான மாலை களாலே
உறை மார்பினன்	நித்யவாஸம் பண்ணப்பெற்ற மார்பையுடையனாய்	வீயல் ஞாலத்து	அகன்ற புவிமீலே யிருக்கச் செய்தே
செய்ய கோலம் தட கண்ணன்	சிவத்து அழகையுடைத்தாய் விசாலமான திருக்கண்களை யுடையனாய்	வெய்ய நோய்கள் முழுதும் வீய ஏத்தி	கொடிய க்லேசங்கள் அனைத் தும் நசிக்கும்படியாக துதித்து
விண்ணோர் பெரு மான் தன்னை	நித்யஸூரி நாதனான எம்பெரு மாலை	உள்ள பெற்றேன்	என்னஞ்சாலே அதுபவிக்கப் பெற்றேன்.

* * *—சூழப்பாசுரத்திற் சொன்ன மேன்மைக்கு அடியான பிராட்டி லம்பந்தத்தை யுடைய வனை ஸகலதாபங்களும் தீரும்படி புகழப்பெற்றே நென்கிறார்.

எம்பெருமானைத் தொடையழகு பொருந்திய சொல்லமாலைகளைக்கொண்டு துதிக்கவே, அதுப வித்தே அறவேண்டும்படியான கருமபந்தங்களடங்கலும் தொலைந்தொழிந்தன வென்கிறார் பின்னடிகளில். இன்னொடைய கருமபந்தங்கள் என்று பிரித்துச் சொல்லாமையாலே, உலகத்திலேயே கருமபந்தங்கள் இல்லையாம்படி செய்துவிட்டமே தோன்றுகின்றது. நம்பின்னை யிறு:—“பனை நிழல்போலே என்னை யொருவனையும் நோக்கிக்கொள்ளுகையன்றிக்கே *ஊரும்நாடு முலகமும் தன்னைப்போலேயாம்படி நாலிருந்த வீழ்சியிலுண்டான கருமங்களும்மடைய நசித்ததென்கை.”

3053. வீவிலின்பம்மிக எல்லெனிகழ்ந்தநம்மச்சுதன்*
வீவிலிசீரன்மலர்க்கண்ணன் விண்ணோர்பெருமான் தன்னை*
வீவில்காலமிசைமாலிகளேத்தி மேவப்பெற்றேன்*
வீவிலின்பம்மிக எல்லெனிகழ்ந்தனன்மேவியே. (ஈ)

வீவு இல் இன்பம் மிக எல்லை நிகழ்ந்த	அழிவில்லாத ஆனந்தமானது மிகுதியான எல்லையிலே வர்த் திக்கிற (படியறிவுலே)	வீவு இல் காலம் இசைமாலைகள்	ஒழிவில்லாத காலமெல்லாம் இசைமிக்க சொல்லமாலை களாலே
நம் அச்சுதன்	அச்சுதன் என்னும் திருநாமத் தையுடையனாய்	ஏத்தி மேவ பெற்றேன்	துதித்து கிட்டப்பெற்றேன் ;
வீவு இல் சீரன்	முடிவில்லாத வைலக்ஷண் யத்தையுடையனாய்	மேவி	கிட்டி
மலர் கண்ணன்	தாமரை மலர்போன்ற கண் களையுடையனாய்,	வீவு இல் இன்பம் மிக எல்லை	முடிவில்லாத ஆனந்தத்தினுடைய
விண்ணோர் பெரு மான் தன்னை	விண்ணோர்க்குத் தலைவனான வனை	நிகழ்ந்தனன்	முடிவான எல்லையிலே இரானின்றேன்.

* * *—திருவாய்மொழிபடி அடிமை செய்யப்பெறுகையால் தமக் குண்டான ஆனந்தம் எம்பெருமானுடைய ஆனந்தத்தையும் அதிசயித்தது என்கிறார். முதலடி ஆனந்தவல்லியையடிப்பொற்றி அருள்செய்ததென்று ஆசாரியர்கள் திருவுள்ளம்பற்றுகிறார்கள். ஆனந்தவல்லியாவது தைத்திரியோப விஷத்தில் ஒரு பகுதி. அது எம்பெருமானுடைய திருக்குணங்களுள் ஒன்றான ஆனந்த குணத்தைப் பற்றிப் பேசுகின்றது. அந்த ஆனந்தம் இவ்வளவு கொண்டதென்று சொல்ல முடியாதென்பதைக் காட்டுவது.

அபரிச்சேதமான ஆனந்த முடையவனெம்பெருமான் என்று இப்பாட்டில் முதலடியில் அருளிச்செய்து, சுற்றடியில் “வீவிவின்பம் மிகவெல்லை கிழந்தனன்” என்கையாலே எம்பெருமானுடைய ஆனந்தவல்லியிற்காட்டிலும் ஆழ்வாருடைய ஆனந்தவல்லி மேம்பாடுடையதாகக் கொள்ள இடமுண்டு. (௧)

3054. மேவிநின்றதொழுவார் வினைபோகமேவும்பிரான்*

தூவியம்புள்ளுடையான் அடலாழியம்மாந்தன்னை*

நாவியலாலிசைமாலிகளேத்தி நண்ணப்பெற்றேன்*

ஆவியென்னுனியை யானறியேன்செய்தவாற்றையே.

(சு)

மேவி நின்று	நெஞ்சு பொருந்தியிருந்து அது	நா இயலால்	நாவினுடைய தொழிலாலே
தொழுவார்	பணிப்பாருடைய பரபங்கன்	இசை மாலிகள்	இசைபுரமான மாலிகளை
வினைபோக	யாவும் நசிக்கும்படி		யிட்டு
மேவும் பிரான்	தான் அவர்களோடே கலக்	எத்தி நண்ண	எத்துமகையாகி நண்ணுதலைப்
	கின்ற மலோபகாரகரையு	பெற்றேன்	பெற்றேன்
தூவி அம் புன்	சிறுகுகளையுடைய அழகிய	ஆவி	எனக்கு அந்தராதம் பூதனான
உடையான்	பெரியதிருவடிவையே	என் ஆவியை	என்னுடைய ஆத்மாவை
அடல்-ஆழி	ஊர்தியாகவுடையது	செய்த ஆற்றை	இங்ஙனம் செய்த ப்ரகாரத்தை
அம்மான் தன்னை	போர்வல்ல திருவாழியை	யான் அறியேன்	நான் அறியமாட்டேன்.
	யுடையானை		
	எவ்வெச்வரனை		

* * *—நித்ய ஸூத்ரிநாதனுயிருந்தவைத்து நித்யஸம்ஸாரியான என்பக்கலில் பண்ணியருளின மலோபகாரம் என்னே! என்று கூறுகிறார். எம்பெருமானுக்கு மானதூர்த்திவாழ் என்று ஒரு திரு நாமமுண்டு; அதன் பொருளை முதலடியில் அதுஸந்திக்கிறார். மேவி நின்றதொழுகையாவது தன்னையே எழுப்பித் தொழுகை; ப்ரயோஜனாத்ரங்களுக்கு மடியேவாதே அந்நயப் ப்ரயோஜனாகளாய்த் தொழுகை. “நம்பும் மேவும் நசையாரும்மே” என்கிறபடியே மேவுதலாவது ஆசைப்படுகை; தன்னையே ஆசைப் பட்டு என்றபடி. ப்ரயோஜனாத்ரங்களை ஆசைப்பட்டுத் தொழுவாருடைய வினைகளைப் போக்க மாட்டானோ? என்று கேட்கவேண்டாம்.

அடலாழியம்மாள் = அடல்—கொல்லுகை, வலிமை, போர், வெற்றி எனதான்கு பொருள் கருண்டு.

நா இயலால் இசைமாலிகளேத்தி—நாப்புரட்டினதெல்லாம் இயலும் இசைபுமாயிற்றென்பர். கவிபாடவேணுமென்கிற முயற்சியின்றியே நாக்கு இயம்பிற்றெல்லாம் நல்லிசை மாலிகளாகியவாம். திருவாய்மொழியைக் கொண்டு அவனையேத்தி அதுபவிக்கப் பெற்றேன் என்கை.

[ஆவி என்னையே இத்தாதி.] ஆவி என்கிறது எம்பெருமானை; உலகுக்கு ஒருவிராமிருக்கையாலும், வேதாத்ரங்களை ஆத்மா என்று எம்பெருமானை வழங்கியிருக்கையாலும் ஆவியென்னத் தட்டில்லை. [என் ஆவியைச் செய்தவாற்றை யானறியேன்] விபுவான தான் அனுபவான வெண்ணத் தன்னி லும்மேம்பட்ட (அல்லது, தன்னோடொத்த) ஆனந்தத்தையுடையேனும்படி பண்ணினவிதம் ஆச்சரியம் என்றவாறு.

3055. ஆற்றநல்லவகைகாட்டும் அம்மானை* அமர்தம்

ஏற்றை எல்லாப்பொருளும்விரித்தானையெம்மாந்தன்னை*

மாற்றமாலுபுனைந்தேத்தி நாளும்மகிழ்வெய்தினேன்*

காற்றின்முன்னம்மகடுகி வினைநோய்கள்கரியவே.

(ரு)

ஆற்ற	பொறுக்கப்பொறுக்க	அம்மானை	எவ்வெச்வரனாய்
நல்ல வகை	விலக்கினமாயுள்ள [ஐந்தாக	அமரத் தம்ஏற்றை	நித்யஸூத்ரி நாதனாய்
	பக்திகள் பரபக்தி பரஜ்	எல்லாப் பொரு	எல்லாம் அர்த்த விசேஷங்களை
	ஞான பரம பக்திகளாகி)	ளும்	யும் (இதோபவிஷத் முதல்
காட்டும்	ப்ரகாரங்களை	விரித்தானை	தாலே)
	அடியார்களுக்குக் காட்டிக்	எம்மான் தன்னை	எவ்வெச்வரனாய்
	கொடுக்கின்ற		எம்பெருமானை;

வினை	பாபங்களும்	மாற்றம் மாலை	} சொல்மாலையைத் தொடுத்து
நோய்கள்	பெரியவயாதின்களும்	புணர்ந்து	
காற்றின் மூன்	} காற்றிலும் வேகமாய் ஓடிப்	ஏத்தி	
னம் கடுகி		நாளும்	
கரிய	வெந்துபோம்படியாக	மகிழ்வு எய்தி	
		னைன்	
			துதித்து
			ஸர்வகாலமும்
			மகிழ்ச்சியைப்பெற்றேன்

* * *—எம்பெருமான் அடியார்களுக்குச் செய்தருளா வினைக்கும் நன்மைகளை ஒருகாலே செய்து முடிப்பதில்லை; பொறுக்கப் பொறுக்கச் சிறிது சிறிதாகச் செய்தருள்வான். ஆசாயவ்ஹருதயத்தில் இரண்டாவது ப்ரகரணத்திலுள்ள * புணர்'தாறு பெல்லைக் கலந்துகொண்டு * இத்தாதி ருர்ணிகை இங்கு அதுஸந்தேயம். அதன் கருத்தாவது—* பொய்நின்ற ரூனமும் பொல்லாவொழுக்கு மழுக்குடம்புமிர் நின்ற நீர்மையினை யாமுறாமையென்று பிரார்த்தித்தபோதே ஆழ்வாருடைய அபேஷிதம் செய்துவிடலாமாயிருக்க இவரை இந்நிலத்திலே வைத்துத் தன்னுடைய ஸம்சீலேஷ விக்ஷேபங்களாலே ஞானப்பக்திகளை வளர்த்தது வளர்க்காக வென்வில; கனமான கர்ணபூஷணமிடுதற்கு இடமாய்ப்படி தூலிட்டுத் திரிபிட்டுக் குதம்பையிட்டுக் காது பெருக்குமாபோலவும், ஒருமாளம் உபவாஸமிருந்தவர்களுக்கு முதலிலே போஜனாரிப்டால் பொருதென்று சோற்றையரைத்து உடம்பிலே பூசிப்பொரிக்கஞ்சிகொடுத்துப் பொரிக்கூடி கொடுத்துக் கொண்டு நாளாடைவிலே போஜனம் பொறுப்பிக்குமா போலவும், பகவத்து பவம் கணக்கண்டறியாத விவர்க்கு அபிசலாக்யமாய் நித்யஸூரிகள் அதுபவிக்கிற போகத்தை முதன் முதலிலே கொடுத்தால் ஸாத்தியா தென்று கருதி அது ஸாத்தியக்கணக்காக சீரமை செய்துவிடப்படி என்கை. ஆற்ற நல்லவகை இன்னருக்குக் காட்டும் என்னுமையாலே இது பொதுவிலே சொன்னதித் தனை. ஆழ்வாரிடத்திலே ஸமந்வயம் காணலாம்.

இப்படி எம்பெருமான் பண்ணின் வுபகாரத்திற்குக் கைம்மாறு காணாமையாலே ஏத்தினேன், அதுதிருவாய்மொழியாய்த் தலைக்கட்டிற்று; துக்கங்களும் துக்கமேறுதலாயின கருமங்களுமெல்லாம் விரைவாகவே தொலைந்தன வென்கிறார்.

காற்றில் முல்லைங்கடுகி என்றாறு—விரைவின்மிகுதியைச் சொன்னபடி.

(௫)

3056. கரியமேனிமிசை வெளியநீறுசிறிதேயிரும்*

பெரியகோலத்தடங்கண்ணன் விண்ணோர்பெருமான் தன்னை*

உரியசொல்லாலிசைமாலிகளேத்தி உள்ளப்பெற்றேற்கு*

அரியதுண்டோவென்க்கு? இன்றுதொட்டுமிளியென்றுமே. (சு)

கரிய மேனிமிசை	{ (திருக்கண்ணின்) கடரிய விழி	இசை மாலிகைகள்	{ இசைவடிவான மாலிகளை
வெளிய நீறு	{ மின் மேலே	மிட்டு	{ மிட்டு
சிறிதே இடம்	{ அஞ்சன நீற்றினை	ஏத்தி	{ துதித்து
பெரிய கோலம்	{ அளவாக அணிகிற	உள்ள	{ அதுபவிக்க
தடம் கண்ணன்	{ அளவிற்ற அழகினையடைய	பெற்றேற்கு	{ பெற்றவனான எனக்கு
விண்ணோர் பெரு	{ விசாலமான திருக்கண்களை	எனக்கு	{ பெற்றவனான எனக்கு
மான் தன்னை	{ யுடையவனாய்	இன்று தொடரும்	{ இன்று தொடங்கி
உரிய சொல்லால்	{ நித்யஸூரிகளுக்குத் தலைவ	இனி என்றும்	{ இனிமேலுள்ள காலம் எல்லாம்
	{ ஞானர்வெச்சுவாரினை		
	{ (இவ்வழகுக்குத்) தகுதியான	அரியது உண்டோ	{ துர்லபமாயிருப்பது ஒன்
	{ சொற்களாலே		{ றுண்டோ

* * * 'ஆழ்வீர்! உமக்கு வேண்டுவது என்?' என்று எம்பெருமான் கேட்க, இதுவரையில் நான் பெருதே இனி ஸாதித்துத் தரவேண்டுமெனொரு பொருளுண்டோ வென்கிறார். [கரியமேனிமிசை வெளிய நீறு சிறிதே யிரும்] இதற்குப் பலவகையாகப் பொருள் பணிப்பார்கள். மேலே "பெரிய கோலத்தடங்கண்ணன்" என்று திருக்கண்களின் பரஸ்தாவ மிருக்கையாலே கரியமேனிமிசை என்றாறு—திருக்கண்களில் கருவிழியிலுடைய கறுத்த நிறத்தால் வந்த ஆழகுக்கு மேலே என்றபடி. வெளிய நீறு சிறிதேயிரும்—அஞ்ஞான ருர்ணத்தை மங்கலமாகச் சிறிது அணிந்து கொள்ளுகிற என்றபடி. "வெளியம்—அஞ்ஞானம்" என்று பன்னிராயிரம்.

கரி கும்பனிமிசை வெளிய, நீறு சிறிதேயிரும் என்றுகொண்டு, கரி—குவலையாபிட யானையானது, அம்மேனிமிசை கண்ணமிரானது அந்தத் திருமேனியிலே, வெளிய—சிறிப்பாய்ந்த வளவிலே, சிறிதே—ஆண காலத்திற்குள், நீறு இடம்—அந்த யானையைப் பொடிப்படுத்தின—என்றானும் ஒருதமிழன்.

3057. என்றுமொன்றுகி ஒத்தாரும்மிக்கார்களும்* தனாதாக்கு

—இன்றினின்றானை எல்லாவலகுமுடையானதன்னை*

குன்றமொன்றல்லமழைகாத்தபிரானைச் சொல்மாலிகைகள்*

நன்றுசூட்டும்விதியெய்தினம் என்னகுறையமக்கே?

(எ)

என்றும்	{ பரத்வம் முதலான ஸர்வா வன்னைகளிலும்	மழை குன்றம் ஒன்றால்	மழையை மலை ஒன்றினாலே
ஒன்று ஆகி	{ ஒரே பாகாரமுடையனாய்க் கொண்டு	காத்த பிரானை	{ தடுத்த மனோபகாரகனாவனைக் குறித்து
ஒத்தாரும்	{ ஸமராயும் அதிகராயும்	சொல் மாலிகன்	சொல் மயமான மாலிகனை
மிக்கார்களும்	{ இருப்பார்	நன்று ரூட்டும்	{ அவன் ஆதர்த்துச் சூழிப்படி ரூட்டுக்கைக்குற்ற
தன் தனக்கு	{ தனக்கு	விதி	{ பாக்கியத்தை
இனி நின்றுனை	{ இல்லாமலிருப்பவனுப்	எய்தினம்	{ கிட்டப் பெற்றோம்;
எல்லா உலகும்	{ எல்லா வுலகத்தையும் தனக்கு	நமக்கு என்ன	{ (ஆதலால்)
உடையான்	{ ஸேஷமாக வுடையனாய்,	குறை	{ நமக்கு ஒருகுறை யுண்டோ?
தன்னை			

* * * கீழ்ப்பாட்டில் “அரியதுண்டோ வெனக்கு இன்று தொடர் மிவி யென்றுமே” என்று செருக்குத் தோற்றப் பேசுகிறார். இத்தகைய செருக்கு எத்தாலே வந்ததென்ன, எம்பெருமானருளாலே வந்ததென்கிற ரீப்பாட்டில். பரமபத நிலயனாய் நிற்கும் நிலைமையோடு, மதுஷயாதி ஸ்ரோதிரயனாய் அவதரிக்கு மவதாரத்தொன்றி வாசியற எல்லா நிலைமைகளிலும் தன்னோடு ஒத்தவர்களும் மேம்பட்டவர்களு மின்றிக்கே யிருப்பவனாய், ஸகல லோகங்களையும் தனக்கு சேஷமாகவுடையனாய், அந்த சேஷனைத்துக்களுக்கு இந்திரனால் நேர்ந்த ஆபத்தை, கண்டதொரு மலையாலே போக்கினவனுன ஸர்வேச்வரனைத் திருவாய் மொழியாகிற் சொல் மாலிகனாலே அழகாக அலங்கரிக்கும்படியான பாக்கியம் பெற்றோம்; ஆனபின்பு நமக்கு ஒரு குறையுண்டோ வென்கிறார்.

இங்ஙனம் பூர்ணமான விஷயத்தை நாம் எங்ஙனம் பேசுவது! என்று கொண்டு மீளாமல், துணிந்து ஊடுருவப் பேசப் புகுந்த என்னுடைய பாக்கியமே பாக்கியம் என்றாயிற்று. (எ)

3058. நமக்கும் பூவின் மிசை நங்கைக்கும் இன்பனை* ஞாலத்தார் தமக்கும் வானத்தவர்க்கும் பெருமானை* தண்டாமரை சமக்கும் பாரதப்பெருமானைச் சொல் மாலிகன்* சொல்லுமாறு அமைக்கவல்லேற்கு இனியாவர் நிகரகல்வானத்தே? (அ)

நமக்கும் பூவின் மிசை நங்கைக்கும் இன்பனை	{ நித்ய ஸம்ஸாரிகளான நமக்கும் தாமரை மலரில் வசிக்கும் பெரிய பிராட்டியா ருக்கும் இன்பமளிப்பவனும்	தன் தாமரை சமக்கும் பாதம் பெருமானை	{ குளிர்த்த தாமரை மலர் சமக்கும்படியான திருவடி களை யுடையனுமான ஸர்வேச்வரன் விஷயத்தில்
ஞாலத்தார் தமக்கும் வானத்தவர்க்கும் பெருமானை	{ லீலாவியூதி யுள்ளார்க்கும் பரமபத வாஸிகளுக்கும் தலைவனும்	சொல் மாலிகன் சொல்லும் ஆறு அமைக்க வல்லேற்கு அகல்வானத்து யாவர் இந் திகர்	{ திருவாய்மொழியைச் சொல்லும்படியாக அமைதியைப்பெற்ற எனக்கு அகன்ற நித்ய-விபூதியிலும் யார்தான் இனி ஒப்பாவார்?

* * * ஆழ்வார், தம் பக்கலிலே எம்பெருமானுக்குண்டான அபிரிவேசத்தைக் கண்டு, இப் படிப்பட்ட எம்பெருமானைக் கவிபட வல்ல எனக்குப் பரமபதத்தில் ஸாரிகளும் நிகரில்லர் என்கிறார்.

பெரிய பிராட்டியா ரிட்டதிலும், அவளுடைய பரிசுரமான நம்மிடத்திலும் ஸ்நேஹித்திருப்பவன் எம்பெருமான் என்று இந்த முறையிலே யிட்டிப் பாகர மருளிச்செய்ய வேண்டுகிறுக்க, “நமக்கும் பூவின் மிசை நங்கைக்கும்” என்று தம்மை முந்துறச் சொல்லிப் பிறகு பிராட்டியைச் சொல்லியிருப்பது கொண்டு ஒரு கிசேஷார்த்தம் கிஷிக்கப்படும. [ஆசார்ய ஹந்தயத்தில் இரண்டாம் பிரகரணத்தில்— “இன்பு மன்பும் முற்படுவது கொழுந்து விடுவதாகிறது” இத்தயாதி குர்ணிகை இங்கே அநுஸந்தேயம்.] எம்பெருமான் ரீதிபண்ணுமிடத்தில், நித்யாநபாமிநியான பிராட்டியும் காட்டிலும் அதிகமாகவே நம் மிடத்தில் பண்ணுவனென்னுமிடம் இதனால் அறியத்தக்கது. இங்கே ஈட்டு பூரி ஸைக்கி காணமின்— “இன்பு மிடத்தில் முற்படு இங்கேயும் பின்பாயிற்று அவளுக்கு ஸ்நேஹித்திருப்பது” என்று.

தன் தாமரை கமக்கும் பாதப்பெருமானை = குளிர்த்த ஆஸந்தம்மத்தாலே தரிக்கப்பட்ட திருவடிகளையுடையவனென்கை. எம்பெருமானுடைய திருவடிகளின் கீழே பம்மாஸை மிருப்பது அறியத்தக்கது. “அடிச்சோதி நீ நின்ற தாமரையாய் அலர்ந்ததுவோ” என்றதும் இங்கு அநுஸந்தேயம். தண்டாமரையின்மீது விளைந்துகின்ற பாதங்களை யுடையவன் என்ன வேண்டுமிடத்தில் “தண்டாமரை கமக்குப் பாதன்” என்றது ஒரு உத்பரோகஷயில் நோக்காக. அதாவது—குளிர்த்தியிலும் பரிமளத்திலும் செவ்வியிலும் தாமரைப் பூவானது திருவடிகளுக்குத் தோற்றுப்போயிற்றும்; தோற்றவர்கள் வென்ற வர்களைச் சமப்பது என்கிற ஒரு காண்பதாதலால், தோல்வியடைந்த தாமரைப்பூ வெற்றிபெற்ற திருவடியைச் சமக்கவேண்டியதாயிற்றுப்போலு மென்கை. இக்கருத்தை அமைத்து ஆழ்வான் ஸுந்தரபாஹுஸந்தவத்தில் ஒரு ச்லோகமருளிச் செய்தார். (அ)

3059. வானத்தும்வானத்துள்ளும்பரும் மண்ணுள்ளும்மண்ணின் கீழ்த்
தானத்தும்* எண்டிசையும் தவிராது நின்றான் தன்னை*
கூடந் தசங்கத்தடக்கையவனைக் குடமாடியை
வானக்கோனை* கவிசொல்லவல்லேற்கு இனிமாறுண்டே? (சு)

வானத்தும்	ஸ்வர்க்கத்திலும்	கூடநல் சங்கம் தடக்கையனை	வளைந்த வடிவால் அழகிய பூநீ பாஞ்சஜன்யத்தை பெரிய திருக்கையிறுடைய வனும்
உள்வானத்து உம்பரும்	{ அதுக்குள்ளாய்ப் பெரியதா யிருக்கிற மஹாலோகாதி களிலும்		குடக்கூத்திலே ஸகல ஜனங்களையும் வசிகரித்த வனும்
மண்ணுள்ளும்	பூமிக்குள்ளும்	குடம் ஆடியை	நித்ய ஸூரிகளுக்கும் தலை வனுமான ஸர்வேச்வரன் விஷயத்திலே
மண்ணின் கீழ் தானத்தும்	{ பூமியின்கீழ் இருக்கிற பாதாள உலகத்திலும்,	வானம்கோலை	கவி சொல்ல வல்லேற்கு இனி மாறு உண்டே
என் திசையும்	{ இவற்றிலுண்டான எட்டு விதமான பதார்த்தங்களிலும்		இனி எதிர் உண்டோ?
தவிராது நின்றான் தன்னை	{ ஒன்றிலும் நடுவாதபடி வ்யபித்த நிம்பவனும்		

* * * இப்பாட்டு ஆழ்வாருடைய ஸர்வ விஷ்ணுமான பெருமையைக் காட்டுகின்றது. பரமபத்திலுள்ள நியர்களுள்ள, முக்தர்களென்ன, இவ் விபூதியிலுள்ள பராசர பராசர்ய வால்மீகி ப்ரபுருதிகளான மஹாலிகளென்ன, ஆகிய இவர்களெல்லாரிற் காட்டிலும் ஆழ்வார்க்குண்டான வைலகூண்யம் இப் பாசரத்தில் வெளியாகின்றது. எம்பெருமானுடைய பர வுழை விபவ அஞ்சரியாமி அர்ச்சாவதாரங்களென்ற எல்லா நிலைமைகளிலும் புக்குக் கவி சொல்லவல்ல வெண்கு எதிரூண்டோ வென்கிறார்.

“எம்பெருமான் தன்னைக் கவிசொல்லவல்ல என்னே டொக்குமோ ஸர்வேச்வரனான எம்பெரு மான்தானும்” என்பது ஆறுயிர்ப்படியருளிச் செய்யல். (சு)

3060. உண்டுமறிந்தும் கடந்துமிடந்தும் கிடந்து நின்றும்*
கொண்டகோலத்தொடுவீற்றிருந்தும் மணங்கூடியும்*
கண்டவாற்றால் தனதேபுலகென நின்றான் தன்னை*
வண்டமிழ்து ந்கோற்றேன் அடியார்க்கின்பமாரியே. (ஐ)

உண்டும்	{ ப்ரளயத்திலே உண்டு வயிற்றிலே வைத்தும்	மணம் கூடியும்	பதினோராயிரம் ஆண்டு பூமியை ரக்ஷிக்கையாலே பூமிப்பிராட்டிலிருந்தும் யனைக்க அவனோடே ஸம்சுலேஷித்தும்
உமிழ்ந்தும்	{ மிறகு வெளிகாடுகாண உமிழ்ந்தும்		இப்படி ப்ரபுஷகூமாகக் கண்ட சேஷ்டிதங்களால் உலகம் தனக்கே டோஷம் என்றுநாடாகச் சொல்லும்படி
கடத்தும்	{ [மற்றேருகால்] அளந்து காந்தேழியிடும்	கண்ட ஆற்றால்	நின்ற ஸர்வேச்வரன் விஷயத்தில்
இடத்தும்	{ [அவாத்ர ப்ரளயத்திலே வராஹ ரூபியாய்] இடங் தேறித்தும்	உலகு தனதே என	அழகிய தமிழ்ப்பிரபத்தத்தைத் தொடுக்கைக்குப் புண்ணியம் பண்ணினான்; [இத்தியப்பர்ப்பத்தமானது]
கிடத்தும்	{ [பூரீராமவதாரத்திலே] கடற் கரையிலே கிடத்தும்	நின்றான் தன்னை	எம்பெருமனடியார்க்கு ஆனந்த மழைபொழியும் மேகமாயிரா நின்றது.
நின்றும்	{ இராவணவதத்தின் மிறகு தேவர்கட்குக் காட்சி கொடுத்து நின்றும்	வன் தமிழ் தூங்க நோற்றேன்	
கொண்ட கோலத் தொடுவீற்றிருந் தும்	{ மீண்வந்து பட்டாமிஷேகம் பண்ணின கோலத்தோடே எழுந்தருளி யிருந்தும்	அடியார்க்கு இன்பம் மாரி	

* * * தாம் பாடுகிற கவிசுள்ளி இனிமையைத் தாம் அனுபவித்தித்து, எம்பெருமானுக்கு நல்லராயிருக்கும் பூநீ வைஷ்ணவர்கள் இவற்றைக் கேட்டால் எங்ஙனே இனிப்பாதிருரா வென்கிறார். எம்பெருமானுடைய சேஷ்டிதங்களடங்க என் சொல்லுக்குள்ளேயாம்படி. கவிபாட வல்லேனும் ப்ராப்த விஷயத்திலே வாசுகமாக அடிமைசெய்யப்பெற்றது மாத்திரமன்றிக்கே பூநீ வைஷ்ணவர்களுக்கு ஆனந்த

மளிக்கவல்லவனுனே நென்கிறார். எம்பெருமானுடைய சேஷ்டதங்கள் பலவற்றையும் முன்னடிகளில் கங்காப்ரவாஹம்போல் அருளிச்செய்கிறார். உண்டது பிரளயபந்தில்; உமிழ்ந்தது பிரளயம் நீங்கின வாறே; கடந்தது வாமாவதாரத்தில். இடந்தது வராவாவதாரத்தில். கிடந்தது கடற்கரையிலே; நேது பந்தனத்திற்கு முன்னே ஸமுத்ராஜனை நோக்கி அஞ்ஜலிப் பண்ணிக்கிடந்தகிடை. நின்றது-ராவன ஸம் ஹாரம் ஆனமிரு தேவர்களுக்குக் காட்சிக்கொடுத்து கின்றது. கொண்டகோலத்தொடு எற்றிற்குந்தது-ஹடா வல்கலதாரியாய்ப் பண்ணசாலைகளிலே இருந்த இருப்பாதல்: மகுடாடிஷைக்குச் செய்து கொண்டு பதினே ராயிரமாண்டு இருந்த இருப்பாதல். (தச வர்ஷஸஹஸ்ராணி தச வர்ஷசதாமிச, ராமோ ராஜ்யமுபபாநந்த வா-) * என்கிறபடியே பதினேராயிரமாண்டு பூமியை ரக்ஷிக்கையபோல பூமிக்கு அபிமோகியான பிராட்டி. விரும்பியனைக்க, அவனோடே ஸம்ச்சேஷ்டித்வமே சொல்லுகிறது மணங்கடடியு உண்டு. (க0)

3061. மாரிமாறுத தண்ணம்மலை வேங்கடத்தண்ணலை*
வாரிமாறுத பைம்பூம்பொழில்குழ் குருகூர் நகர்*
காரிமாறன் சடகோபன் சொல்லாயிரத்திப்பத்தால்*
வேரிமாறுத பூமேலிருப்பார் வினை தீர்க்குமே.

(கக)

மாரி மாறுத தண் அம் வேங்கடம் மலை அண்ணலை	{ மழை தப்பாதபடியினாலே குளிரிந்து அழகிப் திருவேங்கடமலையிலேயுள்ள ஸ்வாமி விஷயமாக,	காரி மாறன் சடகோபன் சொல் ஆசிரத்த இப்பத்தால் வேரி மாறுத பூ மேல் இருப் பார்	{ ஆழ்வார் அருளிச்செய்த ஆசிரத்தில் இப்பத்துப் பாசுரங்களினால், பரிமாள் அருத நாமரை மலரிலே நித்யவாஸம் பண்ணுகிற பிராட்டி எல்லாப்பாபங்களையும் போக்கியருளாவன்.
வாரி மாறுத பை பூ பொழில்குழ் குருகூர் நகர்	{ ஜல ஸம்ருத்தி குறையாத பரந்தபூஞ்சோலைகளாலே குழப்பட்ட திருக்கரையில் (அவதரித்த)	வினைதீர்க்கும்.	

நான்காம்பத்து ஆறந்திருவாய்மொழி—தீர்ப்பாரையாமினி

கீழில் சென்ற திருவாய்மொழிக்கு அடுத்தபடியாக இந்தத் திருவாய்மொழி இருக்கத்தகுதியில்லை யென்று கம்முதலிகள் கூறுவர்களாம். கீழ்த்திருவாய்மொழி எல்லே கடந்த பிரதிபோடே சென்றது; அதற்கு எளித்தடாய்ச் செல்கிறது இத்திருவாய்மொழி. கீழ்ப்பதிகத்திற்கும் இப்பதிகத்திற்கும் ஸங்கதி அருளிச்செய்யவேணுமென்று எம்பாரைச் சிலர் கேட்டார்களாம்; அதற்கு எம்பார் “இதற்கு நான் என்னசொல்லுவேன்? அஸங்கதி ரேவ ஸங்கதி என்று கொள்ளுங்கோள்” என்றாராம். இது இன் கவையே வடிவெடுத்த வார்த்தையாகும். ஸங்கதி சொல்ல முடியாதேன்று ஆபாத பிரதீதியிலே பொரு ளாம்; அஸங்கதி என்றது அஸம்ச்சேஷ்டமென்றபடியாய் விச்சேஷத்தைச் சொல்லிற்றாய், விச்சேஷத் தான் இதற்கு ஸங்கதி என்கை பரமார்த்தம்.

தேவதாந்தர ஸம்பந்த கந்தத்தையும் ஸஹியாத ஆழ்வாருடைய பரமவைஷ்ணவத்வம் சொல்லு கிறது இத்திருவாய்மொழி.

3062. தீர்ப்பாரையாமினி எங்நனம்நாடுமன்னையிர்*
ஓர்ப்பாலிவ்வொண்ணுதல் உற்றநல்லோயினுதேறியினே*
போர்ப்பாருதாள்செய்து அன்றைவரைவெல்லித்த*மாயப்போர்த்
தேர்ப்பார்களுர்க்கு இவன்சின்தைதுழாய்த்திசைக்கின்றதே. (க)

அன்னையிர்	தாய்மாதர்களே!	நல் நோய்	விஷகூலமான நோயாகும்;
இனி	{ இப்படிப்பட்ட நிலைமையான் மின்பு	தேறியினே அன்று	திண்ணமாக அறிந்தோம். முன்பொருகாலத்திலே
தீர்ப்பாரை	{ இந்தநோயைத் தீர்க்க வல்லவர் களை	போர்	பாரதப்போரிலே
பாம் எவ்வனம்	{ நாம்எவ்விதமாகத் தேடிய பிடிக்க முடியும்? (முடியாது)	பாரு	{ பாகனிலிருந்து செய்யவேண்டி டிய காரியங்களை
நாடுதும்	{ நல்லு நிறுபு க்குமளவில்	தான் செய்து	தானேமுன்னின்று நடத்தி
ஓர்ப்பால்	{ அழகிய செற்றியையுடைய இப்பெண்ணினே	ஐவரை	பஞ்சபாண்டவர்களே
இ ஓன் னுதல்	{ அடைந்திருக்கின்ற இந்த நோயானது	வெல்லித்த	{ ஜயம்பெற்றவர்களாகச் செய் வித்த
உற்ற இது		மாயம்	ஆச்சரிய சக்திபுத்தரும்

போர் தேர் பாக { யுத்தழ்மியில் தேர்செலுத்த
 ஓர்க்கு வில்லவருமான பெருமான்
 விஷயத்திலே } சிந்தை மனமானது
 துழாய் துழாவப்பெற்று

இவன் இப்பராங்குசநாயகிரினுடைய திசைக்கின்றது ஏ அறிவழியா நின்றதே!

* * *—பராங்குசநாயகியின் தோழியானவன், “இந்நோய் பாண்டவபுஷ்பாபியான கண்ண மிரானபுயாக வந்ததாய்கையாலே இதற்கு நீங்கள் பரிஹாரமாக நினைத்துச் செய்கிறவை பரிஹாரமல்ல” என்று கேட்கிறார். அவ்வைமீர்! யாம் இனித்தீர்ப்பாரை எங்ஙனம் நாடுதும்? = இச்சொல்தொடர் பல்லவகைக் கருத்துக்களைக் கொண்டது; இவ்வாழ்வாருடைய அருகிலே வருமவர்களெல்லாம் இவரோடொப்ப மோஷரிப்பவர்களையன்றி, உணர்ந்திருந்து பரிஹாரமுடையவைகளை ஆராயவல்லவர் ஒருவரு மில்லையே! என்கை. நோய்க்குப் பரிஹாரம் பண்ணிக்கொண்டிருக்கும்வர்களை நோக்கித்: “தீர்ப்பாரை யாயினி யெங்ஙனம் நாடுதும்” என்கையாலே நீங்கள் செய்கிறவை பரிஹாரமல்ல என்றவாறுமாம். “கடல் வண்ணரிது செய்தார் காப்பாராரே?” (2032) என்கிறபடியே* நோய்களறுக்கும் மருந்தான எம் பெருமான் தானே இங்ஙனே நோய் செய்தானை மின்பு இனி இந்நோயைத் தீர்க்கவழியுண்டோ? என்ற படியுமாம்.

இவன் சிந்தை துழாய் திசைக்கின்றது மாயப்போர்த் தேர்ப்பாசனார்க்கு = கண்ணமிரானுடைய ஆச்சரிதபபாபதம், ஆச்சரிதனைனலப்பம் முதலிய திருக்குணங்களில் ஈடுபட்டதனுண்டான நோய்காண் மின் இது என்று தெரிவித்தாளாயிற்று. துழாய்—துழாவி; ப்ரமித்து என்றபடி. (க)

3063. திசைக்கின்றதேயிவன்றோய் இதுமிக்கப்பெருந்தெய்வம்*
 இசைப்பின்றிரீரணங்காடும் இளந்தெய்வமன்றிது*
 திசைப்பின்றிரியே சங்குசக்கரமென்றிவன்கேட்க*நீர்
 இசைக்கின்றிராகில் நன்றேயில்பெறுமிதுகாண்மினே. (உ)

(அண்ணைமீர்) தாய்மார்களே! திசைப்பு மனக்குழப்பம் தவிர்த்து
 திசைக்கின்றதே நீங்கள் இப்படியும் அறிவுகெட இன்றியே நீங்கள்
 இவன் நோய் இது இப்பெண்டிள்ளைக்கு உண் டாகி மிருக்கின்ற நோயா னது இவன் கேட்க இப்பெண்டிள்ளையின் காதில்
 மிக்க பெரு ப்ராத்தரமான் தெய்வமடியாக வந்து என்று சங்கு சக்கரம் சங்கென்றும் சக்கரமென்றும்
 தெய்வம் வந்தது; இசைக்கின்றிர் ஆகில் சொல்ல வல்லீர்களானால்
 இசைப்பு இன்றி நன்றே நன்றே நலமாகவே
 நீர் அணக்கு ஆறம் இன இவன் இவ்வின் இவ்விர்ப்புப் பெரும்
 தெய்வம் தெய்வம் கூடாந் தெய்வமடியாக இல் பெறும் படியாகும்;
 அன்று இது வந்ததன்று இது; (ஆதலால்) இது காண்மின் இங்ஙனே நடத்திப் பாருங்கள்.

* * *—கூடாந் தெய்வங்களைக் குறித்துப்பண்ணும் சாந்திகளால் இவளுடைய நோய் போக்க வரிது; எம்பெருமானுடைய லக்ஷணங்களைச் சொல்லில் இவளைப்பெறலாமென்கிறார். திசைக்கின்றது என்பது மிக வருந்திச் சொல்வதாகும். இப்படியும் ப்ரமிக்கலாகுமோ? என்று கேட்கிறபடி. இவன் நோயிது மிக்க பெருந்தெய்வம் = திருவிருத்தத்தால் “வானோர்தலைமகனும் சிராயித் தெய்வநன்றேயு இது” என்றும் “சின்மொழிகேயோ கழிபெருந்தெய்வம்” என்றும் உள்ள பாசரங்கள் இங்கே அது ஸந்திக்கத்தக்கன. பூமிநகராயானாலே உண்பெண்ணப்பட்ட நோய் இது என்றபடி.
 நன்றே இல்பெறும், நன்று ஏமில்பெறும்—என்று இரண்டுவகையாகப் பிரிப்பர்கள்; இரண் டாவதில், நன்று—நன்றாக, ஏமில்பெறும்—வார்த்தைசொல்லப்பெறுவன் என்றவாறு. மயக்கம் நீங்கி உணர்ந்தியுண்டாகுமென்கை. (உ)

3064. இதுகாண்மினண்ணைமீர் இக்கட்டுவிச்சிசொற்கொண்டு*நீர்
 எதுவானும்செய்து அங்கோர்களாமிறைச்சியும் துவேன்மின்*
 மதுவார்துழாய்முடி மாயப்பிரான்கழல்வாழ்த்தினால்*
 அதுவேயிவன்றறநோய்க்கும் அருமருந்தாகுமே. (ங)

அண்ணைமீர் தாய்மார்களே! அங்கு ஓர் கள்ளும் அவ்விடத்திலே ஹேயமான
 இது காண்மின் நான் சொல்லுகிற இக்காரியத் மதுவையும் மாறாததையும்
 நீர் கட்டுவிச்சி நீங்கள் இங்கு குறத்தியின் துவேன்மின் ஆபாதனையாக வைக்க
 சொல்கொண்டு பேச்சைக் கேட்டு வேண்டா;
 எதுவானும் ஸ்வரூப வீருத்தமானதைச் செய்து மது ஆர் துழாய் தேன் பொருந்தின திருத்
 செய்து செய்து முடி துழாய் மாலையையிருமுடியி
 வணியுள்ள

ராயம் பிரான்	{ ஆச்சார்ய சக்தியுட்குண ப்ரபுஷிணுடைய	அதுவே இவன் உற்ற நோய்க்கும் அரு மருந்து ஆகும்	அதுதானே { இப் பெண்டினினை யடைக் திருக்கிற நோய்க்கும் அருமையான மருந்தாகும்.
முல் வாழ்த்தி னல்	{ திருவடிகளை நோக்கி மங்களா சாணம் பண்ணினால்		

* * * தவறுதலான செயல்களைச் செய்யாமல் எம்பெருமான் திருவடிகளை வாழ்த்துவா கிற பரிஹார முறைமையை யனுபுத்தால் இவருடைய ரோப் திருமென்கிறான். நான் சொல்லுகிற மர்த்தை விரையில் பயன் தருகின்றதா இல்லையா என்பதை நீங்கள் கைமேலே காணுங்கோனென்பான் டுதகாரணியி னல்லவென்றே எங்கிறான். காணாயின் என்றது 'கேண்மின்' என்ற பொருளில் வந்ததாகவும் கான் இடமுண்டு. அன் லவென்றே என்மையாலே நீங்கள் மிகவும் மூத்தவர்களேயானாலும், சொல்லு 'நான் சிறுமியேயானாலும் சொல்லும் பேச்சு நல்லதாயிருக்குமாயி லுத்தரிக் வேண்டாவோ? என் 'ற கருத்துத்தொன்கிறும். "வளர்த்தத்தால் பயன்பெற்றேன் வருகவென்று மடக்கினியைக் கைகப்பி ணன்கினுனே" என்மையபடியே என்மையாலுடைய பேச்சுக்கு உபகார வீச்சென்கன் செய்பவென்பு றுக்க, அவை செய்யாவிடிலும் காதுகொடுத்துக் கேட்கத்தா லகாதோ என்கிற கருத்தும் தொன்கிறும். 'டுஷ்சீ—ருதி சொல்லுகிறவன். இகரக்கட்டு—அவருடைய இழிவைப் புலப்படுத்தும். "காணியே டுப்பொலாள் சென்க்கினுத கீர்த்தியார், பேணியும் வரந்தாயிடுக்கிலாத தேவர்" என்மையபடியே மிகவும் 'சமான தெய்வத்தை வழிபடுகின்ற இவனை எங்கே தேடிப் பிடித்தீர்கள்! என்று கேட்க்கிறபடி. கண் 'காண்டு காணவொன்னுத விவனை அழைத்து எதிரே யிருத்தினதும்ல்லாமல் இவருடைய கடிய்கொடிய பச்சைகளுக்குக் காது கொடுப்பதுதான் செய்தீர்களே! என்று இடித்துக் கூறுகிறபடி. இகரக்கட்டு 'சால்லில் அந்வமிக்கவமாய்: கட்டுஷ்சீசியின் இச்சொல் என்க.

ஆழ்வாருடைய பரிஹாரத்திலே கன்றும் இறைச்சியும் தவ ப்ரஸக்தி லோமுமில்லையே; இங் னே அப்ரஸக்த ப்ரதிஷேதம் பண்ணலாமோவென்னில்; கேண்மின்; திருவாய்மொழி பக்தி சாஸ்த்ரமா ருப்பபுதுபோலவே தர்மசாஸ்த்ரமுமா யிருக்கும். ஸ்ரீ வைஷ்ணவ தர்மங்களைத் தெரிவிக்கின்றவந்தனை றிலே நோக்கு; ஆஹாரகியம் ப்ரகாரணத்திலே இவை பரிஹாரணியங்கள் என்னுமிடத்தை வற்புறுத்துகிற டு. இனி, வைகுந்தாநுபுரமான பரிஹார க்ரமத்தைச் சொல்லுகின்ற மின்னடிகள். *தோஷனை 'மலும் நெமாப்பிண்மேலும் சுடர்நுடியேலும் தானினைமேலும் புருஷந்த தண்ணத்துடையுடையமானது றுவடிகளை ஸ்மரித்து "உன்சேவடி செவ்வி திருக்காப்பு" என்று பல்லாண்டு பாடுமளவே போதும் ன்கிறான்.

(உ)

3065. மருந்தாகுமென்று அங்கோர்மாயவலவசொற்கொண்ட*நீர்
கருஞ்சோறும்மற்றைச்செஞ்சோறும் களனிழைத்தென்பயன்*
ஒருங்காகவேயுலகேழும் விழுங்கியுமிழ்ந்திட*
பெருந்தேவன்பேர்சொல்லுகின்றில் இவனைப்பெறுதிரே.

(ச)

அன்னையீர் ! ருந்து ஆகும் என்று	தாய்மார்களே ! { நோய்க்குப் பரிஹாரமாகு மென்றெண்ணி	என் பயன் { என்ன பலனுண்டாம்? (இது விண்ணு காரியம்); ஸைத் லோகங்களையும் ஒரு காலே பிரளயம் கொள் ளாதபடி உட்கொண்டு பிறகு வெளிப்படுத்தின பரதேவதையான ஸ்ரீமத் நாராயணனுடைய திரு நாமங்களை (இவளது காதிலே படிப்படி) சொல்ல வல்லீர்களானால் { இவனை இழுவாமே பெறு வீர்கள்,
ஶ்ரீ மாயம் அலவை சொல் கொண்டு	{ வஞ்சகச் செய்கைகளை யுடையளாயும் தோன்றின படியே சொல்லுபவளாயு யிருக்கின்ற ஒருத்தியின் பேச்சைக் கொண்டு	பெரு தேவன் பேர் சொல்ல கிற்கில் { இவனை பெறுதீர்
ஶ்ரீ கரு சோறும் மற்றை செம் சோறும்	{ நீங்கள் கருஞ்சோற்றையும் மற்றுள்ள செஞ்சோற்றை யும்	
என்ன இழைத்து	நாற்சந்தியிலே இடுவதனால்	

* * * எம்பெருமானுடைய திருநாமங்களை இப்பெண்டினினை செவிப்படச் சொல்லுவதே இந்நோய்க்குப் பரிஹாரமென்கிறான். யுக்தா யுக்த நிறுபணம் பண்ணுமல் சொல்படியே சொல்லு விரவனுக்கு அலவை என்று பெயர்; இங்கே கட்டுஷ்சீசியைக் குறிக்கின்ற சொல் இது, பரி ஹார முறைமை சொல்லவந்து தோன்றினபடியே மிதற்றுகின்ற இக்கட்டுஷ்சீசியின் சொல்லும் மடி வீக்கன் கூழாநீர்தெய்வங்கள் வந்து ஸங்கீதிபண்ணுமிடமான நாற்சந்தி முதலானவற்றிலே செஞ்சோறு கருஞ்சோறுகளை மிடுவதனால் என்ன பயனுண்டு? மின்னை என் செய்யவேணுமென்னில்; ஆச்சரிதர் அநாச்சரிதர் என்கிற வாசிபாராமல் ஸகல லோகங்களையுப் பிரளயம் விழுங்காதபடி தான்விழுங்கி ரகூதித்து, ப்ரளயம் கழிந்தவாறே வெளிப்படுத்தின பரதேவதைமீன் திருநாமம் சொல்லவல்லீர்களாகில் இவன் உய்யப்பெறலாம். வேறுவகையான காரியங்கள் செய்வது இவனை இழப்பதற்கே உறுப்பா மென்றவாறு.

(சு)

3066. இவளைப்பெறும்பரிசு இவ்வணங்காடுதலன்றந்தோ !
 குவளைத்தடங்கண்ணும் கோவைச்செவ்வாயும்பயந்தனன்*
 கவளக்கடாக்கறிட்டபிரான் திருநாமத்தால்*
 தவளப்பொடிக்கொண்டு நீரிட்டிடுமின் தணியுமே (ரு)

அன்னைமீர்	தாய்மார்களே !	(இதற்குத்தகுந்த பரிஹாரமென்னவென்றால்)	
இவளை பெறும் பரிசு	{ இப் பெண்மின்னையை (நோய் தீர்ந்து) நாம் பெறுதற்குரிய மார்க்கம்	கவளம் கடா களிறு அட்ட பிரான்	{ மதகரமான மருத்துகளைக் கவளங் கொண்டதாய் மதம் பெற்றதான் (சுவல்யாபிட மென்னும் யானையை தொலைத்தருளின ஸ்வாமியினுடைய
இ அணங்கு ஆடுதல் அன்று	{ வெறியாடுதலாகிற இக்காரிய மன்று ;	திரு நாமத்தால்	{ திருநாமோச்சாரண பூர்வகமாக
அந்தோ	{ ஐயோ ! (இப்பெண்மின்னை)	தவளம் பொடி கொண்டு	{ பரிசுத்தமான (பூரி வைஷ்ணவ பாதி தூளையைக் கொண்டு வந்து
குவளை தட கண்ணும்	{ குவளை மலர்போன்றதாய் விசாலமான கண்களும்	நீர் இட்டிடுமின்	{ நீங்கள் (இவள்மேல்) தூவுங் கோள் ;
கோவை செய் வாயும்	{ கோவைக் களிபோன்று சிவந்த அகரமும்	தணியும்	{ (இவளது நோய்) தீரும்.
பயந்தனன்	{ வைவரணிபடையப் பெற்றான் ;		

* * * மகளுடைய நோய் தீரவேணுமென்று நீங்கள் பண்ணுகிற பரிஹாரம் நோயை இன்னரும் அதிகப்படுத்தாதிருந்தேயன்றித் தீரச்செய்கின்றதில்லையே ; ஆனபின்பு இந்த முறைமைகளை விட்டு நோயின் ஸ்வரூபத்திற்கு யோக்கியமான பரிஹாரமுறையை அனுபூதிக்கப் பாருங்களென்கிறான்.

இந்த நல்ல சரக்கை இழுவாமல் பெறவேண்டி யிருந்தீர்களாகில் இப்படி விபரீதமான செயல் களைச் செய்வீர்களோ ? பெறுதற்கு வேதவென்று நினைத்து நீங்கள் செய்கிற காரியம் இழுத்தற்கன்றோ வேதவாகின்றது. வேளைக்கொண்டு வெறியாடுவீக்கின்றவிது இவளைப் பெறுதற்கு வேதவாகுமோ ? இவளது உயிர் மாய்வதற்கன்றோ இது வேதது ! அநியாயமாய் இப்பெண்மின்னையை இழுத்துவிடப் பாக்கின்றீர்களே ! அந்தோ ! இப்படியும் ஒரு காரியம் செய்யலாமோ ! என்கிற நிர்வேதம் முதலடியாக வடிவெடுத்திருக்கின்றது. (ரு)

3067. தணியும்பொழுதில்லை நீரணங்காடுதிரான்னைமீர் !
 பினியுமொழிகின்றதில்லை பெருகுமிறுவல்லால்*
 மணிர்னைநிறிநமாயன் தமரடிநீறுகொண்டு*
 அனியமுயலில் மற்றில்லைகண்டரிவ்வணங்குக்கே. (சு)

அன்னைமீர்	தாய்மார்களே !	இ அணங்குக்கு	இப் பெண்மின்னைக்கு
தணியும் பொழுது	{ சிறிதும் ஒய்வு இல்லாமல்	மணியில் அணி	{ நீலமணியிற் காட்டிலும்
இனிநீ	{ நீங்கள் வெறியாடுதலைச் செய்வியா நின்றீர்கள் ;	நிறம்	{ அழகிய நிறம்படைத்த
நீர் அணங்கு ஆடுதீர்	{ (இவ்வெறியாடலினால்)	மாயன்	{ எம்பெருமானுடைய
மணியும் ஒழிகின்	{ நோயோ தீர்கின்றதில்லை ;	தமர்	{ பக்தர்களான பூரி வைஷ்ணவர்களினுடைய
நது இல்லை	{ நோய் தீராத மாத்திரமே யன்றிக்கே	அடி நீறுகொண்டு	{ பாதிதூளையைக் கொண்டுவந்து
இது அல்லால்	{ மேன்மேலும் வருத்தியு மடைந்து வருகின்றது ;	அனிய முயலில்	{ இவ்வதற்கு முயற்சி செய்தால்
பெருகும்		மற்று இல்லை	{ (இத்தோடொத்த பரிஹாரம்) வேடுவதூவுமில்லையே.

* * * தீர்ப்பாட்டில் “தவளப்பொடிக்க கொண்டு நீரிட்டிடுமின் தணியுமே” என்று கூறின தோழியை நோக்கித் தாய்மாள் “நீ சொல்லுகிற பொடி இன்னதென்று தெரியவில்லையே ! விளங்கச் சொன்னால் நலம்” என்று ; அதனை விளங்க வுரைக்கின்ற எப்பாட்டில்.

அந்தோ ! சிறுபிள்ளைகள்போல நீங்கள் செய்கின்றீர்களே ! (அதாவது) ஏதாவதொரு காரியத்தைச் சிறுபிள்ளைகள் செய்யாநின்றால் அதில் தகுதியின்மை கண்டு பெரியார் உறுத்தால், அப்பிள்ளைகள் அக்காரியத்தை யே மேன்மேலும் பிடிவாதமாய் வலிந்து செய்து போருவது வழக்கம். அப்படியே நீங்களும் நான் மறுப்பதே வேதவாகப் பிடிவாதக்கொண்டு இவ்விபாட்டில் தன்னையே விடாது செய்வீக்கின்றீர்களே ! இதனால் மணி ஒழியாததோடு பெருகிச் செல்வது காணுந்நேமே ! என்கிறுள் முன்னாடிகளில், நீலமணிவண்ணான எம்பெருமானுடைய வடிவழகி வீடுபாடுகொண்ட பரமபாகவதர்களின்

பூநீர்ததாளியைக் கொண்டுவந்து.....என்று இவள் சொல்லத் தொடங்கும்போதே தாய்மார்சன் 'இவ் வரும் பெரும்பொருள் கமக்குக் கிடைக்க வழி ஏது? மிகவும் துர்ப்பமான வஸ்துவைச் சொல்லுகின் றாயே! இது ஸம்பாதிப்பது கஷ்டமாயிற்றே!' என்று சொல்ல; அன்னைமீர்! மாயன் தமரடி நீறுதன்னைக் கொண்டு வரவேண்டும்; 'அதைக் கொண்டுவரவேணும்; இவளுக்கு அதை யிடவேணும்' என்று மனோ ரதித்தாலும் போதும்; அவ்வளவிலேயே கோய் தீர்த்ததானும், பாருங்கோள் என்கிறார். (சு)

3068. அணங்குக்கருநுந் தென்று அங்கோராடும் கள்ளம்பராய்*
சணங்கையெறிந்து நும்தோள் குலைச் சுப்படுமன்னைமீர்? *
உணங்கல்கெடக் கழுதையுதடாட்டம் கண்டென்பயன்? *
வணங்கீர்கள் மாயப்பிராந்தமர் வேதம்வல்லாரையே. (எ)

அணங்குக்கு அரு	{ இப்பெண்ணினாக்கு அருமை மருந்து என்று } யான மருந்தென்று சொல்லி	உணங்கல்கெட	{ உலர்த்தின நெல் பாழாய்ப் போக
அங்கு ஓர் ஆடும் கள்ளும் பராய்		{ தேவதாந்தரத்திற்கு ஆடறுக்க வும் கள்ளிவேதனம் செய்ய வும் பாரித்து	
சணங்கை எறிந்து நும்தோள் குலைக்க படும் அன்னை மீர்	{ ஒருவகைக் கூத்தாடுதலையும் செய்வித்துக் கொண்டு தோள்கள் துடிக்கக் கஷ்டப் பட்டுக்கொண்டிருக்கின்ற தாய்மார்சனே! (இந்தக் கூத்தாடுதலைக் கண்டுகொண்டிருப்பதும் ஒரு வேடிக்கையோ?) }	மாயன் பிரான் தமர் வேதம் வல் லாரை வணங் கீர்கள்	{ ஆச்சரிய சக்தியையுடைய னான எம்பெருமானுடைய பக்தர்களான வைதிகர்களை வணங்குங்கள்.

* * * இவளது கோய்க்குப் பரிஹாரமாக தேவதாந்தர பஜனம் மண்ணில் இவனுக்கு இடவேயாம்: இவள் மிழைக்கவேண்டுமென்றிருந்தீர்களாகில் பூநீர் வைக்கவேண்டியதே பாக்கு என்கிறார். ஆடு அறுக்கவும் மது நிவேதனம் பண்ணவும் பார்க்கின்ற பரிஹாரமுதலைய வாங்கிட்டு இந்திக்கின்றார். பராய் என்றது பராஜியென்றபடி. பராவலுவலது பாரித்தல்.

இரண்டாமடியில் "சணங்கை = எறிந்து" என்றும் "சணம் = கையெறித்து" என்றும் கொண்டு பொருள் கூறுவர். சணங்கையென்பது சணங்கைக்கூத்தைச் சொன்னபடி; அதாவது கையைத்தட்டி ஆடுவதொருகூத்து; தேவதாந்தர ஸமாராதனமாகச் செய்யும் செய்கைகளே இந்தக் கூத்தாட்டமும் ஒன்றாகச் கொள்ளத்தக்கது. "துணங்கை யென்று பாடமாய் துணங்கையென்ற கூத்தாகவுமாம்" என்பர் பன்னீராயிவரைகாரர். சணம், கையெறிந்து என்று பிரிச்சுள்ளவில்லை, சூர்ணமென்னும் வடசொல் சண்ணமென்குறி, அது சணம் என்று தொக்கிக்கிடப்பதாகக்கொண்டு மஞ்சட் பொடியென்று பொருள்கொள்க. மஞ்சள்பொடியை ஒருவரிமேலே ஒருவரெறிந்து ஆடுவதென்பர். நும்தோள் குலைக்கப் படும் அன்னைமீர்! = வெறு யாடுகிற காலத்தில் தோள்கள் அசைத்தாடப் படுவதுண்டே, அதனைக்கூறியவாறு. அன்னையருடைய தோள்களுக்கு ஒரு வியாபாரமுமில்லையே: அப்படியிருக்க "தும்தோள் குலைக்க" என்று சொல்லிற்று என்னென்னால்; பரையோஜகார்த்தாகக்கிடம் காணப்படும் செயலை பரையோஜக கர்த்தாக்களிடத்திலும் ஏறிட்டுச் சொல்லுவதுண்டாதலால் அந்த முறையிற் சொன்னபடி. (எ)

3069. வேதம்வல்லார்களைக்கொண்டு வின்னோர்பெருமான் திருப்
பாதம்பணிந்து* இவனோரையிது தீர்த்துக்கொள்ளாதுபோய்*
ஏதம்பறைந்தல்லெய்து கள்ளுடுகலாய்த்தாய்*
கீதமுழவிட்டு நீரணங்காடுதல்கீழ்மையே. (அ)

(அன்னைமீர்)	தாய்மார்சனே!	ஏதம் பறைந்து	இழிவான பேச்சுக்களைப் பேசி
வேதம்வல்லார்	{ வைதிகர்களான பூநீரைஷ்ண வர்களைப் புருஷகாரமாகக் கொண்டு	அல்ல செய்து	{ ஸ்வரூபத்திற்குத் தகாத காரியங்களைச் செய்து
களை கொண்டு		ஊடு	
வின்னோர்	நிய்ய ஸூரிநாதனுள் எம்பெரு	கள் கலாய் தாய்	கள்ளைக் கலந்துதான்
பெருமான் திரு	மாணுடைய திருவடிகளை	கீதம் முழவு இட்டு	{ வாத்திய கோஷக்களைப் பண்ணி
பாதம் பணிந்து	ஆச்சரியத்து	நீர் அணங்கு	{ நீங்கள் வெறியாடுவீர்களென்று
இவன் கோய் இது	{ இவனுடைய இந்த கோயைப் போக்கிக்கொள்ளாமல்	ஆடுதல்	{ ஆடுதல்
தீர்த்துக்கொள் ளாதுபோய்		கீழ்மையே	

* * * வேதவித்துக்களான ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்களைப் புருஷகாரமாகக் கொண்டு எம்பெருமான் திருவடிகளைப் பணிந்து இவனுடைய நோயைத் தீர்த்துக்கொள்ளாதே அற்பதெய்வங்களைப்பணிதல் உங்களுக்குக் கீழ்மையென்கிறான்.

இதில் முதலடியில், சிறந்த சாஸ்திரார்த்தமொன்று வெளியிடப்படுகிறது; யானையின்மீது ஏற விரும்புமவர்கள் யானைப்பாகனுடைய அறுமுகிகொண்டு புகவேண்டுமாபோலே ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்களைப் புரஸ்கரித்துக்கொண்டே எம்பெருமானைப்பணிதல் வேண்டுமென்பது ஸ்தம்பப்பரதாயம்.

ஏதம் பறைந்து = வெறியாடுகிற வேலன் வாயாற் சொல்லுகிற வார்த்தைகளெல்லாம் அறு வதிகளும் தகாதாகையாலே ஏமென்று பொதுவிலே சொன்னபடி. அவன் செய்கிற காரியங்களும் அப்படியே மிகவும் ஆபாஸங்களாகையாலே அல்லசெய்து எனப்பட்டது; ஸ்வரூபாதுருப மல்லாதவர் பறைச் செய்து என்றபடி. அதை விவரிக்கிறது—கள் ஊடு கலாய்த் தும் என்றும் கீழ்முழுவீட்டு அணங்காடுதல் என்றும்.

நிறுந்நரவயங்கனைக் கலந்து தூவி, பொல்லாத பாட்டோடுங்கூடிய வாத்யங்களைப் ப்ரவர்த்திப்பித்து நீங்கள் தைவாவேசத்தாலே ஆடுகிறவீது இக்குடக்கே இழுக்கு என்றதாயிற்று. (அ)

3070. கீழ்மையினால்வீகோர் கீழ்மகனிட்டுமுழுவின் கீழ்*

நாழ்மைபலசொல்லி நீரணங்காடும்பொய்காண்கிலேன்*

ஏழ்மைப்பிறப்புக்கும்சேமம் இந்நோய்க்குநீதேமருந்து*

ஊழ்மையில்கண்ணபிரான் கழல்வாழ்த்துமினுன்னித்தே. (க)

(அன்னையிர்)

தாய்மார்களே!

(கிரமமாகச் செய்யவேண்டிய காரியம்

என்னவென்றால்)

கீழ்மையினால்

உங்கள் நீசத்தனத்தினால்

ஊழ்மையின் முறைப்படியே

அங்கு ஒர் கீழ்

நீசனை சண்டாளனொருவன்

கண்ணமிரான்

கருணபகவானுடைய திரு

மகன் இட்ட

நடத்திப்போரும் வாத்ய

கழல்

வடிகளைச் சிந்தித்தும்ங்களா

முழுவின் கீழ்

கோஷத்தின் சார்பாக

உன்னித்து

சாஸம் பண்ணுங்கள்;

பல நாழ்மை

தப்புவார்த்தைகள் பலவற்றை

நதே ஏழ்மை

இந்த மங்களாசாஸமே

சொல்லி

யுஞ் சொல்லி

மிறப்புக்கும்

ஏழேழ் மறவிற்கும் கேடும்

நீர் அணங்கு ஆடும்

நீங்கள் வெறியாடுகின்ற

சேமம்

கரம்;

பொய்

வீந்த வம்புவேலையை

இநோய்க்கும்

இந்த கோய் திருவதற்கும் இது

காண்கிலேன்

நான் கண்கொண்டு காண

நதே மருந்து

தான் மருந்து.

* * * நீங்கள் அணங்காடுவதை நான் கண்கொண்டு காணமாட்டேன்; இவன் பிழைக்க வேண்டுமென்றிருந்தீர்களாகில் கண்ணமிரானுடைய திருவடிகளை நினைத்துவாழ்த்துக்கோள் என்கிறான். ஒரு சண்டாளன் ஏதோ வாத்யம் முழங்குவதாம்; அவனிடத்தைச் சுற்றிப் பலர் இருந்துகொண்டு தேவநாந்தரங்களின்மேலே சில கட்டுக்கதைகளைச் சொல்லிப்பாடுவதாம்; இதனிடையே வேலன் தலை விரித்தாடுவதாம்; அகலிப்படி நீங்கள் செய்து போருகிற தப்புக்காரியங்களை என்கண்ணுட்பார்க்க ஸஹிக்கின்றிலேன் என்கிறான் முன்னடிகளில். ரஜோருணத்திற்கும் தமோருணத்திற்கும் வசப்பட்டிருக்குந்தன்மையை இங்குக் கீழ்மை என்கிறது. நாழ்மைபல சொல்லுவதாவது—அவற்றுக்கு இல்லாத ஏற்றங்கள் பலவும் சொல்லுகை. நாழ்—அவத்யம். (க)

3071. உன்னித்துற்றொருதெய்வம்தொழாள் அவனையல்லால்*

நுமயிச்சைசொல்லி நும்தோள்குலைக்கப்படுமன்னையிர்!*

மன்னப்படுமறைவாணனை வண் துவராபதி

மன்னனை* ஏத்துமின் ஏத்துதலும்தொழுதாடுமே. (க)

அவனை அல்லால்

எம்பெருமானைத் தவிர்த்து

தோள் குலைக்கப்

தோள் அசையநிற்கிற தாய்

மற்று ஒரு

படும் அன்னையிர்

மன்னப்படும்

நித்யமாக விளங்குகின்ற

தெய்வம்

வேறொரு தெய்வத்தை

மறைவாணனை

வேதங்களினால் பிரதிபாதிக்கப்படுகிறவனும்

உன்னித்து

ஒருவஸ்துவாக நினைத்து (இப்

வண் துவராபதி

அழகிய துவாரகாபுரிக்கு அநி

தொழாள்

பெண் மிள்ளை) தொழுவது

மன்னனை

பதியுமான எம்பெருமானை

கிடையாது;

ஏத்துமின்

துதியுக்கோள்;

(இப்படியிருக்க)

ஏத்துதலும்

துதித்தவுடனே

நும் இச்சை

உங்களுடைய மனம் போன

தொழுது ஆடும்

(இப்பெண்பின்னை உணர்ந்தி

சொல்லி

படியே (நான் அதுவாதம்

கனித்துக் கூத்தாவோள்.

செய்யவும் தகாத சொற்

களைச் சொல்லி

உங்களுடைய

* * * இப்பாங்குச் சாபகிக்குக் கண்ணிரான் பக்கலிவுள்ள அனவுகடந்த ப்ராவண் யத்தையறிந்து நீங்கள் அதற்குத் தகுதியாக நடந்துகொள்வதே யுத்தமென்றேன் தோழ்.

ஒழுங்குபடச் செய்யவேண்டிய பரிஹார பூறையை உணர்ந்துவண மின்னடிசன். வேதாந்த விழுப்பொருளான வண்துவராபதி மன்னனுடைய திருநாட்டினாற் சொல்லி யோத்துநல் செய்யவே இந் நோய் திருமென்றுளாயிற்று. எதகுதலும்—எத்தினவுடனோ, ிதாது ஆனோ—இப்பென்மின்னி உஜ்ஜீவனம் பெற்றுவிடுவர் என்றபடி. ஆம் என்பனவு ஏவல்பன்மை வினாமூற்குக்கொண்டு, நீங்கள் தொழுதாடுங்கோள் என்றதாகவுமுரைக்கலாம். (க0)

3072. தொழுதாடித்தாமணிவண்ணனுக்கு ஆட்செய்துநோய்தீர்ந்த*

வழுவாததொல்புகழ் வண்குருகூர்ச்சடகோபன்*சொல்

வழுவாதவாயிரத்துள் இவைபத்துவெறிகளும்*

தொழுதாடிப்பாடவல்லார் துக்கசீலமிலர்களே. (கக)

தொழுது ஆடி	{ வண்குருதலும் கூத்தாடுதலுஞ் செய்து	சடகோபன் சொல்	ஆடிவார் அருளிச்செய்த
து மணி வண் ணனுக்கு	{ அழகிய சீலமணிபோன்ற நிற முடையனான எம்பெரு மானுக்கு	வழுவாத ஆயிரத்துள் வெறிகள்	குறையற்றதான ஆயிரத்தினுள்ளே வெறியிலக்கு விஷயமான
ஆள் செய்து நோய் தீர்ந்த வழுவாத	{ அடிமைத்தொழில் செய்து நோய் தீரப்பெற்றவரும், அவத்யமடையாத	இவை பத்தும்	இப்பதிகத்தை,
தொல் புகழ்	{ இயற்கையான புகழழியுடைய வரும்	தொழுதும் ஆடி	{ தொழுவதும் ஆடுவதமாய்க் கொண்டு
வண்குருகூர்	{ அழகிய திருநகரிக்குத் தலைவரு மான	பாட வல்லார்	பாடவல்லவர்கள்
		துக்க சீலம் இலர் கள்	{ துக்கப்படுதன்மை மில்லாத வராவர்.

ஆக இப்படிப்பட்ட வெறியிலக்குத் துறையிலே அமைந்த இத்திருவாய்மொழியை எஹ்ருதய மாக அதுஷந்திக்க வல்லவர்கள் எம்பெருமானைப் பிரிந்து படுகிற துயரமும் அன்றாடம் பரிஹாரமாக தேவ தாந்தர ஸமாராதனம் பண்ணத்தேடுகையாகிற துயரமும் எம்பந்திக்கப்பெறுதே வாழ்வர்கள் என்று பயனுரைத்துத் தலைக்கட்டினாராயிற்று. (கக)

நான்காம் பத்து ஏழாத்திருவாய்மொழி—சீலமில்லாச்சிறியன்

உலகத்திலே நோயாளிகள் மயக்க முற்றிருக்கும்போதுகளிலே பாதை தெரியாதேறிருந்து, மயக்கம் தெளிந்தவாரே பாடாற்றவொண்ணாமல் துடிப்பர்களே! அந்த நிலைமையையாயிற்று ஆடிவார்க்கு இப்பதிகத்தில்.

அவனே ஆபத்துக்கு உதவுமியல்வினன்; ஆபத்துக்கு நிதானமறிந்து பரிஹரிக்கவும் வல்லன்; பிரிந்தால் பொறுத்திருக்க வொண்ணாதபடியான அழகு படைத்தவன்; ஆபத்துக்களிலே விரோதியைப் போக்கி உதவுகைக்குப் பொதுமான சக்திபடைத்தவன்; இப்படிமிருந்தும் நம் ஆற்றலுமைக்கு உதவ வில்லையே என்று கனத்த ஆர்த்தியோடே, கேட்பாரெல்லாரும் நீரார்க்கையுட்படி கூப்பிடுகிறார்.

3073. சீலமில்லாச்சிறியனே லும் செய்வினையோபெரிதால்*

ஞாலமுண்டாயி ஞானமூர்த்திநாராயனுள்ளென்று*

காலந்தோறும்யானிருந்து கைதலைபூசவிட்டால்*

கோலமேனிகாணவாராய் கூவியும்கொள்ளாயே. (க)

சீலம் இல்லா சிறியன் ஏலும் செய்வினையோ பெற்று ஆல்	{ நன்மை பொன்று மில்லாத சிறியவனு யிருந்ததுகளுக்கும் செய்து பாபமோ பேரிதாயிருக் கின்றது; அந்தோ! (பிரளயத்தில்) உலகங்களை உண்டவனே!	காலம் தோறும் யான் இருந்து கை தலை பூசல்	எல்லாக்காலத்திலும் நான் ஆசையோடிருந்து கொண்டு கையைத் தலைமீலே வைத்துக் கூப்பிட்டால்,
ஞாலம் உண்டாய்	{ விஸக்ஷண ஜ்ஞானத்தை வடிவாகவுடையவனே! நாராயணனே!	கோலம் மேனி காண வாராய்	{ அழகிய திருமேனியை நான் னேனெக்குமாய் வருகிற மில்லை;
ஞானம் மூர்த்தி நாராயண என்று என்று	{ என்னிப்படிப் பலகாலும் சொல்லி	கூவியும் கொள் ளாய்	{ கூவிக்கொள்வதும் செய்கின் தலை.

* * *—ஆழ்வார் சில ஞானிகளைச் சிறுமாமனிசர் என்று அருளிச்செய்து வதுண்டு; வடிவு சிறுந்து ஞானம்பெருந்தவர்கள் என்கிற காரணத்தாலே அவர்களைச் சிறுமாமனிசரென்கிறது. இப்பாட்டின் முதலடியில் ஒரு விதத்திலே தம்மையும் சிறுமாமனிசராகச் சொல்லிக்கொள்கிறார் போலும். நற்குண மொன்றுமில்லாததனால் சிறிபவன்; பண்ணின பரபங்களில் பெரியவன் என்கிறார். சீலமாவது நன்னடத்தை, அந்தில்லாமைப் பற்றித் தம்மை நீசராக அது நன்றித்துக்கொள்ளுகிறார். செய்வானையோ பெரிதான் என்றவிடத்திற்கு நம்மீன்றோடு;—“பண்ணின பரபத்தைப் பார்த்தவரோ சிததிதீச்சுவர தவ் தரபத்தைபும் விளக்குவன்கொள்ளும்படி பெருந்திருந்தது. ஸம்ஸாரிகளுடைய குற்றங்களைப்பொறுக்கு மீச்சுவரனுடைய குணங்களிலும், அவன்தந்த பத்திருபாந்நஜுனாந்திதுங்காட்டில் பெரிதாயாயிற்றிருக்கிறது.”

கைதவஸ்யுசலிடுவதாவது—“மந்தகத்திடைக் கைகளைக்கூப்பி” (372) என்றும் “ஸ்ரீராவூ) ஸூலி ரோயபா—சிரஸ்யபஞ்ஜலிமாதாய” என்றும் சொல்லுகிறபடியே தலைமேல் கரங்களுக்கை. ஆற்ற மையினால் தலைமேல்மோதிக் கொள்ளும்படியைச் சொல்லுகிறதென்றும் கூறுவர்.

கோலமேனி காணவாராய்—ஆசைப்பட்டவர்கள்கண்டு அதுபவிப்பதற்காகவன்றோ இத்திருமேனி படைத்தது. “பந்தாநாம் த்வம் பரகாசஸே” என்று சொல்லியிருக்க இப்படியும் உபேக்ஷிப்பதுண்டோ? “வாசிவல்லீரிகத்தனார்! வாழ்ந்தேபோம் பீரே” (1331) என்று வாயிறுநிந்து சொல்லும்படியாகவைத்துக்கொள்வது தகுதியோ? பரிமளப்பரசுமான தீர்த்தத்தை சேகரித்துவைப்பது விடாய் விடாய் கெடுவதற்காகவன்றோ; அதனை அவர்கட்கு எட்டாதே வைப்பது முண்டோ? என்கிறார். காணவாராய் என்றது காணவரவேனுமென்றபடியன்று; காணவருகின்றிலேயே! என்றபடி. நீத்ப விபூதியிற் சென்று ஸேவிப்பதிலுங்காட்டில் இவ்விபூதியிலேயே ஸேவிக்கப்பெறுதல் பரமோத்தேச்யமாகையாலே இக்கருத்துத்தோன்ற “கூவிடிக்கொள்ளாயே” என்கிறார். (க)

3074. கொள்ளமாளாவின்பவெள்ளம் கோதிலதந்திறிம்*என்
வள்ளலேயோ! வையம்கொண்டவாமனுவோ!என்றென்று*
நள்ளிராவும்நன்பகலும் நானிருந்தோலமிட்டால்*
கள்ளமாயாவுன்னை எல்கண்காணவந்தியாயே. (உ)

கொள்ள மாளா	அதுபவிக்கவதுபவிக்க எல்லே	ஒன்று என்று	என்று ஆர்க்கியோடசொல்லி
இன்பம்	காணவொன்றை ஆனந்	நன் இராவும் நன்	இரவும் பகலும்
வெள்ளம்	தப்பெருக்கை	பகலும்	இரவும் பகலும்
கோது இல்	குறையுற உபகரிக்கின்ற என்	நான் இருந்து	நான் ஆசையோடிருந்து கூப்
தந்திறிம் என்	உதாரனே!	ஒலமிட்டால்	மிட்டால்
வள்ளலே		கள்ளம் மாயா	க்குந்தியினான் ஆச்சர்யபூதனே!
	(மாவலிபக்கல் நீரேற்றுப்	உன்னை	உன்னை
வையம் கொண்ட	பெற்று) உலகங்களை பெல்	என் கண் காண	என் கண்கள் காணுமாறு
வாமன	லாம் அளந்துகொண்ட	வந்து சுயாய் ஏ	வந்து ஸேவை ஸாதிக்கின்
	வாமனமூர்த்தியே!		நிலேயே!

* * *—ஏற்கனவே தம் திறத்தில் எம்பெருமான் செய்தருளியிருக்கிற உபகாரங்கள் சிலவற்றைச் சொல்லி “இப்படி உபகாரம் செய்தருளின நீ இப்போது உபேக்ஷிப்பது தகுதியோ?” என்கிறார். *தீப்பாறையாமினிக்கு முன்னே * வீற்றிருந்தேழல்கில் “வீணிலின்பம் மிகவெல்லில் நிகழ்ந்தான்” என்று சொல்லும்படியாக அப்போது எம்பெருமான் தந்த பரமார்த்த ஸத்தோஹத்தைத் திருவுள்ளம் பற்றிக் “கொள்ளாமாளா வின்பவெள்ளம் கோதில தந்திறிம் என் வள்ளலே!” என்கிறார். கொள்ளக் கொள்ள மாளாத இன்பவெள்ளமாவது மேன்மேலும் பெருகிச்செல்கின்ற இன்பவெள்ளம். அதனைக் கோதில்லாதபடி தருகையாவது என்னென்னில்; பகவத் விஷயத்தை அதுபவித்துக்கொண்ட வரும் போது “அதுபவித்தது போதும்” என்று தோன்றிலுமும், “இதைவிட இன்னொரு விஷயத்தை அதுபவிப்போம்” என்று ஆசை பிறந்தாலும் அது இன்பத்திற்குக் கோது; அத்தகைய கோது இல்லாதபடித்தன்னென்றது. “எப்பொழுதும் நான் திக்களாண்டுழியுறிதொடும் அப்பொழுதைக்கப்பொழுது என்றிராவமுதமே” (2832) என்னும்படியாகத் தந்தருளினனென்றபடி. (உ)

3075. ஸவிலாததீவினைகள் எத்தனைசெய்தனவல்லோ?*
தாவிலையம்கொண்டவெந்தாய்! தாமோதரா!என்றென்று*
கூவிக்கூவிநெஞ்சருகிக் கண்பனிசோரரின்றால்*
பாவிநீயென்றொன்றுசொல்லாய் பாவியேன்காணவந்தே. (க)

தீ வினைகள் ஸவு	பாவங்களை முடிவில்லாதபடி எவ்வளவு செய்தேனோ?	தாவி வையம்	திருவடிகளாலே வியாபித்து உலகங்களை ஸ்வாதினப்படுத்திக்கொண்ட ஸ்வாமியே!
இலாத எத்தனை		கொண்ட	
செய்தனன்		எத்தாய்	
கொல்			

தாமோதரர்	{ தாம்பால ஆப்புண்ட தழும்பை உதரத்திழுவையவனே !	பாடியேன் காண வந்து	{ பாடியான நான் கண்ணிலே ஸேஷிக்கும்படியாக எழும் தருளி
என்று என்று கூவி கூவி	{ என்று பலகால் சொல்லி இடைவிடாதே கூப்பிட்டு	நீ பாவி என்று ஒன்று சொல் லாய்	{ ‘(ஆழ்வாரே!) நீர் பாபி காணும்’ என்று ஒரு வார்த்தையும் சொல்லுகின் ருமில்லை.
நெஞ்சு உருகி கண் பனி சோர நின்றால்	{ நெஞ்சு நிராயுகி கண்ணீர் பெருக நின்றால்,		

* * *—நான் விரும்புகிறபடி என் கண் முன்னே வந்து காட்சி தந்தருளத் திருவுள்ளமில்லையாகிலும் “ நீ பாவி, உனக்கு நான் காட்சி தரமாட்டேன் ” என்கிறவொரு வார்த்தையையாவது என் கண் வட்டத்திலே வந்து சொல்லிப்போலாகாதோவென்கிறார்.

அவனோட்டைக் கலவியையே அல்லும் பகலும் ஆசைப்பட்டிக்கொண்டு கிடக்கிற ஆழ்வார் ‘ பாவி நீ யென்றென்று சொல்லாய் ’ என்கைக்குக் கருத்து யாதெனில் ; ‘ ஆழ்வீர்! நீர் பாவமே செய்து பாவியானவராகையாலே உம்மோடு கலப்பதற்கு எனக்கு விரும்பமில்லை ’ என்று சொல்லுகிற இந்த வார்த்தையையாவது தமது முகத்தை நோக்கி அவன் சொல்லுவானாகில் அப்போதைய ஸ்வையாவது கிடைக்கும் என்று, கண்ணிலே தென்பட்டானாகில் மிகு அலனை உபாயங்களால் கவர்ந்து கொள்ள லாமென்றும் நினைத்துச் சொன்னதத்தனை. ஆண்டானும் “ மெய்ம்மை சொல்லி முகம்நோக்கி விடை தான் தருமேல் மிக நன்றே ” (635) என்றது இங்கு ஒப்பு நோக்கத்தக்கது. (க)

3076. காணவந்தென்கண்முகப்பே தாமரைக்கீண்பிறழ*

ஆணிசெம்பொன்மேனியெந்தாய்! நின்றருளாயென்றென்று*

நாணமில்லாச்சிறுதகையெவர் நாணிங்கலன்றுவதென்?*

பேணிவாரோர் காணமாட்டாய் பீடுடையப்பனையே. (ச)

வாரோர் பேணி காணமாட்டாய் பீடு உடை அப்பனை	{ பிரமன் முதலிய தேவர்கள் விரும்பியும் காணமுடியாத படி பெருமைவாய்ந்த ஸ்வாமியை நோக்கி	{ காணவந்து என் கண் முகப்பே நின்றருளாய் என்று என்று சிறு தகையேன் நான்	{ நான் காணுமாறு வந்து என் கண்முன்னே நின்றருள வேணும் ” என்று ஓயாதே சொல்லி
ஆணி செம்பொன் மேனி எந்தாய்	{ “ மாற்றுயர்ந்த பொன்போலே விரும்பத்தகுந்த திருமேனி படைத்தபிரானே !	நாணம் இல்லா இங்கு அலன்றுவது என்	{ நீசனாகிய நான் வெட்கம் கெட்டவனுய்க் கொண்டு இங்கே அலன்றுவதற்கு ஒரு மிரயோஜனமுமில்லையே !
தாமரை கண் மிறழ (என்னைப் பார்த்துக் கொண்ம்)	{ தாமரைப்பூப்போன்ற திருக் கண்கள் விளங்கும்படி		

* * *—பிரமன் முதலிய தேவர்களுக்கும் காணக்கிடைக்காத பெருமானை வடிவமுகு காண விரும்பி வெட்கமற்று நான் கூப்பிடாநின்றேனே ! இதற்கு என்ன பலனுண்டு ! என்கிறார். (ச)

3077. அப்பனே! அடலாழியானே! ஆழ்கடலைக்கடந்த

துப்பனே! * உந்தோள்கள்நான்கும் கண்டிடக்கூடுங்கொலென்று*

எப்பொழுதும்கண்ணீர்கொண்டு ஆவிதுவாந்துதுவாந்து*

இப்பொழுதேவந்திடாயென்று ஏழையென்றோக்குவனே. (ரு)

அப்பனே	{ உபகாரம் செய்யுமியல் வினனே !	எப்பொழுதும் கண்ணீர் கொண்டு	{ எப்போதும் கண்ணீரோடிருந்து
அடல் ஆழியானே	{ வீரத்தன்மை வாய்ந்த திரு வாழியை யுடையவனே !	ஆவி துவாந்து துவாந்து	{ பிராணன் மிகவும் உலர்ந்து
ஆழ் கடலை கடைந்த துப்பனே	{ ஆழமான கடலைக் கடைந்து அன்பர்க்கு அமுதமளித்த ஸமர்த்தனே !	இப்பொழுதே வந்திடாய் என்று	{ உடனே எழும்புருள வேணு மென்று அபேஷித்து
உன் நான்கு தோள்களும் கண்டிட கூடும் கொல் என்று	{ உனது திருத்தோள்கள் நான்கையும் ஸேஷிக்க நேருமோ ! என்று எண்ணி	ஏழையேன் நோக்குவன்	{ சபலனான நான் சுற்றும் பராரினன்றேன்.

* * * பிரமன் முதலானோர்க்கும் காணமுடியாதிருக்கிற உன்னுடைய அழகைக் காண வேணுமென்று ஆசைப்பட்டி ‘ இப்பொழுதே வந்திடாய் ’ என்று அபேஷித்து, நாம் அபேஷித்தபடியே வந்தருள்வன் என்று நம்பி, வரும்போதே யழகைக் காணவேணுமென்று பார்த்திருக்கின்றேனே ! என்னுடைய சாபஸ்தத்தை என் சொல்லுவேன் ! என்கிறார். (ரு)

3078. நோக்கினோக்கியுந்னைக்காண்பான் யானெனதாவியுள்ளே*

நாக்குநீள்வன் ஞானமில்லை நாள்தோறுமென்னுடைய*

ஆக்கையுள்ளயாவியுள்ளும் அல்லபுறத்தினுள்ளும்*

நீக்கமின்றிஎங்கும்நின்றாய் நினையுறிந்தறிந்தே.

(சு)

நான் தோறும் } ஸர்வ காலத்திலும்
என்னுடைய } என்னுடைய
ஆக்கை உள்ளும் } சரிந்தினுள்ளும்
ஆவி உள்ளும் } ஆத்மாவினுள்ளும்
அல்ல புறத்தின் } மறுமுண்டான இத்தரியம்
உள்ளும் } முதலானவற்றிலும்
நீக்கம் இன்றி } நீக்காமல் (ஒன்றையும்
விடாமல்)
எங்கும் நின்றாய் } எங்கும் வியாபித்திருக்கின்ற
பெருமானே!
நினை } உன்னை
(அருள்செய்யத் திருவுள்ள
மில்லாதவன் என்று)
அறிந்து அறிந்தே } நன்றாக நான் அறிந்து
வைத்தும்

யான் } நான்
உன்னை காண் } உனது திவ்யமங்கன விக்ர
பான் } ஹத்தை வேஷிக்கவேண்டி.
நோக்கி நோக்கி } எல்லாத் திசைகளிலும்
பார்த்து }
எனது ஆவி } எனது நெஞ்சுக்குள்ளே
உள்ளே }
நாக்கு நீள்வன் } நாக்கை நீட்டிகின்றேன்
(ஆசைப்படுகின்றேன்)
ஞானம் இல்லை } இப்படிப்பட்ட நான் விவேக
மற்றவனத்தனை.

* * * எம்பெருமானே! என்னுள்ளே நீ நிறைந்திருத்தும் எனக்கு நீ உன்னைக் காட்டா
விரும்பு திருவுள்ளமில்லாமையாலன்றே என்று நான் அறிந்து வைத்தும் அவ்விவேகத்தாலே காண
வாராய்! காணவாராய்! என்று கதறுகின்றேன் என்கிறேன்.

“நீக்கமின்றி யெங்கும் நின்றாய்” என்றவிடத்திலே நம்மின்னிடமிடம்:—“கிழிச்சீராமலே தனக்
கிடக்கப் புறங்கால் வீழ்ந்துவாரைப்போலே காணும் இவர்ப்படி” என்று, (அதாவது) உள்ளே நிதி கிடக்கச்
செய்தேயும் சிலர் வெளியிலே செல்லம் பெறவேண்டுமென்று பாரிப்பர்; அதுபோலே ஆழ்வார் தம்மிடத்
திலே அந்தர்பாயியாய்ப் பூர்ணனாயிருக்கின்ற பரமபுருஷனை அதுபவித்து நிற்பதிபெறமாட்டாதே பாஷ்
யாறுபவத்திலே மறோரத்தனைப் பெருக்கித் துவள்கின்றார் என்கை.

(சு)

3079. அறிந்தறிந்துதேறித்தேறி யானெனதாவியுள்ளே*

நிறைந்தஞானமூர்த்தியாயை நிம்மலமாகவைத்து*

பிறந்தும்செத்துமின்றிநிடறும் பேதைமைதீர்த்தொழிந்தேன்*

நறுந்துழாயின்கண்ணியம்மா! நானுன்னைக்கன்கொண்டே.

(எ)

நறு துழாயின் } பரிமாள் மிக்க நிறுத்துழாய்
கண்ணி அம்மா } மாலைபையுடைய
நான் உன்னை } நான் உன்னை (மாநல ஸாக்ஷாத்
கண்கொண்டு } கரமாக) வேஷிக்கப்பெற்று
அறிந்து அறிந்து } உன்னுடைய உபாயத்தவத்தை
யும் உபேயத்தவத்தையும்
தேறி தேறி } நன்றாக அறிந்து
யான் } மிக்க தெளிவை யுடையேனாகி
எனது ஆவி } இப்படித் தெளிவுபெற்ற நான்
உள்ளே } என் நெஞ்சுக்குள்ளே

நிறைந்த ஞானம் } பரிபூர்ண ஹ்ஞானஸ்வரூபனை
மூர்த்தியாயை } உன்னை
நிம்மலம் ஆக } விசதமாக அதுபவித்து
வைத்து }
பிறந்து செத்தும் } பிறப்பதும் சாவதுமாயிருந்து
நின்று இடறும் } படுகிற அஃஞான ஸமஸா
பேதைமை } ரத்தைத் தவிர்த்துக்கொள்
தீர்த்து ஒழித் } எப் பெற்றேன்.
தேன் }

* * * ‘ஆழ்வீர்! *நாக்கு நீள்வன் ஞானமில்லை’ என்று உம்மை நீர் நிந்தித்துக்கொள்வ
தானது என்னுடைய நிகழ்தமில்லன்றே முடிந்து நிற்கிறது; உமக்கு நான் ஒரு உபகாரமும் செய்யவில்லை
போலே வருந்துகின்றேன்; நன்கு ஆராய்ந்து பாரும்; எத்தனை உபகாரங்கள் என்னால் பெற்றிருக்கிறீ
ரென்பதை அறிந்து சொல்லும்’ என்று எம்பெருமான் அருளிச்செய்ய, ‘பிரானே! சில உதவிகளை நீ
செய்ய நான் பெற்றதுண்டு; அடியோடு ஒன்றுமில்லையென்று சொல்லுகின்றேன்; பெற்றவளவு
போராது என்கிறேனத்தனை’ என்று சொல்லத் தொடங்கி, பெற்ற அளவு இன்னதென்கிறார் இப்பாட்
டில்; பெறவேண்டியதை மேற்பாட்டிலே சொல்ல விரும்புகிறார்.

(எ)

3080. கண்டுகொண்டென்கைகளார நிந்திருப்பாதங்கள்மேல்*

எண்டுகையுமுள்ள பூக்கொண்டு ஏத்தியுருந்துகந்து*

தொண்டரோங்கன்பாடியாட்சு சூழ்கடல்ஞாலத்துள்ளே*

னடுழாயின்கண்ணிவேந்தே! வந்திடகில்லாயே.

(அ)

வண் துழாயின் கண்ணி வேந்தே !	அழகிய திருத்துழாய்மாலையை புடைய நாயனே !	எத்தி உகந்து உகந்து	தோத்திரஞ்செய்து பிரமாநி மிகவும் உகந்து
கண்டுக்கொண்டு	(நெஞ்சிலை காண்கை யன் றிக் கே) கண்ணாக் கண்டு	தொண்டரோங் கள்	அடியோமான நாம்கள்
என் கைகள் ஆர	எனது னைகள் ஆவல் திரும் படி.	பாடி ஆட	பாடுவதாடுவதாம்படி.
நின் திரு பாதங் கன்மேல்	உனது திருவடிகளின்மீது	கடல்குழ் ஞாலத் துள்ளே	கடல்சூழ்ந்த இந்நிலவுலகுக் குள்ளே
எண் திசையும் உள்ள பூ கொண்டு	எங்குமுள்ள புஷ்பங்களை சேகரித்துக்கொண்டு	வந்திட கில்லாயே	{ (என்கண் முகப்பே) வந்து நிற்கமாட்டே னென்கிறேயே!

* * * காணப்பெறும் பட்டினி கிடக்கின்ற கண்கள் பட்டினி தீரும்படி காணவேணும்; கைகளின் விடாய்தீர உன் திருவடிகளிலே எண்டிசையுமுள்ள பூக்களையும் கொண்டு தூவவேணும்; அத்தாலே உன்னுடைய திருவுள்ளம் உகக்க, அவ்வுகப்புக்கண்டு அடியோங்கன் உகந்து, அவ்வுகப்புக் குப் போக்குவீடாகப் பாடவும் ஆடவும் வேணும். இப் பிரமாற்றங்களுக்கு கெல்லாம் ஏகாந்தமாகத் திரு நாட்டிலே கொண்டுபோகிறேனென்னவொள்ளாது; இப்பேறு கடல்குழ் ஞாலத்துள்ளே யாகவேணும்; அங்கு நித்ய ஸூரிகளுக்கு வேலை ஸாதிக்கிறபடியே *தோளினேமேலும் கன்மாரின் மேலும் சுடர்முடி மேலும் தாளினேமேலும் புனைத் தண்ணந்துழாய் மாலையோடே வந்து காட்சி நக்தருளவேணும்; இப் படி எத்தனைநாள் பிரார்த்தித்த விடத்திலும் வந்தருள்கின்றிலையே. நான் பெறுதது இத்தனையே யென்று ராயிற்று. (அ)

3081. இடகிலேனொன்றட்டகில்லேன் ஐம்புலன்வெல்லகில்லேன்*

கடவனுகிக்காலந்தோறும் பூப்பறித்தேத்தகில்லேன்*

மடவன்னொஞ்சம்காதல்கூர வல்லியையேனாபர்ப்பாய்*

தடவுகின்றேனெங்குக்காண்பன் சக்கரத்தண்ணிலையே ?

(க)

ஒன்று இடகி லேன்	{ இரந்தாரிக்கு ஒரு பிச்சையும் (இடத்தியேன் ;	(இப்படி அகிஞ்சுசுறையிருக்கச் செய்தேயும்)	{ மூர்க்கத்தனமும் கடினத் சம்
ஒன்று அட்டகில் லேன்	{ (தாழறித்தவர்களுக்குச்) சிறிது (தண்ணீரும்) வார்த்தறி யேன் ;	மடம் வல் நெஞ் சம்	{ தன்மையும் பொருந்தின நெஞ்சானது
ஐம் புலன்	இத்திரியங்க ழைந்தையும்	காதல் கூர	ஆசை விஞ்சிவரப்பெற்று
வெல்ல கில்லேன்	பட்டியேயாதபடி அடக்கி யாண்டறியேன் ;	வல் வினையேன்	மறாபாடியான நான்
கடவன் ஆகி	நியதிபுடையவனாகி	அயர்ப்பு ஆய்	அவிவேகியாய்
காலம் தோறும்	உரிய காலங்களிலே	சக்கரத்து அண்ணலை	{ சக்கரபாணியான எம்பெரு மாலை
பூ பறித்து எத்த கில்லேன்	{ புஷ்பங்களை ஸம்பாதித்து அர்ச்சித்துத் துதித் தறியேன் ;	தடவுகின்றேன்	காணத் தேடுகின்றேன் ;
		எங்கு காண்பன்	எங்கே காணக்கடவேன் ?

* * * எம்பெருமான்மேலே பழியிட்டப் பயன் என் ? அவனைக் காண்கைக்கு உபாயமாக பகவத்தினை முதலான சாஸ்தாங்களிலே கூறப்பட்ட கர்மயோகாதிகளுள் ஒன்றிலும் அவ்வாய்மில்லாதிருக் கின்ற நான் கிடந்து கப்பிடுவதில் என்ன பரயோஜனம் ? என்று தம்மில்லாம சொல்லிக்கொள்ளுகிரா யிருக்கிறது. இடகிலேன் என்றது—“ ஐயமும் பிச்சையும் ஆத்தனையும் கைகாட்ட ” (475) என்கிறபடியே ஒருவர்க்கு ஒரு பிச்சையிட்டறியேன் என்றபடி. அட்டகில்லேன் என்றது தாழறித்து வந்தவர்களுக்குத் தண்ணீர் வார்த்தறியேன் என்றபடி. இங்ஙனே சில காரியங்கள் செய்திருந்தால் கர்மயோகத்திலே கணக் கடைக்கலாம் ; அதற்கு வழியில்லையாயிற்று என்கை. (க)

3082. சக்கரத்தண்ணிலையென்று தாழ்ந்துகண்ணீர்த்தும்ப*

பக்கம்நோக்கினிந் தலந்தேந் பாவியென் காண்கின்றிலேன்*

மிக்கஞானமூர்த்தியாய வேதவிளக்கினை*என்

தக்கஞானக்கண்களாலே கண்டதெழுவுவனே.

(ஈ)

சக்கரத்து அண் ணலே என்று	{ கையும் சக்கரமுமான அமு கைக் காட்டி என்னை யிறி படுத்திக் கொண்டவனே ! என்று சொல்லி	தாழ்ந்து	{ அதுபவம் கிடைக்கப்பெருத கிலேசத்தை உடைத்து
		கண் நீர் ததும்ப	கண்ணீர் மல்க

பக்கம் கோக்கி நின்று அலந்தேன் பாஸ்யேன்	{ சுற்றும் பார்த்து நின்று தளர்ந்தவனுள் பாவியான நான்	வேதம் விளக்கினேன்	{ வேதமாகிற தீபத்தாலே காணப்படுமவனுள் எம்பெருமானே
காண்கின்றிலேன் (காணக் கிடக்காதவனை மறந்துவிடலாமென்று பார்த்தாலோ)	{ காணப்பெறுகின்றிலேன்; பார்த்தாலோ)	என் தக்க ஞானம் கண்க ளாலே கண்டு தழுவு வனே	{ எனக்கேற்ற ஞானமாகிற கண்ணாலே கண்டு தழுவிக்கொண்டே யிருக்கிறேனே ! (எப்படி மறக்கமுடியும்?)
மிக்க ஞானம் மூர்த்தி ஆய	{ மிகுந்த ஞானஸ்வரூபனாய்		

* * * கையுந்திருவாய்மொழியுமான அழகைக்காட்டி என்னை யிருபடுத்திக்கொண்டவனே ! என்று சொல்லித் தரைப்பட்டுக் கண்களில் நீர் பெருகப்பெற்றேன்; எந்தப் பக்கமாக வருகின்றானோவென்று பக்கந்தோறும் கோக்கினேன்; மஹாபாஸ்யாகையாலே காணப்பெற்றிலேன், காணுவிட்டால் மறந்து மிழைக்கலாமே; நெஞ்சில் பிரகாசியாமலிருந்தாலன்றோ மறக்கலாம்; பரிபூர்ணமான ஞானத்தையே வடிவாகவுடையனாய் வேதவேதமுயிருக்கிற அப்பெருமானே மறவாமலிருப்பதற்கு உபபாக எனக்குத் தகுந்தாப்போலே ஒரு ஜ்ஞான திருஷ்டியுண்டாகி அத்தாலே கண்டுதழுவுமபடியாயேயுள்ளது; மறக்கவும் வழியில்லை, தரிக்கவும் வழியில்லை என்றராயிற்று. (க0)

3083. தழுவிநின்றகாதல்தன்னால் தாமரைக்கண்ணன் தன்னை*
குழுவமாத்தென்றகுருகூர் மாறன்சடகோபன்* சொல்
வருவிலாதவொன்மழிகள் ஆயிரத்துளிப்பத்தும்*
தருவப்பாடியாடவல்லார் வைகுந்தமேறுவரே. (கக)

தழுவி நின்ற காதல் தன்னால்	{ விட்டு நீங்காத (பகவததுபவத்திலுள்ள) ஆசையினாலே, தாமரைக்கண்ணன் தன்னை செந்தாமரைக் கண்ணனுள் எம்பெருமானைக் குறித்து குழுவ மாடம் நிரண்ட மாடக்களையுடைய தென் குருகூர் மாறன் சடகோபன் சொல்	{ வழு இலாத ஒன் தமிழ்கள் ஆயிரத்துள் இ பத்தும் தழுவ பாடி ஆட வல்லார் வைகுந்தம்ஏறுவர்	{ குறையற்ற அழகிய தமிழ்ப்பாஷையினு லாகிய ஆயிரம் பாட்டினுள் இத்திருவாய்மொழியை கருத்தோடுகூட இசைபாடி களித்துக்கூட்டாதவல்லவர்கள் திருநாட்டில் - ஏறப்பெறுவர் கள்.
------------------------------	---	--	---

நான்காம் பத்து எட்டாந்திருவாய்மொழி—ஏறாளுமிறையோனும்

கேட்டாரெல்லாரும் நீரம்படியாகக் கீழ்த்திருவாய்மொழியிலே ஆழ்வார் கூப்பிடச் செய்தேயும் எம்பெருமான் வந்து நுகங்காட்டிற்றிலன். அதனால் எம்பெருமான் தம்மை வேண்டாமென்று வெறுத்திருப்பதாக நிச்சயித்தார். அவனுடைய வெறுப்புக்கு இலக்கான இந்த ஆத்மாவும் ஆத்மீயங்களும் நமக்கு ஏதுக்கு? அவனுக்கு வேண்டாதவை நமக்குத்தான் வேணுமோவென்று ஆத்மாத்மீயங்களையெல்லாம் உபேகஷிக்கிற இத்திருவாய்மொழியில்.

3084. ஏறாளுமிறையோனும் திசைமுகனும் திருமகளும்*
கூறாளும்தனியுடம்பன் குலங்குலமா அசுரர்களை*
நீரகும்படியாக நிருரித்துப்படைதொட்ட*
மாறான் கவராத மணிமாமைகுறையிலமே. (க)

ஏறு ஆளும் இறையோனும் திசைமுகனும் திருமகளும்	{ விருஷபவாணனான சிவமிரானும் நான்முகனும் பெரிய மிராட்டியாரும்	நீறு ஆகும்படி ஆக நிருமித்து படை தொட்ட மாறு ஆளன் கவராத மணி மாமை குறையு இலம்	{ கடுநீராகிய யொழியும்படியாக ஸங்கல்பித்து (அவ்வளவேயன்றிக்கே) ஆயுதங்கொண்டும் காரியஞ் செய்த எதிர் த்தலையுடையனுமான எம்பெருமான் விரும்பாத அழகிய நிறத்தில அபேகையுடையோமல்லோம்.
கூறு ஆளும் தனி உடம்பன் அசுரர்களை குலம் குலம் ஆ	{ 'இன்ன இடம் இன்னாருடை யது' என்று பங்கிட்டுக் கொண்டு வளர்க்கப்பெற்ற விஷ்ணுமான் திருமேனியை வுடையவனும் அசுரர்களை கூட்டக்கூட்டமாக		

* * * ஸௌசீலயமே வடிவெடுத்த எம்பெருமான் விரும்பாத அழகிய நிறம் எனக்கு எதற்கு? என்றிறுள். ஆரம்பிக்கும்போதே “ஏறாருமிறையோன் கூருளுள் தனியுடம்பன்” என்றது ஒரு தாமரை தெய்வத்துக்கு எந்தான திருமேனி எனக்கு அரிதாவதே! என்ற வகுத்தத்தைக் காட்டுமென்க. “வேதாத்மா விஹகேச்வரஃ” என்கிறபடியே வேதஸ்வருமியான பக்ஷிராஜனை வாஹநமாகக் கொண்ட எம்பெருமான் முன்னே ஈட்டிலுந்துவானவொரு ஏறாதை வாஹனமாகக்கொண்டு திரிகின்ற உருத்திரனும், நான்முகனும், ஸ்ரீமஹாலக்ஷ்மியும் ஆகிய இவர்கள் கூறிட்டு ஆறும்படி அக்விதீயமான திருமேனி படைத்த பெருமான் என்றது—அவனுடைய ஸௌசீலயமென்றும் மஹாருணத்தை யதுபவித்துப் பேசினபடி.

கவராதாணிமாமை = அப்படிப்பட்ட பெருமான் ஒடிவந்து மேல்விழுந்தாலன்றோ இவ்வழகிய நிறம் எனக்கு உத்தேசியமாவது; அல்லாதபோது இது எனக்கு ஹேயமேயாகும். இந்த நிறமில்லையென்று நான் அழுகிறேனே வென்கை.

குறையு என்பதற்கு லக்ஷணையால் அபேக்ஷிதம் என்று பொருளாகும். குறைவிடம்—அபேக்ஷையுடையோமல்லோம்; வேண்டியதில்லை என்றவாறு. (க)

3085. மணிமாமைகுறைவில்லா மலர்மாதருறைமார்பன்*

அணிமானத்தடவரைத்தோள் அடலாழித்தடக்கையன்*

பணிமானம்பிழையாமே அடியேனைப்பணிகொண்ட*

மணிமாயன் கவராத மடநெஞ்சால்குறைவிலமே.

(உ)

மணிமாமை	{ அழகிய நிறம் நிரம்பி யிருக்கப்பெற்ற	பணி மானம்	{ கைக்கரிய வுருத்திகள் தப்பாத
குறைவு இல்லா	{ மூககளான பெரியயிராட்டியார்	பிழையாமே	{ படி.
மலர் மாதர்	{ மூககளான பெரியயிராட்டியார்	அடியேனை	{ அடியேனை
உறை மார்பன்	{ நித்யவாஸம் பண்ணப்பெற்ற திருமார்பையுடையவனும்.	பணிகொண்ட	{ கிங்கராக ஆக்கிக்கொண்டவனும்
அணி மானம் தடவரைதோள்	{ அழகியதாய்ப் பெருத்த உருண்டு மலைபோன்றுள்ள திருத்தோள்களையுடையவனும்	மணி மாயன்	{ நீலமணிவண்ணனுமான எம்பெருமான்
அடல் ஆழி தடக்கையன்	{ திஷ்ணமான திருவாழியைப் பெரியதிருக் கையிலேயுடையவனும்	கவராத	{ விரும்பாத
		மட நெஞ்சால் குறைவு இல்லம்	{ விதேயமான நெஞ்சில் அபேக்ஷையுடையோமல்லோம்.

* * * “மணிமாமை குறைவிலமே” என்று நான் வெறுத்ததுபோலே வெறுக்கவேண்டாம் நித்யவாஸம்சேஷம் பெற்றிருக்கிறவனும், பூஷ்பத்தில் பிரிமளத்தையே வடிவாக வகுத்தாற்போலே ஸௌகாமியத்தில் சிறந்திருக்கிறவனான பெரியயிராட்டி. நித்யவாஸம் பண்ணப்பெற்ற திருமார்பையுடையவனும், அழகிய பருத்த திருத்தோள்களையுடையவனும், பிராட்டியும் தானுமான சேர்த்திக்கு அஸ்தாரே பயஸங்கை பண்ணி மங்களாசாஸைபரனுயிருக்கும் திருவாழியாழ்வானைக் கையிலேந்தினவனும், இனையபெருமானை அடிமைகொண்டாப்போலே ஏற்கனவே என்னையு மடிமைகொண்டவனும், நீலமணிபோன்றழகிய வடிவு படைத்தவனுமான பெருமான் விரும்பாத நெஞ்சு எனக்கு வேண்டாவென்கை. (உ)

3086. மடநெஞ்சால்குறைவில்லா மகன்தாய்செய்தொருபேய்ச்சு*

விடநஞ்சமுலைகவைத்த மிருஞானச்சிறுகுழவி*

படநாகத்தனைக்கிடந்த பருவரைத்தோள்பரம்புருடன்*

நெடுமாயன்கவராத நிறைவினல்குறைவிலமே.

(ஈ)

மட நெஞ்சால்	{ நெஞ்சில் நெகிழ்ச்சியைப்	படம் நாகம்	{ படமெடுத்த நாகமாகிற
குறைவு இல்லா	{ பரிபூர்ணமாகக்கொண்ட	அணை கிடந்த	{ படுக்கையிலே சயனிப்பவனும்
தாய் மகள்	{ யசோதையாகிய தாயாகத்	பருவரை	{ பெரியமலைபோலே வளர்ந்த
செய்த	{ தன்னை யாக்கிக் கொண்ட	தோள்	{ தோள்களை யுடையவனும்
ஒரு பேய்ச்சி	{ பூதனை யெகிறவொரு பேய்ச்சியினுடைய	பரம்புருடன்	{ புருஷோத்தமனாகப் பரளித்தி பெற்றவனும்
விடம் நஞ்சம்	{ கொடியவிடம் பெருந்திய	நெடு மாயன்	{ எல்லைகடந்த ஆச்சரிய குண
முலை	{ முலையை		{ சேஷத்தங்களை யுடைய
கவைத்த	{ உறிஞ்சியுண்டவனும்	கவராத	{ விரும்பாத
மிரு ஞானம்	{ மிக்க ஞானத்தையுடைய	நிறைவினல்	{ ஆட்கத்தில் அபேக்ஷையுடைய
சிறுகுழவி	{ சிறுகுழந்தையானவனும்	குறைவு இல்லம்	{ யோமல்லோம்.

ஆனார்பார்க்குதியான பூதனைக்கு “மடநெஞ்சால் குறையில்லா” என்று விசேஷணமிட்டது ஏன்? என்னில்; அப்பூதனை தன்னுருவத்தை மறைத்து யசோதைப் பிராட்டிபோல் பாவனைகாட்டி வந்தானாகையாலே தாய்போலப் பரிவல ஏற்றிக்கொண்டு வந்தாளென்றவாறு. “பெற்றதாய்போல் வந்த பேச்சி பெருமுலையூழி உயிரை வற்றவாங்கியுண்டவாயான்” என்றார் திருமங்கை யாழ்வாரும்.

நிறைவினில் குறையிலும் = நிறைவு என்பது பூர்த்தி; இங்கு ஸ்தீர்த்வ பூர்த்தியைச் சொல்லுகிறது. அதாவது அடக்கம். எம்பெருமானாகவே வந்து திருவுள்ளம் பற்றுவுவென்று எண்ணி இதவரை அடக்கத்தோடிருந்தேன்; இனி அதை விட்டுத் தொலைக்கவேண்டியதேபோலும் என்றவாறு. (க)

3087. நிறைவினில்குறையில்லா நெடும்பனைத்தோள்மடப்பிண்ணை*
பொறையினில்முலையனைவான் பொருவிடையேழுடர்த்துகந்த*

கறையினிர் துவருடுக்கை கடையாவின்கழிகோல்கை*

சறையினிர்கவராத தளிர்நிறத்தால்சுறையிலமே.

(ச)

நிறைவினில் } குறையற்ற ஸ்தீர்த்வ பூர்த்தி
குறைய இல்லா } யுடையவனும்
நெடும்பனை } நீண்டு பணைத்த தோள்களை
தோள் } யுடையவனும்
மடம் } அறிந்தும் அறியாமையாகிற
மடப்பம்பொருந்தியவன
மடம் } மாண
மடப்பிண்ணை } மடப்பிண்ணையினுடைய
முலை அணை } திருமுலைத்தடத்தோடு சேரு
வான் } கைக்காக
[மணப்பதற்காக]
பொறையினில் } வருத்தங்களைப்பொறுத்த
பொரு விடை } திருந்து
ஏழ் அடர்த்து } கொடிய விரஷப்படுகளைமுழ
உகந்த } யும் நெரித்து மகிழ்ந்தவனும்

கறையின் ஆர் } (நாவல்முதலிய காட்டுப் பழங்
துவர் உடுக்கை } களை) கறை மிகுந்த துவர்
கடையா } பால்கற்க்கும் மூங்கிற குழாயையும்
கழிகோல் } வீசுகோலையும்
கை } கையிலே உடையவனும்
சறையினிர் } தன்உடம்பைப்போனைவனு
மான் எம்பெருமான்
கவராத } விரும்பாத
தளிர்நிறத்தால் } தளிர்நிறத்தால் செவ்வி
சுறைய இலம் } தான நிறத்தில் விரும்பமுடையோமல்லோம்.

* * *—மடப்பிண்ணைப் பிராட்டியைப் பெறுதற்காக எருதேழேட்டத்த பெருமான் விரும்பாத செவ்வியநிறம் எனக்கு எதுக்கென்கிறான். பலபல காட்டுப்பழங்களைப் பறித்துத் துணியிலே கட்டிக் கொண்டு தின்பதைவால் கறையினிர் துவருடுக்கை எனப்பட்டது. இங்கே ஈட்டு ஸ்தீர ஸூதிகாணமின்; “இடையர் காட்டுக்குப் போம்போது முன்கிழியாமைக்கு உடுக்கும் உடைத் தோலைச் சொல்லுகிறது. ....காட்டில் பழங்களைப் பறித்திகையாலே கறைமிக்கிறக்கும்; அத்தாலே கறைமிக்க தவராயிற்று உடுக்கை.”

கடையாவின்கழிகோல் = கடையாவோடு சேர்ந்த கழிகோல் என்றபடியாய், கடையாவும் கழிகோலும் என்றதாம். பால்கற்பதற்குக் கொள்ளும் மூங்கிற குழாய்ப் பாத்நிரம் கடையா எனப் பெயர் பெறும். கழிகோல்—ஸ்வாதினப்பாத பசுக்களை நியமிப்பதற்காக வைத்துக்கொள்ளும் கோல் அன்றிக்கே, முன்னணைக்கன்று பசுக்களோடே போனால் முலையுண்ணமைக்கு, கொறுக்கோலென்று அதன் மூஞ்சியிலே கட்டிவிடுவார்கள் : அதைச் சொன்னதாகவுமாம்.

சறையினிர் = இடையர்கள் அரையிலே கட்டிக்கொள்வதொரு மணி யுண்டு; சறைமணி யென்று அதற்குப் பெயர். “இடையர் அரையிலே கோத்துக் கட்டி முன்னே போகாநின்றால் அந்தத் தவிரியையே பசுக்களெல்லாம் ஓடிவரும்படியா யிருப்பதொன்று;” என்கிற ஈட்டு ஸ்தீர ஸூதிகியும் காண்க. அந்த மணியை யுடையவன் என்கை. அன்றிக்கே, சறை என்று தாழ்வு; இடக்கை வலக்கையறியப் பெருமே தாழ்ந்த இடைக்குலத்திலே யிறந்தவன் என்றதாகவுமாம். அன்றிக்கே, சறை யென்று சரம்யிரிடுக்கையாய், உடம்பைப் பேணுதிருக்கிறவன் என்றதாகவுமாம். (ச)

3088. தளிர்நிறத்தால்சுறையிலல்லாத் தனிச்சிறையில்விளப்புற்ற*

இனிமொழியான் காரணமாக் கிளரரக்கன் நகரெரித்த*

கனிமலர்த்துழாயலங்கல் கமழ்முடியுன்கடல்நூலத்த*

அவிமிக்கான்கவராத அறிவினில்குறையிலமே.

(ரு)

தளிர்நிறத்தால் } தளிர்நிறத்தால்
குறைய இல்லா } பரிபூரணியாய்
தனிச்சிறையில் } தனிச்சிறையிருந்ததனால் ப்ர
விளப்புற்ற } வித்தி பெற்றவளாய்

இனி மொழியான் } காரணமாக்
கிளரரக்கன் } கிளரரக்கன்
நகரெரித்த } கிளரரக்கன்
கனிமலர்த்து } கனிமலர்த்து
ழாயலங்கல் } ழாயலங்கல்
கமழ்முடியுன் } கமழ்முடியுன்
கடல்நூலத்த } கடல்நூலத்த

கிளர் அரக்கன் நகர் எரித்த	{ செருக்கனான இராவண னுடைய பட்டணத்தை கெடுப்புக்கு இரையாக்கின வனும்	கடல் ஞாலத்து	கடல்சூழ்ந்த மண்ணிலகில்
களி மலர் துழாய் அலங் கல் கமழ் முடியன்	{ தேதியுடைய மலரோடு கூடின திருத்துழாய் மாலை யாலே பரிமளிக்கின்ற திரு முடியை யுடையவனும்	அளி மிக்கான்	{ மிருந்த அன்பையுடையவனு மான எம்பெருமான்
		கவராத	விரும்பாத
		அறிவினல்	{ அறிவில் அபேகையுடையோ மல்லோம்.
		குறைவு இல்லம்	

* * *—இராமபிரானுடைய சேஷத்திற்கு உறுப்பல்லாத அறிவு எனக்கு வேண்டாவென்
கிறேன். ஸீதாபிராட்டியைக் குறிக்கவேண்டு மிவ்விடத்தில் தனிச்சிறையில் வீண்புற்ற என்மறஞ்சி
செய்தது அப்பிராட்டியினுடைய ஒப்புயர்வற்ற பிரபாவாதிருடயத்தை வெளியிடுதற்கேயாம். தேவதேவ
திவ்யமஹிஷிபாளன் தன் பெருமையைபுழை சிறையிருப்பின் தன்மையையும் பாராத, தேவன்தீர் களின்
சிறையை விடுவீக்கைக்காகப் பிராட்டி தான் சிறையிருந்தது கருணையின் மிகுதியாலாகும்த்தனை.

கடல் ஞாலத்து அளிமிக்கான் = இந்த ஸம்ஸார மண்டலத்திலே மிருந்த அருளையுடையவன்
என்கை. பரமபதவாஸத்திற்காட்டிலும் இந்நிலவுலகில் வளிப்பதே எம்பெருமானுக்கு மிகவும் பரியம்
என்றவாறு. (ரு)

3089. அறிவினல்குறைவில்லா அகல்ஞாலத்தவரறிய*
நெறியெல்லாமெடுத்துரைத்த நிறைஞானத்தொருமுர்த்தி*
குறியாமாணுருவாகிக் கொடுங்கோளால்நிலங்கொண்ட*
கிறியமான்கவராத கிளரொளியால்குறைவில்லே. (சு)

அறிவினல்	{ 'நமக்கு அறிவுஇல்லையே'	கொடு கோளால்	{ (மாவலியை வஞ்சிக்கையாகிற குறைவு இல்லா
அகல் ஞாலத் தவர் அறிய	{ விரிவான கிலவுலகெள்ளா ரணைவரும் அறியும்படியாக	நிலம் கொண்ட	{ பூமியைத் தன்னதாக்கிக் கொண்ட
நெறி எல்லாம்	{ (கருமயோகம் முதலிய) நை லோபாயக்களையும்	கிறி	உபாயஜ்ஞனான
எடுத்து உரைத்த நிறை ஞானம்	{ ஸாரமாகவெடுத்தருளிச் செய்த பரிபூர்ண ஞானத்தையுடைய	அம்மான்	எம்பெருமான்
ஒரு ஸூர்த்தி	{ விலக்கணஸ்வாமியாய்.	கவராத	விரும்பாத
குறிய மான்	{ வாஹ ப்ரஹ்மசாரி வேஷத் தையுடையன	கிளர் ஒளியால்	{ மிருத்த லாவண்யத்திலிருப்ப குறைவு இல்லம்
உரு ஆகி			முடையோமல்லோம்.

* * *—தன்னைப் பெறுதற்கு உபாயமானவற்றை யெல்லாம் தானே அருளிச்செய்து, ஹிதோ
பதேசத்திற்குப் பாங்கல்லாதவர்களைத் தன் அழகாலே வசப்படுத்திக் கொள்பவனான பெருமான் விரும்
பாத லாவண்யம் எனக்கு எதற்காக? என்கிறேன். “அறிவினல் குறைவில்லா அகல்ஞாலத்தவர்” என்
பதற்கு ‘அறிவினல் பரிபூர்ணர்களான இவ்வுலகத்தவர்கள்’ என்று பொருளென்று. ‘நமக்கு அறிவு
இல்லையே!’ என்று குறைபட அறியாதவர்கள் என்றபடி. ‘நமக்குச் சோறில்லையே, தண்ணீரில்லையே,
துணாமணியில்லையே!’ என்று குறைபடுவர்கள்; அறிவு இல்லையே’ என்றுமாத்நிரம் குறைவுபடுவ
தில்லை ஸம்ஸாரிகள்.

பகவத்திதை அர்ஜுனனை நோக்கி அவதரித்ததாயினும், அவனை ஒரு வீரபாஜமாக நிறுத்தி அஸ்ம
நாதிகளுக்குமாக அது அருளிச்செய்யப்பட்டதாகையாலே “அகல் ஞாலத்தவரறிய நெறியெல்லாமெடுத்
துரைத்த” என்றார். காம் ஜ்ஞான பக்தி ப்ரபத்திகளும், அவதாரரஹஸ்யஜ்ஞானம், புருஷோத்தம
வீத்யை முதலானவைகளும்மன உபாயங்களெல்லாவற்றையும் திருவுள்ளம்பற்றி “நெறி யெல்லாம்”
என்கிறார். (சு)

3090. கிளரொளியால்குறைவில்லா அரியுருவாய்க்கிளர்ந்தெழுந்து*
கிளரொளியஇரணியனது அகல்மாப்பம்சுழித்துகந்த*
வளரொளியகனலாழி வலம்புரியன்,மணிரீல*
வளரொளியான்கவராத வரிவனை யால்குறைவில்லே. (எ)

கிளர் ஒளியால்	{ கிளர்கின்ற தேஜஸ்ஸு நிரம்	அகல் மாப்பம்	விசாலமான மாப்பை
குறைவு இல்லா	{ பப்பெற்ற	சுழித்து	{ இருமினவாக்கித் திருவுள்ள
அரி உரு ஆய்	{ நாகிக்கழர்ந்தியாய்	உகந்த	{ முகந்தவனும்,
கிளர்ந்து எழுந்து	{ சிறிக்கொண்டு தோன்றி,		
கிளர் ஒளிய	{ மிக்கதேச பொருந்திய இரணி	வளர் ஒளிய	{ வளர்கின்ற ஜ்வாலையை
இரணியனது	{ யனுடைய		யுடைய

கனல் சூழி	{ நெருப்புப் போலே மிருக்கிற	கவராத	விரும்பாத
வலம்புரியன்	{ சக்கரத்தையும்		
	{ சங்கையுமுடையவனும்,	வரி வளையால்	{ அழகிய வளையில் அபேகை
நீலம் மணி வளர்	{ நீலத்தன்ம போன்று விளங்கு	குறைவு இல்லம்	{ யுடையோமல்லோம்.
ஒளியான்	{ கின்று திருமேனி விளக்		
	{ கத்தைபுடையனுமான		
	{ பெருமான்		

* * *—கிளர்ந்த வொளி குறைவின்றிக்கேயிருக்கிற நரஸிம்ஹமூர்த்தியாய்ச் சேறிக்கொண்டு தோற்றி இரணியனுடைய அகன்ற மார்க்கைக்கிழித்து 'சிறுக்கனுடைய விரோதி தொலைப்ப' பெற்றேன்' என்று திருவுள்ளமுடந்தவன். வளரோளிய கனலாழி. வலம்புரியன் = இரணியனது உடல் நரஸிம்ஹனுடைய திருக்கங்களுக்கே இரைபோரப் பெருமையாலே தியயாபுதங்களுக்கு இங்குக் காரியமேயில்லை யாயிற்று; 'இங்கு நமக்கு ஒன்றும் இரை கிடைக்கவில்லையே!' என்கிற சேற்றத்தினால் சங்கும் சக்கரமும் கதகதென்று வயிற்றெகிறபடி. அப்படிப்பட்ட எம்பெருமான் விரும்பாத—(அதாவது) அவன் வாங்கித் தன் கையில் இடங்கொள்ளாத வளை எனக்கு வேண்டா என்னுளாயிற்று. (எ)

3091. வரிவளையால்குறைவில்லாப் பெருமுழக்காலடங்காரை*
எரியமுலம்புகவூதி இருநிலமுன் துயர்தவிர்த்த*
தெரிவரியசிவன்பிரமன் அமரர்கோன்பணிந்தேத்தும்*
விரிபுகழான்கவராத மேகலையால்குறைவில்லே. (அ)

முன்	{ முன்பெருகாலத்தில	துயர்	{ (பெரும்பாத்தினுண்டான)
வரி வளையால்	{ வரிவளையுடைய சங்கில் கின்று	தவிர்த்த	{ கஷ்டத்தை
	{ முண்டான	தெரிவு அரிய	{ போக்கினவனும்,
குறைவு இல்லா	{ மிகப்பெரிய கோஷத்தினாலே	சிவன் பிரமன்	{ (இவ்வுபகாரத்திற்காக) அரிய
பெரு முழக்கால்	{ கிளர்ந்தெகிற (பயமாகிற)	அமரர் கோன்	{ முடியாத சிவன் பிரமன்
எரி அழலம்	{ அக்கியானது	பணிந்து ஏத்தும்	{ இந்நிரன் ஆகிய இவர்கள்
	{ பகைவர்களிடத்துப் புழம்படி	விரி புகழான்	{ வணங்கித் துதிக்கப்பெற்ற
அடங்காரை புக	{ யாக	கவராத	{ பரந்த புகழையுடையது
ஊதி	{ (சங்கை) ஊதி	மேகலையால்	{ மான எம்பெருமான்
இரு நிலம்	{ விசாலமான பூமண்டலத்தி	குறைவு இல்லம்	{ விரும்பாத
	{ னுடைய		{ அரைவடத்தில்
			{ அபேகையுடையோமல்
			{ லோம்.

* * *—மண்ணின்பாரம் நீக்குதற்கே வடமதுரைப் பிறந்து விரோதிகளைத் தொலைத்து அமரர்கள் துதிக்க நின்ற பெருமான் விரும்பாத மேகலை எனக்கு ஏதுக்கென்கிறன். வரிவளையால் என்கிற பதம் 'குறைவில்லா' என்பதில் அவையிப்பதன்று, 'பெருமுழக்கால்' என்பதில் அவையிப்பதாகும்; பூரிபாஞ்சுனியத்தாலுண்டானஹாகோஷத்தாலே' என்றபடி. "படைபோர்புக்கு முழங்கும்பாஞ்சுனியம்" என்கிறபடியே பாஞ்சுசன்னியம் முழங்கினவளவிலேயே எதிர்கள் குடல்முழம்பிக் குமுறிப் போவார்கள். பாரதபுத்தம் முதலிய பிரகரணங்களில் இதன் பெருமை அறியத்தக்கது.

[தேவிரிய இக்காதி.] எம்பெருமான் எங்கெங்கு வெற்றிபெற்று நிற்கின்றானோ அங்கங்கெல்லாம் சிவனும் பிரமனும்நின்றனும் முதலானவர்கள் பணிந்து ஏத்துவார்கள்; அப்படி அவர்கள் ஏத்துவது பரபரனை எம்பெருமானுக்கு ஒரு பெருமையன்றாகிலும், துர்மானம் கொண்டாடத்திரியும் அத்தெய்வங்கள் அந்த துர்மானம் தவிர்த்து காலவிசேஷங்களிலே எம்பெருமானைப் பணிந்தேத்தாத அவர்களுக்கும் ஸ்வரூபலாபமாய் எம்பெருமானுக்கும் ஒருவாறு ஸந்தோஷகரமாயிருக்கையாலே ஆழ்வார்கள் அதனை ஒரு பொருளாக எடுத்துக் கூறுவார்கள். மேகலை—ஜெவனா என்ற வடசொல் திரியு. (அ)

3092. மேகலையால்குறைவில்லா மெலிவுற்றவகலக்குல்*
போகமகன்புகழ்த்தந்தை விறல்வாணன்புயம் துணித்து*
நாகமிசைத்துயில்வான்போல் உல்கெல்லாநகன் கொடுங்க*
யோகனைவான்கவராத உடம்பினால்குறைவில்லே. (க)

மே கலையால்	{ உடையழகினால் குறையற்ற	அகல் அல்லல்	{ அகன்ற நீதம்ப ப்ரதேசத்தை
குறைவு இல்லா	{ வளும்		{ யுடையவளும்
மெலிவு உற்ற	{ ஸுகுமாரத்தன்மை பொருத்	போகம்	{ போகத்திற்குரியவனுமான
	{ தியவளும்	மகன்	{ உஷையென்றும் பெண்ணுக்கு

தந்தை	தகப்பனென்கிற	உலகு எல்லாம்	ஸகலலோகமும்
புகழ்	புகழையுடையனாய்	நன்கு ஒதிங்க	நன்மையிலே சேரும்படி.
வீறல்	பலிஷ்டனான	யோசு அணை	உபாயசிந்தை பண்ணுவனான
வாணன்	பாணஸாரானுடைய	வான்	எம்பெருமான்
புயம்	தோள்களை	கவராத	வீரும்பாத
துணித்து	அறுத்தொழித்தவனாய்,	உடம்பினால்	உடம்பில் அபேகையுடையோ
நாகம் மிசை	ஆகிசேஷன்மீது	குறைவு இல்ம்	மல்லோம்.
துயில்வான்போல்	உறங்குவான்போலே		

* * *—வாணனுமீரம் தோள் துணித்த பெருமான் வீறும்பாத உடம்பு எனக்கு ஏதாக்கு? என்கிறான். “மேகலையால் குறைவில்லா” என்பது பாணஸாரபுத்திரியான உஷைக்கு அடைமொழி. மேகலா என்பதைக் கீழ்ப்பாசுரத்தின்போலே டிபெனாஎன்னும் வடசொல்லின் திரிபாகக்கொள்ளவமாம்; அன்றி, ‘மே-கலையால்’ என்று இரண்டு சொல்வடிவமாகக்கொண்டு, வீறும்பத்தக்க [கலை] வஸ்தரத்தினால் என்று கொள்ளவமாம். மேம்பாடுடைய கலையினால் என்னவமாம்.

அல்லுல்—மத்யப்ரதேசம். அல்லுலென்று பெண்குறியையே சொல்லுவதாகப் பலர் பிரமித்திருப்பதுண்டு. திருக்கோவையார் முதலிய தூல்களில் சிற்சிலவிடங்களில் அப்பொருளில் பிரயோகம் கண்டாலும் அநுரிச்செயல்களில் காண்கிற பிரயோகம் அப்பொருளில் அல்ல. “திருமலிந்து திகழ் மார்வு தேக்கவந்தென்னல்குலே” என்ற பெரியாழ்வார் திருமொழியும் “பூந்துகில் சேரல்குல்” என்ற பெருமான் திருமொழியும் முதலாயின காண்க. (க)

3093. உடம்பினால்குறைவில்லா உயிர்பிரிந்தமலிந்துண்டம்*

கிடந்தன போல்துணிபலவா அசுரர்குழாந்துணித்துகந்த*

தடம்புனலசடைமுடியன் தனியொருகூறமர்ந்துறையும்*

உடம்புடையான்கவராத உயிரினால்குறைவில்மே.

(இ)

உடம்பினால்	பெரியவுடம்பு படைத்த	ஒரு கூறு	{ தனது திருமேனியின் ஒரு
குறைவு இல்லா	அசுரக்கூட்டங்களை	தடம்புனல	{ பக்கத்திலே,
அசுரர் குழாம்	உயிரைவிட்டு நீங்கின பர்வத	சடை முடியன்	{ பரந்தகங்காதிர் தத்ததைத்தரித்த
உயிர்பிரிந்தமலை	கண்டங்கள் கிடந்தார்	தனி அமர்ந்து	{ ஐடாமருடத்தை யுடைய
துண்டம்	போலே	உறையும்	{ னான சிவபிரான் பொருந்தி
கிடந்தன போல்	பல்பல கண்டங்களாம்படி	உடம்பு உடை	{ வாஸம் பண்ணப்பெற்ற
பல துணி ஆ	துண்டித்து	யான்	{ திருமேனியை யுடையவனான
துணித்து	{ (ஆசிரிதவிரோதிகள் தொலைந்	கவராத	{ எம்பெருமான்
உகந்த	தனவென்று) திருவுள்ள முவ	உயிரினால்	{ வீறும்பாத
	ந்தவனாய்,	குறைவு இல்ம்	{ ஆதம்மாவில் அபேகையுடைய
			{ யோமல்லோம்.

* * *—முன்னடிகளால் எம்பெருமானுடைய விரோதிராஸை ஸாமர்த்தியம் பேசப்படுகிறது. “உடம்பினால் குறைவில்லா” என்கிற அடைமொழி அசுரர்குழாத்திலே அங்கவாதிக்கும். “ஊன்மல்கி மோடுபருப்பார்” என்கிறபடி கண்ட பொருள்களையும் தின்று உடம்பை வளர்த்திருப்பார்கள் அசுரர்கள். ஆத்மாவைப் போவியாதே தேஹபோஷணத்திலேயே கோக்குடையவர்கள் என்றபடி.

பண்டொருகாலத்தில் மலைகளெல்லாம் இறகுகளோடு கூடி வானத்திலெழுந்துநின்று நாடுகடாங் களுக்கு விநாசங்களை விளைத்திட்டனவென்றும், அப்போது தேவேந்திரன் தனது வஜ்ராயுத்தினால் அம் மலைகளின் இறகுகளைத் துணித்து வீழ்த்தனன் என்றும் தின்று உடம்பை வளர்த்திருப்பார்கள் எம்பெருமானால் துணித்து வீழ்த்தப்பட்ட அசுரர்கள் அம்மலைகளோடு ஒப்பிடத்தக்கவர்களெனக்கொண்டு “உயிர்பிரிந்த மலிந்துண்டம் கிடந்தனபோல்” எனப்பட்டது. (இ)

3094. உயிரினால்குறைவில்லா உலகேழ்தன் னுள்ளொடுக்கி*

தயிர்வெண்ணையுண்டாணைத் தடங்குருகூர்ச்சடகோபன்*

செயிரில்சொல்லிசைமலை ஆயிரத்துணிப்பத்தால்

வாயிரம்சேர்ப்பிறப்பறுத்து வையுருந்தம்நன்னுவரே.

(கக)

உயிரினால் குறைவு	எண்ணெய்ந்த ஆத்மாக்களை	தயிர்வெண்ணைய்	{ தயிரும் வெண்ணையும் அமுது
இல்லா	யுடைய	உண்டாணை	{ செய்தவனான எம்பெரு
ஏழ் உலகு	ஸம்ஸ்த லோகங்களையும்		{ மான் விஷயமாக
தன்னுள் ஒடுக்கி	{ தன்னுடைய ஸங்கல்பத்திலே	தடம் குருகூர்ச்சடகோபன்—;	
	யடக்கவேத்து	செயிர் இல்	{ குற்றமற்ற

இசை   இசையோடு கூடன
சொல்மாலே   சொல்மாலையாகிய
ஆயிரத்துள்   ஆயிரம்பாட்டினுள்ளே
இ பத்தால்   இந்நிதப்பதிகத்தினால்

வயிரம் சேர்   உரமேறின ஸம்ஸாரத்தை
மிறப்பு அறுத்து   அடியறுத்து
வைகுந்தம்   பரமபத்தை
நண்ணுவர்   கிட்டப்பெறுவர்.

* * *—இருள் தருமாஞாலத்தில் மிறப்பையறுத்துப் பரமபதம் பெறுதற்கு இத்திருவாய்மொழி ஸாதனமாயிருக்குமென்று பயனுரைத்துத் தலைக்கட்டுகிறது.

வயிரம் சேர் மிறப்பு = வேண்டாவென்று கழித்தாலும் விடாதபடி காய்ப்பு ஏறிக் கிடக்கிற ஸம்ஸாரம்.

சேயிர் இல் = சொற்குற்றமும் பொருட்குற்றமும் இல்லாத என்றபடி.

(கக)

நான்காம் பத்து ஒன்பதாந் திருவாய்மொழி—நண்ணுதார் முறுவலிப்ப

கீழ்த்திருவாய்மொழியில், உடம்பு வேண்டா, உயிர் வேண்டா, அது வேண்டா, இது வேண்டா என்று ஆத்மாத்மியங்கனையெல்லாம் வெறுத்து உதறித் தள்ளப்பார்த்தார். தள்ளினால் தள்ளுண்டுபோ மவையோ அவை? பேறுபெறுவதற்கு எப்படி அவன்னைபார்த்திருக்கவேண்டுமோ, அப்படியே முடிவைக்கும் அவன்னைபார்த்திருக்கவேண்டுமாயெனவே 'எம்பிரானே! என்னை நீநானே முடித்திடாய்' என் கிறார். ஆழ்வாருடைய ஆர்த்தி பேச்சுக்கு நிலமல்லாதபடி பெருகினமை இத்திருவாய்மொழியிலே விளங்குகின்றது.

3095. நண்ணுதார் முறுவலிப்ப நல்லுற்றார்கரைந்தேங்க*

எண்ணாராத் துயர்வினைக்கும் இவையென்ன உலகியற்கை?*

கண்ணாளாகடல்கடைந்தாய்! உனகழற்கேவரும்பரிசு*

தண்ணுவாதடியேனைப் பணிகண்டாய்சாமாதே.

(க)

நண்ணுதார் } பகைவர்கள் மகிழ்ந்து
முறுவலிப்ப } சிரிக்கவும்
நல்ல உற்றார் } நல்ல உறவினர்கள் மன
கரைந்து ஏங்க } முருகி வருந்தவும்
என் ஆரா துயர் } எண்ணமுடியாத துன்பங்
வினைக்கும் } கனைவினைக்கின்றவையான
இவை உலகு } இந்த லோகயாத்திரைகள்
இயற்கை } என்னே!
என்ன } தயாளுவே!

கடல் கடைந் } (தேவர்களுக்கு அழுதமளிக்
தாய் } கக்) கடலைக் கடைத்தவனே!
உன கழற்கே } உனது திருவடிவாரத்திலேயே
வரும் பரிசு } நான் வந்து சேரும்படி.
தண்ணுவாது } காலதாமதமின்றியில்
அடியேனை } அடியேனை மரணமடையும்
சாம் ஆறு } படி அருள் செய்யவேணும்.
பணி }

கண்டாய்—முன்விலையசை

* * *—எம்பெருமானே ஸர்வக்ஷண ஸமர்த்தனாய் ஸர்வகிரிவாஹகனாய் நீ பிறக்க, இந்த ஸம்ஸாரிகள் அளவுகடந்த துயரங்களை யதுபவித்துக்கொண்டிருக்குமிருப்புகண்டு என்னால் பொறுத் திருக்க முடியவில்லை; இவர்களுடைய ஆர்த்தியைத் தீர்ப்பதோ, அன்றி இவர்களுடைய இழுவை நான் சிந்திக்கவொண்ணாதபடி என்னை முடிப்பதோ செய்யவேணும்—என்கிறார்.

(க)

3096. சாமாறும் கெடுவாறும் தமகுற்றார்தலைத்தலைப்பெய்து*

ஏமாறிக் கிடந்தலற்றும் இவையென்ன உலகியற்கை*

ஆமாறென்றறியேன் நான் அரவணையாய்மானே!

கூமாறேவிரைகண்டாய் அடியேனைக்குறிக்கொண்டே.

(உ)

சாம் ஆறும் } திடீரென்று மரணமடை.
வதும் }
கெடும் ஆறும் } பல்வகைக் கஷ்டங்களை
யடைவதும் }
(இது காரணமாக)
தமர் உற்றார் } தாயாதிகளும் உறவினர்
தலைத்தலைப் } களும் ஒருவர்க்கொரு
பெய்து } வர்மேல் விழந்து

ஏமாறி கிடந்து }
அலற்றும் } ஏங்கிக்கிடந்து கதறும்
இவை உலகு } படியான இந்த லோக
இயற்கை } யாத்ரைகள் என்னே!
என்ன }
அரவு அணையாய் } சேஷசாயிபான ஸ்வாமியே!
அம்மானே! }
நான் } அடியேன்

ஆம் ஆறு ஒன்று அறி யென் அடியேனை	} உய்யும்வகையைச் சிறிது மறிகின்றிலேன்; இப்படிப்பட்ட அடியேனை	குறிக்கொண்டு	திருவுள்ளம்பற்றி
		கூம் ஆறு விரை	{ (திருவடிவாரத்திலே) அழைத்துக்கொள்ளும்படி. விரைந்தருளவேணும்.

* * *—கீழ்ப்பாட்டில் “எண்ணுரத்துயர்” என்று ஸமுதாயமாகச் சொன்னதைச் சிறிது விவரித்து, இப்படி இவர்கள் படுகிற துக்கங்களைப் போக்கியருளமாட்டாயாகில், என்னை யாவது உன் திருவடிவாரத்திலே அழைத்துக்கொண்டருளவேனுமென்கிறார்.

கூமாயு—கூவுமாறு என்றபடி, என்னை நீ அழைத்துக்கொள்ளும்படியாக என்னை. இவ் விழுதிமிலே இம்மனை கதறுகிறவன் நானொருவனையல்லது வேறொருவருமில்லை; ஆகையாலே என்னைப் பற்றி விசேஷித்துத் திருவுள்ளம் பற்றவேனுமென்கிறார் அடியேனைக் குறிக்கொண்டே என்று. (உ)

3097. கொண்டாட்டம்குலம்புனைவும் தமருற்றார்விழுநிதியும்*
வண்டார்பூங்குமுலாளும் மனையொழியஉயிர்மாய்தல்*
கண்டாற்றேறுலகியற்றகை கடல்வண்ணு! அடியேனை*
பண்டேபோல்கருதாது உன்னடிக்கேகூட்ப்பணிகொள்ளே. (ங)

கொண்டாட்டம்	{ புதிதாகச் சிலர் ஏறிட்டுச் செய்கிற) கொண் டாட்டமும்	உயிர் மாய்தல்	{ (நிமிர்வோன்று) இறந்து போவதாகிற
குலம்புனைவும்	{ இல்லாத குலத்தை ஏறிட்டுக் கொண்டு அறங்கிரிப்பதும்	உலகு இயற்கை கண்டு	{ இந்த லோகயாத்திரையைக் கண்டு
தமர்	தாயாதிகளும்	ஆற்றென்	ஹரிக்கமாட்டேன்;
உற்றார்	உறவினரும்	கடல் வண்ணு	{ கடல்வண்ணனை எம்பெருமானே!
விழுநிதியும்	அளவற்ற செல்வமும்	அடியேனை	அடியுனை என்னை
வண்டு ஆர் பூ குமுலாளும்	{ வண்டுகள் படிந்த பூக்கள் கிறாந்த கூத்தலையுடைய மனைவியும்	பண்டேபோல் கருதாது	{ இத்தனை நாளும்போல் நினைத்திராமல்
மனை	வீடும் (ஆகிய இவை)	உன் அடிக்கே கூய்	உன் திருவடிவாரத்திலே அழைத்துக்கொண்டு
ஒழிய	தன்னைவிட்டு நீங்க	பணி கொள்	{ அடிமை கொண்டருள வேணும்.

கொண்டாட்டம் = முன்பு இன்னுனென்று தெரிந்துகொள்ள முடியாதபடி அபதார்த்தமாய்க் கிடந்தவொருவன் நாலுக்காசு கைப்பட்டவாறே நாலுபேர்களால் கொண்டாடப்படுபவனும்; அப்படிப்பட்ட கொண்டாட்டமும். குலம்புனைவும் = நாலுபேர்கள் கொண்டாடத் தொடங்கினபோதே தாம் அநாதியாகவே பெரிய தற்குழப்பிழப்புடையார் என்று காட்டிக்கொள்வதற்காக ‘இன்ன, திருவம்சம்’ என்று ஏறிட்டுக் கொள்ளப் புகுவர்களாம்; அங்கனையொரு குலத்தைத் தொடுத்திக்கொள்வதும், தமர்—ஏற்கனவே தாயாதிகளாயிருந்தாலுங்கூட ‘இவனுடைய தாயாதியாக நம்மைச் சொல்லிக்கொள்வது நமக்கு நிராக் கேடு’ என்று விட்டுத்தொலைவர்கள்; அப்படி விடப்பட்டவன்தானே சிறிது செல்வம் பெற்றவாறே தாயாதிகளல்லாதாருங்கூட ‘இவனுடைய குாதிகளாக நம்மைச்சொல்லிக்கொள்ளுதல் நமக்கு மேன்மை’ என்று நினைத்து ‘இவரும் நான்களும் ஒரே குடும்பம்’ என்று சொல்லி அணுகிப்போருவார்கள். உற்றார் = மெய்த் கொடுத்தல் கொள்ளுதல் முதலிய ஸம்பந்தங்கள் செய்துகொள்வதற்குத் தகுதியற்றவன் என்று முன்னம் கைவிடப்பட்டிருந்தாலும் இப்போதாக உறவுக்கு மேல்விழா நிற்பர்களாம். விழுநிதி யும் = நாலுக்காசு சேர்ந்தவிடத்தே மின்னையும் பத்தேடு காசுகள் வந்துசேருமே; அப்படியே சேர்ந்து சேர்ந்து சீரிய செல்வமாளும். அந்தச் செல்வத்திற்கு ஒரு விரியோகம் வேணுமே—அத்தையிட்டு ஒரு ஸ்திரீயை ஸ்விகரிக்கும்; அவள்தான் * வண்டார் பூங்குமுலாளாயிற்று; இவை செவ்வியை வண்டே பூஜித்துப் போமித்தனை போக்கித் தான் பூஜிக்கமாட்டானென்கை.

[மனையொழிய உயிர்மாய்தல் கண்டு] = அவளும் தானுமாய் ஏகாந்தமாக இருக்கைக்கென்று ஒரு மாதமாளிகையைப் பல நிலமாகக்கட்டுவிப்பன்; ஆக இவையெல்லாவற்றையும் விட்டு ஒருநாள் நிமிர்வோன்று மரணம் கேர்பட; அப்போதைய நிரவேதங்கள் கண்டு பொறுக்கவொண்ணாதவை, இதுவரை யில் ஒருவாறு இவ்விளம்புகனையெல்லாம் கண்டு பொறுத்திருந்தேனாகிலும் இனி ஒரு கொடிப்பொருதும் ஆற்றில்லையெனலால் விரைந்து அடியேனைத் திருவடி சேர்த்துக்கொள்ளவேனுமென்றாறாயிற்று. (ங)

3098. கொள்ளென்றுகிளர்ந்தெழுந்த பெருஞ்செல்வம்நெருப்பாக*
கொள்ளென்னுதமம்மூடும் இவையென்ன உலகியற்றகை*
வள்ளலே! மணிவண்ணு! உனகழற்கேவரும்பரிசு*
வள்ளல்செய்தடியேனை உனதருளால்வாங்காயே. (ச)

கொள் என்று கிளர்ந்து எழுந்த, பெரு செல்வம் நெருப்பு ஆக	{ 'என்னைக்கொள் என்னைக் கொள்' என்று மேன் மேலும் பெருகித் தோற்றுகிற பெரிய செல்வமானது { நெருப்புப்போல் எழுவ நாசம் பண்ணு நிற்கச் செய்தேயும் (அதில் நசையொழியாமல்) { அந்தச் செல்வத்தையே மேன்மேலும் கொள்ளும் படியாக	தம் மூடும் இவை உலகு இயற்கை என்ன வள்ளலே மணிவண்ணு உன கழற்கே வரும் பரிசு அடியேனை வள்ளல் செய்து உனது அருளால் வாங்காய்	{ தமோ குணம் மேலிட்டுச் செல்லுகின்ற இந்தலோக ஸ்வபாவமிருந்தபடி என்னே! மஹோதாரனே! நீலமணிவண்ணனே! உன் திருவடிவாரத்திலேயே வந்து சேரும்படி அடியேன் விஷயத்தில் ஒளதார்யத்தைக் காட்டி உனது பரம கிருபையாலே கைக்கொண்டருளவேணும்.
---	---	--	--

* * *—ஐச்வர்யமானது அந்தத்தனேது என்பதைக் கட்டகடாகக் காணுநிற்கச் செய்தேயும், மீண்டையும் மேலிழுந்து அதிலே நசைபண்ணிப் போருகிற லோகயாத்தரையைக் காணப்போகிற தில்லையே! என்கிறார். நெருப்புக்கு ஆக்ரயாசம் என்று பெயர்; தனக்குப் பற்றுக்கோடான இடத்தையே கபளீகரிப்பது நெருப்பின் இயல்பு; அதுபோலவே செல்வமும் தான் பற்றுகிற இடத்தை வேரோடே அழிக்கவல்லது என்பதைக் கண்ணாகக் காணுநிற்கச் செய்தேயும்—என்பது முதலடியின் கருத்து. செல்வம் வீழ்ச்சி வீழ்ச்சிப் பெறுமவர்களை அச்செல்வமே காரணமாகப் பொருமையாளர்கள் சித்ரவதம் செய்வது உலகவியற்கையாதலால் ஆழ்வார் இங்ஙனே யருளிச்செய்தது மிகப்பொருந்தும். நெருப்பாக என்றவிடத்தில் உம்மை தொக்கியிருப்பதாகக் கொள்ளவேணும்.

கொள்ளென்று தமமுடும்—“பகல்கண்ட குழியிலே இரா விழுவாரைப்போலே” என்று ஒரு த்ருஷ்டாந்தம் அடிக்கடி ஆசாரியர்கள் னாதிப்பதுண்டு; அதாவது, ஒரீடத்தில் ஒரு பெரிய பள்ளமிருக் கும்; அதனைப் பகலில் நன்றாகக் கண்டிருக்கச் செய்தேயும் இரவில் இருளிலே செல்லும்போது எவ்வளவு அதிலே விழுந்துபடுவார்களாம்; அப்படியே செல்வம் விநாசவேறுது என்பதை ஸ்பஷ்டமாகக் காணுநிற்கச் செய்தேயும் மீண்டும் அதனையே கொள்ளும்படியாக இப்படியும் ஒரு தமோகுணம் வந்து மூடமோ வென்று ஆழ்வார் வியக்கிறார். (ச)

3099. வாங்குநீர்மருலகில் நிற்பனவும்திரிவனவும*
ஆங்குயிர்களீறப்பிறப்புப் பிணிமூப்பால் தகர்ப்புண்ணும்*
நாங்கிதன்மேல்வெந்நகரம் இவையென்ன உலகியற்கை?*
வாங்கெனைநிமணிவண்ணு; அடியேனைமறுக்கேலே. (ரு)

வாங்கும்	{ உலகங்களை யெல்லாம் மிறகு தன் பக்கவிலே எம்மூறித்துக்கொள்ள வல்லதான்	தகர்ப்புண்ணும்	வருந்திக்கிடக்கும்;
நீர்	நீரிலே	இதன் மேல்	{ இறந்தொழிந்தனீர்போ வென்னில்
மலர்	மலர்ந்த	வெம் நகரம்	கொடிய நகர வேதனையாம்;
உலகில்	பூமியின்கண்		இவை என்ன உலகு இயற்கை!—;
நிற்பனவும்	ஸ்தாவரங்களுந்	மணி வண்ணு	நீலமணிவண்ணனே!
திரிவனவும்	ஜங்கமங்களுமான	நீ	நீ
ஆங்கு	அவ்வவ்வீடங்களிலுள்ள	எனை	{ இத்துயரம் பொறுக்க மாட்டாத என்னை
உயிர்கள்	பிராணிகள்	வாங்கு	அங்கேகிர்த்தனவேணும்
நங்கு	இப்புவிமில்	அடியேனை	உன்னடியருள என்னை
மிறப்பு இறப்பு	{ மிறப்பது இறப்பது வியாதி கொண்டிருப்பது கிழத் தனமடைவது ஆகிய இவற்றாலே	மறுக்கேல்	கலங்கப் பண்ணவேண்டா.

* * * மிறப்பது மிறப்பதுமாய் நோவுபட்டுத் திரிகிற இந்த ஸம்ஸாரிகள் நடுவில் கின்றும் இத்துன்பம் ஸடையாடாத தேச விசேஷத்திலே யென்னை யழைத்துக் கொண்டருளவேணுமென்கிறார். (ரு)

3100. மறுக்கிவல்லவிலப்படுத்திக் குமைத்திட்டுக்கொன்றுண்பர்*
அறப்பொருளையறிந்தோரார் இவையென்னவுலகியற்கை?*
வெறித்துளவமுடியானே! வினையேனையுனக்கடிமை
அறக்கொண்டாய்* இனியென்னொழுதே! கூயருளாயே. (சு)

மறுக்கி	பயமுட்டி	முடியானே	திருமுடியிலணிந்துள்ளவனே
வல் வலை படுத்தி	தங்களுது கொடிய வலையிலே	(இப்படிப்பட்ட	ஒப்பனையழகைக்காட்டி)
குமைத்திட்டு	சிக்கிக்கொள்ளும்படி	வீணையேனை	பாவியான என்னை
கொன்று	செய்து	உனக்கு அற	உன் விஷயத்திலேயே
உன்பர்	சித்ரவதம் பண்ணி	அடிமை	அற்றுத்திருப்படி
அறம் பொருளை	தங்கள் வயிற்றை வளர்ப்	கொண்டாய்	ஏற்கனவே அடிமைகொண்
அறிந்து ஓரார்	பர்கள்	என் ஆர் அமுதே	டிருப்பவனே!
	தரும் தத்துவத்தை யறிந்து	இனி	எனக்குப் பரிபூர்ணமான
	கவனிப்பாரில்லை;	கூய் அருளாய்	அமுதமே!
இவை என்ன உலகு இயற்கை!—;			உடனே
வெறி துளவம்	பரிமளம் மிக்க திருத்தழாரைய		அழைத்துக் கொண்டருள
			வேணும்.

* * * பரவலில்லையே போதுபோக்கான இந்த லோகயாத்ரையை நான் காண்பது என்னை யழைத்துக் கொண்டருளவேணு மென்கிறார். ஆழ்வார் திருப்புகளியாழ்வாரடியிலே திருக்கண் களை மூடிக்கொண்டு எழுந்தருளிரோங்கிச் செய்தேயும் லோகயாத்ரை உள்ளது உள்ளபடி யுணர்ந்து பேசுகிறவீது என்னே! என்று விபக்கவேண்டும்படியிராநின்றது. (அ)

3101. ஆயேயிவ்வுலகத்து நிற்பனவும்திரிவனவும*

நீயேமற்றொருபொருளும் இன்றிநீநின்றமையால்*

நோயேமூப்பிறப்பிறப்புப் பிணியேயென்றிவையொழிய*

கூயேகொள்ளடிகூயேனைக் கொடுவுலகம்காட்டேலே.

(எ)

இ உலகத்து	இந்த லோகத்தில்	மிறப்பு மிறப்பு	ஐனன மரணங்கள், சரீர
நிற்பனவும்	ஸ்தாவரப் பொருள்களும்	பிணி என்ற	பிடைகள் எனப்படுகிற
திரிவனவும்	ஐக்கமப் பொருள்களும்	இவை ஒழிய	இவை தொழையும்படி
நீயே ஆய்	நியாகவே யிருந்து	அடியேனை	அடியானு வென்னை
மற்று ஒரு	நீயல்லாத பொருள்	கூயே கொள்	அழைத்துக் கொண்டருள
பொருளும்	வேறென்று மில்லாதபடி	கொடு உலகம்	வேணும்;
இன்றி	நீயல்லாத பொருள்	காட்டேல்	கொடிய இவ்வுலகத்தை
நீ நின்றமையால்	நீ மிருப்பதனாலே		இன்மேலும் காட்டவேண்
நோய் மூப்பு	மனோவியாதி, கிழத்தனம்		டாம்.

* * * “ஆழ்வீர்! உம்மை நானழைத்துக் கொள்வதென்று ஒன்றுண்டோ? பேறு உம்ம தான பின்பு நீர்தாமே நுயர்ச்சியெய்து வந்து சேரக்கடவிர்த்தனை” என்று எம்பெருமான் திருவுள்ள மானதாகக் கொண்டு, ஸகல பதார்த்தங்களும் நீ மிட்ட வழக்கான பின்பு நீயே யுன்னைக் கிட்டும்வழி பார்த்தருள வேனுமென்கிறார். ஆயே! என்பதற்கு மூன்றுபடியாகப் பொருள் கொள்ளலாம்; தாயே! என்று எம்பெருமானை விளக்கிறபடி; அந்தோ என்றபடி; “இவ்வுலகத்து நிற்பனவுந் திரிவனவும் நீயே ஆய்” என்று மேலே கூட்டுகிறபடி.

கொடுவுலகம் காட்டேல்—இவ் வுலகத்தின் கொடுமையைத் தவிர்த்து இவ் விழித் தன்னையே நிய்ய விழிதியாக்கிக் காட்டித் தரவல்லையேல் காட்டுவாயாக, என்பது உட்கருத்து. (எ)

3102. காட்டிநீகரந்துமிழும் நிலநீர்தீவிசும்புகால்*

ஈட்டிநீவைத்தமைத்த இமையோர்வாழ்தனிமுட்டை*

கோட்டையினில்கழித்து என்னையுன்கொழுஞ்சோதியுயரத்து*

கூட்டரியதிருவடிக்கள் எஞ்ஞான்றுகூட்டுதியே?

(அ)

ஈட்டி	(எம்பெருமானே)	இமையோர் வாழ்	பிரமாண்டமாசிற
வரந்து	நீ	தனிமுட்டை	கோட்டையில்கின்றும்
டமிழும்	படைக்கும்போது பிரகாசிப்	கோட்டையினில்	என்னை கழித்து
நிலம் நீர் தீ	பித்து	என்னை கழித்து	என்னை அப்புறப்படுத்தி
விசும்பு கால்	(பிரதிய காலத்திலே)	உன்	உன்னுடைய
ஈட்டி வைத்து	உள்ளே மறைத்து	கொழு சோதி	மிக்கவொளி யுருவமாய்
அமைத்த	மறுபடியும் வெளிப்படுத்தி	உயரத்து	எல்லாவற்றிலும் உயர்ந்த
	கின்ற	கூட்டு அரிய	தான திருநாட்டிலே
	பஞ்ச சூதங்களையும்	திருவடிக்கள்	கூடுதற்கரிதான
	ஒன்றுக்கத்திரட்டி வைத்து	எஞ்ஞான்று	திருவடிகளிலே
	ஒழுங்கு படுத்திய	கூட்டுதி	என்றைக்கு
	* * *		கூட்டிக்கொள்வாய்?
	“ஆழ்வீர்! நீர் விரும்பியபடியே நாம் செய்கிறோம்” என்று எம்பெருமான் அருளிச்		

செய்ய, அது என்றைக்குச் செய்வதாகத் திருவுள்ளமோ? என்கிறார்.

ஐப்பாட்டி வீட்டிலே ஒரு வார்த்தை:—“ மீன்களை திருநெழையூரையார், ஒரு குருவி மீனைத் திண்ணை ஒருவரால் அவிழ்க்கவென்கிறதில்லை; ஒரு ஸர்வசக்தி, கர்மாதகூலமாகப் மீனைத் திண்ணை அவினைக் கால்கட்பாடே இவ்வெலியேனும் பணை ஸம்ஸாரியால் அவிழ்த்துக் கொள்ளப்போமோவென்று பணிப்பர் ” என்பதாம்.

இமையோர்வாழ் தனிமுட்டை பிரமன் முதலிய சேஷரஜ்ஜுவர்க்குக் கண் நிறைந்த அண்டம் என்றபடி. (அ)

3103. கூட்டுநிதின் குரைகழல்கள் இமையோரும் தொழாவகை செய்து*
ஆட்டுநிரியரவணையாய்! அடியேனுமஃதறிவன்*
வேட்கையெல்லாம் விடுத்து என்னையுள் திருவடியேசுமந்துழல்*
கூட்டரிய திருவடிகள் கூட்டினை நான்கண்டேனே. (க)

அரவு அணையாய்	சேஷசாமியான பெருமானே,	அடியேனும்	நானும்
நீ	நீ (அமரதரான சிலரை)	அறிவன்	அறிந்தே மிருக்கின்றேன் ;
நின் குரை	ஆபரணத்வரி பொருந்திய	என்னை	எனக்குண்டான
கழல்கள்	உனது திருவடிகளிலே	வேட்கை எல்லாம்	விஷயாந்தர விருப்பங்க
கூட்டுநி	சேர்த்துக் கொள்ளுகிறாய் ;	விடுத்து	நெல்லாவற்றையும் கழித்து
	(திருவுள்ள மில்லையாகில்)	உன் திருஅடியே	உனது திருவடிகளையே
இமையோரும்	{ ஞான சக்திகள் நிறைந்த	சுமந்து உழல்	{ நான் தலையால் சுமந்து
	{ திருக்கப்பெற்ற) தேவர்களும்	கூட்ட அரிய திரு	{ திரியும்படி
தொழாவகை	{ கண்டு அதுபவியாதபடி	அடிக் கண்	{ துர்லபமான திருவடிகளிலே
செய்து	{ பண்ணி	கூட்டினை	{ சேர்த்துக் கொண்டாய் ;
ஆட்டுநி	{ அலைக்கின்றாய் ;		{ இதைப் பரத்யக்ஷமாக அதுப
அஃது	{ இப்படி எளியனாயும் அரியனாயு	நான் கண்டேன்	{ வித்தேன்.
	{ மிருக்குத் தன்மையி		

* * * ஆழ்வாருடைய ஆர்த்தி திரும்படி பரமபதத்திலிருப்பைக் காட்டிக்கொடுக்க, அது கண்டு நாம் களித்தமை கூறுகின்றது இப்பாசரம். கூட்டுநிதின் குரைகழல்கள் = சிலரைத் திருவடி சேர்த்துக்கொள்ளத் திருவுள்ளம்பற்றினால், அவர்கள் எவ்வளவு தண்ணியர்களா மிருந்தாலும் தன் னுடைய சக்தியே காரணமாக அவர்களைத் திருவடி சேர்த்துக்கொள்ளுகிறாயென்கை. இன்னாரினையா ரென்று பாராமல், உகந்தாரைத் திருவடி சேர்த்துக்கொள்ளுதல் உன்னுடைய இயல்பு என்றபடி.

இமையோரும் தொழாவகை செய்து ஆட்டுநி = பிரமன் முதலிய பெரியார்களே யாகிலும் உகப் புக்கு இலக்கு ஆகாதவர்களே விடுத்து கிட்டாட்படி பண்ணி அலைக்கின்றாயென்றபடி.

வேட்கையெல்லாம் விடுத்து = இவ்வுலகில் என்னுடைய ஆசைக்கு இலக்காகாத பொருளே இல்லை; கண்ட பொருள்களிலெல்லாம் 'எனக்கு, எனக்கு' என்றே ஆசைவைத்துப் போந்தேன்; அந்த ஆசைகளையெல்லாம் விடுவித்தருளினாய். அதுவன்றியும், [உன் திருவடியே சுமந்துழல்] பரதாழ்வானுக்கு மரபுவையைக் கொடுத்து உபசரித்தனம் பண்ணினிப்போ லன்றிக்கே ஸாக்ஷாத் திருவடிகளையே என் தலை மீது வைத்தருளினாய்; இதைக் கேட்டார்வாய்க் கேட்கையன்றிக்கே நான் அதுபவிக்கப் பெற்றேனாகையாலே அறிந்தேன்—என்றாராயிற்று! (க)

3104. கண்டு கேட்டுறுமோந்துண்டமுலும் ஐங்கருவி
கண்டவின்பம்* தெரிவிரிய வளவில்லாச்சிற்றின்பம்*
ஒண்டொடியான் திருமகனும் நீயுமேநிலாநிற்ப*
கண்டசதிர்கண்டொழிந்தேன் அடைந்தேனுள் திருவடியே. (ய)

ஒண் தொடியான்	{ அழகிய கைவளைகையுடைய	உண்டொழிவும்	{ உட்கொள்ளுவதற்கு வேலை
	{ ளாயே	ஐங்கருவி	{ களைச் செய்துகொண்டு
திரு மகனும்	{ பெரிய பிராட்டியாரும்	கண்ட இன்பம்	{ அலைகின்ற பஞ்சேந்திரியம்
நீயுமே	{ அவளுடைய நாயகனான		{ கனக்கும் வாழ்த்த விஷய
	{ நீயுமே	தெரிவு அரிய	{ சுகங்களையும்
நிலா நிற்ப கண்ட	{ களித்து வாழ்கிற அழகிய	அளவு இல்லா	{ கைவல்ய ஸுகத்தையும்
சதிர்	{ இருப்பை	சிறு இன்பம்	{ ஒழிந்தேன்
கண்டு	{ இப்போது காணப்பெற்று	ஒழிந்தேன்	{ தவிர்க்கப் பெற்றேன் ;
கண்டு கேட்டு	{ காண்பது கேட்பது	உன் திருஅடியே	{ உனது திருவடிகளை அடைய
உற்று மோந்து	{ தொடுவது மோருவது	அடைந்தேன்	{ வும் பெற்றேன்.

* * * சீழ்ப் பாசரத்தில் ப்ரஸங்கித்தபெற்றே உகப்பின் மிருதியாலே இன்னமும் பன்னி புரைக்கின்றிதில். ஒண்டொடியான் திருமகனும் நீயுமே நிலாகிறப்பக்கலாட சதிகண்டு—கண்டு கேட்டுறுமோந்துண் டுமுலுமைய் கருவிக்கண்ட வின்பமும் தெரிவிரிய வளவில்லாச்சிற்றின்பமும் ஒழிந்தேன். உன் திருவடியே அடைந்தேன்—என்று அந்வயிப்பது.

தன் திருமாதானே தான் தனியரசா யுறையின்ற விரும்பை எம்பெருமான் ஆழ்வார்க்குக் காட்டிக் கொடுத்திருள்ள இதுதலால் “ஒன் தொடியான் திருமகளும் நீயுமே நிலாநிற்பக் கண்ட சதிர்கண்டு” என்கிறார். தொடி என்று கைவளைக்குப் பெயர்; ஒளிபொருந்திய கைவளைகளை யுடையவள் என்று பிராட்டிக்கு இவ்வடைமொழி கொடுத்ததனால், கூணகாலமும் விட்டுப் பிரியாதவள் என்பது பெறப்படும். “திருமகளும் நீயுமே நிலாநிற்ப” என்கிறது பொருந்துமோ? பலகோடி நூறுபிரம் நீய் முக்தர்களும் அங்கு இருக்கும்போது “திருமகளும் நீயுமே” என்று மிரிநிலையோகாரம் இட்டுப்பேசுவது கூடாதே என்று சங்கைமிறக்கும். அங்கு நீய் முக்தர்கள் சேஷத்துவாதுள்ளவன் வுறையினால் தனிப்பட்டுத் தோன்றாமே திவ்ய தம்பதிகளின் அபிமானத்துக்குள்ளே அடங்கிக் கிடக்கின்றமையாலே அவர்களைப் பிரித்தல் சொல்லவேண்டிய அவசியமில்லை; இந்நிலத்தில் மனோபாசம் “நானே கடவுள், நானே கடவுள்” என்றிருப்பதுபோல, திருநாட்டில் அஹம்பாவமடித்துத் திரிகிறவர் ஒருவருமில்லையாதலால் திவ்ய தம்பதிகளைச் சொன்னதுவே போதுமென்க.

(இ)

3105. திருவடிபையநாரணனைக் கேசவனைப்பரஞ்சுடரை*
திருவடிசேர்வதுகருதிச் செழுங்குருகூர்ச்சடகோபன்*
திருவடிமேலுரைத்ததமிழ் ஆயிரத்துளிப்பத்தும்*
திருவடியையடைவிக்கும் திருவடிசேர்ந்தொன்றுமினே.

(கக)

திரு அடியை	நார்வ ஸ்வாமியாய்	திரு அடி மேல்	அவனது திருவடிகளினியீது
நாரணனை	நாராயணனாய்	உரைத்த	அருளிச்செய்த
கேசவனை	கேசவனாய்		தமிழ் ஆயிரத்துள் இப் பத்தும்—;
பரம்.சுடரை	{ பரஞ்சோதியா யிருக்கிற எம்பெருமானே	திரு அடியே	அந்தத் திருவடிகளையே
திருஅடி சேர்வது	{ கிட்டி யதுபவிக்க விரும்பி	அடைவிக்கும்	அடையப்பண்ணும்;
கருதி			(ஆதலால், நீங்கள்)
	செழு குருகூர் சடகோபன் :-	திரு அடி சேர்ந்து	அந்தத் திருவடிகளைக் கிட்டி
		ஒன்றுமின்	பொருந்தியிருக்கப் பாருங்கள்.

நான்காம் பத்து பத்தாந்திருவாய்மொழி—ஒன்றுந்தேவுமுலகும்

உலகர் பெரும்பாலும் எம்பெருமானுடைய பரவந்தை அறியப்பெறுதவர்களாயும் தேவதாந்தரங்கள் பக்கல்லே வியாமோஹம் கொண்டவர்களாயும் காணப்படுகையாலே இவர்களுக்கு எம்பெருமானுடைய பரவந்தையும் இதர தெய்வங்களின் நிலைந்தவந்தையும் நன்கு உணர்த்தினோமாகில் இவர்கள் திருநீதி எம்மளரம் அடியறக்கூடும் என்று திருவுள்ளம்பற்றி அங்கனே உபதேசித்தருளுகிற இத்திருவாய்மொழியாலே.

உலகத்தில் பலர் பல சாஸ்திரங்களையும் கற்றுவைத்தும் ‘பரத்துவமின்னது’ என்று துணிய மாட்டாமல் கண்ட தெய்வங்களின் காலிலும் குனிந்திருக்கார்; நம் எம்பெருமானுடைய திருவடி எம்பந்தம் பெற்றவர்கள் எத்தனையேனும் கல்வியறிவு இல்லாதவர்களாயிருந்தாலுங்கூட தேவதாந்தரங்களை அடிப்படுகெல்லாக நினைத்திருப்பார்கள்; இதற்குக் காரணம்—பரமகருணிகரான நம்மாழ்வார் * ஒன்றுந்தேவு மென்கிற இத்திருவாய்மொழியை அருளிச்செய்து வைத்ததேயாம்—என்று எம்பார் அருளிச்செய்வராம்.

(*)

3106. ஒன்றுந்தேவுமுலகுமுயிருமற்றும் யாதுமில்லா
வன்று*நான் முகன் தன்னொடு தேவருலகோடுயிர்ப்படைத்தான்*
குன்றம்போல்மணிமாடநீடு திருக்குருகூர்தனுள்*
நின்றவாதிப்பிராந்திநக மற்றைத்தெய்வம்நாடுதிரே.

(க)

தேவும்	தேவர்களும்	படைத்தான்	படைத்தவனும்
உலகும்	{ அவர்களுக்குப்பிடமான உலகங்களும்	நின்ற	{ சாஸ்திரங்களில் நிலைத் திருப்பவனுமான
உயிரும்	{ மனிதர் முதலிய பிராணி களும்	ஆதி பிரான்	{ ஆதிநாதனென்னும் எம்பெருமான்
மற்றும் யாதும்	மற்றுமுள்ள எல்லாநும்	குன்றம்போல்	மலைபோன்ற
ஒன்றும் இல்லா	{ சிறிதுமில்லாத அந்த ஊழிக்காலத்திலே	மணி மாடம்	{ திருமாளிகைகள் உயர்ந்திருக் கப்பெற்ற
அன்று		திரு குருகூர்தனுள்	திருக்கரியிலே
நான் முகன்	{ பிரமனையும்	நிற்க	{ காட்சி தந்துகொண்டிருக் கும்போது
தன்னொடு	தேவதைகளையும்	மற்றை தெய்வம்	வேறு தெய்வங்களை
தேவர்	உலகங்களையும்	நாடுதிரே ஏ	தேடியோடுகின்றீர்களே,
உலகு	பிராணிகளையும்		
உயிர்			

* * *—ஈகலஹைக்காரணபூதனை ஈர்வேச்வரன் திருநகரியிலே எளியனாய்க் காட்சித்தருளா விற்க, வேறு தெய்வத்தைத் தேடியோடுகிறீர்களே! இது என்ன அறிவு கேட்க! என்று வெறுக்கிறார்.
 திருக்குருகர்—இது பாண்டிமாட்டுத் திருப்பதிகள் பதினெட்டில் ஒன்று: ஆழ்வார் திருநகரி யென வழங்கப்படுவது. கூராடகரவாஸீ (குருகாபுரி) என்பது வடமொழி வழக்கு. (க)

3107. நாடிநீர்வணங்கும்பெய்வமும் உம்மையும்முன்படைத்தான்*

வீடிற்சீர்புகழாதிப்பிரான் அவன்மேவியுறைகோயில்*

மாடமாளிகைசூழ்ந்தழகாய் திருக்குருகடாதனை*

பாடியாடிப்பரவிச் சென்மின்கள் பல்லுலகீர்பரந்தே.

(உ)

பல் உலகீர்	பல்வகைப்பட்ட உலகர்களே!	உறை கோயில்	யெழுந்தருளியிருக்கு மிடமானே
நீர் நாடி	நீங்கள் தேடி வணங்கும்	மாடம் மாளிகை	மாடமாளிகைகளால்
வணங்கும்	படியாபுள்ள தேவதை	சூழ்ந்து அழகு	சூழப்பட்டு அழகு
தெய்வமும்	களையும்	ஆய் திருக்கு	வாய்ந்த திருநகரியை
உம்மையும்	உங்களையும்	கூர் அதனை	
முன் படைத்தான்	முன்னம் படைத்தவனும்	பாடி ஆடி	பாடுதலும் ஆடுதலும்
வீடு இல் சீர்	நிதியளித்தங்களான திருக்		செய்துகொண்டே
	குணங்களாலுண்டான	பரவி	துதித்து
புகழ்	புகழையுடையவனுமான	பரந்து செல்	எல்லாவிடத்திலும் பரவி
ஆகியிரான்		மின்கள்	நடவுங்கள்.
அவன் மேவி	ஆகிராதன் வீறும்மி		

* * *—உலகர்களே! நீங்கள் எந்த தெய்வங்களைப் பணிகின்றீர்களோ, அந்த தெய்வங்களோடு உங்களோடு ஒரு வாகியில்லை; நீங்கள் எப்படி காரியபூதர்களோ அப்படியே அவர்களும் காரியபூதர்களே யல்லது காரணபூதர்களல்ல; ஆகையாலே அவர்களை நீங்கள் ஆச்சரியப்படுதலால் உங்களையும் அவர்கள் ஆச்சரியக்கலாம். உங்களைக்காட்டிலும் அவர்களுக்குச் சிறிது ஞானமும் சக்தியும் ஏற்பிறக்கிறது. என் திற இவ்வளவேயல்லது வேறொரு வாகியில்லைமீடர்; உங்களோடு அவர்களோடு வாசியு அனைவர்க்கும் காரணபூதனை பூதம்நாராயணன் காட்சி தந்தருளமிடமாகிய திருநகரியைப் பணியுக்கோ ளென்கிறார்.

3108. பரந்ததெய்வமும்பல்லுலகும்படைத்து அன்றுடனேவியூங்கி*

கரந்துமிழ்ந்துகடந்திடந்தது கண்டும்தெளியகில்லீர்*

சிரங்களாலமரர்வணங்கும் திருக்குருகடாதனுள்*

பரந்திறமன் றிப்பல்லுலகீர்! தெய்வம்மற்றில்லைபேசுமினே.

(ங)

பரந்த	வீல்தீர்ணமான	கண்டும்	மிடமானங்களோடே
தெய்வமும்	தேவதாவர்க்கங்களையும்		கண்டறிந்து வைத்தும்
பல் உலகும்	{ அவர்களுக்குப் பல	தெளியகில்லீர்	தெளியமாட்டாத
	உலகங்களையும்	பல் உலகீர்	பல்வகைப்பட்ட உலகத்
படைத்து	ஸுருஷ்டித்தும்,		தவர்களே!
அன்று	பிரளயம் வந்த காலத்திலே	அமரர்	தேவர்கள்
உடனே வீழ்க்கி	{ எல்லாவற்றையும் ஒரு	சிரங்களால்	
	சேர வீழ்க்கி	வணங்கும்	தலையால் வணங்கப்பெற்ற
கரந்து	{ உள்ளே யொளித்து	திரு குருகூர்	திருநகரியில் எழுந்தருளி
	வைத்தும்,	அதனுள்	யிருக்கிற
உமிழ்ந்து	யிறகு வெளிப்படுத்தியும்	பரன்	பரமபுருஷனுக்கு
	{ மஹாபலிபீடத்தில்	திறம் அன்றி	பிரகாரமாயல்லது
கடந்து	{ தானம் பெற்று) அளந்து	மற்று	வேறு ஸ்வத்தீரமாம
	கொண்டும்	தெய்வம் இல்லை	யிருப்பதொரு
இடந்தது	{ மஹாவராஹமாய்) இடம்		தேவதை கிடையாது;
	தெரித்தும் ஆக இப்படிச்	பேசுமின்	{ அப்படிப்பட்ட தேவதை
	செய்த காரியங்களை		யொன்று உண்டாகில்
			சொல்லுங்கள்.

* * *—உலகங்களை ரகழித்தருள்வதற்காக எம்பெருமான் செய்த பேரோம் செயல்களை ஆராய்ந்து பார்த்தாலும் இவனே பரமபுருஷனென்று அறியப்போது மென்கிறார்.

எந்த தெய்வங்களை நீங்கள் சென்று பணிகின்றீர்களோ அந்த தெய்வங்களும் வந்து தலையாலே வணங்கும் திருக்குருகரில் பரவம் பொலிய நிற்கும் பெருமானுக்குச் சரிமல்லாத ஒரு தெய்வம் உண்டோ? * ஸுருதூர் | ௧௦-மாநாட்டுநாடுபெய்தார் * என்னும்படியாகவன்றோ ஈகல தெய்வங்களு மிருக்கின்றன* பூதம்நாராயணன்போலே ஸ்வதந்தமான தெய்வம் ஒன்றுண்டாகில் எடுத்துப் பேசுங்களென்றாராயிற்று.

(ங)

3109. பேசநின்ற சிவனுக்கும் பிரமன் தனக்கும் பிரிக்கும்
நாயகனவனே* கபாலநன்மோக்கத் துக்கண்டு கொண்மின்*
தேசமாதின் சூழ்ந்தழகாய் திருக்குருகூரதனுள்*
சசன்பாலோரவம்பறைதல் என்னுவதி லிங்கியர்க்கே ? (சு)

பேச நின்ற	{ உங்களால் பரதெய்வமாகப் பேசப்படுகின்ற	தேசம்	தேஜஸ்ஸு பொருந்திய
சிவனுக்கும்	ருத்ரனுக்கும்	மா	சிமந்த
பிரமன் தனக்கும்	{ (அவனது தந்தையான) அழகு ஆயு	மதின் சூழ்ந்து	மதின்களால் சூழப்பட்டு
பிரமனுக்கும்	பிரமனுக்கும்	திரு குருகூர்	அழகு பெற்றதான
பிரிக்கும்	மற்றுமுள்ள தேவதைகளுக்கும்	அதனுள்	திருநகரியில் எழுந்தருளி
நாயகன் அவனே	{ தலைவன் ஸ்ரீமங்கரா யனனே என்னுமிடத்தை	சசன்பால்	யிருக்கிற
கபாலம் நல்	{ கபால மோகூக் கதை	ஓர் அவம்பறை	ஸர்வேச்வரன் விஷயத்திலே
மோக்கத்து	யினால்	தல்	தப்பான் பேச்சுக்களைப்
கண்டு கொண்மின்	தெரிந்துகொள்ளுங்கள்;	இலிங்கியர்க்கு	பேசுவது
		என் ஆவது	விங்கப் பரமண வாதினருக்கு
			என்ன பலனைத்தரும் ?

* * *—அதுமானத்தாலே சசுவரனை ஸாதிக்க விரும்புமவர்களும் பசுபதியே ஸர்வேச்வரனென்று கூறுபவர்களுமான சிலரை இப்பாசரத்தாலே நிராகரித்தருளுகிறார். இலிங்கியர்க்கு என்றது ஹேதுவாதிகளுக்கு என்றபடி; அதுமானத்தைக் கொள்பவர்களே ஹேதுவாதிகளாவர்கள். சப்தப்ரமாணமான சாஸ்திரத்தின்முன்னே வேறு எந்தப்ரமாணமும் நிற்கமாட்டாதாகையாலே அந்த சாஸ்திரப்ரமாண விருத்தமாக இலிங்கியர் பேசுவது பொருளற்றது என்று நிரூபிக்கிறார். இலிங்கியர்—லிங்கவாதிகள்; லிங்கமாவது ஹேது: அதுமானமென்கை. (சு)

3110. இலிங்கத்திட்டுப் பூராணத்திற்கும் சமணரும் சாக்கியரும்*
வலிந்துவாது செய்வீர்களும் மற்றுநுந்தெய்வமுமாகி நின்றான்*
மலிந்துசெந்நெல்கவரிவீசும் திருக்குருகூரதனுள்*
பொலிந்துநின்ற பிரான்கண்டீர் ஒன்றும்பொய்யில்லைபோற்றுமினே. (ரு)

இலிங்கத்து	{ லிங்கமாஹாத்தியவிஷயமாகக்	பொலிந்து நின்ற	பொலிந்து நின்ற பிரா
இட்டு	கல்பிக்கப்பட்ட பூராணத்	பிரான்கள்	னென்கிற எம்பெருமானை
பூராணத்திற்கும்	தைப்பற்றினவர்களாயும்	செந்நெல்	செந்நெற் பயிர்களானவை
சமணரும்	ஹைக்களாயும்	மலிந்து	ஸம்ருத்திபெற்று
சாக்கியரும்	பொளத்தர்களாயும்	கவரி வீசும்	சாமரை வீசப்பெற்ற
வலிந்து வாது	{ விதண்டாவாதம் செய்	திரு குருகூர்	திருநகரியிலே
செய்வீர்	பவர்களாயுமிருக்கிற	அதனுள்	
களும்	நீங்களாகவும்	கண்டீர்	ஸேஷிபுங்கோள்;
மற்றும் தும்	{ தேவதாந்தரங்களாகவும்	ஒன்றும்	எள்ளளவும்
தெய்வமும்	[இப்படி. ஸர்வசரீரகண]	பொய் இல்லை	அஸ்தயமில்லை;
ஆகி நின்றான்		போற்றுமின்	துதியுங்கோள்.

* * *—லிங்கப்பூராணம் முதலாகச் சில ருத்ருஷ்டி ஸம்ருதிகளையும் பிரமாணமாகக்கொண்டு பேசுவந்தவர்களை நிராகரித்தருளுகிறார். ஸர்வந்தரத்தாமாவாக இருக்கும் ஸர்வேச்வரன் ப்ரத்யக்ஷபுத்தனல்லன் என்று கண்ணழிவு சொல்லவொண்ணாதபடி திருநகரியிலே ஸந்திவந்ததையும், பரமபத்தியுங் காட்டில் இங்கேதன் திருக்குணங்கள் கன்கு விளங்கப்பெற்றதனால் பொலிந்துநின்ற பிரானென்று திருநாமம் அணிந்து விளங்கும் பெருமானே ஸேவித்து, நாம் உபபாதிக்கும் எல்லாக்குணங்களையும் அந்தத் திருமூர்த்தியிலே அதுபவித்து மங்களாசாஸனம் பண்ணுங்கோளென்கிறார் பின்னடிகளால். (ரு)

3111. போற்றிமற்றோர்தெய்வம் பேணப்பறுத்திட்டு* உம்மையின்னே
தேற்றிவைத்தது எல்லீரும் வீடுபெற்ற ஸ்வேலகில்லை யென்றே*
சேற்றில் செந்நெல்கமலமோங்கு திருக்குருகூரதனுள்*
ஆற்றவல்லவன்மாயம்கண்டீர் அதறிந்தறிந்தோமேயினே. (சு)

மற்று ஓர் தெய்வம்	வேறே தெவையை	இன்னே	{ இப்போது நீங்களிருக்கிற
போற்றி	துதித்து		விதமாக
பேண	ஆதரிக்கும்படியாக		தேவதாந்தரங்களை நம்பும்
புறத்து இட்டு	வேறுபடுத்தி	தேற்றி வைத்து	படியாக (எம்பெருமான்)
உம்மை	உங்களே		செய்து வைத்ததானது

எல்லீரும்	{ (எதற்காகவென்றால்) எல்லாரும்	திரு குருகூர்	{ திருக்காரியிலே எழுந்தருளி
வீடுபெற்றால்	{ முத்தியடைந்தால்	அதனுள்	{ யிருக்கின்ற
உலகு இல்லை	{ புண்யபாப வீஷயமான	ஆற்ற வல்லவன்	{ பரம சக்தியுட்கனான
என்றே	{ சாஸ்த்ரமரியாதை	மாயம் கண்டீர்	{ பெருமானுடைய
	{ குலைந்து போருமென்றிற்.	அது	{ மாயையேயாயமாத்தனை;
	{ காரணத்தாலேயாரும்;	அறிந்து	{ மாயையென்பதை
சேற்றில்	{ சேற்று கிலத்தில்	அறிந்து	{ தெரிந்துகொண்டு
சென்றெல்	{ சென்றெற் பயிர்களும்		{ 'அது தப்பும் வழி அவர்
கமலம்	{ தாமரையும்		{ திருவகூர்' பற்றுவதே'
ஓங்கு	{ ஓங்கி வளரப்பெற்ற	ஒடுமின்	{ என்றும் தெரிந்துகொண்டு
			{ சேரப்பாருங்கள்.

* * *—பூரீமங்கராயணனே ஸர்வேசுவரனுலில் அவன் தன்னையே ஆசீர்வரிக்கும்படி எங்களைப் பண்ணும் இதர தெய்வங்களைத் தொழுமாறு எங்களைச் செய்துவைத்தது ஏன்? என்று சிலர் கேட்பதாகக்கொண்டு அவர்களுக்கு உத்தரமளிக்கும் பாசரம் இது. உங்கள் பாபந்தான் அதற்குக் காரணம் என்று விடை கூறித்தருகிறது.

இப்பாசரத்தில் எல்லீரும் வீடுபெற்றால் உலகில்லையென்றே என்பதுதான் மருமமாகவுள்ளது. ஆபாத்தரத்தியில் இதற்கு என்ன பொருள் தோன்றுமென்றால், எல்லாரும் பூரீமங்கராயணனையே தொழப்பெற்றால், எல்லாருமே வீடுபெற்றாவிட்டால் லீலாவியூதி அடியற்றுப் போய்விடும்; அங்ஙனம் போகாமைக்காகவே என்பொருளான் உங்களை இதர தேவதாபஜனம் பண்ணி வம்ஸாரிகளாய்த் தொலைத்து போட்படி செய்தவைத்தான்—என்பதாகப் பொருள்தோன்றும். இப்படிப்பட்ட பொருள் எம்பெருமானுக்கு மிக்க அவத்யத்தை விளைக்கும்தாகையாலே ஆழ்வார் இப்பொருள்பட அருளிச்செய்யப் பரணத்தியில்லை; ஆருவியப்படி முதலிய வியாக்கியானங்களில் இங்ஙனே பொருள் நெஞ்சாலும் நினைக்கப்படவில்லை.

உலகில்லையென்றே என்றவிடத்தில் உலகு என்பதற்கு சாஸ்த்ரமரியாதை என்று பொருள். அவரவர்கள் பண்ணின புண்யபாபரூப கருமங்களுக்குத் தக்கபடியே பலன் கொடுப்பதென்று ஒரு சாஸ்த்ரமரியாதை ஏற்பட்டிருக்கிறது; நீங்கள் முற்பிறவிகளில் பிரபலமான தீவினைகளைச் செய்திருந்தபடியால் அவற்றின் பலனாக இப்பிறப்பில் உங்களைக் கூடாதேவதாபஜனம் பண்ணும்படியாக உபேக்ஷித்திடலாயிற்று. கொடிய பாவங்கள் செய்த உங்களை புண்யதர்மங்களிப்போலே பூரீமங்கராயண ஸமர்வமனமே செய்ப்பும்படி பண்ணிவிடுவதானது அப்போது முன்சொன்ன சாஸ்த்ரமரியாதை அழிந்துவிடுமன்றே. அங்ஙனம் அபிரயாமைக்காகவே உங்களை இங்ஙனே நிறுத்திவைத்தது—என்கை.

* மம மாய துரத்தியா * என்று அவன்தானே கீதையில் சொல்லுவதற்குப் தப்பவொண்ணாக இந்த மாயையை அவன் திருவடிகளைக் காட்டியே தப்பப்பாருங்களைன்கிறார் மின்னடிகளில். (சு)

3112. ஓடியோடிப்பலபிறப்பும்பிறந்து மற்றோர்தெய்வம் பாடியாடிப்பணிந்து* பல்படிகால் வழியேறிக்கண்டீர்*

கூடியவனாவேரத்தினின்ற திருக்குருகூரதனுள்*

ஆடுபுட்கொடியாதிழூர்த்திக்கு அடிமைபுருவதுவே.

(எ)

ஓடி ஓடி	{ ஸம்ஸார சக்கரத்தில்	கண்டீர்	{ பலன் கைபுருத்தமை
	{ ஓடியோடி		{ கண்டீர்களே;
பல பிறப்பும்	{ பல்பல யோனிகளிலே	வானவர் கூடி	{ தேவர்கள் திரண்டு துதி
பிறந்து	{ பிறந்து	ஏத்த நீன்ற	{ கும்படி. நின்ற
பல் படிகால்	{ வம்ச பரம்பரையாக	திரு குருகூர்	{ திருக்காரியிலே எழுந்தருளி
	{ தேவதாந்தரங்களை	அதனுள்	{ யிருக்கின்ற
மற்று ஓர் தெய்	{ அந்த நூல்களிலே	ஆடு புன்கொடி	{ ஆற்றுகுளக்கொடியுடைய
வம் வழி ஏறி	{ சொல்லியிருக்கிறபடி	ஆதி லுர்த்திக்கு	{ ஆதிநாதப் பெருமானுக்கு
பாடி ஆடி பணிந்து	{ பல்படியாக வழிப்படு	அடிமை புருவது	{ அடியராயிருக்கத் தகுதி.

* * *—தேவதாந்தரங்களை ஆசீர்வரிப்பதனால் என்ன பலன் உண்டாகுமோ அது உங்களுக்கு இதுவரையில் தெரியாமையிலை; இங்ஙனவரையிலே கைகண்ட பலன்தான் இவ்மேதும் காரணக்கடவாயிருக்கும்; ஆனபின்பு கருளக்கொடியுடையானுக்கு அடிமை புருவதுவே உறுவதென்கிறார். தேவதாந்தரபஜனத்தின் பலனை முன்னடிகளில் அருளிச்செய்கிறார். மற்றோர்தெய்வம் பாடியாடிப்பணிந்ததற்குப் பலன் ஓடியோடிப் பல பிறப்பும் பிறப்பதேயத்தனை என்னுராயிற்று.

நீங்கள் தொழுகின்ற தெய்வங்களும் வந்து தொழுது தத்தம் வாய்ப்படைத்த பலன் பெறுமாறு தோத்திரம் செய்யுமிடமான திருக்குருகூரிலே ஸேவைநாதிக்கின்ற பறவையேறு பரம்புருடனுக்கு அடிமை செய்வதே ஸ்வரூபராப்த மென்றுராயிற்று.

ஆடுபுள் = 'ஆடு' என்று வெற்றிக்கும் பெயராதலால் வென்றிக்கருடன் என்னவுமாம். (எ)

3113. புக்கடிமையினுல்தன்னைக்கண்ட மார்க்கண்டேயனவனை*

மக்கபிரானுமன்றியுயக்கொண்டது நாராயணனருளே*

கொக்கலர்த்தடந்தாழைவேலித் திருக்குருகூரதனுள்*
மிக்வாதிப்பிரான்நிற்க மற்றைத்தெய்வம்விளம்புதிரே.

(அ)

அடிமையினால் } அடிமை செய்து உள்
புக்கு தன்னை } புருந்து தன்னைக்
கண்ட } காணப்பெற்ற
மார்க்கண்டேய } மார்க்கண்டேயனென்று
னவனை } பரஸித்தனானவனை
அன்று } அக்காலத்தில்
கக்கிரான் } திகம்பரசர்சாமியான ருத்ரன்
உய்யக் கொண் } ரக்ஷித்ததும்
டதும் }
நாராயணன் } நாராயணனுடைய அருளின்
அருளே } பயனேயாகும்;

கொக்கு அலர் } கொக்குப்போலே வெண்
நட தாழை } னிறமாக அலர்கின்ற
வேலி } பெரிய தாழைகளை
திரு குருகூர் } வேலியாகவுடைய
அதனுள் } திருநகரியிலே
மிக்க } மேம்பாடுடைய
ஆதி பிரான் } ஆதிநாதப் பெருமாளிருக்க
நிற்க }
மற்று தெய்வம் } வேறு எந்த தேவதைகளை
விளம்புநீர் } பேசுகிறீர்கள்?

* * *—மார்க்கண்டேயன் ருத்ரனை ஆரதித்துத் தன் அபேக்ஷிதம் பெற்றானே யென்று சொல்ல, அந்தக்கதையின் மருமமும் கேட்கலாகாதோவென்கிறார்.

சிவபிரான் மார்க்கண்டேயனுக்கு அருள் செய்தது திருமாலினருளால் தான் பெற்ற சக்தி யினாலேயென்பதும், அச்சிவபிரானுக்கு அந்தராத்மாவாய் கின்று தொழில் செய்தவன் ஸர்வேச்வரனான ஸ்ரீமந்நாராயணனே என்பதுமாகிய உண்மை உணர்த்தக்கூது. சில புராணங்களில் மேலெழுந்த வாரியாகப் பார்க்கும்போது பரமசிவனே மார்க்கண்டேயனுக்கு அபயமளித்ததாகக் காணப்படுதலும், மஹா பரதத்தில் ஆரண்ய பருவத்தில் நூற்றுத் தொண்ணூற்றிரண்டா மத்யாயத்தில் மார்க்கண்டேயன் தானே தருமபுத்திரரை நோக்கிச் சொல்லுமளவில் ஸ்ரீமந்நாராயணனுடைய வார்த்தைகளை அருவதிக்கு மிடத்து, *விதூஷகோடவி விஷ்ணுஷ்டோ ரா மெவ மரணம் மதுஃபித்ருபக்தோநஸி வீபரீஷே! மாஞ்சவ சரணம் கதஃ என்றுள்ள ச்லோகத்தினால் இவன் ஸ்ரீமந்நாராயணனை சரணம் புருந்தவனென்பது நன்கு விளங்கும்,

ஸ்ரீ பாகவதத்திலும் பன்னிரண்டாம் ஸ்கந்தத்தில் எட்டாமத்தியாயத்தில் *ஸ்ரூபயநு ஹுஷ்டிகேஸம் ஜிமேஜிதூஷுஸம் ஸாஷுஜபு—ஆராதயப் ஹ்ருஷ்டிகேசம் ஜிக்யம் மருத்யம் ஸுதர்ஜயம் * [ஸ்ரீமந்நாராயணனை ஆரதித்து வெல்லவொண்ணாத யமனை வென்றெழுந்தான்] என்று ஸ்பஷ்டமாகச் சொல்லிற்று. (அ)

3114. விளம்புமாறுசமயமும் அவையாகியமற்றும்தன்பால்*

அளந்துகாண்டற்கரியனாகிய ஆதிப்பிரானமரும்*

வளங்கொள்தன்பனைஞழந்தழகாய திருக்குருகூரதனை*

உளங்கொள்ளானத்துவைமயின் உம்மையுய்யக்கொண்டுபோகுறிலே. (க)

விளம்பும்	{ கண்டபடி சொல்லுவது தவிரப் பொருட் குருத்தம் சிறிது மில்லாதவைகளான ஆறுவகைப்பட்ட பாஹ்ய மதங்களும் அந்த பாஹ்யமதங்க்குப் பரியாயமான மற்றும் தன்பால் அளந்து காண் டற்கு அரியன் ஆகிய ஆதி பிரான்	{ அமரும் விளம் கொள் தன் பனை சூழ்ந்து அமரு ஆய திரு குருகூர் அதனை உம்மை உய்யக் கொண்டு போ குறில் உளம் கொள் ஞானத்து வைமயின்	{ நித்யவாஸம் பண்ணுமிட மாய் வளம் மிக்க குளிர்ந்த நீர் கிவங்களாலே சூழப் பட்டு அழகியதான திருநகரியை, (நீங்கள்) உங்களை உஜ்ஜீவிப்பித்துக்கொண்டு நடக்கவேண்டி. யிருந்தீர் களாகிவெ அந்தராக ஜ்ஞானத்துக் குள்ளே வைத்துச் சிந்தனை செய்யுங்கள்.
-----------	---	---	--

* * *—வேதபாஹ்யங்களும் குத்ருஷ்டிகளும் பண்ணுகின்ற துஸ்தர்க்கங்களால் அழிக்க வொண்ணாத ஐச்வர்யத்தையுடையான எம்பெருமானெழுந்தருளியிருக்கிற திருநகரியை ஆச்சரியபுக் கோள் பிழைக்கவேண்டியிருந்தீர்களாகில் என்கிறார்.

விளம்பும் ஆறு சமயமும் = சாக்ய, உலூக்ய, அக்ஷபாத, கூபண, கபில, பதஞ்சலி மதங்கள் எனப்படுகிற ஆறும் பாஹ்யமையங்களாம்; சாக்யர்—பௌத்தர்; உலூக்யர்—சார்வாகர்; அக்ஷபாத ரென்று கொள்தமைச் சொல்லி வையாமிக வைசேஷிகர்களை நினைக்கிறது. கூபணர்—ஜைனர்.

அவையாகிய மற்றும்மற்றும் அவற்றோடொத்த குத்ருஷ்டிகளும் என்றபடி. “அவையாகியும்” என்பது பன்னிராயிரப்படி புரகக்கு மாத்திரம் பாடம். (க)

3115. உறுவதாவதெத்தேவும் எவ்வுலகங்களும் மற்றும் தன்பால்*
மறுவில் மூர்த்தியோடொத்து இத்தனையும் நின்றவண்ணம் நிற்கவே*
செறுவில் செந்நெலகரும் பொடோங்கு திருக்குருகரதனுள்*
குரியுமானுருவாகிய நீன்குடக்கூத்தனுக்காட்செய்வதே. (௧௦)

எத்தேவும்	எல்லாத் தேவதைகளும்	செறுவில்	வீணினிலங்களில்
எ உலகங்களும்	எல்லாவுலகங்களும்	செந்நெல்	செந்நெற் பசிற்களும்
மற்றும்	{ மற்றுமுண்டான சேதநா	கரும்பொடு	கருப்பஞ் சோலைகளும்
	சேதநங்களுமாகிய	ஒங்கு	வளரும்படியான
இத்தனையும்	இவையடக்கலும்	திரு குருகார்	{ திருநகரிமீலே
தன்பால்	தன்னுடையதான	அதனுள்	{
	{ நிஷ்கலங்கமான அனா	உரு ஆகிய	வாமநபரஹ்மசாரி வேஷ
மறுஇல் மூர்த்தி	தாரண விஶ்ரஹம் போன்று	நீன் குடக்கூத்	மெடுத்தவனும்
யோடு ஒத்து	{ தானவித்ததாலும்	தனுக்கு	{ (கருஷ்ணனாய்ப்) பெரிய
	விதேயங்களாகி பென்றபடி]		குடக்கூத்தாடினவனு
நின்றவண்ணம்	{ குறையற நிற்குமிருப்பிலே—	ஆன் செய்வதே	அடிமை செய்வதே
நிற்க		உறுவது ஆவது	உற்றதாம்.

* * *—பாட்டினடியிலுள்ள உறுவதாவது என்பதை, முடிவிலுள்ள ஆட்செய்வதே என்பதனோடு கூட்டுக; ஆட்செய்வதே உறுவதாவது என்பதடி. எத்தேவும் எவ்வுலகங்களும் மற்றும் இத்தனையும் தன்பால் மறுவில் மூர்த்தியோடொத்து இத்தனையும் நின்றவண்ணம் நிற்கவே* செறுவில் செந்நெலகரும் பொடோங்கு திருக்குருகரதனுள்* குரியுமானுருவாகிய நீன்குடக்கூத்தனுக்காட்செய்வதே உறுவது என்பதடி.

3116. ஆட்செய்தாழிப்பிராணைச் சேர்ந்தவன் வண்குருகூர்நகரான்*
நாட்கமழ்மகிழ்மாலையார் பின்ன மாறன்சடகோபன்*
வேட்கையால்சொன்னபாடல் ஆயிரத்தாழிப்பத்தும்வல்லார்*
மீட்சியின் நினைவுகுந்தமாநகர் மற்றதுகையதுவே. (௧௧)

ஆன் செய்து	{ (உபதேச முகத்தாலே ஸம்	மாறன் சடகோ	{ ஆழ்வார்
	ஸாரிகளைத் திருத்திப்பணி	பன்	{
	கொள்ளுகையாகிற)	வேட்கையால்	ஆநரத்தோடு
	கைக்கரியத்தைப் பண்ணி	சொன்ன	அருளிச் செய்ததான
ஆழி பிராண	{ ஆழியங்கையனு பெரு	பாடல் ஆயிரத்துள்	ஆயிரப் பாட்டினுள்ளே
சேர்ந்தவன்	மாணை அடைந்தவரும்	இ பத்தும்	இப்பதிகத்தை
வண் குருகூர்	{ திருநகரிக்குத் தலைவரும்	வல்லார்	ஒதவல்லவர்களுக்கு
நகரான்		மீண்டும் திருப்புத்தல்லாத	
நான் கமழ்	{ பரிமளம் மாறத் மகிழ்	வையுந்தம்	{ மூர் வையுண்ட மஹாநகர
மகிழ் மாலே	மாணையைத் திருமாரிமீலே	மாநகர் மற்றது	மாகிய அவ்விடம்
மார்பினன்	அணைந்தவருமான	கையது	கரந்தம்.

* * *—இத்திருவாய்மொழி கற்றுக்குப் பயனுரைத்துத் தலைக்கட்டும் பாகரம் இது. [ஆட்செய்து ஆழிப்பிராணைச் சேர்ந்தவன்] ஆட்செய்கையாவது கைக்கரியம் பண்ணுதல்; இது மானஸிக மென்றும் வாசிகமென்றும் காமிகமென்றும் மூலகைப்பட்டிருக்கும். இங்கு வாசிககைக்கரியம் கொள்ளத் தரும். செவிக்கீளிய செஞ்சொற்களைப் பாடுவதே கைக்கரியமாகும் என்பதுமான் கையுத்திருவாய்மொழி மான அழகைக்காட்டித் தம்மை ஆட்படுத்திக் கொண்டானென்பது தோன்ற ஆழிப்பிராண என்றார். இந்த நன்மைக்கு அடி நல்லார்களில் குருகூரிலே பிறப்பு, என்பது தோன்ற வண்குருகூர் நகரான் என்கிறார்.

“வையுந்தமாநகர் மற்றது” என்றவிடத்தில் மற்று என்பது அசைச்சொல்லாய் வையுந்தமா நகராகி அவ்விடம் என்று பொருள்படும்; அன்றியே, வையுந்தமாநகராகிய நித்யன்பூதியும் மற்றதாகிய லீலாநிபூதியும் என்று பொருள் கொள்ளலாம். உபயநிபூதி ஸாம்ராஜ்யமு முண்டாகுமென்று பலன் சொல்லிற்றுமீற்று. (௧௧)

பெருமான்கோயில் பிரதிவாதிபயங்கரம் அண்ணங்கராசாரிர் இயற்றிய திருவாய்மொழி யுரையில் நான்காம் பத்து முற்றுப்பெற்றது.

கறங்குச்சுக்கைக் கனிவாய்ப்பெருமானைக்கண்டு *
இறங்கிரீர்தொழுதுபணியீர் அடியேனிடரே.

(ந.)

திறங்கள் ஆதி திரள் திரளாக
எங்கும் பார்த்தவிடமெல்லாம்
செய்கனாநி வினாநிலக்களிலே
உழல் உலாவுகின்ற
புள் இனங்காள் பறவைக் கூட்டங்களே!
சிறந்த செல்வம் { உயர்ந்த ஐச்வரியம்
மல்கு விஞ்சியிருக்கிற
திருவண்வண்ணீர் திருவண்வண்ணீரிலே
உறையும் நித்பவாஸம் பண்ணுமவனும்

கறங்கு சக்கரம் { கீழன்று வருகிற திருவாழி
கை { வையக் கையிலேயுடையவனும்
கனி வாய் { கனிபோன்ற அதரத்தையுடையவனுமான
பெருமானை கண்டு — எம்பெருமானை நேவித்து
நீர் இறங்கி தொ நீங்கள் தாழ்ந்து தொழுது
முது அடியேன் அடியேன் படுகிற கஷ்டத்
இடர் பணியீர் தைச் சொல்லுங்கள்.

* * * பகவிகள் கூட்டங்கூட்டமாக உலாவுவது வழக்கம். அங்ஙனே கூட்டமாக அவை இருப்பது தன் காரியம் செய்தற்காகவேயென்று பரங்குச நாயகியின் கருத்துப் போலும். அவை செய்கனாநி உழல்வது தங்கட்கு இரை தேடுகைக்காகவாகிலும்; தலைநி தான் ஈடுபட்டிருக்கிற எம்பெருமானைத் தேடிக்கொண்டு அவை உழல்கின்றனவாகக் கருதி, பறவைகாள்! செய்கனாநி எதற்காக உழல்கின்றீர்கள்? எனக்காக நீங்கள் தேடும் எம்பெருமான் திருவண்வண்ணீரிலன்றோ உறைகின்றான் என்கிறான். அவன் உன்னை மறந்து அங்கே உறைவதற்கு யாதுகாரணம்? என்று பறவைகட்கு நினைவாக, “சிறந்த செல்வம்மல்கு திருவண்வண்ணீர்” என்கிறான். அத்தலத்துள்ள செல்வச்சிறப்பானது அவனை அங்கே கால்தாழப் பண்ணிற்று என்றவாறு.

(ந.)

3230 இடரீல்போகம்முழ்கி இணைந்தாடும்மடவன்னங்காள் *
விடலில் வேதவொலிமுழங்கும் தண்திருவண்வண்ணீர் *
கடலமேனிப்பிரான் கண்ணனைநெடுமோலைக்கண்டு *
உடலம்னைத்தொருத்தி உருகுமென்றுணர்த்துமினே.

(சு)

இடர் இல் போகம் முழுகி { பிரிந்துபடும் துக்கமில்லாத
இணைந்து ஆடும் { இன்பத்திலே அவகாஷித்து
மடம் அன்னங் { கலந்து வாழ்கின்ற மடமை
காள் { தக்கிய அன்னங்களே!
விடல் இல் வே { இடைவிடில்லாத வேதகோஷம்
தம் ஒலி முழங் { நிரம்பிய குளிர்த திருவண்
கும் தண் திரு வண்ணீரிலே

கடலமேனி { கடல்போன்ற திருமேனியை
பிரான் கண் { யுடையவனும் மனோபகார
ணனை நெடு { கனும் அச்சித ஸுலபனுமா
மலை கண்டு { ன ஸர்வேச்சுரனைக் கண்டு
ஒருத்தி ஒரு பெண்ணினை
உடலம் நைந்து சரீரம் தளர்ந்து
உருகும் என்று உருகாநின்றான் என்று
உணர்ந்து மின் அறிவியுங்கள்.

* * * ஒரு நொடிப்பொழுதும் பிரியாமே இடைவிடின்றிக் கலந்து வாழ்கின்ற அன்னப்பறவைகளை நோக்கி, திருவண்வண்ணீரிலே நிரந்தரமாக நடைபெறும் வேதவொலியைத் திருச்செவி சாத்திக்கொண்டு அங்கே கால்தாழ்ந்து வர்த்திக்கிற கடல் வண்ணனை பெருமானைக்கண்டு என்பேரைச்சொல்லாதே ஒருத்தி உடலம்னைத்து உருகுகின்றாளென்று சொல்லுங்கோளென்கிறார்.

(சு)

3231 உணர்த்தவாடலுணர்ந்து உடன்மேயும்மடவன்னங்காள் *
திணர்த்தவண்டல்கள்மேல் சங்குசேருந்திருவண்வண்ணீர் *
புணர்த்தபூந்தண்மூழ்ப்புடி நம்பெருமானைக்கண்டு *
புணர்த்தகையினராய் அடியேனுக்கும்போற்றிமினே.

(ரு)

ஊடல் உணர்த் { (பிரிவு சிறிது உண்டானாலும்)
தல் உணர்ந்து { ஊடலும் உணர்த்தலுமாகிய
சிரமங்கள் நேருமென்றறிந்து
உடன் மேபும் { கணப்பொழுதும் விட்டுப்பிரி
யாமல் கூடவே திரிகின்ற
மடம் அன்னங்காள் துவண்ட அன்னங்களே!
திணர்த்த வண் { கொழுத்த வண்டல் மணல்
டல்கள் மேல் { களின் மேலே
சங்கு சேரும் சங்குகள் சேருமிடமான
திரு வண்வண்டுர் திருவண்வண்டுகிலே

புணர்த்த பூ தண் { தொடுக்கப்பட்ட அழகிய செவ்
துழாய் முடி { வித்துழா யணிந்த திருவழி
வேகத்தைபுடையன
நம் பெருமானை { நமது ஸ்வாபியைக்
கண்டு { கண்டு
புணர்த்த கையி { கைகூப்பினவர்களாய்க்
னர் ஆப் { கொண்டு
அடியேனுக்கும் அடியேனுக்காகவும்
போற்றுமின் { அந்நிலைக்கு மங்களாசாஸனம்
பண்ணுகோள்.

* * * இப்பாட்டின் ஈட்டில்—“ஹோம (போக) ப்ரகாரத்தான் மூன்றுவகைப்பட்ட
டாயிற்றிருப்பது; அவையாவன—* ஊடலுணர்த்தல் புணர்த்தலிவைமூன்றும், காமத்தாற்பெற்ற
பயன் * என்று மூன்றையும் பிரயோஜனமாகச்சொன்னார்கள் தமிழர்; இதிலே ஊடலாவது—
எதிர்த்தலையோடே கூடினால் அநேகமாக விளைவதொன்று. அதுதான் ‘என்னையொழியக்
குளித்தாய், என்னையொழியப் பூவைப்பார்த்தாய்; உன் உடம்பு பூநாற்றும்’ என்றாற்போலே
வரும்வை. உணர்த்தலாவது—‘உனக்கென்று குளித்தேன்’ என்கையும் ‘உனக்கு ஆம்’
என்று பார்த்தேன் என்கையும் ‘உன்வரவுக்கு ஒப்பித்தேன்’, என்றாற்போலே சொல்லுமிவை.
இவையிரண்டின் அனந்தரத்தே வருவது கலன்’ என்றருளிச்செய்யப்பட்டுள்ளது. இந்த
பூனைமுகத்தில் உதாஹிக்கப்பட்டுள்ள தமிழ்ச் செய்யுள் திருவள்ளுவர் குறள். அது “ஊட
லுணர்த்தல் புணர்த்தலிவை காமம்—கூடியார்பெற்றபயன்” என்னும் பாடமாகவே குறளிற்
காண்கிறது. [புணர்ச்சிமுகித்தல் என்ற அதிகாரத்தில் ஒன்பதாவது குறள் இது.] உணர்த்தல்
என்பதற்கு—‘தலைமகள் தன்னுடைய தவறில்லாமையைச்சொல்லி நாயகியினுடைய ஊடலை
நீக்குதல்’ என்று பொருளுரைக்கப்பட்டிருக்கின்றது. உணர்த்தல், உணர்த்தல் இவையிரண்
டும் இங்குப் பரியாயமே யென்க. மூலத்தில் “உணர்த்தலுடலுணர்த்து” என்றிருந்தாலும்
பாடக்கரமத்திற்காட்டிலும் அர்த்தக்கரமம் வலிது என்ற நியாயத்தினால் “ஊடல் உணர்த்தல்
உணர்த்து” என்று அடைவுபடுத்திக்கொள்ளலாம். ஊடல் உண்டான பிறகே உணர்த்தல்
நேருமாதலால் அதற்குச் சேர இங்ஙனம் கொள்ளக்கடவது. ஊடல் என்கிற ப்ரணய
ரோஷமும் அதற்குப்பரிஹாரமான உணர்த்தலும் நேருவதற்குப் பிரிவுகாரணமாகும்; பிரிவின்
றிக்கே கூடியேயிருத்துவிட்டால் அவை நேரமாட்டா. ஆகவே, நாம் பிரியவும் வேண்டா,
பிரிந்து ஊடலுணர்த்தல் ஆயாஸங்களை அனுபவிக்கவும் வேண்டா என்று கொண்டு கூடியே
யிருக்கின்ற அன்னங்களே! என்றதாயிற்று.

புணர்த்த பூதண்மோழிமுடி யென்றது—அப்பெருமான் ஆச்சிரதரக்ஷணத்திற்கென்றே
தனி மானை முடிசூடியிருத்தலால் நீங்கள் கூசாதேசென்று காணலாமென்று காட்டுகிறபடி.
“அடியேனுக்கும் போற்றுமினே” என்கிற கிப்பாகாரம் திவ்யதேச யாதத்திரை செல்கின்றவர்
களைவரையும் நோக்கி அந்த பாக்கியமில்லாதவர்கள் சொல்லுதற்குரியது, தேவரீர்கள்
திவ்யதேசங்களிலே சென்று ஸேவிக்கும்போது அடியேனுக்காகவும் ஸேவிக்கவேணு
மென்கிற பாவனை.

(ரு)

3232 போற்றியானிரந்தேன் புன்னைமேலுறைபூங்குயில்காள் !*

சேற்றில்வானாதுள்ளும் திருவண்வண்ணேருறையும் *

ஆற்றலாழியங்கை அமர்ப்பெருமானைக்கண்டு *

மாற்றங்கொண்டருளீர் மையல்தீர்வதோருவண்ணமே.

(க)

புண்ணை மேல்.. உறை பூ குயில் கார்	{ புண்ணைமரங்களின் மேலே வாழ்திற ஆழ்கிய குயில் களை !	ஆற்றல் ஆழி அம் கை	{ சக்திமிருந்த திருவாழியை அழ கிய கைமீலே உடையவனு டான
யான் போற்றி இரந்தேன்	{ அடியேன் துதித்து வேண்டு கின்றேன்;	அமர் பெரு மாலை கண்டு	{ தேவாதிதேவனைக் கண்டு
வாளை சேற்றில் துள்ளும் திரு வண்வண்டர் உறையும்	{ வாளை மீள்களானவை சேற்று நிலங்களிலே களித்து உகா ப்பெற்ற திருவண்வண்டர் லே வாழ்பவனும்	மையல் தீர்வது ஒரு வண்ணம் மாற்றம் கொண்டு அருளிர்	{ என்னுடைய வியாமோஹம் தீரும்படியான ஒரு நல்லவார்த்தை கொண்டு வந்து உதவவேணும்.

* * * சில குயில்களைக்குறித்து, திருவண்வண்ணரிலே சென்று எம்பெருமானைக் கண்டு எனக்குள்ள நிலைமையை அறிவித்து அத்தலையில் நின்றும் ஒருவார்த்தை கொண்டு வந்து எனக்குரைத்து என் மையலைத் தீர்க்கவேனுமென்று இரக்கினான். போற்றி என்பதை “போற்றியாம் வந்தோம்” என்றவிடத்திற்போல வினையெச்சமாகக்கொண்டால் ‘மங்களாசாஸனம் பண்ணி’ என்று பொருளாய், மேலே இரந்தேனென்பதில் அர்வயிக்கிறது. அங்ஙனம் நிக்கே * அன்றிவ்வுலகமளந்தாயடி போற்றி * என்றவிடத்திற்போலே கொண்டால் ‘மங்கள முண்டாகுக’ என்று பொருள்பட்டுத் தனியேநிற்கும். வடமொழியில் ‘ஸ்வஸ்தி’ என்று முதலிட்டுப்பேச ஆரம்பிப்பது போலாமிது. யான் இரந்தேன் = துது போகவேனுமென்று இரப்பவன் அவனென்று ஸ்ரீராமாயணதிகளில் ப்ரஸித்தமாயிருக்க, இப்போது நான் இரக்கும் படியாவதே! என்கிற அவஸாதம் தோன்றும். புண்ணைமேலுறை பூங்குயில்களின்! = “வளர்த்த தலை பயன் பெற்றேன்” என்னும்படியாக ஆசிரியர் பக்கலிலேயே வரமுவர்கள் (ஸ்வரப தேசத்திலு) குயிலாகச் சொல்லப்படுவார்கள். *வநநி ய: வரவது: கொகில: விசு: வரப் ரிய: பரப்ருத: கோகில: பிக: * என்கிற அமரகோசத்தின்படி குயில்களுக்கு வடமொழியில் பரப்ருத மென்றுபெயர்; காக்கையின் கூட்டிலே கொண்டிடிப்பெற்று அவற்றால் போஷிக் கப்பட்டு வரமுவை என்றபடி: அதுபோலே பரண ஆசார்யனால் போஷிக்கப்பட்டு வள ரும் குருகுலவாஸிகளைச் சொல்லிற்றுகிறது. (சு)

3233 ஒருவண்ணஞ் சென்றுபுக்கு எனக்கொன்றுரையோண்கிளியே ! *
சேருவொண்பூம்பொழில்குழ் சேக்கர்வேலைத்திருவண்வண்ணர் *
கருவண்ணஞ்செய்யுவாய் செய்யகண்ணசெய்யகாலே *
சேருவொண்சக்கரஞ்சங்கு அடையாளம்திருந்தக்கண்டே. (எ)

ஒண் கிளியே செரு ஒண் பூ பொழில் குழ்	{ அழகிய கிளியே! ப்ரணயகலஹாஸ்பதமான அழ கிய பூஞ்சேலைகளாலே குழ ப்பட்டதும்	செய்ய வாய் செய்ய கண் செய்ய கை செய்ய கால் செரு ஒண் சக் கரம் சங்கு	{ சிவந்த அதரமும் சிவந்த திருக் கண்களும் சிவந்த திருக்கை களும் சிவந்த திருவடிகளும் போர்க்களத்திலே ஒண்மை பெற்று விளங்குகிற சக்கர மும்(கையை விட்டு அகலாத) சங்குமான
செக்கர் வேலை	{ சென்றிமான பக்கப் பிரதேசங் களை யுடையதுமான	அடையாளம்	லக்ஷணங்களை
திருவண்வண்டர்	திருவண்வண்டரிலே	திருந்த கண்டு	நன்றாகப் பார்த்து
ஒரு வண்ணம் சென்று புக்கு	{ ஒருவிதமாகச் சென்று புருந்து	எனக்கு ஒன்று உரை	{ எனக்காக வொரு வார்த்தை சொல்லு.
கரு வண்ணம்	கரிய வடிவமும்		

* * * ஒரு கிளியை விளித்து அவனுடைய அடையாளங்களைச் சொல்லி இவ்வடை யாளப்படியே அவனை அழகிதாக்ககண்டு எனக்காக அவனுக்கொரு வார்த்தை அறிவிக்கவேனு மென்கிறான். ஒரு வண்ணம் சென்றுபுக்கு = இங்கே ஈட்டு ஸ்ரீஸூக்தி:— “இதுக்கு இரண்டு படியாக அருளிச்செய்வார்; இத்தலையில் தனிமை கிணியாதே போய்நிற்பதையாலே போர முதலி

களாயிருப்பர்; மேன்மேலனப் பிரம்புகள் விழும்; அத்தைப்பொறுத்துப் போய்ப் புருங்கோள். அன்றையே, வழி நெஞ்சையபஹிக்கும் போக்யதையையுடைத்து; அதில் கால்தாழாதேவருந்தி ஒருபடி சென்றுபுக்கு.” என்பதாம். எம்பெருமான் ஸௌசீல்யமே வடிவெடுத்தவனாயினும் பரத்வம் பாராட்டி நிற்பது முண்டாகையாலே அதற்கேற்ப அருகே அணுகவொண்ணாதபடி நேர்வுக்கடும்; அப்படி நேர்ந்தாலும் அதை ஒருவாறு ஸஹித்துக்கொண்டு உள்ளே புருங்கோள் என்பது முதற்பொருள். மலைநாடாகையாலே வழியெல்லாம் பூவியல் பொழிதும் தடமுமாயிருக்கும்; அவற்றிலே கண் செலுத்தினால் ஆங்காங்கு வயிக்கவேண்டிற்றுகுமேயல் லது எம்பெருமானிடம் சென்று சேரமுடியாது; ஆகவே வழியில் கண் செலுத்தாதே ஒரு வாறு வழியைக்கடந்து போங்கள் என்பது இரண்டாவது பொருள். “சொல்லீற்றுச் சொல்லு மாம் கிளிப்பிள்ளை” என்னுமாபோலே * முன்னோர் மொழிந்தமுறை தப்பாமற்கேட்டுப் பின் னோர்ந்து தாமதனைப்பேசும் ஏககண்டர்களான ஆசிரியர்களைக் கிளி பென்கிறது. (எ)

3234 திருத்தக்கண்டெனக்கொன்றுரையாய் ஒன்சிறுபூவாய்!*

சேருந்திநாழல்மகிழ் புன்னேக்குத்தன்திருவண்வண்ணே *

பெருந்தண்டாமரைக்கண் பெருநீண்முடிநால் தடந்தோள் *

கருத்திண்மாமுகில்போல் திருமேனியடிகளையே.

(அ)

ஒன்சிறு பூவாய் { அழகிய சிறிய வடிவை யுடைய பூவையே!	நால் தட தோள் { நான்கு தடந்தோள்களையுடைய வரும்
சேருந்தி நாழல் { சுரபுன்னை, நாழல், மகிழ்	சுரு தின் மா { கறுத்துத் தின்னரிய மலரை
மகிழ் புன்னேக்கு { மரம், புன்னை மரம் ஆகிய இவற்றால் சூழப்பட்ட	முகில் போல் { மேகம் போன்ற திருமேனி யையுடையவருமான
தன் திருவண் வண்ணே { குளிர்ந்த திருவண்வண்ணிலே (எழுந்தருளியிருக்கின்ற)	அடிகளை { ஸ்வாமியை
பெரு தண் { பெரிய தண்டாமரை போன்ற	திருந்த கண்டு { நன்றாக நோஷித்து
நாமரை கண் { திருத்தக்களையுடையவரும்	எனக்கு ஒன்று { எனக்கொரு வார்த்தை உரைபாய் { சொல்லவேண்டும்.
பெரு நீன் முடி { மிகப்பெரிய திருவழிவேகத் தையுடையவரும்	

* * * திருவண்வண்ணிலே சென்று அங்குறையும் எம்பெருமானுடைய தீவ்யாவயவ ஸௌந்தர்யத்தை நன்றாகக் கண்டு மீண்டுவந்து எனக்கொன்று சொல்லவேணுமென்று பூவைப்பறவையைக்குறித்துச் சொல்லுகிறான். காண்பது இரண்டு விதம்; தன் மனத்துக்கு மாத்திரம் தெரிந்ததாம்படி. காண்கை ஒன்று; பிறர்க்கும் விசதமாகச் சொல்லலாம்படி. காண்கை மற்றொன்று. இங்கே திருத்தக்கண்டு என்றது—ஏதோ சாதாரணமாகக்கண்டு விடுகையன்றிக்கே எனக்கு விசதமாகச் சொல்லலாம்படி. காணவேணுமென்றவாறு. எதைக்காண்பது? என்ன; திருத்தக்கண் திருவழிவேகம் திருத்தோள்கள் திருமேனி ஆகிய இவற்றைக்கண்டு அவற்றிலுள்ள அதிசயங்களை வந்து சொல்லவேணுமென்கிறான். தூதர் செய்யவேண்டிய காரியங்களில் இதுவும் ஒன்றேயாம்; இதனாலும் தலைவிக்குத் தரிப்பு உண்டாகுமென்க. அடிகள் என்று ஸ்வாமிக்கு வாசகம்.

(அ)

3235 அடிகளைத்தொழுது அலர்மேலசையும்ன்னங்காள் *

விடிவைசங்கோலிக்கும் திருவண்வண்ணேறையும் *

கடியமாயன்தன்னனைக் கண்ணனைநெடுமோலைக்கண்டு *

கோடியவல்லினையேன்றிறம் கூறும்பெறுகோண்டே.

(க)

அலர்மேல் அசை புள்ளின் மேலேயிருந்து உலர்வு
யும் அன்னங் கின்ற அன்னங்களே !
கூர்
விடிவை ஸம்பரபாககாலத்திலே
சங்கு ஒலிக்கும் சங்கு முழங்கப்பெற்ற
திருவண்வண்ணீர் திருவண்வண்ணீரிலே
உறையும் எப்போதும் வாழ்கின்ற
கடிய மாயன் கடுமையான மாயச் செயல்
தன்னை கடியுடையது
கண்ணனை அடியார்களுக்கு விதேயனாய்

நெடு மாலே அடியார்பக்கலிலே மிகவும்
கண்ணி விடியமோஹமுடையவனை
அடிகள் கை திருவடிவாரத்திலே அஞ்ஜலி
தொழுது பண்ணி
கொடிய வல் மிக்ககொடிய பாபத்தைபுடை
வினைபேன் திறம் பேணுள் என் விஷயமாக
வேறு கொண்டு ஏகாந்தமாக
கூறுமின் புருஷகாரமான வார்த்தைகளை
ச்சொல்லுங்கள்.

* * * வேறு கொண்டு என்றது— ஏகாந்தத்திலே என்றபடி. பிராட்டியும் தன்னுமார்
யிருக்கிற இருப்பிலே என்கை. (கி)

3236 வேறுகொண்டும்மையானிரந்தேன் வெறிவண்டினங்காள் !*

தேறுநீர்ப்பம்பை வடபாலேத்திருவண்வண்ணீர் *

மாறில்போரக்கன் மதிநீரெழச்சேற்றுக்கந்த *

ஏறுசேவகனார்க்கு என்னையுமுள்ளெனமின்களே.

(இ)

வெறி வண்டு பரிமளம் மிக்க வண்டினங்
இனங்காள் களே!
உம்மை வேறு உங்களிடத்திலே விஷயம்
கொண்டு பரதிபத்தி பண்ணி
யான் இரந்தேன் அடியேன் ஒன்று வேண்டு
கின்றேன்;
தேறு நீர் பம்பை தெளிந்த நீரையுடைய பம்பை
வடபால் திரு யாற்றின் வடபக்கத்திலுள்ள
வண்வண்ணீர் தான் திருவண்வண்ணீரிலே
(எழுந்தருளியிருக்கின்ற)

மாறு இல் போர் நிகரற்ற யுத்தம் செய்வதில் வல்
அரக்கன் வலனுள் இராவணனுடைய
மதிநீர் மதிநீர்முதலிய யாவும்
நீறு எழ பொடிபொடியாய்ப்படி
செற்று இலங்கையையழித்து (அதனால்)
உகந்த திருவுள்ளமுடந்த
ஏறு சேவக மஹாவீரனுள் பூராமமிரானி
னார்க்கு டத்திலே
என்னையும் ரக்ஷயவர்க்கத்திலே நாணு
உள்ள என் மொருத்தி இருப்பதாகச்
மின்கள் சொல்லுங்கேள்.

* * * சிவவண்டுகளைக் குறித்துக் கூறுகின்றார். “எமது தலைவர் பெண்பிறந்தார்
காரியமெல்லாம் செய்து தலைக்கட்டிவிட்டோமென்றிருப்பார்; அப்படியன்றிக்கே, ரக்ஷயவர்க்
கத்திலே நாணு மொருத்தி யிருக்கின்றதாகச் சொல்லுங்கோள்” என்கிறார். என்னையுமுள்
என்கின்றான்—“இன்னமும் பிழைத்திருக்கிறேனென்று சொல்லுங்கோள்” என்றும் பொருள்
கொள்ளலாமாயினும் அப்பொருளில் சுவையில்கையென்பது எம்பெருமானார் திருவுள்ளம். (இ)

3237 மின்கொள்சேர்புரிநூல்துறளாய் அகன்றாலங்கொண்ட *

வன்கள்வண்டிமேல் குருகூர்ச்சடகோபன்சொன்ன *

பன்கொளாயிரத்துள்ளிவைபத்தும் திருவண்வண்ணீர்க்கு *

இன்கொள்பாடல்வல்லார் மதனார்மின்னிடையவர்க்கே.

(கக)

மின் கொள் சேர் ஒளியை யுடைத்தாய்; திரு
புரிநூல் குறள் மேனிக்குச் சேர்ந்ததான யஜ்
ஆய் கோபவீதமணிந்த வாமன
மூர்த்தியாகி
அகல் ஞாலம் விசாலமான பூமி முழுவதை
கொண்ட யும் அளந்து கொண்ட
வன் கள்வன் மஹாவஞ்சகனை எம்பெரு
மானுடைய

அடி மேல் திருவடிகள் விஷயமாக
குருகூர் சடகோ நம்மாழ்வார் அருளிச்
பன் சொன்ன செய்த
பண் கொள் பண்மிருந்த ஆயிரத்தி
ஆயிரத்துள் னுள்ளே
திரு வண்வண் திருவண்வண்ணீர் விஷயமா

இன் கொள் பாடல் {	பரம்போக்யமான பாடலான	வல்லார் மின் இடைய வர்க்கு மதனர்	{	ஓதவல்லவர்கள் காமினிகளுக்குக் காழகர் போல் எம்பெருமானுக்கு ஸ்ப்ருஹணியராவர்கள்.
இவை பத்தும்	இப்பத்துப்பாகரங்கனையும்			

* * * இத்திருவாய்மொழி கற்பார் எம்பெருமானுக்கும் அவனடியார்கட்கும் விரும்பத்தக்கவராவர் என்று பயனுரைத்துத் தலைக்கட்டுகிறது. “மதனார்மின்னிடையவர்க்கு” என்றதில் இங்ஙனே பலச்சுருதி காண்கிறதோ வென்னில்; அது உபமான மாத்திரத்தைச் சொன்னபடி. காமினிகளுக்குக் காழகர் எப்படி விரும்பத்தக்கவர்களோ அப்படி என்றவாறு. திருநாட்டிலுள்ள தீவ்யாப்ஸரஸ்ஸுக்களை மின்னிடையவர் என்றதாகக் கொள்ளவுமாம். “நிதியும் நற்சண்ணமும் நிறைகுட விளக்கமும் மதிமுகமடந்தையர் எந்தினர்வந்தே” என்கிற உபசாரங்கள் செய்யப்பெறுவார் என்கை. “இன்கொள்பாடவல்லார்” என்ற பாடம் மறுக்கத்தக்கது.

(கக)

முதல் திருவாய்மொழி உரை முற்றிற்று.

ஆரும்பத்து—இரண்டாந் திருவாய்மொழி—மின்னிடைமடவார்கள்.

கீழ்த்திருவாய்மொழியில், ஆழ்வார் எம்பெருமானுடைய பிரிவுக்கு ஆற்றமாட்டாது துது விட்டார். அந்த வ்யஸந்தை யறிந்த, எம்பெருமான் ஆனைக்கு உதவவந்தாப்போலே அரை குலையத் தலைகுலைய ஒடிவந்து ஆழ்வார்க்குக் காட்சிதரப் பார்த்தான்; அவ்வளவிலே ஆழ்வார் ப்ரணயரோஷம் தலையெடுக்கப்பெற்று “ஸ்வாமிந்! இங்கே உமக்குப் பணியில்லை; பணி போரு மிடத்தேற எழுந்தருளீர்” என்று கதவடைத்துத் தள்ளுகிறார் இத்திருவாய் மொழியில்.

க்ருஷ்ணவதாரத்திலே கண்ணபிரானோடு பரிமாறின கோபஸ்தீர்கள் இங்ஙனே ப்ரணய ரோஷத்தாலே ஊடல் செய்தமையுண்டு. அவர்களுடைய பாவபந்தமே இப்போது ஆழ்வார்க்கும் ஆகி அவ்வதுகாரமே முற்றியிருக்கிறதாயிற்று. பெருமான் திருமொழியிலே * ஏர்மலர்ப் பூங்குழல் என்கிற திருமொழியும், பெரிய திருமொழியிலே * காநில் கடிப்பிட்டு என்கிற திருமொழியும் இந்த நடையிலே அவதரித்தவை யென்றுணரக்.

3238 மின்னிடையவார்களின்னருள்குவோர் முன்புநானதஞ்சுவன் *

மன்னுடையிலங்கை அரண்காய்ந்தமாயவனே ! *

உன்னுடைய உண்டாயம்நானறிவன் இனியதுகொண்டுசெய்வதென் ? *

என்னுடையபந்துங்கழலும் தத்துபோதுகம்பீ !.

(க)

மன் உடை இல { அரசனையுடைத்தா யிருந்த லங்
ங்கை அரண் { காபுரியினுடைய கோட்டைக
காய்ந்த மாய { னையெல்லாம் சீறியழித்த ஆச்
வனே { சரியசேஷ்டதங்கனையுடை
யவனே!

கம்பீ

ஸகலகுணபரிபூர்ணனே!

நின் அருள் குடு { உனது கிருபையை அதுபவிப்
வார் { பவர்களான

மின் இடை மட { மின்னற்கொடிபோன்ற இடை
யை யுடையவர்களானமாதர்
வார்கள் முன்பு { களின் முன்னிலையில்

நான் அது அந் { நான் அடைப்பற்றி அஞ்சாதிந்-
சுவன் { தேன்; (அவர்கள் உன்னை
உபேக்ஷிக்க தேருமென்பது
பற்றி அஞ்சுகின்றே நென்
கை.)

உன்னுடைய சுண்டாயம் நான் அறிவன்	{ உன்னுடைய க்ருத்தரிமமெல்லாம் நானறிவேன்;	என்னுடைய பந் தும் கழலும்நந்து	{ எனது பந்தையும் அம்மானை யையும் திருப்பிக் கொடுத்த விட்டு
இனி அது கொண் டு செய்வது என்	{ உனக்கும் எனக்கும் எம்பந்த மற்றதென்பு உன்னுடைய க்ரு த்தரிமத்தால் உனக்கு ஸாத்ய மானது என்ன இருக்கிறது?	போகு	{ உனக்கு விருப்பமான விடத்தே போய்ச் சேர்.

* * *—இப் பாசரத்தில் “என்னுடைய பந்துக்கழலும் தந்துபோகு நம்பி!” என்றிருக்கையாலே பந்தும் கழலுமாகிற சில ஸீலோபகரணங்கள் எம்பெருமான் கையில் இருப்பதாகவும் அவற்றைப் பரங்குச நாயகி அபேகிப்பதாகவும் தெரிகிறது. பந்து கழல்கள் எம்பெருமான் கையில் இருக்கக் காரணமென்னெனில்; இதற்கு முன்னே இவளும் தானமாக ஸீலைகள் செய்துகொண்டிருந்தார்கள். அப்படியிருக்கையில் திடீரென்று பிரிந்து போனான்; போனவன் சிறிதுகாலம் கழித்து மீண்டு வந்து நின்றான். அப்போது நாயகிக்குப் ப்ரணயரோஷம் தலையெடுத்திருந்ததனால் பேசாதே கிடந்தாள். எப்படியாவது இவளைப் பேசச்செய்ய வேண்டுமென்று கருதிய அவன் பல விலாஸ சேஷ்டிதங்கள் செய்து பார்த்தும் ஒன்றும் பலியாகையாலே, ஸீலோபகரணமாகக் கீழேவைத்திருந்த பந்து கழல்களை யெடுத்துக்கொண்டு அவற்றிலேயே அளவுகடந்த அபிசிவெசம் காட்டினான்; பந்தே! நாயகிதான் பேசாவிட்டாலும் நீயாவது என்னோடு பேசுவாயன்றோ; கழலே! நாயகியின் கழல் எனக்குக் கிடைக்காவிட்டாலும் நீயாவது கிடைத்தாயன்றோ? என்றிப்படிப் பலவுஞ் சொல்லித் தன்னுடைய விவா மோஹாதிரசயத்தை வெளிக்காட்டத் தொடங்கினான்; அப்போது நாயகி பேசாதிருக்க முடியாமல் பேசத்தொடங்கி இங்ஙனே கூறுகின்றாள்.

பரங்குச நாயகியை நோக்கி “மின்னல்போலே இதொரு நுண்ணிய இடையழகு இருந்தபடி என்!” என்றுவருணித்துப் பேசினான் பெருமான்; இதுகாறும் நம்மை மதியாதே இதர ஸ்திரீகளுடன் கலந்து போந்தவிவ் இப்போது இங்கே வந்து நம்மை வருணிப்பது நன்றாயிருக்கிறது! என்று சிறி, மின்னடை மடவார் நானல்லேன்; நின்னருள் சூடும் மின்னடை மடவார் வேறேயுண்டு என்கிறான்.

முன்பு நான் அத்தஞ்சுவன்—நீ இங்கே வந்து செய்கின்ற பிரணய விவாஸ சேஷ்டிதங்கள் உன்னுடைய மின்னடை மடவார்க்குத் தெரிந்தால் அவர்கள் உன்னைமாத்திரம் தண்டியாதே என்னையும் சேர்த்துத் தண்டிப்பார்களே யென்று அஞ்சுகின்றேனென்றவாறு. மற்றும் பலவாறு கருத்துக்கூறலாம்.

உன்னுடைய சுண்டாயம் நான் அறிவன்—சுண்டாயமாவது ஸ்வார்த்த பரத்துவம். நீ செய்கிற காரியமெல்லாம் உன்னுடைய க்ருத்தரிமமான எண்ணங்களுக்கு இணங்கியவையே யல்லது ரஜுவான எண்ணத்தோடு நீ ஒருகாரியமும் செய்பவனல்லையென்பதை நான் அறிவேன் என்றபடி. நான் அறிந்தாலென்ன? அறியாவிடில் என்ன? இனி உனக்கும் எனக்கும் எதேனுமொரு தொடர்பு வைத்துக்கொள்வதாக இருந்தாலன்றோ இந்த விசாரம்—என்னுங்கருத்துத் தோன்ற இனி அது கொண்டு செய்வதென்? என்கிறான்.

ஆகில் நான் போகிறேனென்று பந்துகழல்களோடு போகப்பறப்பட்டான்; போனால் போகிறானென்று இருக்கவல்லனோ இவள்? * ஆகிலும் கொடியவென் னெஞ்சம் அவனென்றே கிடக்கு மெல்லே * என்கிறவளாகையாலே விடமாட்டாதே மீண்டும் வார்த்தைக்கு இடம் வைக்கிறான் என்னுடைய பத்துக்கழலும் தந்து போகு நம்பி என்று.—இவை உன்னுடையவை எப்படி? என்னுடையவையே யென்று அவன் பிணக்குச் செய்ய இடம் தந்தபடி. (க)

3238 போருநம்பீ! உன்தாமரைபுரைகண்ணினையும் செவ்வாய்முறுவலும் *

ஆகுலங்கள்செய்ய அழிதற்கேநோற்றேமேயாம் *

தோகைமாமயிலார்கள்நின்னருள்துவோர் செவியோசைவைத்தேழ் *

ஆகன்போகவிட்டுக் குழவாதுபோயிருந்தே.

(உ)

நம்பீ போரு உன் தாமரை புரை கண் இணையும் செம் வாய் முறுவலும் { பிரானே! அப்பால்போ; உன் இடைய தாமரைபோன்ற கண்களிரண்டும் சிவந்த அத ரத்தில் நின்றுத் தோன்றுகிற சிரிப்பும்

ஆகுலங்கள் செய்ய { வீணாக எங்களை ஆகுலப் படுத்த

அழிதற்கே { அதனால் சிதிலப்பட்டுப் போவ தற்கே

நோற்றேமே யாம் { இட்டுப் பிறந்தவர்களன்றே நாங்கள்;

நின் அருள் குடு { உனது அருளை அதுபவிக்கப் வார் { பிறந்த

தோகை மா மயி { தோகைவிடுத்த நல்ல மயில்போ லார்கள் { ன்ற கூந்தலையுடைய மாதர்கள்

ஓசை செவி { (வேணுகானத்தின்) ஓசையைக் வைத்த எழ { கேட்டு எழுந்து வரும்படியாக

ஆகன் போக விட்டு { பசுக்களை மேய்க்கப் போக விட்டு

போய் இருந்து { அங்கேறப் போயிருந்து

குழல் ஊது { புல்லாங்குழலை ஊதுக்கொண்டு கிட.

* * *—கீழ்ப்பாட்டில் 'போருநம்பீ' என்று சொல்லியிருக்க, மறுபடியும் 'போருநம்பீ'

என்கிறபிறகு ஒரு ப்ரஸக்திவேணும். போரு என்னச்செய்தேயும் அவன் போகாதே சில பிணக்குச்செய்து அணுகிவந்தான்; நங்காய்! என்னுடைய பந்தும் கழலும் என்றாயே; நீயோ ஸ்தீரியிராநின்றாய்; உனக்கு ஸ்வாதந்திரியமில்லை; உனக்கென்று தனியே ஒரு பொருளில்லை; இந்தப் பந்தையும் கழலையும் நீ ஏதேனும் காசுகொடுத்து வாங்கிற்றுண்டோ? என்னுடையவைகளை உன்னுடையவைகளாக நீ சொல்வது வழக்கோ? என்று சில பேசிக்கொண்டு புன்முறுவல் செய்துகொண்டு அணுகிவந்தானாக, இங்கனே சொல்லுகிறான்.

நங்காய்! உன்னிடத்தில் எவ்வளவோ அன்புகொண்டு அணுகிவந்திருக்கின்ற என்னை 'போரு' என்று சொல்லி அப்பால் தள்ளுகின்றனையே, இஃது உனக்குத் தருமமா? என்றான் கண்ணன். அதற்குப் பராங்குசநாயகி 'ஆமாம், என்மீது உனக்கு அளவுகடந்த அன்புதான்; உன் அன்பை நீயேதான் மெச்சிக்கொள்ளவேண்டும்' என்றான். அதற்குக் கண்ணபிரான் 'அம்மா! இப்படியும் சொல்லவொருமோ? உன்னிடத்த னனக்கு அன்பு மிகமிகவுள்ளதென்ப தில் இவ்வளவு ஸந்தேஹமா? எனது கண்ணினையில் என் அன்பு முழுவதும் உனக்கு விளங்க வில்லையா?' என்று சொல்லிக்கொண்டே புன்முறுவல் செய்துகொண்டு அணுகிவந்தான்; அப் போது சொல்லுகிறான் "உன் தாமரைபுரை கண்ணினையும் செவ்வாய் முறுவலும் ஆகுலங்கள் செய்ய அழிதற்கே நோற்றேமேயாம்" என்று. இங்கனே கண்ணழகையும் முறுவலழகையும் காட்டி எம்மை அழிக்கிருயத்தனை; இப்படி அழிவதற்கு நாங்கள் பெண் பிறந்தோமேயல் லது, உன்னை யதுபவிக்கப் பிறந்தோமல்லோங்கான் என்றபடி.

இப்படி பராங்குசநாயகி சொன்னவாறே அவன் மேன்மேலும் சில விலாஸ சேஷடி தங்களைச் செய்யப்புக, இவற்றுக்கு நாம் முகங்கொடுப்போமல்லோம் என்று முகத்தை மாற வைத்தான்; அப்போது பின்புறத்து அளகபாங்களைக் கண்டு கண்ணபிரான் "மயில்தோகை போலே இதுவொரு கூந்தல் கற்றை இருந்தபடியென்!" என்று சில வருணனைகளைப் பேசிக் கொண்டு, புல்லாங்குழலோசையாலே இவனை வசப்படுத்திக் கொள்வோமென்று பார்த்து வேணுகானம் பண்ணத்தொடங்கினான்; அதன்மேல் பின்னடிகள் கூறுகின்றான்; நானன்று கூந்தலழகி; உன் திருவருளுக்குப் பாதாபூதைகளான கூந்தலழகிகள் திருவாய்ப்பாடியிலே பலருண்டு காண்; அங்கே சென்று பசுக்களை மேயவிட்டுக்கொண்டு இந்த வேணுகானத்தை அங்கே செய்வாயாகில் அவர்கள் திருவுள்ள முகப்பர்கள்; அங்கே சென்று ஊதுகிடாய். என்றாராயிற்று.

(உ)

3239 போயிருந்துநின்புள்ளவறியாதவர்க்கு உரைமப்பீ! * நின்செய்ய
வாயிருங்கனியும்கண்களும் விபீதமிந்நான் *
வேயிருந்தடத்தோளினர் இத்திருவருள்பெறுவாய்வர்கோல்? *
மாயிருங்கடலைக்கடைந்த பெருமானுலே.

(ந.)

நம்பி	மிரானே!	(இதற்குமேல் முகத்தை மாற வைத்துக்கொண்டு சொல்லுகிறார்.)
போய் இருந்து	{ எங்களைவிட்டு அப்பால் போயிருந்து	
நின்புள்ளவம்	{ உனது வஞ்சகங்களை அறியாதவர்களான சிலர் பக்கலிலே உன் மெய் போலும் பொய்களைச் சொல்லிக் கொண்டிரு;	மா இரு கடலை கடைந்த பெருமானுலே { அகாதமாய் விசாலமான கடலைக்கடைந்தவனுன இப்பெரியோன் பக்கலிலே
அறியாதவர்க்கு உரை		இத் திரு அருள் பெறுவார் { இப்படிப்பட்ட திருவருளைப் பெறுவார்களான
நின் செய்ய வாய் இரு கணியும் கண்களும் இந்நான் விபீதம்	{ உனது சிவந்த அதரமாகிற சிறந்த கணியும் திருக்கண்களும் இப்போது முன்போல் அல்லகிடாய்;	வேய் இரு தட தோளினர் { வேய்போன்று பருத்து நெடிய தோள்படைத்தவர்கள் யவர் கொல் யாவரோ?

* ** —கீழ்ப்பாட்டிலே “ஆகன் போகவிட்டுக் குழலுதுபோயிருந்தே” என்ற பராங் குசநாயகியை நோக்கிக் கண்ணபிரான் ‘நங்காய்! நான் எங்கேயோ போயிருந்து குழலுது வானேன்? காதலிகள் உள்ளகிடத்தேயன்றோ குழலுதத் தருவது; என் காதலுக்கு முங்கிய மான கொள்கலமாகிய நீ யிருந்த இவ்விடத்தேயன்றோ நான் குழலுத் வேண்டுவது’ என்று சில வார்த்தைகளைச் சொல்லிக்கொண்டு நெருங்கிவர, “போயிருந்து நின் புள்ளவறியாதவர்க்கு உரைமப்பீ!” என்கிறார். உன் பொய்யிலே பழகின என் பக்கலிலே உன்பொய் கிலை செல்லாதுகிடாய்; உன் பொய் அறியாதவர்களின் கோஷ்டியிலே போயிருந்து இத்தகைய வஞ்சக வார்த்தைகளைச் சொல்லிக்கொண்டே என்றபடி.

அதுகேட்ட கண்ணபிரான் ‘நங்காய்! உன்வாயமுதம் பருக என் செய்யவாய் துடிக்கிறபடி. கண்டாயே; வாயமுதம் பருகக் கிடையாதொழியினும் கண்களாரளவும் நின்று காணவாவது பெறலாமோ என்று என் கண்கள் துடிக்கிறபடி. கண்டாயே’ என்றார்; அங்ஙனம் சொல்லவே அவனது செய்யவாயையும் செந்தாமரைக் கண்களையும் உற்று நோக்கினான் பராங் குசநாயகி. அவை பரம விலகூணங்களாயிருந்தன. கீழ்நாட்களில் காணாத அழகு காணக் கிடைத்தது; அதுநோக்கி “நின் செய்யவாய் இருங்கனியும் கண்களும் விபீதமிந்நான்” என்கிறார். விபீதம் என்பதற்கு ‘மாறுபட்டுகிடன்’ என்றும் பொருளாகலாம். ‘விலகூணமாயிருக்கின்றன’ என்றும் பொருளாகலாம். விலகூணமாயிருக்கின்றன வென்றது—பரம போக்யமாயிருக்கின்றன என்றபடி. ஊடலிலே இங்ஙனே சொல்லத் தகுதியில்லையாயினும் வடிவழகு பரவசப்படுத்திப் பேசுகிறபடி. * சுவரா: ஸுதிவெடினெ - - அவசா: ப்ரதி பேதிரே,* என்ற கட்டளை.

முன்னிரண்டடிகள் எம்பெருமானை நோக்கி வ்யத்தமாகச் சொன்ன பாசுரமென்றும், பின்னிரண்டடிகள் அப்படி வெளிப்பாடாகச் சொல்லுகையன்றிக்கே ஹ்ருதயத்தினுள்ளே நினைத்துக்கொண்ட பாசுரமென்றும் கொள்ளத்தகும். இங்ஙனேயான வாயமுதம் கண்ணழகும் பொலிந்த இப்பெருமானுடைய பரிபூர்ணரூபவம் நமக்குக் கிடைக்கவில்லையே; இது கிடைக்கப்பெறும் புண்ணியவதிகள் யாவரோ! என்று உள்ளுக்குள்ளே விம்மயப்படுகின்றபடி. மாயிருங்கடலைக் கடைந்த பெருமானுலே என்றது - பெரியபிராட்டியாரைப் பெறுதற்கு இவன் கடலைக்கடைந்தவனாகிய மிகப்பெரிய காரியம் செய்தானாமே; அவனும் ஒரு பாக்யவதியே! என்ற கருத்திலுலாம்.

(ந.)

3240 ஆலினீளியேழமுலகுமுண்டு அன்றுநீகிடந்தாய்* உன்மாயங்கள்
மேலவானவருமறியார் இனியேம்பரமே *
வேலினேர்தடங்கண்ணினார் வினையாடுகுழலைக்குழவேகின்று
காலமேய்க்கவல்லாய் எம்மைநீகழறேலே.

(சு)

எழ் உலகும் உண்டு	{ ஸமஸ்த லோகங்களையும் பிரளயங்கொள்ளாதபடி திருவயிற்றிலே வைத்து	{ வேலின் நேர் தடகண்ணினார் வினையாடுகுழலை	{ வேல்போன்ற, மபாயகன்களை யுடையவர்களான மாதர்கள் வினையாடுமிடமான விலாஸஸ்தானங்களை
ஆலின் நீள் இலை அன்று நீ கிடந்தாய்	{ ஆலமரத்தின் இளந்தளிர்லே முன்னொருகாலத்தில் கிடந்த வனலிலையோ நீ;	{ குழவே வன்று	{ பற்றிக்கொண்டிருந்து
உன் மாயங்கள் மேலவானவரும் அறியார்	{ உனது மாயச்செயல்களை மேற்பட்டவர்களான நித்யஸூரி களும் அறியார்கள்;	{ காலி மேய்க்க வல்லாய்	{ பசுக்களைமேய்க்கவல்ல பெருமானே!
இனி எம் பரமே	{ அப்படியிருக்க எம்மால் அறியப்போமோ?	{ எம்மை நீ கழறேல்	{ இந்தப் பொய்கள் எங்களுக்குச் சொல்லவேண்டா.

* * *—கீழ்ப்பாட்டில் “நின்செய்வவாயிருங் களியுங் கண்களும் விபரீதமிந்நான்” என்றதைக்கேட்ட கண்ணபிரான் “விபரீதமானது என்னிடம் யாதொன்றும் இருக்ககில்லாது; நான் செய்வது எதுவும் ருஜுவாக இருக்குமே யல்லது விபரீத மென்னும்படியாக என்னிடம் ஒன்றுமிருக்கப் பரஸுத்தியில்லை; விபரீதமோ மாயமோ எல்லாம் உங்கரிடத்தே யல்லது என்னிடம் ஒன்றுமில்லை” என்றான்; அதற்குக் கூறுகின்றான்—முன்னடிகள்.

அதுகேட்ட கண்ணபிரான் “நங்காய்! நான் இங்கே தாமதித்துவந்தேன் என்ற வித்தையே காரணமாகவன்றோ நீ இங்கினே மிறுக்குச்செய்வது. நான் தாயத்தையர்க்குப் பாதத்தினால்லேனோ? அவர்கள் என் கையிலே கோலைக்கொடுத்துப் பசுமேய்த்துவா என்றால் நான் அங்ஙனமே சென்றுமேய்த்து வரவேண்டாவோ? அதனால் சிறிது தாமதித்தால் அதற்காக இவ்வளவு சேறவாகுமோ? என்று அநுநயமாகச் சில வார்த்தைகள் சொல்ல, “வேலினேர்தடங்கண்ணினார் வினையாடு குழலைச் குழவே நின்று காலிமேய்க்கவல்லாய்!” என்கிறான்—பசு மேய்ப்பதென்று ஒரு வியாஜம் வைத்துக்கொண்டு, உனக்கு விரும்பமான கண்ணபிரான் வினையாடுமிடங்களிலே திரிவதன்றோ உன்பணி; இந்தச் சூது நான்களறியோமோ? என்கிறான்.

இவள் இங்கினே சொன்னவாறே ‘இவள் நம்முடைய செய்தியை உள்ளபடியுணர்ந்து வெளியிட்டுவிட்டாளே!’ என்கிற வருத்தத்தினால், அர்த்தமில்லாதபடி சில வார்த்தைகளை மிகைத்துச் சொல்ல ஆரம்பித்தான் கண்ணன்; அதற்கு ‘எம்மை நீ கழறேலே’ என்கிறான். நீ மேலிட்டு வார்த்தை சொல்லுமிடம் இதுவன்று; வேலினேர்தடங்கண்ணினார் வினையாடு குழலிலே சென்று சொல்லாய் என்றபடி.

(சு)

3241 கழறேல்நம்பீ உன்கைதவம்மண்ணும்விண்ணும்நன்கறியும்* திண்சக்கர
நிழறுதொல்படையாய் உனக்கொன்றுணர்ந்துவந்நான்*
மழறுதேன்மொழியார்கள்நின்னருள்குருவார் மனம்வாடிநிற்க* எம்
குழறுபுவையோடும் கிளியோடும்குழகேலே.

(ரு)

நம்பி கழறேல்	{ பிரானே! மேலிட்டு வார்த்தை செல்வதை எங்களிடம் வைத்துக்கொள்ள வேண்டா?	{ நிழறு திண்சக் கரம் தொல் படையாய்	{ இஷ்டப்படி நடத்தப் பெறுகிற திண்ணிய சக்கரமாகிற அநாதியான ஆயுதத்தை யுடையவனே!
உன் கைதவம் மண்ணும் விண்ணும் நன்கு அறியும்	{ உனது கபடங்களை உபய விழிதியுப் நன்கு அறியும்;	{ உனக்கு நான் ஒன்று உணர்ந்துவன்	{ உனக்கு நான் ஒரு விஷயம் அறிவிக்கக் கேளாய்,

நின்.அருள் குடு { உனது க்ருபைக்குப் பாத்திர வார் மழறு தேன் } பூதைகளான மழலைத் தேன் மொழியார்கள் { மொழியார்களான மாதர்கள் மனம் வாடி நிற்குநெஞ்சுகொதித்து நிற்கும்படியாக } எம் குழறு பூவை பொருடும் கிள் யோடும் குழகேல் { அநகூர ணமாகப் பேசுகின்ற எமது பூவைப் பறவையோடும் கிளியோடும் லீலாரணம் கொண்டாடவேண்டா நீ.

* * *—கீழே 'எம்மை நீ கழறேலே' என்று மறுத்துக்கூறினவளவிலும், கண்ணபிரான், 'நங்காய்! பொய்யென்பதைக் கணவிலுமறியாத வென்னை நீ பச்சைப் பசும் பொய்யனாக என்னி இப்படி திஸ்கரித்துத் தள்ளுவது தருதியன்று; மத்யஸ்தர்களை வைத்துக்கொண்டு நான் மெய்யனே பொய்யனே வென்பதை நிர்ணயிக்கவேண்டுமத்தனை' என்று சொல்லிக் கொண்டு மீண்டும் மேலீட்டு வார்த்தைசொல்ல; "கழறேல் நம்பி! உன் கைதவம் மண்ணும் விண்ணும் நன்கறியும்" என்கிறார். நிர்ணயம்பெறாத விஷயத்திற்கன்றோ மத்யஸ்தர்களை வைத்துக்கொண்டும் ஸாக்ஷிகளை விசாரித்துக்கொண்டும் தடுமாறவேண்டுவது; உன்னுடைய ஸங்கதி உபயகிபூதியிலும் ப்ரஸித்தமன்றோ? [கைதவமாவது—மாயச் செயல்; இது வடசொல்.] நீ வஞ்சகம் செய்வது இம்மண்ணில்கல் "மாத்திரமேயோ? விண்ணில்கலும் ப்ரஸித்தமன்றோ அது. "சூட்டுநாம்பலைகள் தூயனவேந்தி விண்ணோர்கள் நன்னிராட்டி அந்தாபந்தரா நிற்கவே யங்கு, ஓர்மாயையினால் ஈட்டிய வெண்ணெய் தொடுவுண்ணப்போந்து இமிலேற்று வன்கூன் கோட்டிடையாடின்கூத்து அடலாயர்தம் கொம்பினுக்கே" என்கிற திருகிருத்தப் பாசரத்தின் பொருள் இங்கே அநுஸந்திக்கத்தக்கது.

உன் க்ருத்ரிமத்தை உபயகிபூதியும் நன்கறியும் என்றவாறே, கண்ணபிரான் "அந்தோ! இங்ஙனே அவர்துற்றிவிடுவது ஒரு வார்த்தையோ? கிவேகியான வொருவனை ஸாக்ஷியிட்டு மூதலிக்கவேண்டாவோ?" என்று கூற, அப்படியா? ஸாக்ஷிகளுக்குக் குறைமுண்டோ? ஸாக்ஷிகளை நாங்கள் தேடவேண்டுமோ? உன் கையிலேயே ஸாக்ஷி விளங்காநின்றனே; ஆயுத மெடேனென்று ஆயுதமெடுத்தும், பகலை இரவாக்கியும் இங்ஙனையாக நீ செய்த க்ருத்ரிமங்களுக்கு உடன்பட்டிருந்த திருவாழியாழ்வான் உன்கையிலேயே உள்ளானன்றோ? அவனைக் கேட்கலாமே யென்கிறான்— திண்சக்கரநிறு தோல்படையாய் என்கிறார்.

இவள் இப்படிச் சொன்னவாறே 'அந்தோ! இவள், நாம் வாயைத்திறந்து மறுமாற்றம் சொல்ல இடமில்லாதபடியாக இப்படி ஸாக்ஷியிட்டுவிட்டாளே; இனி நாம் என் செய்வது!' என்று கவிழ்ந்துநின்றான் கண்ணபிரான். அந்த தினதசையைக்கண்டு 'பிரானே! கவிழ்தலை யிட்டிருக்கவேண்டா; நீ எம்மையே அடிபணிந்தாயாகில் நீ மறுமாற்றம் சொல்லிப் பிழைக்க வேண்டிய வகைகளை நாமே உனக்குச் சொல்லித்தருகிறோம் வா என்றார்கள்.

ஸர்வஜ்ஞரான நமக்கும் இவர்கள் ஒன்று உணர்த்துவதாகச் சொல்லாநின்றார்களே!, இது என்ன அழகானபேச்சு! என்று உள்குழைந்த கண்ணபிரான் அந்தப் பேச்சின் இனி மையை எடுத்துரைத்துப் புகழத் தொடங்கினான் — "உங்களுடைய மொழி ஸாமான்யமாக இல்லையே, தேன்போலே இனிதாயிருக்கின்றதே!" என்றான்; அதற்குச் சொல்லுகிறார்கள் — அப்பா! தேன்மொழியார் நாங்கள் அல்லோம்; கின்னருள் சூடும் தேன்மொழியார்கள் வேறேயுள்ள; எம்மை அவர்களாகப் ப்ரயிக்கியுப்போலும்; அந்த ப்ரமம் வேண்டாகாண் என்றார்கள்; என்று சொல்லிவிட்டுத் தலைமறைய நின்றார்கள்; இவனோடு இந்த ஸம்பாஷணை தானும் போதுமென்று என்னி நின்றார்கள்;

அவ்வளவிலே அக்கே சில பூவைகளும் கினிகளும் இருந்தன; அவற்றோடே லீலாரணம் கொண்டாட ஆரம்பித்தான் கண்ணபிரான்; அதுகண்டு "கின்னருள் குடுவார்மனம்பாடி நிற்க எம் குழறு பூவையொருடும் கிளியொருடும் குழகேலே" என்கிறார்கள். நீ இங்கே வந்தது தெரிந்தாலே உன் காதலிமார்கள் வருந்துவார்கள்; அதற்குமேலே எம்முடைய ஸம்பந்தம்

பெற்ற வஸ்துகளிலே நீ அபிவிசேசம் காட்டுகிறபென்கிற இதுவும் தெரிந்தால் அவர்களுடைய வருத்தத்திற்கு அளவேயிராது. ஆகவே அவர்கள் மனம்வாடும்படியாக நீ இங்ஙனம் குழகவேண்டா என்றார்களாயிற்று. (ரு)

3242 குழகியெங்கள் குழமணன்கொண்டு கோயின்மைசெய்துகண்மமொன்றில்லை * பழகியாயிருப்போம் பரமேயித்திருவருள்கள் * அழகியாரிவ்வுலகுமுன்றுக்கும் தேவிமைதருவார்பலருளர் * கழகமேறெல்ஈழம்! உனக்குமினதேகண்மமே. (க)

நம்பி	மிரானே!	[இவை எங்களால் தாங்கமுடியா.]
குழகி	வீலாரஸம் கொண்டாடி	இ உலகு மூன் { இம்முவுலகத் திணுள்ளம்
எங்கள் குழமணன் கொண்டு	{ எங்களுடைய மரப்பாச்சியை யெடுத்துக் கொண்டு	அழகியார் { அழகிற்சிற்றந்தவர்களாயும்
கோயின்மை செய்து	{ கேட்பாரற்ற செயல்களைச் செய்வதனால்	{ உமக்குத் தேவிகளாயிருக்கத் தேவிமை தருவார் { தகுந்தவர்களாயுமுள்ள மாதர்கள்
கண்மம் ஒன்று இல்லை	{ உனக்கு ஒருகாரியமும் எந்தித் ததாகாது;	பலர் உளர் { பலருண்டு;
யாம் பழகி இருப்போம்	{ நாங்கள் வெகுநாளாகவே உம் மோடு பழகி உமது யோக்யதைகளைத் தெரிந்துகொண்டிருக்கின்றோம்;	{ எங்கள் திரளிலே பலாத்காரமாகப் புகவேண்டா;
இத்திரு அருள்கள் பரமே	{ உம்முடைய ஆசைப்பெருக்கான காரியங்களுக்கு நாங்கள் இலக்காகப் போருமோ!	கண்மம் { இப்படிப்பட்ட செய்கையானது உன்மனத்தால் பார்த்தாலும் பாலிய லெளல்யமாகச் சேற்றக்கூடியதே.

* * *—கிழி “எம் குழறுபூவைவையோடும் கிளியோடும் குழகேலே” என்றார்கள். ஆந்தப் பூவைகளும் கிளிகளும் உயிருள்ளவையாகையாலே ‘நாம் நமது தலைவிகளின் கருத்துக்கு இணங்க வர்த்திக்கவேணும்’ என்று தெரிந்துகொண்டு கண்ணபிரான்கையில் பிழிகொடாமே அப்பால் சென்றுகிட்டன; அசேதனங்களான சில வீலோபகரணங்கள் அங்குக்கீழே விழுந்துகிடந்தன; அவற்றைக் கண்ணபிரான் எடுத்துக்கொண்டு சில விலாச சேஷ்டதங்களைச் செய்ய ஆரம்பித்தான்; அதற்குமேலே வார்த்தைகள் பெருகிச்சென்றன; “கச்சொடுபட்டைக் கிழித்துக் காம்புதுகிவவைகீ” “பந்துபறித்துத் துகில்பற்றிக்கீறிப் படிற்றப்படிறுசெய்யும்” என்னும்படியான கேட்பாரற்ற செய்கைகளைச் செய்யவும் தொடங்கினான்; அதுகண்டு “குழகியெங்கள் குழமணன்கொண்டு கோயின்மைசெய்துகண்மமொன்றில்லை” என்கிறார்கள்.

கோயின்மை=கோ + இன்மை; அரசனில்லாமை என்று சப்தார்த்தம்; அராஜகமான செய்கை என்பது கருத்து.

கண்மமொன்றில்லை=இதனால் உனக்கு யாதொரு லாபமும் இல்லை என்றபடி. நீ எவ்வளவு குறும்புகள் செய்தாலும் இது உனக்கு நிறக்கேடாரும்பத்தினையல்லது நாங்கள் வசப்பட்டு வருவோமென்கிற ஆசைக்கு இடமில்லை என்றவாறு.

“கண்மமொன்றில்லை” என்றவாறே ‘நங்காய்! இப்படியும் வெட்டிதாக வார்த்தை சொல்லலாமோ? நான் உன்னுடைய சாக்கன்றே; உன்னைவிட்டால் எனக்குக் கதியுண்டோ? உன்னையென்றே இரவும் பகலும் நான் சிந்தித்துக்கொண்டிருப்பது’ என்றங்ஙனே அநுநயித்து வார்த்தைசொல்ல “பழகியாயிருப்போம்” என்கிறார்கள். அப்பா! உன்னுடைய பச்சைப்பசும் பொய்யுரைகளை நாங்கள் இன்று புதிதாகக் கேட்கிறோமல்லோம் கிடாய்; உன்பொய்யுரைகளிலேயன்றே நாங்கள் பழகியிருப்பது என்றபடி.

இங்ஙனம் சொல்லக்கேட்ட கண்ணபிரான் ‘என்னுடைய பொய்ப்புறர்களிலும் குறும் புச்செயல்களிலும் நீங்கள் பழகினவர்கள்தானே; சிலர் ஒன்றிலே பழகிவிட்டால் அது இல்லாமல் ஒரு நொடிப்பொழுதும் இருக்கமுடியாதன்றே; என்னுடைய குறும்புகளிலேயே பழகினவர்களுக்கு என் குறும்புகள் இன்றியமையாதனவன்றே; பரமபோக்யமாகவன்றே இவை உங்களுக்கு இருக்கும்’ என்று சொல்லிக்கொண்டே மிகைத்து அல்லப்படுத்த ஆரம்பித்தான்; அதற்கு “பரமே யித்திருவருள்கள்” என்கிறார்கள். அவனுடைய குறும்பான செயல்களையே இங்குத் திருவருள்கள் என்ற சொல்லால் குறிப்பிடுகின்றார்கள். மேலே பத்தாம் பத்தில் ‘என் கொலம்மாள் திருவருள்கள்!’ என்கிறாழ்வார். அங்கு எம்பெருமானுடைய ஒரு வியாமோ ஹத்தையே திருவருளென்ற சொல் காட்டுகின்றது. அதுபோலவே இங்கும் அவனுடைய வ்யாமோஹபரீவாஹமான ‘தூர்த்த க்ருத்யங்களையே திருவருள்களென்கிறது. பரமே இத் திருவருள்கள்! = உன்னுடைய இப்படிப்பட்ட குறும்புகளை எம்மால் பொறுக்கப்போமோ? என்றபடி. ஊஃ என்னும் வடசொல் பரமனெத்திரிந்தது.

எங்களால் பொறுக்கப்போமோ? என்றவாறே ‘பின்னை யாரால் பொறுக்கப்போகும்’ என்றான் கண்ணபிரான். அதற்கு உத்தரமாக “அழகியாரிவ்வுலகு முன்றுக்கும் தேவிமைத்து வார் பலருளர்” என்கிறார்கள். த்ரிலோக ஸுந்தரிகளென்று பேர்பெற்று உனக்கேற்றும் தேவிமார்கள் பலருண்டாகாண்; உனக்கு ஏற்காத குருபிகளான நாங்கள் எதற்கு? என்றபடி. “தக்கார் பலர் தேவிமார்க்காலவுடையீர்” என்ற திருமங்கையாழ்வார் பாசரம் இங்கே நினைக்கத்தக்கது.

‘உனக்கேற்ற அழகிய தேவிமார்கள் பலருண்டு’ என்றவாறே கண்ணபிரான் “எனக்கு ஏற்ற தேவிகள் அழகிகள் நீங்கள் தவிர வேறில்லை; உங்கள் கையில் ஆணையிட்டுத் தருகிறேன் காண்மின்” என்று சொல்லிக்கொண்டே உள்ளே புகத்தொடங்கினான்; அதுகண்டு “கழுகமே ரேல் நம்பி” என்கிறார்கள். நீ எத்தனைபேரைத் தீண்டி வந்திருப்பாயோ தெரியாது; பேல் விழுந்து தீண்டாதேகொள் என்றவாறு. சமூகம் - கோஷ்டம். (க)

3243 கன்மமன்றெங்கள் கையில் பாவை பறிப்பது கடல் ஞாலமுண்டிடத் *

நின்மலாநெடியாய் உனக்கேலும் பிழைபிழையே *

வன்மமே சொல்லியெம்மை நீலியாடுதி அது கேட்கிலென்னெமார் *

தன்மபாவமென்றார் ஒருநான்று தடிபிணக்கே.

(எ)

கடல் ஞாலம் உண்டிடத் நின்மலா நெடியாய்	{ கடல்குழந்த வுலகங்களையெல் லாம் ஒருகால் திருவயிற்றி ண்டுகொண்ட விமலனே! பெரியோனே!	வன்மமே சொல் வி வினையாடுதி	{ மருமான வார்த்தைகளைச் சொல்லி வினையாடுகின்றாய்; எங்களுடைய ஸ்வேதாதாரர்கள் இப்படியெல்லாம் நீ செய்து ம் சொல்லியும் போருகியுயெ ன்பதைக் கேட்கப்பெற்றார் களாகில்
எங்கள் கையில் பாவை பறிப்பது கன்மம் அன்று	{ எங்கள் கையிலுள்ள லீலோப கரணங்களை வலியப்பிடித் . திருப்பதானது செய்யத் தகுந்த காரியமன்று;	என் னுமார் அது கேட்கில்	{ நன்மை தீமை யென்று கூடப் பாரார்கள்; ஒருநான்று தடி பிணக்கே
உனக்கேலும் பிழை பிழையே எம்மை	{ இது உனக்கு மிகப்பெரிய. அவ தியமேயாகும் (இதுவன்றியும்) எங்களை நோக்கி	தன்மம் பாவம் என்றார் ஒருநான்று தடி பிணக்கே	{ நன்மை உன்னைத் தடிபிட்டுத் தகர்க்கும்படியாகவும் நேர்ந்து விடும்.

* * *—கீழே “உனக்குமினதே கன்மமே” என்னக் கேட்ட கண்ணபிரான் ‘என் டில் உங்களுக்கு இவ்வளவு வெறுப்பாகில் நீங்கள் சுகமாக இருங்கள்’ நான் போய் வரு கிறேன், என்னுடைய வஸ்துக்களை நான் எடுத்துக்கொண்டுபோகிறேன்’ என்று சொல்லிக் கொண்டே கீழேகிடந்த லீலோபகரணங்களை பெடுக்கப்பார்த்தான்; உடனே ஆய்ச்சிகள்

அவற்றைத் தங்கள் கையிலே யெடுத்துக்கொண்டார்கள்; அவனை எளிதில் போகவொட்டுவார்களோ இவர்கள்தாம்; மேன்மேலும் பிணக்குக்கு இடம் கொடுக்கவேண்டுமென்றே இவர்களும் நினைத்திருக்கையாலே இந்த அற்பவஸ்துக்களைக்கொண்டுபோனால் போகட்டும் என்றிராமே ‘எங்கள் வஸ்துவை நீ எப்படியெடுத்துக்கொண்டு போவாய்?’ என்று சிலுகிட்டு அவற்றைத் தாங்களே வாரியெடுத்துக்கொண்டார்கள்: ‘இது நமக்குப் பெருநன்மையையாயிற்று’ என்று கொண்ட கண்ணபிரான் கைநிண்டிச் சண்டையிட அனுகூலமாகச் செய்தார்களே! என்று உகந்து அவர்கள் கைமேலே கையையிட்டு அவற்றைப் பறிக்கப் புகுந்தான்; அப்போது “கன்மமன்று எங்கள் கையில் பாவையறிப்பது” என்கிறார்கள். ‘கன்மமன்று’ என்றதற்கு இவர்கள் நினைத்தது ஒருபொருள்: அவன் கொண்டது வேறொருபொருள். ‘எங்கள் கையிலுள்ள பாவையைப்பறிப்பது நீ செய்யத்தகுந்த காரியமன்று’ என்கிற பொருளை யிட்டு இவர்கள் கன்மமன்று என்றார்கள். இது உன்னால் செய்யமுடியும்படியான காரியமன்று என்று இவர்கள் சொல்லுவதாக அவன் கொண்டு, ‘எனக்கு அசக்யமானது மொன்றுண்டோ? என்னை ஆரென்று நினைத்தீகோள்? * பால்கனென்று பரிபலஞ்செய்யேல், பண்டொருநான் ஆலினிலைவளர்ந்த சிறுக்கனவன்வன் * என்று எந்தாய் பலகாலும் சொல்லுமே, கேட்டறியீர்களோ? கடல்ஞாலமுண்டிட்ட எனக்கு அஸாத்யமானது மொன்றுண்டோ? என்றான்.

பிரானே! உனக்கு அஸாத்யமானதொன்று இருப்பதாக நாங்கள் நெஞ்சிலும் நினைத்திலோமே; அப்படி நாங்கள் சொல்லவில்லையே; கடல்ஞால முண்டிட்டவனும் நீயே, நின்மலனும் நீயே; நெடியானும் நீயே; இதில் எமக்கு ஸந்தேஹம் இல்லைகான்; இப்படிப்பட்ட தீமைகளைச் செய்வது உனக்குப் பிழை என்கிறோம்தனை என்றார்கள். நின்மலனான எனக்குமா இது பிழையாகும்? என்றான்; உனக்கேலும் பிழைபிழையே என்கிறார்கள்.

இவர்கள் இங்ஙனே சொன்னவாறே மேலே ஒன்றும் உத்தரமுரைக்கமாட்டாமல் காதோடே சில சொல்லுவதாகவந்து, சிறுபயல்கள் செவியிலே வந்து ‘காகா குர்’ என்னுமா போலே ஏதோ மருமமான வார்த்தைகளை வலிதாகச் சொன்னான்; அதனால், வன்மமே சொல்லி எம்மை நீ விளையுதி என்றார்கள்.

அதற்கு, ‘நான் தப்பாக என்ன சொல்லிவிட்டேன்’ என்று, நான் அவர்களுடைய காதிலே சொன்ன குறும்புவார்த்தையை உரக்கச் சொல்லவேண்டுமென்று வாயெடுத்தான்; உடனே அவனுடைய வாயைப் புதைத்து “அதுகேட்கில் என்னைமார் தன்மயாவ மென்றோ” என்றார்கள். அந்தக்குறும்பு வார்த்தையைத் தங்கள் வாயாலே அறுவதிக்கக்கூடாது ‘அது’ என்கிறார்கள். கண்ண! அந்த அஸுப்பமான வார்த்தையை எங்கள் செவியிலே சொன்னதுபோதும்; அதை நீ உரக்கச்சொல்லி, அது எங்கள் உறவினருடைய காதிலே விழுமுகில், பிறகு அவர்கள் பாவமென்றும் புண்ணியமென்றும் பாரார்கள்—என்றார்கள். (தன்மம்—தர்மம்.)

பாப புண்யங்களுக்கு அஞ்சாமல் என்ன செய்துகொடுவார்கள்? என்றான் கண்ணன்; ஒருநான்றுதடிபணக்கே = அது நாங்களறிவோமோ? ஆளுக்கொரு தடி யெடுத்துக்கொண்டு, வந்து தகர்ப்பர்கள்கிடாய்; குத்தும் பூசலுமாயன்றோ தலைக்கட்டும் என்றபடி. (எ)

3244 பிணக்கியாவையும்யாவரும் பிழையாமல்பேதித்தும்பேதியாததோர் *

கணக்கில்லீர்த்திவேளாக் கதிர்ஞானமூர்த்திபிறைய *

இணக்கியெம்மையெந்தோழிமார் விளையாடப்போதும்மென்னப்போந்தோமை *

உணக்கிரீவனைத்தால் என்சொல்லாருகவாதவரே.

(அ)

யாவையும் யாவரும்	{ அசேதனப்பொருள்களும் சேத் னப்பொருள்களுமான ஸை ஷ்டத்தையும்	{ ஐர் கணக்கு இல் { அக்விதிய நிரவதிக கீர்த்திப் பர கீர்த்தி வெள்ளம் { வாழ்க்கையும்
மிணக்கி	{ ஸம்ஹார தஸையிலே நாமரூபங் பாகமில்லாதபடி ஒன்றுகப் பிரிவிதைத்து (பிறகு ஸ்ருஷ்டிகாலத்திலே)	{ கூதிர் ஞானம் ஸங்கல்பரூபஜ்ஞானத்தையும் மூர்த்தியினாய் வடிவாகவுடையவனே ! எம் தோழிமார் எமது தோழிமார்கள்
மீழையாமல்	{ ஒருவருடைய கருமமும் மாறிப் போகாதபடி.	{ எம்மை இணக்கி எங்களை இணைவித்து வினையாட போ வினையாட வாருங்கோள் என் துமின் என்ன நழைக்க
பேதித்தும்	{ தேவயோனி மதுஷ்ய யோனி திரியக்கயோனி முதலியபேதங் களைப் பண்ணினவீடத்தும்	{ போந்தோமை { (நீ இங்கிருப்பது அறியாமே) வந்த எங்களை
பேதியாதது	{ அவற்றின்கணுள்ள தோஷங்க ளால் ஸ்வரூபத்துக்குச் சே தம் வாரதாபடியான	{ நீ உணக்கி { நீ நெருக்கித் தண்கத்தால் வளைத்தால் உகவாதவர் என் வேண்டாதார் என்னதான் சொல்லார் { சொல்லமாட்டார்கள் !

* * *—கீழ் “ஒருநான்று தழிபணக்கே” என்றதைக் கேட்ட கண்ணபிரான் ‘நங்கை மீர்கள்! என்னைத் தழிகொண்டா அடிக்கப்போகிறீர்கள்? பரமஸந்தோஷம்! அப்படிப்பட்ட ஆண்புலிகளைத்தான் நானும் தேடிக்கொண்டு கிடக்கிறேன்; தழிபணக்குக்காரர்கள் எத்தனைவர் வருகிறார்களோ வாட்டும்; எனக்கோ தடியும் வேண்டாம். தாம்பும் வேண்டாம்; ‘மல்லரை மாட்டிய தேவாதேவன்’ என்பதை இன்று காட்டிவிடுகிறேனே இல்லையா பாருங்கள்; அப்படியா ஸமாசாரம்! என்னை யாரென்று நினைத்தீர்கள்? இடையர்கையில் உதைபட்டுப் போகிறவன் நானென்றுபார்த்தீர்களோ? அதையுந்தான் ஒருகை பார்த்து கிடவோமே; என் சரக்கறியாதார்க்கு என்சாக்கை இன்றுகாட்டியே தீருகிறேன் பாருங்கள்’ என்று, பெரிய ஆவேசங்கொண்டவன்போலப், படபடத்துப் பேசினின்றான்; அதுகண்ட ஆய்ச்சிகள், ‘பிரானே! உன் சாக்கை நாங்கள் அறியாதவர்களல்லோங்காண்; உன்னுடைய ஜாதகம் முழுவதும் எமக்கு கன்கு தெரியுங்கிடாய்; உன் சாக்கை நாங்கள் அறியாதவர்களாகிலன்றோ இத்தனை ஆரவாரம் நீ செய்யவேண்டும்; நீ அறிவிப்பதற்கு முன்னமே எல்லாம் நாங்களே அறிவோங்காண்; என்றார்கள்; அதுகேட்ட கண்ணபிரான் ‘நீங்களறிந்தவற்றைச் சொல்லிக் காட்டுங்கள் பார்ப்போம்’ என்றான்; உன்னுடைய மூலகந்தமே பிடித்து நாங்கள் அறிவோங்காண் என்று பிடிக்கையிட்டுக்கொண்டு அதைச் சொல்லிக்காட்டுகிறார்கள்— “பிணக்கி யாவையும் யாவரும்” என்று தொடங்கி. முன்னிரண்டடிகள் முழுவதும் வேதாந்தங்களிலே ப்ரஸித்தமான பகவத்சக்தி விசேஷத்தை வெளியிடுவன. ஸம்ஹார ஸமயத்திலே ஸகலசேத நாசேதநங்கனையும் நாமரூப விபாக ரஹிதமாம்படி கலசி, ஸ்ருஷ்டி ஸமயத்திலே ஒருவர் கருமம் ஒருவர்க்குத் தட்டாதபடி பிரித்து ஸ்ருஷ்டித்தும் தனக்கொரு தோஷமின்றிக்கே யிராநின்ற ஸர்வஜ்ஞமூர்த்தி நீ என்று நாங்கள் அறிவோம் என்று காட்டினபடி. பிரளயத்திற்குப் பிறகு மீண்டும் ஸ்ருஷ்டிக்கிற காலத்தில் ஸகல ப்ராணிகளுடையவும் கருமங்களை அப்படியப் படியே நினைப்பில்கொண்டிருந்து இறையும் மாறுபாடின்றிக்கே அவரவர்களுடைய கருமங்களின்படியே கரணகளைபர ப்ரதகனம்பண்ணி ஸ்ருஷ்டிக்கிறபடியை * பிழையாமல் * என்பது காட்டுகிறது. அந்த ஸ்ருஷ்டியானது பலவகைப்பட்டது என்பதைக் காட்டுகிறது *பேதித்தும்* என்பது. அவற்றின் தோஷங்கள் ஒன்றும் தன்னிடத்தில் தட்டாதபடியைக் காட்டுகிறது *பேதியாததோர்* என்பது.

“கணக்கில் கீர்த்தி வெள்ளக்கதிர்ஞானமூர்த்தியினாய்” என்ற விளியைக் காதார்க்கேட்ட கண்ணபிரான் ‘கோவியர்கள்! என் பெருமையை நீங்கள் இங்ஙனம் உள்ளபடி தெரிந்து கொண்டிருந்தும் *ஒருநான்று தழிபணக்கே* என்று கூசாமல் எங்ஙனம் கூறினீர்
தி. C—11.

கள்? உங்களுடைய அறிவுக்கும் சொல்லுக்கும் ஒரு சேர்த்தியிலையே! ஏன் இப்படிச் சொன்னீர்கள்? என்றான். அதற்கு உத்தரமாம் பின்னடிகள்.

[இணக்கி யித்யாதி.] உன்னுடைய ஸர்வஜ்ஞத்துவம் ஸர்வசக்தித்துவம் முதலிய குணங்கள் எங்களுக்குத் தெரிந்திருந்தபோதிலும், நாங்கள் வினையாட்டுச் சிறுமிகளன்றோ? எங்கள் பக்கலிலே நீ நடந்துகொள்ளவேண்டிய முறை இதுவோ? நீ முறைதவறிப் பரிமாரிணல் நாங்கள் 'ஒருநான்று தடிபிணக்கே' என்றால் இதில் என்ன குற்றம்? நீ பராத்பரணியிருந்துவைத்து உன்னுடைய பரத்வத்திற்குத் தகுதியற்ற காரியங்களைச் செய்தால் வினையாட்டாக நாங்கள் சொன்ன வார்த்தை பிசுகோ? என்றார்கள்.

அதற்குக் கண்ணன் நீங்கள் உங்களுக்கு அஸாதாரணமான விடங்களிலேயிருந்து வினையாடலாகாதோ? எனக்கும் உரித்தான இடத்திலே நீங்கள் வந்தது ஏன்? என்றான்.

பிரானே? நாங்களாக வரவில்லை; இங்கே வரமாட்டோமென்றே நாங்கள் சொல்லிக் கிடந்தோம்; ஆனாலும் எம் தோழிமார் சிலர் பலவாறு நிர்ப்பந்தப்படுத்தவே நாங்கள் இணங்கி வரவேண்டியதாயிற்று; அவர்களும் வினையாடவாரூங்கோள் என்றழைக்கவே நாங்கள் வினையாடவந்தோமென்றது; உன்னுடைய வினையாட்டுவேறு, எங்களுடைய வினையாட்டு வேறு. *சுவிதூஷ்வந்தஜந்ஸுஷ்வம் மாஜிஹ்மே—அகிலபுவஜ்ஜம்ஸ்தேமபங்காதலிலே* என்றும் *நளிர்மாமலருந்தி வீட்டைப்பண்ணி வினையாடும்* என்றுஞ் சொல்லுகிறபடியே ஜகத் ஸ்ருஷ்டி முதலியவை உன்னுடைய வினையாட்டு. பந்துங் கழலுங்கொண்டு போதபோக்குவது எங்களுடைய வினையாட்டு. உன் வினையாட்டு வைதிகம்; எம் வினையாட்டு லௌகிகம்; உனக்கும் எமக்கும் என்ன சேர்த்தியுண்டு? உன் காரியத்தை நீ பாராய்; எம் காரியத்தை நாங்கள் பார்க்கிறோம்—என்று சொல்லிப் பராமுகங்காட்ட ஆரம்பித்தார்கள் கோபிமார்கள்.

அதற்குமேலே கண்ணபிரான் வளைக்கத் தொடங்கினான்; வழிமடக்குவதும் குறுக்கே படுத்துக்கொள்வதுமான செயல்களைச் செய்தான்; அதுநோக்கி 'உணக்கி நீ வளைததால் என் சோல்லாருகுவாதவரே' என்கிறார்கள். இதுதான் ரஸமே வடிவெடுத்த பேச்சு. உன்னை உகந்திருக்குமெங்களுக்கு இவ்வளைப்பு பரமபோக்யமே; இதற்கு எங்கள் உள்ளம் மெய்யே குழைகின்றதுகாண். உகவாத பாகிகள் இதைக்கண்டால் *அதுகண்டிலுஷ்ர ஓன்று புணர்க்கின்ற தே* என்னுமாபோலே எதையேனும் தொடடுப்பர்கள் என்றுதான் அஞ்சுகின்றோம் என்றவாறு.

3245 உகவையால்நெஞ்சமுள்ளிருகி உன்தாமரைத்தடங்கண்விழிகளின் *

அகவலைப்படுப்பான் அழித்தாயுன்திருவடியால் *

தகவுசெய்திலையெங்ககிற்றிலும் யாமசேறிசோறுங்கண்டு * நின்

முகவொளிதிகழ முறுவல்செய்துகின்றிலையே.

(க)

உகவையால் { அந்தரங்கப்ரீதியாலே
நெஞ்சம் உள் { நெஞ்சு உள்ளேயுருகி
உருகி {
உன் தாமரை { உன்னுடைய தடந்தாமரைக்
தடம் கண்கிழி { கண்ணோக்கமாடுற வலையினு
களின் வலை அ { ன் ளே நாங்கள் அகப்படும்
கப்படுப்பான் { படி பண்ணுவதற்காக
உன் திரு அடியால் { உன் திருவடியால் ஓனத்தது நொ
ல் அழித்தாய் { றுக்கித் தள்ளினாய்;
எங்கள் { நாங்கள் இழைக்கின்ற சிற்றிலை
சிற்றிலும் { யும்

யாம் அநு சிறு { நாங்கள் சமைக்கிற சிறு சோற்
சோறும் கண்டு { றைபுக்கண்டு
நின் முகம் ஒளி { உன்னுடைய திருமுகமண்டல
திகழ { ம் நன்கு பிரகாசிக்கும்படியாக
முறுவல் செய்து { சிரித்துக் கொண்டே பார்த்துக்
கின்றிலை { கொண்டிருக்க வேண்டியிரு
க்க, அப்படிச்செய்யாமல் தி
ருவடியாலும் அழித்தாயே;
தகவு செய்திலை { இரக்கமான காரியம் செய்யத்
யல்லை.

* * * கீழ்ப்பாட்டில் *உணக்கி லீவனீத்தால்* என்றபடியே அவன் வளைப்பிட்டுக் கிடக்கச் செய்தேயும் இவர்கள் அங்ஙபரதை பாவிக்கவேண்டி அவனை யொருபொருளாக மதி யாதே தோழிமாரோடுகூடச் சிற்றிலிழைத்துச் சிறு சோறு அட்டு வினையாடிக்கொண்டிருந் தார்கள். இவன்றான் இவர்களுடைய கடாசுமல்லது தனக்கு வேறொருதாரகமில்லையென்று துணிந்திருப்பானெருவனுக்கையாலே எப்படியாவது இவர்கள் தன்னைக்கடாகதீக்கும்படி செய் துகொள்ளவேண்டுமென்று நினைத்து, அவர்கள் இழைக்கும் சிற்றிலையும் சமைக்கும் சிறு சோற்றையும் தன்னுடைய திருவடிகளாலே உதைத்தொழித்தான்; அவனது திருவுள்ளக்கருத் தையறிந்த இவர்கள் அவனுடைய திருமுகத்தைப்பார்த்துப் பேசுகின்றார்கள்;

உன்பக்கலுள்ள ப்ரேம விசேஷத்தாலே நாங்கள் நெஞ்ச உருகி உன் தாமரைத்தடங் கண் விழிகளாகிற வலையிலே அகப்படுகைக்காக எங்கள் சிற்றிலையும் யாம் அருகின்ற சிறு சோற்றையும் உன் திருவடியால் அழித்தருளினாய்; நாங்கள் வினையாடுகிறபடியைக் கண்ணாக் கண்டுகொண்டு மகிழ்ந்து நிற்கையன்றோ உனக்கு அழகு; அந்தோ! அது செய்யமாட்டிற்றி லையே; கால்படைத்த ப்ரயோஜனம் பெற்றாயே யல்லது கண்படைத்த ப்ரயோஜனம் பெற்றா யல்லையே; கண்ணுடையாரில் நீ தலைவனாயிருந்துவைத்து இங்ஙனே கண்ணற்ற காரியம் செய் யவருக்குமோ? என்கிறார்கள்.

இவர்கள் சிற்றிலிழைப்பதாகவும் சிறுசோறு சமைப்பதாகவும் சொல்லுவதன் கருத்து பகவத் விஷயத்திற் கண் செலுத்தாதே உலகவிற்றைகளிலே கண்ணோட்டமா யிருந்தமையை க்கூறினபடி. பகவத் விஷயத்தில் ஈடுபட்டிருந்தால் ஒருநாழிகை ஸம்சலேஷமும் ஒன்பது நாழிகை விச்லேஷமாமாய் வருந்தவேண்டியிருக்கையாலே, அந்த ஈடுபாடும்வேண்டா, இந்த வருத்தமும் வேண்டா, உண்டுடுத்துத் திரிவாரோடே கூடிக்களித்துக் கிடப்போம் என்று அங்ஙபராயிருக்கப் பார்த்தாலும் எம்பெருமானுடைய திருவடியழகு வலியப்பிடித்திருந்துத் தன்னிடத்தே யீடுபடுத்திக்கொண்டு அந்த அத்வவஸாயத்தைக் குலைக்கின்றதென்பது இதற்கு உள்ளுறை பொருள்.

ஊடல்தீர்ந்து கண்ணிராரோடே கூடல்நேரவேண்டிய ஸமயம் அணித்தாய்கிடப்படி யால் அதற்குத் தகுந்தபடி பாசரம் அமைகின்றது. “அழீந்தாய் உன் திருவடியால்” என்பதற்கு எங்களுடைய சிற்றிலையழித்தாய் என்பதே முக்கியமான பொருளன்று; உன்னுடனே கூடோம் என்கிற எம்முடைய அத்வவஸாயத்தையழித்தாய் என்பதே முக்கியமான பொருள்.

3246

நின்றிலங்குமுடியினம் இருபத்தோர்காலசுககாகட்ட *

வேன்றினைமழுவா வியன்ஞாலமுன்படைத்தாய் *

இன்றிவ்வாய்ருதலத்தைவியேயத்தோன்றிய கருமாணிக்கக்கடர் *

நின்றன்னல்லவெயேவோ மென்றமாய்ச்சியோமே.

(10)

நின்று இலங்கு முடியினம்	{ நீலநீன்று விளங்குகிற திருவடிகளைத் தை யுடையவனே !	இன்று இவ் ஆய ர் கு ல த் தை வீ டு உ ய ய தோன்றிய	{ இப்போது இவ்விடைக் குலத் தை உஜ்ஜிவிக்கச் செய்வதாக அவதரித்த
இருபத்தோர் கால் அரசு களை கட்ட	{ இருபத்தொரு தலைமுறையளவும் அரசர்களை வேர்ப்பறியாகப் பறித்த	கரு மாணிக்கம் சுடர்	{ கருமாணிக்கம் போன்ற திருவிற்றை யுடையவனே !
வேன்றி நீன் மழுவா	{ ஜயசீமனான பெரிய மழுப்படையை யுடையவனே !	ஆய்ச்சியோம் என்றும்	{ இடைச்சிதளான நாங்கள் எங்காளும்
முன் வியல் ஞாலம் படைத்தாய்	{ முன்பு விஸ்தீர்ணமான ஜகத்தைப் படைத்தவனே !	நின் தன்னால் நலிவே படுவோம்	{ உன்னால் ஹிம்ஸைப்படுகிறவர்களே யன்றி ஸுகப்படுகிறவர்களல்லோம்.

* * * ப்ரணயரோஷமென்பது நெடும்போது பெருகிச்செல்லமாட்டாது; அப்படி நெடுகிச் செல்லுவது ரஸிகர்களுடைய படியுமன்று. ஊடலானது கூடலிலே மூட்டியல்லது நிற்காதாகையினால் இனிக்கூடல் தலைகாட்டத் தொடங்கிவிட்டது. பிரானே! நீ தான் வெற்றி கொண்டாய், நாங்கள் தோற்றோம் என்று முடிக்கிறார்கள். இங்கே ஈட்டு அவதாரிகைகாண் மின்;—“காலால் அழித்தது சிற்றிலையன்றே; இவர்கள் நெஞ்சில் மறத்தையேயிறே. உந்த மறம் போனவாறே மேல்கோக்கிப் பாதாதிகேசமாகப் பார்த்தார்கள்; தங்களை ஜயிக்கையா லுண்டான ஹர்ஷம் வடிவிலே தோற்றும்படி கின்றான்; அவ்வடிவில்பிறந்த வேறுபாட்டைச் சொல்லுகிறார்கள்.”

திருவபிஷேகமணிந்து நிற்பது ஜயஸூசக மாகையாலே தங்களை ஜயித்துவிட்டானென் பதைக் காட்டிக்கொண்டு கின்றிலங்குமுடியினாய் என்கிறார்கள். பிரானே! இதற்குமுன்னே நீ திருவபிஷேகமணிந்தது வெறும் தலைச்சமையகாண்; எமது மறத்தைப் போக்கி எங்களை வெற்றிகொண்ட இன்று அணிவதுதான் ஏற்றது என்று சொல்லிக்காட்டுகிறபடி.

வியன் ஞாலமுன்படைத்தாய் என்றதும் ஸாபிராயம்; பிரளயத்திலே உருமாய்ந்து கிடந்த பூமியை உண்டாக்கிப்போலேயன்றோ ப்ரணய ரோஷத்தாலேயுழிந்த எங்களை யுண் டாக்கினபடி என்கை. ப்ரளயங்கொண்ட பூமியை எடுத்தாப்போலேயன்றோ விரஹப்ரளயங் கொண்டவெங்களை யெடுத்தபடி என்றுமாம்.

பழைய புரணங்களைச் சொல்லுவானேன்? எங்களை *அடியோங்கனடிக்குடில் வீடு பெறையிந்ததுகாண்* என்னும்படியாக ஸுருடும்பமாய் உஜ்ஜிவனப்படுத்தவதற்காகவேயன் றோ நீ ஒருத்திமகனாய்ப்பிறந்து ஓரிரவில் ஒருத்திமகனாய் ஒளித்து வளர்வது என்கிறார்கள் மூன்றாமடியால். உண்ணிப்பிரிந்து நாங்கள் பட்டபாடு உனக்குத் தெரியாதுகாண் என்பது ஈற்றடியின் கருத்து. நாங்கள் பெண்பிறந்தது ஒருநாளும் சுகப்படுவதற்கன்று, எந்நாளும் துக்கப்படுவதற்கே யென்று நிகமனம் செய்திருக்கிற விதனால் இப்போது ஸம்ச்லேஷ ருசி தலைகாட்டினமை விளங்கும். உன்றோடு கூடுவது மறுபடியும் பிரிந்து துக்கப்படுவதற்கே யாதலால் அந்த துக்கத்தை ஸஹித்துக்கொண்டு இப்போது கூடுகிறோமென்றபடி. (ய)

3247 ஆய்ச்சியாகியவன்னையால் அன்றுவேண்ணெய்வார்த்தையுள்* சீற்றமுண்டமு

கூத்தவப்பன்னனைக் குருகூர்ச்சடகோபன்*

எத்தியம்பிம்மாலை ஆயிரத்துள்ளிவையுமோர்பத்திசையோடும்*

நாத்தன்னலால்நவிலவுரைப்பார்க்கு இல்லைநல்குரவே.

(கக)

அன்று	பண்டொருகாலத்தில்	ஏத்திய	ஸ்தோத்ரரூபமாகச் செய்த
வெண்ணெய்	{ வெண்ணெய்களவு ஸம்பந்தமா	தமிழ் மாலை	{ தமிழ்த்தொடையான ஆயிரம்
வார்த்தையுள்	{ ன ப்ரஸ்தாவம் வந்தவனவிலே	ஆயிரத்துள்	{ பாகரங்களில்
ஆய்ச்சி ஆகிய	{ இடம்குல்லத்துதித்த யசோதை	இவையும் ஓர்	{ இப்பத்துப் பாகரங்களை
அன்னையால்	{ யாகிய நாயாலே	பத்து	{
சீற்ற முண்டு	சீற்றக்கொண்டு	இசையொடும்	இசையோடுகூட
அழு கூத்தன்	{ அழுக்கையாகிற கூத்தைச் செய்	நா தன்னால் நவில	{ நாவினாலே செறியச்சொல்லும்
அப்பன் தன்னை	{ தவனான	உரைப்பார்க்கு	{ வர்களுக்கு
குருகூர்ச்சடகோபன்-ஆழ்வார்	ஸவாமியைக் குறித்து	நல்குரவு இல்லை	{ பகவதரூபமம் கிடையாமையா
			{ கிற தாரிதிரியம் இல்லையாம்.

* * *—அன்று யசோதைப்பிராட்டி அழப்பண்ணினதும் அதிநேஹகார்யம், இன்று காதலிகள் அழப்பண்ணினதும் அதிப்ரணய கார்யம் என்பது முன்னெடிகளினுள்ளுறை. வெண்ணெய் களவுகண்டதற்காகக் கட்டியடிக்க அழுதான் என்னுமல் வெண்ணெய் வார்த்தையுள் அழுதானென்று மூலமமைந்திருக்கிற ஸ்வாஸ்யத்தை நோக்கி ஈட்டிலே அருளிச் செய்கிறபடி பாரீர்;—“ஊரிலே வெண்ணெய்களவு போயிற்று என்றார்கள், அவ்வளவிலே நாமிறே இதுக்கிலக்கு என்று அழப்புக்கான். மடம் மெழுகுவார் ஆர்? என்ன, அச்சோத்தியன் என்றார்கள்; இப் பரப்பெல்லாம் என்னலே மெழுகுப்போமோ என்றான், அதுபோலே.” ( )

ஆரம்பத்து—மூன்றாந்திருவாய்மொழி நல்குரவுஞ் செல்வம்.

‘எவ்விதத்திலும் இவனோடு கூடலாகாத’ என்று மிக்க வறுதியுடனிருந்த நர்மைக் கூடும்படியாக்கிக்கொண்ட இவனுடைய வலிமை என்னே! என்று விஸ்மயப்பட்ட ஆழ் வார்க்கு எம்பெருமான் தன்னுடைய அகழித கடநா ஸாமர்த்தியத்தை நன்கு காட்டிக் கொடுத்து அத்தன்மையான தான் திருவிண்ணகரிலே நித்யஸந்திதிபண்ணியிருக்கிறபடியையும் காட்டிக்கொடுக்க, ஆழ்வார் அதுதன்னைப் பேசி இனியராகிரார் இத் திருவாய்மொழியில்.

3248 நல்குரவும்செல்வம் நரகும்சுவர்க்கமுமாய் *
 வெல்பகையும்நட்டும் விடமுமழுதமுமாய் *
 பல்வகையும்பரந்தபெருமான் என்னையான்வாணை *
 செல்வம்மல்குதுடித் திருவிண்ணகர்க்கண்டேன.

(க)

நல்குரவும் செல்வம்	{ தாரித்ரியம் ஐச்வரியமுமாய்	பல் வகையும் பர ந்த பெருமான்	{ பல்வகையாக விரிந்த விழுதியை யுடையனாய்
நரகும் சுவர்க்க மும் ஆய்	{ நரகமும் ஸ்வர்க்கமுமாய்	என்னை ஆள்வாணை	{ என்னை அடிமைகொண்ட ஸர் வேச்வரனை
வெல் பகையும் நட்டும்	{ எதிரியைவெல்லுகின்ற பகையு ம் (அதற்கு எதிர்த்தடையான) ஸ்நேஹமுமாய்	செல்வம் மல்கு குடி	{ செல்வம் நிரம்பிய ஸந்திதியான
விடமும் அமுத மும் ஆய்	{ விஷமும் அமிருதமுமாய் (ஆக இப்படி)	திரு விண்ணகர்	திருவிண்ணகரிலே
		கண்டேன்	காணப்பெற்றேன்.

***—ஒன்றோடொன்று சேராதவற்றை யெல்லாம் தன்பக்கலிலே சேரவிட்டுக் கொண்டிருக்கிற பெருமானைத் திருவிண்ணகரிலே ‘காணுகின்றே’ நென்கிறார். நல்குரவு - ஏழைமை; அதற்கு எதிரானது ஐச்வரியம்; இவையிரண்டுமாயிருக்கையாவது—இவை யிரண்டையும் அவரவர்களுக்கு உண்டுபண்ணவல்லவனுயிருக்கை. குசேல முனிவனை தரித்ரனாக்கினதும் தானே; செல்வனாக்கினதும் தானே; பின்னையும் தரித்ரனாக்கியதும் தானே.

நரகம் சுவர்க்கமுமாய் = துக்கமே வடிவெடுத்த நரகத்திலே தள்ளுவதும் தானே; சுகமே வடிவெடுத்த சுவர்க்கத்திலே சிறுத்துவதும் தானே. வெல்பகையும் நட்டும் = த்வேஷத்தை விளைப்பதும் தானே, ஸ்நேஹத்தை விளைப்பதும் தானே. தன் பக்கலில் த்வேஷமுடையவர்களை ஸ்நேஹிகளாக்கிக்கொள்ளவும் வல்லன், ஸ்நேஹமுடையவர்களை த்வேஷிகளாக்கிக் கொள்ளவும் வல்லன் என்றமாம். மஹாத்வேஷியாயிருந்த கண்டாகர்ணனை ஸ்நேஹியாக்கிக்கொண்டான், மஹாஸ்நேஹியாயிருந்த மாலிகனை த்வேஷியாக்கிக்கொண்டான்; *சீமாலிகனவனோடு தோழமைக்கொள்ளவும் வல்லாய், சாமராவனை நீ யெண்ணிச் சக்கரத்தால் தலைகொண்டாய்* என்ற பெரியாழ்வார் திருமொழி காண்க. வெல்பகை = ‘ஸமாதானத்தாலே மீளாதன்றியிலே வென்றேவிடவேண்டும் பகை’ என்பது ஈடு.

விடமும் அமுதமுமாய் = அரனுக்கு விஷமனித்தவனும் தானே, அமரர்க்கு அமுதமளித்தவனும் தானே. *அமரர்தமமுதே அசுரர்கள் நஞ்சே!* என்கிறபடியே சிலர்க்கு அமிருதமுமாய் சிலர்க்கு விஷமாயுயிருப்பவன் என்றமாம். ஆகவிப்படி பல்வகையும் பரந்த பெருமானென்று அவனுடைய விழுதி விஸ்தாரத்தைச் சொல்லிற்றாயிற்று. திருமுதிசைப்பிரான் நான் முகன் திருவந்ததியில் *யாவராய் நிற்கின்றதெல்லாம் நெடுமாலென்று ஓராதார் கற்கின்றதெல்லாம் கடை* என்றார். *ஸ்ரவம் விஷ்ணுமயம் ஜகத்* என்றபடி எதையும் பகவத்சிபுதி

நகரமும் நாடுகளும்	{ ராஜதானிகளும் குக்ராமங்களும் மாய்	சிகரம் மாடங்கள் கூழ் திரு விண் ணைக் சேர்த்த பிரான்	{ சிகரங்களையுடைய மாடங்கள் கூழ் திருவிண்ணைகளிலே பொருந்தி வர்த்திக்குமவனான எம்பெருமானுடைய
ஞானமும் மூட மும் ஆய்	{ ஜ்ஞானமும் அஜ்ஞானமுமாய்		
நிகர் இல் சூழ் சுடர் ஆய் இருள் ஆய்	{ நிகரற்று எங்கும் பரம்பனை பிர காசமும் அந்தகாரமுமாய்	புகர் கொள் கீர்த் தி அல்லால்	{ ஒளிமிக்க திருக்குணமல்லது
நிலன் ஆய் விசும்பு ஆய்	{ பூமியும் ஆகாசமுமாய்க் கொண்டு	யாவர்க்கும் புண் ணியம் இல்லை	{ யாவர்க்கும் உஜ்ஜீவநோபாயம் வேறென்று மில்லை.

* * *—பெரிய நகரங்களிலே சிறந்த போகங்களை அநுபவித்துக்கொண்டு பஞ்சே
ந்திரியங்களையும் த்ருப்திபண்ணித் திரிவார் சிலர்; குக்ராமங்களிலே இரவும் பகலும் க்ருஷி
காரியங்களிலே பரந்து கட்டஜீவனமாய்த் திரிவார் சிலர்; இவை யிரண்டுபடியும் தானிட்ட
வழக்கென்கிறது. ஞானமும் மூடமுமாய்=பதார்த்தங்களின் ஸ்வபாவங்களை உள்ளபடி க்ர
ஷிக்கும் யதார்த்த ஜ்ஞானமும் அவற்றை விபரீதமாக க்ரஷிக்கும் அயதார்த்த ஜ்ஞானமும்
தானிட்ட வழக்கென்கிறது.

கடராய் இருளாய்=பிரகாசமும் அந்தகாரமும் தானிட்ட வழக்கென்கிறது. நிலனாய்
விசும்பாய்=உருவமுடைத்தாய்த் தோற்றும் பூமியும் உருவமற்றதான ஆகாசமுமாய். ஆக
விப்படி கிருத்த விபூதிகளுை ஸர்வேச்வரன் திருவிண்ணைகளிலே உறைகின்றான்; அவனுடைய
குணதுபவமல்லது நமக்கு வேறு உஜ்ஜீவநோபாயமில்லை யென்றதாயிற்று. (ந)

3251 புண்ணியம்பாவம் புணர்ச்சிபிரிவேன்றிவையாய் *
எண்ணமாய்மறப்பாய் உண்மையாய்இன்மையாய்அல்லனாய் *
திண்ணமாடங்கள்கூழ் திருவிண்ணைக்சேர்த்தபிரான் *
கண்ணனின்னருளே கண்ணுகொள்கள்களைகதவமே. (ச)

புண்ணியம் பாவம் புணர்ச்சி பிரிவு என்ற இவைஆய் எண்ணம் ஆய் மறப்பு ஆய் உண்மை ஆய் இன்மை ஆய்	{ புண்யபாபங்களாயும் ஸம்சலேஷ விசலேஷங்களாயும் நினைப்பாயும் மறப்பாயும் அஸ்திநாஸ்தி சப்தவிஷயங் களாயும் எல்லாவற்றுக்கும் அந்தர்யாமி யாயிருந்தும் அவற்றின் தோ ஷங்கள் தட்டாதவனாய் மிரு ந்து கொண்டு	திண்ணம் மாடங் கள் கூழ் திரு விண்ணைக் சே ர்த்த பிரான் கண்ணன் இன் அருளே கண்டு கொள் மின்கள் கைதவமே	{ திடமான மாடங்கள் கூழ் த் திருவிண்ணைகளிலே வர்த்திக் கும் ஸ்வாமியான கண்ணனுடைய பரம யோக்யமான க்ருபையே கண்டு கொள்ளுங்கோள்; இது பொய்யோ? [பரமார்த்தம் என்றபடி.]
--	--	---	--

* * * சுகத்திற்குச் சாதனமான புண்ணியமும் துக்கத்திற்குச் சாதனமான பாவ
மும் அவனிட்ட வழக்கு. புணர்ச்சி பிரிவு=அபிமதவிஷயங்களோடே கூடி வாழ்வது புண்ய
பலமென்றும், அவற்றைப் பிரித்துவருந்துவது பாபபலமென்றும் சொல்லுவார்கள்; அந்த ஸம்ச
லேஷ விசலேஷங்களும் இவனிட்ட வழக்கு.

எண்ணமாய் மறப்பாய்=ஸ்மரணமும் விஸ்மரணமும் இவனிட்ட வழக்கு. உண்மை
யாய் இன்மையாய்=உளதென்கிற சொல்லுக்கு விஷயமான உண்மையும், இலதென்கிற
சொல்லுக்கு விஷயமான இல்லாமைபும் இவனிட்ட வழக்கு. அல்லனாய்=புண்யம் பாவம்
முதலியவற்றிற்குத் தான் நியாமகனாயிருந்துவைத்தும் அவற்றுக்கு வசப்பட்டிராதவன் என்ற
வாறு. “ஊகல பதார்த்த அந்தர்யாமித்யா வ்யாபந்தையிருந்துவைத்தே தத்தததோஷை: அஸம்
ஸ்ப்ருஷ்டாய்” என்பது ஆறுயிரப்படி.

கைதவமே—எகாரம் எதிர்மறையில்; கைதவமன்று என்றபடி. ஸத்யமான விஷய மென்கை. ௩௫—“அன்றிக்கே, கைதவம்—க்ருதக மென்றபடியாய் பண்ணப்பட்டவை யடங்கலும் அவனுடைய நிர்வேறுதக விஷயீகாரத்தாலே.” (சு)

3252

கைதவம்செம்மை கருமைவெளுமையுமாய் *

மெய்பொய்யினமைமுதுமை புதுமைபழமையுமாய் *

செய்ததிண்மதிள்கூழ் திருவிண்ணகர்ச்சேர்த்தபிரான் *

பெய்தகாவுகண்டிர் பெருந்தேவுடைமூவுலகே.

(ரு)

கைதவம் செம்மை கோணலும் நேர்மையுமாய்

கருமை வெளு { கறுப்பும் வெளுப்புமாய்
மையும் ஆய்

மெய் பொய் மெய்யும் பொய்யுமாய்

இளமை முதுமை யௌவனமும் கிழத்தனமுமாய்

புதுமை பழமை நவீந்தவமும் ஜீர்ணத்தவமாய்

யும் ஆய் { க்கொண்டு

செய்த திண் { வேலைப்பாடுகளுடன் செய்யப்

மதிள் சூழ் { பட்ட. திடமான மதிளாலே

சூழப்பட்ட

திருவிண்ணகர்

திருவிண்ணகரிலே

சேர்ந்த பிரான்

வர்த்திக்கிற ஸர்வேச்வரன்

பெய்த காவு

{ ஆக்கின சோலையன்றோ

கண்டிர்

பெரும் தேவு

{ பிரமன் முதலான உத்க்ருஷ்ட

உடைமூஉலகு

{ தேவதைகளை யுடைத்தான

மூவுலகமும்.

* * * ‘பெருந்தேவுடை மூவுலகும் அவன் பெய்த காவு’ என்றது ப்ரஹ்மா முதல் பிரிவேகையனவாகவுள்ள ஸமஸ்த ப்ராணிவர்க்கமும் அவனுடைய ரக்ஷயகோடி என்கை. கைதவமாவது வக்தவம். செம்மையாவது ருஜுவாயிருத்தல். சிலரிடத்தில் கோணல் தவிர வேறுகிடையாது; சிலரிடத்தில் செம்மைதவிர வேறுகிடையாது; இவை யிரண்டும் அவனிடம் வழக்கு. கைதவமும் செம்மையுமாகி இரண்டும் எம்பெருமானிடத்திலேயே உண்டு என்றும் கொள்ளலாம்.

கருமை வெளுமையுமாய் = கண்ணாயுள் பிறந்து கரியகோலத் திருவுருவமாய்க் காட்சி தருவன்; நம்பிமூத்தபிரானாய் பிறந்து “முன்னம்பெற்ற வளைவண்ண நன்மாமேனி” என்னும் படி வெளுத்த திருக்கோலமாய் லேவை ஸாதிப்பன். இங்கே “முன்னலோர் வெள்ளிப்பெருமலைக்குட்டன் மொடு மொடு விரைந்தோடப், பின்னைத் தொடர்ந்ததோர் கருமலைக்குட்டன் பெயர்ந்தடியிடுவது” என்ற பெரியாழ்வார் திருமொழியை நினைப்பது.

மெய் பொய் = * ஸதேதந மொகாந ஜயதி—ஸத்யேந லோகாந் ஜயதி.*” என்னும்படியாக ஸத்யம் வீறுபெறுதற்கு ஒரு அவதாரமும் ‘பொய்ந்நம்பி புள்ளுவன் கன்வம் பொதியறை’ ‘பொய்யாவுண்ணிப்புறம் பல பேசுவ புத்தகத்துக்குள் கேட்டேன்” என்னும்படி அஸத்யம் வீறுபெறுதற்கு ஒரு அவதாரமும். *பொய்யர்க்கே பொய்யனாகும்—மெய்யர்க்கே மெய்யனாகும்* என்றதுமுண்டே.

இளமை முதுமை = ‘பேதைக்குழி’ என்னும்படியான இளம்பிராயமாயிருக்கச் செய்தேயும் ‘எந்தை தந்தைதந்தை தந்தைதந்தைக்கும் முந்தை’ என்னும்படியான புராண புருஷத்திலும் குறையில்லையே.

புதுமை பழமையுமாய் = மிகப்பழைய அநுபவமாயிருக்கச் செய்தேயும் ‘எப்பொழுதும் நாள் திங்களாண்டுழியுழிதொறும் அப்பொழுதைக்கப்பொழு தென்னாவமுதமே’ என்னும்படியாக அப்போதப்போது புதுமைக்கும் குறையில்லாதிருக்கும். (ரு)

3253.

மூவுலகங்களுமாய் அல்லனாய் உகப்பாய் முனிவாய் *

வில்வாழ்மகளாய்த் தேளவையாய்ப்புகழாய்ப்பழியாய் *

தேவர்மேவித்தொழும் திருவிண்ணகர்ச்சேர்தபிரான் *
பாவியேன்மனத்தே உறைகின்றபரஞ்சுடரே.

(சு)

மூ உலகங்களும் ஆய்	{ (ஆக்குவதற்கும் அழிப்பதற்கும் நிலமான) மூன்று லோகங்கள் ளாயும்	புகழ் ஆய் பழி ஆய்	{ கீர்த்தியாயும் அபகீர்த்தியாயும் இருந்துகொண்டு,
அல்லன் ஆய்	{ (அங்மனல்லாத) நித்ய விபூதியாயும்	தேவர் மேவி தொழும் திரு விண்ணகர்ச்சேர்தபிரான்	{ தேவர்கள் விருப்பித் தொழ மிடமான திருவிண்ணகரில் உறையும் பெருமான்
உகப்பு ஆய் முனிவு ஆய் பூவில் வாழ் மகள் ஆய்	{ ராகத்வேஷங்களாயும் பூரிமலாலக்ஷமி யாயும்	பாடியேன் மனத்தே	{ பாடியான என்னுடைய மனத் திலே
தெனவை ஆய்	{ மூதேவி யென்கிற அலக்ஷமி யாயும்	உறைகின்ற பரம் சுடர்	{ நித்யவாஸம்பண்ணுகின்ற பரஞ்சோதியாவன்.

* * * படைக்கப்படுதல், கருமங்களுக்கு வசப்பட்டிருத்தல், ஸத்வ ரஜஸ் தமோ ஽ணமயமாயிருத்தல் என்கிற இவற்றாலே அவிஸக்ஷணமாயிருக்கும் மூன்று லோகங்கள்; இத் தன்மைகளுக்கு எதிர்த்தட்டாய்ப் பரமவிலக்ஷணமாயிருக்கும் நித்யவிபூதி; இவையெல்லாம் இவனிட்ட வழக்கென்கிறது. உகப்பாய் முனிவாய் = ஒரு வஸ்துவை ஒருவர் உகந்திருப்பதும், அதுதன்னையே மற்றொருவர் வெறுத்திருப்பதுமான உகப்பும் முனிவும் அவனிட்ட வழக்கு. ஒருவனுக்கே ஒன்றில் ஒருகால் உகப்பும் அவனுக்கே அதுதன்னிலேயே மற்றொருகால் வெறு ப்புமாதலால் அவையு மிங்குக் கொள்ளலாம்.

பூவிலவாழ்மகளாய்த் தோளவையாய் = ஸக்ஷமீகடாக்ஷம் பெறுவானெருத்தன், மூதேவி பிடித்துத் திரிவானெருத்தன்; இவை யிரண்டும் அவனானே. *நாட்டினான் தெய்வமெங்கும் நல்லதோராருந்தன்னாலே, காட்டினான் திருவரங்கம் உய்ப்பவர்க்கு உய்யும்வண்ணம், கேட்டிரே நம்பியீர்காள் கெருடவாகனனும்கிற்கச், சேட்டைகம்மடியகத்துச் செல்வம்பார்த்திருக்கின் றீரே* என்கிற திருமாலையின்படியே சிலர் திருமாலையின்தொழுது உய்வதும் 'சிலர் தேவதாந்தர பஜனம்பண்ணி அநர்த்தப்பட்டுப் போவதும் அவனிட்ட மாயை என்றவாறு. (சு)

3255

பரஞ்சுடருடம்பாய் அழுக்குப்பதித்தவுடம்பாய் *
கரந்தும்தோன்றியும்நின்றும் கை வங்கள்செய்தும் * விண்ணோர்
சிரந்தளாலவணங்கும் திருவிண்ணகர்ச்சேர்தபிரான் *
வரங்கொள்பாதுமல்லாலிலை யாவர்க்கும்வன்சரணே.

(ஏ)

பரம் சுடர் உடம் பு ஆய்	{ அப்ராக்குத லிக்ரஹயுக்தை யும்	விண்ணோர் சிரங் களால் வணங் கும் திரு விண் ணகர் சேர்த பிரான்	{ தேவர்கள் தலைவணக்கித் தொழ மிடமான திருவிண்ணகரில் உறையும் பெருமானு டைய
அழுக்கு பதித்த உடம்பு ஆய்	{ மோம ஜகத்ரூப சரீரயுக்த னாயும்	வரம் கொள் பா தும் அல்லால்	{ சிறப்புப்பொருத்திய திருவடி கள் தவிர
கரந்தும் தோன்றியும் நின்றும்	{ மறைந்தும் வெளிப்பட்டு மிருக்கும்	யாவர்க்கும் வன் சரண இல்லை	{ யார்க்கும் வலிதான் புகலிடம் வேறில்லை.
கைதவங்கள் செய்தும்	{ வஞ்சனைகளைச் செய்தும்		

(இப்படிப்பட்ட தன்மைகள் திகழ)

* * * எம்பெருமானுக்கு இரண்டு வகையான சரீரங்களுண்டு; அப்ராக்குதபாய் சுத்தஸத்வமயமான அலாதாரண திவ்யமங்கன் லிக்ரஹம் ஒன்று; "ஐதகவஹ ஸரீரம்தே— ஜகத் ஸர்வம் சரீரம் தே." என்கிறபடியே ஸகல ஜகத்தும் அவனுக்கு சரீரமாகையாலே இந்த ஸமஸ்த ஷேஷாஸ்பத சரீரம் மற்றொன்று.

கார்த்தம் தோன்றியும்—*இராமடமூட்டுவாரைப்போலே உள்ளே பதிகிட்டு ஸத்தை யே பிடித்து நோக்கிக்கொண்டு போரும்* என்றும், *கண்காணநிற்கில் ஆணையிட்டு விலக்கு வர்களென்று கண்ணுக்குத் தோற்றாதபடி நின்று* என்றும் (பிள்ளைலோகாசார்யர்) அருளிச் செய்கிறபடியே மறைந்திருப்பதும், *காணவாராயென்றென்று கண்ணும்வாயும் துவர்ந்திருப் பார்க்குக் காணலாம்படி ராமக்ருஷ்ணதி அவதாரங்களைச் செய்வதும் விவகிதம். நின்று— தூருண்டு பதிரோராயிரமாண்டு நின்று. கைதவங்கள் செய்தும்—பகலை இரவாக்கியும், ஆயு தமெடேனென்று ஆயுதமெடுத்தும் செய்தவை. கைதவம்—வடசொல்; க்ருதரிமம் என்றபடி. “அவதரித்து நிற்கச்செய்தே தன்படிகள் சிசுபாலாதிகளுக்குத் தோற்றாதபடி பண்ணியும் ஆச்சரி தர்க்குத் தோற்றும்படிபண்ணியும்” என்பது ஈடு.

இப்படிப்பட்டவன், பிரமன் முதலான தேவர்கள் தலைபடைத்த ப்ரயோஜனம் பெற றேம் என்று வணங்கும்படித் திருவிண்ணகரிலே உறைகின்றான்; அவனுடைய திருவடிகளில் லது புகலில்லை. (ஏ)

3256

வன்சரண்கரர்க்காய் அதர்க்குவெங்கூற்றமுமாய் *
தன்சரணணிழற்கீழ் உலகம்வைத்தும்வையாதும் *
தன்சரண்திசைக்குத் திருவிண்ணகர்ச்சேர்ந்தவிரான் *
என்சரணென்கண்ணன் என்னையாளுடையென்னப்பனே. (அ)

சுரர்க்கு வன் சரண் ஆய்	{ தேவர்களுக்குச் சிறந்த புகலிட மாய்	தென் திசைக்கு சரண் திரு விண்ணகர்ச் சேர்ந்த பிரான்	{ தென்திசைக்குள்ளே புகலிட மான் திருவிண்ணகரிலே தங்கியுள்ள பெருமான்
அசுரர்க்கு வெம் கூற்றமும் ஆய்	{ அஸுரர்களுக்கு வலிய மிருத்புவாய்	என் சரண்	எனக்கு சரணயன்,
உலகம் தன் சர ண் நிழல் கீழ்	{ உலகத்தைத் தன் திருவடிச் சா யையிலே ஒதுக்கியும் ஒதுக் காமலும்	என் கண்ணன்	எனக்கு விதேயன்,
வைத்தும் வை யாதும்	{ இருந்தகொண்டு	என்னை ஆளுடை என் அப்பன்	{ என்னை அடிமைகொண்ட மஹோபகாரகன்

* * *—தன்சரணநிழற்கீழ் உலகம்வைத்தும்வையாதும்—* காதம் பலவும் திரிந்துமுன் றேற்கு அங்கோர்நிழலில்லை நீரில்லை உன்பாதநிழலல்லால் மற்றோருயிர்ப்பிடம் நானெங்குங் காண்கின்றிலேன் * (பெரியாய்வார் திருமொழி.) என்று தன் திருவடிகளிலேவந்து சேர் வார்க்கு ஸகலதாபங்களும் தீரும்படி நிழல்கொடுத்தும், விஷயாந்தரங்களின் சாயையிலே யொதுங்கி மகிழ் நினைப்பார்க்குத் தாபத்தை வளர்த்தும் இப்படிப்பட்ட தன்மையை யுடைய வன் தென் திசைக்குத் திவதமான திருவிண்ணகரிலே திகழாநின்றான், அவனே யெனக்கு ஸர்வாத்மநா புகல் என்றாயிற்று. (அ)

3257

என்னப்பனெனக்காயிடுளாய் என்னைப்பெற்றவளாய் *
போன்னப்பன்மணியப்பன் முத்தப்பனென்னப்பனுமாய் *
மின்னப்பொன்மதிக்குழ் திருவிண்ணகர்ச்சேர்ந்தவப்பன் *
தன்னோப்பாரில்லப்பன் தந்தன்தனதானநிழலே.

எனக்கு என் அப் பன் ஆய் இருள் ஆய் என்னை பெ ற்றவன் ஆய்	{ எனக்குத் தந்தையாயும் செவி வித்தாயாயும் பெற்றதாயாயும்	மின்ன பொன் மதிக்குழ் திரு விண்ணகர்ச் சேர்ந்த அப்பன்	{ ஒளிவிரும்படி பொன்மயமான மதினாலே சூழப்பட்ட திரு விண்ணகரிலே தங்கு ம் ஸ்வாமியானவன்
பொன் அப்பன் மணி அப்பன் முத்து அப்பன் என் அப்பனும் ஆய்	{ பொன் மணி முத்து இவற்றின் தன்மைபோன்ற தன்மை யை யுடையனாயும் மஹோப காரகனாயுமிருந்துகொண்டு	தன் ஒப்பார் இல் அப்பன்	{ தன்னோடொத்தார் இல் லா த மஹான்;
		தன் தான் நிழல் தந்தனன்	{ (எனக்குத்) தனது திருவடிகிழ லில் கொடுத்தருளினான்.

* * * உலகத்தில் பிதாவாயிருப்பவன் தாயாயிருக்க முடியாது; தாயாயிருப்பவன் தோழியாயிருக்க முடியாது; இப்படிப்பட்ட விருத்த தர்மங்களெல்லாம் எம்பெருமான் திறத்தே குடிக்கொண்டிருக்கின்றன வென்கிறார் முதலடியில்.

இதுளாய் என்கிறவிடத்தில் இருபத்திலாவிரப்படி ஸ்ரீஸூக்தி:—“(இதுளாய்) தோழியாய். இது தமிழர் நிர்வாஹம். நம்முடையவர்கள், செவிலித்தாய் என்று நிர்வஹிப்பார்கள்; நாய்க்குத் தோழியாயிருக்குமிறே செவிலித்தாய், அத்தைச் சொல்லுகிறது.” என்று. ஈட்டு ஸ்ரீஸூக்தி:—“(இதுளாய்) இருளையென்று தோழிக்குப்பேராய் அத்தைக்குறைத்து இருளென்று கிடக்கிறது.” என்று. (க)

3258 நீழல்வெய்யில்சிறுமைபெருமை குறுமைநெமையுமாய் *

சுழல்வனநிற்பன மற்றுமாயவையல்லனுமாய் *

மழலைவாய்வண்ணோழி திருவிண்ணகர்மன்னுபிரான் *

சுழல்களன்றி மற்றோர்களைகணிலம் காண்மின்களே. (ய)

நிழல் வெய்யில் நிழலாயும் வெய்யிலாயும்
சிறுமை பெருமை அணுவமாயும் விழுவமாயும்
குறுமை கெடுமை ஹர்ஸ்வத்வமாயும் தீர்க்கத்வ
யும் ஆய்

சுழல்வன நிற்பன { ஹங்கமங்களாயும் ஸ்தாவரங்க
ளாயும் மற்றுமுள்ள பதார்த்த
ங்களாயும்

அவை அல்ல { அவற்றினுடைய ஸ்வபாவத்
தையுடையனல்லாதவையுமே
இருந்துகொண்டு

மழலை வாய் வண் { மழலைப்பேச்சையுடைய வண்
று வாழ் திரு { டுகள் களித்துவர்த்திக்கிற
விண்ணகர் ம { திருவிண்ணகரிலே நித்யவா
ன்று பிரான் { ஸம் பண்ணுகிற எம்பெரு
மானுடைய

சுழல்கள் அன்றி திருவடிகள் தவிர

மற்று ஒர்களை { வேறொரு ரக்ஷகவஸ்துவை
கண் இலம் { யுடையோமல்லோம்

காண்மின்கள் { இதை ஸத்தியமென்று
கொள்ளுங்கள்.

* * * “பாட்டுக்கு கரியையும் பத்துக்குக் கருத்தும்போலே நூற்றுக்கு உபதேசப் பத்து” என்கிற ஆசார்யஹருதய ஸ்ரீஸூக்தியின்படி ஒவ்வொரு நூறுபாசரங்களினுள்ளும் ஒவ்வொரு பதிகம் உபதேசபரமாயிருக்குமாதலால் இந்த ஆறும்பத்துக்கு இத் திருவாய் மொழியே உபதேசபரமாகக் கொள்ளத்தக்கது. இது உபதேச ரூபமென்பது மற்ற பாசரங்களில் வ்யக்தமாகக் காணாமல் இப்பாசரத்தில் வ்யக்தமாகக் காண்கிறது; “மற்றோர் களை கணிலம் காண்மின்களே” என்றது காண்க. பன்னிராயிரப்படியிலும் இப்பாட்டின் உரையவதாரிகையில் “உபதேசித்து முடிக்கிறார்” என்றருளிச் செய்திருப்பதும் குறிக்கொள்க. (ய)

3259 காண்மின்களுல்கிரென்று கண்முகப்பேகிமிர்ந்த *

தாளினையன்தன்னைக் குருகர்ச்சடகோபன்சொன்ன *

ஆணையாயிரத்துத் திருவிண்ணகர்ப்பத்தும்வல்லார் *

கோணையின்றிவிண்ணோர்க்கு என்றுமாவாருவரங்களே. (கக)

லகிர் காண் { ‘உலகத்திலுள்ளவர்களே! இந்த
மின்கள் என்று { விசேஷத்தைக் ‘காணுங்கோ
ள்’ என்று (சொல்பவன்
போன்று)

கண்முகப்பே { கண்ணெதிரே ஒங்கி வளர்ந்த
கிமிர்ந்த தாள { உபபராதங்களையுடையவ
இணையன் { னான எம்பெருமான் விஷய
தன்னை { மாக

குருகர்ச் சடகோ { நம்மாழ்வார் அருளிச்செய்த
பன் சொன்ன {

ஆணை { பகவதாஜ்ஞா ரூபமான ஆயிர
ஆயிரத்து { த்தினுள்ளும்

திருவிண்ணகர் { திருவிண்ணகர் விஷயமான இப்
பத்தும் வல்லார் { பதிகத்தை ஓதவல்லவர்கள்

விண்ணோர்க்கு நித்யஸூரிகளுக்கு

கோணை இன்றி மறுக்கு இல்லாமல்

என்றும் குரவர்கள் { எப்போதும் கௌரவிக்கத்தகுந்
தவராவார்கள்.

ஆரம்பத்து—நான்காம் திருவாய்மொழி குரவையாய்ச்சியரோடு.

கீழ் ஐந்தர்ப்பத்தில் * பிறந்தவாறும் என்கிற திருவாய்மொழியில் எம்பெருமானுடைய சேஷ்டித விசேஷங்களைச் சிந்தித்து உருகி உள்சுழைந்து அந்தோ! அதுபவிக்க முடியவில்லையே யென்று தளர்ந்து பேசினார்; அக்குறை தீர்கின்றது இத்திருவாய்மொழியில். எம்பெருமானுடைய பலபல சேஷ்டித விசேஷங்களை வாயாரச் சொல்லி நன்றாக அதுபவித்து அதனால் தமக்குண்டான பூரிப்பைப் பெருமிடது செய்து வெளியிடுகின்றாராழ்வார் இத் திருவாய்மொழியில்.

3260 குரவையாய்ச்சியரோடுகோத்ததும் குன்றமொன்றேந்தியதும் *

உரவுநீர்ப்பொய்கைநாகம்காய்ந்ததும் உட்படமற்றும்பல *

அரவிற்பள்ளிப்பிரான்தன் மாயவினைகளையேயலற்றி *

இரவுநன்பகலும்தவிர்கிலம் என்னகுறைநமக்கே.

(க)

ஆய்ச்சியரோடு குரவை கோத் ததும்	{ கோமாமர்களோடு ராஸகீர்டை செய்ததென்ன	மற்றும் பல *	{ மற் றும் பலவகைப்பட்டவை யான
குன்றம் ஒன்று ஏந்தியதும்	{ கோவர்த்தன மென்கிற மலை யொன்றைக் குடையாக வெ டுத்த தென்ன,	அரவில் பள்ளி மிரான் தன் மா யம் வினைகளை யே அலற்றி	{ நாகபாய்ச்சியனனான கண் னமிராந்து அற்புதசேஷ்டி தங்களையே வாயாரப்பேசி
உரவு நீர் பொய் கை நாகம் கா ய்ந்ததும்	{ முதிர்ந்த ஐலத்தையுடைத்தான யமுனைப் பொய்கையில் கா ளியநாகத்தை முனிந்த தென்ன	நல் இரவும் பக லும் தவிர்கிலம்	{ வாய்த்த இரவிலும் பகலிலும் ஓய்கின்றிலோம்?
உட்பட	ஆகிய இவை முதலாக	நமக்கு என்ன குறை	{ இங்ஙனே இடைவீடின்றி அது பவிக்கப்பெற்ற நமக்கு என் ன குறையுண்டு?

* * * ராஸகீர்டை, கோவர்த்தனோத்தரணம், காளியமர்த்தனம் என்கிற மூன்று அபதானங்களை இதிற்பேசி இனியராகிழார். இங்கு முதன்முதலாகக் குரவைக் கூத்தைப் பற்றிப் பேசுவானேன்? என்று சங்கித்துக்கொண்டு நம்பினோ யருளிச்செய்வது பாரீர்;—
“*மின்னிடைமடவாரிலுண்டான தம்முடைய ப்ரணய ரோஷத்தைப் போக்கித் தம்மைச் சேவிட்டுக்கொண்டபடி, திருக்குரவையில் பெண்களோடே கலந்து அவர்களை அதுபவிப்பித் தாப்போலே யிருக்கையாலே அது முன்னாகப் பேசுகிறார். தாம் அதுநலந்திக்கலிறே ஓரடைவாக இழிவது; அவன் அதுபவிப்பித்தபடியே பேசுகிறார். திருக்குரவையிற் பெண்களோ ணெட்டான கலவியையாயிற்று இவர்க்கு முதலிலே காட்டிக்கொடுத்தது. பஞ்சலக்ஷங்குடியிற் பெண்களெல்லாரோடுங் கலந்த ப்ரீதியுண்டாயிற்று இவரொருவரோடே கலந்த ப்ரீதி.”
“தவிர்கிலன் என்ன குறை வெனக்கே” “தவிர்கிலம் என்னகுறை நமக்கே” என்பன பாடபேதங்கள்.

(க)

3261 கேயத்தீங்குழலூதிற்றும் நிரைமேய்த்ததும் * கெண்டையொண்கண்

வாசப்பூங்குழல்பின்னேதோள்களமணத்ததும் மற்றும்பல *

மாயக்கோலப்பிரான்தன் செய்கைநினைத்துமனங்குழைந்து *

கேயத்தோடுகிழிந்தபோது எனக்கெவ்வுலகம்நிகரே.

(உ)

கேயம் தீம் குழல் { சிறந்த கானமாக மதுரமான ஊதிற்றும் { வேயங்குழலை ஊதினதென்ன,	நிரை மேய்த்ததும்	{ பசுக்கூட்டங்களை மேய்த்ததென்ன,
---	---------------------	------------------------------------

கண்டை ஒண் கண் வாசம் பூ குழல் மீனின் தோள்கள் ம ணத்தும்	{ கண்டை மீன்போன்று அழ கிய கண்களையும் நறுமணம் மிக்க பூக்களணிந்த கூந்தலை யுமுடைய நப்பின்னையின் தோள்களோடே அணையப் பெற்றதென்ன இவையும்	மாயம் கோலம் மீரான் தன் செய்கை நினைந்து மனம் குழைந்து நேயத்தோடு என க்கு குழிந்தபோது எவ்வுலகம் நிகர்	{ திவ்யமங்களை விசுவசாலி யான கண்ணமீரானுடைய சேஷ்டிதங்களை சிந்தனைசெய்து நெஞ்சு நீர்ப்பண்டமாடி அன்போடு எனக்குக் கழிகின் ற காலத்தின் விஷயத்தில் உபயவிழிதியும் ஒவ்வாது.
---	---	---	--

மற்றும் பல

மற்றும் பலவுமான

3262 நிகரில்மல்லரைச்சேற்றதும் நிரைமேய்த்ததும்நீள்கெடுங்கை *

சிகரமாகளிறட்டதும் இவைபோல்வனவும்பிறவும் *

புகர்கொள்சோதிப்பிரான்தன் செய்கைநினைந்துபுலம்பி * என்றும்

நுகரவைகல்வைகப்பெற்றேன் எனக்கென்னினிளோவதுவே. (ந.)

நிகர் இல் மல்ல ரை செற்றதும்	{ (மிடுக்கில்) ஒப்பில்லாத மல்லர் களை முடித்த தென்ன	புகர் கொள் சோ தி மீரான் தன் செய்கை	{ மிகவும் ஜ்வலிக்கின்ற ஒளிபுரு வனான கண்ணம்ரானுடைய செயல்களை
நிரை மேய்த்ததும்	பசுக்களை மேய்த்த தென்ன	நினைந்து புலம்பி	{ நினைத்தும் வாய்விட்டுக் கதறியும்
நீள் நெடுகை	{ உயர்ந்த நெடிய துதிக்கையை யுடைத்தாய்	என்றும் நுகர	{ நித்தியமும் அதுபவிக்கும் படியாக
சிகரம் மா	{ மலைச்சிகரம்போன்று பெரிதான	வைகல் வைக பெற்றேன்	{ காலம் மிகவும் நீளும்படி பெற்றேன்;
களிறு	(கஞ்சனது) யானையை	இனி	{ இப்படியான அன்பு
அட்டதும்	கொன்றெழுதித்தென்ன;	எனக்கு என் நோவது	{ எனக்குக் கலேசப்படவேண்டு வதுண்டோ?
	இவை போல்வனவும் பிறவும்—;		

*** என்றும் நுகர வைகல் வைகப்பெற்றேன் இப்படிப்பட்ட சேஷ்டிதங்களை

நாடோறும் புஜித்துக்கொண்டு காலம் கழியப்பெற்றேன்; (அல்லது) அதுபவிக்கைக்குப் போரும்படி காலமானது நெடுகப்பெற்றேன் என்னவுமாம். (ந.)

3263 நோவவாய்ச்சியுரலோடார்க்க இரங்கிற்றும்வஞ்சப்பெண்ணை *

சாவப்பாலுண்டதும் ஊர்சகடமிற்ச்சாடியதும் *

தேவக்கோலப்பிரான்தன் செய்கைநினைந்துமனங்குழைந்து *

மேவக்காலங்களுக்கூடேனென் எனக்கென்னினிவேண்வேதே. (4)

ஆய்ச்சி நோவ	{ யசோதைப் பிராட்டியானவள் திருமேனியில் நோவுண்டாரு ம்படி (அல்லது, பக்தர்களின் மனம் துடிக்கும்படி)	ஊர் சகடம் இர சாடியதும்	{ (அனூராவேசத்தாலே) ஊர்ந்து வந்த சகடம் பொடிபடும்படி தகர்த்ததென்ன (ஆக இப்ப டிப்பட்ட)
உரலோடு ஆர்க்க உரலோடு சேர்த்துப் பிணக்க		தேவக் கோலம் மீரான் தன் செய்கை	{ அப்ராக்குத் திவ்யமங்களை விசு வனுன கண்ணமீரானுடைய செயல்களை
இரங்கிற்றும	{ (என்று) ஏங்கியிருந்தபடி யென்ன,	நினைந்து மனம் குழைந்து மேவ	{ அதுசந்தித்து நெஞ்சு நெகிழ்ந்து பொருந்தும்படி
வஞ்சம் பெண் னை சாவ	{ வஞ்சனைசெய்யவந்த பூதனை முடியும்படி	காலங்கள் கூடேனென்	{ காலங்கள் பலிக்கப் பெற்றேன்;
பால் உண்டதும்	{ அவளது முலைப்பாலை உண்ட தென்ன,	எனக்கு இனி வேண்டு வது என்	{ இங்கனே பாக்கியம் பெற்ற எனக்கு இனிப்பெற்றவேண்டுவதொன் றுண்டோ?

* * * இங்கே நம்மின்னை யீடு;—“ஜீயர் இப்பாட்டை இயல்ருளிச்செய்யப் புக்கால் நோவ என்றருளிச் செய்யுமழகாணும். நோவவென்குரர்காணும் ஆழ்வார்திருமேனி யிலே கயிறு உறுத்தினுற்போலே.” (சு)

3264 வேண்டித்தேவரிர்கவந்துபிறந்ததும் வீங்கிருள்வாய்

பூண்டு * அன்று அன்னைபுலம்பப்போய் அங்கோராய்க்குலம்புக்கதும் *

காண்டலின்றிவளர்ந்து கஞ்சனைத்துஞ்சவஞ்சம்செய்ததும் *

சனநோனலற்றப்பெற்றேன் எனகென்னவிகளுளதே. (ரு)

தேவர் இரக்க வேண்டி வந்து பிறந்ததும் அன்று அன்னை பூண்டு புலம்ப வீங்கு இருள் வாய்-செறிந்த இருளிலே அங்கு போய்	தேவனைகள் பிரார்த்திக்க திருவுள்ளமுலந்து { நிலவுலகத்தில் வந்து அவதரித்த தென்ன { அப்போதே பெற்றதாயான தேவகி { (கஞ்சன்பக்கல் பயத்தினால்) எறித்தனைத்துக்கொண்டு { இங்கேயிருந்தால் என்ன அபாயம் வீணையுமோவென்று கதறி யழுகுவளவிலே { இவ்விடத்தினின்றும் புறப்பட்டுச் சென்று	ஓர் ஆய் குலம் புக்கதும் { இடைச்சேரிமீலே செவ்வெசித்த தென்ன, { காண்டல் இன்றி வளர்ந்து { விரோதிகளுக்குக் காணுதலில் லாதபடி மறைவாக வளர்ந்து { கஞ்சனை துஞ்ச வஞ்சம் செய்ததும் { கம்மை முடியும்படியாக அவன் திறந்திலே வஞ்சனைசெய்த தென்ன ஆகிய இச்செயல் களை { சனநு { இப்போது (அல்லது) இவ்விடத் தே { நான் அலற்ற பெற்றேன் { நான் வாய்சிட்டு உட்கோஷிக் கப்பெற்றேன்; { எனக்கு என்ன இகல் உளது { இனி எனக்கு என்ன குறையுண்டு?
--	---	---

* * * தேவர் இரக்கவந்து பிறந்தது, வேண்டிவந்து பிறந்தது என்று இரண்டாக யோஜித்துக்கொள்வது. தங்களுக்குப் பகைவரான அரக்கரசர்கள்னை வந்து முடிக்கவேணுமென்று தேவர்கள் பிரார்த்திப்பவர்களாதலால் துஷ்டர்களை சிவப்பதற்காக வந்து பிறந்தமை ‘தேவர் இரக்க’ என்பதனால் பெறப்படும். பரமபதத்தில் இருந்துகொண்டே ஸங்கல்பமாகத் திரத்திலாவது திருவாழியாழ்வானை யிட்டாவது துஷ்டர்களைத் தொலைத்திட முடியுமாதலால் அதற்காக பகவான் வந்து பிறக்கவேண்டிய அவசியமில்லை; தன் வடிவமுரு, பேச்சினிமை முதலியவற்றைக்காட்டி ஸாதக்களை வாழ்க்கவேண்டியே வந்து பிறந்தனாதலால் அவ்வர்த்தம் ‘வேண்டி’ என்பதனால் காட்டப்பட்டது. வேண்டி - தான் விரும்பி என்றபடி.

இகல் - துக்கம், விரோதம், குறை.

(ரு)

3265 இகல்கொள்புள்ளிப்பிளந்ததும் இமிலேறுகள்செற்றதுவும் *

உயர்கொள்சோலைக்குருத்தோசித்ததும் உட்படமற்றும்பல *

அகல்கொள்வையமளந்தமாயன் என்னப்பன் தன்மாயங்களை *

பகலிராப்பரவப்பெற்றேன் எனக்கென்னமனப்பரிப்பே. (சு)

இகல் கொள் புள்ளி பிளந்ததும் { இமில் ஏறுகள் சென்றதுவும் { உயர்கொள் சோலை குருந்து ஒசித்ததும் { உட்பட மற்றும் பல {	இவ்விடத்தினின்றும் புறப்பட்டுச் சென்று { இவ்விடத்தினின்றும் புறப்பட்டுச் சென்று { இவ்விடத்தினின்றும் புறப்பட்டுச் சென்று { இவ்விடத்தினின்றும் புறப்பட்டுச் சென்று {	அகல் கொள் புள்ளி பிளந்ததும் { இமில் ஏறுகள் சென்றதுவும் { உயர்கொள் சோலை குருந்து ஒசித்ததும் { உட்பட மற்றும் பல {	அகல் கொள் புள்ளி பிளந்ததும் { இமில் ஏறுகள் சென்றதுவும் { உயர்கொள் சோலை குருந்து ஒசித்ததும் { உட்பட மற்றும் பல {
---	---	---	---

* * * கண்ணபிரானுடைய சரித்திரங்களை மாத்திரமே அநுபவிப்பதாகக் கொண்ட இத் திருவாய்மொழியில் இப்பாசரத்தில் * அகல்கொள் வையமளந்தமாயன் * என்றும், மேலே எட்டாம் பாட்டில் * மாணியாய் நிலங்கொண்டமாயன் * என்றும் வேறு அவதார சரித்திரத்தையும் கூறினது குறையன்று; “இகல்கொள்புள்ளிப்பிளந்தது” “இமிலேறுகள் செற்றது” “குருந்தொசித்தது” என்றவைபோலே “அகல்கொள் வையமளந்ததும்” என்று இதனையும் ஒரு சரித்திரமாகக்கூறி அநுபவித்தமை காட்டப்படவில்லையே; எம்பெருமானுக்கு விசேஷணமொன்று இட்டதத்தனையே. (க)

3266 மனப்பரிப்போடு அழுக்குமானிடசாதியில்தான்பிறந்து *
தனக்குவேண்டுருக்கொண்டு தான்தனசீற்றத்தினேமுடிக்கும் *
புனத்துழாய்முடிமாலையுமாப்பன் என்னப்பன்தன்மாயங்களே *
நினைக்கும்நெஞ்சுடையேன் எனக்கினியாரிசுநீணிலத்தே. (எ)

தான்	பரஞ்சோதியிருவனுள்	புனம் துழாய்	செவ்வித்துழாய்	மாலையைத்
அழுக்கு மானிட	{ ஹேயமான மதுஷ்ய	மாலை முடி மார்	திருமுடியிலும்	திருமார்பிலு
சாதியில்	{ ஐததியிலே	பன் என் அப்	முடையனுள்	எம்பெருமான
மனப் பரிப்போடு	{ ஸம்ஸாரிகள் விஷயமாகத் திரு	பன் தன் மாய	து ஆச்சரிய	சேஷடிதங்களை
பிறந்து	{ வுள்ளத்தில் . தளர்த்தியோ	ங்களை	யே	
	{ டே வந்து பிறந்து			
தனக்கு வேண்டு	{ தனக்கு இஷ்டமான விக்கரவம்	நினைக்கும் நெஞ்	{ அதுவந்திக்கும்	
உரு கொண்டு	{ களைப் பரிக்கரவமித்து	ச உடையேன்	{ நெஞ்சு படைத்த	
		எனக்கு	{ வெனக்கு	
தான் தன சீற்றத்	{ தன்னுடைய சீற்றத்தைத் தவிர	இனி நீன் நிலத்து	{ இனி இப்பெருநிலத்தில் ஒப்பா	
தினை முடிக்கும்	{ துதுக் கொள்ளுமவனுள்	கிகர் ஆர்	{ வார் ஆர்! (ஆருமில்லை)	

* * *—அரக்கரசர் போல்வாரான விரோதிகள் பக்தவர்க்கங்களை நலியுமதுபொறுக்க மாட்டாமே அழுக்கு மானிடசாதியில் வந்து பிறந்து அவர்களை அழியச்செய்யும் சேஷடிதங் களை நினைக்கும் நெஞ்சுடைய எனக்கு இந்நிலத்தில் நிகராவார் யாருமில்லை பென்கிறார். கீழ்ப் பாசரங்களிலும் மேற் பாசரங்களிலும் சிலசில சேஷடிதங்களை விசேஷித்து எடுத்துரைத்து அநுபவிப்பதாக அருளிச்செய்யுமிவர் இப்பாட்டில் அங்ஙனம் ஒருசரித்திரத்தை யெடுத்துரைக் கையன்றிக்கே ஸ்முதாய ஸுபேண அருளிச்செய்கிறார். இப்பாட்டில் “தான்தன சீற்றத்தினே முடிக்கும்” என்பது உயிரான வாசகம். தண்ணளியே வடிவெடுத்த எம்பெருமானுக்கும் சீற்றமுண்டோ வென்னில்; செளர்ய விர்ய பராக்ரமங்களென்கிற குணங்களையும் உடைய வகை ப்ரவித்திபெற்றிருக்கின்ற பகவானுக்கு எங்ஙனே சீற்றமில்லாமலிருக்கமுடியும்? சீற்ற முண்டாலல்லது அக்குணங்கள் விதுபெற வழியில்லையே. காரணமாயும் சீற்றமும் விஷய பேதத்தாலே வ்யவஸ்தைபெறும். பக்த விரோதிகள் திறத்திலே சீற்றமுண்டாகாமலிருக்க முடியுமோ? எம்பெருமான தன்திறத்தில் எத்தனை அபராதங்கள் செய்வாருண்டாகிலும் அவர்கள் மீது கிற்தும் சீற்றங்கொள்ளான்; பக்தர்களிடத்திலே அபராதப்படுவார்மீது சீற்றமே வடிவெடுத்தவனுயிருப்பன். (எ)

3267 நீணிலத்தோவோன்வியப்ப நிறைபெரும்போர்கள்செய்து *
வாணஸ்மிர்தோள்துணித்ததும் உட்படமற்றும்பல *
மாணியாய்நிலம்கொண்டமாயன் என்னப்பன்தன்மாயங்களே *
காணும்நெஞ்சுடையேன் எனக்கினியேன்னகலக்கமுண்டே. (அ)

நீன் நிலத்தொடு	{ மண்ணேரும் விண்ணேரும்	வாணன் ஆயிரம்	{ பாணசரனுடைய ஆயிரந்தோ
வான் வியப்ப	{ ஆச்சரியப்படும்படியாக	தோள் துணித்	{ ள்களைத் துணித்தது முதலாக
நிறை பெரும்	{ நிறைந்த மஹாயுத்தங்களைப்	ததும் உட்பட	{ மற்றும் பலவான்
போர்கள் செய்து	{ பண்ணி	மற்றும் பல	

மாணி ஆய் கிலம் கொண்ட மாயன் என் அப்பன் தன் மாயங்களே	{ பிரமசாரியாய்ப் பூமியை நீரே ற்றுப்பெற்ற மாயனான எம் பெருமானது அற்புதச் செய ல்களையே	{ காணும் நெஞ்சு உடையேன் எனக்கு இனி என்ன கலக் கம் உண்டே	{ ஸாக்ஷாத்கரிக்கவல்ல நெஞ்சுபடைத்த வெனக்கு இனி ஒருவகையான கலக்கமுமில்லை.
---	---	--	--

3268 கலக்கவேழுகடலேழ்மலை உலகேழும் கழியுக்கடாய் *
உலக்கத்தேர்கோடுசென்றமாயமும் உட்படமற்றும் பல *
வலக்கையாழியிடக்கைச்சங்கம் இவையுடைமால்வண்ணனை *
மலக்குகாவுடையேற்கு மாறுளதோலிம்மண்ணினிம்சையே. (கூ)

ஏழ் கடல் ஏழ் மலை ஏழ் உலகு ம்கலக்க	{ ஏழுகடல்களும் ஏழுமலைகளும் ஏழுலக்கக்களுமெல்லாம் கல ங்கும்படியாக	வலக்கை ஆழி இடக்கை சங்கம் இவை உடை மால் வண்ணனை	{ உபயுறஸ்தங்கனிலும் திரு வாழி திருச்சங்கையுடைய ராய் நீலவண்ணனை எம் பெருமானே
கழிய கடாய் தேர் கொடு	{ அண்ட கடாஹத்துக்கு அப்பா லே போம்படியாக நடத்தி தேரைக்கொண்டு	மலக்கும் நா உடையேற்கு	{ ஸ்வாதீனப் படுத்திக்கொள்ளும் படியான நாவிறுபடைத்த எனக்கு
உலக்க சென்ற மாயமும்	{ முடியச்சென்ற ஆச்சரியமும்	இ மண்ணின் மிசைமாயு	{ இவ்வுலகின்கண் எதிருண்டோ? உளதோ
உட்பட மற்றும் பல	{ இதருதலாக மற்றும் பல சேஷ பல		

* * * [கலக்கவேழுகடல்.] வைதிகன் பிள்ளைகளை மீட்டுக்கொடுத்ததென்பது கண்ண
பிரானுடைய சரிதைகளில் ஒன்று. அதனை இப் பாட்டில் அதுபவிக்கிறார். இப்பாசரத்தில்
முதலடிக்குப் பலவகையாகப் பொருள் கூறுவர். கண்ணனது திருத்தேர் சென்ற காலத்தில்
ஏழ்கடலும் ஏழ்மலையும் ஏழுலக்கங்களும் அதிர்த்தபடியைச் சொன்னவாறு.

நம்மாழ்வார்க்குப் பராங்குசன் என்று திருநாமம். பாசமயத்தவர்களாகிற மதயானை
கட்கு அங்குசம் போன்றிருந்ததுபற்றிப் பராங்குசன்னென்று திருநாமமாயிற்றென்று சொல்லு
வதுண்டாகிலும், பரணை எம்பெருமானுக்கே அங்குசமா யிருந்தவர் என்கிற பொருளே
சுவைமிக்கதாகும். இப் பாசரத்தின் பின்னடிகளில் இது ஸ்பஷ்டமாகும். “வலக்கையாழி
பிடக்கைச் சங்கமிவையுடைமால்வண்ணனை மலக்குகாவுடையேன்” என்று செருக்குடிகுத்
துக் கூறுகின்ற ஆழ்வார் தமது பராங்குசத் திருநாமத்தை விவரித்தபடியேயாகலாம். (கூ)

3269 மண்மிசைப்பெரும்பாரம்நீங்க ஓர்பாரதமாபெரும்போர்
பண்ணி * மாயங்கள்செய்து சேனையைப்பாழ்ப்பதூற்றிட்டுப்போய் *
விண்மிசைத்ததநாமமேபுக மேவியசோதித்தநாள் *
நண்ணிநான்வணங்கப்பேற்றேன் எனக்கார்பிறர்நாயகரே. (யு)

மண் மிசை பெரு பாரம் நீங்க	{ பூமியின்மேலிருந்த பெருஞ் சுமை தொலையும் படியாக	விண் மிசை தன் தாமமே புக மேவிய	{ பரமாகாசத்திலே தன்னுடைய ஸ்தான விசேஷத்திலே சென்று பொருத்தின
ஓர் பாரதம் மா பெரு போர் பண்ணி	{ மஹாபாரத யுத்தத்தை யுண் டாக்கி	சோதி தன் தான்	{ பரஞ்சோதிப் பெருமானு டைய திருவடிகளை
மாயங்கள் செய்து	{ ஆச்சரியச் செயல்களைச் செய்து	நான் நண்ணி வணங்கப்பெற் றேன்	{ நான் கிட்டி வணங்கப் பெற் றேன்;
சேனையை பாழ் பட தூற்றிட்டு போய்	{ எல்லாச்சேனையும் பாழ் படும் படி ஸங்கல்பித்து முடித்து இவ்விடமிட்டுப் புறப்பட்டு	எனக்கு நிறர் நாயகர் ஆர்	{ எனக்கு வேறு கிடையா... ஆர்? (ஆருமில்லை.)

* * * மாயங்கள் செய்து = (இங்கே ஈடு). “பகலை இரவாக்குவது, ஆர்தமமே,
என்று ஆபுதமெடுப்பது, எதிரியுடைய மர்மத்தைக் காட்டிக்கொடுப்பதானவை தொடக்க
மானவற்றைச் செய்து.”

* விண்மிசைத் தனதாமமே புக மேலியசோதி என்றவிடத்து ஈட்டில் ஓர் ஐதிற்யம் காட்டப்பட்டுள்ளது. அதாவது—நம்பெருமாள் ஸங்கீதியில் ஒரு ப்ரஹ்மோத்ஸவம் நடந்து முடிந்தவன்று ஆண்டானும் எம்பாரும் சந்தித்து 'அஹங்கார மமகார' துஷிதராயிருப்பார் பத்துக்கோடிபேர் நடுவே அதிஸூருமாரமான திருமேனியைக் கொண்டு பத்துநாள் எழுந்தருளி அபாயமொன்றுமின்றியே உத்ஸவமரப்தியாகக் காணப்பெற்றோமே! என்று ரொக்லி ஒருவரை யொருவர் தெண்டனிட்டுத் தழுவிக்கொண்டார்களாம். அதை நஞ்சியர் கண்டிருந்து வெளியிட்டருளினர்.

(ய)

3270 நாயகன்முழுவேழலகுக்குமாய் முழுவேழலகும் * தன் வாயகம்புகவைத்துமிழ்ந்தவையாய் அவையல்லனனுமாம் * கேசவனடியனைமிசைக் குருகூர்ச்சடகோபன்சொன்ன * தூயவாயிரத்திப்பத்தால் பத்தராவர்துவளின்றியே.

கக

முழு ஏழ் உலகுக் கும் நாயகன் ஆய்	{ எல்லா வலகங்களுக்கும் நிர் வாழகனாகி	கேசவன் அடி இனை மிசை	எம்பெருமானுடைய உபயபாதங்கள் வீஷயமாக
முழு ஏழ் உலகும் தன் வாயகம் புக வைத்து உமிழ் ந்து	{ அந்த ஸகலலோகங்களையும் (ப்ரளயம்கொள்ளாதபடி) தன் வாக்குள்ளே புகளிட் டுப் பிறகு வெளிப்படுத்தி	குருகூர் சடகோ பன் சொன்ன	{ ஆழ்வார் அருளிச்செய்த
அவை ஆய் அவை அல்லனும்	{ அவை தானேயாய் அவற்றின்படியை யுடையனல்	தூய ஆயிரத்து இப் பத்தால்	{ பரிசுத்தமான ஆயிரத்துள்ளே இப்பதிகத்தினால்
ஆம்	{ லீதவனுமான	துவள் இன்றி பத்தர் ஆவர்	{ அநயப்ரபோஜக பக்திமான் களாகப் பெறுவார்கள்.

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

ஆறும்பத்து ஐந்தாத் திருவாய்மொழி—துவளில்மாமணிமாடம்.

திருநகரியைச் சேர்ந்த நவ திருப்பதிகளுள் துலையில்லிமங்கலம் என்பது ஒரு ஆச்சரியமான திவ்யதேசம். இரட்டைத் திருப்பதி யென்றும் அது வழங்கப்பெறும். அத்தலத்தில் ஆழ்வார்தமக்கு உண்டான ப்ராவணயாதிசயத்தைத் தோழிமார்கள் தாய்மார்க்கு உரைப்பதாக இத்திருவாய்மொழி அமைத்திருக்கின்றது.

3271 துவளில்மாமணிமாடமோங்கு தோலையில்லிமங்கலம்தோழ
மிவளை * நீரினியனைமீர்! உமக்காசையிலலைமீமீளே *

தவளவொண்சங்குசக்கரமென்றும் தாமரைத்தடங்கனென்றும் *

குவளையொண்மலர்க்கண்களநீர்மல்க நீன்றுநின்று கு (மி) முறுமே.

(க)

அன்னமீர் துவள் இல் மா மணி மாடம்	{ தாய்மார்களே! குற்றமற்றுச் சிறந்த ரத்தங் கடியுடைய மாடங்கள்	தவளம் ஒண் சங்கு சக்கரம்	{ வெண்ணிறமாய் அழகியதான சங்கையும் சக்கரத்தையும் என்றும் சொல்லுகிறவளாயும்
ஒங்கு துலையில்லி மங் கலம்	{ விளங்கப்பெற்ற துலையில்லிமங்கல மென்கிற இரட்டைத்திருப்பதியை	தாமரை தடம் கண் என்றும்	{ தாமரைப்போன்று விசால மான திருக்கண்களைச்சொல் லுகின்றவளாயும் இருந்து கொண்டு
தொழும் இவளை நீர் இனி விடு மின்	{ தொழுகின்ற இப்பராங்குச காயகியை நீங்கள் இனி உபேகித்து விடுங்கள்;	ஒண் குவளை மலர் கண்கள் நீர் மல்க	{ அழகிய குவளைப்பூப் போன்ற கண்கள் நீர் பெருக
'உமக்கு ஆசை இல்லை	{ (இவள் திறத்து) நீங்கள் ஆசை வைக்க இடமில்லை;	நின்று கின்று குமிறும்	{ ஒன்றும் வாய்விட்டுச் சொல்ல மாட்டாமல் நின்று நின்று குமிறுகின்றாள்.

(இவளுடைய நிலைமையைச்சொல்லுகிறேன்
கேளுங்கள்)

* * * ஸ்ரீ ஜகந்நாதன் திருமகள் பிறந்தபோது சோதிடர்களை வரவழைத்து ‘இவளுடைய அத்தொட்ட பாகங்கள் எப்படியிருக்கிறது சொல்லுங்கோள்’ என்று கேட்கையில், சோதிடர்கள் பார்த்து ‘இவளுடைய பாக்கியம் மிக நன்றாயிருக்கிறது, ஒரு குறையுமில்லை; ஸர்வபௌமனாயிருப்பா நெருவனைக் கைப்பிடிப்பாள்; ஆனால் வநவாஸம் அதுபவிக்க நேரும்’ என்றார்களாம். அப்படியே இப்பராங்குசநாயகி பிறந்தபோதும் இவளது திருத்தாயார் முதலானார் சோதிடர்களை அழைத்து பாக்ய விசேஷங்கள் விசாரிக்கையில் “எல்லாம் நன்றாகவே யிருக்கிறது; இவள் உயர்வறவுயர்நலமுடையனான அயர்வறுமமரர்களதிபதியால் மயர்வறுமதிநலமருளப்பெறுவன்; உலகம் நிறைந்த புகழ்பெறுவன்; தொண்டர்க்கு அமுதுண்ணச் சொல்மாலைகள் சொல்லுவன்” என்று பலவும் சொல்லிவிட்டு, ‘ஆனால் இவளுக்கு ஓர் அபம்ருத்புஷுண்டு; அது என்னென்னில்; இவனைத் துலையில்லிமங்கலத்திலே நீங்கள் கொண்டு சென்றீர்களாகில் இவனை இழக்க நேரும்; ஆகவே அங்குக்கொண்டுபோகாமலிருந்தீர்களாகில் இவளோடே கூடி நீங்கள் நெடுங்காலம் வாழலாம்; இந்த வொரு கண்டத்துக்குத் தப்பிப்பிழைப்பது கஷ்டமே; என்று சோதிடர்கள் சொல்லியிருந்தார்களாம். ஆகிலும் இவனைத் துலையில்லிமங்கலத்தில் கொண்டுபோகாதிருக்கும்படியான குடியான்றே. இவனைப் பெறுவோமானாலும் சரி, இழப்போமானாலும் சரி; அங்கு அழைத்துக்கொண்டுபோய் னைவை பண்ணிவைத்தே தீருவது எனலிருக்கும் குடியாகையாலே அப்படியேசெய்து போரநேர்ந்தது. அதனால் வினைத் அநர்த்தத்தைத் தோழி எடுத்துரைக்கின்றாள்.

(க)

3272 குன்றுமோசைவிழவோலித் தொலைவில்லிமங்கலம்கொண்டேக்கு *

அமுதமென்மொழியானை நீருமக்காசையின்றியகற்றினீர் *

திமிர்கொண்டாலொத்துநிற்கும் மற்றவள்தேவதேவபிரானென்றே *

நிமியும்வாயொருண்களநீர்மலக் நெக்கொசித்துகரையுமே.

(உ)

(அன்னைமீர்) தாய்மார்களே!

குமிறும் ஓசை { ஆரவார்க்கின்ற ஓசையை
விழவு ஒலி { யுடைய உத்ஸவகோலாஸ
லங்களையுடைத்தான

துலையில்லிமங் { இரட்டைத்
கலம் { திருப்பதியிலே

அமுதம் மெல் { அமுதம்போன்று மதுமான
மொழியானை { மெல்லிய வாய்மொழிகளை
யுடையவளான இப்பெண்
யின்னையை

நீர் கொண்டு { நீங்கள் அழைத்துக்கொண்டு
புக்கு { போய்

உமக்கு அசை { மறுபடியும் நீங்கள் இவளோடு
இன்றி அகற்றி { உறவுபண்ணுதற்கு ஆசை
யில்லாதபடி உறவுறுத்துக்
கொண்டீர்கள்;

(அது எங்ஙனம் தெரிகிறதென்றால்)

இவள் இப்பெண்டிள்ளையானவள்

திமிர்கொண்டால் { திமிர்கொண்டாற்போலே
ஒத்து நிற்கும் { பேசாதே நிற்கின்றாள்;

மற்று அதுவுமல்லாமல்

தேவதேவபிரான் { எம்பெருமானது திருநாமத்
என்றே { வைச் சொன்ன மாத்மீர்த்திலே

நிமியும் வாயொடு நெளிந்தவாயொடுநட்டி

கண்கள் நீர் மலக் - கண்கள் நீர்பெருகப் பெற்று

நெக்கு ஒசிந்து { கட்டுக்குலைந்து தளர்ந்து உருகு
கரையும { கின்றுள்.

* * * ஸாதாரணமாகத் துலையில்லித் திருப்பதியின் ஸந்திவேசந்தானை ஆகர்ஷக மாயிருக்கும்; அதுதன்னிலும் உத்ஸவகாலங்களில் சென்றாலோ “வேதவொலையும் விழாவொலியும்” என்றாற்போலே பலவகையான த்வனிகள் செவியமுதமாகக் கேட்கப்பெற்று அங்கு நின்றுங் கால்பேரவொண்ணாதபடி யிருக்கும். அப்படிப்பட்ட உத்ஸவகாலங்களிலும் தாய்மார் இப்பெண்டிள்ளையு அங்கு அழைத்துக்கொண்டு செல்லுகையாலே ஈடுபாடு அதிகமாயிற்றென்கிறாள் தோழி.

(உ)

3273 கரைகொள்பைம்பொழில் தண்பனைத் தோலைவல்லிமங்கலம்கொண்டுபுக்கு *
உரைகொளின்மொழியானை நீருமக்காசையின்றியகற்றினீர் *
திரைகொள்பெளவத்துச்சேர்ந்ததும் திசைஞாலம்தாவியளந்ததும் *
நிரைகள்மேய்த்ததுமேயிதற்றி நெடுங்கண்ணீர்மல்கநிற்குமே. (நு)

(அன்னையர்) தாய்மார்களே!
கரை கொள் { தாமிரப் பணிக்கரையைக் கபளி
பைம் பொழில் { கரிக்கின்ற பரந்த சோலைகளை
தண்பனை { யும் குளிர்த்த நீரிலங்களை யு
முடைத்தான
துலைவில்லிமங்கலம் - இரட்டைத்திருப்பதியிலே
உரை கொள் { புகழ்மிக்க இன்சொல்லையுடை
இன் மொழி { யளான இப்பெண்டின்னை
யானை நீர் { யை நீங்கள் அழைத்துக்
கொண்டு புக்கு { கொண்டு சென்று
உமக்கு ஆசை { மறுபடியும் நீங்கள் இவளோடு
இன்றி அகற்றி { உறவு பண்ணுகைக்கு ஆசை
னீர் { யில்லாதபடி உறவறுத்துக்
கொண்டீர்கள்;

(அது எங்ஙனம் தெரிகிறதென்றால்)
(இவள்) இப்பெண்டின்னையானவள்
திரை கொள் { அலைகளைக்கொண்ட திருப்பாற்
பெளவத்து சேர்ந்த { கடலிலே (ஆசிரித ரக்ஷணு)த்த
தும் { மாக) வந்து சேர்ந்தபடியையும்
திசை ஞாலம் { திசைகளோடு கூடிய பூமியை
தாவி அளந்ததும் { முழுவதும் தாவி அடக்கிப் பிடி
டுக் கொண்டபடியையும்
நிரைகள் மேய்த்த { பசுக்கூட்டங்களை மேய்த்தபடி
ததுமே { யையுமே
பிதற்றி { வாய்வெருவி
நெடு கண் நீர் { தனது நெடிய கண்களில் நீர்
மல்க நிற்கும் { பெருக நிற்கின்றான்.

*** உரைகொள் இன்மொழியான் என்று இங்கு ஆழ்வார்க்கு அமைத்த விசேஷ
ணம் ஆச்சரியமானது. இதற்குப் பலபடியாகப் பொருள்கொள்ளலாம். உரை என்று
கீர்த்தியாய், கீர்த்தி வாய்ந்த மொழியையுடையவன்; (அல்லது) அர்த்தத்தினுள்ளே இழிய
வேண்டாதே சப்தந்தானே மிக இனிதாயிருக்கப்பெற்றவன்; (அல்லது) வியாக்கியானங்
கொள்ளும் மொழியையுடையவன். உரை என்று வியாக்கியானத்திற்குப் பேராசலால்,
எத்தனை வியாக்கியானங்கள் அவதரித்தாலும் பேராச ஸ்ரீ ஸூக்தியையுடையனென்கிறது.
ஆறாயிரம் ஒன்பதாயிரம் பன்னிராயிரம் இருபத்திலுறாயிரம் ஈடுமுப்பத்தாறாயிரம் என்றிப்
படி எத்தனை வியாக்கியானங்கள் அவதரித்தாலும் இன்னமும் வியாக்கியான மிடவேண்டிய
யன்றே ஸ்ரீ ஸூக்திவைபவமிருப்பது. (நு)

3274 நிற்கும்நான்மறைவாணர்வாழ் தோலைவல்லிமங்கலம்கண்டபின் *
அற்கமொன்றுமறவுருள் மலிந்தாள்கண்ணடிரவளன்னையிர்! *
கற்குங்கல்லியெல்லாம் கருங்கடல்வண்ணன் கண்ணபிரானேன்றே *
ஓற்கமொன்றுமில்லன் உகத்துகத்துள்மகிழ்த்துஞ்ஞையுமே. (சு)

அன்னையர் தாய்மார்களே!
இவள் இப்பெண்டின்னையானவள்
நிற்கும் நால் { ஸ்திரமான நான்கு வேதங்களை
மறைவாணர் { யும் அதிகரித்தவர்கள் வாழ
வாழ் { மிடமான
துலைவில்லிமங்க { துலைவில்லித்திருப்பதியை
லம் கண்டபின் { னேவிக்கப்பெற்ற பின்பு
மற்கம் ஒன்றும் { அடக்கம் சிறிதுமுடையனல்ல
அது உருள் { ளாய்
லிந்தாள்கண்டீர் - கைகழிந்ததுவிட்டாள்காண்மின்;
(அது எங்ஙனம் தெரிகிறதென்றால்)

கற்கும் கல்வி { இவள் பழகுகிற பேச்சுக்
எல்லாம் { கெல்லல்லாம்
கரு கடல் வண் { நீலக்கடல் வண்ணனை
ணன் கண்ண { கண்ணபிரானைப் பற்றியதே
பிரான் என்றே { யாம்;
ஒற்கம் ஒன்றும் { ஒடுக்கம் சிறிதமில்லாத
இவள் { வளாய்
உகத்து உகத்து { தன்னுடைய ஆனந்தமிகுதியை
உள் மகிழ்ந்து { நன்றாகக் காட்டிக்கொண்டு
ருழையும் { உள்குழையாநின்றான்,

*** துலைவில்லித் திருப்பதிக்கு இவளை அழைத்துச்சென்றவர்கள் அங்கே வேத
பாராயண வைபவங்களையும் கேட்பிக்கவேண்டுமோ? நான்கு வேதங்களிலும் பாரங்கதாரான

வர்கள் அங்கே வேதாத்தயனங்கள் செய்யுமுழகைக்கண்டாள்; இந்த வேதங்களையெல்லாம் ஆதிமீலே நான்முகனுக்கு உபதேசித்தவனன்றோ நம் பெருமான் என்று அவ்வழியாலே அவனிடத்துக் காதல் மிகப்பெற்றாள்; அவனது கட்டளையான நான்மறைகளையும் ஓதுகின்ற பரமபாகவத்களன்றோ இவர்களென்று ஸ்ரீவைவக்ஷணவர்களிடத்திலும் பக்திப் பெருங்காதல் கொள்ளப்பெற்றாள்; இப்படி பகவத்பாகவத பக்தியே வடிவெடுத்தவளான இவளை ஸம்ஸாரிகளான நீங்கள் இனி உறவுகொண்டாடி விரும்பத் தகுதிபுண்டோ வென்கிறாள் தோழி. (சு)

3275 குழையும்வாண்முகத்தேழையைத் தொலைவில்லிமங்கலம்கொண்டுபுகுது *
இழைகொள்சோதிச்செந்தாமரைக்கண்பிரான் இருந்தமைகாட்டினீர் *
மழைபெய்தாலோக்கும்கண்ணநீர்தோடு அன்றுதோட்டும்மையாந்து * இவள்
நுழையும்சிந்தையள்ளைமீர்! தோழுமத்திசையுற்றுகோக்கியே. (ரு)

அன்னைமீர்	தாய்மார்களே!	இருந்தமை	வீற்றிருக்கும்படியை
குழையும்	{ பகவத் குணங்களிலே உருக்க முடையவளாயும்	காட்டினீர்	நீங்களே காட்டிக்கொடுத்தீர்கள்;
வாள் முகத்து	{ ஒளிமிக்க முகத்தையுடையவளாயுமிருக்கிற	இவள்	அதுகாணப்பெற்றவீவள்
ஏழையை	இப்பெண்பிள்ளையை	அன்று தொடர்ம்	அந்நாள் தொடங்கி
துலைவில்லிமங்கலம் கொண்டு	{ துலைவில்லித் திருப்பதிக்கு அழைத்துக்கொண்டு போய்	மழை பெய்தால் ஒக்கும் கண்ண நீரினோடு	{ மழை பெய்தாற்போன்ற கண்ணிரோடே கூடி
இழை கொள் சோதி	{ திருவாபரணங்கள்ளுலான சோதியையுடையனும்	மையாந்து	வியாமோலிந்து
செம் தாமரை கண் பிரான்	{ செந்தாமரைபோன்ற திருக்கண்களையுடையனும் எனப்பெருமான	துழையும் சிந்தையள்	{ அவனழகிலே உள்புகுந்த நெஞ்சையுடையளாய்
		அத் திசை உற்று கோக்கி தொழும்	{ அத்திருப்பதியுள்ள பக்கமே உற்றுநோக்கித் தொழுகின்றாள்,

3276 நோக்கும்பக்கமெல்லாம் கரும்பொருசேந்நேலோங்குசெந்தாமரை *
வாய்க்கும்தன்பொருநல் வடகரைவண்தொலைவில்லிமங்கலம் *
நோக்குமேலத்திசையல்லால் மறுநோக்கிலள்ளவைகலநாடோறும் *
வாய்க்கொள் வாசகமும் மணிவண்ணன்னாமமேயிவள்ளைமீர். (ரு)

அன்னைமீர்	தாய்மார்களே!	நோக்கும் ஏல்	{ இப் (பெண்பிள்ளை) பார்த்தாளாகில்
நோக்கும் பக்கம் எல்லாம்	{ பார்த்த பார்த்த விடமெல்லாம்	அத் திசை அல்லால் மறுநோக்கு இல்லா	{ அத்தத் திக்கு ஒன்று தவிர வேறெவ்விடத்திலும் நோக்குடையவல்லவன்;
கரும்பொரு செந்நெல் ஒங்கு	{ கரும்பும் செந்நெற்பயிர்க்கும் உயர்ந்து விளங்கப் பெற்றதும்	வைகல் நாள் தொழும்	{ ஒற் நொடிப்பொழுதும் வீச்சேதமில்லாமல் வைகலாலும்
செம் தாமரை வாய்க்கும்	{ செந்தாமரைகள் நிரம்பப் பெற்றதும்	இவள் வாய் கொள் வாசகமும்	{ இவளது வாய்க்கில் வெளிவருகின்ற சொற்களும்
தன் பொருநல் வடகரை	{ குளிர்த்துமான தாமிரபரணிக்விழுவதைய வடகரையிலேயுள்ளதாய்	மணிவண்ணன் காமமே	{ நீன்மணிவண்ணனுன் எம்பெருமானுடைய திருநாமங்களோயாம்,
வண் துலைவில்லி மங்கலம் - துலைவில்லித் திருப்பதியை	{ சகலவிதமான அழகும் பொருந்தியதான		

* * * இப்பெண்பிள்ளைபெரும்பாலும் மோலுத்திருக்குமிருப்பே யல்லது கண்ணைத் திறந்த பார்ப்பதென்கிற கதையையிலை; ஒருகால் பார்த்தாளாகில் அத்திருப்பதியுள்ள விடமொழிய மற்றோரிடமும் பார்ப்பதில்லை யென்கிறாள் தோழி. எந்தவிடம் பார்த்தாலும் கரும்

பஞ்சோலையும் செந்நெற் பயிர்களும் தாமரைக் காடுமாகவே திகழாநின்ற தாயிரப் பண்ணியின் வடகரையிலே விளங்குமதான துலையில்லித் திருப்பதியையன்றி மற்றொருதிக்கைக் கண் ணெடுத்துப் பார்ப்பதில்லை; வாய்கொண்டு பேசப்புகுந்தாலோ வாயில்வரும் பேச்செல்லாம் மணிவண்ணனான அப்பெருமானுடைய திருநாமமாயிருக்குமே யல்லது வேறென்றும் இவ னது வாயில் வாராது என்றவாறு. (க்)

3277 அண்ணைமீர்! அணிமாமயில் சிறுமானிவளந்மைக்கைவலிந்து *

என்னவார்த்தையும் கேட்குறள் தோலெவில்லிமங்கலமென்றல்லால் *

முன்னநோற்றலிதிகோலோ முகில்வண்ணன்மாயங்கோலோ * அவன்

சின்னமும் திருநாமமும் இவள்வாயனகள் திருந்தவே.

(எ)

அண்ணைமீர் தாய்மார்களே!

அணி மா மயில் { அழகிற் சிறந்த மயில்போன்
சிறு மான் இவள் { றும் சிறிய மான்போடேபோன்
நம்மை கைவலிந்து - நம்மைக் கைவிட்டுடாழிந்து

துலையில்லிமங்கலம் என்று அல் லால் என்ன வார்க்கையும்கேட்க உறள் { துலையில்லித் திருப்பதிப் பேச்சு
தவிர வேறு எந்தப்பேச்சும்
கேட்க விரும்புகின்றிலன்; (இப்படியானவிது)

முன்னம் நோற்ற { முன்பு செய்த ஸூக்ருத
விதி கொலோ { பலனோ!

முகில்வண்ணனான எம்பெருமா னுடைய ஸங்கல்பமோ!

அவன் சின்ன { அப்பெருமானுடைய லக்ஷணங்
மும் திரு நாமமும் { களும் திருநாமங்களும்

திருந்த இவள் { மிகத் திருத்தமாக இவளுடைய
வாயனகள் ஏ { வாக்கில் விளங்கும்படி
என்னே!.

***

ஆழ்வாருடைய பெருமை ஆர்க்கும் நிலமன்று என்று காட்டுகிறது மூன்றா மடி. முன்னம் நோற்ற விதிகோலோ! = இந்த ஜன்மத்திலே இவள் ஒரு ஸூக்ருதம்பண்ணின தாகத் தெரிந்ததில்லை; ஜம்மாந்தர ஸஹஸ்ர ஸஞ்சிதமான ஸூக்ருத விசேஷங்கள் திரண்டு இங்ஙனே பளித்தபடியோ! அல்லது, முகில்வண்ணன் மாயங்கோலோ! எம்பெருமானுடைய லக்ஷண ஸங்கல்பத்திலே இப்படி திருந்தினபடியோ? என்கை. ஒரு சேதநன் தன் முயற்சியினாலே ஸாதிக்கிற அசேதந க்ரியைக்கு இவ்வளவு பலன் பெறுவிக் சக்தியில்லாமை யாலே 'முன்னம் நோற்ற விதிகோலோ' என்று ஸந்தேஷிக்கலாயிற்று. எம்பெருமானுடைய ஸங்கல்பம் இதற்கு முன்பு இப்படி ஒரு வ்யக்தியிலும் பஸிக்கக் காணாமையாலே 'முகில்வண் ணன் மாயங்கோலோ' என்று இதுதன்னிலும் ஸந்தேஷிக்கலாயிற்று. (எ)

3278 திருதுவேதமும்வேள்வியும் திருமாமகளிரும்தாம் * மலிந்

திருதுவாழ்பொருநல் வடகரைவண்ணதோலெவில்லிமங்கலம் *

கருந்தடங்கண்ணிகைதொழுத அந்நாள் தோடங்கிந்நாள் தோறும் *

இருந்திருந்தவந்திலோசன! என்றென்றேனைத்திரங்குமே.

(அ)

அண்ணைமீர் தாய்மார்களே!

திருந்து வேதமும் { பரிசுத்தமான வேதங்களும் வே
வேள்வியும் திரு { தோக்த கருமங்களும் ஸம்பத்
மா மகளிரும்தாம் { ஸம்ருத்தியுமாகிவிவை
மலிந்து இருந்து { நிரம்பியிருந்து விளங்கப்
வாழ் { பெற்றதாய்

பொருநல் { தாயிரப் பண்ணியின் வடகரையி
வடகரை { லுள்ளதாய்
வண் { தர்சனியான
தோலெவில்லி { தொலையில்லித்
மங்கலம் { திருப்பதியை

கரு தட கண்ணி { கறுத்துப் பெருத்த கண்களை
யுடையாளான இப்பெண்ணினோ
கை தொழுத அ { அஞ்ஜலி பண்ணின வன்று
நாள் தோடங்கி { தொடங்கி இன்று
இ நாள் தொறும் { வரையிலும்
இருந்து இருந்து { இடையிடையே ஏக்கி யேக்கி
யிருந்து

அரவிந்த லோச { தாமரைக் கண்ணை பல்காது
ன என்று என்றே { மழைத்து
கைந்து இரங்கும் { பலபடியாலும் சிதிலையாகா
கின்றன.

* * * துலைவில்லித் திருப்பதியை ஸேவிக்கப்பெற்ற அந்நாள் தொடங்கி இப் பெண் பிள்ளை அத்தலத்து எம்பெருமானது கண்ணழகிலேயே யீடுபட்டுத் தளரநின்றாளென்கிறது. வேதபாராயணங்களும் யஜுர்யாகங்களும் ஸ்மருத்தமாய் ஸ்ரீதேவி பூதேவிகளோடே எழுந் தருளியிருக்கப்பெற்ற திருப்பதியென்று தலத்தின் மகிமைகூறுவன முன்னடிகள். (அ)

3279 இரங்கிகாடோறும்வாய்வேரீஇ இவர்கண்ணீர்களமர *
மரங்களுமிரங்கும்வகை மணிவண்ணவோவென்றுகூவுமால் *
துரங்கம்வாய்பிளந்தானுறை தோலைவில்லிமங்கலமென்று * தன்
கரங்கள்கூப்பித்தோழும் அவ்வூர்த்திருநாமம் கற்றதற்பின்னையே. (க)

அன்னமீர்	தாய்மார்களே!	(அதுவுமல்லாமல்)
இவள்	இப்பெண் பிள்ளையானவள்	துரங்கம் வாய் பி
நாள் தொறும்	{ காடோறும் நெஞ்சழிந்து	குதிரை வடிவு கொண்டு வந்த
இரங்கி வாய்	வாய்வெருவி	எந்தான் உறை
வெரீ இ	.	துலைவில்லிமங்
கண்ண நீர்கள்	{ கண்ணீர் பெருக வியாசுலப்	கலம் என்று
அலமர	பட்டு நின்று	சுத்திரை வடிவு கொண்டு வந்த
மரங்களும் இரங்	{ மரங்கள்கூட இரங்கும்படி	அசுரனுடைய வாயைப் பிள
கும் வகை	யாக	ந்த பெருமான் எழுந்தருளி
ஒ மணிவண்ண	{ ஒ மணிவண்ணனே! என்று	யிருக்கின்ற துலைவில்லித்
என்று கூவும்	கூப்பிடா நின்றான்;	திருப்பதியென்று
		அவ் ஊர் திருநா
		மம் கற்றதன்
		பின்னை
		அவ்வூர்த்திருநாமத்தைக்
		கற்ற பின்பு
		தன் கரங்கள்
		தன் கைகளைக் கூப்பி (அவ்வூ
		கூப்பி தொழும்)
		ரை நோக்கித் தொழுகின்றான்.

* * * இவளைத் துலைவில்லித் திருப்பதியிலே கொண்டுபுக்கு அவ்வூர்த் திருநாமத்தை நீங்கள் கற்பிக்க இவள் கற்றதற்பின் அநவாதமும் அவன் திருநாமத்தையே வெருவி அண்ணைப் பொருள்களுங்கூடக் களையும்படி மஹத்தான ஆர்த்தியோடே ஒமணிவண்ண வென்று கூப்பிட்டழைத்துத் துலைவில்லிமங்கலமென்று சொல்லித் தன் கைகளைக் கூப்பித் தொழுகின்றான்; அன்னமீர்! இதெல்லாம் உங்களாலே வந்ததத்தனை என்றான் தோழி. (க)

3280 பின்னகோல்லிமாமகள்கோல் திருமகள்கோல்பிறந்திட்டான் *
என்னமாயங்கோலோ இவள்கெமோலென்றேயிருக்கூவுமால் *
முன்னிவத்தவனின்நிருந்துறையும் தோலைவில்லிமங்கலம்
சென்னியால்வணங்கும் * அவ்வூர்த்திருநாமம் கேட்பதுசிக்தையே. (ங)

(அன்னமீர்)	தாய்மார்களே!	அவன் முன்னி	அப்பெருமான் முற்பட்டு வந்து
இவள்	இப்பெண் பிள்ளையானவள்	வந்து நின்று	நிற்பது இருப்பதாய் நி திய
பின்னகோல்	நப்பின்னைப் பிராட்டியோ!	இருந்து உறை	வாஸம் பண்ணு மிடமான
மா நிலம் மகள்	{ பெருமைதக்கிய பூமிப்	யும்	
கொல்	பிராட்டியோ!	துலைவில்லி	துலைவில்லித்
திருமகள் கொல்	{ (அல்லது) ஸாக்ஷாத் பூரீ மஹா	மங்களம்	திருப்பதியே
பிறந்திட்டான்	{ லக்ஷ்மியே வந்து பிறந்தபடியோ	சென்னியால்	தலையாலே
என்ன மாயம்	{ இது என்ன	வணங்கும்	வணங்குகின்றான்
கொலோ	{ அதிசயமோ!		
நெடு மால் என்	{ ஸர்வேச்வரா! என்று நிலை	அவ் ஊர் திருநா	அத்திருப்பதியின் திரு நாமத்
றே நின்று கூவும்	{ நின்று அழைக்கின்றான்;	மம் கேட்பதே	தை (தன்வாயால்தான் சொல்
	(அவ்வளவுமல்லாமல்)	சிந்தை	வதிற் காட்டி லும்) பிறர் சொல்
			லக்கேட்க வேணுமென்பதே
			இவளது சிந்தனை.

* * * பராங்குசநாயகியின் ப்ராவண்யமிருதியைக் கண்டு 'இவள் பிராட்டிமாரிலே ஒருத்தியோ!' என்று சங்கிக்கின்றமை கூறுவது இப்பாட்டில். ஆழ்வார் க்ருஷ்ணவதாரத் திலே யீடுபட்டிருக்குத் தன்மையை நோக்குங்கால், ஸாக்ஷாத் நப்பின்னைப்பிராட்டிதானே!

என்னவேணும். வராஹப்பெருமாள் திறத்தில் ஈடுபட்டிருக்கும் தன்மையை நோக்குமளவில் ஸாக்ஷாத் பூமிப்பிராட்டிதானோ! என்னலாகும். ஸ்ரீராமாவதாரத்தி லீடுபாட்டை நோக்கிலால் ஸாக்ஷாத் ஸீதாபிராட்டிதானோ! என்ன ப்ராப்தம்.

‘பிறந்திட்டாள்’ என்பதை, பின்னைபிறந்திட்டாள்கொல்? நிலமாமகள் பிறந்திட்டாள் கொல்? திருமகள் பிறந்திட்டாள்கொல்? என்று யோஜித்துப் பொருள்கொள்வதற்க்கே, தனிப்படவும் யோஜிக்கலாம். அதாவது, இவள் பின்னையகொல்? இவள் நிலமாமகள்கொல்? இவள் திருமகள்கொல்? (அன்றியே) பிறந்திட்டாள்கொல்? என்பதாக. இங்கே ஈட்டு ஸ்ரீஸூக்தி காண்மின்;— “அவர்களுக்கு இவன்படியில்லாமையாலே அவர்களொப்பன்; லோகமெல்லாம் வாழுகைக்கு இவளொருத்தி பிறந்தாளோ! என்றுமாம்.” (யு)

3281 சிந்தையாலும்சொல்லாலும் செய்கையினாலும்தேவிரானையே *

தந்தைதாயென்றடைந்த வன்குருகூர்வரசுடையோன் *

முந்தையாயிர்த்துள்ளிவை தொலைவில்லிமங்கலத்தைச்சேன்ன *

சேந்தமிழ்ப்பத்தும்வல்லார் அடிமைசெய்வார்திருமாலுக்கே.

(கூ,

தேவிரானையே தந்தை தாய் என்று	தேவிரானையே கைலவித் பந்துவுமாக அறுதியிட்டு	முந்தை ஆயிர்த்துள்	அனாதியான இவ்வாயிரத்தினுள்ளே
சிந்தையாலும் சொல்லாலும் செய்கையினாலும் அடைந்த	முதல் காரணங்களாலும் ஆச்சரியத்த	தூலையில்லி மங்க லத்தைச் சொன் ன இவை செந் தமிழ் பத்தும் வல்லார்	தூலையில்லித் திருப்பதி விஷய மாக அருளிச்செய்த இப்பதி கத்தை ஓதவல்லவர்கள்
வண் குருகூர்வார் சுடையோன்	ஆழ்வார்	திருமாலுக்கு அடி மை செய்வார்	பாவாஸு தேவனுக்கு நித்ய கைக்கரியம் பண்ணப் பெறு வர்கள்.

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

ஆரூம்பத்து ஆரூத் திருவாய்மொழி—மாலுக்குவையமளந்த.

கீழ்த் திருவாய்மொழி தோழிபாக்ஷமாகச் சென்றது; இத் திருவாய்மொழி தாய்பாக்ஷமாகச் செல்லாநின்றது. இதில் பாக்ஷரத்தோறும் “இழந்தது” என்று வாராநின்றது. சங்கையிழந்தாள், மாமையிழந்தாள், சாயையிழந்தாள், மாண்பிழந்தாள், கற்பிழந்தாள், கட்டிழந்தாள் என்றிப்படிப்பலவும் இழந்ததாகச் சொல்லப்படுகிறது. இதனால், பகவத்விஷயத்தில் ப்ரா வண்யம் அகி கரித்தமையும், அபேக்ஷிதமானபடி ஸம்சலேஷம் கிடையாமையாலே மேனி மெலிந்தமையும், கட்டுக்கு அடங்காமையாலாகிற விவை சொல்லப்படுகின்றன வென்றுணர்க இழந்நாலம்பத்தில் * ஏறாறுமிறையோனும் * என்கிற திருவாய்மொழியில் “மாருளன்கவராத, மணி மாமைகுறையிலமே” “மணிமாயன்கவராத மடநெஞ்சால் குறையிலமே” என்றிப்படித் தாமே வேண்டாடுவென்று உபேக்ஷித்த ஆத்மாத்மீயங்களெல்லாம் இப்போது தன்னடையே கழிந்து செல்லுகிறபடி சொல்லுகிறது. எம்பெருமானுடைய ஓரோ அவதார சேஷத்திதையும் ஓரோ திவ்யகுணங்களையும் கிணக்க கிணக்க, தாம் பரவசராய் மேனிமெலிந்து ஆகி ஸீராயுருகுகின்றமையை ஆழ்வார் அந்யாபதேசத்தாலே அருளிச்செய்கிறாராயிற்று.

3282 மாலுக்கு வையமளந்தமணளற்கு * நீலக்கருநிற மேகநியாயற்கு *

கோலச்சேந்தாமரைக் கண்ணற்கு * என்கொங்கல ரேலக்குழில் இழந்ததுசங்கே. (க)

மாலுக்கு	} அடியார் பக்கலில் வியாமோஹ முன்வளரும்	கோலம் செம் தாமரை கண்ணற்கு	} அழகிய செந்தாமரை போன்ற திருக்கண்களையுடையவருமான் எம்பெருமான் விஷயத்தில் ஈடுபட்டதனால்
வையம் அளந்த மணைநற்கு	} மூமி முழுவதையும் (நீர்விக்கிரமனாய்) ஸ்வாதீனப்படுத்திக் கொண்ட மணவாளரும்	என் கொங்கு அலர் ஏலம் குழலி இழந்தது	} தேனெழும்பும் மலர்கணணித்து நறுமணம் மிக்க கூந்தலை யுடையாளான் என் மகள் இழந்தது
நீலம் கரு நிறம் மேகம் நீயா யற்கு	} நெய்த்துக் கறுத்த நிறத்தை யுடைய மேகத்தை பொத்த வரும்	சங்கு	கைவனியாம்.

* * * இத் திருவாய்மொழியிலுள்ள விசேஷ்ய பதங்கள் யாவும் விசேஷணமாந்ரமாய் கின்று அந்வயிக்கும். அதாவது—“மால்” என்கிற சொல்லுக்கு இங்கு வியாமோஹ முடையவன் என்று பொருளானாலும் வியாமோஹம் என்றவளவே பொருளாகக் கொள்ளத் தக்க தென்க. இப்படியே ஓவ்வொன்றும் காண்க. “சேந்தாமரைக் கண்ணற்கு” என்றதற்கு கண்களையுடையவன் என்று பொருளானாலும் கண்கள் என்றவளவிலேயே பொருளை நிறுத்திக் கொள்க. எதற்காக இப்படியென்னில்; ஒவ்வொரு விசேஷணம்சங்களையும் நினைத்து என் மகள் தளர்கின்றாள் என்று சொல்லுவதே இங்குச் சுவையுடைத்து.

என் கொங்கலரேலுக்குழலி = கூந்தலானது தலைக்கு அலங்காரமாயிருக்கும்; கூந்தலில் லாத தலை வெறுக்கத்தக்கதாயிருக்கும். அதுபோல வணக்கத்தோடுகூடிய தலை கொண்டாடத் தகுந்ததாகவும் வணக்கமற்ற தலை வெறுக்கத்தக்கதாகவுமிருக்குமாதலால், கூந்தலென்பதற்கு வணக்கத்தை ஸ்வாபதேசார்த்தமாகக் கொள்ளலாம். வணக்கத்திற்குப் பரிமாணமாவது—அந்த வணக்கம் பகவத்கீழையத்தளவிலே நிற்கையன்றிக்கே பாகவதபரயத்தமாகை. * திருமால் திருப்பேர் வல்லாரடிக் கண்ணி குடியமாறன் * என்று தாமே பணித்தபடி பாகவத பக்தி நிரம்பியவர் என்றவாறு. (க)

3283 சங்குலில்வாள்தன்கு சக்கரக்கையற்கு * செங்கனியாய்ச் செய்யதாமரைக்கண்ணற்கு *
கொங்கலர்தண்ணத்துழாய் முடியானுக்கு * என்மங்கையிழந்தது மாமைநிறமே. (உ)

சங்கு லில் வான் தன்கு சக்கரம் கையற்கு	} பஞ்சாயுதங்களையும் திருக்கை மிலே உடையவரும்	கொங்கு அலர் தண் அம் துழாய் முடியானுக்கு	{ தேனெழும்பு பெற்றுக் குளிர்ந்தகிய திருத்துழாய் மாலை யைத் திருமுடியிலுடையவருமான் எம்பெருமான் விஷயத்திலேபட்டதனால்
செம் கனி வாய் செய்ய தாமரை கண்ணற்கு	} சிவந்த கனிபோன்ற அதரத் தையும் செந்தாமரைக் கண்களையுடையவரும்	என் மங்கை இழந்தது மாமை நிறம்	{ என் பெண்ணினையிழந்தது அழகிய நிறமாம்.

* * * மாமை நிறமாவது பெண்மைக்கு அஸாதாரணமான நிறம் என்பர். எம்பெருமானது சில திருக்குணங்களை நினைத்து “இத்தகைய குணசாலையோடு நமக்கு நித்ய ஸம்சலேஷம் வாய்க்கவில்லையே!” என்று நைத்து நிறம் வேறுபட்டாளென்கிறது. (உ)

3284 நிறங்கரியானுக்கு நீலேகுண்ட * திறங்கிளர்வாய்ச் சிறுக் கள்வரவற்கு *
கறங்கியசக்கரக் கையவனுக்கு * என்பிறங்கிருங்கூந்தல் இழந்ததுட்டே. (ங)

நிறம் கரியானுக்கு - கருநிற முடையவரும்			
நீடு உலகு உண்ட திறம் கிளர் வாய்	{ (பிரளய காலத்தில்) லைல லோ கங்களையும் அமுது செய்த படி தோற்றுகிற திருப்ப வளத்தை யுடையவராய்க் கொண்டி	கறங்கிய சக்கரம் கையவனுக்கு	{ சமுதும் திருவாழியைக் கையிலே உடையவருமான பெரு மான் விஷயத்திலேபட்டதி னால்,
சிறு கள்வர் அவற்கு	{ சிறியவடிவிலே பெரியவுலகக் களை மறைத்துவைத்தவரும்	என் பிறங்கு திரு கூந்தல்	{ விளங்குகின்ற அடர்ந்த கூந்தலை யுடையாளான் என் மகள் இழந்தது பிடு இழந்தது பெருமையாம்.

* * * நான் பிரிவாற்றாமையாலே உடம்பு வெளுத்துக் கிடக்க அவர் மேனி நிறம் குறிப்பழியாமே பசுருபசுனென்றிருக்கிற அழகு என்னே! என்று நைகின்றனென்கை. நீடுலகுண்ட திறம் கிளர்வாய் = * அண்டரண்ட பகிரண்டத்தொருமாலிலமெழுமால்வரை முற்று முண்ட கண்டம் * என்கிறபடியே அன்று உலகமெல்லாம் பிரளயபத்து அடையாதபடி காத்தருளின திருவாயையுடையவன் என்று கதைகளில் கேட்கிறோமத்தனை யன் அத்தகைய ரகசுதகவம் நம்மளையில் ஒன்றுமில்லையே என்று உருகுகின்றனென்கை. (நு)

3285 பீடுடைநான்முகனைப் படைத்தானுக்கு * மாடுடைவையம் அளந்தமனுளந்து *
 நாடுடைமன்னர்க்குத் துதுசெல்நம்பிக்கு * என்பாடுடையல்குல் இழந்ததுபண்பே. (சு)
 பீடு உடை நான் { பெருமை பொருந்திய முகனை { பிரமனை
 படைத்தானுக்கு { (தனது திருநாடுக்கமலத்தில்) படைத்தவனும்
 மாடு உடை வை { வஸுமதியான பூமியை
 அளந்த { (திரிவிக்கிரமனாகு) அளந்து மனுளந்து { கொண்ட மணவாளனும்
 நாடு உடை மன் { நாட்டுக்குக் கடவரான பாண்ட னர்க்கு { வர்களுக்காக
 துது செல் { துதுசென்றவனுமான பெரு நம்பிக்கு { மான் விஷயத்திலேபுட்பட்டதனால்
 என் பாடு உடை { பரந்தநிதம்பத்தைபுடைய அல்குல் { ளான என் மகள்
 இழந்தது பண்பு இழந்தது தன் இயற்கையை.

* * * இப்பாட்டில் தன்மகள் பண்பிழந்தாளாகக் கூறுகின்றார். பண்பாவது இயற்கையான தன்மை. எம்பெருமானது ஒரோருணங்களை நினைத்து விகாரப்படுகின்றனென்றவாறு. கண்ணபிரான் துரியோதனதுயிரிடம் துதுசெல்கிற காலத்திலே பாண்டவர் கள் நாட்டை யிழந்து கிடக்கையாலே அப்போது அவர்களை நாடுடை மன்னராகச் சொல்ல வாமோ? என்று சிலர் சங்கிக்கக்கூடும்; இதற்கு நம்பினனை அருளிச்செய்கிறார்—“இருக்கைக்கு ஒரு குரிச்சியும் கொடோம் என்று ராஜ்யம்பண்ணுகிறவர்கள் துரியோதனதுகளாயிருக்க, பாண்டவர்களை நாடுடை மன்னரென்கிறது பகவதபிராயத்தாலே” என்று (சு)

3286 பண்புடைவேதம் பயந்தபரனுக்கு * மண்புரைவையம் இடந்தவராகற்கு *
 தேண்புனற்பள்ளி எம்தேவபிரானுக்கு * என்கண்புனைகோதை இழந்ததுகற்பே. (ரு)

பண்பு உடை { சீர்மைமிக்க வேதங்களை (பிரை வேதம் பயந்த { மனுக்கு) உபகரித்தருளின பரம புருஷனும்,
 தெண் புனல் { தெளிந்த நீரையுடைய ஏகாட்சண பள்ளி எம் தேவ { வத்திலே பள்ளிகொண்ட பிரானுக்கு { தேவபிராணமான எம்பெரு மான் விஷயத்தில் (சுபபட்டு)
 மண்புரை வை { மண்மிக்க பூமியை மீட்க் கற்கு { தெடுத்த வராஹ மூர்த்தியும்,
 கற்பு { கண்ணைக் கவர்கின்ற கூந்தலை கோதை இழந்தது { யுடையளான என் மகள் இழந்தது அறிவுடைமை.

* * * இப்பாட்டில் தன்மகள் கற்பிழந்தாளாகக் கூறுகின்றார் “கற்பு—கல்வி; அதாவது ஜ்ஞானம்” என்பது ஈடு. தன்னிறவையிழந்தாளென்றபடி. அறிவு புஷ்கல மாயிருக்கையாவது—எதிலும் ஸந்தேஹமில்லாமலும் சிவபீதவுணர்ச்சியில்லாமலும் மறப்பில்லாமலுமிருத்தல். அறிவையிழக்கையாவது—ஸந்தேஹவுணர்ச்சியும் சிவபீதவுணர்ச்சியும் மறப்பு முடைமை. எம்பெருமான் அடியார்களுக்குப் பல காரியங்கள் செய்தருளினதாக சாஸ்த்ரங்களில் சொல்லப்படுகின்றதே! அதெல்லாம் உண்மையாயிருக்குமோ இராத்தோ என்று தன்மகள் சிவஸமயங்களில் ஸந்தேஹப்படுவதாகவும், சிவஸமயங்களில் “அதெல்லாம் பொய்தான், வ்யாஸ பராசர வாஸ்கீ பர்ப்ருதிகளான மஹர்ஷிகளுக்குக் கைக்கூலிகொடுத்து எழுதுவீத்” “துக்கொண்டதத்தனையே” என்று சிவபீத நிச்சயம் கொள்வதாகவும் தாய் கூறுகின்றனென்க. கண்புனை கோதை—கண்டார் கண்ணைக் கவரும்படியான மயிர் முடியையுடைய இப் பெண்பிள்ளை என்றபடி. (ரு)

3287 கற்பகக்காவன நற்பலதோளற்கு *
நற்பலதாமரை காண்மலர்க்கையற்கு *

கற்பகம் கா அன { கற்பகச்சோலைபோன்ற நல்ல
நல்ல பல { பல திருத்தோள்களைபுடைய
தோளற்கு வனும்

சுடர் பொன் { சுடர்மிக்க பொற்குன்றம்
குன்று அன்ன பூ { போன்ற மிகவழகிய திருவழி
தண் முடியற்கு { வேகத்தையுடையவனும்

பொற்சுடர்க்குன்றன்ன பூந்தண்முடியற்கு *
என்விற்புருவக்கொடி தோற்றதுமெய்யே. (சு)

நல் பல தாமரை { அப்போதலர்ந்த தாமரைப் பூப்
நான் மலர் { போன்று விலகாணமான
கையற்கு பல { திருக்கைகளைபுடைய
வனுமான எம்பெருமான்
திறத்தி லீடுபட்டதனால்

என் லில் புருவம் { லில்போன்ற புருவத்தைபுடைய
கொடி { யளான என் பெண்கொடி.

தோற்றது { இழந்தது
மெய் { தன்னுடம்பையாம்.

* * * இப்பாட்டில் 'தோற்றது மெய்யே' என்று, தன்மகள் சரீரத்தை இழந்தாளா கச் சொல்லுகிறாள். சரீரம் தன்வசமாயிருக்கையன்றியே பரவசமாகப் பெற்றாளென்றபடி. அதாவது—காலாழும் நெஞ்சழியும் கண்கழலும் என்னும்படியான நிலைமையை எய்தின ளென்கை. என்விற்புருவக்கொடி—கொடியென்றது பெண்ணுக்கு வாசகம்: கொடிபோன்ற வள் என்கை; லில்போன்ற புருவத்தைபுடைய என்மகள் என்றதாயிற்று. ஆழ்வார் புருவம் நெறித்தலிடத்தே எம்பெருமானார் காரியம் செய்யவேண்டும்படி யிருக்கை. அதாவது—ஆழ் வார் எம்பெருமையார் பக்கலிலே எம்பெருமானுடைய விஷயீகாரம் செல்லும்படியாகை. * யத்தபங்கா: ப்ரமாணம் * என்னுமாபோலே. (சு)

3288 மெய்யமர்பல்கலன் கண்கணிந்தானுக்கு * பையரவினனைப் பள்ளியினுக்கு *
கையொகோல்செய்ய கண்ணபிரானுக்கு * என்நையலிழந்தது தன்னுடைச்சாயே. (எ)

மெய் அமர்பல் { திருமேனிக்குப் பொருத்தமான
கலன் நஞ் { பல திருவாபரணங்களை நன்
அணிந்தானுக்கு { ருக் அணிந்து கொண்டிருப்
பவனும்

பை அரவு இன் { படமெடுத்த ஆதிசேஷனாகிய
அனை பள்ளியி { இனிய படுக்கையிலே
னுக்கு { துயிலமர்ந்தவனும்

கையொடு கால் { திருக்கைகளும் திருவடிகளும்
செய்ய கண்ண { சிவந்திருக்கப்பெற்றவனு
பிரானுக்கு { மான கண்ண பிரான் விஷ
யத்திலீடுபட்டதனால்

என் நையல் { என் மகள் இழந்தது
இழந்தது { தன்னுடை சாய் தனது ஒளியாம்.

* * * இப்பாட்டில் 'என்னையலிழந்தது தன்னுடைச்சாய்' என்கிறாள். சாயா என்னும் வட சொல் சாய் எனத்திரிந்தது. சாயையாவது ஒளி. லாவண்ய மிழந்தாளென்கை. உரு வேறுபாடுற்று ளென்றவாறு. கையொகோல்செய்ய கண்ணபிரானுக்கு—நீலத்தடவரை மிலே செந்தாமரை பூத்தாற்போலே பச்சை மாமலைபோன்ற திருமேனிக்குப் பரபாகமாகக் கையுங்காலும் சிவந்து விளங்கும்படியான ஆச்சரியமான அழகுபடைத்திருப்பது என்னோடே கலக்கக்கூடாது வென்றிருந்தேன்; அந்தோ! அப்படியில்லையே! என்று தளர்கின்ற ளென் மகள் என்கிறாள் திருத்தாய். (எ)

3289 சாயக்குருத்தம் ஒசித்ததமியற்கு * மாயச்சகடம் உதைத்தமணைற்கு *
பேயைப்பிணம்படப் பாலுண்பிரானுக்கு * என்வாசக்குழலி இழந்ததுமாண்பே. (அ)

குருத்தம் சாய { குருத்தமாம் வேரோடு பறி
ஒசித்த தமியற்கு { யுண்டு சாயும்படி அதனை
முறித்த அத்திதீயனும்

மாயம் சகடம் { க்ருத்திமமான (அஸுர)வேசம்
உதைத்த { கொண்ட) சகடத்தைப் பொடி
மணைற்கு { படுத்தினை மணவாளனும்

பேயை பிணம் { பூநனையென்கிற பேய்ச்சி பிண
பட பால் உண் { மாகும்படி அவளது முலைப்
பிரானுக்கு { பாலையுண்டவனுமான எம்
பெருமான் விஷயத்திலீடுபட்
டதனால்

என் வாசம் { வாசனை பொருந்திய கூந்தலை
குழலி { புடையளாகன என் மகள்
இழந்தது மாண்பு { இழந்தது தன் மாட்சிமையாம்.

* * * இப்பாட்டில், என்னுடைய பெண்கள்ளை தன்னுடைய மாட்சியை யிழந்தா என்கிறார். எவ்வளவோ பெருமையாக வாழ்ந்தவன் அப்பெருமையெல்லாம் பேராய் நுங்கனே தரைப்பட்டுக்கிடக்கின்ற பரிதாபம் என்னே! என்கிறார். (அ)

3290 மாண்பமமகோலத்து எம்மாயக்குறளந்த *
சேன்கடர்க்குன்றன்ன செஞ்சுடர்மூர்த்திக்கு *
காண்பெருந்தோற்றத்து எம்காகுத்தம்மிக்கு * என்
பூண்புனைமென்முலை தோற்றதுபோற்பே. (க)

பாண்பு அமை கோலத்து	{ அழகமைந்த வடிவையுடைய இன	காண் பெரு தோற்றத்து	{ அனைத்தலரும் காணப்பெற்ற சிறந்த ஆவிர்ப்பாவத்தை யுடைய
மாயம் குறளற்கு	{ எம்மை யீடுபடுத்திக்கொள்ளும் மாயவாமனமூர்த்தியும்	என் கருத்தன் கம்மிக்கு	{ இராமபிரானுமான எம்பெரு மான் விஷயத்திலேபட்டதனால்
சேண் சுடர் குன்று அன்ன	{ உயர்ந்த சோதிமயமான குன்று போன்ற	என் பூண் புனை மென் முலை	{ ஆபரணங்களையணிந்த மென் விய முலைகளையுடையளான என்மகள்
செம் சுடர் மூர்த் திக்கு	{ செவ்விய சுடரையுடைய வடிவு கொண்டவனும்	தோற்றது பொற்பு	{ இழந்தது அழகாம்.

* * * இப்பாட்டில் என்மகள் அழகிழந்தாளென்கிறார். சன்னழகாலே அவளை வசப்படுத்திக்கொள்ளப் பிறந்தவிவள் அவனழகிலே யீடுபட்டுத் தன்னழகை யிழந்தாளென்று வருந்துகிறார். (க)

3291 பொற்புமனைமுடிப் பூத்தன்மோயற்கு * மற்பொருதோளுடை மாயப்பிரானுக்கு *
நிற்பனபல்லுவாய் நிற்குமாயற்கு * என் கற்புடையாட்டி இழந்ததுகட்டே. (ங)

பொற்பு அமை நீள் முடி	{ அழகமர்ந்து உயர்ந்த கிரீடத்திலே	நிற்பன பல் உரு ஆய் நிற்கும்	{ ஸ்தாவர ஜங்கமங்களாய் நிற கின்ற பலவகைப் பதார்த்தங் களையுள்ளவனும்
பூ தன் துழா யற்கு	{ அழகியகுளிர்த்த திருத்துழா யையுடையவனும்	மாயற்கு	{ (அப்படியிருக்கச்செய்தேயும் அவற்றின் குற்றங்கள் தன் மீது ஏற்பெருமலிருக்கும்) மாயனுமான பெருமான் திறத்திலேபட்டதனால்
மல் பொரு தோள் உடை	{ மல்லர்களோடு போர்செய்த திருத்தோள்களையுடையவனும்	என் கற்புடை யாட்டி	{ தக்க அறிவுடையளான என்மகள்
மாயம் பிரா னுக்கு	{ அழகுத் செயல்களைச்செய் யும் மஹோபகாரகனும்	இழந்தது கட்டு	{ இழந்தது எல்லாமுமாம்.

* * * இப்பாட்டில் 'என் கற்புடையாட்டி யிழந்தது கட்டே' என்கிறார் திருத்தாய் கட்டு என்பதற்கு ஸ்திரீவம்யாதை என்றும் பொருள், 'எல்லாம்' என்றும் பொருள். ஸ்திரீவம்யாதையை யிழக்கையாவது—லஜையோடும் அடக்கத் தோடும் கூடியிருக்க வேண்டிய தன்மையை இழத்தலாம். இப்பதிகத்தில் ஒவ்வொருபாகரத்தில் ஒவ்வொன்றை யிழந்தாளாகச் சொல்லிவந்தார். பலசொல்லியென்? இழுவர்த்து ஒன்றுண்டோ? எல்லா யிழந்தாள் என்கிறார். பொற்பு—அழகு; அது அமைந்த திருவபிஷேகத்தின்மேலே திருத் துழாய் மாலை சாத்தியிருக்குமழகிலே யீடுபட்டு என்மகள் ணைக்கின்றார். (ங)

3292 கட்டெழில்சோலை நல்வேங்கடவாணனை* கட்டெழில்தேன்குருகூர்ச் சடகோபன்சோல்*
கட்டெழிலாயிரத்து இப்பத்தும்வல்லவர்* கட்டெழில்வானவர் போகமுண்பாரே. (கக)

கட்டெழில்	{ நறுமணம் மிக்க சோலை யுடைத்தான	கட்டெழில்	{ தொடையழகை யுடைத்தான
சோலை	{ யுடைத்தான	ஆயிரத்து	{ ஆயிரத்தினுள்ளே
நல் வெங்கடம்	{ திருவேங்கட மலையிலே வாழ்ப	இ பத்தும் வல்ல	{ இப்பத்துப்பாசரங்கனையும் ஓத
வாணனை	{ வானுள எம்பெருமான் விஷயமாக	வர்	{ வல்லவர்கள்
கட்டெழில் தென்	{ அரண்முகு பொருந்திய தென்	கட்டெழில் வா	{ பரமவிலக்ஷணமான நிய
குருகூர் சடகோ	{ குருகூரில் அவதரித்த ஆழ்	னவர் போகம்	{ ஸ்திரிபோகத்தை
பன் சொல்	{ வார் அருளிச்செய்த	உண்பார்	{ அனுபவிக்கப் பெறுவார்கள்,

* * * கீழ்ப் பத்துப் பாசரங்களிலும் திருவேங்கட முடையானுடைய ப்ரஸ்தாவமே இல்லாமலிருக்க, இப்போது நிகமத்தில் “நல் வேங்கடவாணனை” என்று திருவேங்கட முடையானைக் குறித்து இத்திருவாய்மொழி அருளிச் செய்ததாகக் கூறினவது என்னே? எனின்; கீழே மூன்றாம் பத்தில் * சொன்னால் விரோதத்தில் * தென்னு தெனுவென்று வண்டு மூரல் திருவேங்கடத்து என்னுனையென்னப் பன்னெம்பெருமானுளாக—என்னுனிலின்கவி யானொரு வர்க்குங் கொடுக்கவேன் * என்றருளிச் செய்தவராகையாலே இங்ஙனே கூறக்குறையில்லையென்பர்.

(கக)

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

ஆரூம்பத்து ஏழாந் திருவாய்மொழி—உண்ணுஞ்சோறு பருகுநீர்.

கீழ்த்திருவாய்மொழி போலே இத்திருவாய்மொழியும் தாய் பாசரமாகவே செல்லுகிறது. படுக்கைத்தலையிலே பராங்குச நாயகியாகிய மகளுடன் கூடவே படுத்துக் கொண்டு இருந்து மகளின் விரைதாபத்துக்கு உபசாரங்கள் பண்ணிக்கொண்டிருந்த திருத்தாயார் படுக்கையைத் தடவிப்பார்த்தாள்; எங்கும் தேடிப்பார்த்தாள்; மகனைக் கண்டிலன். ‘பேய் கொண்டதோ? பிசாசு கொண்டதோ?’ என்று சங்கிக்கலாமாயினும் இவளுக்குத் திருக்கோளுரம்பெருமானிடத்திலிருந்த ஆவலின் மிகுதியை நன்கு அறிந்தவராகையாலே அத்திருப்பதிகே சென்றிருக்கவேனுமென்று அறுதியிட்டு அதை வெளியிட்டுரைக்கும் பாசரமாகச் செல்லுகிறது இத்திருவாய்மொழி. ‘திருக்கோளுர் சென்று அவ்விடத்து எம்பெருமானோடே நித்யஸம்சலேஷம் பண்ணவேனுமென்றிருந்த ஆழ்வாருடைய விரும்பம் இத்திருவாய்மொழியாகப் பரிணமித்து விட்டது போலும்.

3293 உண்ணுஞ்சோறுபருகுநீர் தின்னும்வெற்றிலையுமெல்லாம்

கண்ணன் * எம்பெருமானென்றே கண்களீர்மல்தி *

மண்ணினுளவன்சீர் வளம்மிக்கவனுர்வினவி *

திண்ணமென்விளமானபுகழார் திருக்கோளுரே.

(க)

உண்ணும் சோறு	{ உண்டு பிசிதிர்க்க வேண்டும் படியான சோறும்	என் இள மான்	{ இளமான் போன்ற என்மகள்
பருகும் நீர்	{ குடித்து விடாய் திர்க்கவேண்டும் படியான நீரும்	மண்ணினுள்	{ பூமண்டலத்துள்ளே
தின்னும் வெற்றிலையும் எல்லாம்	{ தின்று களிக்கவேண்டும் படியான வெற்றிலையுமாகிய எல்லாப்பொருள்களும்	சீர் வளம் மிக்க வன்	{ சீரும் சிறப்பும் மிகுந்தவனான
கண்ணன் எம்பெருமான் என்று என்றே	{ (எனக்கு) பூநீ கிருஷ்ணபரமாத்மாவே யென்றுபலகாலம் சொல்லி	அவன் ஊர் வினவி	{ அப்பெருமானுடைய நிவ்யதேசத்தை விசாரித்துக்கொண்டு சென்று
கண்கள் நீர்	{ கண்ணீர் தாரைதாரையாகப் பெற்றிருந்த	புகழ் ஊர்	{ சேர்ந்தவிடம்
		திருக்கோளுரே	{ திருக்கோளுராகவே மிகுந்த வேணும்;
		திண்ணம்	{ இதில் ஸந்தேஷமில்லை.

*** படுக்கைத்தலையிலே மகனேக்கானாத திருத்தாயார் 'என்மகள் திருக்கோணூர்க் குத் தான் சென்றிருக்கவேணும்' என்று அறுதியிட்டுக் கூறுகின்றாள். ஆழ்வாருடைய உண்மையான தன்மை முன்னிரண்டடிகளில் கூறப்படுகின்றது. ஆசார்யற்றதயத்தில் ரிஷிகளில் காட்டில் ஆழ்வார்க்கு நெடுவாசியருளிச் செய்யுமிடத்து “அவர்களுக்குக் காயோ டென்னுமிவையே தாரகாதிகள்; இவர்க்கு எல்லாம் கண்ணனிறே” என்றருளிச்செய்துள்ள சூர்ணை இங்கு அறுஸந்தேயம். ரிஷிகளானவர்களுக்கு * காயோடு நீடு கனியுண்டு விசு கடுங்கால் நுகர்ந்து * என்றும் * விழுகளியு முழிலியு மென்னுமிவையே நுகர்ந்து * என்றும் சொல்லுகிறபடியே பலமுல பத்ரவாயு தோயங்களே தாரக போஷக போக்யங்களா யிருக் கும்; * க்ருஷ்ணத்த்ருஷ்ண தத்வமிவோதிதம் * என்னும்படியான இவ்வாழ்வார்க்கோ வென் னில் தாரகாதிகள் அவையன்று, உண்ணுஞ் சோறு பருகும்நீர் தின்னும் வெற்றிலையுமான வெல்லாம் எம்பெருமானேயாம் என்கை.

கண்ணனெம்பெருமா னென்றென்றே கண்கள் நீர்மல்கி—‘எனக்கு ஸகலவிதமான தாரகபோஷக போக்யங்களும் கண்ணனெம்பெருமானே’ என்று பலகால் சொல்லிக் கொண்டு நீர் மல்கு கண்ணினராயிரப்பதே ஆழ்வாருடைய இயல்பாம். இப்படிப்பட்ட பராங்குசநாயகி “அப்பெருமானுடைய திருக்குணங்களும் திவ்யமான ஐச்வர்யமும் மிக மிக விளங்குமிடமான திருக்கோணூர் என்கிருக்கிறதா? எத்தனைதூரம் போறும்?” என்று கேட்டுக் கொண்டே திருக்கோணூர்க்கே சென்று புகுந்திருப்பாள்; வேறு எங்கும் போயிருக்கப் பரஸ்தி யிலலை, இது திண்ணம் என்கிறாள் திருத்தாயார்.

எம்பெருமானார் திவ்ய தேசயாத்திரையாக எழுந்தருளுகையில் திருக்கோணூர்க்கு எழுந்தருளானின்றா; அப்போது அங்கு நின்றும் வெளியேறுகின்றாரொரு அம்மையாபைப் பார்த்து ‘எங்கு நின்றும் புறப்பட்டபடி?’ என்று கேட்க, அவள் ‘திருக்கோணூரில் நின்றும்,’ என்று சொல்ல, அதுகேட்டு எம்பெருமானார் “அவ்வூரில் புகக் பெண்களும் வெளியே போகக் கடவராயிருப்பார்களோ?” என்றாராம். புகுதூர் என்ற சந்தையின் சுவடறிந்து அருளிச் செய்தபடி. திருக்கோணூர்=பாண்டிநாட்டுத் திருப்பதிகள் பதினெட்டில் ஒன்று; திருக்குரு கூர் முதலாய் நவதிரப்பதிகளுள் ஒன்று. ஸ்ரீமதுர கவிகளின் திருவவதாரஸ்தலம் இதுவே. (க)

3294 ஊரும்நாமுலகமும் தன்னைப்போல் * அவனுடைய

பேரும்தார்களுமேபிறற்க் கற்புவானிடறி *

சேருநல்வளஞ்சேர் பழனத்திருக்கோணூர்க்கே *

போருந்கொலுரையீர் கொடியென்கொடி பூவைகளே *

(உ)

பூவைகளே பூவைப்பறவைகளே!
ஊரும் நாமும் { தானிருந்த ஊரும் நாமும்
உலகமும் { உலகமுமெல்லாம்
தன்னை போல் தன்னைப்போலவே
அவனுடைய எம்பெருமானுடைய
பேரும் தார்களு { திருநாமங்களையும்சின்னங்
மே பிறற்ற { களையுமே பிறற்றும்படி
(செய்யும்வளான)
கொடியென் { பாண்டியனுடைய
கொடி { மகள்

வான் கற்பு { சிறந்த ஸ்திரீத்வம்யாதையைக்
இடறி { கடந்து
நல் வளம் சேர் { விஷ்ணுமான வளம் பொருந்
பழனம் { திய நீர் நிலங்களையுடைத்தான
திருக்கோணூர்க் { திருக்கோணூரிலேயே சென்று
கே சேரும் { சேர்த்திருப்பன்;
போரும் கொல் { (உங்களை நினைத்தாகிலும்)
உரையீர் { திருப்பிலுவையோ?
சொல்லுங்கள்.

*** பராங்குசநாயகியின் ஸ்ரீலோபகரணங்களுள் ஒன்றான பூவை யென்னும் பறவைகளை நோக்கித் திருத்தாயார் கேட்கிறாள்; என்பக்கலில் நசையற்று ஒழிந்தாளாகிலும்

உங்களை நினைத்தாவது என்மகள் இங்கு மீண்டு வரக்கூடுமோ? சொல்லுங்கள் என்கிறான். பூவைப்பறவை விடையளிக்கு மாட்டாத அஃறிணையென்றறிந்தும் மதிகலங்கிக்கேட்கிறபடி.

ஆழ்வாருடைய நித்யகர்மத்தைச் சொல்லுவன முன்னடிகள். தான்பிறந்த லூரினான் ளாரும் அவ்வுக்குத் தலையான நாட்டிலுள்ளாரும், கிம்பஹுநா? இவ்வுலகத்திலுள்ளா ரெல்லாருமே தன்னைப்போல் எம்பெருமானுடைய திருநாமங்களையும் லக்ஷணங்களையும் இடையறாது சொல்லிக்கொண்டிருக்கும்படி செய்து போருமவன் என்மகள் என்கிறான். இப்போது இது சொல்லுகைக்கு பரஸுத்தியென்? 'திருக்கோளுரிலே போனவன் திரும்பி வருவனோ?' என்று கேட்கிற திருத்தாயார், இங்கிருக்கிற நாளில் இவன் செய்து கொண்டிருக்கும்படியைச் சொல்லுவானேன்? என்னில்; தானிருந்த தேசத்தை விட்டு வேரோடும போவது உசாத்துணைக்கு அங்கே ஆளுண்டென்று நினைத்தன்றோ; இங்குள்ளா ரெல்லாரையும் தன்னைப் போலேயாக்குகையாலே அது இங்கே குறையற்றிருக்க எதுக்குப்போன? என்கைக்காக. இங்கே ஈடு;—“இவ்விருப்பில் என்ன குறையுண்டு? இங்கே ஒரு குறையுண்டாய் அங்கே அது தீர்ப்போனோ? இங்கே * போதயந்த: பரஸ்பரம்பண்ணுகைக்கு ஆனில்லாமே ஒரு தேசவிசேஷம் தேடிப்போனோ?”

ஆரூரம்படியில்—“திருநாமங்களையும் திவ்ய-சிற்றங்களுயுமே சொல்லிக் கூப்பிடும் படியாகக் கூப்பிடுகிறவன்” என்று அருளிச்செய்திருக்கக் காண்கையாலும், இருபத்திலாவிரப்படியிலும் ஈட்டிலும் “சொல்லும்படி பண்ணி” என்று அருளிச்செய்திருக்கக் காண்கையாலும் ‘பிதற்ற’ என்னும் செயவெனெச்சத்திற்கு ‘பிதற்றுமப்படி பண்ணிவைத்து’ என்கிற வரையில் அர்த்தம் கொள்ளவேணும். கற்புவானிடறி—வான் கற்பு இடறி என்று மொழி மாற்றிப் பொருள் கொள்வது. திவ்யமான தன்னுடைய ஸ்தீர்தவ மர்யாதையை அதிகரித்துச் சென்று என்றபடி.

(உ)

3295 பூவைபைங்கிளிகள் பந்துதாதையும்புட்டில்கள் *
யாவையும்திருமால் திருநாமங்களேகூவியெழும் * என்
பாவையோயினித் தண்பழனத்திருக்கோளுர்க்கே *
கோவைவாய்துடிப்ப, மழைக்கண்ணோடென்செய்யுங்கோலோ?

(ங.)

பூவை பைகிளிகள் பந்து தாதை பூ புட்டில்கள் யாவையும்	வகனென்ன பசுமை நய்கிய கிளிகளென்ன பந்துகியென்ன சிறுசோறுசமைக்கும் பாணிகளென்ன பூவிடும் குடலைகளென்ன ஆகிய லீலோபகரணங்களான இவை யெல்லாவற்றாலும் உண்டாகக்கூடிய இன்பம்	இனி தன் பழனம் திரு கோளுர்க்கே போய் கோவை வாய் துடிப்ப மழை கண்ணோ	{ இங்கே ஒரு குறையற்றிருக்கச் செய்தேபும் குளிர்ந்த நீர் நிலங்களையுடைய திருக்கோளுர்க்கே புறப்பட்டுபோய் கோவைப்பழம் போன்ற அத ரம் துடிக்கும்படியாக நீர்பெருகப்பெற்ற கண்களோடே நின்று
திரு மால் திரு நாமங்களே கூவி எழும்	பகவானுடைய திருநாமங்களினாலேயாம்படி அத்திருநாமங்களைச் சொல்லியபழைத்து உஜ்ஜீவிப்பவளான	என் செய்யும் கொலோ	{ என்னபாடுபடுவனோ! (அவ் விருப்பை நான் காணப்பெற்றிலேனே! என்று அலமருகின்றனோன்க.)
என் பாவை	எனது பெண்டிள்ளை யானவன்		

* * * ஐயோ! என்மகள் திருக்கோளுரிலே எப்பாடு படுகிறோவென்கிறான் தாய். முன்னடிகளுக்குப் பொருள் கொள்ளாதலில் சிறிது அவதானம் வேண்டும். பூவைபைங்கிளிகள் முதலானவையும் எம்பெருமானுடைய திருநாமங்களையே கூவி யெழும்படியாகச் செய்த என்மகள்—என்று சிலர்க்குப் பொருள் தோன்றக்கூடும்; இது ஆபாதப்ரதி யாமத்தனை; பந்து தாதை முதலான அசேதனப் பொருள்களையும் கூடச் சேர்த்திருக்கையாலே அவற்ற

றுக்கு வாக்வயவஹார்ப்ரஸக்தி யில்லாமையாலே அப்பொருள் பொருந்தாது. பூவைபைங் கினிகள் பந்து முதலான லீலோப கரணங்களைக் கண்டால் வரும் லீலாஸமும் தனக்கு எம் பெருமானைக் காணுமதுவெய்யாயிருக்கும் என்மகள் என்பதே பொருத்தமான பொருள். இங்கே ஈடு:—வேறென்றைக் கொண்டு போது போக்க வேண்டும் பருவத்திலும் திரு நாமத்தையே கொண்டு ஜீவித்திருக்குமவன் கிடர் போனான். இத்திருந்தான் மற்ருன்று தாரகமாய் அங்கே பேர்ய் அவனுலே தரிக்கப்போனானோ? பூவை தொடக்கமான லீலோப கரணங்களால் பிறக்கும் ஹர்ஷமெல்லாம் ச்ரிய: பதியென்கிற திருநாமத்தைச் சொல்லி அத்தா லேயிதே உண்டாகா கின்றது.” (ந)

3296 கொல்லையென்பர்கோலோ? குணம்மிக்கனளென்பர்கோலோ? *
சில்லைவாய்ப்பெண்குள் அயற்சேரியுள்ளாருமெல்லே! *
செல்வம்மல்கி யவன்கிடந்த திருக்கோளுர்க்கே *
மெல்லிடைநுடங்க இளமான்செல்லமேவினளே. (ச)

இள மான்	இளமான் போன்ற என் மகள்	சில்லை வாய்	{ வம்புவாயான நஞ்சேரிப் பெண்களும்
செல்வம் மல்கி	{ செல்வம் கிரம்பப்பெற்று அப் பெருமான் கண்வளர்ந்தரு திருக்கோளுக்கு	அயல் சேரி உள் ளாரும்	{ அயல் சேரியிலுள்ள பெண்களும்
மெல் இடை நுடங்க	{ மெல்லிய (தனது) இடை நோரும்படி.	கொல்லை என்பர் கொலோ	{ ‘இவன் வரம்பு கடந்து நடந்த வன்’ என்று சொல்லிப் பழிப்பார்களோ? (அல்லது)
செல்ல மேனி னளே	{ புறப்பட்டுச் செல்ல நெஞ்சு பொருந்திவிட்டாளே, (இதைப்பற்றி)	குணம் மிக்கனள் என்பர் கொலோ	{ ‘வில்லுணருண முடையவன்’ என்று சொல்லிக் கொண்டாடுவார்களோ? என்னாருமோ!
		எல்லே	

*** என் மதஞ்ருடைய நடவடிக்கையைக் கண்டு உலகத்தார் உகப்பார்களோ! அன்றி, வெறுப்பார்களோ வென்று சங்கிக்கிறாள் தாய். ‘பேறுதப்பாதென்று துணிந்திருப்பதே கடமை’ என்று நினைவிய அத்தயவரைய முடையார் ‘இவன் இங்ஙனே பழகடந்து செல் லுகையாவதென்?’ என்று வெறுக்கக்கூடும்- ‘பேற்றுக்குத் தவரிக்கவும் வேணும்’ என்றிருக்கு மவர்கள் உகக்கக்கூடும். இரண்டும் ஸ்வரூப மென்று காட்டுகிறபடி.

கொல்லையென்பர் கொலோ=கொல்லை யென்று வரம்பில்லாததுக்குப் பெயர். ‘இவன் வாசற்கடந்து புறப்படக் கடவதல்லாத மரியாதை குலைந்தான், கிஷித்தாநுஷ்டாநம் பண்ணி னான்; வரம்பழிந்த செயல் செய்தான்’ என்று கிந்திப்பார்களோ வென்கை. குணம்மிக்கன ளென்பர் கொலோ? = ‘குணமிக வியுத்திலே ஈடுபட்டவளாகையாலே அதற்குத் தக்கபடி நன்று செய்தான்’ என்று இவளது குணத்தைச் சொல்லிக் கொண்டாடுவார்களோ? இப்படி சங்கிக்கப் ப்ரஸக்தி யென்? என்ன, சில்லைவாய்ப் பெண்குள் அயற் சேரியுள்ளாருமெல்லே! என்கிறாள். ஸ்த்தீகளின்வாய் வெறுமனிராது; ஓட்டை வரையைக்கொண்டு ஓயாமல் வம்பளப் பதே அவர்களுடைய பணியாயிருக்கும்; அவ்வளவுமன்றிக்கே பகையாளமுண்டு; பகைமிக் கால் சொல்லுஞ் சொல்லுக்கொரு வரம்புண்டோ? ஏன்கை. (ச)

3297 மேலிணைத்துணைத்துவினாயடலுறள் என்சிறுத் தேவிபோய் * இனித்தந்திருமால் திருக்கோளூரில் *
பூவியல்பொழிலும் தடமுமவன்கோயிலும்கண்ணே *
ஆவியுள்குளிர எங்ஙனேயுக்குங்கோலின்றே. (ரு)

என் சிறு தேவி	{ வயதழுதிராதவனும் திவ்யன்வ பாவமுடையவனானஎன் மகள்	{ பூக்களை இயல்பாகவுடைய பொழிவும்	{ பூக்களை இயல்பாகவுடைய சோலைகளையும்
மேவி	பகவத் குணங்களிலே மீடுபட்டு	தடமும்	தடாகங்களையும்
நெந்து நைந்து	மிகவும் இளைத்து	அவன் கோயிலும்	அவனது திவ்ய ஸந்தியையும்
வினையாடல்	{ தன் வயதுக்குரிய வினையாட் உருள்	கண்டு	பார்த்து
போய்	இடும் பொருந்தாதவளாய்	ஆவி உள் குவிர	நெஞ்சு குளிரும்படியாக
தன் திருமால்	{ தனக்கு அஸாதாரணனை எம் திரு கோளூரில்	இன்று எங்கனே	{ இன்று எவ்வண்ணம் களித்தி உகக்கும் கொல்
	நூரில்		ருப்பனோ! (அந்நிலைமையை நான் காணப்பெற்றிலேனே!)

* * * திருக்கோளூர்க்கு நடந்த என்மகள் அங்குச் சோலைகளையும் பொய்கைகளை யும் அவன் கோயிலையும் கண்டு ஆச்சரியமான உகப்பை அடைவனே; அந்தோ! அவ்வுகப்பை நான் காணக் கொடுத்து வைக்கவில்லையே! என்று தளர்கின்றான் தாய். இவன் வினையாட்டுப் பருவத்திலிருக்கச் செய்தேயும் தோழிகளோடே வினையாடவென்று போனால் வினையாட்டிலே அந்வயிக்க மாட்டான்; அப்போதும் எப்பெருமானை யனுபவிக்க வேணுமென்கிற ஆசையே விஞ்சி அது தன்மரோதரப்படி வித்தியாமையாலே நைந்து கிடப்பன்.* அநியாக் காலத் துள்ளே அடிமைக்கணன்பு செய்வித்து * என்கிறபடியே அப்படி இளமையே தொடங்கி பகவத் விஷயத்தி லீடுபட்டிருந்தவிவன் இப்போது திருக்கோளூர்க்குச் சென்றாாயிற்று. அதுதான் ஸாமான்யமான ஸ்தலமோ? பூஞ்சோலைகளும் தடாகங்களும் மதிலும் மாதமாளி கையும் மண்டபங்களுமாகிற ஸன்னிவേശங்கள் ஆச்சரியமான காட்சியைத் தருமே. அவற்றையெல்லாம் இவன் காணும்போது ஆவியுள்ளார உகக்கும்முகு அத்விநியமாயிருக் குமே; அவ்வழிகு காணக் கொடுத்து வைப்பார் ஆரோ? அந்த பாக்கியம் எனக்கு இல்லையா யிற்றே! என்று தளர்கின்றான் தாய். (ரு)

3298 இன்றெனக்குதவாதகன்ற இளமானினிப்போய் *

தென்திசைத்திலதமனைய திருக்கோளூர்க்கே

சென்று * தன்திருமால் திருக்கண்ணும் சேவ்வாயும்கண்டு *

நின்றநின்றனுடையும் நெடுங்கண்கள் பனிமல்கவே.

(சு)

எனக்கு	{ தன்னைப்பிரிந்து கோவுபட்டுக் கிடக்கிற எனக்கு	இனி	அங்கனம் புகுந்த மீன்பு
இன்று	இப்போது	தன் திரு மால்	{ தன்னை விசுரித்த அந்திருமா வினுடைய
உதவாது	{ உசாத்துணையாக இராதே கை கழிந்துபோன	திரு கண்ணும் செ	{ திருக்கண்களையும் செவ்விய வாயும் கண்டு
அகன்ற	இளமான்போன்ற என் மகள்	நெடு கண்கள்	{ தனது விசாலமான கண்களில் பனி மல்க
இள மான்	வருந்தி வழிநடந்துபோய்		{ ஆனந்த பாஷ்பம் நிரம்பப்பெ ற்று (ஹர்ஷப்ரகர்ஷத்தாலே)
போய்	{ தெற்குத் திசைக்கு அலங்கார மான்	நின்ற நின்ற	{ ஒன்றுஞ் செய்யமாட்டாதே கையும்
தென்திசை	திருக்கோளூரிலே		
நிலை அணைய	கே சென்று		

* * * கீழ்ப்பாட்டில் “எங்கனே யுகக்குங்கொல்!” என்றான்; அவன் உகக்கும்படி யைப் பாசுரமிட்டுச் சொல்லுகிறது இப்பாட்டு. இப்படியிப்படி உகப்பன் என்கிறான் திருத்தாய். (சு)

3299 மல்குநீர்க்கண்ணே மையலுற்றமனத்தனளாய் *

அல்லுநபகலும் நெமோலென்றழைத்தினிப்போய் *

செல்வம்மல்கியவன்கிடந்த திருக்கோளுர்க்கே *

ஒல்கியோல்கிடந்து எங்ஙனேபுகுங்கோலொசிந்தே?

(எ)

மல்கு நீர்	{ (என் மகளானவன்) நீர் கிரம்	இனி	இப்போது
கண்ணெடு	{ சிய கண்களையுடையவளாயும்	ஒல்கி ஒல்கி	{ ஒடுங்கியொடுங்கி அசைந்து
மையல் உற்ற	{ வியாமோஹம் கொண்ட நெஞ்	நடந்து	{ நடந்து
மனத்தனள் ஆய்	{ சையுடையளாயும்	ஒசிந்து போய்	தளர்ந்து சென்று
நல் அல்லும்	{ நல்ல இரவிலும் பகலிலும்	செல்வம் மல்கி அவன்	கிடந்த திருக்கோளுர்க்கே—;
பகலும்	{ (தவறாது)	சங்கனே புறும்	{ எப்படி போய்ச் சேர்ந்திருப்
நெடு மால் என்று	{ ஸர்வேச்வரனே ! என்று கூடப்	கொல்	{ பளோ ?
அழைத்து	{ பிட்டுக்கொண்டிருந்து,		

* * * தன்மகள் திருக்கோளுரெம்பெருமானுடைய திருக்கண்ணும் செல்வாயுங் கண்டு கண்ணீர் பெருகிற்பள் என்று கீழ்ப்பாட்டில் ஊஹித்துப்பேசின திருத்தாயார், அவன் திருக்கோளுரளவும் சென்று சேர்ந்தாளாகிலன்றோ அங்ஙனே யிருப்பது; இவள் தான் அத்தனைதூரம் வழிநடந்து முடிந்து சென்று சேர்ந்த பிறகு நடக்கக்கூடியதை இப்போது சிந்திக்க இடமேது? என்கிறாள்.

(எ)

3300 ஒசிந்ததுண்ணிடைமேல் கையைவைத்துநோந்துநோந்து *

கசிந்தநெஞ்சினளாய்க் கண்ணீர்துளும்பச்செல்லங்கொல்? *

ஒசிந்தவொண்மலராள்கொழுநன் திருக்கோளுர்க்கே *

கசிந்தநெஞ்சினளாய் எம்மைநீத்தவேம்காரிகையே.

(அ)

ஒசிந்த ஒண்	{ துவண்ட திருமேனிவையுடைய	ஒசிந்த துண்	{ ஏற்கனவே துவண்ட மெல்லிய
மலரால்	{ பெரிய பிராட்டியாருக்கு வல்	இடை மேல்	{ இடுப்பினீது
கொழுநன்	{ லபனா எம்பெருமான் வர்த்	கையை வைத்து	{ (இளைப்பினால்) கையை வைத்
	திகிற	துக் கொண்டு	
திருக்கோளுர்க்கே—திருக்கோளுரையே நோக்கி		நொந்து நொந்து	மேன்மேலும் நோவு பெற்று
கசிந்த நெஞ்சி	{ இரநெஞ்சையுடையளாய்க்	கசிந்த நெஞ்சி	{ ஈரமான மனத்தை யுடைய
னள் ஆய்	{ கொண்டு	னள் ஆய்	{ வளாய்
எம்மை நீத்த	எங்களை விட்டுப்பிரிந்து சென்ற	கண்ணீர் துளும்ப-கண்ணீர்	பெருகும்படி.
எம் காரிகை	{ அழகியாளான என் பெண்	செல்லும் கொல்	{ (அவ்வூர்) சென்று சேர்ந்திருக்
	பிள்ளை,		கக்கூடுமோ?

* * * என் மகள்தான் எந்த எம்பெருமானை விரும்பிச் சென்றாளோ அவன் பெரிய பிராட்டியார்க்கு வல்லபன் என்னுமிடம் இவள் அறியாள்போலும். “அவள் பச்சளிலே வியாமோஹம் கொண்டிருக்கும்வன் நம்மை லக்ஷியம் பண்ணுவனோ?” என்று இப்பெண் பிள்ளை நினைக்கவேண்டியிருக்க அங்ஙனம் நினையாமல் அப்பெரிய பிராட்டியாருடைய புருஷ காரபலத்தாலே நமக்கொரு குறையிராது என்று நினைத்தோ, அவ்விருவருமான சேர்த்து யழகைச்சேவிப்போ. மென்று நினைத்தோ திருக்கோளுர்க்கேசெல்லப் புறப்பட்டாள்; இவள் அத்தனைதூரம் வழிநடந்துசெல்ல வல்லளோ? எங்ஙனே சென்று சேர்ந்திருப்பள் என்கிறாள் திருத்தாய்.

(அ)

3301 காரியம்நல்லனகளவைகாணில் என்கண்ணனுக்கென்று *

ஈரியாயிருப்பாள் இதெல்லாம்கிடக்க, இனிப்போய் *

சேரிப்பழிதூயிரைப்பத் திருக்கோளுர்க்கே *

நேரிழைகடந்தாள் எம்மையொன்றும்நினைத்திலளே.

(க)

நேர் இழை	நேர்த்தியான ஆபாணங்களை யணிந்துள்ள என் மகள்,	இனி போய்	இப்போது வெளியேறிச் சென்று
காரியம் நல்லனாக	பதார்த்தங்களில் நல்லதானவற் றைக் கண்டால்	சேரி பல் பழி தூய் இரைப்ப	சேரியிலுள்ளார் பலபழிமொழி களைத் தூற்றி கோஷிக்கும் படியாக
என் கண்ணனு க்கு என்று	இவை எம்பெருமானுக்கு ஆம் என்று அதுஸந்தித்து	திருக்கோணர்க் கே நடந்தான்	திருக்கோணரை நோக்கியே நடந்து சென்றான்;
சுரியாய் இருப்பான்	இரகசஞ்சையுடையளாக இருப்பவன்;	எம்மை ஒன்றும்	எங்களை ஒரு பொருளாக மதித் திலன்.
இது எல்லாம் கிடக்க	இங்கே அளவற்ற ஐச்வரியங் கள் கிடக்கவும்		

* * * திருக்கோணரெம்பெருமான் பக்கலிலே ப்ராவண்யமே வடிவெடுத்த இப் பெண்பிள்ளை ஊராருடைய பழிமொழிகளுக்கும் அஞ்சாதே எங்களையும் ஒரு பொருளாக மதியாதே நடந்து சென்றானே யென்கிறுள் திருத்தாய். உலகத்தவர்கள் ஏதேனும் நல்ல பொருள்களைக் கண்டால் 'இது நம்முடைய குட்டிக்கு ஏற்றிருக்கும், இது நம்முடைய குழந்தைக்கு ஒத்திருக்கும்' என்று சொல்லிக்கொண்டார்கள்; பாரங்குச நாயகியோவென்னில், அங்ஙனனிற்கே எந்த நல்லபொருளைக்கண்டாலும் 'இது எம்பெருமானுக்குத் தகுந்திருக்கும், இது என் கண்ணனுக்கு ஏற்றிருக்கும்' என்றே சொல்லுவது வழக்கமாம். அங்ஙனம் சொல்லுமிடத்து நெஞ்சு நெகிழ்ந்திருக்குமிருப்பு வெகு ஆச்சரியமாயிருக்கும். "இதெல்லாம் கிடக்க" என்றதற்குப் பலபடியாகக் கருத்துக்கொள்ளலாம். * உண்ணுஞ்சோறு பருகுநீர் தின்னும் வெற்றிலையுமெல்லாம் கண்ணனென்று பேசிக்கொண்டு கண்கள் நீர்மல்க இங்கே யிருந்தாலாகாதோ? இங்கிருக்குமிருப்பிலே என்ன குறை? இவையெல்லாம் விட்டு அங்கேபோக வேணுமோ? எம்மை ஒன்றும் நினைத்திலனே—எங்களை த்ருணிகரித்துப் போய்விட்டானே! என்பதுமேலெழுந்த பொருள். இப்படிப்பட்ட மஹாதுபாவையின் அபிமானம் எமக்கு இல்லாஹ் போயிற்றே! எம்மைப்பற்றிச் சிறிதேனும் தன் நெஞ்சிலே நினைத்திருந்தாளாகில் ஒருகுறையில்கூட யெமக்கு என்பது உள்ளுறையும் பொருள். (க)

3302 நினைக்கிலேந்தேய்வங்காள் நெடுங்கணிளமானின்போய் *

அனைத்துலகுமுடைய அரவிந்தலோசனனை *

நினைத்தனையும்விடாள் அவன்சேர்திருக்கோணர்க்கே *

மனைக்குவான்பழியும்நினையாள் செல்லவைத்தனளே. (ஈ)

தெய்வங்காள்	தெய்வங்களே!	அரவிந்தலோசனனை-செந்தாமரைக் கண்ணனை	
நினைக்கிலேன்	எனக்கு ஒன்றும் தோன்ற வில்லை;	நினைத்தனையும் விடாள்	சிறிது போதும் விடாதவளாய் க்கொண்டு
நெடு கண் இள மோன்	பெருந்த கண்களையுடைய இள மான் போன்ற என் மகள்	அவன் சேர் திரு அலன் வர்த்திக்கும் திருக்கோ க்கோணர்க்கே	அவன் வர்த்திக்கும் திருக்கோ ணரை நோக்கியே
இனி போய்	இப்போது சென்று	செல்ல வைத்தனன்-சடக்கனைச்	சென்றான்;
அனைத்து உல கும் உடைய	எவர்வலோக ண்வாமியான	மனைக்கு வான் பழியும் நினையாள்	தன் குடிக்கு இது பெரிய பழிப் பாகுமென்பதையும் நினைத் திலன்.

* * * அன்பர்களின் பிரிவுகாலம் * த்ருடி யுகாயதே * ஒருபகலாயிரமுழியாலே

* பல்பல ஆழிகளாயிற்று * என்கிறபடியே ஒரு கணப்பொழுதும் ஒருகல்பமாகத் தோன்று மாதலால், தன் மகள் தன்னைப் பிரித்துபோய்ப் பல காலம் ஆய்விட்டதாக நினைத்து, அந்தோ! திருக்கோணர்க்குப் போனவன் போய் ஸேவித்துவிட்டு மீண்டு வரலாகாதோ? அவ்விடத்திலேயே மண்டி விட்டானே! அங்குறையும் அரவிந்தலோசனனை ஒருசுடிக்காலமும் விட்டுப் பிரியாதே அவ்விடத்து அதுபவமே யாத்திரையாக ஆய்விட்டானே! இக்குடிக்கு வரும் பெரும்பழியை நினையாதே கிடக்கிறுளே! என்று அலமருகின்றாள் தாய்.

தெய்வங்கள் நினைக்கிலேன்—தன்னருகிலுள்ளாரைப் பார்த்துச் சொல்லுகையன்றிக்கே ஆகாசத்தை நோக்கித் தெய்வங்களைப் பார்த்துச் சொல்லுகிறான். இவ்வுலகிலுள்ளாரைப் போலே தேவதைகள் பழி சொல்லமாட்டாதவர்களாதலால் அவர்களோடே உறவு கொண்டாகுகிறான். நினைக்கிலேன் என்றால் எதை நினைக்கிலேனென்கிறாளென்று கேள்வி வரும். என்னெஞ்சில் எதுவுமே தோன்றவில்லை; ஹருதயம் சூர்யமாய் விட்டது என்றவாறு. என்மகளின்படி என்னால் சிந்திக்கப்போகிறதில்லை யென்கிறாளென்னவுமாம். தினைத்தினையும் = சூண்காலமும் என்றபடி. தினை என்கிற தானியம் எவ்வளவு சிற்தோ அவ்வளவு சிறுபொழுதும் என்றவாறு.

(10)

3303 வைத்தமாநிதியாம் மதுகுதனையேயலற்றி *

கோத்தலர்பொழில்கும் குருகூர்ச்சடகோபன்சோன்ன *

பத்துநூற்றுளிப்பத்து அவன்சேர்திருக்கோளுர்க்கே *

சித்தம்வைத்துரைப்பார் திகழ்பொன்னுலகாள்வரே.

(கக)

வைத்த மா நிதி	சேமித்து வைத்த மஹா நிதி	பத்து நூற்றுள்	ஆயிரத்துள்ளே
ஆம்	போன்ற	இப் பத்து	இத்திருவாய்மொழியை
மதுகுதனையே	எம்பெருமானையே வாய்	அவன் சேர் திருக்	அவன் வர்த்திக்கிற
அலற்றி	வெருவி	கோளூர் க் கே	திருக்கோளூரிலேயே
கொத்து அலர்	பூங்கொத்து அலருகிற சோலை	சித்தம் வைத்து	மனம் பதித்து
பொழில் குழ்	களால் குழப்பட்ட திருக்கரி	உரைப்பார்	உரைக்க வல்லவர்கள்
குருகூர்ச் சட	க்குத் தலைவரான ஆழ்வார்	திகழ்	நித்யமாக விளங்குகின்ற
கோபன் சொ	அருளிச் செய்த	பொன் உலகு	பரமபதத்தை ஆளப்
ன்ன		ஆள்வார்	பெறுவார்கள்.

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

ஆரம்பத்து எட்டாற் திருவாய்மொழி—பொன்னுலகாளீரோ.

துதுவிடுப்பதிகமான இதில் * வானவர்கோனைக் கண்டு யாமிதுவோ தக்கவாறென்ன வேண்டும் * என்ற பாசுரத்தையும் * எங்குச் சென்றாகிலும் கண்டு இதுவோ தக்கவாறென் மின் * என்கிற பாசுரத்தையும் உயிராகக்கொண்டு இத்திருவாய்மொழி—பரதவத்திலும் அந்தர்யாமிதவத்திலும் துது விட்டபடியாமென்பர்.

3304 பொன்னுலகாளீரோ? புவனிமுமுதாளீரோ? *

நன்னலப்புள்ளினங்காள் வினையாட்டியேன்காளிரந்தேன் *

முன்னுலகங்களெல்லாம்படைத்த முகில்வண்ணன்கண்ணன் *

என்னலம்கொண்டிராந்தனக்கு என்னிலைமையுரைத்தே.

(க)

கல் நலம் புள்	சிறந்த நற்குணமுடைய பற	என் நலம்	எனது நன்மைகளை
இனங்கள்	வைத்திரள்களே!	கொண்ட	கவர்ந்துகொண்ட வையுயிரு
வினையாட்டியே	பிரிவாற்றமைக்குரிய பாபத்		கிற
ன் நான் இரந்	தைப்பண்ணின நான் உங்க	பிரான் தனக்கு	எம்பெருமானுக்கு
தேன்	ளை வேண்டிக்கொள்கிறேன்;	என் நிலைமை	எனது அவஸ்தையைச்
	(எத்தனாகவென்னில்)	உரைத்து	சொல்லி
முன் உலகங்கள்	முதலில் உலகங்களை யெல்	பொன் உலகு	உபய விபூதியையும் ஆளுங்
எல்லாம் படைத்த	லாம் உண்டாக்கின	ஆளீர் புவனி	கோள். (இதுவே எனது
முகில் வண்ணன்	காளமேக நிறத்தையும்	முழுது ஆளீர்	வேண்டுகோள்.)
கண்ணன்	அடியார்க்கு எளியனாயும்		

* * * எம்பெருமான் திறத்தில் புருஷகாரக்ருத்தம் பண்ணுமவர்களுக்கு உபயிழிதியையும் பரிசளித்தாலும் போதாது என்கிற சாஸ்தார்த்தம் இப்பாட்டில் வ்யக்தமாகிறது. ஸ்ரீவசுதபுஷணத்தில் “ஆசார்யனுக்கு ஸத்ருசப்ரத்யுபகாரம் பண்ணலாவது விபூதிசதுஷ்டயமும் ஈச்வரத்வயமும் உண்டாகில்” *என்றருளிச்செய்த பரிஸூக்தி இங்கே அநுஸந்தேயம். * பொன்னுலகாளீரோ புவளி முழுதாளீரோ * என்று சொல்லுகிற ஆழ்வாருடைய உக்தி ஸம்ராஜ்யத்தை நோக்குங்கால் உபய விபூதியும் ஆழ்வார் கையிலே ஸ்வாதீநமாகவுள்ள தென்னுமிடம் நன்கு தெரிகின்றதன்றோ. எம்பெருமான் தன்னுடையதான சரக்கையும் தன்னடியார்க்கு இஷ்டவிதியோக யோக்யமாகவன்றோ ஆக்கி வைத்திருக்கிறான்.

பகவிகளே! நீங்கள் எம்பெருமான் பக்கலிற்சென்று எனது நிலைமையை உரைத்து வந்தால் அதற்குக் கைம்மாறாக நான் உங்களுக்கு உபய விபூதிகளையும் பரிசளிப்பேன் என்பது முசுலடியின் கருத்து. இங்கே சிலர் சங்கிக்கக் கூடியதுண்டு; ஆழ்வார் பரமபதம் பெறுகைக்குத்தானே திருவாய்மொழி முகத்தாலே மிகவும் சிரமப்படுகிறார்; பொன்னுலகாளீரோ என்று தைரியமாகச் சொல்லும் படியாய்ப் பரமபதம் இவர் கைப்பட்டதாயிருக்குமாகில் இந்த சிரமம் வேண்டாவன்றோ—என்பதாக, இது அரவிக் சங்ககையொரும. * தொண்டர்க்கமுதலுண்கள் சொல்மாலைகள் சொல்லுகைக்காகவன்றோ எம்பெருமான் ஆழ்வாரை இங்கு வைத்துத் துவளப்பண்ணுவது. இவ்வளவால், உபய விபூதியையும் தாமிட்ட வழக்கம்படி பெற்றிருக்கிற ஆழ்வாருடைய பரபாவத்திற்கு ஒரு குறையுண்டோ? (க)

3305 மையமர்வாள்நெடுங்கண் மங்கைமாள்முன்பென்கையிருந்து *

நெய்யமின்னடிசில் நிச்சல்பாலோடுமேவீரோ? *

கையமர்சக்கரத்து என்கனிவாய்ப்பெருமானைக்கண்டு *

மேய்பமர்காதுல்சொல்லிக் கிளிகளாள்! விரைத்தோடிவந்தே. (உ)

கிளிகளாள்	கிளிகளே!	விரைந்து ஓடி	} உடனே இவ்விடம் வந்து வந்து
கை அமர்	} திருக்கையில் அமர்ந்த திரு வாழியையுடையனும்	வந்து	
சக்கரம்		} கொவ்வைக்கனிபோன்ற அத ரத்தை யுடையனுமான	மை அமர் வான்
கனி வாய்	} எம்பெருமானைச் சேவித்து		மங்கைமாள் முன்பு—தோழிமாள் முன்விடைபிலே
என் பெருமானை கண்டு		} உடம்போடே அணையவேண்டு ம்ப்பு. எனக்குண்டாயிருக்கிற என் காதலைத் தெரிவித்து	என் கை இருந்து
மேய் அமர்	} அடிசில்		நெய் அமர் இன்
காதல் சொல்லி		} பாலோடு	பாலோடு
	} நிச்சல் மேவீர்		நிச்சல் மேவீர்

* * * என்னுடைய ஆற்றுமையை எம்பெருமானுக்கு அறிவித்துவந்து, நானும் என் தோழிமாறும் கொண்டாட அத்தை அங்கீகரிக்க வேணுமென்று சில கிளிகளை நோக்கி வேண்டுகிறேன். தலைவி தான் செய்ய நினைத்திருக்கும் கைம்மாறுதன்னை முத்தற முன்னம் சொல்லிவிட்டுப் பிறகு அவை செய்யவேண்டிய காரியத்தைச் சொல்லியிருக்கையாலே பாக வத ஸக்காமே தனக்குப் பரமோத்தேச்யமென்னுமிடம் காட்டப்பட்டது. கீழ்ப்பாட்டிலே உபயவிபூதியையும் கொடுப்பதாகச் சொல்லியற்ற பிறகு இனிமேல் கொடுக்கக்கூடியது என்ன இருக்கிறது? என்று சிலர் சங்கிக்க நேரும். அதற்குப் பரிஹாரமாக நம்மின்னை யருளிச்செய்கிறபடி பாரீர்—“முதற்பாட்டில் அவன் பதம் கொடுத்தான்; அதுக்குமேலே யொருபதம் தேடிக்கொடுக்கிறான் இப்பாட்டில். அவன் பதமாகிறது உபயவிபூதியிறே. அதுக்கு மேலான பதமாகிறது அவனுலே விரும்பப்படும் தன்னைக் கொடுக்கை. தன்னைக் கொடுக்கு மிடத்திலும் பின்னை முன்னே யென்னுதே எல்லாருங் காணக் கைமேலேயிறே கொடுக்கப்படுகிறது.” (உ)

3306 ஓடிவந்தென்துழல்மேல் ஒளிமாமலகுதீரோ !*

கூடியவண்ணினங்காள் குருநாடேடையவர்கட்காய் *

ஆடியமானேந்தேர்ப்படை நீழெழச்சேற்றிரான் *

குடியதன்னதுவமுண்ட தூமதுவாய்கள்கோண்டே.

(ந.)

கூடிய வண்டு இனங்காள்	கூடிக்களித்திருக்கின்ற வண் டுத் திரள்களே!	தண் துளபம் உண்ட	குளிர்ந்த திருத்துழாயிலேயிருந் து மதுபானம் பண்ணின
குருநாடு உடைய ஐவர்கட்கு ஆய்	குருநாட்டிரத் தலைவர்களான பஞ்சபாண்டவர்களுக்காக	தூ மது வாய்கள் கொண்டு	தெளிந்த மதுவையுடைத்தான வாயையுடைமீர்களாய்க் கொண்டு
ஆடிய மா நெடு தேர்ப்படை	ஆடவில் சிறந்த குதிரைகளையு ம் பெரிய தேர்களையும் மற் றுமுள்ள சேனைகளையும்	ஓடி வந்து	விரைந்து வந்துசேர்ந்து
நீறு எழு சென்று பிரான்	பொடியாம்படி முடித்த எம்பெருமான்	என் குழல் மேல் ஒளி மா மலர்	என் கூந்தலிலுள்ள ஒளிபொருந்திய சிறந்த பூவிலே
ஓடிய	திருக்குழலில் அணிந்துகொண் டிருக்கிற	உருதீர்	உங்களுடைய உத்தராவைச் செ யல்களைச் செய்யுங்கள்.

* * * எம்பெருமான் பக்களிற்சென்று என் நிலைமையை அறிவித்து வந்து என் தலை

மேலே வர்த்தியுங்கொளென்று கில வண்டுகளைக் குறித்துச் சொல்லுகிறான். நீங்கள் தூறு
சென்றால் உங்களைத் தலைமேலே வைத்துக் கொண்டாடுவேனென்கை. கூடிய வண்ணினங்
காள்!—எம்பெருமான் பக்களிலே ஒருவரிருவராய்ச் சென்று தூது சொன்னால் அவன் செவி
கொடுத்துக் கேளான்; ஒரு கூட்டமாகச் சென்று சொல்லவேணும்: அதற்கு, இனிமேல்
கூட்டம் திரட்டவேண்டாமல் ஏற்கனவே திரண்டிருக்கின்றீர்களே, இது என்னுடைய பாக்
கம் என்கிறார் போலும்.

(ந.)

3307 தூமதுவாய்கள்கோண்டேவந்து என்முல்லைகள்மேல்தும்பிகாள் !*

பூமதுவுண்ணச்செல்லில் வினையேனைப்பொய்செய்தகண் *

மாமதுவார்தன்னதுழாய்முடி வானவர்கோனைக்கண்டு *

யாமிதுவோதக்கவாறு என்னவேண்டுங்கண்டிரங்கட்கே.

(சு)

முல்லைகள் மேல் என் தும்பிகாள்	முல்லைப்பூக்களிலே வாழ்கிற எனக்கு இனிய தும்பிகளே!	பொய் செய்து பண்ணி	க்குத்திரமான கலவையைப் பண்ணி
தூ மது வாய்கள் கொண்டு வந்து	தூய மதுவிலே படியவேண்டி ய வாயைக்கொண்டு வந்து	அகன்ற	பிரிந்துபோன
பூ மது உண்ண செல்லில்	அந்த முல்லைப்பூக்களில் மது வையுண்ணச் செல்ல நீனைத் தீர்களாகில், (அதற்காக நீங்கள் செய்யவே ண்டியதென்றுண்டு; அது என்னென்னில்)	மா மது வார் தண் துழாய் முடி	பெருவெள்ளமான மது ஒழுகு கின்ற குளிர்ந்த திருத்துழாய் மாலையொழுதுவிலைநின்றுள்ள வானவர்கோனை நிதியனாநிராதனை தெரிஸ் லேயித்து
வினையேனை	பிரிந்து வருந்தவேண்டிய பாவ த்தைப் பண்ணின என்னோடே	யாம் இதுவோ தக்க ஆறு என் ன வேண்டும்	'நாம் இப்படி மேன்மை கொ ண்டாடிப்பிரப்பதோ தகுதி?' என்று நீங்கள் சொல்ல வேண்டும்.

* * * என்னை நோவுபடுத்திப்போய் எட்டாநிலத்திலே ஒலக்கமிருக்கை தான் ஒரு

புமீதம் காம்பிரியமோவென்று கேளுங்கொளென்று நிருநாட்டிலே சில தும்பிகளைத் தூது விடு
கிறான். பூமதுவுண்ணச் செல்லில்—தும்பிகள் எங்கேனும் மதுவைத் தேடிப்பருகுவதற்கு
ஆசையோடே எங்கும் திரியும்; பரமபதநாடனுடைய நிருமுடியிலே மதுநிரம்பிய செவ்வித்
துழாய் மலர் மிகமிகவுள்ளதென்று தெரிந்துகொண்டு அங்கும் செல்லக் கூடுமென்றெண்ணிச்
சொல்லுகிற வார்த்தை இது. இப்பாட்டில் * வானவர் கோனைக்கண்டு * என்றதை உயிரா
கக்கொண்டு இது பரதவத்தில் விடுகிற தூது என்பர்.

(சு)

3308 நங்கட்கு யானுரைக்கேன்வம்மின் யான்வளர்த்தகிளிகாள்! *

வேங்கண்புள்ளுந் துவந்து வினையேனைநெஞ்சங்கவாந்த *

செங்கண்கருமுகிலைச் செய்யவாய்ச்செழுங்கற்பகத்தை *

எங்குச்சென்றுகிலும்கண்டு இதுவோதக்கவாறெனமினே. (ரு)

யான் வளர்த்த கிளிகாள்	நான் வளர்க்க வளர்த்த கிளிகளே!	செம் கண்	புண்டரீகாக்ஷணம்
வம்மின்	இப்படி வாருங்கள்	கரு முகிலை	காளமேகச்யமானம்
நங்கட்கு யான் உரைக்கேன்	உங்களுக்கு நான் ஒன்றுசொல் லுகின்றேன்;	செய்யவாய்	சிவந்த அதரத்தை வுடையவனும்
வெம் கண் புள்	வெவ்வித கண்ணையுடைய பெரிய திருவடிபைய	செழு கற்பகத்தை	வீலக்ஷண கல்பவருக்ஷம்போன் றவனுமான எம்பிரானே
ஊர்த்துவந்து	நடத்திக்கொண்டு என் பக்கவி லே வந்து	எங்கு ஆகிலும் சென்று கண்டு	எவ்விடத்திலாவது சென்று சேவித்து
வினையேனை நெ ஞ்சம் கவாந்த	பாவிபான் என்னுடைய உள்ள த்தைக் கொள்ளுகொண்ட	இதுவோ தக்க ஆறு எனமின்	இதுதானே தகுதியென்று சொ ல்லுங்கோள்.

*** இப்பாட்டில் “எங்குச்சென்றுகிலுங்கண்டு” என்றதை உயிராகக்கொண்டு இத்திருவாய்மொழி அந்தர்யாமியவத்திலும் தூதுகிடுகிறதாக கிர்வஹிப்பர்கள். இங்கே ஈட்டு ப்ரிஸூக்தி:—“* யம! தா ந வெடி என்றொளித்திருக்குமிடமெங்கும் புக்கு.” என்றும். (ரு)

3309 என்மின்னுநூல்மார்வன் என்கரும்பெருமானென்கண்ணன் *

தன்மன்னுள்கழல்மேல்தன்னதுழாய் தமக்கன்றிநல்கான் *

கண்மின்களென்றும்மையான் கற்பியாவைத்தமாற்றம்சொல்லி *

சென்மின்கள் தீவினையேன் வளர்த்த்சிறுபூவைகளே! (க)

தீ வினையேன் வளர்த்த	கொடிய பாவிபான் நான் வளர் க்க வளர்த்த	நமக்கு அன்றி நல்கான்	நமக்குத் தவிர வேறொருவர்க் கும் கொடுக்ககில்லான்;
சிறு பூவைகளே	சிறுபூவைப்பறவகைளே!	கண்மின்கள் என்று	‘நான் சொல்லிக்கொடுப்பதை அப்பயளியுங்கோள்’ என்று சொல்லி
என் மின்னு நூல் மார்வன்	மின்போலே விளங்குகின்ற யஜ் நோபவீதமணிந்ததிருமாற்பை எனக்கு அதுபவிப்பித்தவனும்	யான் உம்மை கற்பியா வைத்த	நான் உங்களுக்குக் கற்பித்து வைத்த
என் கரும் பெரு மான்	தன் திருமேனி நிறத்தை எனக் கு அதுபவிப்பித்த பெருமானும்	மாற்றம் சொல்லி-பாகரங்களைச்சொல்லிக்கொண்டு	
என் கண்ணன்	எனக்கு ஸர்வாத்மகா விதேய னுமான எம்பெருமான்	சென்மின்கள்	அப்பெருமானிடம் செல்லுங்கோள்.
தன் நீள் கழல் மேல் மன்னு தண் துழாய்	தனது நெடிய திருவடிகளின் மீது பொருந்தியுள்ள திருத் துழாயை		

*** சில பூவைகளைத் தூது விடுகிறான். பூவைகளை இவள் அழைக்கும்போதே அவை சிறிது பராமுகமாயிருந்தன; பாரத்பரணிடத்தில் நம்மை இவள் தூது போகச் சொல் லுவன்; அவன் நம் வார்த்தையைக் கவனிப்பானோ? இதெல்லாம் வீண் ப்ரயாஸந்தானே என்றிருந்தனவாகக் கொண்டு அவற்றைக்கு உத்தஸானம் பிறக்குமாறு உரைக்கின்றான். இப் பாட்டில் இரண்டாமடி உயிரானது. அவங்காரத்தாலும் வடிவழகாலும் ஸௌஸ்ப்யத்தாலும் என்னை யீடுபடுத்திக்கொண்டவன், தன்மன்னுள்கழல்மேல்தன்னதுழாய் நமக்கன்றி நல்கான்— * தோளினைமேலும் நன்மார்பின்மேலும் சுடர்முடிமேலும் தாளினைமேலும் புனைந்த தண் ணந்ததுழாயுடையம்மான் * என்னும்படி திருத்தோள் முதலான பல அவயவங்களில் அவர் திருத்ததுழாய் அணிந்துகொள்வார்; எதை ஆர்க்குக் கொடுத்தாலும் அடிமேல் புனையும்து அடி யார்களுக்கே யாகையாலே திருவடிகளில் சாத்தின திருத்ததுழாயை நமக்கன்றி மற்றை யோர்க்குத் தந்திடமாட்டார்; ஆகையாலே நீங்கள் சங்கையின்றிச் செல்லலாம் என்றவாறு.

கற்பியா—செய்யாவென்னும் வாய்பாட்டிற்குந்த கால வினை யெச்சம். கற்பித்து என்ற படி. தீவினையேன்வளர்த்த என்பதற்கு மர்மஸ்பர்சியான பொருளை நம்பிள்ளை வெளியிட்டருளுகிறார்,—“என்னுடைய பாபமிருந்தபடி பாருங்கோள்; அவனும் நானும் கூடலிருந்து உங்களைக் கொண்டாடுகையன்றிக்கே உங்களைக்கொண்டு காரியங் கொள்ளும்படியான பாபத்தைப் பண்ணினேன். வயிற்றில் பிறந்தாரையிடுவித்து அபிமதனை அழைத்துக்கொள்ளுகையோ பாபி புன்மையில்கையே.” (க)

3310 பூவைகள்போல்நிறத்தன் புண்டரீகங்கள்போலும்கண்ணன் *

யாவையும்யாவருமாய் நின்றமாயனென்னுழிப்பிரான் *

மாவைவல்வாய்பிளந்த மதுகுதற்கென்மாற்றம்சொல்லி *

பாவைகள்தீர்க்கிறீரே வினையாட்டியென்பாசறவே. (எ)

பாவைகள்	} எனது லீலோபகரணங்களான மரப்பாச்சிகளை!	மாவை வல்வாய் பிளந்த	} குதிரை வடிவுகொண்டு நலிய வந்த கேசியென்னு மசரனுடைய வலியவாயைக்கண்டு அவனை முடித்தவனுடான
பூவைகள் போல் நிறத்தன்	} பூவைப்பூவண்ணனும்	மதுகுதற்கு	} மதுஸூதநனுக்கு
புண்டரீகங்கள் போலும் கண்ணன்	} புண்டரீகாக்ஷனும்	என் மாற்றம் சொல்லி	} எனது தூதுரைகளைச் சொல்லி
யாவையும் யாவரும் ஆய்கின்ற	} ஸகல சேதநாசேதந ஸ்வருதியும்	வினையாட்டியேன் பாசறவு	} பாவிமான என்னுடைய லீறக் கேட்டை
மாயன்	} ஆச்சர்ய சக்தியுடனும்	தீர்க்கிறீரே	} தீர்க்க வல்லிகோளோ? (தீர்க்கவேணும் என்றபடி.)
என் ஆழி பிரான்	} கையுந்திருவாழியுமான அழகை எனக்குக்காட்டித்தந்த வதும்		

*** இப்பாட்டுக்கு விளி சுற்றடியிலேயுள்ளது; ‘பாவைகள்’ என்றது அண்மைவிளியாகையாலே பாவைகளால் என்றபடி. பாவையாவது மரப்பாச்சி; அறிகில்லாமைக்கு எல்லைல்லமான பாவைகளையும் பார்த்து இரக்கினான். பாமசேதநனை ஸர்வேச்சவரனோ உபேக்ஷித்துக் கைவாங்கி நின்றான்; சிறிது சைதன்யமுள்ள பக்ஷிகளோ பறந்து போவனவும் அந்நிய பரங்களுமாயிருந்தன; இனி அசேதனங்களைக்கொண்டு காரியம் பார்த்தாகையே உற்றதென்று நினைத்தான் போலும். “அசேதநமுக்கூட வெழுந்திருந்து காரியஞ் செய்ய வேண்டும்படி. காணும் இவளாவதை” என்பது சுட்டு ஸ்ரீஸூக்தி.

எம்பெருமான் உபேக்ஷித்திருந்தால் இவள் வாளா கிடக்கலாகாதோ என்று நாட்டார் சொல்லுவார்கள்; அந்தோ! அப்படி என்னுளிருக்கப் போகிறதில்லையே! அவனுடைய திருமேனி நிறமும் திருக்கண்ணமுகமும் மற்றுமுள்ள பரபாவமும் குணசேஷத்தங்களும் நினைக்க நினைக்க வாளா கிருக்க வொண்ணுமோ? என்கிறான். (எ)

3311 பாசறவெய்தியின்னே வினையேனையுழிகைவேன்? *

ஆசறுதுவிவேன்னைக்குருகே! அருள்செய்தோருளாள் *

மாசறுநீலச்சுட்டமுடி வானவர்கோனைக்கண்டு *

ஏசறும்நும்மையல்லால் மறுகோக்கிலுள்பேர்த்துமற்றே. (அ)

ஆச அறு துவி வென்னை குருகே வினையேன் பாசறவு எய்தி இன்னே	பழிப்பற்ற சிறகையுடைய பரிசுத்தமான குருகே! பாவியான நான் நிறமழிந்து இவ்வண்ணமாகவே	வினை உழி வைவேன்	} எத்தனைகாலம் நைத்துகிடப்பேன்!
		ஒரு நாள் அருள் செய்து	} ஒருநாள் கற்பை பண்ணி,

மாசு அறு நீலம் கடர் முடி	மாசற்ற நீலக்கடர் பொருந்திய மடிக்முடியையுடையன	எசு அறும் தும் மை அல்லால் பேர்த்து மற்று மறுநோக்கு இலன்	{ 'பழிப்பற்ற உம்மை யொழிய மின்ன வேறொரு கதியுடைய எல்லன்' (என்று சொல்லு.)
வானவர் கோனை கண்டு	{ தேவாதிதேவனைக் கண்டு		

* * * முன்னே கின்றதொரு குருகைத் துதுவிடுகிறான். உலகில் துக்கப் பட்டவர்கள் இஷ்ட ஜனங்களைக் கண்டவாறே துக்கம் மேலிடப்பெற்றுக் கதறியழுமாபோலே. குருகையென்று விரிப்பதற்கு முன்னமே தன் துக்கமேலீட்டை வெளியிடுகிறான் முதலடியில், பாசறவு எய்தி—பாச என்று பசுமையைச் சொல்லிற்கூய், அதன் அறவு—நிறவேறுபாடு என்க. பசுலை நிறங்கொண்டு என்றபடி. அதைப் பாசுரமிட்டுச் சொல்லமாட்டாமல் இன்னே என்று படியெடுத்துக் காட்டுகிறான். என்னுடைய வைவரணியமிருக்கும்படியை நீங்களே பார்த்துக் கொள்ளுங்கோ ளென்கிறான். எந்த விஷயத்தின்புட்டு இந்த நிறவேறுபாடு உண்டாயிற்றோ அந்த விஷயம் பேச்சுக்கு நிலமானாலன்றோ இதுவும் பேச்சுக்கு நிலமாவது.

“அருள் செய்து ஒருநாள்” என்கிற பாடமே நம்பிள்ளை முதலான ஆசாரியர்களின் காலத்தில் வழங்கிவந்தது. இப்பாடத்தில் இப்பாட்டுக்கு வினைமுற்று [கிரியாபதம்] இல்லை யாகிறது. ‘நீபோய்ச் சொல்லவேணும்’ என்கிற ப்ரார்த்தனை இருக்கவேணுமே; அது இப் பாட்டில் இல்லை; ஆனாலும் வருவித்துக் கொள்ளலாமென்று நம்பிள்ளை திருவுள்ளம் பற்றுகிறார். பன்னீராயிரவுரைகாராரான வாதிக்கேஸரி “அருள் செய்யொருநாள்” என்று பாடங் காட்டுகிறார்; “அருள் செய்து என்று பாடமானபோது ‘என்று சொல்’ என்று வாக்யசேஷ மாகக் கடவது” என்றும் எழுதியுள்ளார். ‘அருள் செய்து’ என்று வினையெச்சமான பாடமே ப்ரஸித்தம். சுற்றடியின் முதலிலுள்ள ‘எசுது’ என்பதை வினைமுற்றுகக் கொள்ளு கிற வழியையும் நம்பிள்ளை காட்டியருள்கிறார். ஏசு—துக்கப்படு என்றபடி. நான் படுகிற துக்கத்தை உன் வடிவிலே ஏறிட்டுக்கொண்டு காட்டு என்று தாற்பரியம். (அ)

3312 பேர்த்துமற்றோர்களைகண் வினையாட்டியென்காணொன்றிலேன் *

நீர்த்திரைமேலுலவி இரைதேரும்புதாவின்னங்கள்! *

கார்த்திரள்மாமுகில்போல் கண்ணன்விண்ணவர்கோனைக்கண்டு *

வார்த்தைகள்கோண்டருளியுரையீர் வைகல்வந்திருந்தே.

(க)

நீர் திரை மேல் உலவி	{ நீரலைகளின்மேலே உலவி	கார் திரள் மா முகில் போல்	{ கார் காலத்தில் திரண்ட மஹா மேகங்கள் போன்றவனான
இரை தேரும்	{ உணவுப்பொருள்களை ஆராய் கின்ற	கண்ணன் விண் னவர் கோலை கண்டு	{ கண்ணிரோண நேவாதி தேவனைக் கண்டு
புதா இனங்கள் வினையாட்டியே ன் நான்	{ பெருநாரைக்கூட்டங்களே! பாஷியான நான்	வார்த்தைகள் கொண்டு	{ அவன் கூறும் வார்த்தைகளைப் பெற்றுக்கொண்டு
பேர்த்து மற்று ஒர்களைகண் ஒன்று இலேன்	{ (உங்களையொழிய) வேறொரு தஞ்சமுடையே னல்லேன்; (எனக்காக நீங்கள் செய்யவே ண்டியது என்னவென்றால்)	அருளி வந்து இருந்து	{ என் பக்கலில் க்ருபைபண்ணி வந்திருந்து
		வைகல் உரையீர்	{ (இதுவே போதுபோக்காம்படி) நெடும்போது சொல்லிக் கொண்டிருங்கள்.

* * * புதா வென்பது நாரையிலேயே அவாந்தரஜாதிபேதம்; பெருநாரை யென்பர். அப்பறவைகளைப் பிரார்த்திக்கிறான். பயிர்கள் உலராகிற்க மேகங்கள் விணாகக் கடலிலே வர்ஷிக்குமா போலே, தன்னுடைய கடாசுமொழிய வேறொரு கதியின்றியே நான் தளர்ந்து உலர்ந்துகிடக்க; ஆனந்தமஹார்ணவத்திலே நிய நிகம்நாயிருக்கின்ற நிய ஸூரிகளுக்கே

தன்னை யநுபலிக்கக் கொடுத்துக்கொண்டு அங்கேயேயிருப்பது தகுதியோவென்று பூநீ வைகுண்டாதனிடத்தில் விண்ணப்பஞ் செய்து, பின்னை அவன் அருளிச் செய்யுமா கேட்டு வந்து அதை எனக்கு அநவரதம் சொல்லிக்கொண்டிருந்து என்னை ஆச்வஸிப்பிக்க வேணு மென்கிறான். (க)

3313 வந்திருந்தும்முடைய மணிக்சேவலும்நீருமெல்லாம் *
அத்தரமொன்றும்இனி அலர்மேலசையுமன்னங்காளி! *
என்திருமார்வற்கென்னை இன்னவாறிவள்காண்மினென்று *
மந்திரத்தோன்றுணர்த்தியுரையீர் மறுமாற்றங்களே. (இ)

வந்து இருந்து	{ (எற்கனவே என் கண்ணெதிரி ல்) வந்திருந்து	என் திருமார்	{ லக்ஷ்மீபதியான எம்பெருமா னுக்கு
உம்முடைய மணி	{ உங்களுடைய அழகிய சேவல் சேவலும் நீரு	என்னை	{ என்னைப்பற்றி ப்ரஸ்தாவித்து
ம் எல்லாம்	{ களும் (அவற்றுக்கு இனிய) நீங்களும் ஆக எல்லாம்	இவன் இன்ன	{ “இப்பராங்குசராயகி இவ்வண் ஆறு காண்மின் என்று
அத்தரம் ஒன்றும்	{ இடைபூறு இன்றி	மந்திரத்து	{ அவளும் அவனுமான தனி பிடித்திலே
அலர்மேல் அசை	{ பூக்களின் மீது உல்லாசமாக யும்	ஒன்று உணர்த்தி	{ ஒரு பேச்சு அறிவித்து
அன்னங்காள்	{ உலாவுகிற அன்னப்பறவைகளே!	மறு மாற்றங்கள்	{ அதற்கு அவன் சொல்லும் மறு மொழிகளை என்னிடத்தே வந்து சொல்லுங்கோள்.
		உறையீர்	

* * * மஹாகோஷ்டியிலே எழுந்தருளியிருக்கும் ஸமயத்தில் திருவுள்ளம் அங்யபர மாயிருக்குமாதலால் அப்போது சொல்லாதே, திருவோலக்கத்தில் நின்று மெழுந்து திவ்யபாந்த் புரத்திலே யெழுந்தருளினால் அங்கே பிராட்டியுடைய திவ்யஸந்திகாதனத்திலே திருவுள்ளத்திற் படும்படி. என் திரம் விண்ணப்பஞ்செய்து அவனுரைக்கும் மறுமாற்றங்கொண்டு என்னருகே வந்திருந்து சொல்லவேணுமென்று அன்னங்களைக் குறித்து வேண்டுகிறான். (இ)

3314 மாற்றங்களாய்க்கொண்டு மதுகுதபிராணடிமேல் *
நாற்றங்கொள்பூம்பொழில்குழ் குருகூர்ச்சடகோபன்சொன்ன *
தோற்றங்களாயிர்த்துள் இவையுமொருபத்தும்வல்லார் *
ஊற்றின்கண்நுண்மணல்போல் உருகாநிற்பாரீராயே. (கக)

நாற்றங்கொள் பூ	{ பரிமாபரசுரமான பூஞ்சோலை	தோற்றங்கள்	{ ஆஹிப்பாவரூபமான இந்த
பொழில்குழ் குரு	{ கள் குழந்த திருநகரிக்குத்	ஆயிரத்துள்	{ ஆயிரத்தினுள்
கூர் சடகோபன்	{ நிலைவரான ஆழ்வார்		{ இவை ஒரு பத்தும் வல்லார்!—
மாற்றங்கள்	{ சொற்களை ஆராய்ந்தெடுத்து	ஊற்றின் கண் துண்	{ ஊற்றிவிடத்தேயுள்ள துண்
ஆய்ந்து கொண்டு	{ எம்பெருமான் திருவடி விஷய	மணல்போல்	{ னிய மணல்போலே
மது குதபிரான்	{ மாக	நீர் ஆய் உருகாநிற	{ நீர்ப்பண்டமாக உருகப்
அடி மேல்	{ அருளிச்செய்த	பர்	{ பெறுவார்கள்.
சொன்ன			

* * * இத்திருவாய்மொழி கற்றார்க்குப் பயனுரைக்கும் பாசரமிது. இதில் லிலக்ஷணமானதொரு பலன் கூறப்படுகின்றது. “ஊற்றின்கண் நுண்மணல்போல் உருகாநிற்பார் கீராயே” என்பது இங்குக் காணும் பயனுரை. இதுவொரு பலனே வென்று சங்கிக்க வேண்டா; கல்நெஞ்சராயிராமே ஈரநெஞ்சினராயிருந்து உருகப்பெறுவதென்பது ஒரு லிலக்ஷணமான பலனன்றோ; ஆகவே இதுவும் பலசுந்தியேயாகும். (கக)

ஆரம்பத்து ஒன்பதாந் திருவாய்மொழி—நீராய் நிலனாய்.

உரையவதாரிகை:—இப்படி தாத்பரோஷணம் பண்ணியும் எம்பெருமான் வரக்காணுமையாலே அவனாத் தம்முடைய பெரிய ஆர்த்தியோடே கூடத் திருநாட்டிலே கேட்கும்படி கூப்பிட்டழைக்கிறார்.

3315

நீராய் நிலனாய்த் தீயாய்க்காலாய்நெவானாய் * சீரார்சுடர்களிரண்டாய்ச் சிவனாய்னனாய் *
கூராராழிவேனெச்சக்கேந்திச் கொடியேன்பால் வாராய் * ஒருநாள மண்ணும்விண்ணும்மகிழவே. ()

நீர் ஆய் நிலன் ஆய் } நீ ஆய் கால் ஆய் } நெடு வான் ஆய் }	பஞ்ச சூதன்வருடியும்	கூர் ஆர் -ஆழி வெண் சங்கு ஏந்தி	கூர்மை பொருந்திய திருவாழி யையும் வெள்ளிய திருச்சக் கையும் தைக்கையில் தரித் தெய்துகொண்டு
சீர் ஆர் கடர்கள் } இரண்டு ஆய் }	சந்திரனூரீயர்களாகிற சிற ந்ததேஜைபதார்த்தன்வருடியும்	மண்னும் விண் னும் மகிழ்	உபய விபூதியும் களிக்கும்படி
கிவன் ஆய் }	கிவனுக்கு அந்தர்யாமியும்	கொடியேன் பால் - பாவியெனான் என்பக்கவிலே ஒரு நாள்	ஒருநாளாகிலும் வந்தருளவெனும்.
அயன் ஆனய் }	பிரமனுக்கு அந்தர்யாமியுமா யிருக்கும் எம்பெருமானே !	வாராய்	

*** ப்ரஹ்மாத்மாவானுக்கு எப்பொருளும் எம்பெருமானுருவமாகவே தோன்றிய வாறுபோல, சிறந்த மா ஞானிகட்கு எதைக்கண்டாலும் பகவானாகவே தோற்றக்குறை யில்லை; ஆழ்வார்க்கும் அப்படியே தோற்றக் குறையில்லை: ஆகவே துதுஷிட்டழைக்க வேண்டிய ஆயாசம் எதற்காக? என்று சிலர் நினைக்கக்கூடும். எம்பெருமானும் இப்படியே நினைத்திருந்தானாகக் கொண்டு ஆழ்வார் இப்பாட்டில் தம் ருசியை விளங்க வெளியிடுகிறார்; பிரானே! நிலம் நீர் திகால் முதலான எப்பொருளுமாய் நீ நிற்கும்படியை நான் அறியாமையிலலை; “சங்கும் சக்கரமும் சிரித்த முகமும் தொங்கும் பதக்கங்களும்” என்றற்போலே அளாதாரண திவ்யமங்கள் விக்ரஹ வேஷத்தைக் கண்டு களிக்க ஆவல்கொண்டிருக்கும் மடியே னுக்கு ஐகதன்வருபனையிருக்கும்படி என்ன பயனளிக்கும்? நீர் நிலம் முதலானவையெல்லாம் உன் வடிவேயென்று அநுஸந்தித்துக்கொள்வதில் யாதொரு தடையுமில்லை; அப்படி அநுஸந்திப்பதனால் அவற்றில் உனது அளாதாரணத் திருமேனியைக்காண முடியுமோ? முடியாது; ஆகவே அளாதாரண லக்ஷணங்களோடே வந்து ஒருநாளாகிலும் காட்சி தந்தருளவேணும்; இதற்காகவே காண் நான் கதறுவது—என்கிறார்.

(க)

3316 மண்ணும்விண்ணும்மகிழ்க் குறளாய்வலங்காட்டி

மண்ணும்விண்ணும்கோண்ட மாயவம்மானே! *

நண்ணியுணைநான் கண்டுகந்துகூத்தாட *

நண்ணியொருநாள் ஞாலத்தூடேகடவாயே.

(2)

மண்ணும் விண்	} உபய விபூதியும் (அழகு கண்டு உகக்கும்படி	உணை நான் நண்ணி - உண்ணை நான் கிட்டி.	
னும் மகிழ்		கண்டு உகந்து	} கண்ணுரக்கண்டு மகிழ்ந்து பர கூத்து ஆட வசனம் நர்த்தனம் பண்ணும் படியாக
குறள் ஆய்	} வாமனமூர்த்தியாய் (மாவலியி டம் சென்று)	நண்ணி	
வலம் காட்டி		தன்னுடைய சக்தியைக்காட்டி.	ஒரு நாள்
மண்ணும் விண்	} மண்ணுலகத்தையும் விண்ணுல கத்தையும் அளந்துகொண்ட	ஒருநாள்	இங்கிலத்திலே கடையழகு
னும் கொண்ட		வாய்	காட்டியருளாய்.
மாயம் அம்மானே	அற்புதனான ஸ்வாமியே !		

* * * கீழ்ப்பாட்டில் “கொடியேன்பால் ஒருநாள் வாராய் என்றழைத்த ஆழ்வாரை நோக்கி எம்பெருமான் ஆழ்வீர்! நீர் அழைக்குமிடத்தே நாம் வந்து விட முடியுமோ? நாயிருக்குமிடத்தே உம்மையழைத்துக் காட்டுவதாகவன்றோ நாம் கருதியிருப்பது; அது ஒரு காலவிசேஷத்திலே யாகும்; இப்போது நம்மை நீர் கிர்ப்பந்தித்து பரக்ருதிமண்டலத்திலே நம்மைக் காண நிறைப்பது பயன்பெறுது காணும்” என்று திருவுள்ளமாக, அதற்கு ஆழ்வார் அருளிச் செய்கிறார். ‘பிரானே! இப்படியும் திருவுள்ளம் பற்றலாகுமோ? ஆலுர்பரக்ருதி யான மாவலிபோல்வார்க்கு, அவ்வடிவு தன்னையே இங்கே கொண்டு வந்து இதரவஸூதிய மாக்கிக் காட்டிற்றிலையோ? என்னளவில்தானே வஞ்சனை செய்வது?’ என்கிறார். (உ)

3317

ஞாலத்துடேநடந்துநின்றும் கிடந்திருந்தும் * சாலப்பலநாள் உகத்தோறுயிர்கள்காப்பானே! *
கோலத்திருமாமகளோடு உன்னைக்கடாதே * சாலப்பலநாள் அடியேன்னினும்தளர்வேனோ?(ந)

உகம் தோறு	ஒவ்வொரு யுகத்திலும்	கோலம் திரு மா	உன்னழகுக்கு ஏற்ற அழகு டையளான திருமாமகளுட னே (கூடியிருக்கிற)
ஞாலத்துடே	பூமியிலே அவதரித்து		
நடந்தும் நின்றும்	நடப்பது நிற்பது கிடப்பது	உன்னைக் கடா தே	உன்னைக்கிடபு யதுபவிக்கப் பெருமல்
கிடந்து இருந்தும்	இருப்பதான செயல்களைச் செய்து		
சால பல நாள்	பல்லாமிரமான்டளவும்	சால பல நாள்	(மேலுள்ள) மிகப்பல்கால மெல்லாம்
உயிர்கள் காப்பானே	பிரானிகளை ரக்ஷித்தருள்ப வனே!	இன்னும் அடி யேன் தளர்	உன்னுமவு பெற்று வைத்தும் அடியேன் இழந்து துடிப் பது தானோ?

* * * கிதையில் * பரித்ராணய ஸாதாநாம்.....ஸம்பவாமி யுகேயுகே * என்றதை நினைப்பூட்டி ‘ஸமயகிசேஷங்களிலே எத்தனையோ விதமாக அவதாரங்கள் செய்தருளி ஸாது பரித்ராணம் செய்யமுனக்கு எனக்காக ஒரு திருவவதாரம் செய்கைதான் அரிதோ வென்கிறார். ஞாலத்துடே நடந்தும்—புரீராமாவதாரத்திலே * ஸம்ஹவிக்ரந்த காமீநம் * என்றும் படியாகக் காட்டிலே நடையழகு காட்டினாய்; குருடர் முன்னே நடக்குமாபோலே யன்றோ ஆயிற்றது; நடையழகு காண விரும்பியிருக்குமென் முன்னே ஒருகால் நடந்தாலாகாதோ? என்பது உட்கருத்து. (ந)

3318 . தளர்த்தும்முறித்தும் சகடவசரநுடல்வேறு *
பிளந்துவியத் திருக்காலாண்டபெருமானே! *
கிளர்த்துபிரமன்சிவன் இத்திரன்விண்ணவர்குழ *
விளங்கவொருநாள் காணவாராய்விண்ணீதே. (ச)

சகடம் அசுரர்	} சகடாசுரனுடைய உடல் உடலானது	கிளர்ந்து குழி	} உன்ஹைத்தோடே வந்து குழித்து ஸேவிக்க
தளர்த்தும் முறித் தும்			
வேறு ஆ பிராந்து வீய	} சின்ன பின்னமாகி இருபிராவாகி உருமாய்ப்தொழி யும்படியாக	விளங்க	} அதனலே ஒரு விளக்கம் உன் டாகும்படியாக
திரு கால் ஆண்ட பெருமானே			
பிரமன் சிவன் இந்திரன் விண் ணவர்	} பிரமன் முதலான தேவர்க ளெல்லாம்	ஒரு நாள்	ஒரு நாளாகிலும்
		விண் மீது காண வாராய்	} ஆகாசத்தின்மேலே கண்ணுக் குத் தோற்ற எழுந்தருளாய்.

* * * * கோலத்திருமாமகனோடு உன்னைக் கூடுகைக்கு விரோதிகள் கனத்திருந்
தாலும் சகடாஸுரனை நீயே அநாயாஸமாக நிரலித்தாப்போலே அந்த விரோதிகளையும் நீயே
நிச்சேஷமாக நிரலித்தருளி எனக்குக் காட்சி தருவதற்கென்றே ஒருநாள் விண்மீதே யெழுந்
தருளவேணும்; அப்போது பிரமன் சிவனிடின் முதலான விண்ணவர்கள் உன்னைக் குழிந்து
வரவேணும் என்று அபேஷிக்கிறார். இப்பாசரத்தில் திருக்காலாண்ட பெருமானே! என்பது
உயிராயிருக்கும்; எம்பெருமானுடைய திருவடிகள் நமக்கு மாத்திரம் ரக்ஷகமன்று; அவன்
னக்கு நேரும் ஆபத்தையும் அவன் திருவடியே போக்கித் தருமென்கிறது. சகடவசுரன்
என்ன வேண்டுமிடத்து, அசுரர் என்று பன்மையாகச் சொன்னது ஒருவனே பலராகத்
தோற்றின் பயங்கரத்தாலே; பால்வழுவமைதி. (சு)

3319 விண்மீதிருப்பாய்மலைமேல்நிற்பாய் கடற்சோப்பாய்! *
மண்மீதுமூல்வாய் இவற்றளேங்கும்மறைந்துறைவாய்! *
எண்மீதியன்றபுறவண்டத்தாய் எனதாவ! *
உண்மீதாடி உருக்காட்டாதேயொளிப்பாயோ? (ரு)

விண் மீது இருப் பாய்	பரமபதத்தில் வீற்றிருப்பவனே!	எண் மீது இயன் ற புறம் அண்டத்தாய்	எண்ணிக்கைக்கு மேலே போகக்கடவதான [எண்ணிற்றந்த] பவிரண்டங்கொழுமுள னாவனே!, (நீ)
மலை மேல் நிற் பாய்	(அர்ச்சாருபியாய்) திருமலையிலே நிற்றுவவனே!	எனது ஆவியுள்	என்னுடைய நெஞ்சுக்குள்ளே
கடல் சேர்ப்பாய்	திருப்பாற்கடலிலே கண் வளர்த்தருளுவவனே!	மீதாடி	மிகவும் கடையாடி விட்டு
மண் மீது உழல்வாய்	(ராமக்ருஷ்ணாதி விபவருபத்தாலே அவதரித்து) பூமியின் மேல் ஸஞ்சரிப்பவனே!	உரு காட்டாதே	வடிவைக் கண்ணுக்குக்காட்டாமல்
இவற்றுள் எங் கும் மறைந்து உறைவாய்	இந்த ஐகத்தில் ஸகலபதார்த்தங்களிலும் அந்தர்யாமியாய் மறைந்து வந்திப்பவனே!	ஒளிப்பாயோ —	ஒளிக்கின்றாயே! இது தருதியோ?

* * * பரவ்யூறு விபவ அந்தர்யாமி அர்ச்சாவதாரமென்கிற ஐந்து பாகாரங்களைக் கொண்டு அடியார்களை உகப்பித்தருளாநின்ற நீ எனது நெஞ்சிலும் எழுந்தருளியிருந்து வைத்து என் கண்ணுக்குத் தோற்றமுதேயிருந்தால் தளரமாட்டேனே வென்கிறார். உருக்காட்டாதே யொளிப்பாயோ! குணனுபவத்தாலேயே தரிப்பார் சிவருண்டு; அவர்கள் கோஷ்டியிலே நான் சேர்ந்தவனல்லேன்; வடிவு காணப்பெற வேணுமென்கிற ஆசையுடையேனாதலால் என்னை வஞ்சிக்கலாமோ வென்கிறார். (ரு)

3320 பாயோரடிவைத்ததன்கீழ் பரவையிலமெல்லாம்
தாய் * ஓரடியால் எல்லாவலகும் தடவந்த
மாயோன! * உன்னைக்காண்பான் வருந்தியேனா னாம் *
தீயோடென்சேர்மெழுகாய் உலகில்திருவேனே. (க)

ஓர் அடி பாய் வைத்து	ஒரு திருவடியை பரப்பிவைத்து	மாயோன்	ஆச்சர்யசேஷத்தனே!
பரவை நிலம் எல்லாம்	கடல் சூழ்ந்த ஸகல பூமியும்	உன்னை காண்பான்	உன்னைக் காணவேண்டி வருந்தி
அதன் கீழ்	அந்தத் திருவடியின்கீழேயாம்	தீயோடு உடன்	நெருப்போடு சேர்ந்தமெழுகின்
தாய்	தாயியளந்து,	சேர் மெழுகு ஆய்	தன் மையை யுடையேனாய்
ஓர் அடியால்	மற்றொரு திருவடியாலே	உலகில்	இவ்வுலகத்தில்
உலகு எல்லாம்	மேலுலக மெல்லாவற்றையும்	எனை நாளும் திரி	எத்தனைநாளும் தட்டித்திரிவதே
தடவந்த	ஆச்சரியத்த	வேனே	யோ என்கதி?

* * * என்னை நீ தேடித்திரிந்த காலத்திலே உனக்கு நான் அகப்பட்டேன்லீ; உன்னை நான் தேடித்திரியுமிக்காலத்திலே எனக்கு நீ அகப்படுகிருயல்லீ என்கிறார் போது மாழ்வார். இப்போதைய தம்முடைய படிக்குத் தீயோடுடன் சேர் மெழுகை த்ருஷ்டாந்த மாகப்பேசுகிறார். அகிலிலே புக்குக் கரிந்து போகவும் பெருதே தூரத்திலிருந்து அழியா திருக்கவும் பெருதே உருகுவது வலிப்பதாகிறபடி. ஜீவிக்கவும் பெருதே முடியவும் பெருதே இப்படி யெத்தனை காலம் திரிவேனோ! என்றராயிற்று. (க)

3321

உலகில்திரியும்கருமகதியாய் உலகமாய் * உலகுக்கேயோருயிருமாளாய் புறவண்டத்து * அலகில்பொலிந்த திசைபத்தாயவருவேயோ * அலகில்பொலிந்த அறிவிலேனுக்கருளாயே. (எ)

உலகில் திரியும் } லோகத்தில் வியாபிக்கிற ஸா	திசை பத்து ஆய } பத்துத்திசைகளிலும் ஞானச்
கருமம் கதி ஆய } தன் கர்மவஞ்சியாயும்	தாலே வியாப்தராயிருக்கின்ற
உலகம் ஆய } அந்தக் கருமங்களை யனுஷ்டிப்	அருவேயோ } முக்தாத்மாக்களை வடிவாக
பவர்கள் ஸ்வருடியாயும்	வுடையவனே!
உலகுக்கே ஓர் } ஸர்வலோகங்களுக்கும் ஏகாத்	அலகு இல் பொ } எண்ணிக்கையில்லாதபடி வி
உயிரும் ஆனாய் } மாவாயும் நிற்பவனே!	லிந்த அறிவி } எங்குசென்ற அஃஞானத்தை
புறம் அண்டத்து } அண்டங்களுக்கு வெளிப்பட்ட	லேனுக்கு } யுடையேனை என்விஷயத்
புருப்பவர்களாய்	தில்
அலகு இல் பொ } எண்ணிக்கையில்லாதபடி	அருளாய் } க்ருபைபண்ணவேணும்.
லிந்த } விளங்குபவர்களாய்	

* * * பிரானே! எல்லாம் உன்னுடைய ஸங்கல்பாயத்தமாயிருக்க, எனக்கு அருள் செய்வதுதானே மிகை என்கிறார். உலகில் திரியும் கருமகதியாய் என்றது உலகத்தில் காண்கிற ஸாதநரூப கருமங்களெல்லாம் நீயிட்ட வழக்கு என்றபடி. இதன் கருத்தாவது—எந்த ஸாதனம் அனுஷ்டித்தாலும் பலன் தருவது நீயேயன்றே; அசேதநமான அவை பலனைக்கமாட்டாவே. பலனைப்பவன் நீயேயான பின்பு அருள்செய்யத் தட்டென்? என்பதாம். உலகமாய் என்றது அக்கருமங்களை அனுஷ்டிப்பவர்களும் நீயிட்ட வழக்கென்றபடி. அதாவது—சிலர் சில கருமங்களை யனுஷ்டிக்கிறார்களென்று நாம் காணுகின்றாலும் எம்பெருமான் கொடுத்த காரணகேரபங்களைக்கொண்டும் எம்பெருமான் கொடுத்த இசைவைக் கொண்டுமே அனுஷ்டிக்கின்றார்களாதலால் அனுஷ்டிப்பவர்களும் எம்பெருமானிட்ட வழக்கென்கிறது.

உலகுக்கே ஒருயிருமாளாய்—ஒரு சரீரத்தை ஒரு ஆத்மா அதிஷ்டித்துக்கொண்டு அபிமானித்திருந்து நோக்குமா போலே, ஒன்றொழியாத ஸகல பதார்த்தங்களுக்கும் எம்பெருமா னெருவனே ஆத்மாவாயிருந்து நோக்குபவனென்றபடி. உடலான வென்னை நோக்க வேண்டு வது உயிரானவுனக்குக் கடமையன்றே வென்று காட்டினபடி. புறவண்டத்து அலகிற் பொலிந்த திசைபத்தாய வருவேயோ—அண்டத்துக்கு வெளியேயிருப்பாராய், எண்ணிந்தவர்களாய், ஞானத்தாலே எங்கும் வியாபித்திருப்பவர்களாய், ஸுபித்ரவ்யம்போலே கண்ணுக்கு விஷயமன்றிக்கே அருபியாயிருக்கிற ஆத்மாக்களுக்கு நிர்வாஹகனாவனே! என்றபடி. முக்தாத்மாக்களுக்கும் க்டவனே! என்கை. அலகிற்பொலிந்த அறிவிலேனுக்கு—அலகில் லாமையாவது எண்ணிக்கையில்லாமை; இதற்கு அறிவில்லாமையிலே அந்வயம். எண்ணிற் அறிவு கேட்டையுடையேன் என்றபடி. ‘அறிவிலேன்’ என்று மூலத்திலுள்ளதேயன்றி ‘அறிவில்லாமை’ என்கிற சொல் இல்லையே; ஆகவே அந்வயிப்பது எப்படி? என்று சங்கிக்க நேரும். சொல்வடிவில் இல்லையானாலும், பொருள்வடிவில் உண்டு; அறிவிலேன் என்பதற்கு அறிவில்லாமையையுடையேன் என்று பொருளாகையாலே அதில் ஏகதேசமான அறிவில் லாமையிலே ‘அலகில்’ என்பது அந்வயிப்பதாகக் கொள்க. (எ)

3322 அறிவிலேனுக்கருளாய் அறிவாருயிரானாய் *
 வேறிகொள்சோதிமூர்த்தி அடியென்னெமோலே! *
 கிறிசெய்தென்னைப்பறத்திட்டு இன்னம் கெடுப்பாயோ *
 பிறிதோன்றறியாவடியென் ஆவிதிகைக்கவே. (அ)

அறிவார் உயிர் } ஞானிகளை ஆத்மாவாக வுடை ஆயுய் } யவனே!	சுறிது ஒன்று அ } வேறொரு புகலறியாத அடியே றியா அடியென் } னுடைய நெஞ்சு கலக்கும் ஆவி திகைக்க } படியாக
வெறிகொள் } ஸாகந்தமயமாய் தேஜோமய சோதி மூர்த்தி } மாமிருந்துள்ள நிவ்யமங்கள் அடியென் கெடு } அடியேனிடத்தில் அளவுகடந்த மாலே } விபாமோஹமுடையவனே!	கிறி செய்து } ஏதோ குதுபண்ணி என்னை புறத்து } என்னைப்புறம்புண்டான பற் இட்டு } றுக்களிலே அகப்படுத்தி
அறிவு இலேனுக் } அறிவிலிபான என் விஷயத்தி கு அருளாய் } லே அருள் செய்ய வேணும்;	இன்னம் கெடுப் } இன்னமும் கெடுக்க நினைக்கி பாயோ } ருபோ!

*** கீழ்ப்பாட்டில் “அறிவிலேனுக்கருளாயே” என்றவாறே எம்பெருமான் அருள் செய்து கொண்டு வந்து நிற்கவேணுமே; அப்படி நிற்கக்கண்டிலர் ஆழ்வார்; பிரானே! உன் திருவடிகளல்லது மற்றொரு உபாயமும் உபேயமுமில்லை யென்று கொண்டிருக்கிற இந்த அத்வவஸாயமுங்கூடக் கலங்கும்படி உன்னைக்காட்டாதே என்னை வஞ்சித்து சப்தாதி விஷயங்களைக்காட்டி என்னை இன்னமுங்கெடுக்கவோ பார்த்தருளிற்று? என்கிறார். அறிவாருயிரானாய்—இதற்கு இரண்டுபடியாக நிர்வஹிப்பர்; ஞானிகளுக்கு உயிரானவனே! என்னுதல், ஞானிகளை உயிராகவுடையவனே! என்னுதல். ஆசார்யஹருதயத்தில் “என்ன துன்னதாவியிலே அம்வாராத்மாவென்று அவன் மதம் தோன்றும்” என்றருளிச்செய்தபடி ஞானிகளை உயிராகவுடையவனே யென்கிற நிர்வாஹமே முக்கியமாகும், அவன்தானே கீதையில் ஜ்ஞானீது ஆத்மைவமே மதம் என்றருளிச்செய்து வைக்கையாலே “ஜ்ஞானியானவன் எனக்கு உயிராகவே என்னுடைய மதம்” என்று அவனது திருவுள்ளத்திற்குச் சேர்ந்த பொருள் இதுவே. (அ)

3323

ஆவிதிகைக்க ஐவர்குமைக்கும்சிற்திற்பம் * பாலியேனைப் பலனிகாட்டிப்படுப்பாயோ? *
 தாலிவையம்கொண்ட தடந்தாமரைகட்கே * கூவிக்கொள்ளும்காலம் இன்னம்குறுகாதோ? (க)

ஆவி திகைக்க } நெஞ்சு கலங்கும்படியாக	வையம் தாவி } பூமி முழுவதையும் அளந்து
ஐவர் குமைக்கும் } பஞ்சேந்திரியங்களும் பிடிக்கும் படியான	கொண்ட } ஸ்வாதினமாகிக்கொண்ட
சிற்திற்பம் பல } அம்பலாரங்களான விஷயங் கள் பலவற்றை	தட தாமரை } பெரிய திருவடிக் தாமரைகள் கட்கே } லே நான் அந்வசிக்கும்படி
பாலியேனை நீ } பாலியேன் கண்ணிலே நீ	கூவிக்கொள்ளும் } என்னை யடைத்துக் கொள்ளு காலம்
காட்டி } காண்டித்து	இன்னம் குறுகா } இன்னமும் ஸமீபத்தாக தோ } ஆகக்கூடாதோ?
படுப்பாயோ } முடிக்க நினைக்கிறாயோ?	

*** விஷயங்களும் இந்திரியங்களும் நடையாடுகிற நிலத்திலே வைத்து என்னை முடிக்கப் பார்த்தது போதும் பிரானே! கடுக உன் திருவடிகளிலே யழைத்துக் கொள்ளலாகாதோ வென்கிறார். இப்பாட்டுக்கு ஈட்டின் அவதாரிகை காண்மின்;—“உம்மை இங்குக் கெடுத்ததென்? என்ன; கண்டகாட்சியிலே இழுத்துக்கொள்ளக் கடவதான விஷயங்கள் ப. மாறுகிற விடத்தே வைத்தாயாகில் இனிக்கெடுக்கையென்று ஒன்றுண்டோ வென்கிறார் என்னையிங்கே வைத்தபோதே குழியைக்கல்லி மண்ணைபிட்டு அழுக்கப் பார்த்தாயன்றோ வென்கிறார்.” தாமரைபோன்ற திருவடிகட்கே என்ன வேண்டிமிடத்து ‘தாமரைகட்கே’ என்றது உவமையாகுபெயர். (க)

3324 குறுகாரீளா இறுதிக்கடாவேனெழுதி *

சிறுகாபெருகா அளவிலன்பம்சேர்ந்தாலும் *

மறுகாலின்றிமாயோன்! உனக்கேயாளாகும் *

சிறுகாலத்தையுறுமோ? அந்தோதேவியே.

(10)

மாயோன்	ஆச்சரியமானவனே!	தெரியில்	நிரூபித்துப்பார்க்கில்
குறுகா ரீளா	ஸ்வரூபத்தில் ஸங்கோச	மறுகால் இன்றி	யின்னையொருகாலும் இல்லாத
இறுதி கூடா	விகாஸமில்லாமலும்		படியாக [மிகவும் அற்பகால
என ஊழி	முடிவுமில்லாமலும்		மாக]
சிறுகா பெருகா	எக்காலத்திலும்	உனக்கே ஆள்	உனக்கே அடிநாப்படும்படி
அளவு இல்	சூய வ்ருத்திகளில்லாமலும்	ஆளும் சிறு	யான ஸ்வல்பகாலத்தை
இன்பம்	பரிச்சேதமற்றதாய் மிகுக்கிற	காலத்தை	
சேர்ந்தாலும்	கைவல்யநுபவஸுகமானது	உறுமோ	ஒந்திருக்குமோ?
	வந்து கூடினாலும்	அந்தோ	ஐயோ!

*** கீழ்ப்பாட்டில் சிற்றின்பங்களை வெறுத்த ஆழ்வாரை நோக்கி எம்பெருமான் 'ஆழ்வீர்! விஷயஸுகம் அல்பமாய் அஸ்திரமாயிருக்குமென்று வெறுத்தீராகில் அல்பமாய் ஸ்திரமாயிருக்குமதான கைவல்ய மோகூ ஸுகத்தைக் கொள்ளுகிறீரா?' என்று கேட்க, அதற்கு உத்தரமருளிச் செய்கிறார் பாட்டில். கைவல்ய மோகூம் ஆத்மாவுள்ளதனையும் அருபவர்க்குமதாயிருந்தாலும் உன்னுடைய கைங்கர்ய ஸுகம் அடுத்தகூணத்திலின்றிக்கே ஒருகூணமே யாவதானாலும் இத்தகை கைவிட்டு அத்தைப் பற்றுக்கை உறும் என்றிருப் பாரோ அறிவுடையார்? சிற்றின்பம் அல்பமும் அஸ்திரமாயிருக்குமென்று அதிநுடைய தோஷத்தை அடியேன் எடுத்துரைத்தது அதன் ஸ்வரூபத்தைச் சொன்னபடியே யொழிய வேண்டாமெக்கு ஹேதுவாகச் சொன்னபடியன்று. உன் கைங்கர்யமாயிருக்குமது எதுவோ அதுவே எனக்கு வேண்டுவது; அங்ஙனல்லாதது எனக்கு வேண்டாதது. உன் கைங்கர்ய மானது அல்பமும் அஸ்திரமுமாக இருந்தாலுங்கூட உன் கைங்கர்யமென்கிற காரணத்தினால் இதுவே பெனக்கு வேண்டுவது என்கிறார்.

(11)

3325 தெரிதல்நீனைதல் எண்ணலாகத்திருமாலுக்கு *

உரியதொண்டர்தொண்டர் தொண்டன்சடகோபன் *

தேரியச்சொன்ன ஓராயிரத்துளிப்பத்தும் *

உரியதொண்டராக்கும் உலகமுண்டாற்கே.

(கக)

தெரிதல் நீனைதல்	சாஸ்திரஜ்ஞானத்தாலும் மன	தெரிய சொன்ன	விசதமாக அருளிச்செய்த
எண்ணல் ஆகா	னத்தாலும் த்யானத்தாலும்	ஓர் ஆயிரத்துள்	விலகூணமான ஆயிரத்துள்ளே
	பரிச்சேதிக்க முடியாத		
திரு மாலுக்கு	பூதமங்கராயணனுக்கு	இ பத்தும்	இந்தத் திருவாய்மொழி (தன்
உரிய	அகந்யார்ஹ சேஷ பூதர்களான		னைக்கற்குடவர்களை)
தொண்டர் தொ	பக்த பக்தர்களுக்கு	உலகம் உண்	உலக முண்டவனுன எம்பெரு
ண்டர்		டாற்கு	மான் விஷயத்திலே
தொண்டன்	பக்தரான	உரிய தொண்டர்	அகந்யார்ஹ சேஷ பூதராக்கும்,
சடகோபன்	நம்மாழ்வார்	ஆக்கும்	

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

ஸ்ரீ:

ஆறும்பத்து பத்தாந் திருவாய்மொழி—உலகமுண்ட பெருவாயா.

உரையவதாரிகை:—கீழ்த் திருவாய்மொழியில் அபரிமிதமான ஆர்த்தியோடே பரம பதத்தளவும் கேட்கும்படி கூப்பிட்டார். அங்ஙனே கூப்பிடச் செய்தேயும் எம்பெருமான் வந்து முகம் காட்டாமையாலே மிகவும் தளர்ந்து நோவுபட்ட ஆழ்வார், அப்பெருமான் ஸ்ரீ வைகுண்டத்திலிருந்து நிலவுலகத்தே வந்து ராமக்ருஷ்ணதீபவதாரங்கள் பண்ணி அக்காலத் திலே பிறந்தார்க்கும் இழக்கவேண்டாமல் திருவேங்கடமலையிலே நித்ய ஸூரிகளோடு நித்ய ஸம்ஸாரிகளோடு திரியக்குக்களோடு வாசியற எல்லாரும் வந்து ஒருமிடறாக ஆச்ரயிக்கலாம் படி நித்ய ஸந்திதி பண்ணியிருக்கிறபடியை யநுஸந்தித்து அத்திருவேங்கடமுடையான் திரு வடிகளிலே பெரிய பிராட்டியார் முன்னிலையாகத் தம்முடைய அந்நயகதித்வத்தை விண்ணப் பஞ் செய்து சரணம் புகுகிறார்—இத்திருவாய்மொழியில்.

ஒன்பது பாட்டாலும் சரண்யன்படி சொல்லி, பத்தாம் பாட்டிலே சரணம் புகுகிறார்.

3326 உலகமுண்டபெருவாயா! உலப்பில்கீர்த்தியம்மானே! *

நிலவும்சடர்குழொளிமூர்த்தி நெடியாயடியேனருயிரே! *

திலதமுலகுக்காய்நின்ற திருவேங்கடத்தெம்பெருமானே! *

குலதோல்லடியேனுனபாதம் கூடோறுகூறியே.

(க)

உலகம் உண்ட பெரு வாயா	{ (பிரளய காலத்தில்) உலகங்க ளைபெல்லாம் அமுது செய்த பெருவாயையுடையவனே!	உலகுக்கு திலதம் ஆய் நின்ற திரு வேங்கடத்து	உலகுக்கெல்லாம் தில க ம் போன்றதான் திருமலையிலே விளங்குகின்ற
உலப்பு இல் கீர்த் தி அம்மானே	{ முடிவில்லாத புகழையுடைய பெருமானே!	எம் பெருமானே	அஸ்மத்ஸ்வாமியே!
நிலவும் சடர் குழ் ஒளி மூர்த்தி	{ அப்ராக்குத தேஜோமயமான திய்ய விக்ரமத்தைபுடைய வனே!	குலம் தொல் அடி யேன்	குலபரம்பரையாக உன க் கு அடிமைப் பட்டிருப்பவனான அடியேன்
நெடியாய் அடியேன் ஆர் உமிரே	{ மிகப் பெரியோனே! அடியேனுக்கும் பரிபூர்ண பராணமூதனே!	உன பாதம் கூறும் ஆறு கூறும்	உனது திருவடிகளை வந்து சேறும்படியை அருளிச்செய்யவேணும்.

*** ஸகல: ஜகத்தையும் ரக்ஷிக்குமியல்வை யுடையையாய்க் கொண்டு திருமலையிலே நித்யஸந்திதி பண்ணியிருக்கிறவுள்ளை நான் கிட்டியநுபவிக்கும் விரகு அருளிச்செய்ய வேனுமென்கிறார். உன்னுடைய திருவடிகளை நான் கிட்டப்பெருமல் கிலேசிப்பது பிரளயா பத்தோடொக்கும்; இந்த ஆபத்தை நீ போக்கினால்லது பிரளயாபத்தைப் போக்கினாயென்கிற புகழ் உனக்கு நிலைநிற்கமாட்டா தென்கிற கருத்துப்பட 'உலகமுண்ட பெருவாயா' என்கிறார். ஆபத்து நேர்ந்தகாலத்தில் தளராதபடி ரக்ஷிக்கைக்காகவன்றோ நீ உலகமுண்டது; அந்த ஆபதரக்ஷிதவம் மெய்யானால் என்னையும் ஆபத்தில் கின்று மெடுத்தருளித் திருவடிகளில் சேர்த்துக்கொள்ள வேண்டாவோவென்றவாறு.

(க)

3327 கூறும்நீரூய்நிலனாகிக் கோவேல்லசுரர்குலமெல்லாம் *

சீருவெந்நியும்திருநேயிலவலவா தேய்வக்கோமானே! *

சேரூர்சுனைத்தாமரைசேந்தீமலரும் திருவேங்கடத்தானே! *

ஆறுவன்பிலடியேன் உன்னடிசேர்வண்ணமருளாயே.

(உ)

கொடு வல் அசுரர் } மிக்க கொடிய அசுரர்களின் குலம் எல்லாம் } கூட்டமெல்லாம்	தாமரை	செந்தாமரை மலர்கள்
கூறு ஆய் } பலபல கண்டக்களாதி நீறு ஆய் } சாம்பலாகி	செம் தீ மன்றம்	சிவந்த தீப்போன்ற கிறத்தை யுடைத்தாய்க் கொண்டு மலரும்படியுள்ள
நிலன் ஆகி } திரைப்பட்டிருக்கச் செய்தேபும் சீறு } தன்னையும் சிறி	திருவேங்கடத் தானே	திருமலையிலே எழுந்தருளி மிறுப்பவனே!
எரியும் } ஜ்வலியா நிற்கிற	ஆறு அன்பின்	அளவுபடாத அன்பையுடையே
திரு நேமி வலவா } திருவாழியாழ்வாணை வலவருகி லே ஏந்தியிருப்பவனே !	அடியேன்	னா நான்
தெய்வம் கோமானே - நித்யனாகிராதனே!	உன் அடிசேர்	உன் திருவடிகளைச் சேரும்படி
சேறு ஆர் சனை } சேறு நிரம்பிய சனைகளிலே	அருளாய்	அருள்புரியவேணும்.

*** விரோதிகளையெல்லாம் கிழங்கெடுக்கவல்ல திவ்யாயுதத்தினால் ஓளி பெற்றிருக்கிற நீ எனது விரோதிகளையும் போக்கி, நான் உன் திருவடிகளைச் சேரும்படி க்ருபைபண்ண வேணுமென்கிறார். “கொடுவல்லசுரர் குலமெல்லாம் கூறும் நீராய் நிலனாகி” என்று அந்நவீபப் பது. சத்ருக்களை முதலில் இருதுண்டமாக்கிப் பிறகு நீரூக்கிப் பின்பு அதுவுக்கான வெரண் ணைபடி வெறுந்தரையாக்குமென்று திருவாழியாழ்வானுடைய விக்கிரமம் சொல்லுகிறது. மூலத்தில் ஆகி என்றிருந்தாலும் ‘ஆக’ என்று எச்சத்திரிபாகக் கொள்ளலாம். கூறும் நீராய் நிலனும்படியாக வென்றபடி. ‘ஆக்கி’ என்று பிறவினையாகவுக் கொள்ளலாம். ‘சீறு’ என்பது செய்யாவென்னும் வாய்பாட்டிற்குந்தகால வினையெச்சம்; சீறியென்றபடி. வலவா—வல்லவன் என்ற சொல் வலவன் என்று தொகுத்தலாய் விளியுருபு ஏற்றதாகக் கொண்டால் ‘திருவாழியை அடக்கியான வல்லவனே!’ என்று பொருளாம்.

ஆறுவண்டியேன்—ஆழ்வார்க்கு . இதுவொரு நிரூபகமான திருநாமம் போலும். “ஆராதகாதல் குருகூர்ச்சடகோபன்”, என்றப்போலே ஆறுதவண்பையே நிரூபகமாகவுடைய அடியேன் என்கிறார். கீழ் மூன்றாமடியில் சுணைகளைப்பற்றிப் ப்ரஸ்தாவம் செய்தானே; அந்தச் சுணைகளில் நீர்வற்றினாலும், வற்றும், தம்முடைய அன்பு வற்றுகென்கிறார் போலும். இப்படிப் பட்ட அடியேன் உன் திருவடிகளிலே சேர்ந்து அடிமை செய்யும்படி என் பக்கலிலே க்ருபை பண்ணியருளவேணும்; நீ திருமலையிலே நிற்கிறநிலைக்குப் பயன்பெறவேணும்; எனது அன்புக்கு இரையிடவேணும் என்கிறாராயிற்று. (உ)

3328 வண்ணமருள்கொள்ளிமேகவண்ண மாயவம்மானே! *
எண்ணம்புருத்துதித்திக்குமமுதே இமையோரதிபதியே! *
தேண்ணலருவிமணிபோன்முத்திலைக்கும் திருவேங்கடத்தானே! *
அண்ணலேயுன்னடிசேர அடியேற்காவாவென்னையே. (ங)

வண்ணம் அருள் } அருளே வடிவெடுத்த வண்ண கொள் மாய்	தென் கல் அருவி	தெளித்தழகிய அருவிகள்
அணி மேகம் } அழகிய மேகம்போன்ற நிறத் வண்ண } தையுடையவனே!	மணி பொன் முத்து	மணிகளையும் பொன்னையும் முத்துக்களையும்
மாயம் அம்மா னே	அலைக்கும்	கொழிக்குமிடமான
எண்ணம் புருத்து தித்திக்கும் அமுதே	திருவேங்கடத் தானே	திருமலையிலே விளங்கு பவனே!
இமையோர் அதி பதியே	அண்ணலே	ஸ்வாமியே!
	உன் அடிசேர	உன் திருவடிகளில் வந்து சேரும்படி
	அடியேற்கு	அடியேன் விஷயத்திலே
	ஆ ஆ என்னாய்-ஐயோ	வென்றிரங்கியருள வேணும்.

* * * கீழ்ப்பாட்டில் ‘உன்னடிசேர் வண்ணமருளாய்’ என்ற ஆழ்வாரை நோக்கி எம்பெருமான் ‘ஆழ்வீர்! நீர் கேட்டபோதே நாம் அருளமுடியுமோ? அதற்கு ஸமயமில்லை யோ?’ என்ன; இதர விஷயங்களில் போகாதபடியான ஜ்ஞான வாபத்தைப் பண்ணித்தந்த வுனக்குப் ப்ராப்தி பண்ணித் தருகை அரிய பெரிய காரியமோ வென்கிறார். வண்ணமருள் கொள் அணிமேகவண்ணு!—அருள் வண்ணங்கொள் அணிமேகவண்ணு என்று அந்நயிக்கலாம். அருள் வண்ணங்கொள்—அருள் தானே வடிவெடுத்த என்றபடி. அருளே திருவேங்கட முடையானாக மூர்த்திகரித்த தென்றவாறு. அருள் என்மால் ‘மருள்’ என்றும் சொல் பிரிக் கலாம். வண்ணம்—வடிவானது, மருள்கொள்—கண்டார் நெஞ்சை இருள்ப் பண்ணக் கடவதாயிருக்கிற என்றபடி. மாயவம்மானே!—வெறும் வடிவழகு மாத்திரமேயல்லாமல் ஆச்சரியமான குண சேஷ்டிதங்களாலும் பெரியனாவனே!.

(ந)

3329 ஆவாவென்னுதுலகத்தையலைக்கும் அசுரர்வாணன்மேல் *
தீவாய்வாளிமண்டிபொழிந்தசிலையா திருமாமகன்கேள்வா
தேவா! * சுரர்கள்முனிக்கணங்கள்விரும்பும் திருவேங்கடத்தானே! *
பூவார்தழல்களருவியேன் பொருத்துமாறுபுணராயே.

(ச)

ஆ. ஆ. என்னது	இரக்கமில்லாமல்	தேவா	தேவனே!
உலகத்தை அலை	உலகத்தவர்களை ஹிம்னிப்பவா	சுரர்கள் முனி	தேவர்களும் முனி வ ர் க ளு ம்
க்கும்	களான	கணங்கள்	திரள் திரளாக ஆதரிக்கும்
அசுரர்	ஆஸூரப்ரக்திகளினுடைய	விரும்பும்	படியான
வாழ்நான் மேல்	ஆயுளை முடிப்பதற்காக	திரு வேங்கடத்	திருமலையில் எழுந்தருளியிருப்
தீவாய் வாளி	நெருப்பை உமிழ்கிற அம்பு	தானே	பவனே!
மழை பொழிந்த	களை	பூ ஆர் கழல்கள்	(உனது) புஷ்பங்கள் நிறைந்த
சிலையா	மழைபோலே வர்ஷித்தசார்ங்க	அரு வினையேன்	திருவடிகளை
திரு மா மகன்	விஷ்ணுபுடையவனே!	பொருத்தும் ஆறு	மஹாபாடியான நான்
கேள்வா	திருமகள் கொழுகனே!	கிடும்படி	கிடும்படி
		புணராய்	கற்பித்தருளவேணும்.

* * * பிரானே! உன்னைப் பெறுகைக்கு உடலாக நீ சாஸ்த்ரங்களில் காட்டிக் கொடுத்த ஸாதனங்களொன்றும் எனக்கு உபயோகப்படவில்லை; ஆனபின்பு எனக்கென்று தனியேயொரு ஸாதனம் கண்டு தாவேனுமென்கிறார்.

பிரமன் சிவனீர்திரன் முதலான தேவர்களும் ஸகை ஸகந்தநாதி மஹர்ஷிகளும் இதுவே நமக்குப் ப்ராப்யஸ்தானமென்று விரும்பி யிறைஞ்சியேத்துமிடமான திருமலைக்கு இறைவனே! கிட்டியதுபவிக்கப்பெறாத பாபத்தைப்பண்ணின நான் உன்னுடைய பூவார்தழல்களைப் பொருத்தும்படியான ஒரு உபாயத்தைக் கல்பித்தருளவேனுமென்றாயிற்று. பூ ஆர் கழல்—புஷ்பங்கள் கிரம்பிய திருவடி; அல்லது பூப்போன்ற திருவடி. திருவேங்கடமுடையானுடைய திருவடிக்குப் பூவார்தழல்களென்றும், அழகிய மணவானுடைய திருவடிக்குத் திருப் பொலிந்த சேவடியென்றும், தேவப்பெருமானுடைய திருவடிக்குத் துயரறுசுடரடி யென்றும் ஸம்பிரதாயத் திருநாமமென வழங்குவர் பெரியோர்.

(சு)

3330 புணரானின்றமரமேழ் அன்றைய்தவோருவிலவலவாவோ! *
புணரேய்நின்றமரமிரண்டின் நடுவேபோனமுதல்வாவோ! *
திணரார்மேகமெனக்களிறுசேரும் திருவேங்கடத்தானே! *
திணரார்சார்ங்கத்துணபாதம் சேர்வதடியேனெக்கானே!

(ரு)

அன்று	ராமாவதாரத்திலே	திணர் ஆர் மேகம்	திண்மை மிக்க மேகங்களென்
புணரா நின்ற	ஒன்றோடொன்று மிணைந்திரு	என	னும்படி
மரம் ஏழ்	ந்த ஸப்த ஸால்வருகூங்களை	களிறு சேரும்	யானைகள் சேருமிடமான
எய்த	துணைபடுத்தின	திருவேங்கடத்தா	திருமலையிலெழும்புந்தருளி யிருப்
ஒரு வில் வலவா ஒ	து தனிவீரனே !	னே	பவனே !
புணர் ஏய் நின்ற	சேர்த்தி பொருந்தி நின்ற இரட்	திணர் ஆர் சார்ங்	திண்மைமிக்க ஸ்ரீசார்ங்க வில்
மரம் இரண்டி	டை மருத மரங்களிடை	கத்து	லையுடைய
ன் னடுவே	யே	உன பாதம்	உனது திருவடிக்களை
போன	தவழ்ந்து சென்ற	அடியேன் சேர்	அடியேன் அணுகப் பெறுவது
முதல்வா ஒ	ஒ மூலபுருஷனே !	வது எந்நான்	என்றைக்கோ ?

* * * ஆழ்வீர்! நீர் இங்ஙனே கிடந்து துடிப்பதென்? எப்படியும் உம்முடைய கிருப் பம் செய்வதாகவே நினைத்திருக்கிறோமென்று திருவேங்கடமுடையான் திருவுள்ளமாக, அது என்றைக்குச் செய்வதாகத் திருவுள்ளம்? ஒரு நாளிட்டுத் தரலாகாதோ வென்கிறார்.

[திணரார்மேகமித்தயாதி.] களிறென மேகஞ்சேரும், மேகமெனக் களிறுசேரும் என்று இரண்டு படியும் அந்வயிக்கப் பொருந்தும். யானைபோன்ற மேகங்களும், மேகம்போன்ற யானைகளும் திருமலையிலே வர்த்திப்பது இயல்பு. * தென்னாழை வடவாலாய் குடபாலாய் குணபாலமதயாலாய் * என்றும் * சோலை மழகளிறே * என்றும் யானை தானாகச் சொல்லலாம் படியும் * ஸ்ரீ வேங்கடாத்நீ சிகராலய காளமேகம் * என்று மேகந்தானாகச் சொல்லலாம் படியும் எம்பெருமானிருக்கிற இருப்புக்கு ஸ்மாரகமானபடி.

திணரார் சார்ங்கத்து உன = உன்கையில் வில் இருக்க நான் இழக்க வேண்டுவதில்லை; இழக்கமாட்டேன்; இனி உன்னைப் பெறும் நாளைச் சொல்லியருளினால் போதுமென்கிறார். (௫)

3331 எந்நாளேகாம்மண்ணளந்த இணைத்தாமரைகள் காண்பதற்கென்று *

எந்நாளும்நின்றிமையோர்களைத்தி இறைஞ்சியினிமையா *

மெய்நாமனத்தால்வழிபாடுசெய்யும் திருவேங்கடத்தானே! *

மெய்நானேய்தியெந்நான் உன்னடிக்களடியேன்மேவுவதே.

(க)

மண் அளந்த தா	உலகமளந்த	வழிபாடு செய்யும்	ஆராதனை செய்யுமிடமான
மரை இணை	உபயபாதங்களை	திருவேங்கடத்தா	திருமலையில் எழுந்தருளி யிருப்
நாம் காண்பதற்கு	நாம் காண்பதற்குரிய நான்	னே	பவனே !
எந்நான் என்று	எந்த நாளென்று	அடியேன் நான்	அடியேனாகிய நான்
இமையோர்கள்	நித்யஸூரிகள்	மெய் எய்தி	(கனவுபோலன்றிக்கே) மெய்
எந்நாளும் நின்று	நிரந்தரமாக நின்று		யாகவே யடைந்து
ஏத்தி	துதித்து	உன் அடிக்கள்	உன் திருவடிகளிலே பொருந்
இறைஞ்சி	வணங்கி	மேவுவது	துவது
இனம் இனம் ஆ	திரள் திரளாக	எந்நான்	என்றைக்கோ ?
மெய் நர மனத்தால்—நீரிகரணங்களாலும்			

* * * கீழ்ப்பாட்டின் “உனபாதம் சேர்வதடியே நெந்நாளே” என்றதற்கு உன் - திருவடிகளை நான் சேர்ப்பெறும் நாள்கூட ஒன்று உண்டா? அது ஏது? என்று ஸந்தேஹித்துச் சொல்வதாகவும் பொருளாகக்கூடுமே; எம்பெருமான் “ஆழ்வீர்” எந்நாளே யென்று நீர் ஸந்தேஹிப்பதென்? அது ஒரு தேச விசேஷத்திலே நியதமா யிருக்குமே” என்றருளிச்செய்ய, அங்குள்ளாரும் இங்கே வந்ததன்றோ அநுபவிக்கிறது; அப்படியிருக்க எனக்குமாத்நீரம் தேச விசேஷமா? என்கிறார். இப்பாட்டின் இரண்டாமடியில் இமையோர்கள் என்று நித்யஸூரி

களைச் சொல்லிற்றாகக் கொண்டால் இங்ஙனே ஸங்கதியாகக் கடவது. இனி, ஸ்வர்க்க லோகத்திலுள்ள தேவர்களைச் சொல்லிற்றாகக்கொண்டால், ப்ரயோஜனாத்ரபர்களானவர் களுக்கூட அந்நய ப்ரயோஜனரைப்போலே வந்து ஆச்ரயிக்க நிற்கிற விடத்தே நான் இழந்து போவதே! என்கிறாராகக் கொள்க. (சு)

3332 அடியேன்மேலியமர்கின்றவமுதே இமையோரதிபதியே! *

கொடியாவடுபுள்ளுடையானே கோலக்கனியாய்ப்பெருமானே! *

செடியார்வினைகள் தீர்மருத்தே திருவேங்கடத்தெம்பெருமானே! *

கொடியார்பொழுதுமுன்பாதம் காணகோலாதற்றேனே. (ஏ)

அடியேன் மேலி	அடியேன் கிட்பு.	திருவேங்கடத்து எம்பெருமானே!-;
அமர்கின்ற	யறுபவிக்கும்படியான	உன பாதம்
அமுதே	அமிருதமே!	காண
இமையோர்	தேவாதி தேவனே!	உனது திருவடி களைக்
அதிபதியே		காண்கைக்கு
அந் புள் கொடி	(பகைவரைப்) பொசுக்கவல்ல	கோலாது
ஆ உடையா	கருடனைக் கொடியாகவுடை	நான் ஒரு கோண்பும் அனுஷ்டி
னே	யவனே!	யாமலிருந்தும்
கோலம் கனி வாய்	அழகிய கனிபோன்ற அதரத்	(கோற்றவர்கள் பலன் தாழ்த்
பெருமானே	தையுடைய பெருமானே!	தால் படுமாபோலே)
செடி ஆர் வினை	செடிபோலே செழித்த பாபங்	நொடி ஆர்
கள் தீர் மருத்தே	களைத் தீர்க்கும் மருந்தானவ	பொழுதும்
	னே!	ஒரு கூணை மாத்திரமும்
		ஆற்றேன்
		தரித்திருக்கமாட்டாமல் துடிக்கின்றேன்.

* * * பேறுதப்பாதென்று துணிந்திருத்தல் ஸ்வரூபமாயினும் அத்தலையில் போக்யதை நெஞ்சுக்கு விஷயமாக ஆக, தரித்திருக்க முடியாதபடி பதறவேண்டி யிருக்குமே; அந்தப் பதற்றத்தை யருளிச்செய்கிறாரிப்பாட்டில். அடியேன் மேலியமர்கின்ற அமுதே!—எம்பெரு மானுக்கு இவர் சாத்தும் ஒரு திருநாமம்போலே யிராகின்றது இது. தேவஜாதிகள் உப்புச சாற்றைப் பருகிக் கனிப்பர்கள்; அதுவோ இது! இங்குள்ள மற்றையோர்கள் அறுபவிக்கும் போலேயா நான் அறுபவிப்பது? அடியேனுடைய அறுபவம் அஸாதாரணமன்றோ வென்கிறார். உடனே இமையோரதிபதியே! என்றது—அங்குத் திருநாட்டிலே நித்ய ஸூரிகள் உன்னை எப்படி யறுபவிக்கிறார்களோ அப்படி இங்கு அடியேன் அறுபவிப்பவனல்லனே! என்று காட்டினபடி. திருவாராதத்தில் பெருமானுக்கு அமுது செய்துநன் பண்ணும்போது * அடியேன் மேலியமர்கின்றவமுதே யென்கிற விப்பாசுரத்தை யறுநைத்திப்பதென்று பட்டார் நியமனம். (ஏ)

3333 கோலாதற்றேனுனபாதம் காணவேன்றுநுண்ணுணர்வின் *

நீலார்கண்டத்தம்மானும் நிறைநான்முகனுமீத்திரனும் *

சேலேய்கண்ணார்பலர்குழவிரும்பும் திருவேங்கடத்தானே! *

மாலாயம்யக்கியடியேன்பால் வந்தாய்போலேவாராயே. (அ)

துண் உணர்வின்	(ஸ்ரவஜ்ஞானகையாலே) துட்ப	உன பாதம் காண	“உன் திருவடி களைக் காண்கை
நீலார் கண்டத்து	மான உணர்வையுடையான	நோலாது ஆம்	க்கு ஸாதநானுஷ்டானம் பண்
அம்மானும்	சிவமீரானும்	நேன என்று	ணையிருந்து ஆற்ற மாட்டு
நிறை நான்	(ஞான சக்திகளால்) நிறைந்த		கின்றலேன்” என்று சொல்
முகனும்	மீரமனும்		லிக் கொண்டு
இத்திரனும்	தேவேந்திரனும்	சேல் ஏய் கண்ணு	கயற் கண்ணிகளான தங்கள்
		ர் பலர் குழ	மனைவிமார்கள் பலரோடுங்
			கூடிவந்து

வீரும்பும்	வீரும்பிப் பணியுமிடமான	மால் ஆய் மயக்கி மயக்கிக்கொண்டு கண்ணைக் வந்தாய்போலே	வந்தாய் போலே
திருவேங்கடத்தானே—திருமலையில் வாழ்வவனே !		அடியேன் பால் வாராய்	அடியேன் திறத்தும் வந்து தோற்றவேணும்.

* * * ஸாதநாநுஷ்டானம் என் பக்கலில் ஒன்றுமில்லையென்று சொல்லிக் கொண்டே ஆசைப்பட்டு நாக்ரு நீட்டினால் கிடைக்குமோ? என்று எம்பெருமான் திருவுள்ளமாக, ஜ்ஞாந சக்திகளால் குறையற்றவர்களான நீலகண்ட சதுர்முக ஸஹஸ்ராஷ்ட ப்ரப்ருதிகளால் கூடத் தங்களுடைய உபாய தாரித்ரியத்தைச் சொல்லிக் கொண்டன்றோ வந்து உன்னைக் காணப் பெறுகிறது என்கிறார். “நோலாதாற்றேனுன பாதங்காண” என்பது—நிலார் கண்டத்தம் மாணும் நிறைநான்முகனு மிந்திரனும் சொல்லும் பாசுரமாயிற்று. ‘பிரானே! உன் திருவடி களைக் காண்கைக்கு ஸாதநாநுஷ்டானம் பண்ணாதே யிருந்து வைத்து உன்னையொழிய ஆற்ற மாட்டேன்’ என்பதாம் அந்தத் தேவர்களின் வார்த்தை. சேலேய்கண்ணார் பலர் சூழ விரும் பும்—கயல்போன்ற கண்களையுடையவர்களென்று ஸந்திக்கைச் சொல்லுகிறது; ப்ரக்ருதத்தில் அவரவர்களுடைய பத்திகளைச் சொல்லிற்றுகிறது; தேவர்கள் வந்து சரணம் புகும்போது தாங்கள் தனித்து வருகையன்றிக்கே மனுட்டிமார்களோடு கூடி வருவர்களாம்.

மாலாய் மயக்கி அடியேன்பால் வந்தாய்போலே வாராய்—மாலாய் மயக்கி வந்தாய் போலே அடியேன்பால் வாராய் என்று அந்வயிப்பது. மால் என்று கண்ணபிரானைச் சொல் லுகிறது. கண்ணபிரானாய்ப் பிறந்து வியாமோஹ சேஷ்டிதங்களைச் செய்து வனுவதேவாநி கள் முன்னே வந்து நின்றாப்போலே என்முன்னே வந்து நிற்கவேணுமென்று பிரார்த் தித்தபடி. (அ)

3334 வந்தாய்போலேவாராதாய் வாராதாய்போல்வருவானே *

சேந்தாமரைக்கண்செங்கனிவாய் நால்தோளமுதே யெனதுயிரே! *

சிந்தாமணிகள்பகரல்லைப்பகல்செய் திருவேங்கடத்தானே! *

அந்தோவடியேனுனபாதம் அகலகில்லேனிறையுமே.

(க)

வந்தாய் போலே	கைக்கு எட்டினுந் போலே யிரு	எனது உயிரே	எனக்கு உயிரானவனே !
வாராதாய்	ந்து எட்டாதவனே !	சிந்தாமணிகள்	சிற்றத் தன்மங்களின் ஒளியா
வாராதாய் போல்	எட்டாதவன் போலிருந்து கிட	பகர்	னது
வருவானே	டி நிற்பவனே !	அல்லை பகல் செய்	இரவையும் பகலாக்குமிடமான
செம் தாமரை	செந்தாமரை போன்ற திருக்	திருவேங்கடத்	திருமலையில்
கண்	கண்களையும்	தானே	வாழ்வவனே !
செம் கனி வாய்	செங்கனி போன்ற திருப்பவள	அந்தோ	ஐயோ !
த்தையும்	த்தையும்	உன பாதம்	உனது திருவடிகளை
நால் தோள்	நா ன்கு திருத்தோள்களையு	அடியேன்	அருமைச் சுவடிறந்த நான்
முடைய	முடைய	இறையும் அகல	ஒரு ஆண்காலமும் பிரிந்திருக்
அமுதே	பரம போக்யனே !	கில்லேன்	க வல்லேனல்லேன்.

* * * தம்முடைய விச்சிலேஷ வ்யஸநத்தைக் கணக்க அருளிச் செய்கிறார். வந்தாய் போலே வாராதாய்—மாநஸாதுபவம் கரைபுரண்டு போகும்போது நோக்கினால் பாஹ்ய ஸம்ச் லேஷமும் பெற்றோம் என்றெண்ணி த்ருப்பி பிறக்கும்படியா யிருக்குமே; அத்தை மெய்யென் றெண்ணி அணைக்கைக்குக் கைநீட்டினால் கைக்கு எட்டாதபடியன்றோ இருப்பது; அதைச் சொல்லுகிறது இங்கு. வாராதாய் போல் வருவானே!—வந்து தோற்றுக்கைக்கு ப்ரஸக்தியில்லை யென்று நிச்சயித்து ஆசையற்றுக் கிடக்குங்கால், கேட்பாரற்ற ஸ்வாதத்திரியத்தாலும் அப்ரதி

ஹத ஸங்கல்பத்தாலும் ஆகஸ்யிகமாக வந்து நிற்பது முண்டே பகவானிடத்தில்; அதைச் சொல்லுகிறது.

[சிந்தாமணிகள் இத்யாதி] நெஞ்சால் நினைத்தவாறே எதையும் அளிக்கவல்ல ரத்னத் திருஞ்சுச் சிந்தாமணி யென்று பெயர். அதபோற் சிறந்த ரத்னங்களை இங்குச் சிந்தாமணிகளென்கிறது. திருமலையிலுள்ள ரத்னங்களைச் சொன்னதாகவுமாம்; திருவேங்கடமுடையானுடைய திருமேனியிலுணர்ந்துள்ள ரத்னங்களைச் சொன்னதாகவுமாம். அவற்றினுடைய பகர்—ஒளியானது, அல்லப் பகல் செய்யநின்றதாம்; எப்போதும் பகலாகவே காண்கிறதாயிற்று. (க)

3335 அகலகில்லேனிறையுமென்று அலர்மேல்மங்கையுறைமார்பா! *
நிகரில்புகழாயுலகம்முன்றுடையாய்! என்னையாள்வானே! *
நிகரிலமரர்முனிக்கணங்கள்விரும்பும் திருவேங்கடத்தானே! *
புகலோன்றில்லாவடியேன் உன்னடிகீழ்மர்ந்துபுகுந்தேனே. (ங)

அலர்மேல் மங்கை	பூவில் வாழ்முகளான பெரிய பிராட்டியார்	என்னை ஆள்வா னே	நீசனை என்னையு மடிமை கொள்பவனே!
இறையும் அகல கில்லேன் என்று	ஒரு ஆணமும் பிரிந்திருக்கமா ட்டேனென்று சொல்லிக் கொண்டு	நிகர் இல் அமரர் முனி கணங்கள் விரும்பும்	ஒப்பற்றவர்களான தேவர்களும் மஹர்வி ஸபுஹங்களும் விரும்புவது பணியுமிடமான
உறை மார்பா	நித்யவாஸம் பண்ணப் பெற்ற திருமார்பை யுடையவனே!	திருவேங்கடத்தானே-திருமலையில் வாழ்பவனே!	
நிகர் கில் புகழாய்	ஒப்பற்றதான புகழை யுடைய வனே!	புகல் ஒன்று இல் லா அடியேன்	அந்நயகதியான நான்
உலகம் மூன்று உடையாய்	சேதநாசேதங்களுக்கெல்லாம் ஸ்வாமியே!	உன் அடி கீழ் அமர்ந்து புகுந்தேன்	உனது திருவடி வாரத்திலே மிகப் பொருத்தமாக அந்வயித் து விட்டேன்.

*** [அகலகில்லேன்.] கீழ் ஒன்பது பாட்டாலும் சரண்யண ஸர்வேச்வரனுடைய ஸ்வரூபத்தையும் தம்முடைய ஆற்றலுமையையும் சொன்னார்; இப்பாட்டில், தம்முடைய அபேக்ஷிதம் சடக்கெனலித்திக்கைக்காகப் பெரிய பிராட்டியாரைப் புருஷகாரமாக முன்னிட்டருக்கொண்டு தம்முடைய ஆகிஞ்சர்யத்தையும் அந்நயகதிவத்தையும் தெரிவித்துக்கொண்டு திருவேங்கடமுடையான் திருவடிகளிலே சரணம் புகுகிறார்.

எம்பெருமானுடைய திருமார்பிலே நித்யவாஸம் பண்ணுகின்ற பெரிய பிராட்டியார் 'இறையும் அகலகில்லேன், இறையும் அகலகில்லேன்' [ஒரு கணப்பொழுதும் பிரிந்திருக்கமாட்டேன்] என்று இதையே திருப்பித் திருப்பிச் சொல்லிக்கொண்டிருக்கிறோம். ஒரு நிமிஷமும் பிரியாதே நித்ய ஸம்சலேஷத்துடனிருக்கும்போது அகலுகைக்குப் ப்ரஸக்திதானுமில்லையாயிருக்க இந்த வார்த்தை எதற்காகச்சொல்லவேணுமென்னில், போக்யதையின் கனத்தைப் பார்த்தவாறே ஐயோ! அகல நேர்த்துவிடுமோ என்னவோவென்று அதிசங்கையுண்டாகக் கூடியது; அவ்வதி சங்கை சொல்லுவிக்கச்சொல்லுகிறபடியென்ப.

உன்னடிக் கீழ்மர்ந்து புகுந்தேன்—ஆக இவ்வளவாலும் த்வயத்தில் பூர்வ கண்டம் அது ஸந்திக்கப்பட்டதாயிற்று. ப்ரபத்தியானது வாசிகமாகவும் காயிகமாகவும் உண்டு. 'என்னை நீ ரக்ஷிக்கவேணும்' என்று வாயினால் பிரார்த்திக்கை வாசிகமாகும். * அஞ்ஜலி: பரமா முத்தர

கதிப்ரம் தேவப்ராஸாதீ* என்கிறபடியே பகவத் ப்ராஸாத ஹேதுபுதமான அஞ்ஜலியைப் ப்ரயோகித்தல், காசாகாரன் முதலானாரப்போலே ரக்ஷகவஸ்து இருந்தவிடத்தே வருதல் செய்கை காயிகமாமும். திண்ணிய அப்யவஸாயங் கொள்ளுதல் மாநலிகமாமும். *ஜ்ஞாநாந் மோகக்ஷ மென்று சொல்லுகையாலே மாநலிகமே கிறந்ததாகும். அதுவே இங்கு உற்றது. அஸ்தமதாநிகளுடைய உஜ்ஜீவநார்த்தமாக ஆழ்வார் பாசாயிட்டு அருளிச்செய்த வித்தனை; இதனால் ஆழ்வாருடைய ப்ரபத்தி வாசிகமென்று கொள்ளக்கடவதன்று.

3336 * அடிக்கீழ்மர்ந்துபுகுந்து அடியீர்! வாழ்மின்னென்றென்றருள்கோடுக்கும் *

படிக்கேழில்லாப்பெருமானைப் பழனக்குருகர்ச்சடகோபன் *

முடிப்பான்சொன்னவாயிரத்துத் திருவேங்கடத்துக்கிவைபத்தும் *

பிடித்தார்பிடித்தார்வீற்றிருந்து பேரியவானுள்ளிலாவுவரே.

(கக)

அடியீர்	அடியவர்களை!	முடிப்பான் சொன்ன	ஸம்ஸாரத்தை முடிப்பதற்காக அருளிச்செய்த
அடி கீழ் அமர்ந்து	நம்முடைய திருவடிகளின் கீழ்	ஆயிரத்து	ஆயிரத்தினுள்ளும்
புகுந்து வாழ்மின் என்று	மே புகுந்திருந்து உஜ்ஜீவித்துப் போருங்கள் என்று	திருவேங்கடத்துக்கு இவைபத்தும்	திருவேங்கடமலை விஷயமான இத்திருவாய்மொழியை
என்று	அநவரதமும் காட்டிக்கொடுத்தது.	பிடித்தார்	ஸாக்ஷாத்நாகவும் பரம்பரை
அருள் கொடுக்கும்	கீருபை பண்ணுகிறவனும்	பிடித்தார்	யாகவும் அவலம்பித்தவர்கள்
படி கேழ் இல்லா	ஒப்புயர்வற்ற பெருமை வாய்ந்த பெருமானை	பேரிய வானுள்	பரமாகாசமென்கிற பரம்பதத்திலே
பழனம் குருகர்	நீர்நிலங்களை யுடைய திருநகரி	வீற்றிருந்து நிலா	நிலை நின்று
சடகோபன்	க்குத் தலைவரான ஆழ்வார்	வுவர்	வீற்றிறப்பார்கள்.

*** இத்திருவாய்மொழியைப் பற்றினவர் திருநாட்டிலே நித்யாநுபவம் பண்ணப் பெறுவரென்று பயனுரைத்துத் தலைக்கட்டுகின்றார். எம்பெருமானுடைய திருக்கையானது திருவடிமைய நோக்குமாபோலே யிருப்பதுண்டே; அதற்கொரு கருத்துக் காணலாம்; “அடியவர்களே! உங்களுக்கு இந்தத் திருவடியே தஞ்சம்; இதன்கீழே அமர்ந்து புகுந்து வாழ்ந்து போங்கள்” என்று தெரிவிப்பதாகக் கருத்துக்கொள்ளலாம்; அதனை இங்கு முதலடியில் காட்டியருள்கிறார். பட்டர் மீரங்கராஜஸ்தவத்திலே * கிரீடம் பூரீங்கே சயிது; * என்கிற ச்லோகத்தில், *கிஷீநாநாம் முக்கயம் சரணமிதி பாஹுஸ்ததிதா: ஸ்புடம் ப்ருதே பாதாம் பஜபுகளம் ஆஜாது நிஹித: * என்றருளிச் செய்ததும் இங்கே அநுஸந்தேயம்.

முடிப்பான் சொன்னவாயிரம்—தம்முடைய மனோரதத்தை நிறைவேற்றிக் கொள்வதற்காக அருளிச்செய்த ஆயிரமென்று உரைத்தார்கள் சில ஆசாரியர்கள்; “* பல ரீ காட்டிப் படுப்பாபோ என்கிற ஸம்ஸார விரோதத்தை முடிக்கையிலே திருவுள்ளத்தாலே அருளிச் செய்த வாயிரம்” என்பர் நம்பினீன.

திருவேங்கடத்துக்கு இவைபத்தும்—* வான் திகழுஞ் சோலை மதளநங்கர் வண்புகழ் மேல் ஆன்ற தமிழ் மறைகளாயினும் * என்ற திருவாய்மொழித் தனியன்படியே ஆயிரமும் மூரீ ரங்கநாதன் விஷயமாக ஸங்கல்பிக்கப்பட்டு அதில் இத்திருவாய்மொழி திருவேங்கடத்துக்குப் பகுத்துக் கொடுக்கப்பட்ட தென்பது நன்கு அறியக்கிடக்கின்றது.

‘பிடித்தார் பிடித்தார்’ என்ற இரட்டிப்புக்கு இரண்டு வகையாகப் பொருள் கூறுவர்; (1) சொல்லைப் பற்றினவர்கள். (2) பொருளைப் பற்றினவர்கள் என்று ஒரு கிரீவாஹம். பிடித்தாரைப் பிடித்தவர்கள் என்றபடியாய் ஸம்பந்த ஸம்பந்த ஸம்பந்திகளைச் சொன்னதற்கு மற்றொருகிரீவாஹம். [ஆழ்வார் திருவடிகளை சரணம்.] (கக)

ஸ்ரீ:

ஏழாம்பத்து முதல்திருவாய்மொழி—உண்ணிலாவிய,

இந்த ப்ராக்குத மண்டலத்திலே யிருந்தால் என்ன அகர்த்தம் விளையுமோ என்கிற அச்சம் மேலீட்டு ஒலமிடுகிறார் இத்திருவாய்மொழியில்.

3337 * உண்ணிலாவியவைவரால் குமைதீற்றி என்னையுன்பாதங்கயம் *
 நண்ணிலாவகையே நலிவானின்னமெண்ணுகின்றாய் *
 எண்ணிலாப்பெருமாயனேயிமையோர்களேத்தும் உலகம்முன்றுடை *
 அண்ணலேயமுதேயப்பனே என்னையாள்வானே! (க)

எண் இலா பெரு மாயனே	அளவிடமுடியாத தத்வத்தை உபகரணமாக வுடையவனே!	ப்ராக்குதி	என்னை	அடியேனை
இமையோர்கள் ஏத்தும்	தேவர்களாலே துதிக்கப்படுபவ ளும்		உள்ளிலாவிய ஐவ ரால் குமைதீற்றி	உள்ளே நிரந்தர வாஸம் பண் ணுகின்ற பஞ்சேந்திரியங்க ளாலும் நலிவுறும் படி பண்ணி
உலகம் மூன்று உடை	மூவுலகங்களையும் சேஷமாக வுடையனுமான			உன்பாதங்கயம் உனது திருவடிக் தாமரைகளை
அண்ணலே	ஸ்வாமியே!			நண்ணிலா வகை யே
அமுதே	பரம போக்யனே!			கிட்டாதபடியாகவே
அப்பனே	மஹோபகாரங்கள் செய்பவ னே!			இன்னம் நலி வான்
என்னை ஆள்வா னே	என்னை நிர்வஹித்துக் கொண்டு போருமவனே!			இன்னும் ஹிம்லிப்பதாக எண்ணுகின்றாய் எண்ணியிருக்கிறாய்போலும்.

*** பிரானே! உன் திருவடிகளையே சரணமாகப்பற்றின வென்னை இந்திரியங்களே
 யிட்டு நலியப் பார்க்கிறாயே! இது தகுதியோ? என்கிறார். பகைவர் பாஹ்ய சத்ருக்களென்
 றும் ஆந்தரசத்ருக்களென்றும் இருவகைப்படுவர்; ஆயுதங்களாலே நமது உடலுக்கு நலிவை
 விளைக்கும் பகைவர் பாஹ்ய சத்ருக்களாவர். அப்படியன்றிக்கே கண்ணுக்குத் தெரியாதபடி
 உள்ளேயிருந்துகொண்டே நலிகின்ற பஞ்சேந்திரியங்கள் ஆந்தர சத்ருக்களெனப்படும்;
 இத்தன்மையை ‘உண்ணிலாவிய வைவரால்’ என்று ஆழ்வார் தெரிவிக்கின்றார். அசேதநங்க
 ளான இந்திரியங்களை ‘ஐந்தால்’ என்று சொல்லவேண்டுமிடத்து ‘ஐவரால்’ என்றது—இந்திர
 யங்களானவை அசேதனங்களைப் போலன்றிக்கே சேதநர்கள் போலவே நின்று நலியுந்
 தன்மையைப் பற்ற. திருமங்கையாழ்வாரும் “உடனின்ற ஐவரென்னுள் புகுந்து” என்ற
 ருளிச் செய்தது காண்க. குமைதீற்றி—குமைக்கும்படி பண்ணி; குமைத்தலாவது ஸஹிக்க
 வொண்ணாதபடி ஹிம்லித்தல். இந்திரியங்கள் ஹிம்லித்தால் அதற்காக எம்பெருமானை
 நொந்து பேசலாமோ வென்னில்; எம்பெருமானுக்கு ஹ்ருஷீகேசனென்று ஒரு திருநாம
 முண்டு; ஹ்ருஷீகமென்று இந்திரியங்களுக்குப் பெயர்; அவை தானிட்ட வழக்காம்படியிருப்
 பவன் என்பது பற்றியே ஹ்ருஷீகேசனென்று திருநாமமாயிற்றென்பதை ஆழ்வார் தாம்
 அறிந்தவராதலால் இங்ஙனே சொல்லுகிறார்போலும். பிரானே! உனக்கு விதேயமல்லவோ
 அவை; நீ நியமித்தால் கேளாவோ அவை; நீயேயன்றோ அவற்றை ஏவி நலிகின்றாய் என்க
 கிறார். தமக்கு நலிவாவது இன்னதென்பதைக் காட்டுகிறார் “உன் பாத பங்கயம் நண்ணிலா
 வகையே” என்று. திருவடிகளைக் கிட்டாதொழிகையே இவ்வாத்மாவுக்கு நலிவு என்றிருக்
 கிறார். நலிவான் இன்ன மெண்ணுகின்றாய்—* அகலகிலே விறையுமென்று அலர்மேல்
 மங்கையுறைமாற்பா! உன்னடிக்கீழ்மார்ந்து புகுந்தேனே * என்றபுன்பும் என்னை இங்ஙனம்
 நலியப் பார்க்கிறாயே, இது தருமமோ! என்கிறார்.

(க)

3338 என்னையாளும்வன்கோவோரைத்தவைபெய்து இராப்பகல்மோதுவித்திட்டு *

உன்னையாணுகாவகை செய்துபோதிகண்டாய் *

கன்னலையமுதேகார்முதில்வண்ணனே கடல்ஞாலம்காக்கின்ற *

மின்னுநேமியிய வினையேனுடைவேதியனே!

(உ.)

கன்னலே அமுதே -பரமபோக்யனே!

கார் முகில் வண்ணனே - காளமேக நிறத்தனே!

கடல் ஞாலம் } கடல் குழிந்த வுலகங்களை

காக்கின்ற } ரக்ஷித்தருள்கின்ற

மின்னு நேமியி } உஜ்ஜ்வலமான திருவாழியை

னாய் } யுடையவனே!

வினையேனுடை } பாஷ்யேனுன என் திறத்திலே

வேதியனே } எட்டாதபடி வேத வேத்யனு

மிறுக்குமவனே!

என்னை ஆளும்
வன் கோ ஓர்
ஐந்து இவை
பெய்து.

இராப் பகல்

மோதுவித்திட்டு

நான் உன்னை

அணுகா வகை

செய்து போதி

கண்டாய்

என்னை அடிமை கொள்ளுகிற
கொடிய அரசர்கள் போன்ற
இந்த பஞ்சேந்திரியங்களை
ஏவிவைத்து

இரவும் பகலும்

பிடிக்கச் செய்து

நான் உன்னைக்

கிட்டாதபடி

பண்ணிப்போருகியும்.

* * * எலியெலும்பனுன வென்னை இத்திரியங்களாலே நோவுபடுத்தி அந்த நோவை

அறிவிக்க முடியாதபடி கடக்க கிற்கிறாயே! என்கிறார். ஈசுவரன் ஸர்வ சேஷியா யிருப்பவன்;

அவனுக்கு ஜீவாத்மா அடிமைப்பட்டிருப்பன்; அவனுக்கு மனஸ்ஸு கிதேயமாயிருக்கும்;

மனஸ்ஸுக்கு இத்திரியங்கள் சேஷமாயிருக்கும்—என்றிப்படி ஒரு முறையுண்டு; இந்த

முறை கெட்டு என்னை இத்திரியங்கள் ஆளும்படியாவதே! என்கிற பரிதாபத்தைக் காட்டு

கிறார் “என்னையாளும் வன்கோ ஓரைந்திவை” என்பதனால். இத்திரியங்களுக்கு நான் ஆட்

பட்டு அவற்றின் வழியே ஒழுகவேண்டும்படியான நிலத்திலே என்னை வைத்தாயே! என்று

நொந்து சொல்லுகிறது. இப்பாட்டின் முதலடியைத் திருவுள்ளம்பற்றியே மங்கையர்கோன்

தமது திருமொழியில் * கோவாய் ஐவரன் மெய்முடியேறிக் கூறை சோற்றைவதா வென்று

குமைத்துப் போகார், நானவரைப் பொறுக்கிலேன் * (7-1-9) என்றருளிச் செய்தார். (உ.)

3339 வேதியாநிற்குமைவரால் வினையேனமோதுவித்து * உன் திருவடிச்

சாதியாவகை நீததேதென்பெறுதியந்தோ *

ஆதியாகியகலிடம்படைத்து உண்மேழ்த்துகடந்திடந்திட்ட *

சோதிரீண்டமுடியாய்! தொண்டனென்மதுகுதனனே!

(ங.)

ஆதி ஆகி } காரணபூதனாய்க்கொண்டு

அகல் இடம் } விஸ்தாரமான ஜகத்தை ஸ்ரஷ்

படைத்து } டித்து

உண்டு } (பிரளயத்திலே) வயிற்றிலே

வைத்து } கோக்கி

உமிழ்ந்து } பிறகு வெளிபடுத்தி

கடந்து } (ஒருகால்) அளந்து

இடந்திட்ட } (வராஹபிரியாய்) இடந்தவனே!

சோதி நீள் முடி } உஜ்ஜ்வலமாய் நீண்ட திருவடி

யாய் } ஷேகத்தை யுடையவனே!

தொண்டனேன் } என்னை பிடுபடுத்திக்கொண்ட

மதுகுதனனே } மதுகுதனனே!

வினையேனை } பாஷியான வென்னை

வேதியா நிற்கும் } இடைவிடாதே நலியும் பஞ்சேன்

ஐவரால் } திரியங்களாலே

மோதுவித்து } பிடிக்கச்செய்து

உன் திருவடி } உன் திருவடிகளைக் கிட்டாத

சாதியாவகை } படி

நீ தடுத்து என் } நீததை செய்து என்ன பயன்

பெறுதி } பெற்றாயாகியும்;

அத்தோ } ஐயோ!.

* * * ஆழ்விர்! உம்மை நான் இந்த ப்ரக்ருதியிலே வைத்தது ஒரு ப்ரபோஜனத்துக்

காகக் காணும்' என்று எம்பெருமான் திருவுள்ளமாக, பிரானே! என்னை இப்படி நலிவித்து

என்ன ப்ரபோஜனம் கொள்ளப் பார்க்கிறாய்? என்கிறார். ‘வேதியாநிற்கும்’ என்கிற சொல்

‘வெய’ என்கிற வட சொல்லடியாகப் பிறந்தது. தசமீ வேயம், க்ருத்திகா வேயம் என்பது

முதலான விபவஹாரங்களில் வேபபதப்ரயோகம் காண்க. வேதமாவது அடித்தல்; ஹிம் லித்தலென்று தாற்பரியம். இடைவீழ்வுநிலைக் கொலை பண்ணுவதையே தொழிலாகவுடைய பஞ்சேந்திரியங்களினால் என்னைக் கலேசப்படுத்தி உன் திருவடிகளுக்கு தூஸ்தனும்படி செய்துவைத்து என்னப் ப்ரயோஜனம் பெறப் பார்க்கிறாயென்கிறார். (ந)

3340 குதுநானறியாவகை சுழற்றியோரைவரைக்காட்டி * உன்னடிப் போதுநானணுகாவகை செய்துபோதிகண்டாய் * யாதும்யாவருமின்றின்னகம்பாலோடுக்கி ஓராலினீளே * மீதுசேர்துழவி! வினையென்வினைதீர்மருந்தே! (ச)

யாதும் யாவரும் } சேதநாசேதநப் பொருள்க இன்றி } னொன்றொழியாமல்	ஓர் ஐவரை காட்டி - பஞ்சேந்திரியங்களைக் காட்டி
நின் அகம் பால் } உன் திருவயிற்றின் ஏக சேசத் ஒடுக்கி } நிலே ஒதுங்கும்படி பண்ணி	நான் குது அறி } நான் உறுவது அறியாதபடி யா வகை }
ஓர் ஆலின் நீள் } ஓர் ஆலமரத்தினுடைய சிறிய இலை மீது } இலைமீன் மீது	சுழற்றி } என்னை மருளப்பண்ணி
சேர் குழவி } குழந்தையாய்க் கண்வளர்ந்தரு றினவனே!	உன் அடி போது } உன் திருவடி மலர்களை நான் நான் அணுகா } கிட்டாதபடி பண்ணி வகை செய்து }
வினையேன் வினை } பாவிமேளுன வென்னுடைய தீர் மருந்தே } பாவங்களைத் தீர்க்கும் மருந் தானவனே!	போதி கண்டாய் } கண்காணாதபடி கடக்க நிற்கின் ருயே!

*** பிரானே! உன் திருவடிகளைப் பெறுதற்கு உபாயம் உன் திருவடிகளே யென்றிருக்கிற இந்த என்னுடைய அறிவுக்கூட அழியும்படி இந்திரியங்களைக் கொண்டு என்னைக் கலக்கி உன் திருவடிகளைச் சோதாபடி பண்ணவா நினைத்திருக்கிறாய்? என்கிறார். குது என்ற பதற்கு கருத்தரிமம் என்கிற பொருள் உலகில் ப்ரஸித்தமானாலும் அந்தப்பொருள் இங்கு விஷயமன்று; * தொழுக் கருதுவதே துணிவது சூதே * சூதாவதென்னெஞ்சத் தெண்ணினைன் * என்ற விடங்களில் போல இங்குப் பொருள் கொள்க. குது—உறுவது. 'இவ்வாத்மாவாக்கு விஷயப் ப்ராவணயம் கிளர்ச ஹேது, எம்பெருமானே யதுபவித்தலே உஜ்ஜீவநம்' என்றறிவதன்றோ உறுவது; அப்படி நான் அறியாதபடிக்கு சப்தாதி விஷயங்களைக் காட்டிப் பிரமிப்பித்து உன் திருவடிமலர்களை நான் கிட்டாதபடி பண்ணிக் கண்ணுக்குத் தோற்றமடையுமகடக்க நிற்கிறாயே! இது தருதியோ வென்கிறார். (ச)

3341 தீர்மருந்தின்றியைத்துநோயடும் செக்கிலிட்டுத்திரிக்குமைவரை * நேர்மருந்தடைத்தாவடைத்து நெகிழ்ப்பானோக்கின்றாய் * ஆர்மருந்தினியாகுதவார்? அடலாழியேந்தியசுரர்வந்தலும் * வேர்மருங்கறுத்தாய்! விண்ணுளார்பெருமாளேயோ! (ரு)

அடல் ஆழி ஏந்தி } தேசு பொருந்திய திருவாழி யைக் கைமீலே தாங்கி	ஐந்து வகைப்பட்ட சப்தாதி விஷயங்களாகிற நோய்களா லே முடிக்கக் கடவதான
அசுரர் வன் } அசுரர்களின் பிரபலமான குலம் } கூட்டங்களை	செக்கில் இட்டு } (சரீரமாகிற) செக்கிலே தள்ளி திரிக்கும் ஐவரை—நெருக்குகிற பஞ்சேந்திரியங்களை
மருங்கு வேர் } பக்கவேரோடே அறுத்தாய் } அறுத்தவனே!	நேர் மருங்கு } நேரிலும் பக்கங்களிலுமாக உடைத்தா } நிறுத்தி அடைத்து }
ஓ விண்ணுளார் } ஓ நித்யஸ்வரீநாதனே! பெருமாளே }	நெகிழ்ப்பான் ஒக் } நெகிழி விழுவான் போலேபிரா கின்றாய் } கின்றாய்;
தீர் மருந்து - } மாற்று மருந்தில்லாதபடி. இன்றி } [அபரிஹார்யமாக]	இனி மருந்து } இனி மருந்தாகக் கூடியவர்க் ஆகுவார். ஆர் } யார்!.

*** நான் ஒரு ஸமாதானம் செய்துகொள்ள முடியாதபடி விஷயங்களாலும் இந்திரியங்களாலும் என்னை நலிந்து நீ கை விட்டால் ரக்ஷகராவார் வேறு உளரோவென்கிறார். என்னை ஹிம்ஸிப்பவர்களும் ஐவர்; ஹிம்ஸைக்குப் பரிசுமான வஸ்துக்களும் ஐந்து என்கிறார். சப்தாதி விஷயங்களாகிற ஐந்து நோய்களாலே பஞ்சேந்திரியங்கள் நலிகின்றமையைச் சொன்னபடி. தீர்மருந்தின்று என்றது—வேறொரு ப்ரதிக்கிரியை பண்ணவொண்ணாதபடி என்றவாறு. ஸர்வசத்தியான ஸர்வேச்வரனாலும் போக்கப் போகாதவையாதலால் இங்ஙனே சொல்லுகிறது. சரீரத்தை இங்குச் சேக்கு என்கிறது. செக்கானது சுழன்று கொண்டே யிருப்பதும், தன்னிடத்தில் வந்து விழுந்த எள் முதலிய வஸ்துக்களை ஒரு கணப்பொழுதில் உரு மாய்க்குமதுமாயிருத்தலால் இது சரீரத்திற்குப் பொருத்தமான த்ருஷ்டாந்த மென்க.

நேர் மருங்கு உடைத்தா அடைத்து—நேர்—எதிர்; மருங்கு—பக்கம். என்னுடைய எதிரிடமும் பக்கவிடமும் இந்த ஐந்து சத்துருக்களை யுடைத்தாம்படி நெருக்கி என்றபடி. எங்குப் பார்த்தாலும் இவையேயாம்படி செய்து என்கை. இங்கே நடு;—“அபிமந்நு என்றொரு பாலனை நலிகைக்கு அதித மஹாரதர்களடங்கலும் சூழப் போந்தாப்போலே இந்திரியங்களைக் கையடைப்பாக்கி.”

(ரு)

3342 விண்ணுளார்பெருமாற்கடிமைசெய்வாரையும்செறும் ஐம்புலனிலை *

மண்ணுள்ளெனைப்பெற்றால் என்செய்யாமற்றுநீயும்விட்டால்? *

பண்ணுளாய்கலிதன்னுளாய் பத்தியினுள்ளாய்பரமீசனே! * வந்தேன்

கண்ணுளாய்கெஞ்சளாய்! சொல்லுளாய்! ஒன்றுசொல்லாயே.

(சு)

விண் உளார்	விண்ணில்கில் உள்ளவர்க ளாய்க் கொண்டே	பண் உளாய்	(என்னுடைய) ஆர்த்த ஸ்வரத் தை அறியுமவனே!
பெருமாற்கு	பராத்தரான உனக்கு	கலிதன் உளாய்	(என்னுடைய) ஆர்த்தியே வடி வெடுத்த சொற்களை யறியு மவனே!
அடிமை செய்வா ரையும்	அடிமை செய்பவர்களான நித் தரையும்	பத்தியின் உள் ளாய்	என்னுடைய ஆற்றுமையை அறியுமவனே!
மண்ணுள்	இந்நிலத்திலே	பரம் ஈசனே	பராத்தரனே!
செறும்	மேலிட்ட நலியக்கடிய	என் கண்உளாய்	என்னுடைய கண்ணோடும் நெஞ் சோடும்
ஐம்புலன் இவை	இந்த பஞ்சேந்திரியங்கள்	கெஞ்ச உளாய்	வாகிந்திரியத்தோ டும் வாசியற உள்ளே ஸந் திதி பண்ணியிருப்பவனே!
என்னை பெற்றால்	(இவற்றை வெல்லுதற்குரிய வலிமையற்ற) என்னிடம்	வந்து	என்னளவில் வந்து
என் செய்யா	வந்து சேர்ந்தால் இவை என் னதான் செய்யமாட்டார்;	ஒன்று சொல் லாய்	(அபயமாக) ஒரு வார்த்தை யருளிச் செய்யவேணும்.
மற்று	அதற்குமேலே		
நீயும் விட்டால்	சக்தனை நீயும் கைவிட்டால்		
(என் செய்யா)	என்ன செய்யமாட்டா; [எது வும் செய்யக்கூடுமென்றே.]		

*** நம்மிற் காட்டில் எவ்வளவோ மேம்பட்டவர்கள் என்று ப்ரஸித்திபெற்றவர்களையும் நலியக்கடவ இந்திரியங்கள் என்னை என்னபாடு படுத்தா? என்கிறார். விண்ணுளாருடைய பெருமானுக்கு அடிமைசெய்வாரையும் செறும் என்றும் பொருள்கொள்ளலாம்; விண்ணுளார்—விண்ணிலுக்கத்திலே யிருப்பவர்களாய்க் கொண்டு, பெருமானுக்கு அடிமை செய்வாரையும் செறும் என்றும் பொருள்கொள்ளலாம். அடிமை செய்வார் என்பதற்கு—அடிமை செய்ய ருசியுடையார் என்றும், அடிமைசெய்து கொண்டிருப்பவர்கள் என்றும் பொருள் கொள்ளலாம். ஸ்வர்க்கலோக வாஸிகளான இந்திராதி தேவர்களைக் கொள்ளவுமாம்; பரமபத வாஸிகளான கருத்மான் முதலிய நித்த்யஸூரிகளைக் கொள்ளவுமாம். இரு வகுப்பினர் விஷயமாகவும் இரண்டு இதிஹாஸங்களை ஆசாரியர்கள் எடுத்துக்காட்டி இவ்வர்த்

தத்தை முதலிக்கின்றார்கள். “மண்ணுள்ளெனைப் பெற்றால்” என்ற சொல்நயத்தால் ஆழ் வார் தாம் விண்ணுளாரில் ஒருவர் என்பது தோன்றும்மென்ப. (க)

3343 ஒன்றுசொல்லியொருத்தினில்நிற்கிலாத ஓரைவர்வன்கயவரை *
என்றுயான்வெல்கிற்பன் உன்திருவருளில்லைவெல்? *
அன்றுதேவரகரர்வாங்க அலைகடலரவமளாவி * ஓர்
குன்றம்வைத்தவெந்தாய் கொடியென்பருகின்னமுதே! (எ)

அன்று தேவர் அசுரர் வாங்க அலை கடல் அரவம் அளாவி - வாசுகியென்கிற பாம்பைச்சுற்றி ஓர் குன்றம் வைத்த எந்தாய்	பண்டொரு காலத்திலே தேவர்களும் அசுரர்களும் வலிக்கும்படியாக அலையெழுகிற கடலிலே பாஷியென்கிற பாம்பைச்சுற்றி மந்தர மலையை நாட்டின பெருமானே ?	உன் திரு அருள் இல்லை ஏல்	உன்னுடைய கிருபை இல்லை யாகில், ஒன்று சொல்லி ஒருத்தினில் நிற் கிலாத ஓர் ஐவர் வன் கயவரை	ஆறியிருக்கமாட்டாத பஞ்சேக் திரியங்களாகிற பிரபலக் கொடியவர்களை
கொடியென் பரு கு இன் அமுதே	பாஷியெனான நானும் பருகும் படியான இன்னமுதமே!	யான் என்று வெல்கிற்பன்	அடியென் என்றைக்கு வெல்ல வல்லவனுவேன் !	

*** அடியார்கட்கு அருந்தொழில் செய்தும் அபேகழிதம் தலைக்கட்டுவதையே இயல்வாகவுடையான உன்னுடைய கருணையில்லையாகில் பிரபலமான இந்நிரியங்களை நான் வெல்லுவதென்றொரு பொருளுண்டோ வென்கிறார். ஒன்று சொல்லி ஒருத்தினில் நிற்கிலாத— ஒரு விஷயத்திலே சாபலத்தைப் பண்ணி அது கைபுகும்வரையில் அதிலே நிலைநிலாத என்ற படி. ஒருத்து—ஒருமைப்பாடு. இன்—சாரியை; இல்—ஏழைநுடி. கயவர்—கொடியார். “ஓர் அர்த்தத்திலே நிற்கக் கடவதல்லாத” என்று ஈட்டு ஸ்ரீஸூக்தி காண்கையாலே அதற்கிடாக “ஓரத்தனில்” என்று பாடமிருக்கலாம் என்கிறார் ஒரு பெரியார். அர்த்தம் என்பது “அத்தன்” என்று திரியலாம்; மகரனகரப்போலி. ஆனாலும் “ஒருத்து—ஒருமைப்பாடு” என்று வியாக்கியானங்கள் காண்கையாலே பாடத்திருத்தம் வேண்டாவென்க. (7)

3344 இன்னமுதேனத்தோன்றி ஓரைவரயாவரையும்மயக்க * நீவைத்த
முன்னமாயமெல்லாம் முழுவேரரித்து * என்னையுன்
சின்னமும்திருமூர்த்தியும் சிந்தித்தேத்திக்கைதொழுவேருளெனக்கு *
என்னம்மா! என்கண்ணா! இமையோர்தம்சுவமுதலே! (அ)

என் அம்மா என் கண்ணு இமையோர் தம் குலம் முதலே ஓர் ஐவர் இன் அமுது என தோன்றி யாவரையும் மயக்க நீ வைத்த முன்னம் மாயம் எல்லாம்	என் ஸ்வாமியே! எனக்கு எனியவனுனவனே! நித்யஸூரிகளின் திரளுக்குத் தலைவனே! சப்தாதி விஷயங்கள் ஐந்தும் இனிய அமிருதம்போல் போக் யமாகத் தோன்றி எப்படிப்பட்டவர்களுடும் மயக்கும்படியாக நீ உண்டாக்கி வைத்த அநாதியான ஸம்ஸாரத்தை யெல்லாம்	முழுவேர் அரிந்து என்னை உன் சின்னமும் திரு மூர்த்தியும் சிந்தித்து ஏத்தி கை தொழ எனக்கே அருள்	வாணையோடே போக்கி அடியேனை உனது அனாதாரண ஸகலங் களான சங்கசக்ராதிகளையும் திவ்யமங்கள. விசுரஹத்தையும் நெஞ்சார நனைத்து வாயாரத் துதித்து கையாரத் தொழும்படியாகப் பண்ணி எனக்கென்று விசேஷித்த க்ரு பையைப் பண்ணவேணும்.
--	--	--	--

*** எனக்குண்டான ப்ரக்ருதி ஸம்பந்தத்தையறுத்து, மனமொழி மெய்களாலே உன்னையே நான் நிரந்தரமாக அதுபவிக்கும்படி பண்ணியருளவேணுமென்கிறார். முன்னம் அதுபவிக்குங்காலத்தில் அமுதம்போல் பரமபோக்யமாகத் தோற்றுவதும், பிறகு பரிபாகத்

தில் விஷமாயிருப்பதும் சப்தாதி விஷயங்களுக்குண்டான இயல்பு. இங்கு “இன்னமுதனத் தோன்றி” என்று முன்னம் தோன்றுகிற ரீதி மாத்திரமே சொல்லப்பட்டது; பரிணாமத் தில் விஷமாயிருமதென்னுமிடம் இங்குச் சொல்லிற்றில்லையெனினும் அது சொற்போக்கில் அர்த்தாத்ஸித்தம். (அ)

3345 குலமுதலடும்தீவினைக் கோடுவன்துழியினில்வீழ்க்துமைவரை *

வலமுதல்கெடுக்கும் வலமேத்தருள்கண்டாய் *

நிலமுதலினியெவ்வுலகுக்கும் நிற்பனசெல்வனவேன * போருள்

பலமுதல்படைத்தாய் என்கண்ண! என்பரஞ்சுடரே!

(க)

நிலம் முதல் பூமி முதலாக
இனி எவ்வுலகுக் } மற்றும் ஷகல லோகங்களுக்
கும் }
நிற்பன செல் } ஸ்தாவர ஜங்கம
வன என } ரூபமான
போருள் பல } பொருள்கள் பலவற்றையும்
முதல் படைத்தாய் - முன்னம் படைத்தவனே!
என் கண்ணு } என் கண்ணனே!
என்பரம் சுடரே } என்பரஞ்சோதி வடிவனே!
குலம் } குலத்தை

முதல் அடும் } வேரோடே முடிக்கவல்ல
தீவினை } பாபங்களை வினைக்கவல்ல
கொடு வன் } (சப்தாதி விஷயங்களாகிற) படு
குழியினில் } குழியிலே
வீழ்க்கும் } தள்ளக்கூடிய பஞ்சேந்திரியங்
ஜவரை } களை
வலம் முதல் } மூல பலத்தோடே முடிக்கும்
கெடுக்கும் வலமே } படியான மிடுக்கை
தந்தருள் கண்டாய் } அதுதரவிறித்தருளவேனும்.

* * * விஷயங்களிலே ஆத்மாவைத் தள்ளும் இந்திரியங்கள் என்னை நலியாதபடி பண்ணவேணும் என்று இரக்கிறார். குலமுதலடும்தீவினை—ஒருவன் பாபம் அவனெருவ னோடே போகையல்லாமல் குலமாக முதலற முடிக்க வல்லவையான பாவங்களை விளைக்கக் கூடியதாய், கொடியதாய், அதுபவித்து முடியவொண்ணாதபடியாயிருக்கிற குழியிலே தள்ளி ஹிம்ஸிக்கின்றவர்களாம் ஐவர்; அவர்கள் தாம் பஞ்சேந்திரியங்களென்று பேர்பெற்ற மஹா ரூபாவர்கள். அந்தப் பெருமிடுக்காளருடைய மிடுக்கை முதலிலே முடிக்கக் கடவதான உன்னுடைய அதுதரஹத்தைப் பண்ணியருள வேனுமென்கிறாராயிற்று முன்னடிகளில். இங்குக் குழியென்றது சப்தாதி விஷயங்களை. இரண்டாமடியில் “வரமே தந்து” என்பது பாட பேதம். (க)

3346 என்பரஞ்சுடரேயென்றுன்னையலற்றி உன்னினைத்தாமரைகட்கு *

அன்புருகிநிற்குமதுநிற்கக் சுமடுத்தாய் *

வன்பரங்களேத்தைவர்திசைதிசை வலித்தெற்றுக்கின்றனர் *

முன்பரவைகடைந்து அமுதம்கொண்டமூர்த்தியோ!

(ங)

முன் } முன்பொரு காலத்திலே
பாவை கடைந்து } கடலைக் கடைந்து
அமுதம் கொண்ட } அமுதத்தை யெடுத்து உதவிய
மூர்த்தி } ஸ்வாமியே!,
என்பரம் சுடரே } எனக்கு விதேயனை பரஞ்சோ
என்று உன்னை } தியே! என்றிப்படி. உன்னை
அலற்றி } கோக்கிக் கூப்பிட்டு
உன் இணை } உனது உபய பாதங்கள் விஷ
தாமரைகட்கு } யத்திலே
அன்பு உருகி } அன்பிலே உருகி மிடுக்க
நிற்குமது நிற்க } வேண்டியது பார்ப்தமாயிருக்க

(அதற்கு வீரோத்தமாக)
சுமடு தந்தாய் } (சரீரமாகிற) சுமமாட்டைத் தற்
தாயே, (அதனால்)
வன்பரங்கள் } ஐரபலமான விஷய பாரங்களை
எடுத்து } ச்சுமத்தி
ஐவர் } பஞ்சேந்திரியங்கள்
திசை திசை } ஒவ்வொரு மூலையாக
வலித்து } இழுத்து
எற்றுக்கின்றனர் } பிடிக்கின்றனர்
ஒ } இது பொறுக்கமுடியவில்லை

* * * பிரானே! உன் திருவடிகளிலே அடிமை செய்கைக்கு இடையூறும் விஷயாறு பலங்களுக்குப் பாங்கான உடம்பை எனக்குத் தந்தாய்; அதுவே ஹேதுவாகப் பஞ்சேந்திரியங்களும் பொறுக்கவொண்ணாத ஹிம்ஸைகளைச் செய்கின்றன; அவற்றைப் பரிஹரித்தருள வேணும் என்று ஆர்த்தியோடே பெருமிடறு செய்து கூப்பிடுகிறார்.

மூன்றாமடி பரிதாபமே வடிவெடுத்தது. ஒரு எலியெலும்பன் தலையிலே அளவுகடந்த சுமையையெடுத்து வைத்துச் சிலர் சுற்றும் நின்று மூலைக்கொருவராக இழுத்தால் என்ன பாடு படலாகுமென்பது சொல்லப்போமோ? என்னால் தாங்கவொண்ணாத சுமையை என் தலைமேலே வைப்பது; ஒருவரிருவரன்றிக்கே ஐவர் வலிப்பது; அதுதானும் ஒருவழியாக வலிக்கையன்றிக்கே திசைதோறும் வலிப்பது; இப்படியானால் இது பொறுக்கக்கூடிய விஷயமோ பிரானே! என்கிறார். ஈற்றடியினால், அமுதம் கொடுப்பது சிலர்க்கு; விஷம் கொடுத்து உயிரை மாய்ப்பது சிலர்க்கு என்றிப்படி ஒரு விரதம் கொண்டிருக்கிறாயோ? என்று கேட்கிறபடி. (ஓ)

3347 * கொண்டமூர்த்தியோர்மூவராய்க் குணங்கள்படைத்தளித்துக்கேடுக்கும் * அப் புண்டரீகக்கொப்பூழ்ப் புனற்பள்ளியப்பனுக்கே *
தோண்டர்தோண்டர்தோண்டர்தோண்டன்சடகோபன் சொல்லாயிர்த்துளிப்பத்தும் *
கண்போடவல்லார் வினைபோம்கங்குலம்பகலே. (கக)

குணங்கள் கொண்ட	} ஸத்வம் ரஜஸ் தமஸ் என்ற மூன்று குணங்களைக்கொண்ட	தோண்டர் தொண்டர் தொண்டன் சடகோபன்	} தாஸாதுதாஸரான ஆழ்வார்
மூர்த்தி ஓர் மூவர் ஆய்		முட்பூர்த்திகளுமாய்	
படைத்து அளித்து கெடுக்கும்	} ஸ்ருஷ்டிஸ்திதி ஸம்ஹாரங்களை நடத்துகின்ற	சொல் ஆயிரத்தினுள் அருளிச் செய்த ஆயிரத்தினுள் இப் பத்தும்	} இப் பத்துப் பாசுரங்க்களையும் கங்குலும் பகலும் ஸதாகாலும்
அப் புண்டரீகம் கொப்பூழ்		அப்படிப்பட்ட பத்மநாபய்ய	
புனல் பள்ளி அப்பனுக்கே	} காரண ஜலத்திலே கண்வளர்ந்த பெருமானுக்கு	கண்டு பாடவல்லார் வினை போம்	} பொருள்கண்டு பாடவல்லாரூ டைய பாவங்கள் தொலைந்துபோம்.

* * * “கொண்ட மூர்த்தியோர் மூவராய்க் குணங்கள்” என்றதை “குணங்கள் கொண்டமூர்த்தியோர் மூவராய்” என்று அந்வயித்துக் கொள்வது. ஸத்வம் ரஜஸ் தமஸ் என்கிற மூன்று குணங்களுக்கும் தகுதியாக மூன்று திருக்கோலங்களைப் பரிக்ரஹித்தான் எம்பெருமான். ஸத்வகுணங் கொண்ட மூர்த்தி—தானான மூர்த்தி; ரஜோகுணங் கொண்ட மூர்த்தி—பிரமனான மூர்த்தி; தமோகுணங் கொண்ட மூர்த்தி—உருத்திரனான மூர்த்தி. பிரமனுக்கு அந்தர்யாமியாய்ப் படைத்தல் தொழிலைச் செய்தும், ருத்ரனுக்கு அந்தர்யாமியாய் ஸம்ஹாரத் தொழிலைச் செய்தும், தானான தன்மையிலே நின்று காத் தல் தொழிலைச் செய்தும் பேருமவன் என்கிறது முதலடி. (கக)

ஏழாம்பத்து இரண்டாந் திருவாய்மொழி—கங்குலும் பகலும்.

தாய்பாசுரமாகச் செலுகிறதாயிற்று இத்திருவாய்மொழி. ஸ்ரீரங்கநாதன் திறத்திலே அநிமாந்ரமாக ஈடுபாடுகொண்ட ஆழ்வார் தமது நிலைமையைத் தம் வாயாலே பேசமாட்டாமல் தாய்வாயாலே பேசுகிறாயிற்று.

3348 கங்குலும்பகலும் கண்டயிலறியாள் கண்ணநீர்கைகளாலிறைக்கும் *
சங்குசக்கரங்களென்றுகைகூப்பும் தாமரைக்கண்ணென்றேதளரும் *
எங்ஙனே தரிக்கேனுன்னேவிட்டென்னும் இருநிலங்கைதுழாவிற்குக்கும் *
செங்கயல்பாய்நீர்த்திருவரங்கத்தாய் இவள்திறத்தேன்செய்கின்றயே. (க)

செம் கயல் பாய் நீர் திரு அரங்கத் தாய்	அழகிய மீன்கள் துள்ளி விளை யாடுமிடமான திருக்காவேரி குழந்த கோயிலில் சயனித் தருள்பவனே! (இப்பெண்டிள்ளையானவள்)	என்று கை கூப்பும் தாமரை கண் என்றே தளரும்	என்று சொல்லி அஞ்ஜலி பண்ணி கின்றான்; (என்னைக் கடாஷித்த தாமரை க் கண்களன்றோ இவை! என்று சொல்லித் தளர்கின்றான்;
கங்குலும் பகலும் கண் துயில் அறியான்	கண்ணுறங்கப் பெறுகின்றிலன்;	உன்னை விட்டு எங்கனோ தரிக் கேள், என்றும்	(‘பிரானே’ உன்னைவிட்டுப் பிரி எங்கனோ தரிக் ந்து தரிக்கவும் முடியுமோ?’ என்கின்றான்)
கண்ண நீர் கைக் ளால் இறைக் கும்	கண்ணீரைக் கைகளாலே இ றைக்க வேண்டும்படி தாரை தாரையாய்ப் பெருக விடா கின்றான்;	இரு நிலம் கை துழாவிக் கும்	விஸ்தீர்ணமான பூதலத்தை கைகளாலே துழாவா கின்றான்; (பூரீ ரங்கநாதனே!)
சங்கு சக்கரங்கள்	திருவாழி திருச்சங்குகள் இ தோ ஹைவை ஸாதிக்கின்றன	இவள் திறந்து என் செய்கின்றாய்	இப்பெண்டிள்ளை விஷயத்தில் எது செய்வதாகத் திருவுள்ளம் பற்றியிருக்கிறது!

* * * பூரீ ரங்கநாதனே! இப்பரங்குசநாயகி உன்னைக் காணவாசைப்பட்டு அது
பெருமையாலே கண் துஞ்சாதே கண்ணீரைப் பெருக்கிக்கொண்டிரா கின்றான்; பாவநாப்ரகர்
ஷத்தாலே உன்னை நேரில் ஸேஷிக்கப்பெற்றதாகக்கொண்டு சங்குசக்கரங்களைநோக்கிக் கை
கூப்புகின்றான்; இவையன்றோ என்னைக் கடாஷித்தருளி இப்பாடுபடுத்தின தாமரைக்கண்
கள்’ என்று சொல்லி, இப்போது ஸாக்ஷாத்நாகக் காணப்பெறவில்லையே! என்று கொந்து
தளர்கின்றான்; உன்னைப் பிரிந்து தரிக்கமுடியவில்லையே! என்கிறான்; தன்னுடைய ஸந்தாபத்
தைப் பொறுக்கமாட்டாமே தரையெல்லாம் கையாலே துழாவா கின்றான்; திருவரங்கநாதனே!
இவள் திறந்து உமது ஸங்கல்பம் எத்தகைத்தோ தெரியவில்லையே! என்று தாய் உலமரு
கின்ற பாசுரமாயிருக்கிறபடி.

(க)

3349 என்செய்கின்றயென்தாமரைக்கண்ணுவென்னும் கண்ணீர்மல்கவிருக்கும் *
என்செய்கேனேநிரீர்த்திருவரங்கத்தாயென்னும் வெல்வுயிர்த்துயிர்த்துருகும் *
முன்செய்தலினையேமுகப்படாயென்னும் முகில்வண்ணதருவதோவென்னும் *
முன்செய்திவ்வுலகமுன்மீழ்ந்தளந்தாய் என்கோலோமுடிக்கின்றதிவட்டே. (உ)

(இப் பெண்டிளையானவள்)	முகப்படாய்	என் கண்முன்னே வந்து நில
என் தாமரை	என்னும்	பார்ப்போம் என்கிறான்;
கண்ணு	முகில்	காளமேகவண்ணனை
என் செய்கின்	வின்னு	எம் பெருமானே !
றாய் என்னும்	இது தகவோ	இதுதானே உன்னுடைய க்ரு
கண் நீர் மல்க	என்னும்	பைக்கு லக்ஷணம்! என்கிறான்;
இருக்கும்	இவ் உலகம்	இந்த ப்ரபஞ்சங்களைப்பெல்லாம்
எறி நீர் திரு	முன் செய்து	முற்காலத்தில் ஸ்ருஷ்டித்து
அரங்கத்தாய்	உண்டு	(காலவிசேஷங்களிலே) உண்ப
	உமிழ்ந்து	தும் உமிழ்வதும் செய்து
என் செய்கேன்	அளந்தாய்	அளப்பதும் செய்து ப ல மு க
என்னும்		மாக ரக்ஷித்தருளும் பெருமா
வெவ்வுயிர்த்து	இவட்கு	னே !
உயிர்த்து	இங்ஙனே	துடிக்கின்ற என்
உருகும்	பெண்டினைக்கு	
முன் செய்த	முடிக்கின்றான்	(இந்தப் பரிதாபமெல்லாம்) என்
வினையே	முடிக்கின்றான்	கோலோ
		யும் முடியப்போகிறதோ ?

* * * எம்பெருமான் என்னை இப்படி உபேகஷிக்கும்படி நான் என்ன பாவம் பண்
னியிட்டேன்? அப்படி நான் செய்த பாவம் ஏதேனுமுண்டாகில் அது என்னெதிரே வந்து

கிற்கட்டுமே யென்கிறுளென்பது “முன்செய்தவினையே முகப்படாயென்னும்” என்றதன் கருத்தாம். “தருவதோ” “தகவுஇதோ” என்பன பாடபேதங்கள். (உ)

3350 வட்கிலிளிறையும்மணிவண்ணுவென்னும் வானமேனோக்கும்மையாக்கும் *
உட்குடையசரநுயிரேல்லாமுண்ட ஒருவனேயென்னுமுள்ளருகும் *
கட்கிலியுள்ளைக்கானுமாறநுளாய் காதுத்தாகண்ணையென்னும் *
திட்கோடிமதிஞ்சுழ்திருவரங்கத்தாய் இவள்திறத்தேன்செய்திட்டாயே. (ந)

(இப் பெண்டினினை)		உள் உருகும்	உள்ளம் நீர்ப்பண்டமாய் உருகப் பெறுகின்றான் ;
இறையும் வட்கு	சிறிதும்	கட்கு இலீ	கண்களுக்கு விஷயமாகமாட்டாதவனே !
இலள்	வெட்கமில்லாதவளாகி	காருத்தா	முநீராம் கிருஷ்ணுவதாரங்கள் கண்ணனே !
மணிவண்ணு	நீலமணிவண்ணனே ! என்று	கண்ணனே !	செய்து எல்லார் கண்ணுக்கும் விஷயமானவனே !
என்னும்	கூப்பிடுமின்றான் ;	உன்னை காணும்	உன்னை நான் கண்ணுரக் ஆறு அருளாய்
வானமே	(யானைக்கு உதவ வந்தாப்போலே நமக்கும் உதவவரக்கூடுமென்று) வானத்தையே நோக்குகின்றான் ;	என்னும்	மென்கின்றான் ;
நோக்கும்	(எதிர்பார்த்தபடி வந்து தோன்றக் காணாமையினால்) மோஹமடைகின்றான் ;	திண் கொடி மதி	திடமான கொடிகள் விளங்கும் மதின்களாலே சூழப்பட்ட திருவரங்கத்தில் துயிலும் பெருமானே !
மையாக்கும்	வலியையுடையவர்களான அசுரர்களினுடைய	அரங்கத்தாய்	இவள் திறத்து
உட்கு உடை	பிராணன்களை யெல்லாம்		இப்பெண்டினினை விஷயமாக
அசுரர்	கவர்ந்த		என் செய்திட்டாய் நீ செய்தது என்னே !
உயிர் எல்லாம்			
உண்ட			
ஒருவனென்னும்	அத்தியதினே ! என்கின்றான் ;		

3351 இட்டகாலிட்டகையளாயிருக்கும் எழுத்துலாமயங்கும்கைகூப்பும் *
கட்டமேகாதலென்றுமுர்ச்சிக்கும் கடல்வண்ணாகடியைகாணென்னும் *
வட்டவாய்நேயிவலங்கையாவென்னும் வடந்திடாயென்றென்றேமயங்கும் *
சிட்டனேசெழுநீர்த்திருவரங்கத்தாய் இவள்திறத்தேன்சித்தித்தாயே. (ச)

(இப் பெண்டினியானவள்)		கடல் வண்ணகடி	கடல் வண்ணனே ! என் விஷயை காண் என்றும்
இட்ட கால் இட்ட	(சில சமயங்களிலே) கையும்	யத்தில் நீ கடுமைகொண்டிருக்கிறாயே ! என்கின்றான் ;	
கையன் ஆய்	காலும் இட்டது இட்டபடி	வட்டம் வாய் நே	வட்டமான விளிம்பையுடைய திருவாழியை வலத்திருக்கையிலுடையவனே ! என்கின்றான்
இருக்கும்	யேயிரா கின்றான் ;	மி வலம் கையா	
(மற்றுஞ் சில சமயங்களிலே)		என்னும்	
எழுந்து உலாம்	எழுந்து உலாவுகின்றான் ;	வந்திடாய் என்று	வாராய் வாராய் என்று பல என்றே மயங்கும்
மயங்கும்	மயங்கா கின்றான் ;	சிட்டனே !	முரம்பலித்திரனே !
கை கூப்பும்	(அப்படி மயங்கின தசையிலும்) கைகூப்பதல் தவிர்கின்றன ;	செழு நீர் திரு	நீர்வனம் பொருத்திய கோயிலிலே கண்வளர்த்தருளுமவனே !
காதல் கட்டமே	(பகவத் விஷயத்திலே) காதலைத் தாங்குவது வெகு கஷ்டமென்று சொல்லி முர்ச்சையைடைகின்றான் ;	இவள் திறத்து	இப்பெண்டினினை விஷயமாக என் சித்தித்தாய் நீ சித்தித்திருப்பது என்னே !
என்று முர்ச்			
சிக்கும்			

3352 சிந்திக்கும்திசைக்கும்தேறும்கைகூப்பும் திருவரங்கத்துள்ளாயென்னும் வந்திக்கும் * ஆங்கேமழைக்கண்ணீர்மல்க வந்திடாயென்றென்றேமயங்கும் *
அந்திப்போதவுண்ணுடலிட்டநானே அலைகடல்கடைந்தவாரமுதே *
சந்தித்துன்சாணம்சார்வதேவலித்த தையலைமையல்செய்தானே. (ரு)

அந்தி போது	மாலிப்பொழுதிலே	திசைக்கும்	அறிவு அழியா நின்றான்;
அவுண் உடல்	(நரசிங்கமூர்த்தியாய்த்	தேறும்	{ (கி.மென்று) தெளிவு பெறு
இடந்தானே	தோன்றி) இரணியனது உட		கின்றான்;
	லைப் பிளந்தவனே!	கை கூப்பும்	அஞ்சலி பண்ணு நீன்றான்;
அலை கடல் கடை	அலையெறிசின்றகடலை(த்தேவர்	திருஅரங்கத்து உ	கோயிலிலே கண்வளர்ந்தருளு
ந்த ஆர் அழுதே	கருக்காக)க் கடைந்த ஆரா	ள்ளாய் என்னும்	மவனே! என்கிறான்;
	வழுதே!	வந்திக்கும்	தலைவனங்கா நின்றான்;
சந்தித்து உன்	உன்னோடே கலந்து உன் திரு	ஆங்கே	அய்வளவிலே
சரணமே சார்	வழுகளிலேயே லயித்த	மழை கண் நீர்	கண்ணீர் தாரை தாரையாகப்
வது வலித்த	வேணுமென்கிற திடமான	மலக	பெருகின்றது
தைபலை மை	அத்யவலாயக்கொண்ட இப்		{ (எம்பெருமானே!) வாராய் வா
யல் செய்தா	பெண்டிள்ளையை மதி கெடுத்		ராய் என்று பலகாதுஞ்
னே!	தவனே!		சொல்லி (வரக் காணுது)
	(இப் பெண்டிள்ளையானவள்)		மோஹிக்கின்றான்.
சிந்திக்கும்	{ (ஏற்கனவே விதிவசமாக நேர்ந்	வந்திடாய் என்று	
	திருந்த கல்வியைப்பற்றிச்)	என்றே மயங்கும்	
	சிந்தனை செய்கின்றான்;		

3353 மையல்செய்தென்னெனமனம்கவர்தானேயென்னும் மாமாயனேயென்னும்
செய்வவாய்மணியேயென்னும் தண்புனல்குழ்திருவரங்கத்துள்ளாயென்னும் *
வெய்யவாள்தண்சேங்குசக்கரம்விலேந்தும் விண்ணோர்முதலென்னும் *
பைகொள்பாம்பணையாயிவள் திறத்தருளாய் பாவியேனசெயற்பாலதுவே. (சு)

என்னை மையல்	என்னை வியாமோஹப்	வெய்ய வாள்	{ (ஆசிரித வீரோதி விஷயத்தில்)
செய்து	படுத்தி	தண்டுசங்குசுக்	வெப்பமே வடிவெடுத்த பஞ்
மனம் கவர்தா	மனதைக் கொள்ளை கொண்ட	கரம் வில் ஏந்	சாயுத்தகோத்த தரித்துக்கொ
னே என்னும்	வனே! என்கிறான்;	தும்	ண்டிருக்கிற
மா மாயனே என்	மிகப்பெரிய மாயக்களை யுடை	விண்ணோர் முதல்	நித்யனூரி நாதனே! என்கி
னும்	யவனே! என்கிறான்;	என்னும்	றான்;
செய்ய வாய்மணி	சிவந்தஅதரசோபையை உடை	பை கொள் பாம்	படமெடுத்த ஆதிசேஷன்மீது
யே என்னும்	யையாய்க்கொண்டு நீலமணி	பு அணையாய்	சயனித்தருள்பவனே!
தண்புனல் குழ்	போன்றவனே! என்கிறான்;	இவள் திறத்து	இப் பெண்டிள்ளை விஷயமாக
திரு அரங்கத்து	ருளிர்ந்ததீர்த்தம் குழந்த கோடி	பாவிசெய்யெயல்	பாவிசெய்யுன நான் செய்யக்
உள்ளாய் என்	வில் கண்வளர்ந்தருள்பவ	பாலது	கூடியது இருந்தால் அது
னும்	னே! என்கிறான்;	அருளாய்	அருளிச்செய்யவேணும்.

* * * இவள் விஷயத்தில் என்னால் செய்யத்தக்கது ஒன்றுமில்லையே! என்கிற கருத்
தில் சுற்றடி அமைந்தது. (சு)

3354 பாலதுபங்குகளின்பங்கன்படைத்தாய் பற்றிலார்பற்றின்றானே *
காலசக்கரத்தாய்கடலிடங்கொண்ட கடல்வண்ணாகண்ணையென்னும் *
சேல்கொள் தண்புனல்குழ்திருவரங்கத்தானேயென்னும் *
கோலமாமழைக்கண்பனிமல்கவிருக்கும் என்னுடைக்கோமளக்கோழந்தே. (எ)

என்னுடை கோ	மிக மெல்லியலாளான என்	காலசக்கரத்தாய்	காலசக்கரத்திற்கு நிர்வாஹக
மளம் கொழுந்து	மகள்,	என்னும்	னானவனே! என்கிறான்;
பால துன்பங்கள்	அவ்வவ்விடங்களுக்குத் தகுதி	கடல் இடம்	திருப்பார் கடலை இடமாகக்
இன்பங்கள்	யாகத்துன்பங்களையும் இன்	கொண்ட கடல்	கொண்ட கடல் வண்ணனே,
படைத்தாய் என்	பக்களையும்	வண்ண என்னும்	என்கிறான்;
னும்	படைத்தவனே!	கண்ணனே என்	{ ஸ்ரீ கிருஷ்ண என்கிறான்;
	என்கிறான்;	னும்	
பற்று இலார்	அசரணய சரணயனே! என்	சேல் கொள் தண்	மீன்கள் நிரம்பிய ருளிர்ந்த
பற்றுகின்றன	கிறான்;	புனல் குழ் திரு	நீர்த்தம் குழந்த கோயிலில்
என்னும்		அரங்கத்தாய்	வாழ்பவனே! என்கிறான்;
		என்னும்	

என் தீர்த்தனே } என்னேப் பவித்திரமாக ஆக்கு } கோலம் மா } அழகு பொருங்கிப் பெருத்துக்
என்னும் } மவனே ! என்கிறான்; } மழை கண் பனி } குளிர்த்த கண்கள் நீர்பெருக
மல்க, இருக்கும் } நிர்கின்றான்.

* * * என்னும் என்கிற வினைமுற்று ஒவ்வொரு விளியோடும் அவ்வயிக்கவுரியது.
“பாலதுன்பங்களின்பங்கள் படைத்தாய்” என்றதற்குப் பல்வகையாகப் பொருள் கூறுவர்.
எம்பெருமானே! நீ உலகில் இன்பதுன்பங்களைப் படைக்குமிடத்து அவ்வவ்விடங்களுக்குத்
தகுதியாகவன்றோ படைப்பது? என்னால் தாங்கவொண்ணாத துன்பத்தைப் படைத்திருக்கின்
ருயே! இஃது உனக்குத் தகுதியோ? என்பதான கருத்தை முக்கியமாகக் கொள்க.

பால்—இடம்; பால்— இடங்களுக்கேற்ப என்றவாறு.

(எ)

3355 கொழுந்துவானவர்கட்கென்னும் துன்றேந்திக்கோநிரகாத்தவனென்னும் *

அழந்தொழுமாவியனலவேவ்வுயிர்க்கும் அஞ்சனவண்ணையென்னும் *

எழுந்துமேல்நோக்கியிமைப்பிலளிருக்கும் எங்ஙனேநோக்குகேனென்னும் *

செழுந்தடம்புனல்சூழ்திருவரங்கத்தாய் எனசெய்கேனென்திருமகட்கே.

(அ)

(இப்பெண் மின்னையானவள்)

வானவர்கட்கு.	} நிதிய ஸூரிகளுக்குத் தலைபான வனே ! என்கிறான்;	அஞ்சனம் வண்	} அஞ்சனமேவியனே ? என்கி ணனே என்னும் } ருள்; (இக் கூக்குரலைக்கேட்டு எம்பெருமான் வரக்கூறிமென நினைத்து)	
கொழுந்து என்னும்		மேல் எழுந்து		மேலே தலையெடுத்துப்
குன்று ஏந்தி	} கோவர்த்தன மலைபக் குடை யாக வெடுத்து நின்று	நோக்கி	பார்த்து	
கோ நிரை காத்த		இமைப்பு இலன்	இமையாத கண்ணினளாய்	
வன் என்னும்	} பசுக்களின் கூட்டத்தைச் காந் தருளினவனே ! என்கிறான்;	இருக்கும்	இருக்கின்றான்;	
அழும்		எங்ஙனோ நோக்கு	எந்தப் பரகாரத்தாலே உன்னைக் கேள் என்னும்	காண்பேன் ? என்கின்றான்;
நொழும்	} கண்ணும் கண்ணீருமா மிருக் கின்றான்;	செழு தடம் புன	மிகச் சிறந்த தீர்த்தம் சூழ்ந்த ல சூழ் திரு	கோயிலிலே கண் வளர்ந்தரு
ஆனி அனல வெ		அரங்கத்தாய்	னாமனே !	
வ்வுயிர்க்கும்	} ஆத்மவந்து கொளுத்தும்படி வைப்பமாகப் பெரு மூச் சு கிடா நின்றான்;	என் திரு	பிராட்டியோ டொந்த என்	
		மகட்கு	பெண்மகன் விஷயத்திலே	
		என் செய்கேன்	எதைச் செய்வேன் ?	

3356 எந்திருமகள்சேர்மார்பனையென்னும் என்னுடையாலியேயென்னும் *

நின்றிருவேயிறுலிடந்துநீகோண்ட நிலமகள்கேள்வனையென்னும் *

அன்றுருவேழம் தழுவியீகோண்ட ஆய்மகளன்பனையென்னும் *

தேன்திருவரங்கம்கோயில்கோண்டானே தேளிகிலேன்முடிவிவந்தனக்கே.

(க)

என் திரு மகள்	} எனக்குப் புருஷகார பூதையா, சேர்மார்பனே } எயிராட்டி சேர்த்த திருமார் என்னும் } பையுடையவனே ! என்கி றான்;	உரு ஏழும்	} இடிபோன்ற குரலையுடைய ரிஷபங்கனையுடைய தழுவி நீ கொண்ட ஆய் மகள் அன் பனே என்னும் } மதமொழிந்து மணந்துகொண்ட கப்பினைப் பிராட்டிக்கு பரிய னே ! என்கிறான்;
என்னுடை ஆ		எனக்கு உயிராயிருப்பவனே !	
வியே என்னும்	என்கிறான்;	கம் கோயில்	} ஸ்ரீ ரங்கநாதனே ! கொண்டானே
நின்ற திரு வயிற்று	உனது கோரப் ல் இடந்து நீ	உவன் நனக்கு	
கொண்ட	பற்களாலே இடந்து ஏற்றுக்கொண்ட	முடிவு தெளிகி	} ஆர்ந்தி முடிபுமாறு அறிகின்ற லேன்
நிலம் மகள் கேள்	பூமிப்பிராட்டிக்கு நாயகனே !		
வனே என்னும்	என்கிறான்;		
அன்று	முன் பொருகால்		

3357 முடிவிவந்தனக்கொன்றறிகிலேனென்னும் பூவுலகாளியேயென்னும் *

கடிமழ்கோன்றைச்சடையனையென்னும் நான்முகக்கடவுளையென்னும் *

வடிவுடைவானோர்தலைவனையென்னும் வன்திருவரங்கனையென்னும் *

அடியடைபாநாள்போலவளனுதியடைத்தனர் முகில்வண்ணையடியே.

(டு)

இவன்	இப் பெண்டினையானவன்,	வடிவு உடைய வா	தன்னோடொத்த வடிவுடைய
தனக்கு முடிவு	தனது ஆர்த்திக்கு முடிவு ஒன்	னோர் தலைவனே	ரான கித்ய ஸூரிகளுக்கு
ஒன்று அறிவி	றும் தெரியவில்லையே! என்	என்னும்	நாதனே! என்கிறான்;
லேன் என்னும்	கிறான்;	வண் திரு அரங்க	ழீரங்கநாதனே! என்கிறான்
மூ உலகு	மூவுலகுக்கும் கடவுளான இங்	னே என்னும்	அடி அடையா
ஆளியே	திரனுக்கு அந்தர்யாமியே!	தான் போல்	திருவடிகளைக் கிட்டமாட்டான்
என்னும்	என்கிறான்;	இவன்	தலிவன்
கடி கமழ் கொள்	பரிமாணம் மிக்க கொன்றைமா	முகில் வண்ணன்	மேகவண்ணனை அவனது திரு
றை சடைய	லையைச் சடையிலணிந்த	அடி	வடிகளை
னே என்னும்	சிவனுக்கு அந்தர்யாமியே!	அணுகி அடைந்த	கிட்டியடையப் பெற்றான்.
நான்முகக் கடவு	பிரமதேவனுக்கு அந்தர்யாமி	என்	
ளே என்னும்	யே! என்கிறான்;		

3358 முகில்வண்ணனடியையடைந்தருள்குடியுய்த்தவன் மொய்புனற்பொருளால்*
 துகில்வண்ணத்தூநீர்ச்சேர்ப்பன் வண்பொழில்சூழ்வண்தருகூர்ச்சடகோபன்*
 முகில்வண்ணனடிமேல்சோன்னசோல்மாலை ஆயிரத்திப்பத்தும்வல்லார்*
 முகில்வண்ணவானத்திமையவர்சூழலிருப்பர் பேரின்பவெள்ளத்தே. (கக)

முகில் வண்ணன்	மேகவண்ணனை எம்பெருமா	முகில் வண்ணன்	மேகவண்ணனை எம்பெருமா
அடியை அடை	னையை திருவடிகளையடை	அடி மேல்	னது திருவடிகளை கோக்கி
ந்து	ந்து	சொன்ன	யருளிச் செய்த
அருள் குடி உயர்	அவனுடைய திருவருளைத் தலை	சொல் மாலை ஆ	சொல் தொடையான ஆயிரத்
தவன்	க்கொண்டு உஜ்ஜீவித்த வரும்	யிரத்து இப்ப	தினுள் இப்பதிகத்தை ஓத
மொய் புனல்	உத்தமநீர்த்தமான தாமிரபாணி	த்தும் வல்லார்	வல்லவர்கள்
பொருளால்	யினுடைய	முகில்	முகில் வண்ணனுடைய நிழலீட்
துகில் வண்ணம்	துகிலின் நிறம்போலே பரிசுத்த	வண்ணம்	டாலே முகில்வண்ணமாயி
தூ நீர் சேர்ப்	மான ஐவத்தின் கரையிலே	வானத்து	ருக்கிற்ற பரமபத்திலே
பன்	சேர்த்திருப்பவரும்	இமையவர் சூழ	நித்யஸூரிகள புடைசூழ
வண் பொழில்	வளம்மிக்க சோலைகள் சூழ்ந்த	பேர் இன்பம்	ப்ரஹ்மானந்த
சூழ் வண் குருகூர்	திருநகரிக்குத் தலைவருமான	வெள்ளத்தே	ப்ரவாமுத்தில்
சடகோபன்	ஆழ்வார்	இருப்பர்	மூழ்கியிருக்கப் பெறுவர்கள்.

ஸ்ரீ:

ஏழாம் பத்து—மூன்றாம் திருவாய்மொழி வேள்னைச்சுரிசங்கு.

கீழ்த் திருவாய்மொழியிலே ஆழ்வாருடைய அரதி பேச்சுக்குலிமல்லாமேயிட்டுப் பெரியபெருமானுடைய திருக்குணங்களையும் வடிவமூல முதலானவற்றையும் பராங்குசநாயகி யான தான் வாய்வெருவியும் திருத்தாயார் சொல்லக்கேட்டும் சிறிது தரிக்கும்படியாயிற்று. மோஹமும் தெளிந்தது. பின்பு அவனைச்சென்று கிட்டியே தீர்வேன் என்னுமாற்றுகை பிற ந்து, தென்திருப்பேரையில் வீற்றிருந்த மகாநெடுங் குழைக்காதனிடம் போகவேனுமென்று புறப்பட, பழையபடியே கோழிமாரும் தாய்மாரும் சூழ்ந்துகொண்டு 'உனக்கு இத்தனை ப்ரா வண்மமாகாது, நமக்கு இது பழியாய் விளையும்' என்ன, நீங்கள் தடைசொல்லுகிறவற்றால் ஒரு பயனுண்டாகமாட்டாது; நான் மகாநெடுங்குழைக்காதனிலே நெஞ்சு பறியுண்டேன்; ஆனபின்பு நானே போனதாகாமே நீங்கள் என்னோடு உடன்பட்டு அங்கே கொண்டுபோய்ச் சேர்க்கப்பாருங்கள் என்று, பராங்குச நாயகி தனக்குப் பிறந்த துணைவ அவர்களுக்குச் சொல்லுகிறதாகச் செல்லுகிறது இத்திருவாய்மொழி.

3359 வேள்னைச்சுரிசங்கோடாழியேத்தித் தாமரைக்கண்ணனென்னெஞ்சினுடே*
 புள்ளைக்கடாகின்றவாற்றைக்காணீர் என்சொல்லச் சொல்லுகேன்னனைமீர்காள்!*
 வேள்எச்சுக்கமவன்வீற்றிருந்த வேதவொலியும்விழாவொலியும்*
 பிள்ளைக்குழாவினாயட்டொலியுமறத் திருப்பேரோடில்சேர்வன்னானே. (க)

ஆன்னைமீர்காள் தாய்மாரீர்களே!
 வெள்ளை சுரி சங் } வெண்ணிறத்தையும் சுரியையு
 கொடு ஆழி } முடைய பூபாஞ்சுஜன்யத்
 எந்தி } தையும் ஸூதர்சுந்தையும்
 எந்திக்கொண்டு
 தாமரைக் கண் } செந்தாமரைக் கண்ணனான
 னன் } பெருமான்
 என் நெஞ்சின் ஊடே—எனது நெஞ்சினுள்ளே
 புள்ளை கருடப்பறவையை
 கடாகின்ற ஆற்றை—நடத்துகிறபடியை
 காணீர் நீங்கள் அறிகின்றீர்களில்லையே!
 என் சொல்லி } இவ்வறுபவத்துக்கு என்ன பா
 சொல்லுகேன் } சுரமிட்டு நான் சொல்லுவேன்;

(இனி நான் செய்ய நினைத்தாவது)
 வெள்ளம் } ஆனந்த வெள்ளமே வடி
 சுகம் அவன் } வெடுத்தவனை பெருமான்
 வீற்றிருந்த } வீற்றிருக்கு மிடமாயும்
 வேதம் ஒலிபும் } வேதகோஷமும் உத்ஸவகோஷ
 விழா ஒலியும் } மும் சி து டி ள் ளை க ளி ன்
 டிள்ளை குழாம் } விஹார கோலாமலமும்
 விளையாட்டு ஒலி } இடையருமலிருக்கப் பெற்ற
 யும் அரு } தாயுள்ள
 திரு பேர் எயில் } திருப்பேரெயில் என்னுந் திருப்
 பதியிலே
 நான் சேர்வன் } நான் சென்று சேரக்கடவேன்.

* * * பராங்குசநாயகியானவன் தனது உள்ளத்தினுள்ளே ஒரு பெரிய திருவடித் திருநாள் நடந்து செல்லுகிறபடியைப் பேசி, தென்திருப்பேரையிலே போசவேணுமென்று தனக்குப் பிறந்த துணிவைத் தாய்மாரிடம் கூறுகின்றான்.

என்னோல்லச் சொல்லுகேன்—என்ன பாசுரமிட்டு எத்தைச் சொல்லுவது என்கை, உங்கள் கண்ணுக்கு இலக்காகாதாப்போலே என் வாக்குக்கும் இலக்காகிறதில்லையே! என்கிறான், “புள்ளைக் கடாகின்றவாற்றைக் காணீர்” என்று பேசியாயிற்றே; இன்னமும் பேசவேண்டியது என்ன இருக்கிறதென்னில்; ஒரு மஹாபாரதம் பேசவேண்டாவோ? அது மாட்டுகிறலே நென்கிறான். ‘வெள்ளச்சுகமவன்’ வெள்ளைச் சுகமவன்’ என்று இருவகையான பாடங்களையும் ஆசிரியர் திருவுள்ளம்பற்றுகிறார். முந்தின பாடத்தில் சுக வெள்ளத்தை யுடையவன் என்று பொருள். ஆனந்தவெள்ளத்தைத் தாறுடையவன், (அல்லது) அதை எனக்கு அளித்தவன் என்க. பிந்தின பாடத்தில் வெள்ளை யென்றது—மறுவற்ற என்றபடி. துன்பக் கலசாத் இன்பமாயிருப்பவனென்றவாறு.

பிள்ளைக்குமாலினையாட்டொலியுமறு என்றது இத்திருப்பதிகுக்குச் சிறப்பானதொரு க்சேஷணம். சிதுபிள்ளைகள் திரண்டு விளையாடுவதென்பது எங்குமுண்டு; இவ்வூரில் அப்பிள்ளைகள் விளையாடுவது கோயில் திருமுன்பேயாயிருக்கும். எம்பெருமான் தானும் அந்த விளையாட்டின் சுவையைக்காண ஆசைப்பட்டானும்; எதிரே பெரியதிருவடி என்னிதிரிருந்தது இடைச் சுவராயிருந்தபடியாலே அந்த விளையாட்டைக்காண மறைவாயிருக்கிறதே யென்று வருந்தி ‘கருடா! அப்பால் போ’ என்று பெருமான் வெறுத்துரைத்தாராம். இந்த நிலைமை நானைக்குங் காலலாம். இத்தலத்தின் திருநாமம் பேரெயில் என்பதேயாம். இத்திருவாய்மொழியில் ஒன்று, இரண்டு, மூன்று, நான்கு, எட்டு, பத்துஆம் பாட்டுகளில் ‘தென்திருப்பேரையில்’ என்று பாடக்கொள்வதில் விரோதமில்லாமையாலே இந்தப் பாட்டுக்களில் மாக்கிரம் திருப் பேரையென்றே பாடங் கொள்ளலாமென்பாருமுள்ளர்.

மணவாளமாமுனிகள் திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதியில் இத்திருவாய்மொழிக்கு இட்ட பாசுரத்தில் ‘தெள்ளியமால் தென்பேரை சென்றுபுக’ என்றருளிச்செய்யலாமாயிருக்கச் செய்தேயும் அங்கனம் அருளிச்செய்யாது ‘தெள்ளியமால் தென் திருப்பேர் சென்றுபுக’ என்றருளிச்செய்திருப்பதும் உற்று நோக்கத்தக்கது. சோழசாட்டுத்திருப்பதிகளுள் ஒன்றான அப்பக் குடத்தான் ஸன்னிதிகே தென் திருப்பேர் என்று திருநாமம். இதுவோ பாண்டியநாட்டுத் திருப்பதி. இதைத் தென் திருப்பேரென்று மணவாளமாமுனிகளாருளிச்செய்தது ‘திருப்பேரெயில்’ என்பதன் எகதேசக்ரஹணமாகவாயிற்று.

3360 நானக்கருங்குழல்தோழியீர்காள்! அன்னையர்காளயற்சேரியீர்காள் *
நானித்தனிநெஞ்சம் காக்கமாட்டேன் என்வசுமன்றிறாப்பகல்போய் *
தேன்மொய்த்தபூம்பொழில் தண்பனை சூழ் தேன்திருப்பேரையில் வீற்றிருந்த *
வானப்பிரான் மணிவண்ணன் கண்ணன் செங்கனிவாயின் திறத்ததுவே. (உ)

நான் கரு குழல் } ஸாந்தமணிந்த கருங்குழலை தோழியீர்காள் } யுடைய தோழிகளை! அன்னையர்காள் } தாய்மார்களே! அயல் சேரியீர் } (செய்தி வினாவ வந்த) அக்கம் காள் } பக்கத்தவர்களே! இத்தலை நெஞ்சம் } எவதந்திரமான இந்த நெஞ்சை நான் காக்க } நான் அடக்கியாள மாட்டு மாட்டேன் } கின்றிலேன்; இது என் வசம் } இந்த நெஞ்சு எனக்கு விதேய அன்று } மன்று; இரா பகல் } இரவும் பகலும்	போய் } என்னை விட்டுப்போய் தேன் மொய்த்த } வண்டுகள் மொய்த்த பூஞ் பூ பொழில் } சோலைகளை யுடைத்தாய் தண் பனை சூழ் } குளிர்ந்த நீர் நிலங்கள் சூழ்ந்தி ருக்கிற தேன் திருப்பேரையில் வீற்றிருந்த— வானம் பரான் } பரமபத நிலயனும் மணி வண்ணன் } நிலமணி வண்ணனுமான கண்ணன் } கண்ணபிரானுடைய செம் கனி } சிவந்த கனிபோன்ற அதரத் வாயின் திறத்தது } திலே படிந்திட்டுது.
---	---

* * * தாய்மார் முகம் பார்த்துச் சொன்னான் கீழ்ப்பாட்டில்; அவ்வளவிலே இத்தலை
மகளுக்கு ஹிதஞ் சொல்லுகைக்காகத் தாய்மாரும் அயற்சேரியுள்ளாராமாகத் திரண்டு வந்து
சேர்ந்து நிற்க, உங்களுடைய ஹிதவார்த்தைகளைக் கேட்க அவகாசமில்லாதபடி மகாநெடுங்
குழைக்காதன்பக்கலிலே அவகாஹித்த என்னெஞ்சை மீட்கமாட்டுகின்றிலேன்காண்மின்
என்கிறான். என்னெஞ்சைக் கடல் கொண்டது காண்மினென்கிறான்.

3361 செங்கனிவாயின் திறத்ததாயும் செஞ்சுடரீள்முடித்தாழ்ந்ததாயும் *
சங்கோசுக்கரம் கண்கேள்தும் தாமரைக்கண்களுக்கற்றுத்தீர்த்தும் *
திங்களும் நாளும் விழாவருத தேன் திருப்பேரையில் வீற்றிருந்த *
நங்கள்பிரானுக்கு என்னெஞ்சம்தோழி! காணும் நிறையுமிழ்த்ததுவே. (ரு)

தோழி } வாராய் தோழியி! என் நெஞ்சம் } எனது நெஞ்சானது செம் கனி } செவ்விய கனி போன்ற திருப் வாயின் திறத்தது } பவளத்திலே அழனிவேசம் ஆயும் } கொண்டதாயும் செம் சுடர் நீள் } செவ்விய சுடரையுடைய முடி தாழ்ந்தது } நீண்ட கிரீடத்திலே நடுபட்ட ஆயும் } தாயும் சங்கோடு சக்கரம் } திருவாழி திருச்சங்குகளைக் கண்டு உகந்தும் } கண்டு உவந்ததாயும்	தாமரை கண்க } தாமரை போன்ற திருக்கண்க ளுக்கு அற்று } ளுக்கு அந்நியர்ஹ தீர்ந்தும் } மாகியும் திங்களும் நாளும் } மாணோதவவங்களும் நித்தியோத் விழா அருத } வவங்களும் இடையருத தேன் திருப்பே } தேன் திருப்பேரைப் பதியிலே ரெயில் வீற்றிரு } யெழுந்தருளியிருக்கின்ற ந்த } நங்கள் பிரானுக்கு } எம்பெருமான் விஷயத்திலே நாணும் நிறையும் } வெட்கமும் அடக்கமும் தொலை இழந்தது } யப் பெற்றது.
---	--

* * * நங்காய்! இப்படியும் நாணமற்றுச் சொல்லுவது தகுதியோவென்று தோழி
கேட்க; தோழி! நான் என்செய்வேன்? எனது நெஞ்சானது தேன் திருப்பேரை யெம்பெரு
மானுடைய திருப்பவளத்தழகிலே போய்ப்படிந்தும் திருவபிஷேகத்தினழகிலே தாழ்ந்தும்,
நிருவாழி திருச்சங்குகளை யேந்தியிருக்குமழகுகண்டு உகந்தும், மற்றோழுகுக்கு உரித்தல்லாத
படி தாமரைக்கண்களுக்கு அற்றுத்தீர்த்தும் நங்கள் பிரானுக்கு நாணும் நிறையுமிழந்தது; இனி
பெனக்கு நாணும் நிறையுமுண்டாவதற்கு வழி யேது? என்கிறான் தலை. என்னெஞ்சம்
நாணும் நிறையுமிழந்தது—நான் தன்னை யிழந்தேன்; தாய்மார் தோழியார்கள் என்னை யிழந்
தார்கள்; நெஞ்சு நாணுநிறையுமிழந்தது. இப்படியெல்லாம் இழவையாயிருக்கிறது. (ரு)

*** நங்காய்! உனக்கு அவன் பக்கலுள்ள ஆசாபாசம் அளவுகடந்திருந்தாலும் அவனே யெழுந்தருளாமலும் இங்கேயிருக்கப் பார்ப்தமேயல்லாது அங்குச் செல்லுகை யுத்த மன்றென்று தோழி சொல்ல, அதற்கு விடையிருக்கிறது இப்பாசாரம். இராவணனைக்கொன்ற விஜயவாஷியோடே தென்திருப்பேரையிலே யெழுந்தருளியிருக்கிற இருப்பைக் கண்ட நெஞ்சு இன்னமும் மீண்டு வராது; எனக்கு இங்கொரு துணையுமில்லை; துணையான எனது நெஞ்சை அழைக்கவல்லாருமில்லை; இங்கு ஆரைக்கொண்டு என்ன புருஷார்த்தம் ஸாதிப்பது? இனி என்னெஞ்சு போய்ச் சேர்ந்த தேசத்திலேயே நானும் போய்ச் சேருவதே தகுதியென்கிறுளாயிற்று. (எ)

3366 கண்டதுவேகொண்டெல்லாறும்கூடி கார்த்தகடல்வண்ணனோடென் திறத்துக் கொண்டு * அலர் தூற்றிற்றதுமுதலாக் கொண்டவென்காதுரைக்கில் தோழி! *

மண்டினினாலமுழெழ்கட லும் நீள்வீசம்பும் கழியப்பெர்தால் *

தேண்டிரைகுழிந்தவன்வீற்றிருந்த தேன் திருப்பேரெயில்சேர்வன்சென்றே. (அ)

கண்டதுவே கொண்டு	வெளியில் காணக்கூடிய எனது மேனி நிற மாயுதல் முதலியவற்றையே கொண்டு.	ஏழ் கடலும்	{ (அதைச் சூழ்ந்த) எப்பத ளாக ரங்கனும்
எல்லாரும் கூடி	தாய்மார் ஊரார் ஆகிற எல்லாரும் ஒன்று சேர்ந்து	நீள் வீசம்பும்	{ இதெல்லாவற்றுக்கும் இடக் கொடுக்கும் மஹாவகாசமான ஆகாசமும் ஆகிய இத்தனைக்கும்
கார் கடல்வண் ணனோடு என் திறத்து கொண்டு	{ கருங்கடல் வண்ணனான எம்மனோடு என் திறத்து கொண்டு	கழிய பெரிது ஆல்	{ அவ்வருகுபட்டநாய் பெருத்திராகின்றது; (ஆனமின்பு)
அலர் தூற்றிற் றது முதல் ஆ கொண்ட	{ பழி தூற்றினதுவே நுதலாக இடங் கொண்ட	தென் திரை	{ தெளிந்த அலைகளாலே சூழப் பட்டு
என் காதல் உரைக்கில்	{ எனது காதலைப் பாசரமிட்டுச் சொல்லப்பார்க்கில்	அவன் வீற்றிருந் த	{ அப்பெருமான் வீற்றிருக்கும் மான
தோழி	தோழியே!, (என் காதல் எப்படிப்பட்டதென்னில்)	தென் திரு பேர் எயில்	{ தென் திருப்பேரைப் பதியை
மண் தினி ஞாலமும் - மண் செறிந்த பூமியும்		சென்று சேர் வன்	{ (எனது தாபம் தீரும்படி) சென்று சேரக்கடவேன்.

*** ஊரார் பழி சொல்வதே யெருவாக எனக்கு வளர்ந்து செல்லுகின்ற காதலானது ஹைலோகங்கனையும் கபளிகரித்துச் செல்லா நின்றது; ஆனபின்பு அவனிருக்கிற திருப்பேரையிலே சென்றவல்லது நிற்க மாட்டேனென்கிறான். (அ)

3367 சேர்வன்சென்றென்னுடைத்தோழிமீர்கான்! அனனையர்காளென்னத்தேற்றவேண்டா *

நீர்க்குரைக்கின்றதென்னிதற்கு? நெஞ்சுமறையுமெனக்கிங்கில்லை *

கார்வண்ணன் கார்த்தகடல்ஞாலமுண்ட கண்ணபிரான்வந்துவீற்றிருந்த *

ஏர்வளவொண்கழனிப்பழனத் தேன் திருப்பேரெயின்மாமகரே. (க)

என்னுடை தோழிமீர்கான்	{ எனக்கு ஹிதஞ் சொல்லுகின்ற தோழிமீர்கானே!	கார் கடல் ஞாலம் உண்ட	{ கருங்கடல் சூழ்ந்த ஜகத்தை (ப்ரளயங் கொள்ளாதபடி) அமுது செய்தவனுமான
அன்னையர்கான்	(அப்படிப்பட்ட) தாய்மார்களை!	கண்ணபிரான்	{ பூரீக்குஷணபகவான்
என்னை தேற்ற வேண்டா	{ (எல்லை கடந்த) என்னைத் தேற்றுவதில் நீங்கள் முயல வேண்டா;	வந்து வீற்றிருந்த	{ நித்ய ஸந்திதி பண்ணியிருக்கு மிடமாய்
இதற்கு நீர்கள் உரைக்கின்றது என்	{ எனது இந்த நிலைமைக்கு நீங்கள் சொல்லக்கூடிய வார்த்தை என்ன இருக்கிறது?	ஏர் வளம்	{ ஏரினுடைய மிகுதியை யுடைத்தாய்
எனக்கு நெஞ்சும் நிறையும் இங்கு இல்லை	{ எனது நெஞ்சும் அடக்கம் முதலிய குணங்களும் இங்கில்லை யன்றோ (ஆதலால்)	ஒண் கழனி	{ அழகிய கழனிகளையும் நீர் பழனம்
கார் வண்ணன்	நீல வண்ணனும்	தென் திரு பேர் எயில் மா நகர்	{ தென்திருப்பேரெயிலென்கிற திருப்பதியை
		சென்று சேர்வன்	சென்று சேரக்கடவேன்.

* * * கீழே தென்திருப்பேரையில் சென்று சேர்வென்று கூறின தலைவியை நோக்கித் தோழிமாரும் தாய்மாரும் 'இங்ஙனே பதறவேணுமோ? அப்பெருமானே சடக்கென இங்கு எழுந்தருள்வன் காண்; நீ புறப்பட்டுச்செல்லுகை தானும் யுத்தமன்று' என்று சொல்ல அதற்கு 'நீங்கள் என்னை யொன்றும் தேற்றவேண்டா; போகைக்கு நீங்கள் சொல்லுகிற விரோதமென? போனால் என்ன விரோதம் விளையும்?' என்று இவள் சொல்ல, 'உன்னுடைய தைரிய சாதார்த்தங்களுக்குப் போராது' என்று அவர்கள் சொல்ல, அவனுடைய னெளந்தரிய னெளசெய்ய காரணயாதி குணங்களாலே என்னுடைய தைரிய சாதார்த்தங்களை அபஹரிக்கப் பட்டுப்போயின வாதலால் உங்கள் வார்த்தை கேட்கும் நிலைமையில் நாளில்லை; என்னோடு கலக்கக்காக அவன் வந்தெழுந்தருளியிருக்கிற தென்திருப்பேரையே சென்று சேர்வேன் காண்மின் என்கிறார். (க)

3368 நகரமும்நாடும்பிறவும்தேர்வேன் நாணெனக்கில்லையென்தோழிமீர்காள் !*

சிகரமணிநெமோடீதே தென்திருப்பேரையில்வீற்றிருந்த *

மகரநெடுங்குழைக்காதன்மாயன் நூற்றுவரையன்மமங்கநூற்ற *

நிகரில்முக்கிலவண்ணன்நெயியான் என்னெஞ்சம்கவாந்தேனியுழியானே ? (ய)

என் தோழிமீர்காள்—எனது தோழிகளே!

சிகரம் மணி } சிகரங்களையுடைத்தாய் மணி
நெடு மோடம் } மயமாய் ஒங்கின மோடங்களை
யுடைத்தாய்

நீடு } நெடுங்காலம் விளங்குமதான
தென்திருப்பேரே } தென் திருப்பேரைப்பதியிலே
யில் வீற்றிருந்த } எழுந்தருளியிருக்கின்ற

மாயன் } ஆச்சரியகுண சேஷிதங்களை
யுடையனும்

அன்று } பாரதயுத்தம் நடந்தவக்காலத்தில்
நூற்றுவரை } துரியோதகன் முதலிய நூறு
பேர்களை

மங்க நூற்ற } கொலையும்படி ஸங்கலங்கித்தவனும்
நிகர் இல் முகில் } ஒப்பற்ற காளமேக வண்ண
வண்ணன் } னும்

நெயியான் } திருவாழியை யுடையனுமான

மகரநெடுங் } மகரபூஷணப் பெருமான்
குழைக்காதன் }

என் நெஞ்சம் } எனது நெஞ்சை அபஹரித்துக்
கவாந்து } கொண்டு

எனை ஊழியான் } எத்தனை காலத்தான்! (அவன்
என் நெஞ்சைக் கவாந்தது
இன்று கேற்றே!)

(ஆனபின்பு)

நகரமும் நாடும் } நகரங்களிலும் நாடுகளிலும் மற்ற
பிறவும் தேர் } நூற்றுவர் விடங்களிலும் நானே
வேன் } சென்று ஆராய்க்கடவேன்;

எனக்கு நான் } அதுபற்றி எனக்கு லஜை
இல்லை } யில்லை.

* * * சென்று சேர்வேன், சென்று சேர்வேனென்று பலகாலஞ் சொன்ன பரங்குச நாயகியை நோக்கி 'அம்மா! நீயே சென்று சேர்ந்தேயாகில் ஊரும் நாடும் மற்றுமெல்லாரும் உன்னைப் பழி சொல்லாரோ' என்று தோழிமார் சொல்ல, 'அப்படி பழி சொல்லுவாரையன்றோ நான் தேடுகிறது' என்று இவள் சொல்ல, 'பழி சொன்னால் உனக்கு லஜையாகாதோ?' என்று பின்னையும் தோழிமார் கேட்க, அவனுடைய அழகினாலும் ஆச்சரிய தீவ்ய சேஷிதங்களாலும் என்னுடைய நெஞ்சம் லஜையும் அபஹரிக்கப்பட்டு எத்தனையோ காலமாயிற்றே, ஆதலால் இனித்திருப்பேரையிலே நானே போகத் தடையென்? என்கிறார். 'நூற்றுவரையன்று மங்கநூற்ற' என்ற சொற்சேர்த்தியை நோக்கி இங்கு நம்பினையாராச் செய்வது பாரிர்—'துரியோதகாதிகளை வெல்ல எண்ணினாற்போலே என்னெஞ்சை அபஹரிக்கைக்கு எத்தனை காலமெண்ணினாலே?' (ய)

3369 ஊழிதோறுழியுருவும்பேரும் செய்கையும்வேறவன்வையம்காக்கும் *

ஆழிநீர்வண்ணையச்சுதனை அணிசூருகூர்ச்சடகோபன் சொன்ன *

கேழிநந்தாயோராயிரத்துள்ளிவை திருப்பேரையில்மேயபத்தும் *

ஆழியங்கையனையேத்தவல்லாரவர் அடிமைத்திறத்தாழியாரே. (கக)

ஊழி ஊழி நோறு கல்பங்கள் தோறும்
 பேரும் உருவும் } நாமம் ரூபம் வியாபாரம் ஆகிய
 செய்கையும் } இவற்றை
 வேறவன் வேறுகவுடையஞ்சிக் கொண்டு
 வையம் காக்கும் } உலகங்களைக் காத்தருள்பவ
 னாய்
 ஆழி நீர் வண்ணனை—கடல் வண்ணனாய்
 அச்சதனை } அடியார்களை ஒருகாலும் நடுவ
 விடாதவனுள் பெருமானைக்
 குறித்து.
 அணி குருகூர் }
 சடகோபன் } நம்மாழ்வார் அருளிச் செய்த
 சொன்ன

கேழ் இல் ஒப்பில்லாத
 அந்தாதி ஓர் } அந்தாதித் தோடையான
 ஆழிரந்துள் } ஆழிரத்தினுள்ளும்
 திருப்பேரெயில் } தென் திருப்பேரைப்பதி விஷய
 மேய இவை } மான இப்பதிகத்தைக்
 பந்தும் } கொண்டு
 ஆழி அம் } கையுள் திருவாழியுடான எம்
 கையனை ஏத்த } பெருமானைத் துதிக்கவல்ல
 வல்லார் அவர் } வர்கள்
 அடிமை திறத்து } நீத்ய கைங்கரியத்திலே
 ஆழியார் } ஆழ்ந்தவராவர்.

* * * வியாக்கியானங்க ளெல்லாவற்றையும் ஊன்றி நோக்குமிடத்து மூன்றாமடி யில் “மேய பத்தால்” என்கிற பாடம் சிறக்குமென்று தோன்றுகிறது. “அடிமைத் திறத்த ஆழியாடு” என்பதற்கு இரண்டு வகையான பொருள் கூறுவர்; ஆழியார்—ஆழ்ந்தவர்கள். (அல்லது) திருவாழியாழ்வானைப் போன்றவர்கள். * கருதுமிடம் பொருது—கைநின்ற சக் கரத்தன்* என்றபடியே திருவாழியாழ்வான் எம்பெருமான் திருவுள்ளம் பற்றியிடமெங்குஞ் சென்று பணிசெய்து வருமா போலே விடுத்த திசைக்கருமந்திருத்துமவர்கள் என்றபடி. (க3)

புதி:

ஏழாம்பத்து—நான்காந் திருவாய்மொழி ஆழியெழு.

கீழ்த்திருவாழிமொழியில், * தென்திருப்பேரெயில் சேர்வன் நானே * என்றும் * சேர் வன் சென்றே * என்றும் திண்ணமாகக் கூறின ஆழ்வார் புறப்பட்டுச் செல்லப்பார்த்தார் * காலாமும் நெஞ்சுழியுங் கண்குழலும் * என்றும்படியான நிலைமையிலே நின்றிருந்தாராடையாலே புறப்பட்டுச் செல்ல வலிமையற்றிருந்தார். வாய் கொண்டு பேசவும் முடியாதபடி பலமிழந்து கிடந்தவிவர்க்கு ஒரு வழியாலே பல முண்டாக்க வேறுமென்று பார்த்தானெப் பெருமான். தன்னுடைய விஜயபாதான பரம்பரைகளைக் காட்டிக் கொடுத்தால் அவற்றைக் கண்டு பலம் மிக்குத் தரித்திருப்பர் என்று கருதி, உலகளந்தது, கடல் கடைந்தது, நிலமிடந்தது பிரளயத்திலே உலகமுண்டது முதலான அபதானங்களைக் காட்டிக் கொடுத்து, “ஆழ்விர் இவற்றை பதுஸந்தித்துத் தரித்த வாழும்” என்ன, ஆழ்வாரும் அவ்வபதானங்களை ஸமகாலத் திற் போலே கண்டு பாசாரத்தோறும் ஒவ்வொரு அபதானமாகப் பேசுத்தரிக்கிலார் இத்திரு வாய்மொழியில்.

3370 * ஆழியெழுச்சங்குமல்லிவ்வுமெழ * திசை வாழியெழுத்தன்மொளுமெழ * அண்டம் மோழையெழுமுடிபாதமெழ * அப்பன் ஊழியெழுஉலகம்கொண்டவொழே. (த3)

ஆழி எழ	} திருவாழியாழ்வான் முன்னே உயர்ந்து தோன்றவும்	அண்டம்மோழை எழ	} அண்டகபாளம் மிளந்து ஆவ ரண ஜலம் குமிழி கிளம்பும் படியாகவும்
சங்கும ளில்லும் எழ	} பாஞ்சஜந்யபூம் சார்ங்கமும் தோன்றவும்	பூடி பாதம் எழ	} (வளர்ந்த விரைவாலே) திரு முடிபடும் திருவடியும் ஒக்கா கிளம்பும் படியாகவும்
தண்டும் வானும் எழ	} கதையும் நந்தகமும் தோன்ற வும்	ஊழி எழ	} மாவலியால் துன்பப் பட்ட காலம் போய் நல்ல காலம் வந்து தோற்றுப்படியாகவும்
திசை வாழி எழ	} திசைகள் தோறும் மங்களா சாணைகோஷம் கிளம்பவும்	அப்பன்	} ஸர்வேச்சுவரன்
(உயாவளர்ந்தபடியாலே)		உலகம் கொண்ட ஆறு எ	} (திருவிக்கிரமனும்) உலகங்களை யாள்வது கொண்டபடி என்னே!

* * * முதன் முதலாக உலகளந்த விஜயபாதாந்தை அநுஸந்தித்து உகக்கிறார். உலகில், தலைவனுள் அரசனுக்கு ஒரு காரியம் ஆகவேண்டியிருந்தால் பரிசுரங்கள் முன்னின்று காரியஞ்செய்து தலைவனுக்கு ஸெற்றியை யுண்டாக்கப்பார்ப்பதென்கிற ஒரு முறை யுண்டே; அந்தரீகியிலே, ஆபுதங்களில் தலைவனுள் திருவாழியாழ்வான் முந்து முன்னம் வியாபரித்தபடியைப்பேசுகிறார் ஆழியெழ வென்று. பெருமான் காட்டுக் கெழுந்தருளப் புறப்படுவதற்கு முன்னே இளை பெருமான் தாம் முற்பட்டதுபோல, எம்பெருமானுடைய திருவடி உலகளக்க நிமிர்வதற்கு முன்னே திருவாழியாழ்வான் தான் முன்னே உயர்ந்து தோற்றினாயிற்று.

எம்பெருமான் உலகளந்தபோது பஞ்சாபுதங்களினுடையவும் எழுச்சியைச் சொல்ல நினைத்த ஆழ்வார் முன்னம் ‘ஆழியெழச் சங்கும் வில்லு மெழ’ என்று மூன்று ஆபுதங்களின் எழுச்சியைச் சொல்லி இரண்டாமடியின் முடிவில் மற்றையிரண்டாபுதங்களின் எழுச்சியைச் சொல்லுகிறார். இடையில் “தலைவாழி யெழ” என்றதனால் அந்த திவ்யாபுதங்களுக்கும் மங்களாசாஸனம் பண்ணுவாருளரென்று சொன்னதாயிற்று. அண்டம் மோழை யெழ—தாழ் வின்றி வளர்ந்தபடியாலே அண்டகபாலம் பிளந்து ஆவரண ஜலம் குமிழி கிளம்புப்படியாக என்றபடி. தன்னுடைய வளர்ச்சிக்கு அண்டந்தாளாம் இடம் போராமையாலே விம்மி அண்டபித்தி பிளந்து ஆவரண ஜலம் உள்ளே வந்து புகும்படியாக வென்கை. முடிபாதமேழ—திருமுடியும் திருவடிகளும் ஒரு சேர எழ என்று இதனால் வளர்ந்தருளின சடக்கு சொன்னபடி. ஊழியெழ—ஆலார்ப்பாருதியான மஹாபலி அஹங்கரித்திருந்த கொடிய காலம் தொலைந்து நல்லடிக்காலம் தோன்ற என்றபடி. ஊழி என்பது பொதுவாகக் காலத்தைச் சொல்லுமதனாலும் இங்கு பாகரணம் நோக்கி விலகாணகாலமென்று பொருள்படும். ஆக விரிவனையாக, அப்பன் உலகங் கொண்டவாறே—மஹோபகாரகண ஸர்வேச்வரன் உலகத்தை அளந்து கொண்டபடி யென்னே ! என்று ஈடுபடுகிறார். (க)

3371 ஆறுமலைக்கு எதிர்ந்தோடுமோலி * அரவூறுசலாய் மலைதேய்க்குமோலி * கடல் மாறுகழன்று அழைக்கின்றவோலி * அப்பன் சாறுபட அமுதம்கொண்டகான்றே. (உ)

அப்பன்	ஸர்வேச்வரன்	அரவூறு ஊறு	வாஸுகி யென்கிற பாம்பினு
சாறு பட	{ (தேவர்களுக்கு) மஹோத்ஸவ முண்டாம்படியாக	கலாய்	{ டம்பைச் சுற்றி
அமுதம் கொண்ட நான்று	{ (கடல் கடைத்து) அமுதங் கொண்ட காலத்திலே,	மலை தேய்க்கும் ஒலி	{ மந்தர மலையிலே தேய்க்கிற ஒலியும்
ஆறு	{ (கடலிலே சென்று சேர்வதற்காக வந்து கொண்டிருந்த) ஆறுகளானவை	கடல் மாறு சுழன்று	{ கடலானது இடம் வலமாக மாறிச் சுழன்று
மலைக்கு எதிர்த்து ஓடும் ஒலி	{ தங்கள் திறப்பிடமான மலைகளையே நோக்கித் திரும்பியோடுகிற ஒலியும்,	அழைக்கின்ற ஒலி	{ கோஷிக்கிற கோஷமும் உண்டாயின.

* * * கடல் கடைந்தபடியை யநுஸந்தித்து ஈடுபடுகிறார். மஹா நதிகளெல்லாம் மலைகளின்ன்று பெருகிக் கடலிலே வந்து சேருமே; அப்படி சேருவதற்காக ஆறுகள் புறப்பட்டு வந்து கொண்டிருந்தனவாம். கடைகிற போது மலைகளிற் காட்டில் கடல் உயருகையாலே ஆறுகள் எதிர்வெள்ளங் கோத்து மலைகளை நோக்கியே திரும்பியோடுகிற வோசை விலகாணமாயிருந்ததென்று முதலடியார் சொல்லுகிறது. அரவூறு சலாய் மலை தேய்க்கு மோலி—‘ஊறு’ என்று பாம்பினுடம்புக்குப் பெயர்; வடமொழியில் (ஹோம்) என்பது போல. வாஸுகி யென்கைய உடலைச் சுற்றிக் கடைகிற போதுண்டான சாசாவென்கிற த்வலியும். கடல்மாறு சுழன்றழைக்கின்ற வோலி—மந்தர மலை திரிந்து வருகிறபோது கடல் இடமும் வலமுமாக எதி

ராகச் சுழன்று தன்னிலே யெதிர்த்து கோவிக்கிற கோஷமும். இவையெப்போது உண்டாயினவென்னில்; சாறுபட அப்பன் அமுதங் கொண்ட நானு—தேவர்களுக்கு மஹோக்ஷை முண்டாம்படியாக என்னப்பன் கடலைக் கடைந்து அமுதங் கொண்ட காலத்திலே. சாறு—உத்ஸவமும் ஸாரமும். சாறுபட—நீர் கோதாம்படியென்று ஆகுயிரம். (உ)

3372

நான்றிலவேழ்மண்ணும் தானத்தவே * பின்னும் நான்றிலவேழ்மலை தானத்தவே* பின்னும் நான்றிலவேழ்கடல் தானத்தவே * அப்பனுன்றியிட்டு எயிற்றில்கொண்டநாளே. (ந)

அப்பன்	ஸ்ரவேச்வரன்	ஏழ் மலை	ஸப்த குலாசலங்களும்
ஊன்றி இடத்து	(பிரளயங்கதையான பூமியைக்)	நான்றில	சுவாமிநாதவயாகி
எயிற்றில்	குத்தியிடந்தெடுத்து எயிற்றின்	தானத்த	தங்கள் ஸ்தானத்திலேயே
கொண்ட நாள்	மேலே கொண்டகாலத்தில்		மீருத்தன;
ஏழ் மண்ணும்	ஏழு திவுகளான பூமி பேதங்	மின்னும்	மேலும்,
	களானவை	ஏழ் கடல்	ஸப்த ஸாகாங்களும்
நான்றில்	நடுவாதவையாய்	நான்றில்	உடைத்தொழுதாதவையாய்
தானத்த	தங்கள் ஸ்தானத்திலேயே	தானத்த	தங்கள் ஸ்தானத்திலேயே
	மீருத்தன;		மீருத்தன.
மின்னும்	மேலும்	ஏ	ஆச்சரியம்!

*** மஹாவராஹ மூர்த்தியாகி நிலத்தை யிடந்தெறித்த வரலாற்றை யருளங்கிணு ரிப்பாட்டில். ரஸாதலத்தில் கிடந்த பூமியை என்னப்பன் திருவெயிற்றிலே இடந்தெறித்தருளின போது ஸப்தத்திபங்களும் ஸப்த குலபர்வதங்களும் ஸப்த ஸாகாங்களும் தம் தம் ஸ்தானங்களிலே நிச்சலமாயிருக்கும்படி யெடுத்தருளினார், இதென்ன ஆச்சரியம்! என்கிறார். ஒரு வ்யாபாரத்தாலே செய்ததாயிராமல் ஸ்வஸங்கல்பத்தாலே ஆச்சரியமாகச் செய்த வித்தனை யென்று ஈடுபடுகிறபடி. (ந)

3373 நாளுமெழ நிலநீருமெழ * விண்ணும் கோளுமெழ எரிகாலுமெழ * மலை தாளுமெழச் சுடர்தானுமெழ * அப்பன் ஊளியெழ உலகமுண்டலுணே. (ச)

நாள் எழவும்	காலவயவஸ்தைபேரும்படி	மலை தான் எழ	மலைகள் அடிபொறித்து போக
	யாகவும்	அம்	அம்
நிலம் நீர் எழவும்	நிலமும் நீரும் நிலைகுலைந்து	சுடர்தானும் எழ	நஷத்திரம் முதலிய சுடர்ப்
	போகவும்		பொருள்கள் நிலைகுலையவும்
விண்ணும்	ஆகாசமும் கீரணங்களும் நிலை	அப்பன்	ஸ்ரவேச்வரன்
கோளும் எழ	குலைந்து போகவும்	ஊளியெழ உலகம்	ஆவாரமுண்டாம்படி உலகங்
எரிகாலும் எழ	நெருப்பும் காற்றும் நிலைகுலைத்	உண்ட ஊண்	களை உண்டருளின உணவு
	துபோகவும்	ஏ	என்ன ஆச்சரியம்!

*** மஹாபிரளயத்தில் ரஷித்தபடியை இப்பாட்டில் அருளிச்செய்கிறார். கலை யென்றும் காஷ்டை யென்றும் முறையித்தமென்றும் நாழிகை யென்றும் யாமமென்றும் இர வென்றும் பகலென்றும் சொல்லுகிற காலப்பகுப்புகள் ஒன்றையின்றியே காலவயவஸ்தை நிலை குலைந்து போகப்பட்டதாம் பிரளயத்தில்; அது சொல்லுகிறது நாளுமெழ என்று. கால நிபத் தனைக்குக் காரணம் ஆகித்தியனுடைய கதியேயாதலால் பிரளயத்தில் அவ்வாடித்தியன் இலகு கவே காலவயவச்சேதங்களும் இல்லையாயினவென்க. நிலம் நீரும் விண்ணும் கோளும் எரிகா லும் மலைசுடர் தானுமெழ ப்ருதிவி முதலான பஞ்ச பூதங்களும் ஸைலகுலாசலங்களும் நஷத் தயோதிஸ்ஸுக்களும் ஆகிய இவையெல்லாம் உள்ளே புக உண்டருளினுனென்கிறது. மலை தாளுமெழ என்ற கிட்டுத்து 'மலையும் தாளும்' என்று பொருளென்க; மலைகளானவை தாளோடே (அடியோடே) பறிந்து உள்ளே புக என்றபடி. வேர்க்குருத்தோடே பறிய வென்க. ஊளி

யெழ—ஊளி யென்று ஓசைக்குப்பெயர்; கீழ்ச்சொன்னவற்றையெல்லாம் உறிஞ்சியுண்கிற போது ஓசை யுண்டாகுமே; அது சொன்னபடி. இனி, ஊளி யென்று பசிக்கும் பேருண்டு; அப்பொருளை முக்கியமாகக் கொண்டார் பன்னிராயிரவுரைகாரர்; “பசித்துண்டானென்று தோன்றும்படியாக” என்பது உரை. (ச)

3374

ஊனுடைமல்லர் ததைத்தவோலி * மன்னர் ஆனுடைச்சேனை நடுங்குமோலி * விண்ணுள் ஏனுடைத்தேவர் வெளிப்பட்டவோலி * அப்பன் காணுடைப்பாரதம் கையறைபோழ்தே. (ரு)

அப்பன்	{	ஆச்சரிதபகூபாதியான கண்ண பிரான்	ஆண் உடை	சேனை	வீர புருஷர்களை யுடைத்தான சேனைகளானவை
காணுடை பாரதம் கைஅறை போழ்து		ஆச்சரியமான பாரதயுத்தத் தை அணிவகுத்த போது.	நடுங்கும் ஒலி	மடுங்குகிற சத்தமும்	
ஊண் உடை மல் லர் ததரிந்த ஒலி	{	வலியை யுட்டும் உணவுகளைக் கொண்ட பெருமிடுக்கரானமல் லர் ததரிந்த ஒலி	விண்ணுள்	விண்ணுலகத்திலே	
மன்னர்		அணி நெரிந்துவிழுகிற ஓசையும் அரசர்களினுடைய	எண் உடை தேவர்	மதிப்பாக எண்ணப்பட்ட தேவர்கள்	
			வெளிப்பட்டஒலி	(யுத்த விநோதம் காண்கைக் கா) வெளிப்பட்ட ஓசையும் ஆயின.	

* * * கண்ணபிரான் பாரதப்போர் நிர்வஹித்தருளின சதிரைப் பேசுகிறுப்பாட்டில். மல்லர்கள் ஒருவரோடொருவர் பொருது நெரிந்து விழுந்த வோசை அப்போது வள்தா யிருந்தது. வீரபுருஷர்கள் நிறைந்த ராஜஸேனையானவை “கருஷ்ணன் ஸாநியாய் நிற்கிறான்” என்று கேட்டவாறே குடல் குழம்பிக் கூப்பிட்ட வொலி மிகுந்திருந்தது. விண்ணவர்கள் இந்த யுத்தத்தின் அதிசயம் காண்கைக்காக வெளிப்பட்டு நின்ற ஸ்தோத்ரம் பண்ணுகிற முழுக்கம் எஞ்சியிருந்தது. ஆக இத்தகைய கோஷங்கள் நிரம்பப்பெற்று நடத்தது பாரதப் போர் என்றதாயிற்று. (ரு)

3375 போழ்துமெலிந்த புன்செக்கரில் * வான்திசை குழுமெழுந்து உதிரப்புனலா * மலை

கீழ்துயர்ளந்த சிங்கமோத்ததால் * அப்பன் ஆழ்துயர்செய்து அசுரைக்கொல்லுமாறே. (கூ)

போழ்து மெலிந்த போதுபோனவாறே	{	ஆழ்துயர் செய்	அளவிறந்த துன்பத்தை விளை
புன் செக்கரில் செக்கர் வானமிடுகிறவளவிலே		அசுரை கொல்	இரணியாகரணைக் கொன்ற
வான் திசை ஆகாசமும் திக்குக்களும்	{	வம்-ஆறு	விந்மானது
குழும் எழுந்து குழுக்கிளம்பி		மலை கீழ்து யிளந்	அதன் மேலேயிருந்து அம்
உதிபம் புனல் ஆ ரத்த வெள்ளமாம்படி	{	த சிங்கம் ஒத்தது	மலையைக் கீண்ட சிங்கம்
அப்பன்		ஆல்	போன்றிருந்தது, ஆச்சரியம்

* * * பரஹ்லாதாழ்வானுக்காக இரணியனை வதைக்கும் போதுண்டான அதிசயத் தைக் கூறுவதிப்பாட்டு. பொழுது போய் செக்கர் வானமிடுகிறவளவிலே [இரணியனது வர த்தில் அகப்படாத ஸந்த்யா காலத்திலே] பள்ளங்கண்டகிடமெங்கும் வெள்ளம் பரக்குமா போலே ஆகாசமும் திசைகளும் நிரம்ப ரத்த வெள்ளம் கொழித்துப் பரம்பும்படி, ஒரு மலையைக் கீழேயிட்டுக்கொண்டு மேலேயிருந்து அத்தை ஒரு மலை பிளக்கின்றதோ வென்னலாம் படி வியாபரித்தபடி யென்னே! என்று வியக்கிறார். கீழ்து—கீழித்து என்றுமாம். இஃறடியில் ‘அசுரரை’ என்பது பாடமன்று; அசுரை என்றே பாடம். தொகுத்தல் விகாரம். அசுரனை யென்றபடி. (கூ)

3376 மாறுநரைத்து இரைக்கும்சாங்கள் * இன நூறுபிணம் மலைபோல்புரள * கடல்

ஆறுமதேது உதிரப்பனலா * அப்பன் நீறுபட இலங்கைசெற்றேரே. (எ)

அப்பன்	ஸ்வாமியான ஸ்ரீ ராமபிரான்	இனம் தூறு	இனமினமாய் தூறு தூறன
இலங்கை நீறு	லங்காபுரி பஸ்மமாம்படி பீவம்	பினம்	ராசுஷஸ்பிணங்களானவை
பட செற்ற நேர்	ஸம் பண்ணின நேர்த்தி (எங்கனோ யிருந்ததென்றால்)	மலை போல் புரள	மலை மலையாகப் புரண்டிழுவும்
மாறு நிரைத்து	எதிரெதிராக நிரைக்கப்பட்டு	கடல்	கடலானது
இரைக்கும் சரஸ்	சப்திக்கிற சரங்களாலே	உதிரம் புனல் ஆ	ரக்த வெள்ளத்தாலே நிரம்பி
கள்		ஆறு மடுத்து	ஆறுகளிலே எதிர்த்தோடும்
			படியாகவுமிருந்தது.

* * * இலங்கையைப் பாழ்படுத்தின விரும் வியந்து கூறப்படுகிறது இதில். ஓயாதே அம்புகளைப் பொழிகையாலே அம்புகளானவை ஒன்றோடொன்று தாக்கி அதிலெழுந்தவொலி விசைத்தது. அரக்கர் பிணங்களானவை தூறு தூறு இனமினமாக மலைபோலே புரண்டு வீழ்ந்தன. கடல் ரக்த வெள்ளத்தாலே நிரம்பி ஆறுகளிலே வரவெதிர்க்க நின்றது. பிராட்டி * சுவிலெனெனவ னும்கெயம் ஸுபா நவாஷுபீ ஹலெகி * என்று சொன்னபடியே சுடுகாடாயிற் றென்கிரார் இலங்கை நீறுபட வென்று. (எ)

3377 நேர்சரிந்தான் கோடிக்கோழிகொண்டான் * பின்னும்

நேர்சரிந்தான் எரியுமனலோன் * பின்னும்

நேர்சரிந்தான் முக்கண்மூர்த்திகண்டார் * அப்பன்

நேர்சரிவாணன் தின்னோள்கொண்டவனேறே. (அ)

அப்பன்	ஸ்வாமியான கண்ணபிரான்	பின்னும்	அதற்குமேலே
நேர் சரி	முதுகுராடியோடின பாண	எரியும் அன	ஜ்வலித்துக்கொண்டிருந்த அக்
வாணன்	ஸுபாணடைய	லோன்	கியும்
தின்தோள் கொ	திண்ணிய தோள்களைத் துணித்	நேர் சரிந்தான்	எதிர் நிலாாமல் சரிந்தான்;
ண்டஅன்று	து வென்றி கொண்ட அக்	பின்னும்	அதற்குமேலும்
	காலத்திலே		
கோழி கொடி	மமலைக் கொடியாகக் கொண்ட	முக்கண் மூர்த்தி	முக்கண்ணனான சிவபிரானும்
கொண்டான்	ஸுப்ரம்மலியன்	நேர் சரிந்தான்	அப்படியே முதுகிட்டுப்
நேர் சரிந்தான்	எதிர்நிலாமல் சாய்ந்தபோனான்;	கண்டார்	போனான்மீடர்.

* * * பாணஸுரபுத்த விஜயவ்ருத்தார்தம் கூறுவதிப்பாட்டு. கோடிக்கோழிகொண்டான்—கோழியென்று மயிலுக்கும் பெயர். மயூரத்வஜனான ஸுப்ரஹ்மன்யன் முந்துற முன்னம் பங்கப்பட்டானென்கிரார். [பின்னும் எரியுமனலோன் நேர்சரிந்தான்] ஈடு—“அவ் வளவிலே நாற்பத்தொன்பது அக்னிகளும் பெரிய கிளர்த்தியோடே யெரிந்து தோற்றிற்று; அவையுமெல்லாம் பின்னிட்டன.” பரிவாரங்களெல்லாம் பங்கப்பட்டொழிந்த பின்பு தலைவ னும் தொலைந்தானென்கிறது மூன்றாமடி. (அ)

3378 அன்றுமண்ணீரோகால் விண்மலைமுதல் * அன்றுசுடர் இரண்டேறவும் * பின்னும்

அன்று மழையுயிர்தேவம்மற்றும் * அப்பன் அன்றுமுதல் உலகம்செய்ததுமே. (க)

அப்பன்	ஸ்வாமியான ஸர்வேசுவரன்	செய்ததும்	உண்டாக்கினதும்
முதல்	முந்துறமுன்னம்	அன்று	அந்த ஆணத்திலேயாம்;
உலகம் செய்ததும்	உலகங்களைப் படைத்ததும்;	பின்னும்	அதுக்குமேலே
அன்று	அந்த வொரு ஆணத்திலேயாம்;	மழை	மேகங்களையும்
மண் நீர் எரி	பஞ்ச ஸூதங்களையும்	உயிர்	மழையினால் பிழைக்கும் உயிர்
கால் விண்		கடையும்	கடையும்
மலை முதல்	மலைகள் முதலானவற்றையும்	தேவும்	மரபுக்குக் கடவுர்களான
செய்ததும்	படைத்ததும்		தேவர்களையும்
அன்று	அந்த ஆணத்திலேயாம்;		
சுடர் இரண்டு	சந்திரன் ஸூர்யன் ஆகிற இர	மற்றும்	மற்றுமுள்ள திரியக் ஸ்தாவரங்
	ண்டு சுடர்ப்பொருள்களையும்		களையும்
பிறவும்	மற்றுமுள்ள நகைந்தாதி தேஜஸ்	செய்ததும்	உண்டாக்கினதும்
	புகார்த்தங்களையும்	அன்று	அந்த ஆணத்திலே.

* * * இப்பாட்டின் கருத்தை இரண்டு வகையாக கிர்வஹிப்பர்கள் பூருவாசாரியர்கள். ஆதிஸ்ருஷ்டியைச் சொல்லுகிறதாக ஒரு கிர்வஹம். கீழே பாணஸூரனை வென்றி கொண்ட விருத்தாந்தம். சொல்லியிருப்பதாலும் மேற்பாட்டிலும் கருஷ்ணவதார சரிதமொன்று சொல்லியிருப்பதாலும் இப்பாட்டையும் கீழ்ப்பாட்டோடே சேஷமாக்கி பாணஸூரனுடைய செருக்கையடக்கினவன்று தான் ஜகத்து உண்டாயிற்றென்று ஆழ்வாராருளிச் செய்கிறார். என்பதாக மற்றொரு கிர்வஹம். இந்த கிர்வஹத்தின்படி ‘அன்று’ என்று இப்பாட்டில் அடிதோறும் வருவது வாணனை வென்ற வக்காலத்திலே என்ற பொருளிலாம். ஆத்ய ஸ்ருஷ்டியைச் சொல்லுகிறதாக கிர்வஹிக்கிற பசுஷ்த்தில் அன்றே என்றது ‘எல்லா ஸ்ருஷ்டிகளும் ஏகக்ஷணத்திலேயே’ என்றபடி. “க்ரமஸ்ருஷ்டியன்று; யுகபத் ஸ்ருஷ்டியென்று கருத்து” என்பது பன்னீராயிரவது. (க)

3379 மேய்கிரைகீழ்புகமாபுரள * சுனை வாய்கிறைநீர் பிளிறிச்சோரிய * இன ஆகிரைபாடி அங்கேயோடுங்க * அப்பன் தீமழைகாத்துக் குன்றமெடுத்தானே. (ய)

மேய்கிரை	மேய்கிற பசுக்களானவை	இனம் ஆகிரை	மிகவும் ஸம்ருத்தமான திரு
கீழ்புக	கீழே யொதுங்கும்படியாகவும்	பாடி அங்கே	வாய்ப் பாடியானது அங்கே
	(கீழுது மேலதாக மலையைப்	ஒங்க	அடங்கும் படியாகவும்
மாபுரள	பிடிக்கையாலே மலையிலுள்ள)	அப்பன்	கண்ணபிரான்
	மிருகங்கள் புரண்டுவிழும்படியாகவும்		
சுனைவாய்கிறை	சுணைகளினுடைய வாயளவும்	தீ மழை காத்து	விநாச ஹேதுவான மழையைத்
நீர்	நிறைந்த நீரானது		தடுக்க
பிளிறி சொரிய	பெரிய ஆரவாரத்தோடு சொரியும்படியாகவும்	குன்றம் எடுத்தான்	கோவர்த்தன மலையைக் குடையாகத் தூக்கினான்.

* * * திருவாய்ப்பாட்டியில் ஆயர்கள் வழக்கப்படி இந்திரபூஜைக்கென்று சமைத்த சோறு முதலியவற்றையடங்கலும் கண்ணபிரான் அவ்விந்திரனுக்கு இடவொட்டாமல் கோவர்த்தன மலைக்கு இடுவித்துப் பின்பு தானே ஒரு தேவதாரூபங்கொண்டு அவற்றை முற்றும் அமுது செய்துவிட, பிறகு இந்திரன் பசிக்கோபத்தினால் மேகங்களை எவி எழுநான் விடாமழை பெய்விக்க, கண்ணபிரான் அக் கோவர்த்தனகிரியைக் குடையாகத் தூக்கிக் கோக்களையும் கோவலரையும் காத்தருளினனென்றவரலாறு ப்ரஸித்தம். அப்போதைய நிலைமையை இப்பாட்டில் அநுபவிக்கிறார். மேய்கிற பசுக்களானவை புல்லும் உமிழாதே. அசையிட்டுக் கொண்டு கீழே புகவும், மலைமேலுள்ள மிருகங்களெல்லாம் மலைகுடையாகக் களிழ்ந்தபடியாலே கீழே புரண்டு விழவும், சுணைகள் வாயளவும் நிறைந்த நீரைப் பெரிய கோஷத்தோடு சொரியவும், திருவாய்ப்பாடியடங்கலும் அங்கே யொடுங்கவும் அப்பன் தீமழை காத்துக் குன்றமெடுத்தானென்றதாயிற்று. (ய)

3380 * குன்றமெடுத்தபிரான் அடியாரோடும் * ஒன்றிநின்ற சடகோபனுஞ்செயல் * நன்றிபுனைந்த ஓராயிரத்துள்ளிவை * வென்றிதரும்பத்தும் மேலிக்கற்பார்க்கே. (கக)

குன்றம் எடுத்த பிரான்	கோவர்த்தன மலையை மெடுத்த கண்ணபிரானுடைய	ஒர் ஆயிரத்துள் நன்றி புனைந்த இவை பத்தும்	ஆயிரத்தினுள்ளே நலம் மிக்க நான்
அடியாரோடும் ஒன்றி நின்ற சடகோபன் உரை செயல்	அடியார்களோடு கூட ஒருமைப்பட்டிராகின்ற நம்மாழ்வாருடைய அருளிச்செயலாய்	மேவி கற்பார்க்கு வென்றி தரும்	தன்னை கீறும்பிக் கற்புமவர் களுக்கும் பலவகையான விஜயத்தையுங்கொடுக்கும்.

* * * “குன்ற மெடுத்த பிரானடியாரோடும் ஒன்றிநின்ற சடகோபன்” என்ற சொல்லைப்பை நோக்கித் திருக்குருகைப் பிரான் பின்னான் ஆறுமீரப்படியில் அருளிச் செய்

கிருர் “ஆழ்வார்தாமும் கோவர்த்தனத்தின் கீழே ஆயரோடே கூடிநின்று...” என்று. குன்றமெடுத்த பிராணுடைய அடியார்கள் குன்றமெடுத்த காலத்திலுமுண்டு, பிற்காலத்திலுமுண்டு. குன்றமெடுத்த காலத்தில் அக்குன்றத்தின் கீழே யொதுங்கி நின்றவர்களே அடியாராவர்; அவர்களோடு ஒன்றிநின்ற சடகோபன் என்க. “வேன்றிதரும் பத்தும் மேலிக் கற்பார்க்கே” என்று ஆழ்வாரருளிய பலச்சூழிக்கேற்ப இற்றைக்கும் இத்திருவாய்மொழியை ஜபித்து விஜயபித்தி பெறுவது அதுபவவித்தம். (கக)

ஏழாம்பத்து—ஐந்தாம் திருவாய்மொழி கற்பாரிராமபிரானே.

கீழ்த்திருவாய்மொழியில் எம்பெருமானுடைய சில விஜய சேஷ்டிகங்களைக் காண்ப் பெற்று அதுபவித்தவாழ்வார் அப்படிப்பட்ட மற்றுஞ் சில சரிதைகளையும் வாயாரப்பேசி அந்தோ! இப்படிப்பட்ட பகவத் குணங்களை யநுபவிக்க இட்டுப் பிறந்தும் ஸம்ஸாரிகள் அந்நயபராயிருப்பது என்றோ வேன்று வியந்தும் திருவுள்ளம் நொந்தும் பேசுகிறதாய்த்து இத்திருவாய்மொழி.

3381 * கற்பாரிராமபிரானையல்லால் மற்றும்கற்பரோ ?*

புற்பாமுதலாப் புல்லெறும்பாதி யோன்றின்றியே *

நற்பாலயோத்தியில்வாழும் சராசரம்முற்றவும் *

நற்பாலுக்குய்த்தன்ன நான்முகனாற்பெற்றநாட்டளே.

(க)

புல் பர முதல் ஆ	புல்லாகிற பதார்த்தம் முதலாகவும்	ஒன்று இன்றியே	ஒருவிதமான ஸாதநாதுஷ்ட டானமுடில்லாமலிருக்கச் செய்தேயும்
புல் ஏறும்பு ஆகி	மிக அற்பமான ஏறும்பு முதலாகவும்	நான்முகனாற்பெற்ற நாட்டளே	பிரமன் படைத்த இவ்வுலகுக்குள்ளே
நல் பால் அயோத் தியில் வாழும்	(ராமகுணங்கள் நடையாடுகிற) நல்ல தேசமான அயோத்யா புரியில் வாழுகிற	நல் பாலுக்கு உய்த்தன்ன	நல்ல ஸ்வபாவத்தைநடிபுடைத் தாம்படி பண்ணினான்; (அதலால்)
சராசரம் முற்றவும்	ஸ்தாவர ஜங்கமங்களானவை யெல்லாவற்றையும்	கற்பார் இராமபிரானே	(உலகில்) நற்க விரும்பும்வர்கள் (குணக்கடலாகிய) பூநீராமனைத் தவிர மற்றொரு வயக்கி கற்பரோ வையக் கூறக் கண்ணிப்பர்களோ?

*** இராம பிரானுடைய ஒரு விசேஷமான தன்மையை யருளிச் செய்திருந்தால் தசரத சகரவர்த்தியின் கட்டளையின்படி இராமபிரானைத் தேரிலேற்றக்கொண்டு போய்க் கங்கைக்கரையில் விட்டுத் திறம்பி வந்த ஸுமந்தரன் சகரவர்த்தியிடம் சொல்லுகிறான்—விஷயெ தெ உஹாராஜ ராஜேஷ்வரநகரிததா! சலி ஸ்ரேக்ஷா: வரிஜா நாஸ்தவ-ஷாஜ-ரகொரகா: || உவ தவ்வாஹா நடி: வஜ்ஜாதி வஸாஸி அ | வரிஸ-ஷ்வவஜாஸாதி வநாநஜுவவநாதி அ || விஷயே தே மஹாராஜ! ராமவ்யஸநகர்சிதா: அபி வ்ருக்ஷா: பரிமலாநாஸ ஸபுப்பாங்குர கோரகா: உபதத்தோதகா நத்ய: பல்வலாநி ஸராஸ்மி ச, பரிசுக்ஷபலாசாநி வநாநபுவநாநி ச * என்றான். மஹாராஜே! உம்முடைய திருக்குமாரன் நாட்டைவிட்டுக் காட்டுக்குப் புறப் பட்டுச் செல்லுகிறானேயென்கிற துயரத்தினால் மரங்களெல்லாம் வாடியுலர்ந்து போயின; நதிகள், குளங்கள், குட்டைகளெல்லாம் கரையருகிலும் அடிவைக்க வொண்ணாதபடி கொதிப் படைந்தன; சிறிய தோட்டங்கள் பெரிய தோட்டங்களென்கிற வாசியின்றிக்கே பொழில் களெல்லாம் இல்லுலர்ந்து அழுகதியப் பெற்றன என்றான். இப்படி அசேதவஸ்துக்களையுங் கூட விகாரப்படுத்திக் கொண்டே காட்டுக்கெழுந்தருளினவன் பதினாலாண்டு கடந்துபிறகு மீண்டு திருவயோதிக்கு எழுந்தருளாகையில் * சுகாமவலிநொ ஸ்ரேக்ஷா:—அகால பள்ளே ஸ்ரேக்ஷா: * என்னும்படியாயிற்று. ஆகவிப்படி தன்னுடைய விசேஷத்தில் வாடியுலர்ந்து

ஸர்ச்சுலேஷத்தில் செழிப்புற்றோங்கியும் சின்றன. அச்சேதனங்களென்றால் அவன்றன் னுடைய குணப்பெருமையை என்னென்று சொல்லுவது! புற்பாழுதலா—பா என்று வந்துவைச் சொல்லுகிறது; புல்லாகிற வந்து முதற்கொண்டு என்றபடி. அன்றையே, பா—பரம்பின, புல் முதலர் என்றும் யோஜிப்பதுண்டு. ஒன்றின்றியே கிர்ஜேறுதுமமாகவென்றபடி. காண்முகனார் பெற்ற நாட்டுளே நற்பாலுக்கு உய்த்ததன்—நற்பாவென்றது நல்ல பான்மை யென்றபடி. சில கூணமான ஸ்வபாவம்; அதாவது இராமபிரானுடைய குணங்களையே தாரகபோஷக போக்யமாகக் கொண்டிருக்கையாகிற வைசக்ஷண்யம். இப்படிப்பட்ட தன்மைக்கு ஆளாப்படி செய்தன் என்னை. இங்கே காண்முகனார் பெற்ற நாட்டுளே என்றதற்கு ப்ரயோஜனமென்? என்னில்; பிரமணீ நியாமகனாக்கி அவனுக்கு வசப்பட்டதாம்படி செய்திருக்கிற இந்த நாட்டிலே புல்லெழும்பு முதலானவற்றுக்கு வேறே உணவுகள் நியதங்களாயிருக்கவும் அந்த நியதியை (நாட்டின் தன்மையை)த் தவிர்த்தருளினபடி சொல்லுகிறது. (க)

3382 நாட்டில்பிறந்தவர் நாரணற்காளன்றியாவரோ *

நாட்டில்பிறந்து படாதனபட்டமேனிசர்க்கா *

நாட்டைநலியுமரக்கரை நாடித்தடிந்திட்டு *

நாட்டையளித்துய்யச்செய்து நடந்தமைகேட்டமே.

(உ)

நாட்டில் பிறந்து	{ தன்வாசியறியாத இக்கொடிபு வலகத்திலே வந்து பிறந்து	உய்ய செய்து	உஜ்ஜீவனப்படுத்தி
படாதன பட்டு	{ ஸம்ஸாரிகளும் அதுபவியாத கிலேசங்களையதுபவித்து	நடந்தமை கேட்டு	{ மீன்பு திருநாட்டுக்கு நடந்த படியைக் கேட்டிருந்தும்
மலிசர்க்கு ஆ	{ செய்ததன்றியறியாத மலிசர்க்கள்க்காக	நாட்டில் பிறந்தவர்	{ (அப்பெருமானுடைய திருக்குணங்கள் நனையாடுகிற) நாட்டிலே பிறந்தவர்கள்
நாட்டை நலியும்	{ உலகத்தை ஹிம்ஸிக்கின்ற ராவணாதி ராசுஸர்க்களை ஆராய் தடிந்திட்டு	நாரணற்கு ஆன்	{ நாராயணனான அந்த ஸ்ரீராம அன்றி ஆவரோ
நாட்டை அளித்து	{ (இப்படியாக) நாட்டைரக்கித்து	அன்றி ஆவரோ	{ னுக்கல்லது மற்றொருவர்க்கு ஆட்படுவர்களோ?

* * * உய்யச்செய்து நடந்தமை யென்றது—நெடுநாள் இருந்து, தன் லால்லது செல்லாதபடி. பண்ணி அவர்களை யெல்லாம் விட்டுப்போகாதே கூடவே கொண்டுபோனபடியைச் சொன்னவாறு. (உ)

3383 கேட்பார்களேசுவன்கீர்த்தியல்லால் மற்றும்கேட்பரோ *

கேட்பார் செவிசு கேட்புமை வசவுகளே வையும் *

சேட்பால் பழம்பகைவன் சிசுபாலன் * திருவுடி

தாட்பாலடைந்ததன்மை யறிவாரையறிந்துமே.

(ரு)

கேட்பார்	{ எம்பெருமானுடைய நீந்தைகளையே காதாரக்கேட்கவே ணுமென்கிற வீரப்பழுவை யவர்களுக்குக் கூட	திரு அடி	{ ஸ்வாமியான கண்ணிரானுடைய
செவிசு	{ கண்ணகோரமான	தான் பால் அடைந்த தன்மை அறிவாரை அறிந்தும்	{ திருவுடிகளிலே ஸாயுஜ்யம் பெற்றபடியை யறிவாரை அறிந்து வைத்தும்;
கேட்புமை வசவுகளே வையும்	{ மிகத் தன்னிய தூஷணைகளை மீட்டு தூஷிக்கும்வனைய	கேட்பார்கள்	{ நல்லது கேட்க வேணுமென். 'நிருக்கும்வர்கள்
சேண் பால் பழம்பகைவன் சிசுபாலன்	{ நெடுங்காலத்துப் பகைவனான சிசுபாலனுக்கூட	சேசுவன் கீர்த்தி அல்லால் மற்றும் கேட்பரோ	{ எம்பெருமானுடைய கீர்த்தி களை யொழிய வேறென்று கேட்பாரோ?

* * * நிச்சலும் சித்திப்பது தவிர வேறென்றும்றியாத சிசுபாலனையுட்பட்டத் தன் திருவுடிகளிலே சேர்த்துக்கொண்ட மஹாகுணத்தையறிந்தவர்கள் அப்படிப்பட்ட குணவாறு

டைய திருக்குணங்களைப்பற்றே காதாரக் கேட்கவேணுமென்கிறார். கேட்பார்கள் என்றது— செவிடராயிருக்கையன்றிக்கே செவிப்புல்லையுடையவர்கள் என்றபடி. கேசவன் கீர்த்தியைக் கேட்பதே காதுக்குப் பரயோஜனமென்றதாயிற்று. * தொண்டர்க்கு இனியானைக் கேளாச் செவியல்ல கேட்டாமே * என்றார் திருமங்கையாழ்வாரும். காது குளிரக் கேட்கவேண்டிய கேசவன் கீர்த்திகளில் ஒரு கீர்த்தியை யெடுத்துரைக்கின்றார் மேல் மூன்றடிகளில். திருவடி தாட்பாலடைத்த=திருவடிபென்றது ஸ்வாமி வாசகம். * பூத்திருவடி தாள்கள் * என்ற இராமானுசுதூற்றந்தாடியுங் காண்க. (ந)

3384 தன்மையறிபவர் தாமவர்களன்றியாவரோ *

பன்மைப்படர்பொருளாத்துமில் பாழ்நெடுங்காலத்து *

நன்மைப்புனல்பண்ணி நான்முகனைப்பண்ணி * தன்னுள்ளே

தோன்மைமயக்கிய தோற்றியகுழல்கள்சிந்தித்தே.

(சு)

பன்மை படர்	பலவகைப்பட்ட	விரிவான	தோன்மை மயக்	பண்டு தான்	ஸம்ஹரித்த
பொருள் ஆதும்	பதார்த்தங்கள்	ஒன்றுமில்லா	கிய	பதார்த்தங்களை	
இல் பாழ் நெடுங் காலத்து	தப்பி வெகுநாள்	சூர்யமா யிருந்தபோது	தோற்றிய	பழையபடி உண்டாக்கின	
நன்மை புனல்	நன்மை மிகுந்த காரண	ஜலத்	குழல்கள்	இப்படிப்பட்ட மஹாகுணங்களை	
பண்ணி	தை முந்தற முன்னம் ஸ்ருஷித்து	(மீறகு)	சிந்தித்து	சிந்தனை செய்து	
நான் முகனை	பிரமனைப் படைத்து		தன்மை அறிப	அவனுடைய அஸாதாரண லக்ஷ	
பண்ணி			வர் தாம்	ணத்தை அறியவல்லவர்கள்	
தன் உள்ளே	தன்னுடைய ஸ்வரூபத்தின் ஏக தேசத்திலே		அவற்கு அன்றி	அப்பெருமானுக்கொழிய வே	
			ஆள் ஆவரோ	ருருவனுக்கு அடிமைப் படலாகுமோ?	

*** ப்ரளயத்திலே மங்கிக்கிடந்த ஜகத்தை மீளவுமுண்டாக்கின மஹா குணத்தை யறிந்து வைத்தால் இப்படிப்பட்ட குணசாலிக்கேயன்றே ஆளாகப் பெறவேணுமென்கிறார் தன்மையறிபவர் என்றது—தத்துவஸ்த்தியை உள்ளபடியே யறியுமவர்கள் என்றபடி. “வித் ஞாநே ஹவஸ்து தீரீஸராய நிவேதித்-ஸு வசிவ-ஸு வசு தாஸ-ஹஸு ஹஸுவா-ஹிஸ-ய-ஸ-தா-ஸிசித்ரா தேஹஸம்பத்திரீச்வராய நிவேதிதம், பூர்வமேவ க்ருதா ப்ரஹ்மம் ஹஸ்தபாதாட் ஸம்யுதா” என்கிறபடியே நம்முடைய கரணக்ராமங்கள் பகவத் விஷயத்தில் அந்வயிப்பதற்கு கவே படைக்கப்பட்டன வென்கிற தத்துவத்தை யறியும் விவேகிகள் என்றதாயிற்று. மற்றும் பலவகையாகவும் நிரவ்ஹிப்பதூண்டு. (சு)

3385 குழல்கள்சிந்திக்கில் மாயன்கழலன்றிக்குழுவரோ *

ஆழப்பெரும்புனல் தன்னுளமுந்தியஞாலத்தை *

தாழப்படாமல் தன்பாலொருகோட்டிடைத்தான்கொண்ட *

கேழல் திருவருவாயிற்றுக் கேட்டுமுணர்ந்துமே.

(ரு)

பெரு புனல்	எல்லையற்ற பிரளய ஜலத்	கேட்டும் உணர்ந்	இதிலொல புரண முகக்கள
தன்னுள் ஆழ அழு	திலே ஆழமாக அழுந்திக்	தும்	லே கேட்டும் மனனம் பன்
ந்தியஞாலத்தை	கிடந்த பூமியை		னையும் வைத்து
தாழப்படாமல்	அளத்தப்படாதபடிக்கு	குழல்கள் சிந்திக்	தம் தம்முடைய அமிதங்களை
தன் பால் ஒரு	தன் திருமேனியில் ஏகதேசமா	கில்	வித்திப்பதற்கு விரகு பார்க்க
கோடு இடை	யிருப்பதொரு கோட்டின்		மளவில்
தான் கொண்ட	டத்திலே தானாகவே இடந்		ஆச்சரிய சேஷத்தானை அ
	தெடுத்திக் கொண்ட		பெருமானுடைய திருவடி
கேழல் திரு உரு	பூ வரானுரூப மெடுத்த	மாயன் கழல்	களையொழிய வேறென்னை;
ஆடென்று	படியை	அன்றி குழுவரோ	ஆச்சரியப்பரோ?

* * * அழிந்த ஜகத்தை யுண்டாக்கினவளவேயல்லாமல், அந்த ஜகத்தைப் பரளாய் கொள்ள மஹாவராஹமாயெடுத்து ரக்ஷித்த மஹாகுணத்தை யநுஸந்தித்தால் அவன். திருவழிகளே தஞ்சமென்றிருக்க வேண்டாவோ வென்கிறார். சூழல்கள் சிந்திக்கில்—சூழலாவது உபாயம்; 'நமக்கொரு உஜ்ஜீவகோபாயம் சேமித்துவைத்துக் கொள்ள வேணுமே' என்று சிந்திப்பாருண்டே; அங்ஙனே சிந்தைசெய்யுமளவில் என்றபடி.

ஆழப்பெரும்புனல் தன்னுளமுந்திய = ஆழமான மஹார்ணவத்திலே அமுந்திய என்றவது, பெரும்புனல் தன்னுள் ஆழவழுந்திய என்றவது யோஜிப்பது. தாழப்படாமல்—காலதாமசத்திலே உருமாய்ந்து போகாதபடி; அனர்த்தப்படாதபடி; தரைப்படாதபடி. ஒருகோட்டிடை = கோடு—தம்ஷ்டரா.

கேட்டும் உணர்ந்தும் = கேட்பது ஒருகால்; அதனை மறவாமல் மேன்மேலும் ஸ்மரிப்பது உணர்வாம். (ரு)

3386 கேட்டுமுணர்ந்தவர் கேசவர்க்காளன்றியாவரோ *

வாட்டமில்லாவன்கை மாவலிவாதிக்கவாதிப்புண்டு *

ஈட்டங்கொள் தேவர்கள் சென்றிரந்தார்க்கிடர்க்கிய *

கோட்டங்கைவாமனஞாய்ச் செய்தகூத்துக்கள்கண்மே. (க)

வாட்டம் இலா வண்கை மாவலி வாதிக்க } ஒருகாலும் குறையாத ஒளதார் யத்தையுடைய மஹாபலியா னவன் (தன் செருக்காலே) நலிய

வாதிப்பு உண்டு ஹரிமலைபட்டு ஈட்டம் கொள் தேவர்கள் சென்று இரந்தார்க்கு } திரண்டு சென்று ப்ரார்த்தித்த தேவர்களுடைய இடர் நீக்கிய இடரை நீக்குவதற்காக

கோடு அம் கை வாமனன் ஆய் செய்த கூத்துக் கள் கண்டும் } ஏற்றகையையுடைய ஸ்ரீவாம ன ஸூர்த்தியாய்ச் செய்தருளின மகோஹர சேஷ்டிதங்களை யநுஸந்தித்து வைத்தும்

கேட்டும் உணர்ந்தவர் } புராண முகத்தாலே கேட்டும் அறிவுடையராயிருந்தவர்கள் கேசவற்கு அன் றி ஆள் ஆவரோ } அந்தப்பெருமானுக்கல்லது மற்றொருவற்கு அடிமையாவரோ?

* * * தன் மேன்மை பாராமல் தான் இரப்பாளனுய் வாமகப்ரஹ்மசாரியாய் மஹாபலியின் செருக்கையடக்கித் தேவர்களைக் காத்தருளின மஹாகுணத்தையறிந்து வைத்து மற்றொருவர்க்கு ஆளாக வொண்ணுமோ வென்கிறார்.

வாதிக்க—பாதிக்க; வாதிப்புண்டு—பாதைப்பட்டு. வாயா என்கிற வடமொழிப் பகுதியுணர்க. ஈட்டங்கொள் தேவர்கள் சென்றிரந்தார்க்கு— சென்றிரந்த ஈட்டங்கொள் தேவர்க்கு என்று யோஜித்துக்கொள்வது.

[கோட்டங்கை] கோடு + அம் கை = கோட்டங்கை; கோடு என்று கொள்ளுகையைச் சொன்னபடி; அதாவது கையேற்றை. செய்த கூத்துக்கள் = கூத்துப்போலே மகோஹரமான சேஷ்டிதங்களை பென்றபடி. கண்டும் = கண்ணாலே காண்பது போலவே காண்தங்ஙால் அறிகையும் ஆஸ்திக்கட்குப் ப்ரத்யக்ஷமேயாதலால் இங்ஙனே சொல்லக் குறையில்லை. (க)

3387 கண்டும்தெளிந்தும்கற்றார் கண்ணற்காளன்றியாவரோ *

வண்ணேமலர்த்தோங்கல் மார்க்கண்டேயனுக்குவாழுகள் *

இண்டைச்சடைமுடி யீசனுடன்கொண்சோச்செல்ல *

கொண்டங்குத்தன்னோடும் கொண்டுடன்சென்றதுணர்குமே. (எ)

வண்டு உண்மலர் தொங்கல் மார்க்கண்டேயனுக்கு } வண்டுகள் மதுபானம் பண்ணுகிற பூமாளையையுடைய (பாலகனன) மார்க்கண்டேயனுக்கு வாழும் நான் ஆபுருக்காக

இண்டை சடை முடி ஈசன் உடன் கொண்டு உசா செல்ல } கிடுகமான ஐடாமண்டலத்தை யுடையவரான சிவபிரான் தன்னோடுகூட அவனை யழைத்துக்கொண்டு பேசிக்கொண்டே செல்ல

அங்கு அங்கிலையிலே உணர்ந்தும் புராணதி முகத்தாலே யறிந்தும்
கொண்டு ஆவண விஷயிகரித்து கண்டும் தெளிந் கண்ணாகக் கண்டும் நெஞ்சாரத்
தன்னெடும் } தன்னோடே கூட்டிக் கொண்டு தும் கற்றார் } தெளிந்தும் கற்றவர்கள்
கொண்டு } கண்ணற்கு அன் கண்ணபிரானுக்கல்லதுவேறொ
உடன் சென்றது. பிரியாதே யிருந்தபடியை றி ஆன் ஆவரோ ருவர்க்கு அடிமையாவரோ?

* * * தேவதார்த்த பஹும் பண்ணிக் கிடந்த மார்க்கண்டேயனை விஷயிகரித்தவாகுற
மஹாகுணத்தை யுலாஸித்தால் அப்பெருமானுக்கன்றி யாளாவரோ வென்கிறார்.

“கண்டும் தெளிந்துகற்றார்” என்றதை உருபு பிரித்துக் கூட்டி. “கற்று தெளிந்து
கண்டார்” என்று அவ்வியப்பர் நம்பினீன. முதலிலே யொன்றைக் கற்பது; பிறகு அதிலே
மனனத்தினால் தெளிவு பிறப்பது; பிறகு அவ்வர்த்தம் கண்ணார் கண்ட மாதிரியேயாவது; ஆக
விவ்நனே முறையாதலால். ப்ரிய ஹிதங்களை ச்ரவணம் பண்ணித் தங்களிலே பனனம்
பண்ணி அற்றை லாக்ஷாத்கரித்தவர்கள் கண்ணனுக்கன்றி யாளாவரோ? என்கை.

சில புராணங்களில் மேலெழுந்தவாரியாகப் பார்க்கும்போது, பரமசிவனே மார்க்கண்
டேயனுக்கு அபயமளித்ததாகக் காணப்படும். மஹாபாரதத்தில் ஆரண்ய பர்வத்தில் நூற்றுத்
தொண்ணூற்றிரண்டாமத்தியாயத்தில் மார்க்கண்டேயன் தானே தருமபுத்திரரை நோக்கிச்
சொல்லுமளவில் ஸ்ரீமந்நாராயணனுடைய வார்த்தைகளை அருவதிக்குமிடத்து “ஹிதஹிதவா
விஷ்ணுஷோரம் மெவ ஸரணம்மத” * [பிரதபத்தோவி சிப்ரர்ஷே! மாம்சைவ சரணம் கத:]
என்றுள்ள ச்லோகத்தினால் இவன் ஸ்ரீமந் நாராயணனைச் சரணம் புகுந்தவென்பது நன்கு
விளங்கும். ஸ்ரீபாகவதத்திலும் பன்னிரண்டாம் ஸ்கந்தத்தில் எட்டாமத்தியாயத்தில் “ஆராத
யந்த்ருஷ்டேகசம் ஹிக்யே ம்ருத்யும் ஸுதூர்ஜயம்” என்று ஸ்பஷ்டமாகச் சொல்லிற்று. ஸ்ரீமந்
நாராயணனை ஆரதித்து, வெல்லவொன்றாதயமனையும் வென்றெழுந்தான் என்று.

இப்பாட்டில் “இண்டைச் சடைமுடி யீசன்” என்றருளிச் செய்ததன் கருத்தை அடி
யறித்து ஆசாரியர்கள் வெளியிட்டருளின அழகு வாசாமகேரகம், ஆருயிர்ப்படி ஸ்ரீஸூக்தி
காண்மின்;—“மாதா பிதாக்களாலே மஹாதபஸா லப்தனாய் அகவதம் உபலாபிதனயிருந்த
மார்க்கண்டேயன் தன்னுடைய ஆபுர்த்தமாக ருத்ரனை யாச்ரயிக்க, அவனும் ‘மத்தஸமீஷித
ஸித்திக்காக நானும் பரமபுருஷனை நோக்கி கவஹாரயை பண்ணி வர்த்திக்கிறது” என்று சொல்லித்
தன்னுடைய தபோவேஷத்தையும் காட்டி அவனுடைய திருவடிகளையே ஆச்ரயிப்போம்: வா
வென்று அவனைக்கொண்டு ருத்ரன் வந்த ஆச்ரயிக்க.”

உசாச்செல்ல=உசாவிச் செல்ல உசாவுதல் வார்த்தையாடுதல்.

(எ)

3388 செல்லவணர்ந்தவர் செல்வன்றன்சீரன்றிக்கற்பரோ *

எல்லையிலாத பெருந்தவத்தால்பலசெய்மிறை *

அல்லலமரரைச் செய்யுமிரணியனாகத்தை *

மல்லலாயிருவாய்ச் செய்தமாயமறிந்துமே.

(அ)

எல்லே இலாத	} அபரிமிதமான மஹாதபஸ்ஸு	} மல்லல் அரி உரு	} பெரிய கரகிங்க வடிவையு		
பெரு தவத்தால்				} க்களாலே	} ஆய் செய்த
பல செய் மிறை	} பலவகையாகச் செய்யப்பட்ட	} லோகமேடையையுடையனாய்	} மாயம் அறிந்தும்—ஆச்சரியத்தை யறிந்துவைத்தும்		
				} அமரரை அல்லல்	} (விசேஷித்து) தேவர்களுக்குத்
		} செய்யும்	} துன்பங்களை யுண்டுபண்ணி	} தவர்	} ருவர்கள்
			} எவனான	} செல்வன் தன்	} லக்ஷமீபதியான அப்பெருமானு
இரணியன்	} ஹிரண்யாஸுரனுடைய	} சீர் அன்றி கற்ப	} டைய திருக்குணங்களையன் றி	} ரோ	} வேறென்றைக் கற்பரோ?
கூசத்தை	} உடலை,				

* * * நாகிங்க மூர்த்தியாய்த் தோன்றி ஆச்சரிதரக்ஷணம் பண்ணின மஹாகுணத்தைப் பேசுகிறாநிலில். செல்லவுணர்ந்தவர் என்றது=உணர்ச்சி எவ்வளவு தூரம் செல்லலாயோ அவ்வளவும் செல்ல விவேகிக்கவல்லவர்கள் என்றபடி. ஐச்வரிய கைவல்யங்களில் மார்த்திரம் நின்று விடாதே எல்லை நிலமான பகவதபுவம் வரையிலும் உணர்ச்சியைச் செல்லவிட்டவர்கள் என்றபடி. அன்னவர்கள் * திருவுக்குந்திருவாகிய செவ்வனுடைய சிர்க்கையேயன்றே கற்பார். இப்போது தாம் விவக்ஷித்த சீர் இன்னதென்கிறது மேல் மூன்றடிகளில். அளவிறந்த தபஸ்ஸுக்களைச் செய்து அதனால் அபரிமிதமான வரக்களைப் பெற்று, அப்படி வரங்கொடுத்த தெய்வங்களையும் கண்ணீர்பாயவிட்ட இரணியனது உடலை, பெரியவடிவுகொண்ட நரளிப் ஓர் மூர்த்தியாய் தோன்றிப் பிளந்த ஆச்சரியத்தை யறிந்துவைத்தும் அந்த ஆச்சரிதவாத்தலய குணத் தையல்லது வேறென்றைக் கற்பரோ ? (அ)

3389 மாயமறிபவர் மாயவற்காளன்றியாவரோ *
தாயம்செறுமொருநூற்றுயர்மங்க வோரைவர்க்காய் *
தேசமறியவோர்சாரதியாய்ச்சென்று சேனையை
நாசம்செய்திட்டு * நடந்தகல்வார்த்தை யறிந்துமே. (க)

தாயம் செறும்	{	தாயாதி முறையில் சண்டை	{	நடந்த நல் வார்த்	{	தன்னடிச் சோதிக் கெழுந்தரு
ஒரு நூற்றுவர்		செய்து கிளர்ந்த தூயோத		தை அறிந்தும்		என்னென்கிற நல்வார்த்
மங்க	{	நாதிகள் தொலைய	{	தையை யறிந்தும்	{	
ஓர் ஐவர்க்கு		விவக்ஷணர்களான பஞ்ச பாண்		மாயம் அறிபவர்		மிகவும் ஆச்சரியமான பகவத்
ஆய்	{	டவர்களுக்காகி	{	கதைகளை யறியுமவர்கள்	{	
தேசம் அறிய		கைலலோக ப்ரளித்தமாம்படி				
ஓர் சாரதி ஆய்	{	ஒப்பற்ற ஸாரதியாகப் போய்	{	மாயவற்கு அன்றி	{	அப்பெருமானுக்கல்லது மற்
சென்று		செய்து		ஆள் ஆவரோ		றொருவர்க்கு அடிமை
சேனையை நாசம்	{	எல்லாச் சேனைகளையும் அழி	{	யாவுரோ?	{	
செய்திட்டு		யச் செய்து				

* * * பஞ்சபாண்டவர்களுக்குக் கையாளாயிருந்து இழிதொழில் செய்து பார்த்த ஸாரதி யென்று பேர்பெற்றுத் தாழின்று அறிஷ்டவர்க்கங்களை அகற்றின மஹாகுணத்தைப் பேசுகிறார்.

தாயம் செறும்—தாயப்ராப்தியாலே செதுகிற என்றபடி. பங்களிமுறையாலே சண் டைசெய்தமையைச் சொன்னபடி.

தேசமறியவோர் சாரதியாய்ச் சென்று— இற்றைக்கும் அர்ச்சாவதாரத்திலுங்கூட அனைவரு 'மறிந்துகொள்ளுமாறு பார்த்தசாரதி யென்று பேர்பெற்று நிற்குளுள்ளே. நடந்த—நிரு நாடேற வெழுந்தருளின என்றபடி. (க)

3390 வார்த்தையறிபவர் மாயவற்காளன்றியாவரோ *
போர்த்த பிறப்போடு நோயோழேப்போடிப்பிவை
போர்த்து * பேருந்துன்பம்வெற நிக்வித்தன்தானின்கீழ்ச்
சேர்த்து * அவன்செய்யும் சேமத்தையெண்ணித்தேளிவற்றே. (இ)

வார்த்தை அறிப	{	சரமச்சிலோகமாகிற நல்வார்த்த	{	தன் தாளின் கீழ்	{	தன்னுடைய திருவடிகளின் கீ
வர்		தையையறியுமவர்கள்,		சேர்த்து		ழே சேர்த்துக்கொண்டு
போர்த்த பிறப்	{	வ்வருபவர்க்கத்த மறைக்கி	{	அவன் செய்யும்	{	இப்படியாக அவன் செய்தரு
பொடு நோயோடு		ன்ற பிறப்பு வியாதி கிழத்த		சேமத்தை		ளும் கேட்குமங்களை யறுந்நித்
ஓப்பொடு பிறப்	{	னம் மரணம் முதலானவற்	{	து	{	
பு இவை போர்த்து		றை விட்டிக் கழி யும் படி		தெளிவு உற்று		தெளிவு பெற்று வைத்து
பெரு துன்பம்	{	கைவல்யாபுவமாகிற மஹா	{	மாயவற்கு அன்றி	{	அப்பெருமானுக்கல்லது வே
வோர் அற நீக்கி		நர்த்தத்திலும் புகாமே காத்து		ஆள் ஆவரோ		றொருவர்க்கு அடிமை: யாவ
						ரோ?

+ ஸர்வதர்மாந் பரித்யஜ்ய இத்தயாதி சரமச்சலோகமருளிச் செய்த மஹாகுணத்திலே யீடுபட்டுப் பேசுகிறார். வார்த்தை யறிபவர் என்கிறது—*மாமேகம் சரணம் வ்ரஜ-ஸர்வபாபேப் யோ மோக்ஷயிஷ்யாயி + என்ற வார்த்தையை யறியுமவர்கள் என்றபடி. முமுக்ஷுப்படியில் சரமச்சலோக ப்ரகாணத்தின் முடிவில் இப்பாசுரத்தை சரமச்சலோகார்த்தமாக நிர்வஹித்தருளின படி காண்க. + ஸர்வபாபேப்யோ மோக்ஷயிஷ்யாயி + என்றதின் அர்த்தமே மேல் மூன்றடி களாலும் பேசப்படுகிறது.

போர்த்த பிறப்பு—ஆதம்ஸ்வரூபம் தெரியாதபடி அறிவைக்கெடுக்கும் ஜன்மம். கரும மடியாகப் பிறக்கிறோமாதலால் பிறக்கப்பிறக்க ஒளிமழுங்கி “ஸம்ஸாரிகள் தங்கனையும் சுச்வரணையும் மறந்து” என்கிறபடியே கிடக்கிறோமன்றோ. [ஹேயோடு] அதற்கு மேலே + உடன் பிறந்தே கொல்லும் வியாதி + என்னும்படி பலபல நோய்களும் வந்து புகும். [மூப்பு] இடிவிழுந்தார்போலே வந்து நிற்கும் கிழந்தனம். [இறப்பு] இப்படியிருக்கச் செய்தே தீடென்று ஒருநாள் நேரும் மரணம். “இவற்றையெல்லாம் தொலைத்து. அதாவது மீண்டு மீண்டும் பிறந்து அசுர்த்தப்பாடபடி செய்தருளி யென்றபடி. இதற்கு மேல் பேருந்துன்பமாவது—ஜன்மம் தொலைத் தின்பும் நேர்க்கடியதான கைவல்ய மோக்ஷமாகிற மஹானர்த்தம். அதையும் ஸ்வாஸநமாகப் போக்குகையாவது அதிலே நசையறும்படி பண்ணுகை. ஆக இவ்வளவு நன்மைகளையுள் செய்து, “என் துளின் கீழ் சேர்த்து—பாதரேகை போலே தன் திருவடிகளின் கீழ் அந் வயிப்பித்துக் கொண்டு. அவன் செய்யும் சேமத்தை யெண்ணி—இதற்குப் பெரியவாச்சான் பின்னையருளிச் செய்வது காணீர்;—“இவனுக்கு ஒன்றுள் செய்யாதாரைப்போலே என் செய்வோமென்றிருக்கு மென்னுதல்” இக்கைக்கர்யத்துக்கு நிலவரான நித்யஸூரிகளோடே சேர்த்து யாவதாதம்பாவிபாக்கு மென்னுதல்.”

‘எண்ணித் தெளிவுற்று வார்த்தை யறிபவர் மாயவற்காளன்றி யாஸரோ?’ என்று அந்வயிப்பது. (ய)

3391 தெளிவுற்றவீவின்நின்றவர்க் கின்பக்கதிசேய்யும் +
தெளிவுற்றகண்ணனைத் தென்குருகூர்ச்சடகோபன்சொல் +
தெளிவுற்றவாயிரத்துளிலையும் பத்துமவல்லார்கள் +
தெளிவுற்றசிந்தையர் பாமருமுவுகலத்துள்ளே.

தெளிவு உற்று	ஸ்வரூபத்தில் தெளிவு பெற்று	தென் குருகூர்ச்	ஆழ்வார்
வீவு இன்றி	} அந்தத் தெளிவுக்கு ஒரு நாளும் விச்சேதமில்லாமலிருப்பவர்களுக்கு	டகோபன் சொல்	அருளிச்செய்ததான
நின்றவர்க்கு		தெளிவு உற்று	தெளிந்த
இன்பம் கதி செய்யும்	} இன்பமே வடிவெடுத்ததான கதியைச் செய்வீப்பவனாய்	ஆயிரத்துள்	ஆயிரத்தினுள்ளே
		இவை பத்தும் வல்லார் அவர்	இத்திருவாய்மொழியை ஒக வல்லவர்கள்
தெளிவு உற்று கண்ணனை	} தெளிவு தானே வடிவெடுத்திருப்பவனானபெருமானைக் குறித்து	பாமரு மூ உலகத்துள்ளே	பாபுழிஷ்டமான உலகத்திலிருந்து வைத்தே
		தெளிவு உற்று சிந்தையர்	தெளிவு பெற்ற மனமுடைய ராவர்.

ஏழாம்பத்து—ஆரூர்திருவாய்மொழி பாமருமுவுகலும்.

தம்முடைய ஆர்த்தியெல்லாம் தோற்றப் பரமபத நாதனுடைய திருச்செவியளவும். படுமபடியாகப் பெருமிடமசெய்த கூப்பிகொருர் இத்திருவாய்மொழியில். அம்மங்கியம்மாள் என்னுமாகிரியர். “இத்திருவாய்மொழியின் சப்தாசிகளை நாம் வாயாற் சொல்லவும் காதாற் கேட்கவும் அதிகாரிகளே தவிர, இதில் ஆழ்வார்க்குச் செல்லுகின்ற ஆர்த்தி இப்படிப்பட்ட தென்று எடுத்துரைக்க நாம் அதிகாரிகளல்லோம்” என்பாராம்.

3392 பாமருமூவுலகம்படைத்த பற்பநாபாவோ *

பாமருமூவுலகம்படைத்த பற்பநாதாவோ *

தாமரைக்கண்ணுவோ தனியேன்தனியாளாவோ *

தாமரைக்கையாவோ உன்னையென்றுகொல்சேர்வதுவே.

(க)

பா மரு மூ உலகம் படைத்த பற்பநாபா ஓ	பலவகைப் பொருள்களும் நிரம்பியுள்ள மூவுலகங்கையுமுண்டாக்கின்ற ஓ பற்பநாபாவே	தாமரை கண்ணு ஓ தனியேன் தனி ஆளா ஓ	செந்தாமரைபோன்ற திருக்கண்களை யுடையவனே ! துணையற்றவனான என்னை அஸாதாரணமாக ஆள்பவனே !
பா மரு மூ உலகு ம் அளந்த பற்பம் பாதா ஓ	பரம்பரின மூவுலகங்களையுமளந்ததுகொண்ட திருவடித்தாமரைகளையுடையவனே !	தாமரை கையா ஓ உன்னை சேர்வது என்று கொல்	செந்தாமரைக்கையானே ! உன்னை நான் சேரப்பெறுவது எந்நாளோ ?

* * * ஒவ்வோரவயவத்தாலும் ஒவ்வோர் அதிமாதுஷ செஷ்டித்தன்தச் செய்தருளின பரம போக்யானுவுன்னை நான் என்றைக்குக் கிட்டுவதென்கிறார். திருநாபிக்கமலம் செய்த காரியத்தை முதலடியில் அருளிச்செய்கிறார். * உய்யவல்லு படைக்கவேண்டி உந்தியில் தோற்றினாய் நான்முகனை என்கிறபடியே மூவுலகங்களையும் படைக்குமவனான பிரமனை நாடிக்கமலத்தில் உண்டாக்கினது பற்றிக் கொப்பூழ்ச் செந்தாமரையே மூவுலகும் படைத்ததாகச் சொல்லுகிறபடி. யிரானே! உன்னுடைய பரத்வத்தை நிர்ணயிப்பதற்கு வேறு சில ப்ரமாணங்கள் தேடவேண்டுமோ? உனது திருநாபிக்கமலத்தானே போதாததோ? என்கிறார்.

படைத்தவுலகங்களைப் பிறர் பறித்துக்கொள்ள, அவற்றை மீட்டுக்கொண்ட திருவடியின் செயலைச்சொல்லுகிறார் இரண்டாமடியில். * அடிச்சியோந்தலை மிசை நீ பணியாய் ஆழியங்கண்ணுவுன் கோல்பாதம் என்றும் நிற்பாதபங்கயமே தலைக்கணியாய், என்றும் நான் ஆசைப்பட்டிருக்க, ஆசையில்லாதார் தலையிலே திருவடியை வைக்கும்வனாயிருக்கின்றாயே ! என்று சொந்து சொல்லுகிறபடி. இரண்டடிகளிலும் பாமரு என்பதற்குப் பலவகையாகப் பொருள் கொள்வர் ; பா பதார்த்தங்கள் ; அவை மருவியிருந்துள்ள மூவுலகம். பா—பாபம் ; அது மிக்கிருந்துள்ள மூவுலகம். பா வென்று பரம்புதலாய், அதையுடைத்தான மூவுலகம்.

தாமரைக்கண்ணுவோ! எனவிளித்தவுடனே 'தனியேன் தனியாளாவோ' என்றதனால், திருவிருத்தத்தில் "பெருங்கேழலார் தம்பெருங்கண்மலர்ப்புண்டரீகம் நம்மேல் ஒருங்கே பிறழவைத்தார் இவ்வகாலம், ஒருவர் நம்போல் வருங்கேழ்பவருளரே" என்று அருளிச்செய்தபடியே முதலில் தம்மை விஷயிகரித்தவை இத்திருக்கண்களையென்று காட்டினபடி. இவ்விறுந்தருமாநூலத்தில் நான் அத்தியாயனன்றே; உன் திருக்கண்கள் என்னையாண்டது மற்றொருவர்க்கு நிலமோ? கண்ணுபுகைக்காட்டி என்னை வலையுளகப்படுத்தி இப்படியோ உபேகித்து வைப்பது என்கிறார். தாமரைக்கையாவோ! அக்ரூனைக் கையால் தொட்டு அனைத்தாயோ கண்டாக்கண்ணைக் கையால் தொட்டு விஷயிகரித்தாயே; அவ்வளவுக்கும் நான் உரியேனல்லேனோ? என்கிறார். இப்போது எனக்கு அதுவொன்றும் செய்யவேண்டா; இன்னநான் என்னை நீ சேரப்பெறுவாய் என்று ஒரு நாளிட்டுக்கொடுக்கலாகாதோ வென்கிறார் உன்னையென்று கொல் சேர்வதுவே யென்று.

(க)

என்றுகொல்சேர்வத்தோ அரண்நான்புகளெனத்தும் * செய்ய

நின்றிருப்பாதத்தையான் நிலிரேரிகால் * விண்ணுயிர்

என்றவைதாம்முதலாமுற்றுமாய் நின்றவேந்தாயோ *

சுன்றேதோநிரைமேய்த்தவைகாத்த எம்குத்தாவோ *

(உ)

நிலம் நீர் எரிகால்	பஞ்ச பூதங்களும்	எம் கூத்தா ஓ	குடக்கூத்து முதலிய கூத்துக் களில் வல்லவனு எம்பெருமானே !
விண் உயிர்	பிராணிவர்க்கமும்		
என்ற இவை தான் முதல் ஆ	ஆகிய இவை முதலாக	அரன் நான் முக	சிவனும் பிரமனும் > துதிக்கும் படியான
முற்றும்	கைவ பதார்த்தங்களும்	ன் ஏத்தும்	
ஆப் நின்ற எம் நாய் ஓ	தானே யென்னலாம்படி நின்ற ஸ்வாமியே !	நின் செய்ய திரு	உந்து
ஆ நிரை	பசுக்களின் கூட்டங்களை	பாதத்தை	சேவடியை
மேய்த்து	மேய்த்து	யான் சேர்வது	யான் சேர்ப்பெயுவது
குன்று எடுத்து	கோவர்த்தன மலையைக் குடை	என்று கொல்	என்றானோ?
அவைகாத்த	யாக வெடுத்து அப்பசுக்களை	அந்தோ	ஐயோ !
	ரகழித்தருளின-		

* * * மீண்டும் அதுவே வாய்வெருவதலாய்ச் சொல்லுகிறார். கீழ்ப்பாட்டில் 'என்று கொல் சேர்வது' என்றோ; அதற்கு ஒரு மறுமாற்றம் பெற்றவர். அத்தோடு அந்தோ என் பதையுக்கூட்டியபுகிறார். நான் முடிந்தேனென்கிறார். திருவடிக்கு 'அரன் நான்முகனேத் தும்' என்ற அடைமொழி கொடுத்தது—அவர்கள் துதிப்பதனால் திருவடிக்கு ஒரு பெருமை என் னைக்காக வன்று; அழிப்பதும் ஆக்குவதும் தொழிலாயிருக்கின்ற அவர்களுக்கூட ஆசைப் படுந்திருவடியன்றோ; நான் ஆசைப்படச் சொல்லவேண்டுமோ வென்றவாறு. அவர்கள் ஏத்து வது ப்ரயோஜனார்த்தத்துக்காக; நான் ஏத்துவது ஸ்வயம் ப்ரயோஜனமாக என்னுனராய். நில நீரோகால் என்று தொடங்கி, சேதநா சேதநாதமாகமான ஸமஸ்தவஸ்துக்களுக்கும் ஆத்மாவா யிருப்பவனே! என்கிறார். பிரானே! உலகில் எப்பொருளைக்கண்டாலும் அவற்றை நியாகவே நினைத்து மகிழ்ச்சிகொள்ளும்படியானவனே நான்; ஆயினும் அஸாதாரணமானவன் திருவடி களைப் பெற்றால்வது என் ஆசை தீராததென்று காட்டுகிறபடி. குன்றெடுத்து ஆநிரைமேய் த்து அவைகாத்த—ஆநிரைமேய்க்கைக்காகக் குன்றெடுக்க வேண்டிய அவசியமில்லையாதலால், 'ஆநிரைமேய்த்துக் குன்றெடுத்து அவை காத்த' என்று யோஜித்துக்கொள்வது. (உ)

3394 காத்தவெங்கூத்தாவோ மலையேந்திக்கல்மாரிதன்னை +

பூத்தன்மோய்முடியாய் புணைகொன்றையஞ்சேஞ்சடையாய் +

வாய்த்தவென்னான்முகனே வந்தென்றொயிரீயானால் +

ஏத்தருங்கீர்த்தியினாயுண்ணை எங்குத்தலைப்பெய்வனே. (நு)

மலை ஏந்தி கல்	கோவர்த்தனமலையைத்	வாய்த்து என்	பிரமனுக்கு
மாரி தன்னை	நின்று கல் மழையைத் தடுத்த	நான்முகனே	அந்தர்யாமியே !
காத்த எம்	தவனும் கூத்தில் வல்லவனு		
கூத்தா ஓ	மான எம்பெருமானே !	ஏந்த அரு கீர்த்தி	துதித்துத் தலைக்கட்ட முடியாத
பூ தன் துழாய்	அழகிய குளிரந்த திருத்தாழாய்	யிருந்து	புகழமுபுடையவனே !
முடியாய்	மாலையைத் திருமுடியிலுடை	நீ வந்து என் ஆர்	நீ பாகவே பாகதன்விகாரமாக
	யவனே !	உயிர் ஆனால்	வந்து எனக்குத் தாசுகளு
புனை கொன்றை	சிவந்த ஐடையிலே கொன்றை		ஆனாயான பின்பு
அம் செம்	மாலையைப் புணைந்துள்ள சி	உன்னை எங்கு	உன்னை எங்கே கிட்டியதுபணி
சடையாய்	வனுக்கு அந்தர்யாமியே !	தலைப் பெயவன்	ப்பேன் ?

+ + + "குன்றெடுத்தானிரை மேய்த்து அவை காத்த வெங்கூத்தாவோ" என்று கோவர்த்தன உத்தரண வருத்தார்த்தத்தைக் கூறிக் கூவின ஆழ்வார் மீண்டுப்பாட்டிலும் "காத்த வெங் கூத்தாவோ மலையேந்திக் கல்மாரிதன்னை" என்று அது தன்னையே கூறிக் கூவுவது அந்தாதித் தொடையமைதிக்காகவன்று; ஈடுபாட்டின் மிகுதியாலாம். "மலையேந்திக் கல்மாரிதன்னை" என்ற சொல்தொடையை நோக்கி நம்பினாயிருளிச் செய்வது பாரீர்—"கல்வாலே வர்ஷிக் கையாலே மலையை யெடுத்துப் பரிஹரித்தான்; நீராலே வர்ஷித்தானாகில் கடலை யெடுத்து நோ ஈக்காணும்" என்று. இதனால், இன்னதைக்கொண்டு இன்ன காரியத் செய்வதென்கிற

நியதி எம்பெருமானுக்கில்லை யென்பதும். ஸர்வசக்தனென்பதும் விளக்கப்பட்டதாம். “முத்தன்முழாய் முடியாய்! புனீகொன்றையஞ் செஞ்சடையாய்! வாய்த்த வென் நான்முகனே!”. என்ற விளிகள் மூன்றிலுளும் ‘வஸுஷ்டாஸாஸிவ’ என்ற உபநிஷத்தை அதுவதித்தபடி. “முனியே நான்முகனே முக்கண்ணப்பா” என்றும் “அரியை அயனையனை” என்று மருளிச் செய்பவரன்றோ இவ்வாழ்வார். த்ரிமூர்த்திகளின் ஸாம்யவாதமோ ஐக்யவாதமோ ஆழ்வார்க்கு விவாகிதம்போலும் என்று சிலர் நினைப்பது சிறிதும் பொருந்தாது. ஏனெனில் இவ்வாழ்வார் தாமே பெரிய நிறுவந்தாதியில் — முதலாந்திருவுருவம் மூன்றென்பர், ஒன்றே முதலாகும் மூன்றுக்குமென்பர் முதல்வா! நிகரிலருகாருருவா! நின்னகத்ததன்றே. புகரிலரு தாமரையின் பூ — என்ற பாசுரத்தினால் ஸூய்யகத்தமாகப் பாதத்வ நிர்ணயம் செய்தருளியுள்ளாராதலால், [அப்பாசுரத்தின் திவ்யார்த்ததீபிகையுரையில் விரிவு காண்க.] வந்து என்னுயிர் நீ — எனக்கு அபேகைகூழியின்றியே யிருக்க நீயே வந்து என்னை விஷயிகரித்து உன்னால்லது செல்லாதபடி பண்ணி எனக்குத் தராகனயிருப்பவனே! என்றபடி. உன்னையெங்குத் தலைப்பெய்வனே! — நீ உயிராய் நான் உடலாயிருக்கும்போது, உடல்தான் உயிரை வந்து கிட்டுவதென்று ஒன்றுண்டோ! நீயே பெறுவதித்துக்கொள்ளவேணுமேயல்லது நானாகப் பெறுவதென்பதுண்டோ? என்றாராயிற்று. (ந)

3395 எங்குத்தலைப்பெய்வன்னான் எழில்முவுலகும்நீயே

அங்குயர்முக்கட்பிரான் பிரமபெருமானவன் நீ

வெங்கதிர்வச்சிரக்கையிந்திரன் முதலாத்தேய்வம் நீ

கொங்கலர்தண்ணந்தமுழாய்முடி என்னுடைக்கோவலனே.

(சு)

கொங்கு அலர் தண் ஆம் துழாய் முடி. என்னுடை கோவலனே } மதுவோடு கூடி மலர்ந்த செவ்விக் துழாயையணிந்த மயிர் முடியையுடையனாய் எனக்குப் பரம போக்யனுன கோபால் கருஷ்ணனே!

எழில் மூ உலகும் நீயே } விலகாணமான முவுலகமும் நீயிட்ட வழக்காயிருக்கும்;

அங்கு உயர் முக்கண் பிரான் } அந்த லோகத்திலே உயர்ந்தவனான சிவபிரானும்

பிரமன் பெருமான் அவன் நீ } அப்படிப்பட்ட நான்முகக் கடவுளும் நீயிட்ட வழக்காயிருப்பார்கள். வெம் கதிர் வச்சிரம் கை இந்திரன் முதலாதேய்வம் நீ } வெவ்விப பிரதாபம் பொருத்திய வஜ்ஜராயுதத்தைக் கையிலே யுடைய இந்திரன் முதலான தேய்வங்களும் நீயிட்ட வழக்கே;

(ஆனனேயு) நான் எங்குத்தலைப் பெய்வன் } நான் என் முயற்சியினாலேயே உன்னை வந்து கிட்டுவதே!

*** ஸர்வஸ்வமாத்மபரணய ஆசரிதபவ்யனாய் போக்யனாத அளவிறந்திருப்பவனானவுன்னை அகிஞ்சரனான நான் எங்கே கிட்டுவதென்கிறார். எழில் முவுலகும் நீயே—உலகத்தில் அவ்வோ பதார்த்தங்களுக்குள்ள உயர்த்தியெல்லாம் நீயிட்ட வழக்கு என்றபடி. இப்படியே மேலடிகளிலும் கொள்க. முக்கண்ணனுக்குள்ள ஏற்றமும் பிரமனுக்குள்ள ஏற்றமும் இந்திரனுக்கும் அவனைச் சேர்ந்த மற்றுமுண்டான தேவர்களுக்குமுள்ள ஏற்றமுமெல்லாம் நீயிட்ட வழக்கென்றபடி. பிரமன் சிவனரிந்திரன் முதலானார்க்குண்டான ஐச்வரியமெல்லாம் பிரானே உன்னதீனமாக வன்றோ விரும்பது; அப்படிப்பட்ட நீ என்னுடைய பிரதிபந்தங்களையும் போக்கி என்னையுன் நிறுவடிகளிலே சேர்த்தருளவேணுமென்று கருத்து. (சு)

3396 என்னுடைக்கோவலனே யென்போல்லாக்கருமாணிக்கமே

உன்னுடையுந்திமலருலகமவை மூன்றும்பரந்து

உன்னுடைச்சோதிவேள்ளத்தகம்பாலுன்னைக்கண்னோண்டிட்டு

என்னுடையாகுயிராரோங்குனேகொல் வந்தேய்துவரே.

(ரு)

எங்குனே கொல்
வந்து எய்துவர்

✦ ✦ ✦ உன்னைப் பெறுகைக்கு என்பக்கல் ஓர் உபாயமில்லை; நீயே வந்து விஷயீகரித்
றுமென்கிறார். ‘உம்மா! ஒரு உபாயத்துடனான பண்ணமுடியாதாகில் இழுந்து நிற்க
என்ன, அந்தோ! இழக்கலாம்படியோ உன்படியிருப்பதென்கிறார். எம்பெருமான்
எந்தாழ்வான் மேலே சாய்ந்து கிடக்கும்போது திய்யரூபத்தின் லீலச்சுடர் மல்காநின்
தகவாலான திருவாகன் திருநாடிக்கமலம் திருக்கை திருமாற்பு திருக்கண் திருப்பவளம்
இவற்றினின்று சிவந்த சுடனாயுடையதான தேஜஸ்ஸு பாலியபாரின்று. இந்த நிலை
ஒரு திருநூட்டாந்தமிடுகிறார் “செஞ்சுடர்ச் சோதிகள் பூச்செருமானிக்குஞ் சேர்வது
என்று. “செஞ்சுடர்ச் சோதிகள்” என்றதற்கு விவரணம் மூன்றாமடி. மாணிக்கத்
தானத்தின் திருமார்பனைக் கொள்வது. கமலமலர்மேல் செய்யாளான பிராட்டி விளங்
மார்வையையுணை பெருமான பீதாம்பரம் முதலானவற்றிலிருந்து செவ்வியடிகளை
படர்ச் செய்துகொண்டு சாய்ந்திருப்பதான செஞ்சுடர்ச் சோதிகள் பூத்த ஒரு மாணி
தை சாய்ந்துகிடப்பதுபோலுள்ளது என்று வருணிக்கவா. அங்குரம் என்று இடுபு

பைச் சொல்லுகிறது. “செம்பட்டோடு” என்றவிடத்து, ஒடு—உம்மைப்பொருளது. செவ் விய பட்டாடையும் என்றபடி. “கோயிலிலே கண்வளர்த்தருளுகிறவன்னை” என்றார் ஆரூயிர ப்படியில் பின்னான். “திருப்பாற்கடலிலே நீர் உறுத்தாதபடி திருவனந்தாழ்வானைப் படுக்கை யாகக்கொண்டு அதிலே நாநகரவாண்மாயிருப்பதொரு மேல்விரியை விரித்தாப்போலே சாய்ந் தருள்” என்பது ஈட்டு ஸ்ரீஸூக்தி. (க)

3398 என்பதிருமார்பன்றன்னை யென்மலைமகள் கூறன்றன்னை +
என்றுமென்நாமகளை யகட்பால்கொண்டநான்முகனை +
நின்றதசிபதியை நிலங்கீண்டயில்முன்றெறித்த +
வென்றுபுலம்புரந்த விசம்பாளியைக்காணேனே. (எ)

என் திருமார்பன் தன்னை	திருமாலாயிருக்கிற தன்மை யை எனக்குப் பரகாசிப்பித்த வனும்	நின்ற சசிபதியை	இவர்களோடு எண்ணப்பட்டி ருந்தின்ற இந்திரனுக்கு அந் தர்யாயியானவனும்
என் மலை மகள் கூறன் தன்னை	பார்வதிபதியைப் பரகாரமாகவு டையனாயிருக்கிறபடியை யெனக்குப் பரகாசிப்பித்தவனும்	நீலம் கீண்ட முன்று எயில் எரித்த புலன் வென்று துரந்த	(மஹாவராவணமாகி) பூமியை யுத்தரித்தவனும் த்ரிபுராவணம் பண்ணினவனும் இந்திரியங்களை ஐயித்து ஒட்டினவனும்
என்றும் நாம களை அகட்பால் கொண்ட என் நான்முகனை	எப்போதும் ஸரஸ்வதியை அந் தரக்க மஹிஷியாகக்கொண் ட நான்முகனைப் பரகாரமாக வுடையனாயிருக்கிறபடியை எனக்குப் பரகாசிப்பித்தவனும்,	விசம்பு ஆளியை	சுவர்க்கத்தை ஆள்கின்ற இந்தி ரனுக்கு அந்தர்யாமியுமான எம்பெருமானே காணேனே காணமாட்டேனே?

* * * என் என்பது இப்பாட்டில் மூன்றிடங்களில் வருகிறது. முதலிடத்தில் மாத் திரம் விசேஷணத்தில் அந்வயிப்பதென்றும், மற்ற இரண்டிடங்களில் விசேஷ்யத்தில் அந்வயிப்ப தென்றும் நம்பின்னை திருவுள்ளம்பற்றுகிறார். “என் திருமார்பன் தன்னை” என்ற விடத்தில் என் திருவை மார்பிலே யுடையவன் என்று பொருள் கொண்டால், திருமார்பனுக்கு விசேஷ ணமாகிய திருவிலே என் என்பது இந்வயித்ததாயிற்று. ஆழ்வார், பங்கயத்தான் திருவருளைக் கொண்டவராதலால், எனக்கு ஸ்வாமியியான பெரிய பிராட்டியாரென்கிறார். என்னுடைய திருவைத் திருமார்பிலே வைத்துக்கொண்டிருக்கிற நீ என் காரியஞ் செய்யாதொழியலாமோ வென்றபடி.

என் மலைமகள் கூறன் தன்னை = இவ்விடத்தில் என் என்பது விசேஷணமான மலை ம ளிடத்தே அந்வயிப்பதன்று. ‘மலைமகள் கூறன்’ என்னுஞ் சொல் விசேஷ்யபதம். பார்வதிபதி யான பரமசிவனைச் சொல்லுகிறது. அவனும் இங்கு விசேஷணஸ்தானியே யாவன்; இச் சொல் அந்தர்யாமியளவுஞ் செல்ல கின்றது ‘சிவனுக்கு அந்தர்யாமியான எம்பெருமான்’ என்று சொல்லுமதாகையாலே, என் என்பது பரம விசேஷ்யபதமான எம்பெருமானிடத்தே அந்வயிப் பது. மேலே ‘என் நான்முகனை’ என்றதினும்படியே.

சிவனை மலைமகளோடே கூட்டிவைத்ததும் எம்பெருமானே : நான்முகனை நாமக ளோடே கூட்டிவைத்ததும் எம்பெருமானே. இந்திரனை இந்திரானியோடே கூட்டி வைத்த தும் எம்பெருமானே என்கிற கருத்து இப்பாட்டில் விவகரிதமென்று ஆசாரியர்கள் திருவுள் ளம்பற்றுகிறார்கள். இங்கே ஈட்டு ஸ்ரீஸூக்தி காண்மின்;—“பார்ப்பத யெளவனரான புத்ராதிக ளை ஸத்ருசமிஷ்யங்களிலே விவாஹம் பண்ணுவிக்கும் பித்ராதிகளைப் போலே இவர்களுடைய மஹிஷீலாபமும் தந்தாமாலல்ல; ஸாவேச்வரனாலே யென்கை.” என்று.

எயில் முன்றெறித்தது சிவபிரானுடைய செயல். இதை இங்கு எம்பெருமானுடைய காரியம்போலச் சொன்னது (அதாவது, மஹாவராவணமாய் நிலங்கீண்ட தன் செயலோடொக் கச் செய்துச்சொன்னது, எம்பெருமானே நிர்வாஹகனாயிருந்து செய்வித்தமைப்பற்றி யென்க).

* விஷ்ணுபாடா ஹவதொ ஹவதாதிததெஜஸா : தஸூகிநாஜ்-தாவஸ்பா-ஹவவிஷ்ணொ +
என்ற ப்ரமாணவசனமும் நோக்கத்தக்கது. வென்று புலன் துரந்த வென்றது—நான்முகனுடைய செயலைச் சொன்னபடி. ஸ்ருஷ்டிக்கு உறுப்பாக இந்திரியஜயத்தைப் பண்ணினவாறு கூறி

ற்றென்க. விகம்பாளி யென்று ஸ்வர்க்கலோகநாதனை இந்திரனைச் சொல்லி, அவனுக்கு நிர்வாஹகனென்கிற முறையாலே எம்பெருமானவனுக்கு சொல்லுகிறது. நிலங்கிண்ட என்ற திருமார்பன் தன்னை எயில் மூன்றெறித்த என் மலைமகள் கூறன் தன்னை வென்றுபுலந்துரந்த நான்முகனை, விகம்பாளிபான சசிபதியைக் காணேனோ? என்று அந்நவசிப்பது.

இப்பாட்டில், மூன்றாமடியின் முடிவில் 'எரித்து' 'எரித்து' என்கிற பாடபேதங்கள் காண்கின்றன. 'எரித்து' என்ற பாடங்கொள்வது சாலப்பொருந்தும். 'எரித்த' என்ற பாடங்கொள்வதானால், கீழே 'நிலங்கிண்டெயில்' என்ற விடத்து 'நிலங்கிண்ட' என்று பதம் பிரித்துக் கொள்க. தொகுத்தல் விகாரமென்க. (எ)

3399 ஆளியைக்காண்பரியாய் அரிகாண்நரியாய் * அரக்கர்
ஊனாயிட்டன்றிலங்கைகடந்து பிலம்புக்கொளிப்ப *
மீளியம்புள்ளைக்கடாய் விறல்மாலியைக்கொன்று * பின்னும்
ஆளுயர்துன்றுகள்செய்தடர்த்தானையும் காண்டேக்கொலோ. (அ)

ஆளியை காண் பரி ஆய்	யாளியைக் கண்ட குகிறை போலவும்	மீளி அம் புள்ளை கடாய்	பெருமடுக்கைய் அழகியவனு ன கருடனை நடத்தி
அரி காண் நரி ஆய்	சிக்கத்தை கண்ட நரி போல வும்	விறல் மாலியை கொன்று	பிரபஞ்சன மாலியைக் கொன்று
அரக்கர்	ராக்ஷஸர்கள்	பின்னும்	அவ்வளவிலும் விடாதே
ஆன்று ஊனை யிட்டு	அக்காலத்தில் அக்கத்திலுலே கதறிக்கொண்டு	ஆள்	மிகவும் குபர்கலான ஆண் புலி களை [க்கொன்று]
இலங்கை கடந்து	லங்காபுரியை விட்டு	உயர் குன்றங்கள் செய்து	பருப்பருத்த மலைகளாகக் குவித்து
பிலம் புக்கு ஒளிப்ப	பாதாளத்திலே புருந்து ஒலிக்கு மயடியாக	அடர்த்தானையும்—அவர்களை யழித்த பெருமானையும் காண்டும் கொல் ஒ—காணப்பெறுவோமோ?	

* * * மாலி முதலான பரிசுகூலவர்க்கத்தை நிரலித்தருளின ஸர்வேச்சுவரனைக் காணப்பெறுவோமோ' என்கிறார். உத்தர ஸ்ரீராமாயணத்தில் (5, 6, 7, 8 எண்கங்களில்) விரிவாக கூறப்பட்ட வரலாறே இப்பாசுரத்தில் அநுஸந்திக்கப்பட்டுள்ளது. இப்படி விரோதி நிரஸம் செய்யுமியல்வினனான பெருமான் எனது விரோதிகளையடங்கலுஞ் சென்று எனக்குக் காட்சி தருவதென்றைக்கோ என்றராயிற்று. (அ)

3400 காண்டேக்கொலோநெஞ்சமே கடியவினையெழுவலும் *
ஆண்டிறல்மீளிமோய்ம்பினர்க்கன் குலத்தைத்தடிந்து *
மீண்மேவனதம்பிக்கே விரிகீர்லங்கையருளி *
ஆண்டேன்சோதிபுக்க வமரரரியேற்றினையே. (க)

நெஞ்சமே கடிய வினையே முயலும்	மீண்டும் அவன் தம்பிக்கே	பின்னையும் அவனுடன் பிறத்தவனான விரி ஷணந்நவானுக்கே
ஆண் திறல் மீளி	மீளி நீர் இலங்கை அருளி	கடவிடத்துள்ள லங்கா ராஜ்யத் தையருள் செய்து
மொய்ம்பின் அரக்கன்	ஆண்டு தன் சோதி புக்க	அயோத்தியை லெழுந்தருளி நெடுக்காலம் அரசு புரிந்து தன்னடிச் சோதியான பரமபத் திலே சென்று சேர்ந்த
குலத்தை தடிந்து	அமரர் அரி ஏற்றினே	நித்யஸூரிநாதனை பெருமானே
	காண்டும் கொல் ஒ	காணப்பெறுவோமோ?

* * * விரிவுண பக்ஷபாதத்தாலே ராவண குலத்தை நிச்சேஷமாக முடித்து அவனுக்கு லங்கா ராஜ்யத்தைபுன் கொடுத்துத் தானும் அபிஷித்தனாய் ராஜ்யம் பண்ணித் தன்னடிச் சோதியேற வெழுந்தருளின ஸ்ரீராமபிரானே, அந்த மேன்மையோடே யிருக்கச் செய்தே நாம் காணவல்லோமோ நெஞ்சமே! என்று தமது திருவுள்ளத்தை நெகங்கியருளிச் செய்கிறார். (க)

3.1. ஏற்றரும்வைகுத்தந்த ஆற்றும்நமக்கு * ஆயர்குலத்தின்

நற்றிளம்பிள்ளையொன்றாய்ப்புக்து மாயங்களேயியற்றி *

கூற்றியல் கஞ்சனைக்கொன்று ஐவர்க்காப்கொடுஞ்சேனைதடித்து *

ஆற்றல்மிக்கான் பெரியபரஞ்சோதிபுக்கவரியே. (10)

சுன்று இள பிள்ளை அப்போது பிறந்த நிலைகளை
ஒன்று ஆம் மான பச்சைப்பசுள் குழல்
தையாய்க் கொண்டு

ஆயர் குலத்து } நிவாயம் பாடியிலே சென்று
புக்து } சேர்த்து

மாயங்களை } பல பல அற்புதச் செயல்
யியற்றி } களையே செய்து

கூற்றியல் கஞ்சனை கொன்று } யமன் போன்ற கம்மனையும்
சேனை கொன்று } முடித்து (பிறகு)

ஐவர்க்கு ஆம் பஞ்சபாண்டவர்களுக்குப் பசு
பாடியாயிருந்து

கொடு சேனை } கொடிய பாதிபகலேனைகளை
தடித்து } யழியச் செய்து

ஆற்றல் மிக்கான் } (இவ்வளவு செய்தும்) மிகுந்த
கெஞ்சாறல் கொண்டவனாய்

பெரிய பரஞ்சோதி } பரமபதஞ் சென்று சேர்த்த
புக்க அரி } ஹரியான எம்பெருமான்

ஏற அருவைகுந் } எப்படிப் பட்டவர்களுக்கு
தத்தை } கடைக்க வரிதான பரம
பதத்தை

நமக்கு அருளும் நமக்குத் தந்தருள்வன்.

* * * ஆழ்வார் தமது திருவுள்ளத்திற்குத் தேறுதலாகக் கூறும் பாசாயிது. கெஞ்சை நோக்கி
விளி மூலத்தில் இல்லையாகிலும், முதலடியில் 'நமக்கு' என்றிருப்பது கொண்டு இங்ஙனே
கொள்ளக் குறையில்லை. "தம் திருவுள்ளத்தை ஆச்வஸிப்பிக்கிறார்" என்பது ஆறுயார்ப்படி
யருளிச் செயல் "ஏற்றரும் வைகுந்தத்தை யருளும் நமக்கு" என்கிறவிது பாசரத்தின்
முடிவிலே அச்வஸிக்கக்கடவது.

நற்றிளம்பிள்ளையொன்றாய் ஆயர்குலத்துப்புக்து—சுன்று இளம்பிள்ளை என்றாவது 'சுன்று
இளம் பிள்ளை' என்றாவது பகுத்துக் கொள்ளலாம். இரண்டு வகையிலும் கருத்து ஒன்றே.
மிக இளமை தக்கிய பிள்ளையென்றபடி. இங்கு இது சொல்லுவது எதற்காகவென்னில், அவன்
நமக்குப் பரம புருஷார்த்தம் தாவேனுமானால் நம்பக்களிலே ஏதேனும் கைம்முதல் இருக்க
வேனுமே; அஃதில்லாமல் தந்தருளமாட்டானே; அஃதொன்றுமில்லையே என்று தளர
வேண்டா; நம்முடைய படியைப் பார்க்கவறியாத பேதைக் குழழிகாண் என்று அவனுடைய
கொள்கையைத் சொல்லுகிறது.

மாயங்களேயியற்றி—ஆபுதசாஸையிலே புதுத்த ஆபுதங்களை முற்ப்பது, வண்ணனைக்
கொன்று பரிவட்டங்களணிந்து கொள்வது, குவலபாபிட மதபாணியின் கொம்பை முற்ப்பது,
மல்லதை தகர்ப்பது ஆக இப்படிப்பட்ட ஆச்சரியங்களைச் செய்தமை சொல்லுகிறது இச்
செயல்களைச் செய்தபின்னர் அறித்துச் செய்தது கம்மவதமாகையாலே "கூற்றியல் கஞ்சனைக்
கொன்று" என்றது, உடனையுமுதலாகப் பிரிக்கும் எவ்வாவமுடைய யமனைப் போன்று ஸ்ரீ வணு
தேவ தேவிகளுக்கு உயிரான கண்ணனைப் பிரித்ததனால் * கூற்றியல் கஞ்ச நென்றார்.

பருவம் கிர்புவதற்கு முன்னே செய்த செயல்களிலை; இனிப் பருவம் கிரம்பிய பின்
செய்தமை சொல்லுகிறது ஐவர்க்காய்க் கொடுஞ்சேனை தடித்து என்று. இவ்வளவு செய்தும் ஒன்
றுஞ் செய்து கொடுத்தது ஆற்றல்மிக்கான் என்று. (11)

3402. * புக்கவரியுருவாயவுணனுடல் கீண்டுதந்த *

சக்கரச்செல்வன் தன்னைக் குருகூர்ச்சடகோபன் சொன்ன *

மிக்கவோராரபிரத்துளிவை பத்துமவல்லாரவரை *

தொக்குப்பல்லாண்டிசைத்துக் கவரிசெய்வரேழையரே.

(கக)

அ அரி உரு ஆய் புக்கு	அப்படிப்பட்ட சிங்க வடிவை யுடையனும் தோன்றி	இவை பத்தும் வல்லாரவரை	இத்திருவாய்மொழியை வல்லவர்களே
அருண் உடல் கீண்டு உகந்த	இரணியாகாணுடைய உடலை இரு பிளவாகித் திருவுள்ள முகந்த	ஏழையர்	திருநாட்டிலுள்ள நியாயவ ரல்லாண்டினர்
சக்கரச்செல்வன் தன்னை	திருவாழியையுடைய திருமா லைக் குறித்து	தொக்கு	திரை திரைகளே வீருந்து
குருகூர்ச்சடகோபன் சொன்ன	ஆழ்வார் அருளிச் செய்த	பல்லாண்டு இசைத்து	மங்களாசாஸனம் பண்ணி
மிக்க ஓர் ஆயிரத்துள் மிகச் சிறந்த ஆயிரத்தினுள்ளே		கவரி செய்வர்	சாமரை வீசுதல் முதலிய கிஞ் சித் காரங்களால் செய்வார் கள்.

* * * இத்திருவாய்மொழி கற்றார் * மதிமுகமடந்தையர் விரும்பிப் பல்லாண்டு பரடி ஸ்தகரிக்
கும்படியான பெருமையைப் பெறுவார்களென்று பலன் சொல்லித் தலைக்கட்டுகிற பாசாமிது.

புக்கவரியுருவாய்—அவ்வரியுருவாய்ப் புக்கு என்று அவ்வழிப்பது. அகாச்சுட்டு வில
கூணப் பொருளது. வாசாமகோசாமாம்படி பரம விவகூணமான விம்ஹ விஹுதைப்
பரிஹித்தவனாய் சந்ரு விஷயத்திலே புருந்து என்றபடி. அவுணனுடல் கீண்டு உகந்த—இரணிய
னுடலைப் பிளந்தொழித்து ‘சிறுக்கனுடைய விரோதி தொலையப் பெற்றோம்’ என்று திருவுள்ள
முகந்தபடி. [சக்கரச்செல்வன் தன்னை] இரணியனுடலைக் கீண்டகாலத்தில் ஸ்ரீஸுதர்சநாழ்வா
னுடைய பணியொன்றுமில்லையே; அப்படியிருக்க இங்கே சக்கரச்செல்வனென்பானேன்?
என்னில்; எந்த ஸமயத்திலும் சக்கரத்தாழ்வானுடைய பணி இருந்தே தீர்தல். அவனது பணி
யில்லாமல் ஒரு காரியமும் நடைபெறுது; ஸுதர்சந சதகத்தில் * ஸக்யபுஷ்யஸுஷு டுஷ்டாநவ
வாஸு 30வவாஸுவிதீ தஜிஷு-ஞக்யாஸு என்பதனால் இவ்வர்த்தம் வ்யக்தமாகும். ராமாஸு
தாரத்தில் அம்புகளிலும், வராஹாவதாரத்தில் தம்ஷ்ட்ஸையிலும், நவமிஹாவதாரத்தில் நகங்களி
லும், பாசாமாவதாரத்தில் மழுவினும் ..... இப்படியே ஒவ்வோர்வதாரத்தில் ஒவ்வொரு
வஸ்துவில் திருவாழிபாழ்வானுடைய சக்தியாவேசமுள்ளதென்பர்.

ஏழையர் கவரி செய்வார்—ஏழையரென்று ஸ்த்ரீகளுக்குப் பெயர்; * ஸ்ரீஸுதர்சநபணிமுகில்
திருவாய்மொழியில் “மதிமுகமடந்தையரேந்தினர் வந்தே” என்னப்பட்ட நியாயர்ஸஸ்ஸுக்
கள் இங்கே விவகூசிறர்கள். அவர்கள் திரைக்கொண்டு இப்பதிகம் வல்லாண்டினப் பொலிக
பொலிக வென்று மங்களாசாஸனம் பண்ணிச் சாமரை வீசுதல் முதலான கைங்கரியங்களையும்
செய்வார்களென்றதாயிற்று.

(கக)

ஏழாம்பத்து—ஏழாத்திருவாய்மொழி—ஏழையராவ்.

உரையவதாரிகை :—கீழ்த் திருவாய்மொழியிலே ஆழ்வார் கூப்பிட்ட கூப்பிடு பரம பத்ததளவுஞ் சென்று பரவாஸாதேவனுடைய திருச்செவியில் விழுந்திருக்குமே. அதகேட்ட அப்பெருமான் ஆழ்வாரை ஒருவாறு தேற்றுகிக்க உருவெளிப்பாடு தோன்றச் செய்தருளினன். அதாவது அவனுடைய திவ்யாவயவங்களை மாநஸாகூத்கார விஷயமாகப் பெற்றாராழ்வார். கண்ணுக்கு பரத்யக்ஷமாகத் தோற்றமே நெஞ்சுக்கு மாதீரம் ஸாகூத்கார விஷயமாக உருவெளிப்பாடாம். அது இத்திருவாய்மொழியில் செல்லுகின்றது. இது பிராட்டி நிலைமையிலே நின்று பேசுந் திருவாய்மொழி. தாய்மார்களையும் தோழிமார்களையும் நோக்கி “எம்பெருமானுடைய வடிவழகு எனக்கு பரத்யக்ஷ ஸமாநாகாமாய்த் தோற்றத் தனித்தனியும் திரளவும் ஒரு முகஞ்செய்து நலியா நின்றதே! இந்த நலிவுக்கு ஆற்றவேனா? உங்கள் ஹிம்னைக்கு ஆற்ற வேனா? என்று அலமந்து பேசுகிறாாயிற்று பரங்குச நாயகி.

கீழ் ஐந்தாம்பத்தில் * எங்கனையோ வண்ணமீர்கான் * என்கிற திருக்குறுக்குடிப் பதிகமும் உருவெளிப்பாடாய்ச் சென்றது; அதிற்காட்டில் இத்திருவாய்மொழிக்கு வாசி யென்னென்னில்; அங்கு பரிதியும் அபரிதியும் ஒரு நிகராயிருக்கும்; இங்கு அபரிதி தலையெடுத்திருக்கும். தொடங்கும்போதே “இணைக்கற்றங் கொலோ!” என்கையாலே வாயகதூத்தினுறைப்பு தெரியவரும்.

3403. ஏழையராவியுண்ணும் இணைக்கூற்றங்கொலோவறியேன் *

ஆழியங்கண்ணபிரான் திருக்கண்கள்கொலோவறியேன் *

குழவும்தாமரைநாண்மலர்போல் வந்துதோன்றுங்கண்டிர் *

தோழியர்களாள் என்கையோகன் துயராட்டியேனே.

(க)

தோழியர்களாள்	தோழிமார்களே !	அறியேன்	அறிவித்திலேன் ;
அண்ணாமீர்	தாய்மார்களே !	குழவும்	காற்புறமும்
ஏழையர் ஆலி உண் ணும் இணை கூற் றம் கொலோ	பெண் பிறந்தாருடைய உயிரை முடிக்கவல்ல இரண்டும் முக் யுக்களோ இவை !	தாமரை நான் மலர் போல்	அப்போதலர்த்த செந்தாமரைப் பூப்போலே
அறியேன்	அறிவித்திலேன் ; (அன்றியே)	வந்து தோன்றும் கண்டிர்	வந்து தோன்றா நின்ற கண்ண யின் ;
ஆழி அம் எண்ண பிரான்	கடல் வண்ணானை கண்ண பிரானுடைய	துயராட்டியேன்	துயருறுகின்ற நான் (துயர் தீர் வதற்கு) என்ன செய்வேன்?
திரு கண்கள்கொலோ திருக்கண்கள்தானே !			

* * * எம்பெருமானுடைய திருக்கண்களிலழகு வந்து தன்னை நலிகின்றபடியைப் பேசுகிறாள். கூ கரிவாகிப் புடைபாந்து மிளிர்ந்து செவ்வரிபோடி. நீண்டவப் பெரிபுறாய கண்கள் என்னைப்

பேசுதலையெனச் செப்கனவே ஐ என்று திருப்பொழுதுவாராத் துடிக்கப் பண்ணின திருக்கண்கள் தம்மையும் துடிக்கப் பண்ணுகிறபடி சொல்லுகிறார். மற்றுமுள்ள அவயவங்கள் கிடக்க முதலிலே திருக்கண்கள் வந்து நலிவானேன்? என்னில்; ஆசார்யஹ்ருதயத்திலே “அதுக்கு நேரது ஊழிதோறும் சோம்பாது ஒன்றிப் பொருளென்றளி மகிழ்ந்து முற்றமாய் வின்று துலுரைத்து யோசு புனர்த்து கண்காண வந்து ஆள்பார்க்கிறவன் உலகினதியல்வை நலிந்து செய்ய இணங்குப் பார்க்கை தேடிக்கழலலர் ஞான முருகின் முழுதுமோட்டின் பெருநாண் எஞ்சுமில்லக்கற்று அன்பொடு கோக்கான நிசையலே புக்குமுன்ம மாறிப்படிந்து துளங்குகிறவர் மேலே படப் பக்ககோக்கறப் பண்ணின கிசேஷகடாசூம்” என்று பாக்கவருளிச் செய்தபடியும், ஆழ்வார் தாடே (திருவிருத்தத்தில்) “பெருங்கேழலார் தம் பெருங்கண் மலர்ப்புண்டரீகம் கம் மேல் ஒருங்கே பிறழவைந்தார்” என்றருளிச் செய்தபடியும் இவரை முதன்முதலாக விஷயிகரித்தவை திருக்கண்களையாதலால் அந்த ஷ்ரவகொண்டு அவை முதலிலே வந்து தோன்றின போதும், “பெண்களின் உயிரைக் கொள்ளை கொள்கின்ற இரண்டு மருதபுக்களோவியை!” என்று சொல்லுவானேன்? உகந்து அநுபவிக்கலாகாதோ வென்னில்; அவயவியான அப் பெருமான் தானே ஸாக்ஷாதாக வந்து தோன்றினனாகில் உகந்து அநுபவிக்கலாம்; அப்படியில்லையே. அவன்தான் ஒரு விநோதம் செய்வான்போன்று தனது திவ்யாவயவங்களைத் தனித்தனியே போகவிட்டுக் கூத்து பார்க்கிறானாகையாலே உகப்பின்றிக்கே நலிவையாயிற்று; அதனால் “எழையாரவி யுண்ணுமினைக் கூற்றக்கொலோ!” என்று அலறிப் பேசுகிறபடி. எழையொன்று ன்தீர்களுக்குப் பொதுவான பெயர்.

ஆழியங்கண்ணபிரான் திருக்கண்கள் கொலோ—எம்பெருமானுடைய திருக்கண்களே யிவை என்று ஆழ்வார்க்குத் தெரியாமையிலே; அது முந்துறமுன்னம் தெரிந்திருக்கச் செய்ததையும் ‘எழையாரவியுண்ணுமினைக் கூற்றக்கொலோ’ என்பதும் ‘திருக்கண்கள் கொலோ அறியேன்’ என்பதும் அத்திருக்கண்கள் ஹிப்ஸிக்கிற ஹிம்ஸை சொல்லுவிக்கும் பாசாமாயிற்று. * உயிர்க்கெல்லாம் தாயாயளிக்கின்ற தண்டாமரைக் கண்ணன் * என்று கேட்டிருக்க, அத்தோ! இப்படி கொலை செய்யும் கண்களாவதே! என்று திருவுள்ளம் நொந்து சொல்லுகிறபடி.

இத் திருக்கண்களுக்குத் தப்பிப் பிழைக்கலாகாதோவென்ன; ஐயோ! அவை ஏதேனுமொரு பக்கத்திலே தோன்றினால் வேறு பக்கம் நோக்கி உய்யலாமே; அப்படிக்கெல்லாதபடி சூலபலத்தின்று பார்த்த பார்த்தவிடமெல்லாம் பெருமாளையானுப்போலே எத்தப் பக்கமாகத் திரும்பி வின்றுதல் இவைபேயாய் வேறொரு பொருள் தோன்றாதபடியாயிற்றே; தோழிமார்களே! தாய்மார்களே! உங்களுடைய ஹிம்ஸைத்து நான் ஆற்றுவேனா? இத் திருக்கண்களின் ஹிம்ஸைக்கு ஆற்றுவேனா? என்ன செய்வேன் சொல்லுங்களென்கிறானாயிற்று. (க)

3404. ஆட்டியும் தூற்றியும் நின்றனனைமீர் என்னை நீர் நலிந்தென் *
மாட்டியுங்கற்பகத்தின் வல்லியோகொழுந்தோவறியேன் *
ஈட்டியவெண்ணையுண்டான் திருமுக்கனதாவியுள்ளே *
மாட்டியவல்லின்கின்குடராய் திற்துலாவியேனே. (உ)

அண்ணைமீன்

தாய்மார்களை !

சுர்

நீங்கள்

என்னை ஆட்டியும்
தூற்றியும் நின்று

என்னை யலேத்தும் அலா தாற்றி
யம் நின்று

நவீனது என்

நவீகிறவிதனால் என்ன பல
புண்ணி ?

மாடு உயர் கற்பகத்
தின் வல்லியோ
கொழுந்தோ

(அக்கண்களின்) அநுமே ஒங்கி
யிருப்பதொரு கற்பவத்தினு
டைய கொடியோ கொழுந்

அறியேன்

அறிக்கின்றிலேன் :

சுட்டிய வெள்ளம்

ணைய உண்டான்
திருமுக்கு

திரட்டி வைத்திருந்த வெண்
ணையை (கனவு வழி
யாலே! அழுது செய்த கண்
னலுடைய கீழுமக்கானது

எனது ஆர். உள்ளே என் குடும்பத்துள்ளே

மேதேவன்

எத்தியோபிய

வாழியது வன்மீகம்
கின் கடர் ஆப
கிற்றும்

பேருந்து எதிரமான தீப
பொலே விளக்கா
கின்றன.

* * * கண்ணழகு நலிந்தது போராமே மூக்கழகும் நலியும்படியைச் சொல்லியழுகிறான். பாங்குசநாயகி எம்பெருமானுடைய தீவ்பவையல னென்றாய் லாவலையாகனைச் சொல்லி அடிக்கடி வாய்வெருவுவதுண்டு; * செந்தாமரைத் தடங்கண் செங்கனியாய் செங்கமலம் செந்தாமரையாடிக்கள் செப்பொன் திருவுடம்பே * என்றும், * செக்கமலத்தவர் போலும் நன்கைககால் செங்கனியாய் அக்கமலத்திலேபோலும் திருமேனி * என்றும் படி பலகாலமலந்துவான். அது கண்ட தாயானவள் 'சாண்ணீள்ச் சிறுக்கி இப்படியும் வாய்வெருவலாகுமோ?' என்று இனிய பலவுத்த சொல்லி முனியவதும் பழிதூற்றுவதுமாயிருப்பதுண்டு; அக்கவனபலர் தாற்றும் தாயை நோக்கிச் சொல்லுகிறான்; தாய்மார்களே! நீங்கள் சிறுக்கிகவும் அதற்கு நான் உடன் படுப்படியாகவும் விடிபயிலிலையே : எம்பெருமானுடைய ஒவ்வோர்வயவழும் முத்தி முத்தி மேல் சிறுத்த நலியாகின்றதே! இதற்கு நான் என்செய்வேனென்கிறான். அந்த அவயவங்களுள் திரு முக்கைப்பற்றி இங்குச் சொல்லுவான் 'மாட்டியர் கற்பகத்தின் வல்லியோ கொழுந்தோ' என்கிறான். கற்பகக் கொடியோ! அல்லது கற்பகக் கொழுந்தோ! என்றே சொல்லவாய்ப்பு யுள்ளது. இஃகம்கித்துப் பார்த்தால் பிறகுதான் எம்பெருமானுடைய திருமூக்கென்னவாயிருந்தது.

சட்டியவெண்ணெயுண்டான் திருமூக்கு என்னையாலே இதற்கு நங்க நம்பினோயருளிச் செய்கிறபடி பாரீர்:—“ அநுக்லஸ்பாசமுள்ள தீவ்யத்தாலல்லது தரிக்கமாட்டாதே வெண்ணெய் களவு காணப்படுக்குக் கொண்டியிலே பிடிபுண்டு, பின்பு அத்தை இல்லை செய்கைக்காக முகத்திலே தடவிக்கொன்றேமே; அவ்வெண்ணெய் முடைநூற்றமும் உருவு வெளிப்பாட்டிலே தோற்றுகிறதாயிற்று இவனுக்கு.” என்பன சான்று நூலுத்திகள். இவ்விடத்தில் * யஸொ-ஜாமாஸு (பொருத்தி) யாவாகா ஸாணோஸிவொ கவொலாவுபூவி ஸுநாவரத-தலுஷுமிகளா ! விராஜெயித.....ஸாஸூகமரொ என்ற அழ்வாறுடைப் பாடின பாதிருந்தவ ஸூனாகத்திடம் சேர்ந்து அனுஷ்டிக்கத்தகும்.

நங்காய் ! கீ சொல்லுகிறாண்டு எங்களுக்குத் தெரிவிக்கிறீர் !, அது எங்கேயிருக்கின்
றது? காட்டாய் என்றதாய்மா? கேட்க “எனதாய்யுள்ளே மாட்டிய வல்லிளக்கில் கடாய்
நிற்பும்” என்றிருள். ானது சிறுதயங்கினுள்ளே சுடர்வெட்டின பெருவாய்க்கெனாந்
யுடைந்தாய் வலிதாய் ஸரோபரிந்துது என்னது.

3405. வாலியதோர்கனிகொல் வினையாட்டியேன்வல்வினெகொல் *

கோலந்திரள் பவளக்கொழுந்துண்டங்கொலோவறியேன் *

நீலநெடுமுகின்போல் திருமேனியம்மான் தொண்டைவாய் *

ஏலும் திசையுமில்லாம் வந்துதோன்றுமென்னின் னுயிர்க்கே. (௩)

வாலியது ஓர் கணி } விலகணமாயிருப்பதொரு பழ
கொல் } மேர்?

வினையாட்டியேன் } இப்படித்தை இப்போதேயுப
வல் வினை கொல்* } லிக்கப் பெருத பாவத்தை
யுடையேனான் வென்னு
டைய வலிய பாவமே ஒரு
வழவு கொண்டதாயிருக்
கிறதே?

கோலம் திரள் } ஸௌந்தர்யம் ஸௌகுமார்யம்
முதலான நலங்கனெல்லாம்
ஒருசேரத் திரண்ட

பவளம் கொழு } பவளத்தினுடைய கொழுமிய
துண்டம் கொலோ } தொரு முறியோ?

அறிமேன்   அறிகின்றேனில்லை ;

நீலம் நெடு முகில் } கறுத்துப் பெருத்த மேகம்
போல் திருமேனி } போன்ற திருமேனியை
அம்மான் } யுடைய பெருமான்.

தொண்டவாய் } தொண்டைச் சுவியின் நிறத்
தை மலேத்கை அநாமா
னது

எனும் திசையுள் எவ் | பார்த்த பார்த்த திசையெவ்
லாம் லாம்

என் இன் உயிர்க்கு } எனது இனிய உயிரை நலி
வந்து தோன்றும் } கைக்காக வந்து தோன்ற
நின்றது.

* * * எம்பெருமானது திருப்பவளத்தினிழை வந்த ஸ்ரீகிருபடிபையைச் சொல்லுகிறார். முன்பு பிஞ்சாய்ப் பிறகு பக்குவமாய்ப் பின்பு அநுபவ யோகம்பல்லாறப் போகின்ற நில பழங்க னுண்டே; அப்படியல்லாமல் எப்போதும் ஒருபடிப்பட்டே யிருக்கும் கனியோ? என்பது வாலியதோர் கனிகொல் என்பதன் கருத்து. -

வினையாட்டியேன் வல்லீனென்கால்!—பாபத்தைப் பண்ணின வெள்ளைய பாப
மானது பக்குவமாகி அங்கே குடியேற்றிறோ? அம்ருதமே விஷமா? பழபாப பாபத்தைப்
பண்ணினேன் நானன்றோ. போக்யவஸ்துவே பாதகமானால் போக்தாக்களின் பாபபெயன்றோ
வலிதா யிருக்கவேணும்.

கோலந்திரன் பவளக்கொழுந்துண்டங்கொலோ?—எனவந்த, நாய் ஸாஸாஸுதராயமே, வடிவெடுத்துதோ வென்னலாம்படிபுள்ள பவளத்தினுடைய கொழுந்திய துண்டமென்றாலாயிருக்கிறதே? இங்ஙனே பவளாருகச் சங்கீத்து, அலையவெல்லாமல்வ; நிலமுகில் வன்னலாழ்வைய நிறுப்பவளமே யென்று துணர்ந்து கூறுகின்றார் மூன்றாமடியில். இது என்னே முடிக்கக்கூக வல்லாததிக்குக்களிலும் வந்து தோன்றுகின்றதே! என்னெய்வென்கிறார். (ங)

3406. இன் னுயிர்க்கேழையர்மேல் வகையுமினைநீலவிற்கால் *

மன்னியசீர்மதவன் கருப்புச்சீலைகால் * மதவன்

தன் னுயிர்த்தாதை கண்ணபெருமான் புருஷ ஸ்வரூபே *

என்னுயிர்மேலானவாய் அருகின் றனவென் றுநீன்றே. (சு)

இன் உயிர்க்கு இனிமையான உயினைத் தவர்
வதற்காக

வழைமர் மேல்
வளையம்

ரீலம் இளை வில் கொல்	}	ரீல திறத்தையுடைய இரண்டு விற்களோ?	புருவம் அவையே	அந்தத் திருப்புருவங்களே
மன்னிய சீர் மத னன்	}	அழியாவழகுடையனான மன் மதனுடைய	என் உயிர் மேலன ஆய்	}
எரும்பு சிலை கொல்		கரும்புமயமான வில்தானோ?		
மதனன் தன் உயிர் தாதை கண்ணன் பெருமான்	}	மன்மதனுக்கு அபி ம த னு பிராவாகிய கண்ணபிரானு டைய	என்றும் நின்றே அடுகின்றன	}
				என்றும் ஒருபடிப்பட நின்ற கலியா நின்றன.

* * * எம்பெருமானுடைய திருப்புருவத்தினதற்கு வளைந்து கொண்டு வந்து நலிகிறபடியைக் கூறுகின்றனர். “தன்கைச் சார்ங்கமதுவேபோல் புருவ வட்டமழகிய” என்ற ஆண்டாள் பாசுரத்தின்படியே புருவத்திற்கு வில்லை உவமை கூறுவதுண்டாதலால், கார்ப்பி ஜனத்தின் பிராணையே இலக்காகப் பெற்ற இரண்டு விற்களோவிலை! என்கிறார். அல்லது மன்மதனுடைய ஸௌந்தர்ய நிகேதமான இக்ஷு கோதண்டமோ? என்கிறார். இவனும்தான் * ஸாக்ஷாத்மந்த மம்பதனேயன்றே. இவையெல்லாமல்; ஸௌந்தர்ய ஸாரான மதனனுக்கு ஜன்மபூமியான கண்ணபிரானுடைய புருவங்களேயிலை. இவற்றுக்கு என்னுமிரை மாய்ப்பதொன்றே கருமம்; இவற்றுக்கு எங்குனே தப்பிப்பிழைப்பேனென்கிறார்.

ருக்மிணிப் பிராட்டியினிடத்து மன்மதனுடைய அம்சமாக ப்ரத்யுக்ஷம் பிறந்தனனாகலால், மன்மதன் கண்ணபிரானுடைய புதல்வனென்பது நூற்கொள்கை. “காமந்தாதை” “காமன்றன் காதை” என்ற அநுளிச் செயல்களுங் காண்க. (9)

3407. என்றுநின்றேதிகமும் செய்யவின்சுடர்வெண்மின்னுக்கொல் *

அன்றியென்னாவியுடும் அணிமுத்தங்கொலோவறியேன் *

குன்றமெடுத்தபிரான் முறுவலெனதாவியுடும் *

ஒன்றுமறிகின்றிலேன் அன்னைமீடுவன்குய்விடமே.

(10)

என்றும் நின்றே திக மும்	{	எப்போதும் ஒரு படி ப் ப ட நின்ற விலங்குமதாய்	குன்றம் எடுத்த பிரான் முறுவல்	{	கோவர்த்தனமலையைக் குடை யாக வெடுத்த பெருமானு டைய மந்தலாசமானது
செய்ய சுடர் சுன்	{	சிவந்த சுடரை வெளிப்படுத்து மதான்	எனது ஆவி அடும்	{	என் ஆத்மாவைத் தயியா நிண் றத்;
வெண் மின் கொல்	{	வெண்ணிறமான மின்னலோ!	அன்னையிர்	{	தாய்மார்களே!
அன்றி	{	அல்லது	எனக்கு உய்வு இடம்	{	நான் பிழைக்கு முபாயம்.
என் ஆவி அடும் அணி முத்தம் கொலோ	{	என்னுமிரை மாய்கின்ற அழ கிய முத்தநிரையோ!	ஒன்றும் அறிந்தி லேன்	{	சிறிதும் அறிகிறேனில்லை.
அறியேன்	{	அறிகின்றிலேன்;			

* * * எம்பெருமானுடைய புன்முறுவலின் அழகு வந்து நலிகிறபடியைக் கூறுகின்றனர். தோன்றி மாயும் மின்னல் போலல்லாமல் எப்போதும் பாருதே விளங்கா நிற்பதாய் செய்ய, சுடரை வெளிப்படுத்தா நின்ற மின்னலோவென்று முதன்முதலில் உல்கேக்கிறபடி. திரு

முத்து நிரை வெண்ணிறமுடைத்தாதலால் அது மின்னாகக் கூறப்பட்டது. திருப்பவளத்தின் சிலப்பு நிறமும் முன்னேடுகிறபடியால் செய்யசுடனாகச் சேர்த்துக் கூறியபடி. என் பிராணனை முடிக்கவந்த திருமுத்து நிரைதானேயோ என்பது இரண்டாமடி.

குன்றமேத்தே பிரான் முறுவல்—இந்திரன் பசிக்கோபத்தினால் ஏழுநாள் விடாமழை பெய் விக்க, கோவலரையும் கோகிறைரையும் காத்தருள வேண்டிக் கோலவர்த்தன மலையைக் குடையாக வெடுத்துத் தாங்கி நின்றபோது * கொடியேறு செந்தாமரைக் கைசிலர்கள் கோலமுமழிந் தில வாடிற்றல் வடிவேறு திருவுகிர் நொந்துமில் மணிவண்ணன் மலைபுரோர் சம்பிரதம் * என் னும்படி அவலீலையாக நின்ற நிலையை நோக்கி 'அப்பா! நீ தேவதைபா? யகூதனா? கந்தர்வனா?' என்று இடையர்கள் கேட்க, * சுஹம் வொ வாநுதவொ ஜாதஃ—அதற்கு வொ பாந்தவொ ஜாத: * என்று சொல்லிச் சிரித்த நிலைதன்னை இப்போது உருவெளிப்பாட்டில் கண்டான் போலும்.

(ரு)

3408. உய்விடமேழையர்க்கும் அசுரர்க்குமரக்கர்கட்கும் *
எய்விடமென்றிலங்கி மகரம்தழைக்கும்தளிர்கொல் *
பைவிடப்பாம்பணையான் திருக்குண்டலக்காதுகளே *
கைவிடலொன்றுமின்றி அடுகின்றனகாண்மின்களே.

(சு)

எழையர்க்கும்	பெண்டுகளுக்கும்			
அசுரர்கட்கும்	அசுர ராசுஸர்களுக்கும்	பை விடம் பாம்பு		படமெடுப்பதும் விஷத்தைக்
அரக்கர்கட்கும்		அணையான்		கக்குவதுமான பாம்பைப்
				படுக்கையாகவுடைய பெரு
உய்விடம் எய்	பிழைக்கும் விசுரு ஏது? என்	திரு குண்டலம்		திருமகரகுண்டலக்கோபுடைய
விடம் என்று	னும்படி விளக்கிக்கொண்டு	காதுகளே		காதுகள் தானே
இலங்கி		கைவிடல் ஒன்றும்		ஒய்வில்லாமல் நிரந்தரமாக
		இன்றி		
எம் தழைக்கும்	மகரவடிவமாய்த் தழைத்தன	அடுகின்றன		நலியாகின்றன;
தளிர் கொல்	சில தளிர்களோ?	காண்மின்கள்		காணுங்கோள்.

* * * அவனுடைய திருமகரகுண்டலங்களும் திருக்காதுகளும் நலிகிறபடி சொல்லுகிறான். அசுர ராசுஸர்களுக்கும் அபலைகளுக்கும் தப்பிச் சென்று பிழைக்கு மிடமேது! என்று சொல்லுவனபோல் விளங்கி மகராகாரமாய்த் தழைத்தன சில தளிர்களோ இவை! என்கிற உல்லேகம் முன்னடிகளிற் போதரும். இதனால் திருக்காதுகள் பல்லவம்போல் திகழுமாறு சொல்லிறுபிற்று.

ஏழையர்க்கும் அசுரர்க்கும் அரக்கர்கட்கும்—அசுர ராசுஸர்களையும் அபலைகளையும் சேர வெடுத்து அவயவசோபையைக் கண்டு பாதைப்படுவதில் வாசியற்றிருக்கையானே. அசுரரும் அரக்கரும் அழகுறண்டால் பொறுக்கமாட்டாதே முடிவர்கள்; அபலைகள் அநுபவிக்கப் பெருதே முடிவர்கள்.

விரோதிகளுக்குக் கிட்ட வெண்ணைதபடி விஷத்தை உமிழ்பவனை திருவனந்தாழ்வான் மேலே சாய்த்துள்ள எம்பெருமானுடைய குண்டலக் காதுகளே இவை. அந்தோ! இவை

இடையில் சிறிது விட்டு நலிகையன்றிக்கே ஓய்வின்றி நலிகின்றனவே! என் செய்வே
 நென்கிறுள். (ஈ)

8409. காண்மின்களன்னையர்காளென்று காட்டும்வகையறியேன் *
 நாள்மன்னுவென் திங்கன்கொல் நயந்தார்கட்குநச்சிலைகொல் *
 சேண்மன்னுநால்தடந்தோள் பெருமான்மன்திருநுதலே *
 கோள்மன்னியாவியடும் கொடியே னுயிர்கோளிழைத்தே. (எ)

அன்னையர்கள் காண்மின்கள் என்று	தாய்மார்களே! காணுங்கோள் என்று சொல்லி	சேண் மன்னுநால் தட தோள் பெரு மான் தன்	உயர்த்தி பொருத்திய காண்கு பருத்த திருத் தோள்களையு டைய எம்பெருமானது
காட்டும் வகை அறியேன்	(உங்களுக்குக்) காட்டும் வித மறிகின்றிலேன்;	திரு நுதலே கோள் மன்னி	திரு நெற்றியே மிடுக்குப் பொருத்தி
நாள் மன்னு வெண் திங்கன் கொல்	நீர்வ பகைத்து அஷ்டமீ சந் திரனோ!	கொடியேன் உயிர் கோள் இழைத்து	பாலியான வெள்ளுடைய பிரா ணனை முடிக்கையிலே துணிந்து
நயந்தார்கட்கு நஞ்சு இலை கொல்	ஆசைப்பட்டவர்களுக்கு நஞ்சாயிருப்பதொரு இலையோ!	ஆவி அடும்	என் ஆத்மாவை நலியா கின் றது.

* * * திருநெற்றியினமுழுவந்து நலிகிறபடியைச் சொல்லுகிறாள். அவ்வழகை எல்
 லார்க்கும் காட்டவேணுமென்றும், அதைக்கண்டு தான் படுகிற பாட்டை எல்லாரும் பட
 வேணுமென்றும் இவளுக்கு ஆசையுள்ளது; ஆனால் அவ்வழகு எடுத்துக்காட்டத்தக்கதாக இல்
 லையே; தனக்குப்போலே அவர்களுக்கும் உரு வெளிப்பாடு உண்டானாலவது காண்மின்க
 ளென்று சொல்லிக்காட்டலாம். அதுவுமில்லை. ஆகவே “அன்னையர்காள்! காண்மின்களென்று
 காட்டும் வகையறியேன்” என்று தளர்கின்றாள். அவ்வழகு என் கைக்குப்பிடிபடவில்லை; உங்
 களுக்கோ உரு வெளிப்பாடு உண்டாகவில்லை; எங்கனே காட்டுவேன்? நானேயனுபவித்து
 நானே நலிவுபடுவெளித்தனை என்றாலாயிற்று.

நீங்கள் கண்டாலென்ன? காணவியுலென்ன? உங்களுக்குக் காட்டவேண்டிய அவ
 சியந்தான் எனக்கென்ன? நான் அனுபவிக்கிறேன் போங்கள் என்று சொல்லி இரண்டாமடி
 யிலேவு அனுபவிக்கிறாள். [நாளமன்னு வெண்திங்கள் கொல்! நயந்தார்கட்கு நச்சிலைகொல்!]
 அஷ்டமியளவான நாளோடே மன்னி அர்த்தகாரணகையாலே கனங்கமற்று வெளுத்த சந்தி
 ரனோ! அல்லது நச்சுவடிவாயிருப்பதொரு இலையோ! என்கிறாள். இவ்விடத்த ஈட்டிலே—
 “மேல்காற்றிலே காட்டப் பரிஹாரமாம் மருந்தாயிற்று இது” என்கிற பூரீசூகத்தியுள்ளது.
 உலகில் வியாதிக்ளந்தர்மேல் மேல்காற்றுப்பட்டவாறே ரோகம் அபிசிருத்தியடையும் என்று
 சொல்லுவார்கள். பகவத்விஷயமாகிற மருந்து அதற்கு எதிர்த்தட்டாயிருக்கும்; மேல்காற்றுப்
 பட்டால் நீரும் என்கை. அபத்தயங்களையும் ஷலிக்கும்படியான ஓளஷதம் என்றபடி.

கீழிரண்டடிகளால் பேசப்பட்ட வந்து இன்னதென்கிறது மூன்றாமடி. திருத்தோளமு
 காலே என்னையிடுபடுத்திக்கொண்ட பெருமானுடைய திருநெற்றியே என்னை யிப்பாடுபடுத்தா
 நின்றதென்கிறாள். [கொடியேனுயிர் கோளிழைத்து—கோள்மன்னி ஆவியடும்] பாலியேனான
 வெண்ணுடைய உயிரினழகை அழித்தக்கொள்கையிலே விரும்பத்தைப்பண்ணி மிடுக்கையவல்
 பித்து என்னுத்மாவை நலியாகின்றது என்றபடி. தோற்புரையே போகையன்றிக்கே ஸத்தை
 யை யழியாகின்றதென்கை. (எ)

3410. கோளிழைத்தாமரையும் கொடியும்பவளமும்வில்லும் *

கோளிழைத்தன்முத்தமும் தனிரும்குளிர்வான்பிறையும் *

கோளிழையாவுடைய கொழுஞ்சோதிவட்டங்கொல் * கண்ணன்

கோளிழைவான்முகமாய் கொடியேனுயிர்கொள்கின்றதே.

(அ)

கோள் இழை தாமரை	{	தன்னுடைய வெளியே தனக்கு ஆபாணமாகப் போரும்படியான தாமரை யும் [திருக்கண்களும்]
கொடியம்		சுற்பசுக் கொடியும் [திருமூக் கும்]
பவளமும்		பவளமும் [திருவதாமும்]
வில்லும்		வில்லும் [திருப்புருவங்களும்]
கோள் இழை தன்முத்தமும்	{	தன்னுடைய தேஜஸையே தனக்கு ஆபாணமாகவுடைத் தான் குளிர்ந்த முத்தம் [சுத்தபவத்தியும்]
தனிரும்		தனிரும் [திருக்காலும்]

குளிர் வான்	{	குளிர்ந்து பெருத்த பிறையும் [நெற்றியும்] ஆகிய இவற் ரேடே கூடி
பிறையும்		கோள் இழையா உடைய
கோள் இழையா உடைய		தன்னுடைய தனக்கு ஆபாண மாயிருக்கிற
கொழு சோதி வட்டம் கொல்		பூர்ணமான ஐயோதிர மண்ட லமோ !
கண்ணன்		கண்ணபிரானது
கோள் இழை வான்முகம் ஆய்	{	தன்னொளி தானே தனக்காப ரணமான அழகிய முகமென் றொரு வியாஜத்தையிட்டு
கொடியேன் உயிர் கொள்கின்றது		கொடியேனான வெண்ணுடைய உயிரைக் கொள்ளோ கொள்ளா கின்றது.

* * * கீழே ஏழு பாட்டுக்கள் கடந்தன. அவ்வேழு பாட்டுக்களிலும் ஏழு அவயவங்கள் நலிந்தமை சொல்லிற்று. அவையெல்லாம் திருமுகமண்டலத்திலுள்ளே அடங்கியவை யாதலால் அவையெல்லாம் ஒன்று சேர்ந்து திருமுகமண்டலமென்று பேர்பெற்று நலிகிறபடியைச் சொல்லுகிறாள்பாட்டில்.

அலங்கார சாஸ்தர்த்தில் ரூபகாதியோகத்தி யென்றொரு அலங்காரமுண்டு ; * வஸு) ஸீரோஹை உகம் உகாஸ நில்லாணி பரிதாபாராஃ—பச்ய நீலோத்பலத்வர்த்வாத் திஸ்ஸாந்தி திதாச் சரா: * என்று வடநூலார் உதாஹரணம் காட்டுவர். இரண்டு கருவெந்தல் பூக்களிலிருந்து கூர்மையான அம்புகள் புறப்படுகிறபடி பாராய் என்று இதனால் சொல்லுகிறது. இரண்டு கண்களிலிருந்து கடாசுபாதங்கள் விழுகிறபடியைச் சொன்னவாறு. இந்த வகையிலே இப் பாட்டில் முன்னிரண்டடிகள் அமைந்துள்ளன. தாமரை, கொடி, பவளம், வில், முத்து, தனிர், பிறை என்று சொல்லப்பட்டவை உபமேயத்தை மறைத்து உபமர்னத்தை மரத்தியப். சொன்ன படி. முதற்பாட்டில் “ஆழியங் கண்ணபிரான் திருக்கண்கள்—தாமரை நரண்பலாப்போல் வந்து தோன்றும்” என்றபடியே இங்குக் கண்களைத் தாமரையாகச் சொல்லிற்று. இரண்டாம் பாட்டில் “மாட்டுயர்கற்பகத்தின் வல்லி—சுட்டிய வெண்ணெயுண்டான் திருமூக்கு” என்றபடியே இங்கு மூக்கைக் கொடியாகச் சொல்லிற்று. மூன்றாம் பாட்டில் “கோலந் திரள் பவளக் கொழுந்துண்டம்—அம்மான் தொண்டவாய்” என்றபடியே இங்கு அதரத்தைப் பவளமாகச் சொல்லிற்று. நாலாம் பாட்டில் “இன்னுயிர்க் கேழையுமேல் வண்ணபிண நீலவில்—கண்ணபெருமான் புருவம்” என்றபடியே இங்குப் புருவத்தை வில்லாகச் சொல்லிற்று. ஐந்தாம் பாட்டில் “என்னையெடுமணிமுத்தம்—குன்றமெடுத்த திரான் முறுவல்” என்றபடியே இங்கு முறுவலை முத்தாகச் சொல்லிற்று. ஆறாம் பாட்டில் “மகரத்தழைக்குத் தனிர்—திருக்குண்டலக் காதுகள்” என்றபடியே இங்குக் காதுகளைத் தனிராகச் சொல்லிற்று.

ஏழாம் பாட்டில் “நான்மன்னு வெண்திங்கள்—பெருமான் தன் திருநுதல்” என்றபடியே இங்குத் திருநெற்றியைப் பிறையாகச் சொல்லிற்று. ஆகிய இவற்றையெல்லாம் சேர்த்துக் காணும்போது “சோதிகளெல்லாம் ஒன்று சேர்ந்த சேர்த்தியோ! (அதாவது, ஜ்யோதிர்மண்டலமோ) என்னலாம்படி யிருக்கையாலே மூன்றாமடியில் ‘கொழுஞ்சோதி வட்டங்கோல்’ என்றார். உண்மையில் இவையெல்லாம் ஒன்று சேர்ந்து எம்பெருமானுடைய திருமுகமண்டலமென்று காண்கிறபடியால் அது சுற்றடியால் சொல்லப்பட்டது. (அ)

3411. கொள்கின்றகோளிருளைச் சுகிர்த்திட்டகொழுஞ்சருளின் *

உள்கொண்டநீலநன்னூல் தழைகொலன்றுமாயன்குழல் *

வின்கின்றநூந்தண்டுமாய் வினாநாவவந்தென்னுயிரை *

கன்கின்றவாறறியீரன்னமீர் கழறநின்றிறே.

(க)

கொள்கின்ற கோள்	{ உலகத்தை யெல்லாம் வியாபித்	வின்கின்ற பூ தன்	{ அலர்ந்தமிழிய குளிர்த் திருத்
இருளை	{ கின்ற மிடுக்கையுடைய	தழாய் வினா நூ	{ தழாயின் பரிமளம் வீசும்
	இருளை	வந்து	படி வந்து
சுகிர்த்திட்ட கொழு	{ பன்னிப் பன்னிச் சுருட்டப்	என் உயிரை	என் ஆத்மாவை
சருளின்	{ பெற்ற சிறந்த வொரு சருளி		
	னுடைய		
உள்கொண்ட நீலம்	{ (கையழுத்துப் படாமல்) உன்னோ	கன்கின்ற ஆறு	கொன்னோ கொன்றும் விதத்தை
ல் தூல் தழை	{ தூற்கப்பட்ட நீல சிறத்தை		
கொல்	{ யுடைய அழகிய தூல்திரளோ!	அன்னமீர் அறியீர்	தாய்மார்களே! நீங்கள் அறி
அன்று	அதுவன்று, அதுவன்று;		கின்றீர்களிலை;
மாயன் குழல்	{ எம்பெருமானுடைய திருக்	கழற நின்றிறே	வீணை ஏதேனுமொன்றைச்
	{ குழல் சுற்றை என்றிவ்வ		சொல்லிப் பொடிக்கின்றீ
	{ எவே சொல்லத்தகுமத்தனை;		களே!
	(அத்திருக்குழலானது)		

* * * திருக்குழல் கற்றையின்மேல் வந்து நலிகிற படியைச் சொல்லுகிறார். இதில் முன்னடிகள் வெகு விலகாமைமானவை. திருக்குழலை ஒருவாறு உல்லேகம் பண்ணுவதும், அந்த உல்லேகமும் உரியதன்று என்று உத்தர்த்தவ்ருவதும் திருக்குழலின் ஒப்பில்லாமையைக் காட்டுதற்காகவென்க. உல்லேகம் செய்தபடி எங்கனே யென்னில், பிரளயகாலத்தில் பிரபஞ்சத்தையெல்லாம் வியாபியா கின்ற இருள் உண்டே, அதைப் பிடித்துக்கொணர்ந்து அதில் அஸாரமான அம்சத்தைக் கழித்துப் பரமஸாரமான பாகத்தை நூல் நூற்பதற்காகக் கொள்ளும் ஒரு பஞ்சுச் சுருளை போலே சுருளையாக்கி அதில் கின்றும் நூற்கப்பட்டதொரு நீல நன்னூல் தழையோ! என்று சொல்லலாமென்று பார்த்தார்; இந்த அபூதோபமையையும் ஹையாதபடியன்றோ திருக்குழலாகிப்பது; ஆகையாலே உடனே அன்று என்று தாமே மறுத்து விட்டார்; பின்னை என்னவென்று சொல்லலாமென்ன, மாயன் குழல் என்றிவ்வளவே [உபமேயத்தன்னையே] சொல்லவேணுமென்று முடித்தபடி.

திருமாலிருஞ்சோலையழகருடைய திருக்குழல் கற்றையை வருணிக்கின்ற கூரத்தாழ்வான் ஸுந்தரபாஹுஸ்தவத்திலே—“சுபா தக்ஷிணிகிதி புகலேய யதூக தசாரலாயித ஸுதஹ்விவத் வாதபு 1 றாபாஸு கெபாவஹ ராகாசிஜாஷு” என்றாருள் செய்த இப்பாசுரத்திற்குப் பரிசுச்சந்தமாகவேயிருக்கும்.

அப்படிப்பட்ட திருக்குழலிணழகானது திருத்துழாய் நறுமணத்தோடு கூட வந்து என்னுமினாகக் கொள்ளை கொள்ளா நின்ற விதம் அன்னையீர்! உங்களுக்குத் தெரிந்திருந்தால் என்னை நீங்கள் கடிந்து பொடிந்து வார்த்தை சொல்லமாட்டீர்கள்; அஃதறியாமையே இங்ஙனம் திரஸ்கரித்துப் பேசுகின்றீர்கள் என்றானாயிற்று. கழறுதல்—மனம் நோகும்படி பேசுதல். (அ)

3412. நிற்பிற்புறத்துளென்று நெறித்தகையராய் * என்னையீர்
சுற்றியும்சூழ்ந்துமவைதிர் சுடர்ச்சோதிமணிநிறமாய் *
முற்றவிம்முவுலகும் விரிகின்றசுடர்முடிக்கே *
ஒற்றுமைக்கொண்டதுள்ளம் அன்னையீர்நசையென்னுங்கட்கே. (ப)

அன்னையீர்	தாய்மார்களே!	இம் மூவுலகு முற்ற	} உலகமடங்கலும் வியாபிக்கிற
நீர்	நீங்கள்	வும் விரிகின்ற	
என்னை	என்னைக் குறித்து		
முற்றத்துள் நிற்பிற்புறத்துள்	} “(பெண்ணே!) கூசாமல் முற்றத்திலே வந்து நிற்கியே! என்று அிட்டே	சுடர்	தேஜ்ஜெய்யுடைத்தான
என்று		முடிக்கே	திருவபிஷேகத்தின் பக்கவிலேயே
நெறித்த கையர் ஆய்	} கையை நெறித்துக் கொண்டு சுற்றியும் சூழ்ந்தும்		
சுற்றியும் சூழ்ந்தும்			
வைதிர்	நிற்குங்கின்றீர்கள்;	உள்ளம் ஒற்றுமை கொண்டது	} எனது நெஞ்சானது ஒருமைப்பட்டது
சுடர் சோதி மணி	} சுடராய்ப் பரம்பின வொளியையுடைத்தான ரத்னங்களினுடைய நிறத்தையுடைத்தாய்க் கொண்டு	தங்கட்கு நசை என்	
விறம் ஆய்			

* * * திருவபிஷேகத்தினழகிலே என்னுள்ளமகப்பட்டது. இனியென்னைப் பொடிந்து உங்களுக்கொரு பலனில்லையென்று தின்னிதாகப் பேசுத் தலைக்கட்டுகிறார். இப்படி வெட்டிதாகச் சொல்லாவிடில் அவர்கள் விடார்கள் போலேயிருந்தது; ஆகவே வெட்டொன்று துண்டாடாகச் சொல்லி முடிக்கிறார்.

* முற்றத்துடு புருந்து நின்முகங்காட்டிப் புன்முறுவல் செய்து * என்றும் * முற்றம் புருந்து முறுவல் செய்து நின்றீர் * என்றும் சொல்லுகிறபடியே எம்பெருமான் முற்றத்திலே வந்து முறுவல் செய்து நிற்கிற வழக்கமுண்டாகையாலே அதிலாசை கொண்டு பராங்குச நாயகி முற்றத்திலே வந்து நின்றாள்போலும்; அதுகண்ட அன்னையார் “அந்தோ! இப்படியும் ஒரு துணிவுண்டோ? நான் மடமச்சங்கொண்டு பதுங்கி யடங்கியிருக்க வேண்டிய சிறுக்கி வெட்கமின்றி வெளிப்புறப்பட்டு முற்றத்திலே வந்து நிற்கையால்தென்?” என்று கை நெரித்து வைதார்களாம்; இப்போது இப்படிப்பட்ட வசவுகளுக்கு இறையும் பயனில்லை போயின் என்கிறாராயிற்று. * கதிராயிராயி கலந்தெறித்தாலொத்த நீண் முடியிலே எனது நெஞ்சு ஐக்கியப்பட்ட தானபின்பு என்னை மீட்டையிலே உங்களுக்குண்டான நசை ஊமனார் கண்ட கனவிலும் பழநாமத்தையென்று தலைக்கட்டினார். (க)

3413. கட்கரியபிரமன் சிவனிந்திரனென்றிவர்க்கும் *
கட்கரியகண்ணனைக் குருகார்ச்சடகோபன்சொன்ன *
உட்குடையாயிரத்து ளிவையுமொருபத்தும் வல்லார் *
உட்குடைவானவரோடுடனா யென்றும்மாயாரே. (கக)

கட்டு அரிய	மனிதர் முதலானுடைய கண் னுக்கு இலக்காகாத	உட்கு உடை ஆயிரத் துன்	எம்பெருமானே உன் ன படி பேசும் வல்லமை வாய்ந்த ஆயிரத்தினுள்ளே
பிரமன் சிவன் இத்தி ரன் என்ற இவர்	பிரமன் சிவன் இத்திரன் என்று சொல்லப்பட்ட இவர்களு டைய	இவையும் ஒரு பத் தும் வல்லார்	இப் பத் துப் பாசாங்கனையும் ஒத வல்லவர்கள்
கட்டும் அரிய கண்ணனை	கண்ணுக்கும் காணவரியனான எம்பெருமானைக் குறித்து	உட்கு உடை வான வரோடு என்றும்	ஆற்றல் மிக்க கித்யனூறிக ளோடு கூடினவர்களாய்
குருசுடர் சட கோபன் சொன்ன	சம்மாழ்வார் அருளிச் செய்த	உடன் ஆய் மாயார்	ஒரு நாளும் பிரியாதிருக்கப் பெறுவர்கள்

* * * இத்திருவாய்மொழியை ஒதுமவர்கள் எம்பெருமானைப் பிரிந்து வருந்தாதே கித்யனூறிக
களோடே கூடி கித்யாநுபவம் பண்ணப் பெறுவர்களென்று பயனுரைத்தத் தலைக்கட்டுகிறார்.
“மனிதர்க்குத் தேவர்போலத் தேவர்க்குத் தேவாவோ” என்றருளிச் செய்த பாசாத்தின்
படியே இதில் ஒன்றையடிகள் அமைந்திருக்கின்றன. பிரமன் சிவனிர்திரன் முதலானார்
நம்முடைய கப்புலனுக்கு இலக்காகாதாப்போலே அவர்களுடைய கப்புலனுக்கு இலக்காகா
தவன் எம்பெருமான்; அவன்றன்னைக் குறித்து ஆழ்வாரருளிச் செய்தவாயிரம்.

உட்கு உடை ஆயிரம்—உட்கு—சக்தி; எம்பெருமானுடைய ஸ்வரூப ரூபகுண விபூதி
சேஷ்டிதங்களை உள்ளபடியே யுரைக்கவல்ல சக்தி வாய்ந்த ஆயிரம் என்றபடி. மேலே, உட்
குடை வானவர்—எம்பெருமானே இடைவிடின்றி அனுபவிக்கவல்ல சக்தியுடையார் என்க. (கக)

ஏழாம்பத்து—எட்டாந்திருவாய்மொழி—மாயாவாமனனே.

கீழ்த்திருவாய்மொழியிலே ஆழ்வார் உருவெளிப்பாட்டாலே நோவு பட்டார். அந்த
நோவைப் பரிஹரிக்க எம்பெருமானால் ஆகாததன்றே. ஆனாலும் சில காரணங்களாலே அவன்
திருவுள்ளம் ஒரு ஸமய விசேஷத்தை எதிர்பார்த்திருந்தபடியாலே தாமதிகலாயிற்று. அந்தத்
திருவுள்ளத்தை ஆழ்வார் தாம் அறிபாதவரல்லரே, அறிந்து வைத்தும் ஆறியிருக்குமியல்வின
ரல்லரே. உயிர் துறந்து முடியவேண்டும்படியான நிலைமை சேர்ந்திருக்கச் செய்தேயும் எம்பெரு
மான் தம்மை முடியவொட்டாதே நடத்துகிறபடியைக் கண்டு மிகவும் ஆச்சரியப்பட்டார்.
இப்படியொரு ஆச்சரியமிருந்தபடியென்! என்று எம்பெருமானையே நோக்கிக்கூற, ஆழ்வார்!
இத்தவொரு ஆச்சரியத்தானே என்னிடத்தில் நீர் அறிந்தது? என் விசித்திரங்களைப்பெல்லாம்
காட்டுகிறேன் பாரும் என்று சொல்லி எம்பெருமான் தன்னுடைய விசித்ர விபூதித்வத்தைக்
காட்டியருள, அது கண்டு ஆழ்வார் விஸ்மிதராய் பேசுகிறார் இத்திருவாய்மொழியில்.

3114. மாயாவாமனனே மதுகுதாநீயருளாய் *

தியாய்நீராய் நிலனாய் விசம்பாயக்காலாய் *

தாயாய்த்தந்தையாய் மக்களாய்மற்றுமாய்முற்றுமாய் *

நீயாய்நீதின்றவாறு இவையென்ன தியாயங்களே. (க)

மாயா	ஆச்சரியமான செய்கைகளை யுடையவனே!	மதுகுதா	மதுகடபர்களைத் தொடுத்த வனே!
வாமனனே	வாமனரத்தாரஞ் செய்தவனே!	கீ அருளாய்	உன்படியை நீயே அருளிச் செய்யவேண்டும்;

தீ ஆய் நீர் ஆய்
நிலன் ஆய் விசம்பு } பஞ்ச பூதங்களுமாய்
ஆய் கால் ஆய்
தாய் ஆய் தந்தை ஆய் மாதா பிதாக்களாய்
மக்கள் ஆய் வயிற்றில் பிறந்த பிள்ளைகளாய்
மற்றும் ஆய் அல்லாதவையுமாய்

முற்றும் ஆய் சொல்லிச் சொல்லாத எல்லா
முமாய்
நீ ஆய் அனாதாரணமான தன்மை
வாய்ந்த நியாயம்
நீ கின்ற ஆறு இவை நீ கிற்கிற இடத்தின் தன்மைகள்
என்ன நியாயங்கள் என்ன வகைகளோ!

* * * [மாயாவாமனனே.] விசித்திரமான காரியங்களையும் காரணங்களையுமெல்லாம் விபூதியாகவுடையனாயிருக்கிறபடியை யநுஸந்தித்து இவைவென்ன படிக்கொன்று வியப்புக் கொண்டு அவனையே கேட்கிறார். இத்திருவாய்மொழியில் சொல்லுகிற ஆச்சரியங்களுக்கெல்லாம் ஸங்க்ரஹமாக, தொடங்கும்போதே மாயா! என்று விரிக்கிறார். அதற்கொரு ஸங்க்யங்காட்டுகிறார் வாமனனே! என்று. அன்றே பிறந்து அன்றே வளர்ந்து மாவலி பக்கலிலே சென்று அவன் முன்னே நின்று தான் சொன்னவையெல்லாம் செய்யவேண்டும்படி வார்த்தை சொல்லி, சிற்றடியைக் காட்டிப் பெரியவடியாலே யளந்துகொண்டு சுக்கிரன் கண்ணைத் துரும்பால் கிளறி மன்னு நமசியை வானிற் சுழற்றி இப்படி செய்த செயல்களொவ்வொன்றும் ஆச்சரிய மன்றோ. மதுகுதா—விரோதிரிஷனத்தில் வந்தால் மதுகைடபர்களைக் கொன்றது ஆச்சரியமான செயலாயிருக்கும். ஒரு ஸமய விசேஷத்திலே மதுகைடபர்கள் எம்பெருமானை யெதிர்த்துப் பெரும்போர்ப்பரிய, எம்பெருமான் இவர்களைத் துடையாலிடுக்கிக் கொன்றருளினானென்று ப்ரஸித்தம். ஆழ்வான் ஸுந்தரபாஹு ஸ்தவத்தில் திருமாலிருஞ்சோலையழகுருடைய நிருத்ததை களுக்கு விசேஷணமிடும்போது “விஷ்டுஷுஷ்டியோகெடெஹிஷ்டெ” என்றார்; பட்டரும் பூதாங்கராஜஸ்தவத்திலே அழகியமணவாளனுடைய நிருத்ததைகளை வருணிக்கும்போது “பீட-
பீவ யோகெடெஹஸு ருஹாக்ரஹக்ரீடூ க்ராஹிராபிஷ்டுஷு ! ஸூடபீவ வர்ஹூய
மவபுமாவெடூ...ராமகோஹிராவெடூ” என்றவளிச்செய்தார். இது பொரு ஆச்சரிய
மான செயலாதலால் இங்கு மதுகுதா! என்றது.

நீயருளாய் என்றது நீ கிருபை பண்ணவேணுமென்றபடியன்று; எனக்குத் தெரியவரு
ளிச்செய்யவேணுமென்றபடி. மேலிற் பாசாங்கனிதுமிப்படியே பொருள் காண்க.

தீயாய் நீராய் நிலனாய்—தீயாயிருப்பது நீராயிருக்கமுடியாது; நீராயிருப்பது தீயாயிருக்க
முடியாது; அவ்வவற்றின் தன்மை வெவ்வேறு பட்டதாதலால் ஒன்று வேறொன்றாயிருக்க
முடியாது. எனினும், எம்பெருமானொருவனே தீயாயும் நீராயும் நிலனாயும் விசம்பாயும் வாயுவாயு
மிருப்பது ஆச்சரியமே. இப்படியே, தாயாயிருப்பவன் தந்தையாயிருக்கமுடியாது; தந்தையா
யிருப்பவன் தாயாயிருக்கமுடியாது; இவர்கள் தாம் மக்களாயிருக்கமுடியாது; எனினும் எம்
பெருமானொருவனே தாயாயும் தந்தையாயும் மக்களாயும் ஸகலவித பந்தக்களாயுமிருப்பது ஆச்
சரியமே.

நீ நீயாய் நின்றவாறு—தீயாயும் நீராயும் தாயாயும் தந்தையாயுமிருக்கிற விருப்பு ஸாதார
ணாகாமெனப்படும். அனாதாரணவிக்ரஹத்தோடு கூடியிருக்கும் தீயமான விருப்பமானது
‘நீயாய் நின்றவாறு’ எனப்படுகிறது. ௪௮—“பரமபதத்திலே ஸூரிபோக்யானுக்குக்கிற விருப்
போடு ஐகதாகாரணம் கிற்கிற நிலையோடு வாகியற போக்ப்பாம்படியிறே இவர்க்கும் பிறந்த
ஐஞாநவைசத்யம்.”

இவை என்ன நியாயங்களே!—இது விஸ்மயப்பட்டுச் சொல்லுகிற வார்த்தை. இது
இன்னபடியென்று எனக்குத் தெரிகிறதில்லையே; தெரியவருளிச் செய்யவேணுமென்றாயிற்று.

வெங்கண்வெங்குற்றமுமாய் இவையென்னவிசித்திரமே. (உ)

இருள் ஆம்	இருளாயும்	
பொரு பொழி	பொக்கிப்பொழியும்	மழையா
மழை ஆய்	யும்	
புகழ் ஆய் பழி ஆய்	கீர்த்தியாயும் அபகீர்த்தியாயும்	
பின்னும்	இன்னமும்	
வெம் கண் வெம்	கூருமான கண்களையும்	கூரா
சூற்றமும் ஆய்	வ்வபாவத்தை யுமுடைய மருத்	
இவை	யுறாயும் நிற்கிற இந்த	பாகா
	ரங்கன்	
என்ன விசித்திரம்	என்ன வேடிக்கைகளோ !	

இவையென்ன விசித்திரமே அருளாய்—இப்படி சேராச்சேர்த்தியான பதார்த்தங்களைச்

லாழமாபிருக்கிற தன்மை மிக விசித்திரமாயிராகின்றது, இதனைத் தெரியவருளிச் செய்வ வேணும். (உ)

3416. சித்திரத்தேர்வலவா திருச்சக்கரத்தாயருளாய் *

எத்தனையோருகமும் அவையாயவற்றுள்ளியலும் *

ஒத்தவொண்பல்பொருள்கள் உலப்பிலனவாய்விவாய் *

வித்தகத்தால்நிறிநீ இவையென்னவிடமங்களோ. (க)

சித்திரம் தேர்
வலவா } விசித்திரமாகத் தேரை நடத்த
வல்லவனே!
திரு சக்கரத்தாய் } திருவாழிப்படையை யுடைய
வனே!

அருளாய் } கீருளிச் செய்யவேணும்;
எத்தனை ஓர் உகமும் } கருதும் முதலான யுகங்களுக்
அவை ஆய் } கெல்லாம் தீர்வாறுகளுய்

அவற்றின் இயலும் } அந்த காலங்களுக்குள்ளே நடப்பதாய்

ஒத்த விய ஒன் பல் } ஒருபடியாலே ஒத்தும் மற்றொரு
உலப்பு இல்லன } படியாலே வேறுபட்டுமிருக்
பொருள்கள் ஆய் } கிற அழகிய பல எண்ணி
றத்த பதார்த்தங்களாய்

வித்தகத்தால் நீ } ஆச்சரியப்படுத்தக்க தன்மை
நிறி } யோடே நீ கீறிக்கின்றாய்;

இவை என்ன விட இவையென்ன சோசர் சேர்த
மங்கள் } திகளோ!

* * *—கீழ்ப்பாட்டில் ‘வெங்கண் வெங்குன்றமுமாய்’ என்றாரே; மண்ணின் பாரம் நீக்குதற்கு வடமதுரையிற் பிறந்த பிறவியிலேயே, * மலைபுரையோர் மன்னவரும் மாரதரும் மற்றும் பலர் குழைய நூற்றுமையும் பட்டழியப் பார்த்தன் கிளைவனையத் தின்தேர்மேல் முன்னின்று அதனை நடத்தின விசித்திரம் நினைவுக்குவர, சித்திரத் தேர்வலவா திருச்சக்கரத்தாய்! என்று விளிக்கிறார். தேரை நடத்தும்போது விசித்திரமான பலபல காரியங்கள் செய்தமையுண்டு. பெரியாழ்வார் தமது திருமொழியில் (4—2—7.) * மன்னர் மறுக மைத்துன்னமார்க்கொரு தேரின்மேல், முன்னங்குன்று மோழையெழுமித்தவன் * என்கிற பாசரத்தினால் ஒரு விசித்திரமான இதிஹாஸமுளிச்செய்கிறார்; அதாவது—அர்ஜுனனுடைய தேர்க்குதிரைகள் தன்னரைக்கு விடாய்த்து இதைத்தவனையில், அவன்பக்கல் பசுபாதியான கண்ணபிரான், கடினமான ஸ்தலத்திலும் நீர்நாம்பு அறியவல்லவதைதலால், அங்கு வானுணஸ்தரத்தைப் பிரயோகித்துக் கீழுள்ள நீரை வெளிக்கிளப்பிக் குதிரைகளைவிட்டு நீரூட்டிப்புரட்டி யெழுப்பிக்கொண்டு போந்து பூட்டிக்கொண்டுவந்து முன்னே திறத்த, இதைக்கண்ட மாந்தரசெல்லாம் ‘இக்கண்ணனுக்கு அர்ஜுனன்பக்கல் பசுபாதியிருத்தபடியென்! இனி நாம் இவனை வெல்லுகையென்று ஒன்றுண்டோ?’ என்று குடல்மறுகினாராம். இப்படியாகச் செய்த பல பல விசித்திரங்கள் காணத்தக்கன. பாரதப்போரில் பிழ்மாசாசர்யர் ஒரு அரிய பெரிய வார்த்தை சொல்லுகிறார்—நான் ஓர் அம்மேலேயே பாண்டவர்கள் ஐவரையும் அவர்களது சேனைத்தொகையையும் அவ சீலையாகச் சாடிவிடுவேன்; ஆனால் மாயவனை கண்ணபிரான் அங்குத் தேர்ப்பாகலாய் அமைத்ததனால் என் வல்லமை சிற்தும் பயன்படாதொழிகின்றது; அவன் தேரை நடத்துகிற விதம் விசித்திரமாயன்றோ விராகின்றது என்று. அப்படி எதிரிகளும் வியக்கும்படியான நிறமையைத் திருவுள்ளம்பற்றிச் சித்திரத்தேர்வலவா வென்கிறார்.

‘சித்திரத்தேர்வலவா!’ என்றதற்கு அடுத்தபடியாகத் திருச்சக்கரத்தாய்! என்கையான சக்கரத்தாழ்வானைக்கொண்டு செய்த விசித்திரமும் இங்கு அநுஸந்திக்கத்தக்கது. அர்ஜுனன் பதின்மூன்றாட்டோரில் தன்மகனான அபிமந்யுவைக்கொன்ற ஐயத்தானே [துரியோதனனது உடன்பிறந்தவன்] கணவனை, ‘நானே அஸ்தமிப்பதற்குமுன்னே கொல்லாவிடின் தீக்குழிக்கு

உயிர்விடுவேன்¹ என்று பஞ்சிற்றொப்பண்ணை, அதனையறிந்த பலகவர்கள் பதினாங்கா நாளாகிற மறுகாட்டபகல் முழுவதும் ஐயபந்தனை வெளிப்படுத்தாமல் ஸேனையின்நடுவே நிலவறையில் மறைத்துவைத்திருக்க, அர்ஜுனனது சபதம் பொய்த்துவிடுமேயென்று சிந்தித்த கண்ணபிரான் ஸூர்யனை அஸ்தமிப்பதற்குச் சில நாழிகைக்கு முன்னமே தன் சக்கரப்படையினால் மறைத்துவிட, அப்பொழுது எங்கும் இருளடைந்ததனால் அர்ஜுனன் அக்கிப்பவேசுந் செய்யத்தொடங்க, அதனைக் களிப்போடு காணுதற்குத் துரியோதனையருடனே ஐயபந்தன் வந்து எதிரிந்ற்க, அச்சமயத்திற் கண்ணன் திருவாழியை வாங்கிவிடவே பகலாயிருந்ததனால் உடனே அர்ஜுனன் ஐயபந்தனைத் தலைதுணித்தனன் என்ற விசித்திர சரித்திரம் இங்கு நினைக்கத்தக்கது. இக்காலத்தில் ஒரு சங்கை தோன்றும்; * ஸுதர்ச்சம் பாஸ்காகோடிதல்யம் * என்கிறபடியே கோடிஸூர்யப்ரகாசமுடையவனன்றோ திருவாழியாழ்வான்; அன்னவனைக்கொண்டு ஸூர்யப்ரகாசத்தை மறைத்து இருளையுண்டாக்கினனென்றால் இது ஸம்பாவிதமோ வென்று. விசக்ஷண சங்கல்பத்தாலே இப்படியாக்கினதும் ஒரு விசித்திரமென்று கொள்வது. மற்றும் பரிஹராவகை வல்லார் வாய்க்கேட்டுணர்க.

எத்தனையோருகமுமவையாய்—கூத்தம் சூதலிய யுகங்களுக்கெல்லாம் நிர்வாஹகனே! “யுய்யது க்ருதே யஜநு யஜெஞ்ஞோதயா ஞா வபொஹுபய ய யநாவொதி தவாவொதி கௌள ஸாகீத பூ கெஸ்யஷு—த்யாயத் க்ருதே யஜத் யஜ்ஞஞல் த்ரேதாயாம் த்வாபயேர்ச்சயந், யதாப்நோதி ததாப்நோதி கௌள ஸங்கீர்த்தய கேசவம்.” என்கிறபடியே நான்கு யுகங்களுக்கும் தருமங்களான த்யானம், யஜ்ஞம், அர்ச்சனம், நாமஸங்கீர்த்தனம் ஆகிய இவற்றால் ஆராதிக் கப்படுபவன் என்பது உள்ளுறை. “எத்தனையோர்” என்கையாலே இப்படிப்பட்ட சதுர்யுகங்கள் அனேகமாயிற் சென்றமை பெறப்படும்.

[அவற்றுள்ளியிலும் இத்த்யாதி.] இப்படி நடக்கின்ற காலகலைகளுக்குள்ளேயுள்ள பொருள்களுக்கு அவதிகில்லையே; அவை ஒரொரு படியாலே பொத்தும் வேறொரு படியாலே வேறுபட்டுமிருக்கும். தேவர்கள் மறுஷயர்கள் விலங்குகள் என்கிற வகைகளினாலே பொத்திருக்கையும் உணரத்தக்கன. இப்படி பலவகைப்பட்ட பதார்த்தங்கள் எண்ணிறந்தவற்றை விபூதிபாக வுடையையாய்.

“வித்தகத்தால்” “வித்தகத்தாய்” என்று பாடபேதங்களுள்ளனவாகக் காட்டுகின்றார் சிலர். ஏதேனுமொரு பாடமே பூருவர்களைவர்க்குமுடனபாடென்று கொள்ளலாம்.

இவையென்னவிடமங்களே!—இவையென்ன சோர்ச்சேர்த்தியான செயல்கள்!. விஷமமென்ற வடசொல் விடமமெனத் திரித்தது. ஸமால்லதது விஷமம். (ஈ)

3417. கள்ளவிழ்தாமரைகட்கண்ணனே எலக்கென்றதளாய் *
உள்ளதாமில்லதமாய் உலப்பில்லனவாய்வியாய் *
வெள்ளத்தடங்கடலுள் விடநாகணைமேல்மருவி *
உள்ளப்பல்யோகுசெய்தி இவையென்னவுபாயங்களே. (ச)

என் அவிழ் தாமரை } மதுவொழுதுகின்ற தாமரை } ஊன்கு ஒன்று அரு } அடியெனுக்கு இவ் விஷய
கண் கண்ணனே } போன்ற கண்ணையுடைய } ளாய் } மொன்று அருளிச்செய்த
கண்ணபிரானே! } } வேணும்;

உள்ளதும் இல்லதும் ஆய் உவப்ப இல் லண ஆய் விட ஆய்	சித்யமாகையாலே உள்ளது மாய் வேறு அவஸ்தையை யடைக்கையாலே இல்லாதது மான எண்ணிறந்தவையு மான வேறு வேறு வகைப் பட்ட சேதாசேதகப்பொ ருள்களுக்கு கிர்வாஹகனும்	விடம் காணெ மேல் மருவி	{ விநோதிகள் அனுகொண்ண மைக்காக } விஷத்தை உயிற் கிற திருவணந்தாழ்வானுகிற பஞ்சகையிலே பொருத்தி
வெள்ளம் தட கட லன்	விசாலமான திருப்பாற்கடல் வெள்ளத்திலே	உள்ளம் பல் யோசு செய்தி இவை என்ன உபாயங்களே	{ திருவுள்ளத்திலே பலவகைப்பட்ட ரகச்யோபா யங்களைச் சித்தியா நின்று ; இவையென்ன விராகுகள் !

* * * முதன்முதலிலே தம்மை விசேஷ கடாசனும் பண்ணி இவ்வளவு அதிகாரத்திலே கொண்டு நிறுத்தினவை திருக்கண்களையன்றோ ; “பெருங்கேழலார் தம் பெருக்கண் பலர்ப்புண்டரிகம் கம்மே லொருங்கே பிறழுவைத்தார் இவ்வகாலம்” (திருவிர்த்தம்) என்று தாமே யருளிச் செய்து வைத்தாரோ. அப்படிப்பட்ட திருக்கண்ணழகிலே யிருப்பட்டுப் பேசுகிறார். தேனொழுமும் தாமரை போன்ற திருக்கண்களையுடைய கண்ணனே ! நீ வெள்ளை வெள்ளத்தின் மேலொரு பாம்பை மெத்தையாக விரித்து அதன்மேலே கள்ளித்தினை கொள்கின்றாயே, இஃது என்ன வென்று எனக்குருளிச்செய்ய வேணுமென்கிறார்.

உள்ளதும் இல்லதும்—மமுமுடைய வித்தாந்தத்தில் எல்லாம் உள்ள வஸ்துக்களையன்றி இல்லாத வஸ்து ஒன்றுமேயில்லையே ஐஸ்தேவநீயதேவ்யக்திமஸ்தன்ஸம்பவ; குதா * என்றிரு சாஸ்தார்த்தம் ப்ரஸித்தமன்றோ. அப்படியிருக்க, இல்லது என்பதென் ? வளில் ; கேண்மின் ; இங்கு இல்லது என்றதற்கு அடியோடு இல்லாதது என்றவது பொய்யானது என்றவது பொருளில்லை. ‘அழியுத்தன்மையுடையது’ என்று பொருள். உள்ளது என்றது அழியாத பொருள் என்றபடி. அசித்தையும் சித்தையும் சொன்னபடி. பரீவிய்ணுபராணத்தில் இவ்வடாவது அம்சத்தில் பன்னிரண்டாவது அந்தராயத்தில் “ஜ்யோதிர்ஷி விஷ்ணுர் புலகாநி விஷ்ணு: வராகி விஷ்ணுர் கிரியோ நிசச் ச, நத்யன் ஸமுத்ராச் ச ஸ வ வ ஸர்வம் யதஸ்தி யநாஸ்தி ச ஸிப்ர வர்யா!” என்றுள்ள ச்லோகத்தில் அஸ்தி சப்தத்தாலே சித்தையும் நாஸ்தி சப்தத்தாலே அசித்தையும் சொல்லியிருக்கையாலும், தைத்திரிய உபநிஷத்தில் * ஸத்யம் சா ந்ருதம் ச ஸத்யமயவத் * என்றவிடத்து ஸத்ய சப்தத்தால் சித்தையும் அந்ருத சப்தத்தால் அசித்தையும் சொல்லியிருக்கையாலும் அவற்றையடிபொற்றி ஆழ்வாரும் உள்ளது இல்லது என்ற சப்தங்களினால் சித்தையும் அசித்தையும் குறித்தனவென்க.

இனி, உள்ளது—உள்ளேயிருப்பது [சரீரத்தினுள்ளேயிருப்பது] என்று பொருளாய் ஆக்மாவைச் சொல்லிற்று, இல்லது—(இல்—யிடு) விடாகவுள்ளது [ஆதமாக்கு இருப்பிடமாகவுள்ளது] என்று பொருளாய் உடனைச் சொல்லிற்று ஆக இவ்வழியாலே சித்தையும் அசித்தையும் சொல்லிற்றுக்குக் கொள்ளலாம்.

இவ்விடத்தில் ஆறுபாப்படியருளிச் செயல் காண்மின் ; —“சித்யமாயிருக்கையாலே உண்டென்று சொல்லலாம் சேதகனும், பரிநாமஸ்வபூவமாயக்கொண்டு ப்ரதிஷ்ணம். அவஸ்தாந்தர லாக்காகையாலே இல்லையென்னலாம் ப்ரக்ருதியாய்.” என்று. சேதாசேதக ஸகல் பதார்த்த கிர்வாஹகனும் சொன்னபடி. ‘உவப்பில்லன்’ என்கையாலே இவை எண்ணிறந்தவை பென்பதும், ‘விய’ என்கையாலே இவை பான்பப். வேறுபாட்டுற்றவை பென்பதும் சொல்லிற்றாகும்.

[வெள்ளத்தடங்கடலுள் இப்பாதி] திருப்பாற்கடலிலே, ப்ரதிகூலர்க்குக் கிட்டவொன்றைப்படி விஷத்தை உமிழாவின்துள்ள திருவனந்தாழ்வான்மேலே பொருந்தித் திருவுள்ளத்திலே பல ராஷண சிந்தைகளைப் பண்ணி நின்றாய் ; நீயும் இங்கனே உபாய சிந்தை பண்ணவேணுமோ ! ஸர்வவ்யூதாய ஸர்வசத்தனாயிருக்கமுமவனுக்கு உபாய சிந்தை வேணுமோ ?

இவை என்னவுபாயங்களே ?—இன்னமும் அவதரிக்க உபாயம் பார்க்கிறபடியா ? அகிஷ்ட நிவ்ருத்திக்கு உபாயம் பார்க்கிறபடியா ? இஷ்டப்பாபணத்திற்கு உபாயம் பார்க்கிறபடியா ? சிலரை வசப்படுத்திக் கொள்ளுதற்கு உபாயம் பார்க்கிறபடியா ? ஒன்றை நிஷ்கர்ஷித்து அருளிச் செய்யவேணுமென்கிரூர் போலும். (அ)

3418. பாசங்கள் நீக்கியென்னை உனக்கேயுறக்கொண்டிட்டு * நீ
வாசமலர்த்தண்டுழாய்முடி மாயவனையருளாய் *
காயமும்சீவனுமாய்க் கழிவாய்ப்பிறப்பாய்பின் னும்தீ *
மாயங்கள்செய்துவைத்தி இவையென்னமயக்குக்களே. (ரு)

வாசம் மலர் தண் தூழாய் முடி மாயவனே	{ கறுமணம் மிக்க பூவையுடைய செவ்வித்திருத்தமுடைய யணிந்த மயிர் முடியை யுடைய ஆச்சரியனே !, இப்படிப்பட்ட நீ, என்னை பாசங்கள் நீக்கி உனக்கே அற கொண்டிட்டு காயமும் சீவனும்	{ உனக்குத் தகாத விஷய எவ் கைகளாக் கழித்து உனக்கே அறத்துத் திரும்படி அங்கீகரித்து வைத்து பந்தம்மான் சரிசும் பந்த ஜீவ னும்	{ கழிவு பிறப்பு ஆய் பின்னும் நீ மாயங்கள் செய்து வைத்தி இவை என்ன மயக் குக்கள் அருளாய்	{ இவற்றுக்கு வாக்கடிய விநாச மும் உத்பத்தியும் நீயிட்ட வழக்காமபடியாயிருக்க பின்னையும் அலித்யா கர்மவாஸகாருகிளா கிற வஞ்சனங்களைப் பண்ணி வையா-நின்றாய் ; இவை என்ன வ்யாமோஹகக் களாயிருக்கின்றன ! அருளிச் செய்யவேணும்.
---	--	--	--	---

* * * இப்பதிகத்தின் ப்ரமேயத்திற்குத் தலைமையான பாசாமிது. என்னை ஆகியிலே விசேஷ கடாசுஷம் பண்ணிவைத்துப் பின்னையும் எனக்குப் பொருத்தாபடியான ஸர்வராத்திலே வைத்து நடத்திக்கொண்டு போருகிற இவ்வாச்சரிய மிருத்தபடியை எனக்கருளிச் செய்யவேணுமென்கிரூர்.

பாசங்கள் நீக்கி யென்றது—* மயர்வறமதிகலாருளியென்றபடி. உனக்கே அறக்கொண்டிட்டு—* தயாறுசுடாடிதொழுதெழு * என்னும்படி பண்ணி யென்றபடி.

வாசமலர்த்தண்டுழாய்முடிமாயவனே !—புறப்புண்டான பற்றுக்களை யறுத்ததும் தனக்கே யற்றுத் திரும்படி பண்ணினதும் திருமுடியிலே சாத்தின திருத்தமுாய் மாலையிழுகைக் காட்டி யன்றோ வென்கை அருளாய்—என்னையிப்படி யீடுபடுத்திக்கொண்டது இங்கே வைத்து நலிவ தற்காகவோ, அருளிச்செய்யவேணும்.

முன்றாமடியின் கருத்து ;—தேறதமோ ஆத்மாவோ உத்பத்தி விநாசங்களோ எல்லாம் நீயிட்ட வழக்கன்றோ. இப்படி ஸர்வவிர்வாஹகனை நீ அமித்யாதிகாராகிற வஞ்சனங்களைப் பண்ணி வைக்கின்றாயே ! இவையென்ன தெரியாச் செயல்கள் ! (ரு)

3419. மயக்காலாமனனே மதியாம்வண்ணமொன்றருளாய் *

அயர்ப்பாய்த்தேற்றமுமாய் அழலாய்க்குளிராய்வியவாய் *
வியப்பாய்வென்றிகளாய் வீனையாய்ப்பயனாய்பின் னும்தீ *
துயக்கநீதின்றவாறு இவையென்னதுயாங்களே. (சு)

மயக்கா	எப்படிப்பட்டவர்களையும் மதி ! கொடும்படி பண்ணாமலானே !	வென்றிகள் ஆய்	(உலகில்) வீழிய வரித்திரரும் சீயிட்ட வழக்காய்
வாமனனே	{ அந்த சூதையை) வாமனாவ தாரத்தில் காட்டினவனே !	வினை பயன் ஆய்	{ புண்ய பாபரூப கருமங்களும் அவற்றின் பலன்களும் யிட்ட வழக்காய்
மதி ஆம் வண்ணம்	{ எனக்குக் கலக்கத் தீர்ந்து அறி ஒன்று அருளாய்	பின்னும்	அதற்குமேலே
அயர்ப்பு தேற்றமும்	{ மறப்பும் தெளிவும் சீயிட்ட ஆய் வழக்காய்	அயர்க்கு சீ ஆய்	இவற்றிலே சேதார் கலக்குகிற கலக்கமும் சீயிட்டவழக்காய்
அழல் குளிர் ஆய்	தாமதம் குளிர்ச்சியும் சீயிட்ட வழக்காய்	சீ வின்ற ஆறு இவை	சீ விற்கிற இந்தப் பாரதங்கள்
வியடி வியப்பு ஆய்	விண்மயமும் விண்மயமும் சீ யிட்ட வழக்காய்	என்ன துயரங்கள்	என்ன கஷ்டங்காயிருக்கின் றன !.

* * * மயக்காவாமனனே !—வடிவழகராலும் கடைமயுகராலும் பேச்சின் இரிபையாலும் மஹா பவியைப் பிச்சேற்றி நினைத்தது முடிந்துக்கொள்ளவல்ல விரகனன்றோ நீ ; தேவர்களின் காரியம் செய்யப்போந்த நீ அந்தத் தேவர்களை நெருக்கின மஹாபலி தானே நெஞ்சு நெகிழ்ந்து உன் கையிலே நிரைவார்த்துத் தானே யிசைந்து தரும்படி மயங்கப் பண்ணினாயே !. * மன்னே மனங் கொள்ள வஞ்சித்து நெஞ்சருக்கி “என்னுடைய பாதத்தால் யானைப்ப மூவடிமண் மன்னு தருக” என்றவாறே தந்தேன் என்னப் பண்ணினாயே ! ; மதியாம் வண்ணம் ஒன்றருளாய்—அது கூலர் பிரதிகூலர் என்கிற வாசியின்றிக்கே எல்லாரையும் மயங்கப்பண்ணுகை உரியதோ ? நான் தெளிவையுடையேனும்படி என்னைப் பண்ணியருளவேணும் என்கிறார்.

அயர்ப்பாய்த் தேற்றமுமாய்—பகவத்கீதையில் பதினாந்தாமத்தாயத்திலே “எர்வன்ய சாஹம் ஹ்ருதி ஸ்மநிஷ்டோ மத்தன் ஸ்மநுதிர் ஜ்ஞாநமபோஹதஞ் ச” என்கிறான். ஒன்றையறிவதோ மறப்பதோ எல்லாம் நானிட்ட வழக்கென்கிறான். அழலாய்க் குளிராய்—சீதமும் உஷ்ணமும் தானிட்ட வழக்கு. வியவாய் வியப்பாய்—ஆச்சரியப்படத்தக்க பொருள்களும் ஆச்சர்ய மென் கிற தருமமும் தானிட்ட வழக்கு. வென்றிகளாய்—வெற்றியைச் சொன்னது—பிரதிகோடியான தோல்வியையும் தெரிவிக்கும். ஜயபாஜயங்கள் தானிட்ட வழக்கென்கை. வினையாய்ப் பயனாய்—வினையென்று புண்யபாப ரூபங்களான கருமங்களிண்டையுஞ் சொல்லுகிறது. பயனென் அவற்றின் பயனான ஸுகதுக்கங்களைச் சொல்லுகிறது.

பின்னும் நீதுயக்காநின்றவாறு—அதற்குமேலே, உன்னையடிபணிந்தாரும் மதிமயங்கும்ப , சீ விற்கிறவிய்தம் என்னே !. இவை என்ன துயரங்களே !—இவையுனக்கு வினையாயிருந்தாலும் உல குக்குத் துயரமாயிருக்கின்றதே யென்கிறார். (சு)

3420. துயரங்கள்செய்யும்புகண்ணு சுடர்நீண்முடியாயருளாய் *

துயரம்செய்மானங்களாய் மதஞ்சிபுகவாவளாய் *

துயரம்செய் சாமங்களாய்த் துலையாய்திலையாய்நடையாய் *

துயரங்கள்செய்துவைத்தி இவைவியன்னசண்டாயங்கனோ. (எ)

துயரங்கள் செய்யும்	{ துக்கங்களை ஸ்டாக்குகிற கண்ணே !	துயரம் செய்	துக்கத்தை விளக்கிற
சுடர் நீண்முடியாய்	ஒளியிக்கு ஒள்கிள திருவயி வேகத்தை யுடையவனே !	மானங்கள் ஆய்	பலவகைப்பட்ட தூயிமானங் களாய்
		மதன் ஆகி	செருக்குமாய்

உகவைகள் ஆய் பீர்திருமாய்
தயர் செய் காமம் துக்கங்களை வினைக்கிற காமம்
கள் ஆய் களாய்
துலை ஆய் நிலை ஆய் பரிமாணங்களாய் ஸ்தாவராஜங்க
டை ஆய் மங்களாய்

தயாங்கள் செய்து (இப்படி சேதார்களுக்கு) துக்
வைத்தி கங்களைப் பண்ணிவைக்க
ருய்;
இவை என்ன சண் இவை என்ன வினையாட்டுக்
டாயங்கள் களோ!
அருளாய் அருளிச்செய்யவேணும்.

“இவ் கு * தயாங்கள் செய்யுங்கண்ண! என்று எம்பெருமானை விளக்கின்றார்; * ஏஷஹயே
வாரந்தயாதி * என்று உபலிஷ்டத்து ஒதுகின்றது; ஆனந்தப்படுத்துகிறவனாக வோதப்பட்ட எம்
பெருமானை நோக்கி ‘தயாங்கள் செய்யுங்கண்ண’ என்னலாழோவென்னில், ஆழ்வார்க்குக்
கண்ணன் செய்யும் தயாம் இன்னதென்பது “சுடர்நீண்முடியாய்” என்ற அடுத்த வார்த்தை
பினால் விளக்கப்பட்டது. ௩௫—“* முடிச்சோதியிற்படியே திருவபிஷேகத்திலழகைக் காட்டி
யாயிற்று துக்கங்களைப் பண்ணுவது.” ஆறுயிப்படி—“உன்னுடைய திருவபிஷேகத்திலழ
காலே நலியும் கருவுண்ணே!” திருக்குறவையிலே ஆய்ச்சியரோடு குழைத்து கலந்த பிரிந்த
போது அவர்கள் ஏற்கெனவே ஸம்சலேஷகாலத்தில் அதுபவித்திருந்த வடிவழகை நினைத்து
வருத்திடுப் போல்.

தயாஞ் செய் மானங்களாய்—மானமென்ற வடசொல் “மவபூஷிதோநொஹம்ஹொரோ
நாமஸிதவாஹுஹி:” என்ற அமரகோசத்தின்படியே அஹங்காரத்தைச் சொல்லும். நற்
குலத்திற் பிறந்தோமென்றும் அழகிய வடிவு புடைத்திருக்கிறோமென்றும், கிரம்பிய கல்விகளைக்
கற்றிருக்கிறோமென்றும் செல்வப் பெருக்குற்றிருக்கிறோமென்றும் இவ்வகை பல காரணங்க
ளடியாகக் கொண்ட அஹங்காரங்கள் பலபலவாதலால் ‘மானங்கள்’ என்றது; இவை துக்க
காங்களாகையாலே ‘தயாஞ் செய்’ என்றது. * அரவில பள்ளிப்பிரான்தன் மாயவினைகளையே
புலற்றி இரவு நன்பதலும் தவிர்கலம் என்ன குறை நமக்கே * என்றும் * எனக்கினியார் நிகர்
நீனிலத்தே * என்று மிப்படி காண்கிற மொழிகள் அஹங்காரங்களாகத் தோற்றினாலும் இவை
உள்ளடங்காத ஆனந்தம் பேசுவிக்கிற பேச்சாகையாலே தயாஞ்செய்ப்வையால் வென்றுணர்க.

மதனாதி உகவைகளாய்—‘மதம்’ என்கிற வடசொல் மதன் என்று கிடக்கிறது; மக
ரனகாப்போலி. மதமாவது பொருள் முதலியவை கிடைப்பதால் வரும் களிப்பு. உகவை—
பீர்தி. துயர் செய் காமம்—காமமானது ஹேயமாகவும் உத்தேச்யமாகவுமுண்டு. விஷயந்
தங்களைப் பற்றின காமம் ஹேயம்; பகவத்கிஷ்யத்தைப் பற்றின காமம் உத்தேச்யம். இராமா
ருசு நூற்றந்தாதியில் * சேமநல்லிடம் பொருளுந் தருமமும் சீரிய நற்காமமும் என்றிவை நான்
கென்பர், நான்கிதுங் கண்ணனுக்கேயாமது காமம் * என்று தங்க் காண்க.

துலை—பதார்த்தங்களின் தாரதமயத்தை நிரூபிக்கும்தான் எடை. நிலை—நினைத்து நிற்கும்
ஸ்தாவர பதார்த்தங்கள். நடை—நடந்து செல்லும் ஜங்கம் பதார்த்தங்கள். அல்லது, ஸ்தாவர
ஜங்கம் பதார்த்தங்களிலுள்ள ஸ்திதி கமனங்களாகிற தருமங்களைச் சொன்னதாகவுமாம்.

தயாங்கள் செய்துவைத்தி—இப்படிப்பட்ட கிருத்தவிழிதகைச் சித்திக்கும்போது நெருக்
குப்படவேண்டியிருத்ததால் ‘தயாங்கள் செய்து வைத்தி’ என்கிறார். (எ)

3421. என்னசண்டாயங்களால் நின்றுட்டாயென்னையாளும்கண்ண *
இன்னதோர்தன்மையையென்றுன்னையாவார்க்கும்தேற்றரியை *
முன்னையமுவுல்குமவையாய் அவற்றைப்படைத்து *
பின்னுமுள்ளாய்புறத்தாய் இவையென்னவியற்றைக்களே.

என்னை ஆளும் } என்னை அடிமை கொள்ளுகிற
கண்ணு } கண்ணனே !,
என்ன சண்டாயங்க } என்ன லீலைபோடையைய
ளால் கின்றிட்டாய் } யாய் கிற்கறும் !
இன்னது ஒர் } இன்னபடிப்பட்ட ஸ்வபாவத்
தன்மையை என்று } தைப்பெடையையாயிரா கின்ற
யென்று
உன்ன யாவர்க்கும் } ஒருவர்க்கும் கிர்ணயித்துக்
தேற்ற அரியை } காட்ட முடியாதவனுயிரா
கின்றாய் ;

முன்னைய மூவுல } நித்தியமான மூவுலகங்களுக்கும்
கும் அவை ஆய் } கிர்வாஹகனாய்
அவற்றை படைத்து } அவற்றை கிருவடித்து
பின்னும் } அதுக்குமேலே
உன் ஆய் புறத்தாய் } உள்ளிலும் வெளியிலும் வியா
பித்திருக்கிறவனே !
இவை என்ன இயற் } இவை என்ன ஸ்வபாவங்கள்
கைகள் } யிருக்கின்றன !.

* * * இப்பாட்டின் முதலடியில் பாடபேதம் காண்கிறது ; “ என்னசண்டாயங்களால் எங்
கனே கின்றிட்டாயென்கண்ணு ” என்பது சில ஆசாரியர்களின் பாடம் ; “ என்ன சண்டாயங்
களால் கின்றிட்டாயென்னையானும் கண்ணு ” என்பது சில ஆசாரியர்களின் பாடம். அடுத்த
பாசுரத்தின் முதலடியிலும் இது மாறிவரும்.

என்னையாளுங்கண்ணு ! என்ன சண்டாயங்களால் கின்றிட்டாய்—என்னையடிமை கொள்ளு
கிற கண்ணபிரானே ! என்ன லீலைபோடையையாய் கிற்கறும் ! என்று வியக்கிறார். இன்ன
தோர் தன்மையை யென்றுன்ன யாவர்க்குத் தேற்றியை—உன்னுடைய ஸ்வபாவமின்னதென்று
எப்படிப்பட்ட ஞானிகளாலும் அறுதியிட முடியாதபடியிருக்கின்றதே !, * கதி-100 பத்ய
வொயொ ம கிபிதகிவிநா-பாடாபாபெய்யு ஸக்யு : * என்ற ஸுதர்சனசதக ஸ்ரீஸூக்தி
இங்கே அநுஸந்தேயம்.

உள்ளாய் புறத்தாய்—* கணவ-புவிபு ததீவ-பு வ்யாவ்யு காசாயண : ஷ்ரீதிக : * என்கி
படியே உள்ளும் புறமுமொக்க எங்கும் வியாபித்திரா கின்றாய் ; அப்படி வியாபிக்கும்படித்
திருவாழ்வாரத்தங்கனிலும் உள்ளே வியாபித்திருக்கிறுயென்றும் ஒவ்வொரு பொருளிலும் பா
ஸமாப்ய வர்த்திக்கிறுயென்றும் வேதாந்தங்கள் கூறுகின்றன ; பிரானே ! அணுவான பதார்த்தங்
களிலே உள்ளீடாக வ்யாப்தி உனக்கு எப்படி ஸம்பலிக்கின்றதென்று ஆலோசித்தால் புத்திக்கு
ஒன்றமே யெட்டவிலலை. அன்றியும் உன்னுடைய ஸ்வரூபம் ஓரிடத்தில் பரிஸமாப்ய வர்த்திக்கு
மானால் அது மற்றோரிடத்தில் இருக்க பாணத்திலிலையே ; ஒவ்வொரு வந்துவிலும் உன் ஸ்வரூபம்
பரிஸமாப்ய வர்த்திப்பதாக சாஸ்தாம் ஒதுகின்றதே, இது எப்படி ஸம்பலிதமென்று ஆலோசித்
தால் இதுவும் புத்திக்கு எட்டுகிறதில்லை பிரானே !. ஆனால் எதையும் நீ அவலீலையாகச் செய்து
போருகியாய் ; இவை எங்களுக்கு ஆச்சரியமாயிராநின்றன என்றாயிற்று. (அ)

3422. என்னவியற்கைகளால் எங்ஙனே தின்றிட்டாயென்கண்ணு *

துன்னுகரசனம்முதலாக எல்லாவுறுப்பும் *

உன்னுசவையொளி யூருெலிதாற்றமுற்றும்நீயே *

உன்னையுணரவுறில் உலப்பில்லை நுணுக்கங்களே. (க)

என் கண்ணு } எனது கண்ணபிரானே !,
என்ன இயற்கைக } என்ன ஸ்வபாவங்களோடே
ளால் எங்ஙனே } என்ன பாசுரத்திலே கின்
கின்றிட்டாய் } ரும் ;
துன்னு கரம் சர } செருக்கிய
ணம் முதல் ஆக } காசுரனுகிளான

எல்லா உறுப்பும் } எல்லாக்கரணங்களும்
உன்னு } விரும்பத்தக்க
சுவை ஒளி உறு } ரணம் ரூபம் ஸ்பர்சம் சப்தம்
ஒலி காற்றம் முற் } கத்தம் இடையாகிற எகக்
தும் நீயே } விஷயங்களும் நீயே ;

3424. ஆம்வண்ணமின்ஸ்தொன்றென்று அறிவதரியவரியை *
ஆம்வண்ணத்தால் குருகூர்ச்சுட்கேர்ப்புறிந்துரைத்த *,
ஆம்வண்ணஸொண்டமிழ்கள் இவையுயிர்த்துளிப்பத்தும்
ஆம்வண்ணத்தாலுரைப்பார் அமைத்தார்தமக்கென்றைக்குமே. (கக)

ஆம் வண்ணம் இன் இன்னபடிப் பட்டிருப்பதோரு
 ன்றி ஒன்று ஸ்வபாவமென்று
 என்று

அறிவது அரிய   { ஒருவா லும் } அறியமுடியாத
அரியை   = எவ்வேச்சுனை

நாகூர் சடகோபன் நம்மாழ்வார்

ஆம் வண்ணத்தால் } உள்ள படியறிந்து அருளிச்
சுறித்து உரைத்த } செய்து

ஆம் வண்ணம் ஒண் } தகுதியான சந்தைநெய்யுடைய
தமிழ்கள் இவை } அழகிய தமிழிலான இவ்
அயிர்த்தன் } வாயிரத்தன்

இப்பத்தும் இப்பதிசுத்தை

ஆம்-வண்ணத்தால் } இயன்றவளவு சொல்லவல்லவர்
உரைப்பார் } தன்

என்றைக்கும் ஆத்மாவள்வவரைக்கும்,
தமக்கு அமைந்தார் க்ருதக்ருத்யர்கள்.

* * * [ஆம்வண்ணம்] : ஒருவராலும் ஒரு வகையுறியவொண்ணாததம்பெருமானே உள்ள படியே பறித்து அவனுக்கு ஏற்றவாறு ஆழ்வாராளுநர்ச் செய்த, ஆயிரத்தினுள்ளும், இத்திருவாய், மொழியையுபதாசுத்தி பயிலும்வர்கள் என்றைக்கும் க்ருதக்ருததவான்று அவர்களைச் சிறப்பித்துக் கூறுகிறபடி, க்ருதக்ருததா பார்ப்பதே பலனென்று பயனுரைத்தவாறு.

முதலடியில், எம்பெருமானுடைய படி. இன்னதென்று ஒருவராலும்றியவொண்ணாதது என்று கூறியிருப்பது பொருந்தமோ? அவ்வுண்டய படிக்கைப் பார்க்கப் பேசுவதற்கன்றோ சாஸ்திரங்கள் தோன்றியுள்ளன? அவ்வதாம் அவனுடைய படிக்கை நிஷ்கர்ஷித்துக் கூறியிருக்கவில்லை யோ? என்றிலர் சங்கிக்கக்கூடும். இஃது உண்மையே டிராட்டியைப் புருஷகாரமாகக் கொண்டு என்னை யடிபணிவார்க்கு நான் பார்ப்பன் என்று பலவிடங்களறி கூறுமெம்பெருமானே ஒரிடத்தில் "நாவெஸ் வாருஷ்சாரணை ந:வாவுநெந் . மஹாநா । செவலம் வெவ் வடுபெவர்ஹம் பெபெச்சு கலி தீக்ஷயம்" , என்கிறான், புருஷகாரபலத்தைக் கொண்டும் மற்று' எந்த ஸாதனங்கொண்டும் என்னை வசப்படுத்தமுடியாதது ; எனக்காகத் தோன்றுகிற தேர்த்துளிகளுகவே ஒரு அதிகாரிசிசேஷத்ததைத் திருவுள்ளம்பற்றுவேனத்தனை—என்பது இந்தச் சீலோகத்தின் கருத்து. இங்ஙனமே மற்றும் காணலாம்; *ஸ்யுகி: ஷூபதிபெபெ-வாஜீதா பஜாநாமாயு வதயுகே. | குஜாஜெஜீ 88 ஜெஅஹீ 90 ஜெஅவி ௩ வெவ் ஷுவ: || * என்கிற எம்பெருமான் தானே * சுவி வெதுகுடாநாராஅரா மஜகெ 388நந்யு: மாசுப: லாபுரெவ் லு ஜெவ்ய: ஸஜ்யுஷு வஸ்டெகா. அமி ஸ: * என்றும், * சித் ஸாவெந லாபரவம் ம த்யுஜெயம் சுபவம் । ஜொஷொ பஜு வி கஸ்ய ஸ்யாஜீதாநெதடிமஹிபத்யு || * என்றுமுளிச்செய்கிறான். தன்னுடைய கட்டளைபான ச்ருதிய்முநிசாணிகளைக் கடந்து துஷ்டனாவன் தன்னாளில் எவ்வளவு பக்தி செய்யினும் பயனில்லை, தனக்கு அவன் தோழியே என்று ஒரிடத்தில் சொல்லிவைத்து, மற்றும் பலவிடங்களில், எவ்வளவு துஷ்டனாவனும் என்னைக்கப்படமாசுவது அடிபணிந்தானாயின் அவனை என்னோடொப்பு பஹுமானிக்கக்கடவது என்று சொல்லிவைக்கின்றனெம்பெருமான். எதை நம்புவது?

ஆனாலும் சாஸ்தரார்த்தம் இப்படி பரஸ்பரம் வ்யாஹதமாயிருக்குமோ? சாஸ்தர்த்தை உற்
மத்த ப்ரவசிதமாக்கவொண்ணுமோ? ஒன்றோடொன்று முரண்படாதபடி ஸம்நவயம் செய்து
பொருத்தவல்ல மஹான்களிலையோ? ஸம்நவயம் செய்திருக்கவில்லையோ வென்னில்; ஏன்

இல்லை; ஸமர்வயம் பெறுதலுதலுமில்லை. ஆனால் அல்ப ப்ரஜ்ஞர்களுக்கு ஸமர்வயம் அளாத் தயமாகையாலே அளவற்றது. “ஆம்வண்ணமின்னதொன்றென்று அறிவதரிபவரியை” என்கிறது. முகலடியிலே இப்படிச் சொல்லுவதை உடனே இரண்டாமடியிலே “குருகூர்ச் சடகோபன் ஆம்வண்ணக் காவலுந் துணைத்த” என்றதன்றோ. இதனால் ஆழ்வார்போன்ற * மயர்வற மதிநல மருளப் பெற்றுக் கொடுப்பவரியனல்லன் என்பது காட்டப்பட்டது. * பத்துடையடியலர்க்கெ ளியவன் பிறர்களுக்காய் வித்தகன் * ஸரோஹிதெஹோயுவநிதூநாடிவி; ஸாஹுஸூஹ ஹதாஜிநெஹுஸூஹஸூஹ * என்றாற்போல.

அமைந்தார் தமக்கு என்றைக்கும் என்றது — காலமுள்ளதனையும் தங்களுக்கு வேண்டிய அதுபவத்திற்குத் தாங்கள் குறையற்றவர்களென்றபடி. அதாவது, ஸ்வயம் க்ருதக்ருதயர்கள் என்கை. இங்கே நம்பிள்ளை வீடு காண்மின்; — “அவர்களுக்கு இவ்வாத்மா வுள்ளதனையும் நச்வாந்முழங்கைத் தண்ணீர் வேண்டா, ஆழ்வார் பரிக்காஹமானதுவே போரும். என்றைக்கும் தந்தாமுக்குத் தாமே யமைந்தார்களாயிருப்பார்கள்.” (கக)

ஏழாம்பத்து—ஒன்பதாந் திருவாய்மொழி என்றைக்கும்.

கீழ்த் திருவாய்மொழி சென்றது எம்பெருமானுடைய ஒரு ஆச்சர்ய சாதாரியத் தாலையாயிற்று ஆழ்வார் ஒன்று கேட்க, எம்பெருமான் ஒன்றைச் சொல்லி அவர் கேட்டதை மறப்பிக்குமியல்வினனாகையாலே ஒவ்வொரு ஸமயத்திலே ஒவ்வொரு குண விஷ்காரத்தைப் பண்ணுவதும் அதை ஆழ்வார் அதுபவிக்குமாறு செய்வதும் அத்தாலே சிறிது போது கழிப்பும்படியாகச் செய்வதும் ஆக இப்படியே நடந்து வாராநின்றது. இப்படிப்பட்ட எம்பெருமானே இன்று மடிபிடித்துக் கேட்டு உத்தரம் பெற்றேயாக வேணுமென்கிற தீவிரமான ருசி ஆழ்வார்க்கு உண்டாயிற்று. அதனால் எம்பெருமானே வலியப் பிடித்துக்கொண்டு ‘பிரானே! என்னுடைய ஆற்றாமையில் குறைகண்டாயோ? உன்னுடைய சக்தியில் குறைகண்டாயோ? ஏதுக்கு இப்படி யென்னை நயிபுவற்றின் நடுவே வைத்து நலியா கின்றாய்? * பொய்க்கின்ற ஞானமும் பொல்லாலொழுக்குமழுக்குதடம்புமாய் இந்நின்ற நீர்மையிலே மிக்க அருவருப்புக் கொண்ட வெண்ணை இக்கொடிய நிலத்திலே வைத்துக் குமைப்பது பாமகாருணிகளுந் வுன்குந் பொருந்துமோ? என்ன திருவுள்ளம்கொண்டு என்னையிக்கு இட்டு வைத்திரா கின்றாய்? இது தன்னை இன்று நீ சொல்லியேயாகவேணும்’ என்றாழ்வார். அதகேட்ட எம்பெருமான் ‘ஆழ் வார்! என் கருத்தை நீர் தாம் அறியீரோ? அறிந்துவைத்தும் அறியாதவர் போலக் கேட்கின் றீரே; நமக்கும் நம்முடையவர்களுக்கும் போதுபோக்குக்கு உரித்தான செவிக்கினிய செஞ் சொற்களைப் பாடித் தருகைக்காகவன்றோ நாம் உம்மை இந்நிலத்திலே வைத்திருப்பது; அப்படி யிருக்க ஏன் பதறுகிறீர்?’ என்ன, அதகேட்ட ஆழ்வார் ‘பிரானே! இதுவே உன் கருத்து? ஸர்வேச்வரனாய் அவாப்தஸம்ஸ்தகாமனாயிருந்துள்ள உனக்கும் ஒரு குறையுண்டாகி அக் குறையை என்னாலே தீர்த்துக் கொள்ளப் பார்ப்பதாநின்றது? நன்றாயிருந்தது! உனக்குச் சில ப்ரபந்தங்கள் வேண்டினால் அவையியற்றுவதற்குரிய அறிவு ஆற்றல் முதலியவை கிப்பிப வ்ரபாஸ பாசா வால்மீகி முதலானோரைக் கொண்டும் * இளகையிடும் பாமகசிகரான முதலாழ்வரைக் கொண்டும் பாடிவிட்டதுக் கொள்ளாமாசாது? நீசனென் னுறையொன்றுமில்லேனெக் கொண்டு பாடிவிட்டதுக்கொள்ளத் திருவுள்ளம் கொண்டபடி. என்னே! இது என்ன நீர்மை! இது என்ன

வாத்ஸல்யம்! என்று பெருநன்றி பாராட்டி, இதற்கிடாக நான் செய்வதொரு கைம்மாறு கண்டி-
லேனே! என்று தடுமாறுவதாய்ச் செல்லுகிறது இத்திருவாய்மொழி.

3425. என்றைக்குமென்னை உய்யக்கொண்டுபோகிய *
அன்றைக்கன்றென்னைத் தன்னாக்கியென்னுல்தன்னை *
இந்தமிழ்ப்பாடியவீசனை யாதியாய் *
நின்றவென்சோதியை என்சொல்லிநிற்போ.

(க)

என்னை	{ நெடுநாளாக எம்பெருமானுடைய விஷய்காரம் பெருநிறுத்த வடி- யேனே	என்னால்	என்னை உபகரணமாகக் கொண்டு
என்றைக்கும்	முதலிலேயே சாச்வதமாக அக்கி- கரித்து(அவ்வளவேயன்றிக்கே)	தன்னை	{ வேதங்களுக்கு மெட்டாத பெருமை பொலிந்த தன் விஷ- யமாக
போகிய அன்- றைக்கு அன்று	{ சித்தங்கிற நாள்தோறும்	இன் தமிழ் பாடிய	{ இனிய தமிழ்ப் பிரபந்தத்தைப் பாடுவீத்துக் கொள்கின்ற
உய்யக் கொண்டு	விசேஷ கடாகவும் பண்ணி	வீசனை	ஸ்வாமியாய்
என்னை தன் ஆக்கி	{ இப்படி விஷய்கரிக்கப்பட்ட வென்னைத் தன்னோடொத்த ஐஞான சக்திகளுடையேனும் படி யாக்கி	ஆதி ஆய் கின்ற என் சோதியை	{ இத்திருவாய்மொழிக்கு மூலகார ணமாயிருந்து எனக்கு வடி- வழிகைக் காட்டிக்கொடுத்த பெருமானைக் குறித்து
		என் சொல்லி நிற்பன்	{ எத்ததைச் சொல்லித் தரிப்பேன்!

* * * மிகவும் நீசனாயிருக்கிறவென்னை ஞானம் சக்தி முதலியன வுடையேனும்படி பண்ணி
என்னையிட்டுத் திருவாய்மொழி பாடுவீத்துக் கொண்ட வுபகாரத்தை நினைக்க நினைக்கத் தரித்-
தருக்கவிலேனே! என்கிறார். என்றைக்கும், போகிய அன்றைக்கன்று என்னை உய்யக்
கொண்டு என்னைத் தன்னாக்கி என்னால் தன்னை இந்தமிழ் பாடியவீசனை ஆதியாய்கின்ற வென்
சோதியை என் சொல்லி நிற்பன்! என்று அல்லயம். என்நிறத்தில் ஒருநாள் பண்ணின விஷயி-
காரமே காலமுள்ளதனையும் உஜ்ஜீவிக் கப் போகும் என்னும்படியாகவாய்ந்த விஷயிகரித்தது.
முதல்தன்னில் விஷயிகரிக்கும்போதே தம்மை ஆதமாரந்த கிலகானக விஷயிகரிச்சபடியை என்-
றைக்கும் என்றதனால் அருளிச் செய்தபடி. ஒருகால் பண்ணிவிட்ட விஷயிகாரியெய்நிற்கே,
கழிகிற நாள்தோறும் நாள்தோறும் இப்படியேயன்றோ விஷயிகரித்தது! என்று விபக்கூர
இரண்டாமடியில்.

என்னைத் தன்னாக்கி யென்பதற்கு இரண்டு படியாக நிர்வறுதல்படுகள்; * தம்மையே
நாளும் வணங்கித் தொழுவார்க்குத் தம்மையேயொக்க அருள்செய்வார் * என்கிற கணக்கிலே
ஐஞான சக்திகளால் தன்னோடொக்கும்படி பண்ணி யென்னுதல். தனக்கேயாம்படி விஷயி-
கரித்து என்னுதல்.

என்னால் தன்னை இந்தமிழ்ப்பாடிய—ஐயோ! என்னிலையென்ன? தன்னிலைமை
யென்ன? ச்ருதிக்ருதிவிஷாண புராணதிகளுக்கும் எட்டாத தன்னை அப்பசக்திகளுள் என்னைக்
கொண்டு இனிய தமிழ் நூலைக் கவிபாடுவீத்துக் கொள்ளுகையாகிறவிது என்னை! என்று ஈடு
படுகிறார்.

இன் தமிழ் பாடிய வீசனை—இனிமையான தமிழ்ப்பாடியென்று பொதுவாகத் தமிழின்
இனிமை சொல்லுகிறதன்று இங்கு; தமிழ் என்றது—தமிழினாகிய இத் திருவாய்மொழிப் பிர

பந்தத்தைச் சொன்னபடியாய், இன் என்கிற அடைமொழி அதிலே அந்வயிக்கும். * இனிய புன்கலிதை * என்றழப்போலே இழித்துச் சொல்லவேண்டியிருக்கப் புகழ்ந்து கூறலாமோ வென்று சங்கிக்கவேண்டா; இது எம்பெருமானுடைய திருவாக்கேயன்றி என் வாக்கன்று என்று ஒரு தடவைக்குப் பத்துதடவை சொல்லுகிறாராதலால் தம் வாக்கைப் புகழ்தலாகிற குற்றம் தோன்ற இடமில்லையென்க. பாடிய என்பதற்கு - பாடுவீத்துக் கொண்ட என்கிற அர்த்தம் தவிர மற்றொரு இன்சுவைப் பொருளும் நம்பின்னா யருளிச் செய்கிறார்—“ * வணத்தாழைய நூறாவது * என்று முக்தன் னாமகானம் பண்ணுமபோலே அவனும் இவரோட்டை யறுபவத் தால் வந்த ஹர்ஷத்துக்குப் போக்குவிட்டு தென்னாவென்று பாடுமாயிற்று.” என்பது ஈட்டு ஸ்ரீஸூக்தி. திருவாய்மொழியை அவதரிப்பித்து அதன் போக்பதையிலே எம்பெருமான் தானே யிருப்பட்டு ஆனந்தத்திற்குப் போக்குவிடாக ஆலாபணமிட்டுப் பாடும்படியைச் சொன்னவாறு.

ஆதியாய் நின்ற என்பதற்கு - ஜகத் காணபூதனுப் நின்ற வென்கிற பொருள் சிலர்க்குத் தோன்றும்; அதவன்று பொருள்; தமக்கு உள்ளிடாக நின்று பாடுகையாலே திருவாய் மொழிக்கு மூலபூதனென்றபடி.

என் சோதியை—தம்முடைய கவிக்கு அவனுடைய வடிவழகே ஊற்றுவாய் என்கிறது. இங்கே ஈட்டு ஸ்ரீஸூக்தி—பிடாத்தை விழுவீட்டுத் தன் வடிவழகைக் காட்டினான்; திருத்திரையெடுத்தால் கூப்பிடுமாபோலே கூப்பிட்டேன், அது கவியாய்த் தலைக்கட்டிற்று. வடிவழகைக் காட்டியாயிற்று கவிக்கு உள்ளுறை கொடுத்தது.” என்று. [பிடாத்தை விழுவீட்டு—தன் போர்வையை நீக்கி என்றபடி.]

என் சொல்லி நிற்பனே!—பெற்ற வபகாரத்திற்குப் பெருநன்றி பாராட்டுதலாகச் சில வார்த்தைகள் சொல்லுவதென்பது உலகவியற்கை; தாம் பெற்ற மஹோபகாரத்திற்கு ஈடு மெடுப்பு மில்லாமையாலே என்ன பேச்சுப் பேசினன்றி பாராட்டுவதென்று தடுமாறுகிறார். (க)

ஓட்டி. என்சொல்லி நிற்பன் என்னின் னுயிரின்றொன்றாய் *
என்சொல்லாப்பான்சொன்ன இன்மலியென்பித்து *
தன்சொல்லாத்தான் தன்னைக் கீர்த்தித்தமாயன் * என்
முன்சொல்லும்மூவுருவாம் முதல்வனே.

(உ)

என் இன் உயிர்	என்னுடைய ஹேயமான ஆத்ம வந்துவானது	தான் தன்னை கீர்த்தித்த	தானே தன்னைக் கவி பாடித் கொண்டவனாய்
இன்று ஒன்று ஆய் இன்று தனக்கொரு வஸ்தவாக,		என் முன் சொல்லும் மாயன்	எனக்குள்ளேயிருந்து முன்னுருச் சொல்கின்ற ஆச்சரியபூதனாய்
என் சொல்லால் யான் சொன்ன இன் கவி என் பித்து	என்னுடைய சொல்லாலே நான் கர்த்தாவாகச் சொன்ன இனிய பிரபந்தமென்று காட்டிலே பிர வித்தமாகி	மூ உரு ஆம் முதல்வன்	தீர்முடித்தியா யிருப்பவனான காரணபூதனைக் குறித்து
தன் சொல்லால்	தன்னுடைய உத்திகளாலே	என் சொல்லி நிற்பன்	எதைச் சொல்லித் தரிப்பேன் ?

* * * தானே தன்னைக் கவி பாடிவைத்து நான் தன்னைக் கவி பாடினதாக உலகில் ப்ரஸித்தமாகுவதே! இது என்சொல்! என்று தலைசீய்க்கிறார். பாசும் தொடங்கும்போதே என் சொல்லி நிற்பன்! என்கிறார். நெடுங்காலமாக கிழகனாய்ப் போந்தவென்னை கிர்ஷ்ணதுகமாக விஷயிகரித்தபடியை நினைத்தால் நான் எத்தைச் சொல்லித் தனையில் கால்பாவுவதென்கிறார்.

பொருளல்லாத வெண்ணையுமொரு பொருளாகக் கொண்டு என் சொல்லால் யான் சொன்ன பாசாமென்று உலகத்தார் நம்பும்படியாக்கி, என்னைக் கருவியாகக்கொண்டு தன் சொற்களை விட்டே திருவாய்மொழிப் பாடியருளின இந்த மஹாகுணத்திற்கு என்ன பாசாமிட்டுச் சொல்வது!

என் முன் சொல்லும்—அவன், முன்னே சந்தையிட, பின்னே சொன்னேன். உபாயங்கள் சீட்டுவதற்கு வேதமோதுவிக்க, அவர்கள் ஓதகரூப்போலே நடந்ததாயிற்று.

முடிபுவும் முதல்வனே—தான் அயனுக்கும் அரனுக்கும் அந்தர்யாமியாயிருந்து சில காரியங்களைச் செய்ய, அக்காரியங்கள் அவர்கள் தாமே செய்ததாகப் ப்ரஸித்தமானப்போலே இத்திருவாய்மொழியிலும் எனக்கு கர்த்துவப்ரஸித்தியுண்டாயிற்று என்கை இந்த வாக்மியத்தின் பரம தாற்பரியம். இங்கே ஈட்டு ஸ்ரீஸூக்தி காண்பின்;—“ப்ரஹ்மாவை ஸ்ருஷ்டித்து அவனை அகப்பயம் பண்ணுகித்து தேவர்களுக்கு வெளிச் சிறப்பைப் பண்ணுகித்து ‘அது தன்னைப் ப்ரஹ்மா செய்தான்’ என்று அவன் தலைவிலே யேறிட்டும், ருத்ரனுக்கு அந்தராத்மாவாய்ப் புக்கு கின்று த்ரிபுரதஹத்தைப் பண்ணுகித்து ருத்ரன் செய்தானென்று அவன் தலைவிலே யேறிட்டும் சிறுது பிடிக்கப் பண்ணினப்போலே தானே ப்ரபத்தத்தைப் பண்ணி நான் பண்ணினேனென்று என் தலைவிலே யேறிட்டு எனக்கொரு ப்ரஸித்தியைத் தந்தான். தானே கார்யஞ் செய்து பிறர் தலைவிலே யேறிடுகை அவனுக்குப் பண்டே ஸ்வபாவங்கிடர்.” (உ)

3427. ஆம்முதல்வனிவனென்று தற்றேற்றி * என்

நாமுதல்வந்துபுகுந்து நல்லின்கவி *

நாமுதல்பத்தர்க்குத்தான் தன்னைச் சொன்ன * என்

வாய்முதல்பனை யென்று மறப்படு.

(ங)

இவன் முதல்வன் } குருகூர்ச்சடகோபனுகிற இவன்
ஆம் என்று } ப்ரபந்தஜகடவ்வுகடவ்வுகடவ்வு
வன் } என்று திருவள்ளம் பற்றி
தன் தேற்றி } தன் விஷயமான தெளிவை எனக்
குப் பிறப்பித்து
என் நாமுதல் } என்னுடைய காலிலே தானே
வந்து புகுந்து } வந்து புகுந்து
எல் இன் கவி } பரம போக்யமான சொல்
தொடைவே

தான் முதல் பத் } முழுமுதல்புக்கு அதுபலிக்க
தர்க்கு } லாம்படி
தான் தன்னை சொன்ன தானே தன்னைப் பாடின
என் வாய்முதல் } என் வாய்க்குத்து முதல்வனான
அப்பனை } மஹோபாசனை
என்று மறப்படு என்கைதாவது மறப்படு?
[ஒருகாரும் மறக்கமாட்டேன்.]

* * *—அன்பர்களுக்காக என்னக்கொண்டு தான் தன்னைக் கவிபாடின மஹோபாசனாககை ஒரு காலாவது மறக்கப்போமோ வென்கிறார்.

ஆம் முதல்வனிவனென்று—இதற்கு இரண்டு வகையாக நிர்வாணம்; முதல்வன் என்கிற விது எம்பெருமானிடத்திலே அர்வயிப்பதாக ஒரு நிர்வாணம். அது அழ்வாரிடத்திலே அர்வயிப்பதாக மற்றொரு நிர்வாணம். இந்த எப்பெருமானே ஜகதாணபுதனென்று தன் பக்கவிலே பெனக்குத் தெளிவு பிறக்கும்படியாகப் பண்ணி என்பது முதல் நிர்வாணத்தின் பொருள். குருகூர்ச்சடகோபனுகிற இவன் ஸ்ரீஸூக்தித் திருமுதல் பவன்கொள்ளும் விஷயத்திலே முதல்வனுக்கடவன்—தலைவனுக்கடவன் என்று திருவுள்ளம்பற்றி என் பக்கவிலே தன் ஸ்வரூபாக் கனைத் தெளிப்பண்ணி என்பது இரண்டாம் நிர்வாணத்தின் பொருள்.

இங்கே ஈட்டு ஸ்ரீஸூக்திகள்; “காரண வாக்யங்களில் உபாஸ்யனாகச் சொல்லப்படுகிற தானேயென்று தன் பக்கலிலே தெளியும்படி பண்ணியென்னுதல்; அன்றிக்கே, பாம்பதத்தோபாதி ஸம்ஸாரத்தையும் திருத்த நினைத்தோம்; அதுக்கு இவன் முதலாம்—அடியாயிவனென்று என் பக்கலிலே தன் ஸ்வரூபாதிகளைத் தெளியப் பண்ணி யென்னுதல். இங்கேயருளிச் செய்யும் வார்த்தை—திருப்பூற்றுக்குக் கிழக்கே கரியமாணிக்காழ்வார் திருமுன்பின் ஸோபானத்திலே ஆளவந்தார் எழுந்தருளியிருக்க, உடையவர் திருப்பூற்றுக்குக் கிழக்காக எழுந்தருளி நிற்கக் கண்டு * ஆமுதல்வனிவன் * என்றருளிச் செய்தாராம் என்று.”

புதுகாஞ்சி ஹஸ்திகிரியின் திருமடைப்பள்ளி பாதகலினை வீதியிலே ஆளவந்தார் யாதவப்ரகாசனோடே யிருந்த எம்பெருமானாரைத் திருக்கச்சிநம்பிகள் மூலமாகத் தெரிந்தனோண்டு ‘ஆமுதல்வனிவன்’ என்று குளிரக் கடராஷித்தருளின ஐதிற்பத்தையருளிச் செய்தபடி. இதனால், இரண்டாவது கிரீவாஹம் ஆளவந்தார் திருவுள்ளத்திற்கு மிகவுமிணங்குகின்றென்று காட்டினபடி. “ஸ்ரீபெரூ ஸ்யாடிஸாவிதி” என்கிற அதிகாரண ஸாராவளிச் சீலோகத்தில் (ஸ்யாடிஸாவிதி) என்றதும் இப்பொருளதே.

என் னாமுதல் வந்து புருந்து—ஸ்ரீராமாயணத்திற் காட்டில் திருவாய்மொழிக்குண்டான ஏற்றற் சொல்லுகிறது இதனால். எம்பெருமான் நான்முகனுக்கு நியமிக்க, அவன் தன் மதுவிதியான ஸர்வதையைப் பேரீக்க, அவன் வால்மீகி பகவானுடைய ராவிலே ஆவேசித்து அவதரித்ததாயிற்று ஸ்ரீராமாயணம். அங்ஙனம் ஓர் இடையீடுன்றிக்கே என்னுடைய ராவிலே தானே முற்படாது வந்து புருந்து தானே பேசினுனென்கிறார்.

தாமுதல் பத்தர்க்கு—நித்யஸூரிகளுக்கும் போக்யமாக, அல்லது முமுக்ஷுக்களுக்கும் கென்றபடியுமாம். இப்படிப்பட்ட மஹோபகாரகளை என்றேனும் மறக்க விரகூண்டோ? (ங)

3428. அப்பனையென்று மறப்பனென்னாகியே *
தப்புதலின்றித் தனைக்கவிதான்சொல்லி *
ஒப்பிலாத்திவ்னையேனை உய்யக்கொண்டு *
செப்பமேசெய்து திரிகின்றசீர்கண்டே.

(ச)

என் னாகியே	என்னைக்கொண்டே	உய்ய கொண்டு	உஜ்ஜீவிப்பிக்கத் திருவுள்ளம்பற்றி
தப்புதல் இன்றி	ஒருவகையான அவர்யமும் தட்டாதபடி	செப்பமே செய்து திரிகின்ற	எனக்கு ஈசுணமே பண்ணிக் கொண்டு போருகிற
தனை தான் கவி சொல்லி	தன்னுத்தானே கவிபாடி	சீர்கண்டு	சீலத்தைக் கண்டுவைத்து
ஒப்பு இலா தீ வினையேனை	ஒப்பற்ற பாயியான என்னை	அப்பனை என்ற மறப்பன்	அப்பெருமான் என்றைக்காவது மறக்கமுடியுமோ?

* * * தானே தன்னைக் கவி பாடிக்கொண்டானாகும் ஓர் ஆச்சரியமில்லை; பாடுகைக்குப் பாங்கின்றியே யிருக்கிற வெண்ணைக் கொண்டு தப்புதலில்லாமல் கவி பாடின இந்த யதேஹாபகாரத்தை நான் எங்ஙனே மறக்கமுடியுமென்கிறார்.

“அப்பனையென்று மறப்பன்” என்றவிடத்து ஈட்டில்—“உபகாரகனுவனை நான் என்று மறப்பன்? இஃகி அவன் உபகாரம் பண்ணினால்தான் மறக்கப்போமோ?” என்று இ. ச. 30.

(பழைய தெலுங்கு பதிப்பில்) பாடம் காண்கிறது. “இனி அவன் அபகாரம் பண்ணினான் தான்” என்று திருத்தவேணும். இருபத்தினாலாயிரம் மூலில் — “இவ்வுபகாரம் பண்ணினவனை, இனி அபகாரம் பண்ணினால் தான் மாறப்படுவே?” என்று திருத்தவேண்டுகிற காரணம் அப்படி என்ற பதற்கு உபகாரங்கென்று பொருள். “என்னுள்” என்ற சொல்லுக்குத் தலைக்கட்டலாம்” என்றவிடத்திற்கு எம்பார் அருளிச்செய்தவராம்—“தான்” பாடினானால் ஒரு தப்புமில்லாமல் தலைக்கட்டும்; நான் பாடினானாலும் வருத்தி ஒருவிதமாகத் தலைக்கட்டலாகும்; இவ்வியண்டு மல்லாமல் என்னை உபகாரமாகக்கொண்டு கவிபாடாதிருக்கச் செய்தேயும் என் னம்பந்தத்தால் வந்த தோஷம் தட்டாதபடி கவிபாடித் தலைக்கட்டினான்.” என்று.

ஒப்பிலாத் தீவினையேனை—எவ்வளவுதவம் எவ்வசக்திதவம் முதலானவற்றில் தான் ஒப் பிலாதவனுயிருக்குமாபோலே தீவினையில் நான் ஒப்பில்லாதவனுயிருந்தேன். அப்படிப்பட்ட வெண்ணை, அடியோடு தீவினையின் நாற்றமே யறியாதவர்கள் பெறும் பேறு பெறுவீதற்குள்ளானே! இவ்வெண்ணை ஒளதாரியமென்று நடுபடுகிறது. (சு)

3429. சீர்கண்டுகொண்டு திருந்துநல்லின்கவி *
தேர்ப்படியான் சொல்லும் நீர்மையிலாமைமயில் *
ஏர்விலாவெண்ணைத்தன்னாக்கி என்னால்தன்னை *
பார்பரவின்கவி பாடும்பரமரே. (ரு)

சீர் கண்டு கொண்டு	பவத்தொணங்களை அவகாசித்த	ஏர்வு இலா என்னை தன் ஆக்கி	தகுதியற்ற வெண்ணைத் தன்னே டொக்கக் கடாகழித்து
திருத்த நல் இன் கவி	திருத்தமுற்று விலக்கணமாய் மது ராமன் பாசாங்களை	என்னால்	அப்படி கடாகழிச்சப்பெற்ற அடி மேனைக்கொண்டு
பான் தேர்ப்பட சொல்லும் நீர் மை இலாமை யால்	தேர்த்தியாகப் பாடுகைக்குரிய சக்தி எனக்கில்லாமையாலே	தன்னை பார் பாலு இன் கவி பாடும் பரமர்	தன் விஷயமாக நல்லெலகம் முழுதும் கொண்டா டும்படியான இனிய பாசாக் களைப்பாடும் பாடிருக்காயிரா நின்றார்!

* * * தன்னைக் கவிபாடுகைக்குத் தக்க ஆற்றலும் ஆசையும் இல்லாதிருந்த வெண்ணைக்கொண்டு, உலகமெல்லாம் கொண்டாடும்படியான பாசாங்களைப் பாடுவீதுக் கொண்டானே! என்ன எவ்வேசுவரனே வெண்கிறார். எம்பெருமான் விஷயமாகக் கவிபாட வேணுமானால் முந்திய முன்னம் அவனுடைய திருக்கல்பமான குணங்களைக் கண்டுகொள்ள வேணுமே; கடல் போன்ற வக்குணங்களில் ஒரு திவ்யையும் கண்டறிந்தவனல்லனே நான் என்கிறார். குணஜ்ஞானமில்லை யாகிலும், கட்டளைப்பட்டு வசனேடுபேதமான கவியை யிப்பற்றும் பெற்றியாவது இருக்க வேணுமே; அதுவுமில்லையே யெனக்கு. இவை யில்லாமையாலே கவி பாடுகைக்குத் தகுதி யற்றவன் நான். இப்படிப்பட்டவெண்ணை தன்னைப்போலே ஹேயபரத்யாகீகவ எவ்வளவுதவாதி குணவிசேஷ்டனாக்கி என்னைக்கொண்டு உலகமெல்லாம் கொண்டாடும்படியான பாசாங்களைப் பாடுவீதுக்கொண்டு இப்பாசாங்களினாலேயே தன்னைப் பாரத்பராக அபிமானிக்கின்றானே! என்று உன் குழைக்கின்றார்.

இரண்டாமடியின் முடிவில் “நீர்மையிலாமைமயில்” என்பதற்கு ‘யோக்கியதை யில்லாம லிருக்கச் செய்தேயும்’ என்று பொருள். அன்றிக்கே இதனை ஏழாம் யேற்றுமையாகக்கொண்டு,

கீர்மையிலாமையில் ஏர்விலாவெண்ணை—போக்பகைதின் அபா உத்தில் ஒப்பற்றிருக்கிறவெண்ணை என்று பொருள் கொள்வாராம். ஒப்பற்ற அபா உத்தினை பென்றபடி. இது ஆரூர்ப்படி நிர்வாஹம். (ஈ)

3430. இன்கவிபாடும் பரமகவிகளால்

தன்கவிதான்தன்னைப் பாடுவியாது * இன்று

நன்குவந்தென்னுடனாகி என்னுல்தன்னை *

வன்கவிபாடும் என்வைகுந்தநாதனை. (சு)

என் வைகுந்த நாதன்	பரமபதநாதனை எம்பெருமான்	இன்று நன்கு வந்து என் உடன் ஆக்கி	} இப்போது எண்கருள் செய்ய வேணுமென்று வந்து என்னைக் கருவியாகக்கொண்டு
இன்கவி பாடும் பரம கவிகளால்	மதுரமான கவினைப் பாடவல்ல முதலாழ்வார்களைக் கொண்டு	என்னால்	
தன் கவி தான் தன்னை பாடுவியாது	} தனக்குத் தகுதியான பாசரங்களைத் தான் பாடுவித்துக்கொள்ளாமல்	தன்னை வன் கவி பாடும்	தன் விஷயமான சிறந்த பாசரங்களைப் பாடிக்கொள்கிறான் !.

* * * தனக்குச் சில பாசரங்கள் வேணுமானால் அவற்றைப் பாடவல்ல மஹாகவிகள் பலருமுண்டே; வ்யாஸபரசரவால்மீகிப் ப்ரபுருதிகளான மஹர்விகளும் முதலாழ்வார்களுமுண்டாயிருக்க, அவர்களைக்கொண்டு கவி பாடுவித்துக்கொள்ளாதே என்னைக் கருவியாகக் கொண்டு கவி பாடுவதே யென்று துலைசிக்கிறார்.

இன் கவிபாடும் பரமகவிகளென்பதற்கு ஸம்ஸ்கிருத கவிகளையும் தமிழ்க்கவிகளையும் அர்த்தமாகக் கொள்வர். வ்யாஸபரசரவால்மீகிப் ப்ரபுருதிகளான வடசொற் கவிவார்களும், முதலாழ்வார்கள் நிருமழிசைப்பிரான் போல்வாரான செத்தமிழ்க் கவிவார்களுமுண்டாயிருக்க, அவர்களைக்கொண்டு தனக்குவேண்டிய பிரபந்தங்களை எவ்வளவும் பாடுவித்துக் கொள்ளலாமே; அது செய்யாதே என்னைக்கொண்டு கவி பாடுவித்துக்கொள்ளாமதவே ப்யோஜனமாக வந்து, தான் ஸ்ரீவைகுண்டநாதனை பெருமையை எனக்குத் தோற்றுவித்து, வைகுந்தநாதனென்று என் வாயினுற் சொன்னாலொழியத் தன்னை வைகுண்டநாதனை நினைப்பதவையு, என் பாட்டினாலேயே தனக்கு வைகுண்டநாதன்தம் வித்தித்தகாக நினைக்குமவையு இப்படி பாடுவித்துக் கொண்டானே, இது என்ன கீர்மை! என்று உருகுகிறார்.

முன்றமுடியில், நன்கு! வந்து, என்றும், நன்கு உவந்து என்றும் பிரிப்பர். (சு)

3431. வைகுந்தநாதன் என்வல்லினையென்றதற் *

செய்குந்தன்னையென்னுக்கி என்னுல்தன்னை *

வைகுந்தனாகப் புகழவன்மங்கவி *

செய்குந்தன்னை எந்நாள்கிந்தித்தார்வென. (எ)

வைகுந்தநாதன்	பரமபதநாதனை எம்பெருமான்	தன்னை என் ஆக்கி	என்னோடு ஒரு கீராகக் கலந்து
என் வல் லினையென்றதற்	என்னுடைய பிரபல பாபங்கள் தொலைப்படி செய்வனவையு	} என்னால் தன்னை மையுந்தன் ஆகப் புகழ	} என்னைக்கொண்டு தன்னை வைகுண்டபதியாகப் புகழும்படி
மாய்த்து அற	(அதனால்)		
குந்தன்	பரிசுத்தி பெற்றவனாய்		

வண் தீம் கவி உதராமதூங்களை பாசாங்களை
செய குத்தன் செய்யும்படியான உபகாஸ்வபாவ
தன்னை முடைய தன்னை

சிந்தித்து என்ன அதுகூறித்து எப்போது த்ருப்தி
ஆர்வன் பிறப்பது?

* * * என்னைக்கொண்டு பரமபோக்யமான கவியைப் பாடுவதற்குக்கொண்ட பாமோபகாரத் திற்கு இவனைக் காலமுள்ளதனையும் அதுபவித்தாலும் த்ருப்தி பெறமாட்டேனென்கிறார். * அயர் வறுமமரர்களதிபதியாயிருந்து வைத்து நித்ய ஸ்வராயிரான என் பக்கலிலே வந்து மேல்விழா நின்றானே! என்னுடைய வல்வினைகளையெல்லாம் போக்கி அதனால் குந்தனென்னும் நிருநாமத் தையுடையவனாயினானே!, என்னைத் தன்னைப்போலே தூயனாக்கி என்னைக்கொண்டு தன்னை வைகுண்டநாதனைப் புகழச்செய்து அதனால் தான் ஸந்துஷ்டனாகிறானே! இந்த நீர்மையை நான் எத்தனை நான் சிந்தித்தாலும் த்ருப்திபெறக் கூடியதாக இல்லையே; என் செய்வேன்! என்றாயிற்று.

இப்பாட்டில் குந்தன் என்பதற்குப் பலபடியாகப் பொருள் கொள்ளுவர்கள்; 'கூஹீ-ஹி: கூஹூ: கூஹி:' என்று ஸ்ஷஸ்நாமமாதலால் குந்தனென்று நிருநாமத் சொன்னபடி யாகலாம். அத்திருநாமத்திற்கு சங்கராசார்யர் உரைத்த பொருள்—(1) குந்தபலர்போல் அழகான அங்கமுடையவர்; ஸ்படிகம் போலத் தெளிவாயிருப்பவரென்கை. (2) பாக்யபாவநா ரத்தில் பூமியைக் கசிய்பருக்கு யாகதநினையாகக் கொடுத்தவர். (3) பூமியை சுத்தநியர்களில் லாமற் கண்டித்தவர்—என்று. இதற்கு பட்டர் அருளிச்செய்த அர்த்தமாவது—நான் வைராக்யம் முத்திய முற்படிகள் ஏற்றவர்களுக்குப் பாபக்திபாஜ்ஞான பரமபக்திகளாகிய மேற்படிகளைக் கொடுப்பவர் என்று. வடமொழியில் கூஹிமென்று ஆபுதவிசேஷத்திற்குப் பெயராதலால், வல்வினை மாய்ந்ததச் செய்தகுத்தன்—விரோதிநிஸங்கம் செய்யவல்ல ஆபுதவிசேஷத் தையுடையவன் என்றமாம்.

வண்டங்கவி என்றவிடத்து, வண் தீம் கவி என்று பதவிபாகம். தீம் என்று இலிஸம். (அ)

3432. ஆச்வனோவாழியங்கை எம்பிரான்புகழ் *

பார்விண்நீர்முற்றும் கலந்துபருகி னும்

ஏர்விலாவென்னைத்தன்னாங்கி என்னுல்தன்னை *

சீர்பெறவின்கவி சொன்னதிறத்துக்கே.

(அ)

<p>என்னுல்தன்னை சீர்பெறவின்கவி சொன்ன திறத்துக்கு</p>	<p>தருவிற்ற வெண்ணைத் தன்னோ டொக்க வருள் செய்து என் னாயிட்டுத் தன் விதயத்தின் பிறப்புகடையபடி இனிப் பாச எவ்வாள் சொன்னபடிக்கு</p>	<p>ஆழி அம்மை எம்பிரான் பாழ் பார்விண்நீர்முற் றும் கலந்து பருகும் ஆர் வனோ</p>	<p>சம்பாஷினை அந்த எம்பெருமா னுடைய திருப்புகழை மன்னிவிள்ளாரும் விண்ணீரின் ளாரும் கதிர்ப்பதியில்கூடும் ஒன்று சேர்த்து புகழ் மேர்த்தா டும் நான் திருப்புகழடைவேனோ?</p>
--	---	--	--

* * * என்னைக்கொண்டு திருவாய்மொழி பாடுவதற்குக்கொண்ட இந்த மஹாகுணத்திற்கு உபயசிபூகிதமுள்ளாருடைய சக்தியையும் வாக்கு முத்திய உபகாஸங்ககளையும் நானொருவனை பெற்று அதுபவித்தாலும் த்ருப்திபெறமாட்டேனென்கிறார்.

பார்வின்னீர் முற்றங் கலந்து பருகிலும் னொன்றும் உடையதாய் தாற்பரிசும் கொள்வர் ; (1) எக்குமுள்ள சேதநர்க்கொல்லு கோடுங்கூடி [எல்லாருமாகச் சேர்ந்து] அது பவித்தாலும் ஆர்வனோ! (2) எக்குமுள்ள எல்லாருடையவும் சக்தியைப் பர உபகரணங்களைபுங் கொண்டு அதுபவித்தால்தான் ஆர்வனோ! (அ)

3453. திறத்துக்கேதுப்பரவாம் திருமாலின்சீர் *

இறப்பெதிர்காலம் பருகிலுமார்வனோ *

மறப்பிலாவென்னைத்தன்னாக்கி என்னுல்தன்னை *

உறப்பலவின்கவி சொன்னவுதவிக்கே.

(க)

மறப்பு இலா என்னை	மறப்புக்கு விஷயமில்லாதபடி எம் காலமே மில்லாதிருந்த வென்னை	திறத்துக்கு ஏம் துப்பரவு ஆம்	} எந்த விஷயத்திலும் பொருத்த மான ஸாமர்த்தியத்தையுடைய திருமாலின் சீர்
தன் ஆக்கி	தன்னோடொக்க விஷயிகரித்து	திருமாலின் சீர்	
என்னுல் தன்னை உற பல இன் கவி சொன்ன உதவிக்கு	என்னுல்கொண்டு தன் குப் பொருத்தமாகப் பல இனிய புணர்ச்சிப் பாடு வித்த மஹோபகாரத்திற்கு,	இறப்பு எவர் காலம்	} இறந்த காலத்தையும் எதிர்காலத் தையும் கூட்டிக்கொண்டு அதுபவித்தாலும் பாயாப்தி பெறுவனோ?
		பருகிலும் ஆர்வனோ	

* * * கீழ்ப்பாட்டிற் சொன்னது தன்னையே இன்னமும் கிறிது சித்திரித்துப் பேசுகிறார்.

நிகழ்காலத்தில் மாத்திரமன்று ; இறந்தகாலத்தில் எத்தனை சேதநர்கள் கழிந்தார்களோ, இனி, எதிர்காலத்தில் எத்தனை சேதநர்கள் தோன்றுவார்களோ அவர்களெல்லாருடையவும் சக்தி பையும் உபகரணங்களைபுங் கொண்டு அதுபவித்தாலும் ஆமாட்டேன் ; அவர்களோடு கூடிய உறப்பவித்தாலும் ஆமாட்டேன் என்றாயிற்று. (க)

3454. உதவிக்கைம்மாறென்னுயிரென்ன வுற்றெண்ணில் *

அதுவுமற்றாங்கவன்றன்ன தென்னுல்தன்னை *

பதவியவின் கவி பாடியுடையனுக்கு *

எதுவுமொன்றுமில்லை செய்வதிங்குமங்கே.

(க)

உதவி கைம்மாறு	} திருவாய்மொழி பாடு வித்துக் கொண்ட வுதவிக்குப் பிரதிபு காரம்	என்னுல் தன்னை பதவிய இன் கவி பாடிய அப்பயனுக்கு	} என்னுமிட்டுத் தன்னை மதுமா கப் பாடுவித்துக் கொண்ட எம் பிரானுக்கு
என் உயிர் என்ன வுற்று எண்ணில்		என்னு டைய ஆத்மா-என்று சொல்ல நின்றதால்	
அதுவும் அவன் தன்னது	அல்லாதவன்அவன் அவனு டைய பொருளாகவே யோ கின்றது ; (பூரணம்)	இல்லை	உபய விபூதியிலும் செய்யக்கூடிய கைம்மாறு மிச அப்பமானது மில்லை

கீ * அவனுடைய பெருமையை உருவாக்கியதும் கைம்மாறு இல்லைபெய்கிறது. ஆயினர்! உபகாரம்செய்துக்கூட காலம் பேருகிறதினை யென்று நீர் புண்பட்டு இதை மீண்டுமின்றும் பேசுவானேன்? உம்மதாய்நுப்பதொரு பொருளை உலகனுக்குக் கைம்மாறுக் கொடுத்துப் பிழைத் துப்போகமாட்டோமென்ன ; ஆம் ; என்ன கொடுப்பது? என் ஆத்மாவை அவனுக்குக்

கொடுக்கலாமென்று பார்த்தாலோ, அதவும் பண்டே அவனுக்கு அடிமையாதலால் இங்கும்கும் இதுக்கொரு கைம்மாறு செய்பலாவதில்லையே, என்று தருமாறுகின்றார். (கௌ)

3135. இங்குமங்கும் திருமாலன்றியின்மைகண்டு *

அங்கனே வண்குருகூர்ச்சாடயோபவம் *

இங்கனேசொன்ன ஓராயிரத்திப்பத்தும் *

எங்கனேசொல்லிலும் இன்பம்பயக்குமே.

(கக)

இங்கும் அங்கும்	இவ்விபூதியிலுண்டான ஆச்ரா யண வேளையிலும் அவ்விபூதி யிலுண்டான கைங்கர்ய தசை யிலும்	இங்கனே சொன்ன இப்படியருளிச் செய்த ஓர் ஆயிரத்து இப்பத்தும்	ஆயிரத்தன் இப்பதிகம்
திருமால் அன்றி இன்னமை கண்டு	எக்ஷிப்பதியல்லது வேறொருவர் உத்தேச்யால்லாமையை யறுதி யிட்டு	எங்கனே சொல் வினும்	எப்படிச் சொன்னாலும்
அங்கனே வண் குருகூர் சா டயோபவ	அவ்வண்ணமாகவே யிருப்பவ னான ஆழ்வார்	இன்பம் பயக்கும்	ஆனந்தவொழுகும்.

* * * இவ்வேலாக பாலோகங்கொண்டிலும் திருமாலல்லது தஞ்சமில்லை யென்னுமிடத்தை யறுவந்தித்து, (அதாவது) ஸாதநாதஷ்டாங்கவேளையோடு பவரூபவகையோடு வாசியை இவ் வாத்தமாவாக்கு திவ்யதம்பதிகளோ தஞ்சமென்று அத்தவலையாங்கொண்டு அந்த பாதிப்பத்தியே வடிவெடுத்திருப்பவரான ஆழ்வார் தம்மைத் திருவாய்மொழி பாடுவித்தருளின இம்மஹோபகா ரத்தைப் பற்றிப் பேசின இத்திருவாய்மொழி அந்நுதபமாகவோ அந்நுதபமாகவோ எப்படி யறுவந்தித்தாலும் இன்பம் பயக்குமென்று இதனையே பலனாகச் செ.வீ.தித் தலக்கட்டினாரா யிற்று. (கக)

ஏழாம்பத்து—பத்தாம் திருவாய்மொழி இன்பம் பயக்க.

எம்பெருமான் தம்மைக்கொண்டு திருவாய்மொழி பாடுவித்தல்கொண்ட பேரு தயிக்குக் கைம்மாறு ஒன்றுங் காணாமே தருமாறார் கீழ்த்திருவாய்மொழியில், இப் படிப்பட்ட இவருடைய தருமாற்றத்தை யாற்றுகாக எப்பெருமான், அருளிச் சீர் ஏன் தருமாறுகின்றீர்? கீறும் ஒன்று செய்து செஞ்சாறல் தீர்ந்தவாய்ப்படி பண்டைய காய் சருதியருக் கின்றோம்; பண்டு திருவயோத்தையையிலே நாம் குசலவாக்கன் வாயிலே முரையாயாம் செவி சாத்தினோமென்று கேள்விப்பட்டிருப்பீரே; அப்படியே திருவாறணியிலே திருவாய்மொழி கேட்பதாகப் பாரித்திருக்கின்றோம். ஆனால் ஸ்ரீபரமாயணம் கேட்டபோது நாம் பிண்டியைப் பிரித்திருந்தோமாதலால் தனிசெய்யிருந்து கேட்டோமென்று ஒரு முயற்சிண்டு; இப்போது அப் படி யன்றிக்கே நாமும் நம் பெண்டுயறமாயிருந்து கேட்டக அருவிமிட்டிருக்கின்றோம்; கீர் அங்கே வந்து திருவாய்மொழி கேட்டித்து ஒருவாறு செஞ்சாறல் பெப்பெருமையேயென்று பணிக்க, அதுகேட்ட ஆழ்வார், எண்ணிக்கொண்டு திருவாய்மொழி பாடுவித்தக் கொண்ட உபகாரத்தனவோடு மில்லாமல் அது கேட்கவர் பாரியா கின்றோம்! திருமன்ன மஹோபகாரம்! என்று உவகை தலைமண்டை கொண்டு அந்தத் திருவாறணியில் பித்தப்பதியிற் சென்று திருவாய் மொழி கேட்டித்தலாகிற கைங்கரியத்தைச் செய்பப் பாரிக்குந் இத்திருவாய்மொழியினாலே.

3436. இன்பம்பயக்கவெழில்மலர்மாதரும்தானும் இவ்வேழுலகை *
இன்பம்பயக்கவீனிதுடன்வீற்றிருந்தான்கின்ற எங்கன்பிரான் *
அன்புற்றமர்ந்துரைகின் றவணிபொழிசூழும் திருவாறன்வினை *
அன்புற்றமர்ந்துவலம்செய்து கைதொழுந் தான்களுமாகுங்கொலோ. (க)

எழில் மலர் மாதரும் } அழகிய தாமரைமலரிற் பிறத்த
தானும் } பெரிய பிராட்டியாரும்
தானும்

இன்பம் பயக்க } பான்பாம் ஆனந்தம் மேலிடும்
படியாக

இனிது உடன் வீற் } இனிமையோடு கூட வெழுத்
ற்றிசூழ் } தருளியிருந்து

இவ்வு லகை } இவ்வுலகக்களையெல்லாம்

இன்பம் பயக்க ஆன் } இனிமையுற அடிமை சொண்
கின்ற } டருளா நீற்றி

எங்கள் பிரான்

எம்பெருமான்

அன்புற்று அமர்ந்து } மிகவும் திருவுள்ளமுடத்து வர்த்
உரைகின்ற } திக்மை

அணி பொழில் சூழும் } அழகிய சோலைகள் சூழ்ந்த
திருவாறன் வினை } திருவாறன்வினைத் திருப்
புதியை

அன்புற்று அமர்ந்து } அன்போடு பொருந்தி

வலஞ் செய்து } பாதகநிலம் பண்ணி

கை தொழும் நான் } கை தொழும்படியான நான்
கரும் ஆகும் சொல் } கரும் எளிப்பிக்குமோ?

* * * எம்பெருமான் பிராட்டியோடு கூடி ஆனந்தமயனாக எழுந்தருளியிருக்குமிடமான திரு
வாறன் வினையிலே அநுபவித்து அடிமை செய்யுங்காலமும் ஆகுமோ வென்கிறார். ஸம்ஸாரி
சேதரர்கள் எம்பெருமானோடு சேர்ந்து ஆனந்தமதுபவிப்பது போல, அவ்வெம்பெருமான்
தானும் பிராட்டியோடு சேர்ந்தே ஆனந்தமதுபவிக்கப் பெறுகின்றனென்பது முதலடியிற்
போதரும்.

“இவ்வேழுலகை இன்பம் பயக்க” என்றரிடத்தில் ௪௮-; மாதாபிதாக்களிருவரும் சேர
விரும்பு பரிபப்புக்கால் பாஹைகளுக்கு ஒரு குறைவுகளும் பிறவாதிறே. ஆக, இருவருமான
சேர்த்தியாலே தங்களுக்கு ஆனந்தமுண்டாக, அச்சேர்த்தியைக் காண்கையாலே லோகத்துக்கு
ஆனந்தமுண்டாக, அது தண்ணைக் கண்டு, பாஹை பால்குடிக்கக் கண்டுக்கும் தாயைப்போலே
இவர்களுக்குண்டான பீதியைக்கண்டு அத்தாலே தங்கள் இனிபாயிருப்பர்களாயிற்று.”

திருவாய்மொழி கேட்கைக்குப் பாங்காயிருப்பதொரு தேசம் பெற்றோமென்று பெருப்
பேறு பெற்றாப்போலே விநாயகியோடு சேர்ந்தருளியிருக்கிற தேசமென்பது தோன்ற “இனிதுடன்
வீற்றிருந்தான்கின்ற” என்கிறார். இப்படிப்பட்ட பெருமான் அவ்விடத்திலிருப்பை எவ்வயம்
பாபோஜனமாகக் கருதி, அவதாரம் போலே நீர்ந்த பாஸகியாதே வித்யவாஸம் பண்ணு
மிடமாய், அவன் தன் விழிப்போடே விரும்பு திருவாய்மொழி திருச்செவி சாத்துகைக்கிடான
பரப்பைமுடைய பூம்பொழியான சூழப்பட்டதான திருவாறன் வினையை பாதகநிலம் பண்ணி
கமல்கரிக்கும்படியான காலம் என்று வெம்முறியிற்று. (க)

3437. ஆகுங்கொள்ளுமொன்றின்நி ஆலிடம் பூற்றவும் * ஈரடியே
ஆகுமபரிசுநிமித்தக திருக்கறவாப்பவனாபித்துறையும் *
மாகந்திசுத்தெழுந்தருள்தீரு மருள் திருவாறன்வினை *
மாகந்தநீர்வொண்டு தூவிலவஞ்செய்து கைதொழங்குங்கொலோ. (உ)

ஐயம் ஒன்று } (ஈமது மகோதயம்) நின்றுக்கேற்ற
இன்றி ஆகும் } யாக விரித்திருமோ?
கொல்

அகல் இடம் } விஸ்தீர்ணமான உலகங்களைல்
முற்றவும் } லாய்

ஈர் அடியே } இரண்டடியிலேயே அடங்கும்படி
ஆகும் பரிசு } வளர்த்தருவின
பீரீரீர்

திரு குறள் அப்பன் ஈவாமனமுர்த்தி
அமர்ந்து உறையும் விரும்பி வர்த்திக்குமிடமாய்,

* * * “ஆகுங்கொல் ஐயமொன்றின்றி” என்கிறபிற ஆழ்வாருடைய மகோதயமாகவுமாம், திருக்குறளப்பனுடைய மகோதயமாகவுமாம் பாட்டின் முடிவிலே “கைதொழுக் கூடுங் கொலோ” என்றிருப்பதனால் “ஆகுங்கொல் ஐயமொன்றின்றி” என்பது புறநாட்டாராகாதோ வென்னில், ஆகாது; முதலில் ஈமநாற்பமாக மகோதித்து, மேலே விவரிக்கிறபடியென்று கொள்ளலாம். வாமனமுர்த்தியின் எண்ணமாக அடங்கிக்குமிடத்தில் இந்த சங்கைக்கேப் பா ணத்திலிலே. அகலிடம் முற்றவும் ஈடியால் அளக்க ஆகுங்கொல்! என்கிற ஐயமின்றியே கிமிர்ந்து அளந்தானென்று கொள்க.

மாகத் திதழ்—ஊமாவழி என்கிற வடசொல் மாகம் என்று கிடக்கிறது. எப்பெருமான் திருவடிகளாலன்றி ஆகாசப் பாப்படங்கனும் வியாபிபாகின்றன கொடியகனையுடைத்தான மாடங்கனையும் ஒங்கியிருந்துள்ள மதிட்கனையுமுடைத்தான திருவாறன்வினையை சந்தர்ப்பப்பூரதி ஸுகத்தரவ்வாவலிதமாய் ஹிமசேனமான நீரென்னு துவி உலர்ந்தெய்து கைதொழும் பாக் கியம் வாய்க்குமோ! என்றாயிற்று. ஊமாவழிமென்ற வடசொல் மாகத்த மென்று திரிந்தது.

இந்த திவ்யதேசத்திற்கு மங்களாசாஸனார்த்தமாக வழந்தருளும் பெரியார்கள் ஆழ்வாரு டைய இப்பாரிப்புக்கிணங்க ஸுகத்தசுத்தனச் சேற்றைத் திருமதியிலே துவி வழிபாடு செய் வது வழக்கம். (உ)

கேகே. கூடுங்கொல்வைகலும் கொவந்தனைமதுகுநனைக்கோளரியை *
ஆடும்பறவையினைக்கண்டு கைதொழுதந்ரியவனுறையும் *
பாடும்பெரும்புகழ்நான்மறை வேன்வியைத்தாறுங்கம்பன்னினர்வாழ் *
நீடுபொழில்திருவாறன்விளைதொழுவாய்க்குங்கொல்திச்சலுமே. (ங)

வைகலும் கூடும் } (ஈமது மகோதயம்) எப்போ
சொல் } தும் கிறைவேற்பெறுமோ?
கோவந்தனை } ஆபர்த்தலையுணம்
மதுகுநனை } மதுகையபவந்தரவும்
கோள் அரியை } மிடுக்கனான ஈமநாற்பமான
எம்பெருமானோ
ஆடு பறவை மிசை } வெற்றியையுடைய தருடன்
கண்டு } மேலே கண்டு

மாகம் மாகம் } (ஈமது மகோதயம்) எப்போ
சொல் } தும் கிறைவேற்பெறுமோ?
கோவந்தனை } ஆபர்த்தலையுணம்
மதுகுநனை } மதுகையபவந்தரவும்
கோள் அரியை } மிடுக்கனான ஈமநாற்பமான
எம்பெருமானோ
ஆடு பறவை மிசை } வெற்றியையுடைய தருடன்
கண்டு } மேலே கண்டு

கைதொழுது } அஞ்ஜலி பண்ணி
அன்றி } அவ்வளவேயல்லாமல்
அவன் உறையும் } அப்பெருமான் கீழ்வாளாம்
பண்ணுமிடமாய்,
பாடும் பெரு புழம் } உரைப்பாடப்படுகிற மிகப் புக
கால் மறை ஐரோ } ஈழையுடைய காண்கு வேதம்
வேன்வி ஆறு அங் } கொன்ன, பஞ்சமலாயஜ்
உம் பன்னினர் } ஈங்கொன்ன, சீலமது முத
உர்த் } லான ஆறந்தங்கொன்ன
இவற்றிலே மிகப் பரிசும்
முன்னவர்கள் வாழ்மிடமாய்

பலிப்பதிற்காட்டிலும் அநுபவிக்க மனோசிக்குமளவே நன்று என்பதை இங்கு நம்பினீர் மிக அழகாக விவரித்தருள்கிறார்; 'ஊமடிக்காவலி ஜாதாயாம் ஊடதோ செ லேதாஸம்; படி ஊபம் ந விநேத தாவதாஸி க்யு தீ ஸாபா'—தூர்கதாவலி ஜாதாயாம் த்வக்கதோ மே மனோ ரத; யதி சாசம் ந லித்தேத தாவதாஸி க்ருதி ஸதா." என்கிற ஜித்தாச்சலோகம் இங்கு ரஸமயமாக விபாக்கியரளிக்கப் பெற்றுள்ளது. "நாட்டார் மனோத மென்றும் அநுபவமென்றும் இரண்டாகவிறே சொல்லிப் போருவது; எனக்கு இதெல்லாம் வேண்டா; இம்மனோத மாத்தாலே க்ருதக்குத்பன் நான். சரீரஸம்பந்தமற்றுப் பரமபத்திலேபோய் ஏற்றமாக அநுபவிக்குமதிர்காட்டில் நான் பேருக நினைத்திருப்பது இத்தையே" என்கிற ஈட்டு ஸ்ரீஸூக்திகள் ஸித்தத்தக்கன. இங்கு, இனியாற்றுக்குடி நம்பி யென்பாரொரு பரமபத்தருடைய இதிஹாஸமொன்றும் அருளிச்செய்யப்பட்டுள்ளது. அவர் திருநாட்கள்தோறும் கோயிலுக்கு வந்து பெருமானே ஸேவித்துப்போவாராம். போனால், மீண்டும் திருநாள் வருபளவும் அதனையே போது போக்காக ஸமரித்துக்கொண்டிருப்பாராம். அவர் நூறு வாய்ஸம் புகுகையாலே பலஹாரி பிறந்த திருமுனைத் திருநாளில் பெருமான் புறப்பட்டருள்கைக்கு உதவவந்த புகுப்பெற்றில். பெருமானும் தேடியருளிச் காணுமை 'நம் இனியாற்றுக்குடியான் வந்திலன், நம் கண்ணை மல்லவோ' என்று 'திருவுள்ளமானாராம். அவர் தாம் ஆறாத்திருநாளிலே ஸேவித்திருக்கச் செய்தே 'நாம் உனக்குச் செய்யவேண்டுவதென்?' என்று கேட்டருள, 'தேவரீர் தந்தருளின சரீரத்தைக்கொண்டு போரக்காரியம் கொண்டேன்; இனி போக்குவரத்துக்கு யோக்கியமாகாத படி போர ஜித்தது' என்ன, 'வாராய்! மெய்யேயினைத்தானென இங்குனே யிரு' என்றருளிச் செய்தார். பெருமான் நடுவில் திருவாசலுக்கவ்வருகே யெழுந்தருளுங்காட்டில் திருநாட்டுக் கெழுந்தருளினார்".

(ச)

3440. மலரடிப்போதுகளென்னெஞ்சத்து எப்பொழுதுமிருந்திவணங்க *

பலரடியார்முன்பருளிய பாம்பணையப்பனமர்ந்துறையும் *

மலரில்மணிநெடுமாடங்கள்நீடு மதிள் திருவாறன்வினை *

உலகமலிபுகழ்பாட நம்மேல்வினையொன் றுநில்லாநெடுமை.

(ஊ)

மலர் அடி போதுகள்	பரம்போக்கியமான திருவடித் தாமரைகளே	மலரில்	{ தேவர்கள் வந்தெந்த புஷ்பம் கனோடு கூடின
என் செஞ்சுத்து எப் பொழுதும் இரு த்தி	எனது செஞ்சிலே அசுவரமும் இருக்கும்படி பண்ணின	மணி நெடு மாடங்கள்	{ மணியமமான துக்கின மாடம் கனையும்
வணங்க	தன்னையே வணங்குமாறு;	கீடு மதிள்	{ கெடிய திருமதிக்கனையு முடைத்தான
மலர் அடியார் முன்பு அருளிய	மற்றும் பல பத்தர்கள் இருக் கச்செய்தேயும் அவர்களுக்கு முன்னே எனக்கு க்ருபை பண்ணின	திருவாறன்வினை	திருவாறன்வினைப்பதியினுடைய
பரம்பு அனை அப்பன்	அந்தசாயியான எம்பெருமான்	உலகம் மலிபுகழ்	{ உலகமெங்கும் கிளந்த திவ்ய கீர்த்தியோ
அமர்ந்து உறையும்	உகந்து வந்திருக்குமிடமாம்	பாட	பாடியவர்களை
		எம் மேல்வினை ஒன் றும் நில்லா நெடுமை	{ நம்மிடத்தின் பாவங்கள் ஒன் றும் மிச்சப்படாதபடி எல் லாம் செஞ்செய்தோம்

* * * அடியார்கள் அநுபவிக்கக்கூக அந்தசாயியானவன் வந்ததிக்கிற திருவாறன்வினையினுடைய பெரும்புகழ்ப்பாட, எம் பாபமொன்றும் நில்லாதே தொலைந்தாழியுமென்கிறார்.

[பலாடியார் முன்பருளிய] இவ்விடத்து ஈட்டு ஸ்ரீஸூக்திகள் பாம்போக்யமானவை;— “ஸ்ரீவேதவ்யாஸபகவான் ஸ்ரீவால்மீகி பகவான் ஸ்ரீபாரசரபகவான் * இன்கலி பாடும் பாம கலிகளென்று சொல்லப்படுகிற முதலாழ்வார்களெல்லாரும்முண்டாயிருக்க, என் பக்கலிலே விசேஷகடாசஷம் பண்ணுவதே! [வஹுமோஹம ஹதா கமமுகுணேவெஷத] முதலிக னெல்லாரும்பிருக்கச்செய்தே திருவடிபக்கலிலே விசேஷகடாசஷம் பண்ணினுப்போலேயாயிற்று பலருமுண்டாயிருக்க இவரை விஷயீகரித்தபடி.”

இங்கு ஆழ்வானுடைய அற்புதமான இதிறாஸமொன்று (சுட்டில்) காட்டப்பட்டுளது. கேண்டின்; அக்காலத்திலே அரசாண்டுவந்த சோழாஜன் வைஷ்ணவ த்ரோஹியாகையாலே ஆங்காங்குள்ள விஷ்ணுப் பாதிகைகளை பெடுத்து எடுத்துவிடவேணுமென்று முயன்றபோது அவ னுக்கு இஷ்டரானவர்கள் ‘மந்தாபூர்வகமாக பாதிஷ்டை செய்யப்பட்ட விஷ்ணுபிம்பங்களை யழி யச்செய்தால் ஊருக்குப் பெருத்த தீங்கு விளையும்’ என்று சொல்ல, அதகேட்ட சோழன் ‘அந்த பாதிகைகளில் தெய்வசக்தியை உதவாணம் பண்ணியழியச் செய்வோம்’ என்று நிச்ச யித்து ஒரு ப்ராஹ்மணனுக்குப் பணங்கள் கொடுத்து ‘நீ சுஷ்ருஷாஜம்மிட்டுக் கொண்டு உதவாணம் பண்ணு’ என்று ஆஜ்ஞாபிக்க, அவனும் தீவ்யதேசங்களிலே சென்று அப்படியே அந்ருச்சாரஞ்ஜகமிட்டுக்கொண்டு உதவாணம் பண்ணி பகவத் கிர்ஹங்களைக் கடலிலே யெடுத்தெறிச் செய்தியை எம்பெருமானார் திருச்செவிகாத்தி ‘நாம் கெடுநாளாக இத்திருவாங்கம் பெரியகோயிலே விடாதே நோக்கிக்கொண்டு போருகிறோம்; இவ்விடத்துக்கும் அழிவுவரும்படி ஆணையர்ச்சம்’ மெலிடாமின்றது; இனிமேல் செய்யவேண்டுமதென்?’ என்று வியாசுஸப்பட்டுப் ‘பெரியநம்பியோடே சிக்கித்திருக்க, ‘நான் பெருமானுடைய திருவெல்லைலே ஒரு பாதகனின் வரும்படியாக உம்முடைய சிஷ்யர்களில் ஒருவரை என் பின்னே அனுப்பவேணும்; என் பின்னே வாராசினரால் ‘ஒருவன் பின்னே போகிறோம்’ என்று தன்னெஞ்சில் படாதே நிழல் போலே என்னை பின்செல்பவனாக இருக்கவேணும்; அப்படிப்பட்ட ஒரு சிஷ்யனைப் பார்த்தனுப்பும்’ என்று பெரியநம்பி திருவாய்மலர்ந்தருள, இப்படிப்பட்ட ஆத்மகுணபரிபூர்ணான சிஷ்யர் ஆழ்வானொருவரேயென்பது உடையவர்க்கு நன்கு தெரிந்திருந்தும் இதனைப் பெரியநம்பி திருவாக்கினால் வெளியிடுகிக வேணுமென்றெண்ணிக்கொண்டு நம்பியை ரோக்கி ‘இப்படிப் பட்ட சிஷ்யர் இவ்விடத்தில் இருப்பதாகத் தெரியவில்லையே’ என்று சொல்லி கிறக, ‘நம் கூரத் தாழ்வாசை அனுப்பலாகாதோ?’ என்று நம்பி கியமித்தருள, அருகிலிருந்த ஆழ்வான் இதைக் கேட்டு ‘நம்பிகளின் நம் வ்வுருபத்தினுண்ணையை இங்ஙனையறித்து பல சிஷ்யர்களின் முன்னே இப்படி யருளிச்செய்யும்படியான பாக்கியம் பெற்றோமே! என்று பெருமகிழ்ச்சியடைந்து, நம்பிகளின் திருவுள்ளப்படியே பிரதட்சிணத்திற்குப் பின் சென்றார், “பலாடியார் முன்பரு ளிய” என்றவிடத்திற்கு இது மிகவும் பொருத்தமான இதிறாஸம். (ரு)

3441. ஒன்றுநிலாகெடும்முற்றவும் தீவ்னையுள்ளத்தொழுமின்தொண்டர் *
அன்றங்கமர்வென்றுருப்பிணிநங்கை அணிநெடுந்தோள்புணர்ந்தான் *
என்றுமெப்போதுமென்னெஞ்சம்அதிப்ப உள்ளேயிருக்கின்றபிரான் *
நின்றவணிதிருவாறன்வனையென்னும் நீண்டமரமதுவே. (சு)

அன்று அங்கு	முன்பொரு காலத்தில்	அணி நெடுதோள் } அலங்காரங்களால் பாம போக் புணர்ந்தான். } யமான திருத்தோள்களை மனைத்தவனும்
அம்ம வென்று	பூசலிலே வெற்றி பெற்று	
உருப்பிணி நங்கை	ருக்கினிப் பிராட்டியினுடைய	

என்றும் எப்போதும் துதிப்பனச் சொசும் உன்னே திருக்கின்ற பிரான் என்ற அன்னி திருவார்த் விளை என்னும் நீள் சொல் அது

ஆயிவ்வி நான் துதிக்கும்படி எனது கெஞ்சினுள்ளே விரும்பவனுமான பெருமான் சித்யவாலம் பண்ணுகிற அழகிய திருவார்த் விளை யென்கிற அந்நொக்கத்தை

தொண்டர்

(தொ. 1. 1. 1. 1.)

உன்னி தொழுவின் சித்தித்துத் தொழுக்கோன்;

தீவினை ஒன்றும் கொடிய பாவங்களுகாற் றும் சில்லா முற்றவும் செஷியாதபடி தீவினை முழுதும் கசித்துப்போய்

* * * எம்பெருமான் பக்கலில் சாபலமுடையானை விளித்து உங்களுடைய ஸகல துக்கங்களும் தொலையும்படி திருவார்த்விளையை நெஞ்சாலே நினைவுக்கொள்ளென்கிறார்.

ஒன்றும் சில்லா கெடும் முற்றவும் தீவினை—பாபங்களை நாமே போக்கிக்கொள்வதாக முயலுமளவில் சிறிது கிடக்கச் சிறிது போகும்; அங்ஙனன்றிக்கே ஸர்வசக்தியான அவன் தானே போக்குகளையில் வாழையோடே போகக்கடவதாயிற்று. ஸ்ரீசிஷ்ணுதர்மத்தில், 'பெருமோர்வாழி ராணி வாபவ, கபிணம், கெசவம் வெஷாபாலாடி ஸ்வபூயரிவ ஸ்ரீகி'—மேருமந்தாமாத்ரோபிராணி: பாபஸ்ய கர்மண:, கேசவம் வைத்யமாஸாத்ய தூர்வ்யாதிரிவ ச்சயதி." என்று கூறனது இங்கே அநுஸந்தேயம்.

அமர்வென்று உருப்பிணி நன்கையணி நெடுந்தோள் புணர்ந்த வாவரறு வருமாறு;—விதர்ப்பதேசத்தில் குண்டினமென்கிற பட்டணத்தில் பீஷ்மகனென்கிற அரசனுக்கு ருக்மன் முதலிய ஐந்து பிள்ளைகளும் ருக்மிணி யென்கிற ஒரு பெண்ணிருந்தனர். அந்த ருக்மிணியான வள்ளாகூதப் ஸ்ரீமஹாலக்ஷ்மியின் அவதாரம். அவளுக்கு யுத்தவயது வந்தவுடனே கண்ண பிரான் அங்குச் சென்று இப்பெண்ணை எனக்குத் தாயாவார்த்துக் கொடுங்கொன்று கேட்க, ருக்மனென்பவன் அவளைச் சிசுபாலனுக்குக் கொடுக்க நினைத்துக் கண்ணனுக்குக் கொடுக்க ளாகாதென்று தகைத்துவிட்டு, சிலரால் கழிந்தபின் அந்த ருக்மிணியின் கலியாணத்திற்காக ஸ்வயம்வரம் கோடித்து ஸகல தேசத்தாசர்களையும் வாவழைத்திட்டனன். இதனிடையில் ருக்மிணி "அன்றிப் பின் மற்றொருவர் கெண்ணைப் பேசலொட்டேன் மாலிருஞ் சோலையெம்மாயற்கல் ளால்" என்ற துணியையுடையளாகையால் தன்னை எவ்வகையிலுலாகிலும் மணந்து செல்லும் படி கண்ணபிரானிடத்து ஓரந்தணனைத் தூதுவிட்டிருந்தான். கண்ணபிரானும் அங்ஙனமே பலராமன் முதலியோரைக் கூட்டிக்கொண்டு அப்பட்டணத்திற் கெழுந்தருளி கல்யாண முஹூர்த்தத்தினதற்கு முதலான் அந்த ருக்மிணியைத்தான் பாகாசமாக வெடுத்துத் தேரிலேற்றிக் கொண்டு ஊர்கோக்கிப் புறப்படப்புக, சிசுபாலன் முதலிய சில அரசர்கள் கண்ணனை யெதிர்த்துப் போர் செய்யமுயல, பலராமனும் தானுமாக அவர்களை வலியடக்கி வென்று ஒட்டிக்கிட, பின்பு (ருக்மிணியின் தமையான) ருக்மன் மிகவும் வெகுண்டு ஆகாஷரப்பட்டுக் கண்ணனை முடிப்பதாக ஒக்கலா, அவனைக் கண்ணபிரான் ருக்மிணியின் பிரார்த்தனையின்படி சீர்க்கொலை செய்யாமல் அவனது மீசையையும் குடுவியையும் சிறைத்துப் பங்கப்படுத்தினன். 'உட்கொலைப்பா தவிவாயு காரிணம் ஸ்ரீமஹா கபிணம் ஸ்ரீமஹா கெசவம் வெஷாபாலாடி ஸ்வபூயரிவ ஸ்ரீகி'—மேருமந்தாமாத்ரோபிராணி: பாபஸ்ய கர்மண:, கேசவம் வைத்யமாஸாத்ய தூர்வ்யாதிரிவ ச்சயதி." என்பது ஸ்ரீபாகவதம். இங்ஙனே கிரோதிகளைத் தொலைத்துப்பிறகு ருக்மிணிப்பிராட்டியைத் திருமணம் புணர்த்தானாயிற்று. (சு)

3442 தீணகரத்துறையினையென்கிற திருவாறன்வினை *
 தீணகரத்துறையினையென்கிற திருவாறன்வினை *
 வாணபுரம்புக்கு முக்கட்பிராணைத்தொலைய வெம்போர்கள்செய்து *
 வாணனையாயிரந்தோள் துணித்தான் சரணன்றி மற்றொன்றிலமே. (அ)

மகர் பொருள் தும் துணைவன் குழந்த
 திருவாறன் வினை யென்கிற
 அதனைப் பரமபாபம்;
 கீள் நார்த்து (அந்த) மஹாநகரத்தில்
 உறையின்ற பிரான் பத்யவாளம் பண்ணுகிற
 மஹோபகாராகவும்
 நெடுமால் (அடியார் திறந்து) மிக்க வியா
 மோஹ முடையனும்
 கண்ணன் ஸ்ரீஞ்ஞனாகத் திருவவதரித்
 தவனும்
 விண்ணவர் கோன் சித்யஸூரிகளுக்குத் தலை வ
 னும்
 வாணபுரம் புக்கு பாணஸூரனுடைய நகரிலே
 சென்று

முககண் பிரான் } சிவபிரான்
 தொலைய } பங்கமடையும்படி
 வெம்போர்கள் } கொடிய
 செய்து } புத்தத்தை கடத்தி
 வாணனை ஆயிரம் } பாணஸூரனுடைய ஆயிரம்
 தோள் துணித்தான் } தோள்களையும் துணித்தவ
 னான எம்பெருமான்
 சரண் (அந்தத் திருப்பதியை யடை
 தற்கு) உபாயபூதன்;
 அன்றி மற்ற ஒன்று } கீழ்ச் சொன்னவை தவிர
 இலம் } பார்ப்ப பார்பகக்களை யுடை
 யோமல்லோம்.

* * * திருவாறன்வினையென்கிற திருப்பதியை தமக்கு பார்ப்பமென்றும் அங்கு உறையும் எம்
 பெருமானே அந்தரு உபாயபூதனென்றும் தம்முடைய வித்தார்த்தத்தை வெளியிடுகிறார் இப்பாட்
 டில். இத்திருப்பதியின் சுவையை யறியாதார்க்கன்றோ பரமபதம் பார்ப்பமாவது; இதன்
 சுவையறிந்தார்க்குப் பரமபதம் ஒரு பொருளாகத் தோன்றுமோ? இத்தலமேயன்றோ பரமபத
 மாவது. எம்பெருமானுக்குக்கூட பார்ப்பபூமி இதுவான பின்பு இவ்வர்த்தத்தில் எம்சய
 முண்டோ? கிரோதிகளைப்போக்கி இத்தலத்தில் வாஸத்தையளிப்பதற்கு உபாயபூதன் அப்
 பெருமானேயாவான்.

அன்றி மற்றொன்றிலமே என்றவிடத்து நடு — “இவ்வனல்லது பார்ப்ப பார்பகக்கள்
 மாறுடக்கடவோமல்லோம்” என்று. எம்பெருமானே பார்ப்பனாகக்கொண்டு அவனைப் பெறு
 தற்கு உபாயமாக இத்திருப்பதியைக்கொள்வர் சிலர்; அது தகுதியற்றதென்று ஆழ்வார் தம்மு
 டைய அப்யவஸாயத்தை வெளியிட்டருளினாராயிற்று. (அ)

3443 அன்றி மற்றொன்றிலம் நின்சரணெயன்று அகலிரும்பொய்கையின்வாய் *
 நின்றதுதன் நீள்கழலேத்தியவாணையின் நெஞ்சிடந்தீர்த்துபிரான் *
 சென்றங்கனி துறையின்றசெழுமப்பொழில்சூழ் திருவாறன்வினை *
 ஒன்றிவலஞ்செய்யவொன்றுமோ தீவினையுள்ளத்தின்சார்வல்லவே. (அ)

அகல் இரு பொய் } மிகப் பெரிய பொய்கையிடத்
 கையின் வாய்கின்ற } திலே (முதலையின் வாயி
 லடப்பட்டது) கின்ற

கீள் சரண் அன்றி } ‘உன் திருவடிகளையொழிய மற்ற
 மற்ற ஒன்று இலன் } நெருகு புதுவையே னல்
 என்று தன் கீள் } லென்’ என்று தன்னுடைய
 கழல் எத்திய ஆனை } திருவடிகளைத் துதித்த
 யின் } கருத்திராழ்வானுடைய

கெஞ்ச இடர் } கெஞ்சிலிருந்த இடரைப் போக்
தீர்த்த பிரான் } னை பெருமான்

(அப்படி கூடுமாகில்)

சென்று அங்கு இனிது உறைகின்ற;

செழும் பொழில் கும் திருவாறன்வினையே);

ஒன்றி வலம் செய்ய } கிட்டி வலஞ்
ஒன்றுமோ } செய்யக் கூடுமோ?

தீ வினை உள்ளத் } பாவங்கள் கெஞ்சில் பொருத்த
தின் சார்வு அல்ல } முடையனவல்லவாம்,
லவே }

* * * திருவாறன்வினையிலே புகவே நம்முடைய ஸகல துக்கங்களும் தொலையுமென்கிறார். கஜேந்திராழ்வானுடைய துயரைத் தீர்த்தவன் அங்ஙனமே நம்போல்வாருடைய துயரையும் தீர்க்கத்திருவாறன்வினையிலே வந்து நித்யஸந்திதி பண்ணியிராநின்றான்; அங்குச்சென்று கிட்டி நாம் வலஞ் செய்யக்கூடுமோ? கூடுமாகில் கொடிய பாவங்களெல்லாம் நம்முள்ளத்தில் பொருத்தமற்றவையாகிப் பாறிப்பறந்தொழியும் என்றாயிற்று.

பொய்கையில் முதலையிலகப்பட்டு ‘மஜி சூகஷ்டதே கீரோ பூஹ சூகஷ்டதே ஜலே’—கஜ ஆகர்ஷதே தீயே க்ராஹ ஆகர்ஷதே ஜலே,” என்னுர்ப்படி முதலே நீருக்கிழுக்க, தான் தரைக்கிழுக்க, இப்படியாகப் பல வருஷங்கள் ஸ்வப்னங்கூத்தியாலே உய்யப்பார்த்த கஜேந்திராழ்வான் ‘இந்த ஸ்வப்னங்கூத்தியானது பகவத்ப்ஸ்வருத்திக்கு விரோதியாய் நின்றது; இதற்கு நிவ்ருத்தியுண்டாணல்லது அவனருள் பெருகாது’ என்று துணிந்து ‘நிந்சாணே யன்றி மற்றொன்றிலம்’ என்று அப்பவளாயங்கொண்டு எம்பெருமானது திருவடிகளை யேத்தி னமை முன்னடிகளின் கூறப்பட்டது.

ஆனியின் கெஞ்சிடர்தீர்த்த பிரான்—ஆனைக்கு இடராவது உயிர் தொலைந்ததே பென்கிற இடர் என்று; வேகு சிரமப்பட்டுப் பறித்த செவ்வியப்பூவைத் திருவடிகளிலே ஸமர்ப்பிக்கப்பெறு தொழுகிறோமோ! என்று உண்டான இடர். ‘நாமடியாக எம்பெருமீசனுக்கு என்ன அவத்யம் விள்கிறதோ!’ என்று தோன்றிய இடர் என்னவுமாம். அதாவது, பாடபத்தனான கஜேந்திராழ்வானைக் காத்தருளாத எம்பெருமான் சூக்கனென்னத் தருதியுடையனல்லன் என்று உலகத்தார் ஸித்தார்த்தம் செய்துவிடப் போகிறார்களே பென்று யான இடர்பட்டதென்கை. (அ)

3444 தீவினையுள்ளத்தின்சார்வல்லவாகித் தெளிவிகம்பேறவுற்றால் *

நாவினுள்ளமுள்ளத்துள்ளமுமைந்த தொழிலி னுள்ளமுந்தவிறு *

யாவரும்வந்துவணங்கும்பொழில் திருவாறன்வினையதனை *

மேவிவல்லுசெய்து கைதொழங்குநெய்கொலென்றுமென்சிந்தையே.

தீ வினை உள்ளத் } பாவங்கள் கெஞ்சில் சேர்த்தி
தின் சார்வு அல்ல } யற்று [வ்ருதயம் தீர்த்
ஆகி } தோஷமாகி]

நாவினுள்ளமுள்ளத் } உள்ளத்தினும் உள்
அமைந்த தொழி } மகோகாசாயங்குனி னுலே
வினுள்ளமு } பயிந்து யாவரும் வந்து
கலின்று யாவ } வணங்குமிடமான
ரும்வந்துவணங் } கும் }

தெளி விகம்பு ஏறல் } திருகாட்டிலே போகப்பார்த்த
கூற்றால் } மானுலம் [அங்குச் செல்ல
விரும்பற்றது]

பொழில் திருவாறன் வினையதனை *
மேவி வலம் செய்து } பொருத்தி வலஞ்செய்து கை
கொழுகும் } தொழி பார்ப்பதொருமோ!
கொள்ளும் } என்று இதனையே யெண்ண
கின்றது.

என் நித்தனை எனது கெஞ்சானது.

* * * திருவாறன்வினையை யநுபவிக்க ப்ராப்தமாகும்போது ஸ்ரீவைகுண்டம் கிடைப்பதானும் தம்முடைய திருவுள்ளம் அதனைப் பொருள்படுத்தாதென்று கூறும் முகத்தால் இத்திருப்பதியில் தமக்குள்ள ஆகாரதிசயத்தை வெளியிட்டருள்கிறார். பாவங்களெல்லாம் தொனைந்து பரமபதத்திலேறப் பெறுகையாகிற ஒரு ஸமயவிசேஷம் வந்து கிட்டினாலும் என்னெஞ்சானது அதில் ருசியுற்று, பரமபோக்யமான திருவாறன்வினையையே கிட்டித் தொழு நேருமோ வென்று பாரியா கிற்கும் என்றாயிற்று. (க)

3445 சிந்தைமற்றொன்றின் திறத்ததல்லாத் தன்மை தேவபிரானறியும் *
சிந்தையினால்செய்வதானறியாதன மாயங்கொன்றுமில்லை *
சிந்தையினால்சொல்லினால்செய்கையால் நிலத்தேவர்குழுவணங்கும் *
சிந்தைமகிழ்திருவாறன்வினையுறை தீர்த்தனுக்கற்றபின்னே.

சிந்தையினால் சொல் லினால் செய்கை யால்	} மனோவாக்காயங்களாலே	சிந்தை மற்று ஒன் ரின் திறத்தது அல்லா தன்மை	} எனது மனம் வேறென்றை உத்தேச்யமாக நினைத்தி ராத படியை
நிலத்தேவர் குழு வணங்கும்		பாகவத கோஷ்டி வணங்கப் பெற்ற	
சிந்தை மகிழ் திரு வாறன்வினா உறை	} மனோஹமான திருவாறன் வினாயிலே வாழ்கிற	சிந்தையினால் செய்வ தான் அறியாதன மாயங்கள் ஒன் றும் இல்லை	} ஸ்ரீவஜ்ஞான எம்பெருமான் தானே அறியக் கடவன்; அவன் தானறியாத வஞ்சனங் களொன்று மில்லையே.
தீர்த்தனுக்கு அற்ற பின்		பரமபலித்திரானு பெருமா னுக்கு அற்றுத் தீர்த்த பின்	

* * * ஆழ்வார்! இப்போது நீர் திருவாறன்வினையிலே ப்ராவண்யம் முற்றியிருந்திராகிலும், பலகாலும் பரமபதம் பரமபதமென்று வாய்வுருவிக் கிடந்திராதலால் எம்பெருமான் அதையே கொள்ளுமென்று நிர்ப்பந்தித்துக் கொடுத்தானாகில் என் செய்வீரென்று சிலர் கேட்பதாகக் கொண்டு அதற்கு உத்தரமுரைக்கிறார் இப்பாட்டில். அந்த ஸர்வேச்வரன் ஸர்வஜ்ஞானன்றோ. என்னினைவை அவன்றான் அறிபாரே? அவன் புருஷார்த்தப்பாதன் என்று ப்ரஸித்தனல்லனோ. புருஷன் அர்த்தித்ததையன்றோ அவன் கொடுத்தருள்வன். எனது சிந்தை திருவாறன்வினா தவிர மற்றொன்றையும் கணிசியாதிருக்கும்படியை அவன் அறிப அசந்தனல்லனே; அறிந்துவைத்து எங்ஙனே மற்றொன்று தன்னைக் கொடுப்பன்? என்கிறார்.

“மற்றென்கிறது பரமபதத்தின் பேர் சொல்லுகையுங்கூட அனஹயமானபடி.” என்ற
புருகாண்க. (கௌ)

3446 தீர்த்தனுக்கற்றபின்மற்றோர் சரணில்லையென்றெண்ணி * தீர்த்தனுக்கே
தீர்த்தமனத்தனனுசிச் செழுங்குருகூர்ச்சடகோபன்சொன்ன *
தீர்த்தங்களாயிரத்துள்ளிவைபத்தும் வல்லார்களை * தேவர்கவைகல்
தீர்த்தங்களேயென்றுபூசித்து நல்கியுரைப்பார் தமத்தேவியர்க்கே. (கக)

தீர்த்தனுக்கு அற்ற பின்	} பரமபலித்திரானு எம்பெரு மானுக்கு அரையாற்பு பட்ட பின்பு	மற்று ஓர் சரண் இல்லை என்று எண்ணி	} வேறோரு உபாயமில்லையென்று அறியிட்டு

